

از دیدنی‌ترین و مهم‌ترین آثار
مؤلفان برجسته و نامدار ایران

سی‌دو

تفلیت یهود

השלם

سیدور یشاریم

نیایش روزانه یهود

همراه با ترجمه فارسی گزیده‌هایی از متن عبری

انتشارات انجمن کلمیان تهران

סדר
תפלת ישראלים

בס"ד

לפי מנהגי הספרדים
בארץ ישראל ובחוץ לארץ
לחול, לשבתות, לראשי חדשים ולמועדים
בנוסח המתוקן כסדר הנאון המפורסם ריש גלותא דבבל
כמוהר"ר יוסף חיים זצ"ל, לסברת רבינו האר"י זיע"א

משובלל בסעמים, שלוב הנייה אדנרית, מראה מקומות,
בקשות (מלשון חכמים), ודינים הנחוצים עם כמה
הוספות וחקונים יקרי המציאות.

یهود ایران

https://t.me/yahud_iran

نیایش روزانه یهود - سیدور یشاریم (کتاب نماز یهودیان) ترجمه: یونس
حمامی لاله‌زار. - تهران: انجمن کلیمیان تهران، ۱۳۸۲.
ت. ۶۰۴ ص.

ISBN 964-90905-4-1

فارسی - عبری.

فهرست نویسی براساس اطلاعات قیپا.

۱- نماز - یهودیت. ۲- عبادات یهودی.

الف - حمامق لاله‌زار، یونس، ۱۳۱۶ - مترجم. ب - انجمن کلیمیان تهران.

ج - عنوان: کتاب نماز یهودیان.

۲۹۶/۷۲

BM۶۶۹/س ۹

۱۳۸۲

۸۲-۹۵۹۴م

کتابخانه ملی ایران

نیایش روزانه یهود

(سیدور یشاریم، کتاب نماز یهودیان با ترجمه فارسی)

مترجم: دکتر یونس حمامی لاله‌زار

ناشر: انجمن کلیمیان تهران (۶۷۰۲۵۵۶)

چاپ اول (با ترجمه): ۱۳۸۲

تعداد: ۳۰۰۰ نسخه

چاپ: مازیار

מפתחות

יד ערבית של שבת
 קצב סדר קידוש ולמוד ליל שבת רח
 דיני הקידוש ריב
 פרקי שבת ליל שבת ריח
 הלכות נטיי והמוציא רלו
 לשם יחוד קודם נטיי רלו
 סדר הלמוד על השלחן רלח
 דינים השייכים לסעודה רלח
 סדר ברכת המזון רמ
 ברכת מעין שלש רמו
 ברכת המזון לנשים רמח
 דיני ברכת מעין ג' ונפשות רמט
 ברכות הנהנין רנ
 שחרית של שבת רנב
 דיני קריאת ס"ת רצח
 ברכות לקריאת ס"ת רצט
 ברכת הגומל ודיניה ש
 מוסף של שבת שד
 סדר הלמוד לסעודת שחרית שיד
 סדר הקידוש ליום שבת שיו
 פרקי שבת לסעודת שחרית שיח
 מנחה של שבת שכח
 סדר סעודה ג' ודיניה שלז
 פרקי שבת לסעודה ג' שלט
 ערבית למוצאי שבת שמח
 אליהו הנביא שנ
 סדר ההבדלה ודיניה שנב
 ויתן לך, ופיוטים למוצ"ש שנד
 סדר סעודה רביעית שסב

יף
 א סדר חצות, מודה אני
 " הלכות נטיי של שחרית
 ב ברכות ענטיי ואשר יצר
 ג ברכות השחר ודיניה
 ו סדר תקון חצות
 יז פתיחת אליהו ז"ל
 כג תקון הנפש
 כד מודעה וא"ו דעת
 לג הלכות ציצית וברכתו
 לד הלכות תפלין וברכתו וכו'
 לז קדש ליל כל בכור
 לט ותתפלל חנה
 מב שחרית של חול
 סז דיני ברוך שאמר
 סג דיני קריאת שמע
 פט דיני תפלת י"ח
 קא סדר נשיאות כפים ודיניה
 דיני החזרה ותפלת התשלומין קה
 הלכות נפילת אפים קח
 מזמורים למוצ"כ, ד' תעניות,
 חנוכה, פורים, ובבית האבל קלא
 לדוד ה' אורי קמא
 י"ג עקרים ועשר זכירות קמב
 תפלת מנחה קמג
 ברכי נפשי קסז
 תפלת ערבית קסט
 סדר ע"ש, דיני ג"ש וברכתו קעה
 שיר השירים קעו
 קבלת שבת קטה

מפתחור

פזמונים

דף	צ"ס א"ב
לא	אגדלך אלהי כל נשמה
לב	אדון עולם
כט	אודה לאל לבב חוקר
דלר	אליו מי הקשה
רלג	ארץ ורום בהבראם
רלב	אשיר לאל אשר שבת
רלא	ברוך בא
רכט	בר יוחאי
רלא	דרור יקרא
רח	יגדל אלהים חי
כב	ידיד נפש
ש	יה הצל יונה מחכה
לא	יה רבון עולם
רלד	יודוך רעיוני
רלה	יום השבת
שא	יום יום אודה
כב	יחיד ואין בלתו אחר
תנה	ישיר ישראל שיר נועם
רל	כי אשמרה שבת
כט	כל ברואי
שב	מלך גואל ומושיע
חו	פורים פורים לנו
רלה	צור משלו אכלנו
תנד	שבת זה שבת הגדול
שא	שימני ראש
לב	שירו לאל נבוני
לא	שער הרחמים
ל	שפל רוח

דף	סדר ר"ח וההלל
שסב	קריאת ס"ת לר"ח
שסט	מוסף לר"ח חול ושבת
שעא	מזמורים לשלש רגלים
שעט	תפלה לשלש רגלים
שפב	הלכות חנוכה וברכותיה
שפו	קריאת ס"ת לחנוכה וכו'
שפט	שבת שקלים, שבת זכור
שצה	תענית אסתר, הלכות פורים
תג	סדר פורים בלילה וביום
תד	שבת פרה, שבת החודש
תז	ברכת האילנות, ר"ח ניסן
תט	קבלת תענית וכו'
תיב	סדר אירוסין ודיניה
תיב	סדר שבועה ברכות ודיניה
תיג	סדר ברית מילה ודיניה
תטו	סדר פדיון הבן ודיניו
תכ	לזבד הבת
תכב	סדר ברכות ודיניהן
תכד	ברכת הלבנה ודיניה
תכז	סדר ק"ש על המסה ודיניה
תכט	הטבת חלום
תלא	תפלת הדרך
תלב	עניני אבלות והשכבות
תלה	ספירת העומר
תמ	סדר ארבע תעניות
תנג	תפלה לעני כי יעטף
תנה	לעצירת גשמים

۱۴۲	سیزده اصول اعتقادی فهرست یهود *	۱	مُوده اَنی (دعای پس از بیداری از خواب)
۱۴۳	تفیلائی مینحا (نیایش بمناظرظهر) *	۱	قوانین شستن دستها در صبح
۱۶۷	بارخی نقشی (میزمور اول ماه) *	۲	براخای شستن دستها و اَنیر یاضر
۱۶۹	تفیلائی عرویت (نیایش شب) *	۳	براخلای صبحگاهی و قوانین آن
۱۷۵	تشریفات روز آدینه *	۶	تیقون خصوصت (دعای نیمه‌شب)
۱۷۶	براخلای شمع شبات	۱۷	پاتح الیاهو
۱۷۶	شیر هشیویم	۲۳	تیقون نیفن
۱۸۵	مراسم استقبال از شبات	۲۲	سرود اَنون عولام
۱۹۲	قوانین روشن کردن شمع شبات *	۳۳	قوانین صیصیت و براخای آن
۱۹۲	عرویت شبات (نیایش شب شنبه) *	۳۴	قوانین تغیلین و براخای آن
۲۰۸	سرود بیگدل	۳۷	قدش لی
۲۰۹	مراسم شب شبات	۳۹	وَتیتیلل خنا
۲۱۶	قیدوش شب شبات	۴۲	شروع مقدمات تفیلائی شحریت
۲۱۸	میشنای شبات برای شب شبات	۶۶	مختصری از قوانین تفیلا *
۲۲۹	سرودهای مخصوص شبات	۶۷	قوانین باروخ شامتر *
۲۳۶	قوانین شستن دستها قبل از غذا و فَنووسی	۶۷	تفیلائی شحریت (نیایش صبح) *
۲۳۰	قوانین بیرکت همازون (دعای پس از غذا) *	۸۳	قوانین سَمع یسرائل *
۲۴۱	بیرکت همازون (دعای پس از غذا) *	۸۹	قوانین اَنخس *
۲۴۷	خلاصهای از قوانین براخای آخر *	۱۰۱	براخلای کهنیم و قوانین آن *
۲۴۷	براخلای مین شالوش	۱۰۵	قوانین خزارا (برگشت لحنش) *
۲۵۰	براخلای مواد خوراکی	۱۰۶	قوانین تفیلائی جیرانی *
۲۵۲	شحریت شبات (نیایش صبح شنبه)	۱۰۸	ویدوی و قوانین آن *
۲۶۸	قوانین قرائت سیفر تورات	۱۱۹	قوانین قرائت سیفرتورات *
۲۹۹	براخلای تورا	۱۳۸	قوانین قدیش *
۳۰۰	براخلای گوئل و قوانین آن		
۳۰۲	می شیوخ (دعای سلامتی)		

۳۰۴	موساف شبات	۴۲۰	بازخرید پسر اولزادگان و قوانین آن
۳۱۷	قیدوش صبح شبات	۴۲۲	نام‌گذاری نوزاد دختر
۳۱۸	میشنای شبات برای صبح	۴۲۲	براخای خلّا
۳۲۸	مینحای شبات	۴۲۳	براخای طویلا (غسل) برای خانم‌ها
۳۳۹	میشنای شبات برای ظهر	۴۲۳	براخای غسل دادن ظروف
۳۴۸	عرویت شب یکشنبه	۴۲۳	براخای نصب مزوزا
۳۵۰	الباهو هنای	۴۲۳-۴	براخاهای مختلف
۳۵۲	هوندالا و قوانین آن	۴۲۴	براخای مهتاب و قوانین آن
۳۵۴	وینتن لُخا و سرودهای شب یکشنبه	۴۲۷	شمع بیسرائل قبل از خواب
۳۶۲	ترتیب غذای شب یکشنبه	۴۲۹	تمییر خواب به خوبی
۳۶۴	هلال و قوانین آن *	۴۳۱	دعای مسافرت
۳۶۹	قوانین جشن حنوکا *	۴۳۲	صیدوق هَدین (نیایش فرد عزادار)
۳۶۹	قرائت تورای اول ماه	۴۳۳	بیزکت همازون فرد عزادار
۳۷۱	موساف اول ماه در ایام هفته و شبات	۴۳۴	هشکاووا (دعا برای درگذشتگان)
۳۷۹	میزمورهای مخصوص موعدیم	۴۳۷	براخای عومر
۳۸۲	لحش مخصوص موعدیم	۴۴۰	مراسم تنیت دهم طوت
۳۸۷	قوانین و براخاهای حنوکا	۴۴۵	قرائت تورای روز تعنیت
۳۸۹	قرائت تورای حنوکا	۴۴۶	مراسم تعنیت آستر
۳۹۵	شبات شقالیم - شبات زانُور	۴۴۹	مراسم تعنیت هفدهم تموز
۴۰۳	تعنیت آستر و قوانین پوریم	۴۵۲	مراسم تعنیت گَدلیا
۴۰۳	براخای مگیلای آستر	۴۵۳	مینحای تعنیت
۴۰۷	شبات پارا - شبات هخودش	۴۵۷	مراسم مراد نیسان (قَرَت کِیِف)
۴۰۹	براخای درختان در ماه نیدان	۴۷۷	قرائت تورای هفته
۴۱۲	پذیرش تعنیت مستحب	۵۰۵	فمبول پدوران
۴۱۳	مراسم ازدواج (سَرع برأخوت)	۵۳۹	قدیش غل بیسرائل با تلفظ فارسی
۴۱۵	بریت عیلا (ختنه) و قوانین آن		

« خداوند! دعایم را بشنو و فریادم را گوش ده

و نسبت به اشک‌هایم سکوت نکن ...»

تهلیلیم (مزامیر داوود): فصل ۱۳، آیه ۳۹

از ابتدای آفرینش، انسان به شکل‌های مختلف به ستایش و عبادت خداوند پرداخته است، و نماز، به عنوان صریح‌ترین شکل عبادت، به گونه‌ای راه شناخت خداوند نیز بوده، که تنها اوست که سزاوار پرستش و مدح می‌باشد و اوست که برآورنده حاجات است.

در آغاز تاریخ توحید، نماز بیشتر جنبه فردی داشت و هر فرد در هنگام نیاز به دعا برمی‌خواست، که این نماز گاهی به عنوان ستایش و اقرار به وجود خداوند و عظمت او بود و گاهی جنبه ستایش و سپاسگزاری از نعمات او و زمانی نیز بیان خواسته‌ای یا رفع بلائی از فرد یا گروهی. همچنان که این گونه نمازها به کرات در کتاب مقدس تورات از بزرگانی چون حضرات آدم، نوح، ابراهیم، اسحاق، یعقوب و ... مشاهده می‌شوند. پس از اعطای تورات به بنی‌اسرائیل، برگزاری عبادت خداوند به عنوان یک دستور دینی مطرح گردید که این عبادت شامل اجرای مراسم تقدیم قربانی و نیز دعا‌های خاصی بود که در هنگام تقدیم قربانی‌ها یا جدا از آن به صورت فردی یا جماعتی برگزار می‌شد. پس از ویرانی معبد بیت‌المقدس (بت همیقداش)، نیاز به محل ویژه برگزاری نماز بیشتر احساس گردید که به دنبال آن کنیساها (بت‌هکنست) شکل گرفتند که حتی پس از آبادی معبد مقدس دوم به کار خود ادامه دادند. از این زمان بود که نمازها شکل و متن یکسانی یافتند تا همه افراد در هر سطح فرهنگی بتوانند به بهترین نحو، ستایش و درخواست‌های فردی و اجتماعی را به درگاه خداوند ابراز نمایند. به تدریج نیاز به جمع‌آوری و تدوین یکسان نمازها و دعا‌های مختلف در یک مجموعه برای افرادی که همه آنها را از حفظ نبودند، احساس گردید. برای اولین بار در حدود ۱۲ قرن پیش «راو عرام گائون» به همین منظور اولین سیدور را که در آن طریقه برگزاری نمازهای مختلف ارائه شده بود، تنظیم نمود. پس از او نیز بزرگان دیگری به این مهم اقدام نمودند.

«سیدور» در زبان عبری به معنای عام تنظیم، مرتب کردن یا چیدن به کار رفته است، و به علت منظم شدن نمازهای روزانه در یک کتاب، این کلمه در معنای خاص برای کتاب نماز یهودیان معمول گردیده است.

با توجه به ضرورت وجود ترجمه فارسی متن سیدور برای فهم بهتر معانی دعاها و نمازها و عدم دسترسی هموطنان عزیز به ترجمه‌های قدیمی، انجمن کلیمیان تهران تصمیم گرفت با توجه به امکانات موجود، ترجمه‌ای مناسب را در اختیار همکیشان گرامی قرار دهد. در سیدور حاضر قسمت‌های مهم از نمازهای روزانه به همراه خلاصه‌ای از احکام مربوطه با زبانی ساده ترجمه شده است. چون سیدور مورد استفاده کلیمیان ایران به صورت معمول «سیدور یشاریم» می‌باشد، ترجمه حاضر نیز با توجه به صفحه‌بندی متن آن سیدور تدوین گردیده است.

ترجمه متون این سیدور، توسط دکتر یونس حمامی لاله‌زار انجام گرفته است و با ویراستاری مهندس آرش آبائی، یاری آرش هارون تهرانی، حروفچینی و صفحه‌آرایی فرید طویبان و رایین همدانی کهن در مرکز کامپیوتر انجمن کلیمیان و نظارت بر چاپ فرهاد افرامیان به شکل نهایی درآمده است.

بدون شك تدوین این مجموعه بدون کمک‌ها و راهنمایی‌های ارزنده هارون یشایایی، رئیس انجمن کلیمیان تهران میسر نمی‌گشت.

ارائه نظرات و انتقادات همکیشان، می‌تواند موجب رفع نواقص متن فارسی در چاپ‌های آتی گردد.

کمیته فرهنگی انجمن کلیمیان تهران

تیرماه ۱۳۸۲ - تموز ۵۷۶۳

בשם יהוה אלהינו יאחזיקה אלהי ישראל א

סדר חצות

א) אחר י"ב שעות מחצות היום הוא חצות לילה סמס, ויזהר מאד שלא יעבור חצות והוא ישן שאו הוא פעים פעם דמותא, אלא יתגבר כארי לקים מעט קודם נקודת חצות, ויטול ידיו כראוי ויברך על נטילת ידים, וברכת השחר, ויקרא תקון חצות ויעסוק כתורה, ואם ישן אח"כ, הוי כישן ביום לענין נט"י שיטול בלא ברכה. ויזהר לקום קודם עמוד השחר כדי לחבר לילה ויום כעסק התורה. ב) אם היה נעור עד חצות, או חצי שעה קודם חצות יאמר סדר ק"ש שעל המטה, וכשיגיע חצות יברך ברכת השחר חוץ מברכת התורה, דהיינו עד זכין שאינו בן ברית" (מכיון שלא ישן לא יברך ברכת התורה עד עה"ש). ויקרא תקון חצות ויעסוק כתורה, וכשיעלה עמוד השחר יברך ברכת התורה, ואם חזר וישן, או כשיעור יברך רק ברכת התורה.

כשיעור משנתו אעפ"י שעוד לא נטל ידיו יאמר

**מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ מֶלֶךְ חַי וְקַיִם שֶׁהַחֲזוֹרָתְךָ
בִּי נִשְׁמָתִי בְּחַמְלָה. רַבָּה אֱמוּנָתְךָ:**

הלכות נטילת ידים של שחרית.

א) קודם שיטול ידיו יזהר מאד שלא יגע בשום אבר מאבריו, וכן לא יגע במלבושיו, ואסור ללכת ארבע אמות כבלי נטילה, לכן יזהר להכין כלי הנטילה סמוך למטתו באופן שלא יצטרך ללכת ד' אמות. ב) יטול כלי המים בימינו וימסרנו לשמאלו ומסנה ישאוך על ימינו, ואח"כ יאחו הכלי בימינו וישפוך על שמאלו, הרי פעם אחת; וחזור כסדר הזה פעם שנית ופעם שלישית באופן שיטול על כל יד ג"ס בסרוגין. ולא יטול על כל יד כפני עצמה ג"ס רצופין, כי לא תקרר רוח הרעה אלא בנטילה של סרוגין כסדר האמור. ויש סדקדקין שלא תקבל יד ימין את הכלי מיד שמאל אלא מניחין אותו על הארץ והימין תקחנו משם כדי ליטול על שמאל, אבל הימין בכל פעם תמסרנו לשמאל כדי להראות הכנעה לשמאל כנגד ימין כאדון הגזר על עבדו לשמשו. ג) נט"י של שחרית אין נוטלין אותה ע"ג קרקע אלא כבלי, ואסור לשאוך מי הנטילה במקום שעוברים בני אדם כי רוח רעה שורה עליהם. ד) לא יברך ולא ילמוד כנגד מי הנטילה עד שיוציאם או יכסם כדיון מי רגלים סמני שהם טמאים יותר ממי רגלים. ה) לא יטול ידיו ממי שלא נטל ידיו עדיין, דכתיב והוה הסחור על השמא, וכן לא יטול ע"י גוי, גויה, או גדה. ו) מי שנצל ידיו ואח"כ נגע כידיו של אדם אחר שלא נטל ידיו צריך לחזור וליטול פעם שנית כלי ברכה. ז) אם ישן ביום, וכן אם ישן אחר חצות לילה אחרי שברך ברכת השחר ועסק

בתורה, יטול ידיו ג'ם בסרוגין, אבל לא יברך ענש'י, וגם אינו צריך ליטול דוקא לתוך כלי אלא יכול ליטול על הקרקע. אבל אם לא כרך ברכת השחר ועסק בתורה, אפי' שישן אחר חצות דינו כישן קודם חצות שצריך גנש'י בברכה, וגם יזהר בכל הדברים האמורים לעיל. (ח) צריך ליטול כל האצבעות וכף היד עד פרק הזרוע, וכוסן שנוטל יענע ידיו בכדי שיכואו חמים על כל חיה. (ט) אחר הנטילה ישששף ידיו זו בזו ג'ם, ואחר השפשוף יוקף ידיו ואצבעותיו למעלה ויגביהן עד כנגד פניו, ויזהר שקשרי תורועות של ב' ידיו יהיו לפנים כנגד החזה ולא יהיו בולטין לצדדי הגוף, וכשירדו מונבחות קודם שינגבן יכרך.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל גְּמִילַת יָדַיִם:

כל פעם שעושה צרכיו בין גדולים בין קטנים אחרי שיטול ידיו וינגבם יכרך (ברכה זו יש בה ס'ה תיבות כמספר אדם)

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר אֶת הָאָדָם בְּחֻכְמָה. וּבָרָא בּוֹ נְקָבִים נְקָבִים. חֲלוּלִים חֲלוּלִים. גָּלוּי וַיְדוּעַ לְפָנַי כִּסָּא כְבוֹדְךָ שָׂאָם יִסְתָּם אַחַד מֵהֶם אִו אִם יִפְתַּח אַחַד מֵהֶם אִי אֶפְשֶׁר לְהִתְקִים אֶפִּילוּ שְׁעָה אַחַת. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה רּוֹפֵא כָּל-בָּשָׂר וּמִפְּלִיא לַעֲשׂוֹת:

דיני ברכות השחר

(א) ברכת השחר זמנה מתצות הלילה ואילך. (ב) כרה'ש צריך לכרך אותה בלה אפי' לא נתחייב בכלן, כגון שלא ישן, או שלא פשם בגדיו, או שלא חלץ סנעליו וכיוצא, לשי שעל סנהגו של עולם נתקנו, חוץ סברכת ענש'י ואשר יצר שאם לא נתחייב בהם לא יכרך. (ג) אין עונין אסן אחר ברכת הסעכיר חבלי שנה וכו' כי היא ססתייסת בברכת הגובל ססדים וכו'. (ד) אם שכח לכרך כרה'ש, יכול לכרך אותה כל היום, חוץ סברכת הסחור גשמות שכבר גסר

בברכת פתח חסמים, וברכת התורה שיצא בכרכת אהבת עולם. (ד) יסמוך ברכת אלהי נשמה לברכת אשר יצר, כי ברכה זו צריכה להיות סמוכה לתברתה, ויש סוד בדבר, וצריך להפסיק בין תיבת אלהי לתיבת נשמה.

ברכה זו יש בה סף תיבות כסספר הוי"ה אהי"ה, ולכן אין להוסיף ולגרוע מתן
 אֱלֹהֵי. נִשְׁמָה שְׁנַתָּה בִּי טְהוֹרָה. אַתָּה בְּרֵאתָה.
 אַתָּה יִצְרָתָה. אַתָּה נִפְחָתָה בִּי. וְאַתָּה
 מְשַׁמְרָה בְּקֶרְבִּי. וְאַתָּה עֲתִיד לְטָלָה מִמְּנֵי וּלְהַחְזִירָה
 בִּי לְעֲתִיד לָבֵא. כָּל-זֶמֶן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקֶרְבִּי מוֹדָה
 אֵנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה^{יאהרונהי} אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי רַבּוֹן
 כָּל-הַמַּעֲשִׂים. אֲדוֹן כָּל-הַנְּשָׁמוֹת. בְּרוּךְ אַתָּה
 יְהוָה^{יאהרונהי} הַמְּחַזֵּר נְשָׁמוֹת לְפָנָיִם מֵתִים:
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה^{יאהרונהי} אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 הַנוֹתֵן לְשִׁבּוֹי בִּינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה:
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה^{יאהרונהי} אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 פּוֹקֵחַ עֵוְרִים:
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה^{יאהרונהי} אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 מַתִּיר אֲסוּרִים:
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה^{יאהרונהי} אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 זוֹקֵף כְּפוֹסִים:
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה^{יאהרונהי} אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 מְלַבֵּשׁ עֲרוּמִים:

ד ברכות השחר

ברוך אתה יהוה אלהי אלהינו מלך העולם
הנותן ליעף פח:

ברוך אתה יהוה אלהי אלהינו מלך העולם
רוקע הארץ על המים:

ברוך אתה יהוה אלהי אלהינו מלך העולם
המכין מצעדי גבר:

צריך להזהר בתשעה באב וביום הכפורים שלא יאמר ברכה זו, אך האכל צריך
לאמרה אפילו שהולך יחף:

ברוך אתה יהוה אלהי אלהינו מלך העולם
שעשה לי כל צרכי:

ברוך אתה יהוה אלהי אלהינו מלך העולם
אזיר ישראל בגבורה:

ברוך אתה יהוה אלהי אלהינו מלך העולם
עוטר ישראל בתפארה:

ברוך אתה יהוה אלהי אלהינו מלך העולם
שלא עשני גוי: (האשה אומרת בניה)

ברוך אתה יהוה אלהי אלהינו מלך העולם
שלא עשני עבד: (האשה אומרת שפחה)

ברוך אתה יהוה אלהי אלהינו מלך העולם
שלא עשני אשה: (חאשה מכרכת בלי שם ומלכות
ואומרת ברוך שעשני בראונו)

ה ברכות השחר

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
הַמַּעֲבִיר חֻבְלֵי שָׁנָה מֵעֵינַי וְתַנּוּמָה מֵעַפְעָפִי:

וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי
שֶׁתַּרְגִּילֵנִי בְּתוֹרָתְךָ. וְתַדְבִּיקֵנִי בְּמִצְוֹתֶיךָ.
וְאַל תְּבִיאֵנִי לַיְדֵי חַטָּא. וְלֹא לַיְדֵי עוֹן. וְלֹא לַיְדֵי נַסְיוֹן.
וְלֹא לַיְדֵי בְזִיוֹן. וְתַרְחִיקֵנִי מֵיֵצֵר הָרַע. וְתַדְבִּיקֵנִי
בְּיֵצֵר הַטוֹב. וְכוּף אֶת יַצְרֵי לְהַשְׁתַּעֲבֹד לָךְ. וְתַנְנֵי
הַיּוֹם וּבְכָל יוֹם לַחַן וְלַחֶסֶד וְלִרְחָמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינַי
כָּל-דְּוָאֵי. וְגַמְלֵנִי חֲסָדִים טוֹבִים. בְּרוּךְ אַתָּה
יְהוָה יְהוָה גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

ציל י"א דברים לא סחות ולא יותר (שלמי צבור דף ג"ח):

וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי
שֶׁתַּצִּילֵנִי הַיּוֹם וּבְכָל יוֹם מֵעַזֵי פָּנִים.
וּמַעֲזוֹת פָּנִים. מֵאָדָם רָע. מֵיֵצֵר רָע. מִחֶבֶר רָע.
מִשָּׁבֵן רָע. מִפְּנֵע רָע. מֵעֵין רָע. וּמִלְשׁוֹן רָע.
מִדֵּין קָשָׁה. וּמִבְעַל דֵּין קָשָׁה. בֵּין שֶׁהוּא בֶן בְּרִית.
וּבֵין שְׂאִינוּ בֶן בְּרִית:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל דְּבָרֵי תוֹרָה:

ו ברכות השחר

וְהֵעֵרַב נָא יְהוָהּ יִתְרוֹנֵהּ אֱלֹהֵינוּ אֶת דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ
בְּפִינוּ וּבְפִיפּוֹת עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וּנְהִיָּה אֲנַחְנוּ
וְצִאֲצִאינוּ וְצִאֲצִאי צִאֲצִאינוּ כְּלָנוּ יוֹדְעֵי שְׂמֶךְ וְלוֹמְרֵי
תוֹרָתְךָ לְשִׁמְתָהּ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּ יִתְרוֹנֵהּ הַמְלַמֵּד
תוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּ יִתְרוֹנֵהּ יִתְרוֹנֵהּ
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל-הָעַמִּים
וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּ יִתְרוֹנֵהּ יִתְרוֹנֵהּ
נֹתֵן הַתּוֹרָה:

א) וַיְדַבֵּר יְהוָהּ יִתְרוֹנֵהּ אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל-
אַהֲרֹן וְאֶל-בָּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִבְרְכוּ אֶת-
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמֹר לָהֶם: יִבְרַכְךָ יְהוָהּ יִתְרוֹנֵהּ יִתְרוֹנֵהּ
וַיִּשְׁמְרֶךָ: יֵאָר יְהוָהּ יִתְרוֹנֵהּ יִתְרוֹנֵהּ פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחֲנֶךָ:
יֵשֶׁא יְהוָהּ יִתְרוֹנֵהּ יִתְרוֹנֵהּ פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם:
וְשָׂמוּ אֶת-שְׁמִי עַל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֵם:

סדר תקון חצות

א) אחר שכרך ברכת השחר ילך אצל הסתח סמוך לסוּוּה (אם אפשר לו) ויפרוש
כגד על הקרקע ויסיר סנעליו וישב שם יתף, ויכסה ראשו, וישים אפר על מצחו
במקום הנחת תפילין. ויכוף ראשו ויחבק פניו בקרקע, ויאמר תקון חצות, וקודם
סתיוח איהו יקום וישב במקומו לעסוק כתורה. ב) כוּסן שאין אומרים תקון רחל
אלא רק תקון לאה אין צריך לשנות מקומו ולשבת על הקרקע, אלא ישב
במקום שרוצה ללמוד בו. ג) בלילי שבתות, ימים טובים, חוה"מ של פסח, ר"ה
ויום הכפורים אין אומרים תקון חצות כלל לא תקון רחל ולא תקון לאה. ובלילי
א) במדבר ו'

תקון חצות

ראשי חרשים, וכימים שאין נוזלים על פניהם, וכן בחוה"ם של סכות, ובעשרת ימי תשובה, וכימי העומר, וכשנת השמיטה בא"י, ובבית האבל, ובבית החתן, ואופרים דוקא תקון לאה. (ד) וכן תקון חצות הוא מחצות הלילה עד עמוד השחר.

תקון רחל

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה (יאהרונה) בדחילו ורחימו (יאההויה) ורחימו ודחילו (איההויה) ליחדא שם ייה בויה ביחודא שלים (יהוה) בשם כל ישראל, חריני מוכן לומר תקון רחל ותקון לאה כמו שסדרו לנו רבותינו זכרונם לברכה לתקן את שרשם במקום עליון לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראינו ויהי נועם וכו'.

יאמר וידוי אמא וכו' עד הרשענו ואח"כ יאמר

מה נאמר לפניך יושב מרום ומה נספר לפניך
שוכן שחקים הלא כל-הנסתרות והנגלות
אתה יודע. אתה יודע רזי עולם. ותעלומות סתרי
פל-חי. אתה חפש כל חדרי-בטן לאה כליות ולב.
אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי
רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו
שתמחול לנו את-כל-חטאתינו ותכפר לנו את-
כל-עונותינו ותמחול ותסלח לכל-פשעינו:

יכוין לבכות על חרבן בית המקדש.

על נהרות בבל שם ישבנו גם-בכינו. בזכרנו
את-ציון: על-ערכים בתוכה. תלינו כנרותינו:
כי שם שאזנו שובינו דברי-שיר ותוללנו שמחה.

(א) רמזים קלי

ח תקון חצות

שִׁירוּ לָנוּ מִשׁוֹר צִיּוֹן: אִיךְ נִשְׁיר אֶת־שִׁיר־יְהוָה
יִמִּינִי: תִּדְבֶּק לְשׁוֹנֵי לְחֻפֵּי אִם לֹא אֲזַכְּרֶנּוּ אִם־לֹא
אֲעֲלֶה אֶת־יְרוּשָׁלַם. עַל רֹאשׁ שְׂמֹחָתִי: זִכֹּר יְהוָה
יִמִּינֵינוּ לְבָנֵי אֲדוּם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים
עָרוּ וְעָרוּ. עַד הַיְסוּד בָּה: בְּתִבְבֵּל הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁר־
שִׁישָׁרְסִים־לָךְ. אֶת־גְּמוּלָךְ שְׁגַמְלֵת לָנוּ: אֲשֶׁר־שִׁיֵּאָחוּ
וְנִפֶּץ אֶת־עַלְלֶיךָ אֶל־הַסַּלַּע:

יכין לבכות על הריגת הצדיקים

א" מְזֻמֹּר לְאֶסֶף אֱלֹהִים בָּאוּ גוֹיִם בְּנַחֲלֶתְךָ טָמְאוּ
אֶת־הַיִּבֵּל קִדְשְׁךָ. שָׁמוּ אֶת־יְרוּשָׁלַם
לְעַיִים: נָתַנוּ אֶת־נִבְלַת עַבְדֶּיךָ מֵאֲכָל לְעוֹף הַשָּׁמַיִם.
בְּשֶׁר חֲסִידֶיךָ לְחִיתוֹ־אֶרֶץ: שָׁפְכוּ דָמָם כַּמַּיִם סְבִיבוֹת
יְרוּשָׁלַם וְאִין קוֹבֵר: הֵיִינוּ חֲרָפָה לְשֹׂכְנֵינוּ. לַעַג וְקֶלֶם
לְסִבִּיבוֹתֵינוּ: עַד־מָה יְהוָה יִהְיֶה לְאֵנָף לְנִצָּח.
תִּבְעַר כַּמֹּ־אֵשׁ קִנְאֶתְךָ: שָׁפַךְ חֲמָתְךָ אֶל־הַגּוֹיִם
אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּךָ וְעַל־מַמְלָכוֹת. אֲשֶׁר בְּשִׂמְךָ לֹא
קָרְאוּ: בִּי אָבֵל אֶת־יַעֲקֹב. וְאֶת־נְוֵהוּ הַשָּׁמוּ: אֶל־
תִּזְכְּרֵנוּ לָנוּ עֲזֹנֹת רָאשֵׁינִים מֵהָר יִקְדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ. בִּי
דְלוּנוּ מְאֹד: עֲזַרְנוּ אֵל הֵי יִשְׁעֵנוּ עַל־דְּבַר כְּבוֹד־שִׂמְךָ.

א תחלים ע"ט

תקון חצות

ט

וְהִצִּילֵנוּ וּכְפָר עַל־חַטָּאתֵינוּ לְמַעַן שְׁמֹךְ: לְפָנֶיךָ
 יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אֵיחָה אֱלֹהֵיהֶם יוֹדַע בְּגוֹיִם לְעֵינֵינוּ.
 נִקְמַת דָּם־עַבְדֶּיךָ הַשְּׁפוּךְ: תָּבוֹא לְפָנֶיךָ אֲנִקְרָא
 אֲסִיר כְּגֹדֶל זְרוּעֶךָ. הוֹרַר בְּנֵי תְמוֹתֶיךָ: וְהָשִׁב
 לְשִׁבְנֵינוּ שְׁבַע־תִּים אֶל־חֵיקֶם. חֲרַפְתָּם אֲשֶׁר חֲרַפְוּךָ
 אֲדַלֵּי: וְאֲנַחְנוּ עִמָּךְ וְצֹאן מִרְעִיתֶךָ גּוֹדֵה לָךְ לְעוֹלָם
 לְדוֹר וָדוֹר. נִסְפָּר תְּהִלָּתֶךָ:

(א) זְכוֹר יְהוָה יִתְּנֵנוּ יִתְּנֵנוּ מִהֲדַתְּךָ לָנוּ. הַבִּיטָה וּרְאֵה
 אֶת־חֲרַפְתָּנוּ: נַחֲלֵתָנוּ נִהַפְכָה לְזָרִים. בְּתֵינוּ
 לְנִבְרִים: יְתוֹמִים הָיִינוּ וְאִין אָב. אֲמוֹתֵינוּ בְּאֶלְמָנוֹת:
 מִיָּמֵינוּ בְּכֶסֶף שְׁתֵּינוּ. עֵצֵינוּ בְּמַחִיר יָבֹאוּ: עַל צוּאָרְנוּ
 נִרְדְּפָנוּ. יִגְעֵנוּ וְלֹא הוֹנַחֲלָנוּ: מְצָרִים נָתַנוּ יָד. אֲשׁוּר
 לְשִׁבְעֵי לָחֶם: אֲבֹתֵינוּ חָטְאוּ וְאִינָם. וְאֲנַחְנוּ עוֹנֵתֵיהֶם
 סָבָלָנוּ: עַבְדִּים מְשֻׁלוּ בָנוּ. פָּרַק אִין מִיָּדָם: בְּנַפְשֵׁנוּ
 נָבִיא לְחַמְנוּ. מִפְּנֵי חָרָב הַמְדַבֵּר: עוֹרְנוּ כְּתַנּוּר
 נִכְמְרוּ. מִפְּנֵי זִלְעָפוֹת רָעֵב: נָשִׁים בְּצִיּוֹן עָנוּ. בְּתַלּוֹת
 בְּעָרֵי יְהוּדָה: שָׂרִים בְּיָדָם נִתְּלוּ. פְּנֵי זִקְנִים לֹא נִהָדְרוּ:
 בְּחֹזְרִים טָחוֹן נִשְׂאוּ. וְנַעֲרִים בְּעֵץ כְּשָׁלוּ: זִקְנִים
 מִשְׁעַר שְׁבַתוֹ. בְּחֹזְרִים מִנְּגִינָתָם: שְׁבַת מְשׁוּשׁ לְבָנוּ.

(א) איכה ה'.

תקון חצות

י

נְהַפֵּךְ לְאֵבֶל מְחֹלְלֵנוּ: נִפְלֵה עִמָּרְתִּי לֹאֲשֵׁנוּ. אוֹיְנָא
לָנוּ כִּי חָטְאֵנוּ: עַל־כֵּן הָיָה דָּוָה לְבָנוּ. עַל־אֲרֵה
חָשְׁכוּ עֵינֵינוּ: עַל הַר־צִיּוֹן שְׁשָׁמִם. שׁוּעָלִים הִלְכוּ־בוֹ:
אֶתְּהָ יְהוָה^{יֵהוּדֵי} לְעוֹלָם תֵּשֵׁב. כְּסֶאֶד לְדוֹר וָדוֹר:
לָמָּה לִּנְצַח תִּשְׁכַּחֵנוּ. תַּעֲזֹבֵנוּ לְאֶרֶץ יָמִים: הַשִּׁיבֵנוּ
יְהוָה^{יֵהוּדֵי} אֱלֹהֵינוּ וְנִשׁוּבָה. חֲדַשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם: כִּי
אִם־מָאִם מְאִסְתָּנוּ. קִצְפֹת עָלֵינוּ עַד־מָאֵד: הַשִּׁיבֵנוּ
יְהוָה^{יֵהוּדֵי} אֱלֹהֵינוּ וְנִשׁוּבָה. חֲדַשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

א) הַבֵּט מִשָּׁמַיִם וְרֵאֵה מְזֹבֹל קִדְשְׁךָ וְתִפְאַרְתְּךָ.

אֵיךְ קִנְיָתְךָ וְגִבּוֹלֵי־הַמּוֹן מֵעִיד וְרַחֲמֶיךָ
אֵלַי הִתְאַפְּקוּ: כִּי־אֶתְּהָ אָבִינוּ כִּי אֲבָרְהֵם לֹא יִדְעֵנוּ
וְיִשְׂרָאֵל לֹא יִכְרְנוּ. אֶתְּהָ יְהוָה^{יֵהוּדֵי} אָבִינוּ גְּאֻלְנוּ
מֵעוֹלָם שָׁמֶךָ: לָמָּה תִתְעַנּוּ יְהוָה^{יֵהוּדֵי} מִדְּרָכֶיךָ
תִּקְשִׁיחַ לְבָנוּ מִיִּרְאָתֶיךָ. שׁוּב לְמַעַן עֲבֹדֶיךָ שְׂבִיטֵי
נַחֲלֶיךָ: לִמְצַעַר יִרְשׁוּ עִם־קִדְשְׁךָ. צָרִינוּ בּוֹסְסוּ
מִקִּדְשְׁךָ: וְעַתָּה יְהוָה^{יֵהוּדֵי} אָבִינוּ אֶתְּהָ. אֲנַחְנוּ
הַחֲמֵר וְאֶתְּהָ יִצְרָנוּ וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ כָּלָנוּ: אֶל־תִּקְצַף
יְהוָה^{יֵהוּדֵי} עַד־מָאֵד וְאֶל־לְעַד תִּזְכֹּר עוֹן. הֵן הַבֵּט־
נָא עִמָּךְ כָּלָנוּ: עָרֵי קִדְשְׁךָ הֵיוּ מִדְּבַר. צִיּוֹן מִדְּבַר

א) ישעיה ס"ג. (ב) שם ס"ד.

יא

תקון חצות

הָיְתָה יְרוּשָׁלַם שְׁמֶמָה: בֵּית קִדְשֵׁנוּ נִרְפְּאֵרְתָנוּ
אֲשֶׁר הִלְלוּךָ אֲבֹתֵינוּ הָיָה לְשִׁרְפֵת אֵשׁ. וְכֹל-
מַחְמַדֵּינוּ הָיָה לְחִרְבָּה: הָעַל-אֵלֶּה תִּתְאַפֵּק יְהוָה
יִאֲהֹרֶנְהִי תַחֲשֶׁה וְתַעֲנֵנוּ עַד-מָאֵד:

א) עַל-חֹמְתֶיךָ יְרוּשָׁלַם הִפְקַדְתִּי שְׁמֵרִים כָּל-הַיּוֹם
וְכֹל-הַלַּיְלָה תָּמִיד לֹא יִחָשׂוּ. הַמְזֹפִירִים אֶת-
יְהוָה יִאֲהֹרֶנְהִי אֶל-דָּמֵי לָכֶם: וְאֶל-תַּתְּנוּ דָּמֵי לוֹ.
עַד-יִכּוֹנֵן וְעַד-יֵשִׁים אֶת-יְרוּשָׁלַם תְּהִלָּה בְּאָרְץ:
נִשְׁבַּע יְהוָה יִאֲהֹרֶנְהִי בְיָמֵינוּ וּבְזֹרֹעַ עֶזוֹ. אִם-אֶתֶן
אֶת-דְּגַנְךָ עוֹד מֵאֵכֶל לְאִיבֶיךָ וְאִם-יִשְׁתּוּ בְּגִי-נֶכֶר
תִּירוּשֶׁךָ אֲשֶׁר יִגְעַת בּוֹ: כִּי מֵאִסְפּוֹ יֵאכְלֶהוּ וְחִלְלוּ
אֶת-יְהוָה יִאֲהֹרֶנְהִי. וּמִקְבָּצָיו יִשְׁתּוּ בְּחִצְרוֹת קִדְשֵׁי:
ב) אֶתְּהָ תִקּוּם תִּרְחַם צִיּוֹן. כִּי-עַתָּה לְחַנּוּהָ כִּי-בָא
מוֹעֵד: כִּי-רָצוּ עֲבָדֶיךָ אֶת-אֲבֹנֶיהָ. וְאֶת
עִפְרָה יִחַנְנוּ: ^ג בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יְהוָה יִאֲהֹרֶנְהִי. נִדְחֵי
יִשְׂרָאֵל יִכְנָסוּ:

תקון לילה

ד) לְמַנְצַח מִשְׁפִּיל לְבִנְי-קָרַח: כִּי-אֵל תִּעְרַג עַל-
אֲפִיקֵי-מַיִם בֵּן נַפְשֵׁי תִעְרַג אֶלְיֶךָ אֱלֹהִים:

ג) ישעיה ט"ב. ב) תהלים ק"ב. ג) שם קס"ז. ד) שם ט"ב.

צמאה נפשי | לאלהים לאל ה' מתי אבוא ואראה
פני אלהים: היתה לי דמתי לחם יומם ולילה
באמר אלי כל-היום איה אלהיך: אלה אפורה |
ואשפכה עלי | נפשי כי אעבר בפך אידם עד-
בית אלהים בקול-רנה ותודה המון חונג: מה-
תשתוחחי | נפשי ותהמי עלי הוחילי לאלהים
כי עוד אודנו ישועות פניו: אלהי עלי נפשי
תשתוחח על-כן אפך מארץ ירדן וחרמונים
מהר מצער: תהום אלהים קורא לקול צנורך
כל-משברך וגליך עלי עברו: יומם | יצוה יהוה
יאהרונה | חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חי:
אומרה | לאל סלעי למה שכתני למה קדר
אלך בלחץ אויב: ברצח | בעצמותי חרפוני צוררי
באמרם אלי כל-היום איה אלהיך: מה תשתוחחי |
נפשי ומה תהמי עלי הוחילי לאלהים כי עוד
אודנו ישועת פני ואלהי:

שפטיני אלהים | וריבה ריבי מגזי לאחסיד
מאיש מרמה ועולה תפלטני: כי אתה |
אלהי מעזי למה ונחתני למה קדר אתה לך בלחץ

תקון חצות

אויב: שלח אורן ואמתך המה ינחוני יביאני
 אל הר קדשך ואל משכנותיך: ואבואה אל
 מזבח אלהים אל אל שמתת לי ואורן בכבוד
 אלהים אלהי: מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי
 עלי הוחלי לאלהים פירעוד אורנו ישועת
 פני ואלהי:

בימים שאין אומרים בהם תחנון אין אומרים מזמור יענך

א) למנצח מזמור לדוד: יענך יהוה אלהי ביום
 צרה ישנבך שם אלהי יעקב: ישלח
 עזרך מקדש ומציון יסעך: יזכר כל מנחתך
 ועולתך ידשנה סלה: יתן לך כל לבבך וכל עצתך
 ימלא: נרננה בישועתך ובשם אלהינו נדגל ימלא
 יהוה אלהי אלהינו: עתה ידעתי כי
 הושיע יהוה אלהי משיחו יענהו משמי קדשו
 בגבורות ישע ימינו: אלה ברכב ואלה בסוסים
 ואנחנו בשם יהוה אלהי אלהינו נזכיר: המה
 ברעו ונפלו ואנחנו קמנו ונתעורר: יהוה אלהי
 הושיע ו מלך יעננו ביום קראנו: ע

ב) לדוד מזמור ליהוה אלהי הארץ ומלואה תכל
 וישבי בה: כי הוא על ימים יסדה ועל-

א) תהלים כ"ב שם כ"ד.

תקון חצות יר

נְהוֹת יְכוֹנְנָה: מִי־עֲלָה בְּהַר־יְהוָה יִתְרוֹ וּמִי־
 יָקוּם בְּמִקְוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבֶרֶךְ לַבֵּן אֲשֶׁר
 לֹא־נִשְׂא לִשְׂוֹא נִפְשֵׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָה: יִשְׂא
 בְּרָכָה מֵאֵת יְהוָה יִתְרוֹ וְצַדִּיקָה מֵאֵלֵהי יִשְׁעוֹ:
 זֶה דוֹר דִּרְשׁוּ מִבְּקִשֵׁי פְּנִיךָ יַעֲקֹב סֵלָה: שְׂאוּ
 שְׁעָרִים וְרֹאשֵׁיכֶם וְהַנִּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹאוּ מֶלֶךְ
 הַכְּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה יִתְרוֹ עֲזוּז וְגִבּוֹר
 יְהוָה יִתְרוֹ גִּבּוֹר מִלְּחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים וְרֹאשֵׁיכֶם
 וְשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹאוּ מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי הוּא זֶה
 מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה יִתְרוֹ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ
 הַכְּבוֹד סֵלָה:

א) לְמַנְצַח בְּנִגְיֹנֹת מִזְמוֹר שִׁיר: אֱלֹהִים יַחַנְנוּ
 וַיְבָרְכֵנוּ יְאֵר פָּנָיו אֶתְנוּ סֵלָה: לְדַעַת
 בְּאֶרֶץ יוֹדֵךְ בְּכַל־גּוֹיִם יִשׁוּעָתְךָ: יוֹדֵךְ עַמִּים |
 אֱלֹהִים יוֹדֵךְ עַמִּים כָּל־סֵם: יִשְׁמְחוּ וַיִּרְנְנוּ לְאֵמִים
 כִּי־תִשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשְׂרָאֵל וְלְאֵמִים | בְּאֶרֶץ תִּנְחָם סֵלָה:
 יוֹדֵךְ עַמִּים | אֱלֹהִים יוֹדֵךְ עַמִּים כָּל־סֵם: אֶרֶץ נִתְנָה
 יְבוּלָה יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ: יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים
 וַיִּירָאוּ אוֹתוֹ כָּל־אֶפְסֵי־אֶרֶץ:

א) תהלים ס"ז

תקון חצות

באזוב ואטהר תכבבני ומשלג אלבין: תשמיעני
 ששון ושמחה תגלגנה עצמות דבית: הסתר פניך
 מחטאי וכל עונתי מחה: לב טהור ברא לי אלהים
 ורוח נכון חדש בקרבי: אל תשליבני מרפניך
 ורוח קדשך אל תקח ממני: השיבה לי ששון
 ישעך ורוח נדיבה תסמכני: אלמדה פשעים דרכיך
 וחסאים אריך ישונו: הצילני מדמים אלהים
 אלהי תשועתי תרנן לשוני צדקתך: אדני שפתי
 תפתח ופי יגיד תהלתך: פי לא תחפץ זבח
 ואתנה עולה לא תרצה: זבחי אלהים רוח נשברה
 לב נשבר ונדבה אלהים לא תבוזה: היטיבה
 ברצונך את ציון תבנה חומות ירושלים: אז תחפץ
 זבחי צדק עולה וכליל אז יעלו על מזבחת פרים:

כיסים שאין אומרים תקון רחל ידלג פסוק עד אנה וכו', ויאמר תקום וכו'
 עד אנה בכיה בציון ומספר בירושלים: תקום תרחם ציון תבנה
 חומות ירושלים:

אלהינו ואלהי אבותינו. מלך רחמן רחם עלינו.
 טוב ומטיב הדרש לנו. שובה עלינו
 בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונך. בנה ביתך
 בבתחלה. בונן בית מקדשך על מכוננו. הראנו בבנינו.

שִׁמְחָנוּ בְּתַקוּנוֹ. וְהָשִׁב שְׂכִינְתְּךָ לְתוֹכּוֹ. וְהָשִׁב לְהַנִּים
 לְעִבּוֹדְתָם. וְלוֹיִם לְרוֹכְנֵם לְשִׁירִם וְלִזְמָרָם. וְהָשִׁב
 יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם. וְשֵׁם נַעֲלָה וְנִרְאָה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ.
 יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יְהוָה יֵאָדוֹנָי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ שְׁתַּעֲרֵנוּ בְּשִׁמְחָה לְאַרְצֵנוּ וְתַטְעֵנוּ בְּגִבּוֹלֵנוּ
 וְשֵׁם נַעֲשֵׂה לְפָנֶיךָ אֶת קַרְבָּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים
 בְּסֹדֶרֶם וּמוֹסָפִים כַּהֲלַכְתָּם:

(א) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוּב יְהוָה יֵאָדוֹנָי אֶת־שִׁיבֹת
 צִיּוֹן הָיִינוּ כְּחֻלְמִים: אֲזַי יִמְלֵא שְׁחֹק פִּינוֹ
 וְלִשׁוֹנֵנוּ רִנָּה אֲזַי יֵאָמְרוּ בְּגוֹיִם הַגִּדִּיל יְהוָה יֵאָדוֹנָי
 לַעֲשׂוֹת עִם־אֱלֹהֵי: הַגִּדִּיל יְהוָה יֵאָדוֹנָי לַעֲשׂוֹת
 עִמָּנוּ הָיִינוּ שְׂמֵחִים: שׁוּבָה יְהוָה יֵאָדוֹנָי אֶת־
 שְׁבִיתֵנוּ כַּאֲפִיקִים בְּנֶגֶב: הַזְרַעִים בְּדַמְעָה בְּרִנָּה
 יִקְצְרוּ: הַרְלֹךְ יִלְךְ | וּבִכְלֵה נִשְׂא מִשְׁךְ־הַזֶּרַע בְּא־
 יָבֵא בְּרִנָּה נִשְׂא אֱלֹמֶתָיו:

ואח"כ יאמר פתיחת איהו ויל

פתיחת איהו הנביא זיע"א

אזכר לומר קודם כל תפלה פתיחת איהו ויל, וסועיל לפתיחת הלב, ויהי נועם וכו'.
 פִּתַח אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוֹר לְטוֹב וְאָמַר רַבּוֹן עֲלֵמִין
 דְּאַנְתָּ הוּא חָד וְלֹא בְּחֻשְׁבָּן. אַנְתָּ הוּא עֲלָאָה

(ב)

(א) תה"ים קכ"ו

יח פתיחת איהו ז"ר

על כל עֲרָאִין סְתִימָא על כל סְתִימִין לִזְת מַחְשְׁבָה
 תְּפִיסָא בְּךָ בְּלָר. אַנְתָּ הוּא דְאַפְקֵת עֶשְׂר תְּקוּנִין
 וְקָרִינָן לֹון עֶשְׂר סְפִירָן לְאַנְהָגָא בְּהוּן עֲלָמִין סְתִימִין
 דְּלָא אֲתַנְגְּלִין וְעֲלָמִין דְּאֲתַנְגְּלִין. וּבְהוּן אֲתַפְסִיאֵת
 מִבְּנֵי נְשָׂא. וְאַנְתָּ הוּא דְקָשִׁיר לֹון וּמִיחַד לֹון.
 וּבְגִין דְּאַנְתָּ מְלַגְּאָו כָּל מָאן דְּאַפְרִישׁ חַד מִן חֲבֵרִיה
 מֵאַלְיָן עֶשְׂר אֲתַחֲשִׁיב לִיה בְּאֵרוֹ אֲפְרִישׁ בְּךָ. וְאַלְיָן
 עֶשְׂר סְפִירָן אֲנֹון אֲזִלִין בְּסִדְרָן חַד אָרִיד וְחַד קָצֵר
 וְחַד בֵּינוּנִי. וְאַנְתָּ הוּא דְאַנְהִיג לֹון. וְלִית מָאן
 דְּאַנְהִיג קָךְ לָא לְעֵילָא וְלָא לְתַתָּא וְלָא מִכָּל סְטֵרָא.
 לְבוּשִׁין תְּקַנְתָּ לֹון דְּמַנְיָהוּ פְּרַחִין נְשֻׁמְתִין לְבְנֵי
 נְשָׂא. וּכְמָה גּוֹפִין תְּקַנְתָּ לֹון דְּאַתְקָרִיאֵו גּוֹפָא לְגַבֵּי
 לְבוּשִׁין דְּמַכְסִין עֲלִיהוּן וְאַתְקָרִיאֵו בְּתַקּוּנָא דָּא.
 חֶסֶד דְּרוּעָא יְמִינָא. גְּבוּרָה דְּרוּעָא שְׁמָאלָא. תְּפַאֲרַת
 גּוֹפָא. נְצִחַ וְהוּד תְּרִין שׁוֹקִין. יְסוּד סִיּוּמָא דְּגּוֹפָא
 אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ. מַלְכוּת פֶּה תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה
 קָרִינָן לֵה. חֲכָמָה מוֹחָא אִיהוּ מַחְשְׁבָה מְלַגְּאָו.
 בִּינָה לְבָא וְבָה הֵלֵב מְבִין. וְעַל אֲלִין תְּרִין כְּרֵיב
 הַנְּסֻתָרוֹת לִיהוּדָה^{יאחזוּנְהוּ} אֲלֵהִינוּ. כְּתָר עֲלִיוֹן אִיהוּ
 כְּתָר מְלָכוּת. וְעֲלִיהּ אֲתַמַּר מְגִיד מֵרָאשִׁית אַחֲרִית.

פתיחת איהו ז"ל יט

ואיהו קרקפתא דתפלי. מלנאו איהו יוד היא
וא"ו היא דאיהו ארח אצילות. איהו שקיו דאילנא
בדרועוי וענפוי. כמיא דאשקי דאילנא ואתרבי
בהווא שקיו:

רבון עלמין אנת הוא עלת העלות וסבת הסבות
דאשקי דאילנא בהווא נביעו. והווא נביעו
איהו כנשמתא לגופא דאיהו חיים לגופא. וכך לית
דמיון ולית דיוקנא (דגופא) מכל מה דלנאו ולבר.
ובראת שמיא וארעא. ואפקת מנהון שמשא
וסיהרא וכוכביא ומזלי. ובארעא אילנין ודשאין
וננתא דעדן ועשבין וחיין ועופין ונונין ובעירין
ובני נשא. לאשתמודעא בהון עלאין ואיך יתנהגון
בהון עלאין ורתאין. ואיך אשתמודען מעלאי
ותתאי ולית הידע בך ככל. ובר מנד לית יחודא
בעלאי ותתאי. ואנת אשתמודע אדון על כלא.
וכל ספירן כל חד אית ליה שם ידיע. ובהון
אתקריאו מלאכיא. ואנת לית לך שם ידיע דאנת
הוא ממלא כל שמהן ואנת הוא שלימו דכלהו.
וכד אנת תסתלק מנהון. אשתארו כלהו שמהן
גופא בלא נשמתא. אנת חכים ולאו בחכמה

כ פתיחת איהו ז"ל

ידיעא. אנת הוא מבין ולא מבינה ידיעא. לית
 לך אתר ידיעא. אלא לאשתמודעא תקפף וחילף
 לבני נשא. ולאחזאה לון איך אתנהיג עלמא
 בדינא וברחמי דאינון צדק ומשפט כפום עובדיהון
 דיבני נשא. דין איהו גבורה. משפט עמודא
 דאמצעיתא. צדק מלכותא קדישא מאוני צדק
 תרין סמכי קשוט. הין צדק אות ברית. פלא
 לאחזאה איך אתנהיג עלמא. אבל לאו דאית לך
 צדק ידיעא דאיהו דין. ולאו משפט ידיעא דאיהו
 רחמי. ולאו מכל אלין מדות פלא. קום רבי שמעון
 ויתחדשון מלין על ידך. דהא רשותא אית לך
 לגלאה רזין טמירין על ידך מה דלא אתיהיב
 רשו לגלאה לשום בר גש עד פּען:

קם רבי שמעון פרתח ואמר לך יהוהדינא אמרוגה
 הגדלה והגבורה וכו'. עלאין שמעו אנון
 דמיכין דחברון ורעיא מהימנא אתערו משנתכון.
 הקיצו ורננו שוכני עפר. אלין אנון צדיקיא דאנון
 מסטרא דהוא דאתמר בה אני ישנה ולבי ער.
 ולא אנון מתים. ובגין דא אתמר בהון הקיצו
 ורננו וכו'. רעיא מהימנא אנת ואבהן הקיצו ורננו

כא פתיחת איהו ז"ר

לְאַתְעָרוּתָא דְשְׁכִינְתָא דְאִיהִי יִשְׁנָה בְּנִלְוָתָא. דְּעַד
בְּעַן צְדִיקָא בְּלָהוּ דְּמִיכִין וְשִׁנְתָא בְּחֹרֵיהוֹן. מִד
יְהִיבַת שְׁכִינְתָא תְּלַת קְלוּן לְגַבֵּי רַעֲיָא מְהִימְנָא
וְיִימָא לִיהִ קוּם רַעֲיָא מְהִימְנָא דְהָא עֲלֵךְ אֲרַתְמַר
קוּר דְּוֹדֵי דוּפֶק לְגַבֵּאי בְּאַרְבַּע אֲתוֹן דִּילִיָּה. וְיִימָא
בְּהוֹן פְּתַחֵי לִי אַחוּתֵי רַעֲיָתִי יוֹנְתֵי תַמְתֵּי. דְּהָא תַם
עוֹנֵךְ בַּת צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף לְהַגְלוֹתְךָ. שְׂרָאֲשֵׁי נְמֻלָּא
טָר. מְאִי נְמֻלָּא טָל אֶפְּרָא אֲמַר קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא.
אַנְתְּ חֲשַׁבַת דְּמִיּוּמָא דְאַתְחַרְבֵּי בִּי מְקַדְשָׁא דְעֵאֲלֵנָא
בְּבִיתָא דִּילִי וְעֵאֲלֵנָא בִּישׁוּבָא לָאו הֲכִי דִלָּא עֵאֲלֵנָא
כֹּר וְזִמְנָא דְאַנְתְּ בְּגִלוּתָא. הֲרִי לֵךְ סִימְנָא שְׂרָאֲשֵׁי
נְמֻלָּא טָר ה"א שְׁכִינְתָא בְּגִלוּתָא. שְׁלִימוּ דִילָה
וְחַיִּים דִּילָה אִיהוּ טָר. וְדָא אִיהוּ יו"ד ה"א וּא"ו.
וְה"א אִיהִי שְׁכִינְתָא דְלָא מְחַשְׁבֵּן ט"ל אֶלָּא יו"ד
ה"א וּא"ו דְּסֻלִּיקוּ אֲתוֹן לְחַשְׁבֵּן ט"ל. דְּאִיהוּ מְלִיא
לְשְׁכִינְתָא מְנַבְיעוּ דְכָל מְקוֹרֵין עֲלָאִין. מִד קָם
רַעֲיָא מְהִימְנָא וְאַבְהוֹן קְדִישֵׁין עֲמִיה. עַד כָּאן רָזָא
דִּיחֻדָּא. בְּרוּךְ יְהוָה ^{יֵאחֲזִינְתִי} לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

יהא רעוא סן קדם עתיקא קרישא דכל קדישין סמירא דכל סמירין סמיסא
דכלא דיתפסך מלא עילאח סניה למליא רישית דועיר אנסין ולהטיל

לחלל תפוחין קדישין בנהירו דאנשין ברעוא וחדותא דבלא. ויתמסך פן קדם
 עתיקא קדישא דכל קדישין סמירא דכל סמירין סמיסא דכלא רעותא ורחמי חנא
 וחמרא בנהירו עילאה ברעותא וחדוה עליו ועל כל בני ביתו ועל כל בני ישראל
 עמיה ויפרקינן סבל עקתינן כישין דייתון לעלפא ויוסין וייתיהוב לנא ולכל
 נפשתנא חנא וחמרא וחיי אריכי ופווני רוחי ורחמי סן קדושיה אכיר אפן ואפן :

סימן יהוה

יְדִיד נֶפֶשׁ אֵב הַרְחֵמֵנִי. מְשׁוּךְ עֲבָדְךָ אֶל רִצְוֹנְךָ. יְרוּךְ עֲבָדְךָ
 כְּמוֹ אֵיל. יִשְׁמַחְנֶה אֶל מִוֵּל הַבְּרָךְ. כִּי יַעֲרֹב לוֹ יְדִידוֹתְךָ.
 מְנוּפֶת צוּף וְכָל טָעַם :

הַרְדּוּר נָאָה וְיוֹ הָעוֹלָם. נִפְשֵׁי חוֹלַת אֲהַבְתְּךָ. אָנָּה אֵל נָא רָסָא
 נָא לָהּ. בְּהִרְאוֹת לָהּ נֹעַם וְנֶדָה. אִו תַּחֲמוֹק וְתַחֲרִפְסָא.
 וְהִתְחַה לָהּ שְׂמַחַת עוֹלָם :

וְתִיק יְהִימוּ רַחֲמֶיךָ. וְחוּסָה נָא עַל גֵּן אֲהוּבֶךָ. כִּי זֶה כְּמָה גְבַמְךָ
 נִבְמַר. לְדִאֲחַ בְּחַפְאֲרַת עֲוֹן. אָנָּה אֵלֵי חֲמַדַּת לְבִי.
 חוּשָׁה נָא וְאַל תַּתְּעַלְמִים :

הַגְּלָה נָא וּפְרוֹשׁ חֲבִיב. עֲלֵי אֶת סִבְתַּת שְׁלוֹמְךָ. תַּחֲרִי אֶרֶץ
 מִכְּבוֹדְךָ. נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בְּךָ. מְהֵרָ אֲהוּב כִּי כָּא מוֹעֵד.
 וְהָנֹנִי כִימֵי עוֹלָם :

סימן ישראל

תַּחַד וְאַן בְּלַחֵמו אַחֲרֵי. אֵל בְּשִׁנְרֵי וּמְרָה בּוֹחֵר :
 יוֹשֵׁב בְּרוּם שְׁמֵי וְכוּל. וּמַצְמִיחַ כָּל עֵץ וְכוּל. גְּדוֹל כְּלֵי תַּחֲרִ
 וְנִבּוֹל. יוֹם יוֹם שְׁנֵי אֲשַׁחֵר :
 שְׂבַרְתִּי עַד עַתְּ בָּא שִׁלְהָ. יִשְׁיב נְדָמֵי יְרִים וְגִלּוֹ. אִם יִחְמַדְמָה
 אַחֲבָה לוֹ. כִּי בָּא יָבֵא לָא יַאֲחֵר :

רְדוּף אֹיְבֵי וְאֲשֵׁיגֶם. וּבְדוֹגָה תִּמְוֹנֶם. כִּנְיָא צְלֻמְוִה גְדִגֶם.
 תְּאַרְם מְשֻׁחַר שְׁחַר :
 אֵל יָשׁוּב דֵּךְ מְמָךְ גְּבָלִם. צוּר מְבִטְחִי מְלֵךְ עוֹלָם. מְשֻׁעַת
 דֵּל אֵל תִּתְעַלֶּם. לְבַקֵּשׁ רְצוֹן טוֹב שׁוֹחֵר : יְהוּד וְכוּ'.

אח"כ יאמר

כִּי אָמַר ה' מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וּגְוָאֵלוֹ ה' צַכּוּת אֲנִי רֵאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן
 וּמִבְּלַעֲדֵי אֵין אֱלֹהִים: וְנֹאמַר ה' רִחַנְנוּ דֵּךְ קוּיְנֵי הִיָּה זְרוּעִים
 לְבַקְרִים אִף יִשְׁוּעַתְנֵי כַּעַת צַרָּה: וְנֹאמַר וְעַת צַרָּה הִיא לְיַעֲקֹב וּמִמְנָה
 יוֹשֵׁעַ: וְנֹאמַר וְיִדְעַת הַיּוֹם וְהַשְּׁבוּת אֵל לְכַכֵּךְ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים
 כְּשָׂמִים מִמְעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד: וְנֹאמַר קוּסִי אֹרִי כִּי כֹא
 אֹרֵךְ וּכְבוֹד ה' עֲלֵיךְ זֶרַח: כִּי הִנֵּה הַחֹשֶׁךְ יִכְסֶה אֶרֶץ וְעַרְפֵּל לְאוּמִים
 וְעֲלֵיךְ יִזְרַח ה' וּכְבוֹדוֹ עֲלֵיךְ יִרְאֶה: רַבִּי תַנְיָה וְכוּ'.

תקון הנפש

רֵאָצִי לְאֵרֶם חֲסִיד לְכוּיִן וְלִהְעֲרִיךְ אַת עֲצַמּוֹ כֹּאֵלוֹ הוּא מְדוּר וְכֹסֵא אֵל הָאֲצִילוֹת
 הַקְּדוּשָׁה. וְכוּה תַחֲלוֹל וְתִשְׁרַה עֲלוּי קְרוּשָׁה עֲלוּיָנָה וְיֹוֹכֵל אֹו עַל יְרֵי כּוֹנֵחַ
 וְלִקְשֵׁר בַּל הַעוֹלָמוֹת. יַעֲשֶׂה עֲצַמּוֹ כֹּסֵא לְקְרוּשָׁה וְיַחֲשׁוּב כִּי רֵאשׁוֹ כֹּסֵא לְהוּיָה
 בְּנִיקוּד קִסְיָ. וְשֵׁנִי מוֹחִיִן שְׂבוּ וְהֵם סוּר יָיָה שֶׁהֵם חֲכָמָה וְכִינָה כִּימִיִן שְׂכָהֵם
 יְכוּיִן כְּהוּיָה בְּנִיקוּד סַתִּיָּת. וּבִשְׂמָאֵל לְהוּיָה בְּנִיקוּד צִירִיָּי. וְלַעֲיָנוּ יְכוּיִן שְׁעִין
 הִיא מִסְפַּר חֲמִשָּׁה הוּיָיָת. וְלֹאֲזֵן יְכוּיִן שֶׁהִיא כֹּסֵא לְשֵׁם יוֹד הִי וְאִי הִיָּה שֶׁהוּא
 כִּסְפַר אֹוּיִן. וְעִיָּו אֹוּלִי יוֹכָה לְשִׁמּוֹעַ קְרוּשָׁה עֲלוּיָנָה. וְלַחוּסִים יְכוּיִן שְׂמִסְפַּרוֹ
 כִּסְפַּר שֵׁם סִיָּג אֹוּלִי יִרִיחַ כּוּ רִיחַ קְרוּשָׁה. וְלַפָּה יְכוּיִן שְׂמִסְפַּרוֹ כִּסְפַּר שֵׁם סִיָּג
 וְעִשְׂרִים וְשֵׁנִים אֹוּחִיּוֹת שְׂכַחַשָּׁה מוֹצָאוֹת שְׁיוּצָאוֹת מִמֵּנֵי אֹוּלִי יִשִּׁיג לְרוּחַ ה' שְׁיִרְבֵּר
 כּוּ. וְלִשְׁנֵי זְרוּעוֹתָיו יְכוּיִן לִשְׁנֵי הוּיָיָת אַחַד לִימִין בְּנִיקוּד סְגוּלֵל וְאַחַד לְשְׂמָאֵל
 בְּנִיקוּד שׁוּיָא. וְלִגְזוֹ הוּא סוּר וְאִיָּו שֶׁל שֵׁם שֶׁהוּא וְעִיר אֲנִסִיִן יְכוּיִן הוּיָיָה בְּנִיקוּד
 חוּלִיָּם. וְלִשְׁנֵי רִבּוּתוֹ יְכוּיִן לִשְׁנֵי הוּיָיָת. אַחַד בְּנִיקוּד חִירִיָּק לִימִין וְאַחַד בְּנִיקוּד
 קְבוּץ לְשְׂמָאֵל. וְלִכְרִיתוֹ יְכוּיִן הוּיָיָה בְּנִיקוּד שׁוּרִיָּק כּוּאִיָּו. וְלַעֲפָרָה שְׁלוֹ שֶׁהִיא
 מוּד ה' שֶׁל שֵׁם שֶׁהִיא מִלְכוּת יְכוּיִן חוּיָיָה בְּלִי נִיקוּר :

תקון הנפש

סוּחַ שְׂמַאל	גִּלְגַּלְתָּא כְּתוּר	סוּחַ יְמִין
בִּינָה	יְהוָה	חֲכִמָּה
יְהוָה	דַּעַת עֲלִיּוֹן	יְהוָה
וּד י אֵו י	וּד י אֵו י וּד י אֵו י וּד י אֵו י	וּד י אֵו י
	וּד י אֵו י וּד י אֵו י וּד י אֵו י	

אֲזַן שְׂמַאל	דַּעַת תַּחְתּוֹן	אֲזַן יְמִין
יַד הִי וְאוֹ הִיא	יְהוָה יְהוָה	יַד הִי וְאוֹ הִיא
עֵין שְׂמַאל	חֹטְמִים	עֵין יְמִין
יְהוָה יְהוָה	וְאוֹ וְאוֹ	יְהוָה יְהוָה
יְהוָה	וְאוֹ וְאוֹ	יְהוָה
יְהוָה יְהוָה	סַח	יְהוָה יְהוָה

יוד הדי ואו הדי (אהיה)

אחה"ע גיכ"ק דטלנ"ת

זְרוּעַ שְׂמַאל	זְסַרְרִיץ בּוּסִיף	זְרוּעַ יְמִין
גְבוּרָה	גּוֹף תִּיחַ	חֶסֶד
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
יַד שְׂמַאל	יְסוּד	יַד יְמִין
חַד	יְהוּ וְהוּ	נֶצַח
יְהוָה	עֲטָרָה מַלְכוּת	יְהוָה
	יְהוָה	

מדעיה וגלוי דעת

שהזבאה בספר. עוד יוסף חי' לוטר אותה בכל יום

הַיְהוָה אֲנֹכִי מְאֲמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה וְגִמְוּרָה בִּי
יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה

מודעה וגלוי דעת כה

דְּעַבְדְּ עֶשְׂרֵי סְפִירוֹת. שֶׁהֵם כְּתָר חֲכָמָה בִּינָה
חֶסֶד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת נְצִיחַ הוֹד יִסּוּד וּמַלְכוּת.
וְנִהְיִיתָ טָמִיר וְגִנְיָו בְּכָתֵר עֲלִיּוֹן. וּמִנִּיהַ אֶת־פִּשְׁטָא
נִהְיִיתָ עַל יוֹד דְּאִיהִי חֲכָמָה. וְהִיא דְּאִיהִי בִּינָה.
וְהִיא דְּכָלִּיל שֵׁית סְפִירָן חֶסֶד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת נְצִיחַ
הוֹד יִסּוּד. וְהִיא דְּאִיהִי מַלְכוּת. וְאֵל אֹרֹן הַגָּדוֹל
הַמְתַּלְבֵּשׁ בְּעֶשְׂרֵי סְפִירוֹת דְּאֶצִּילוֹת אֲנַחְנוּ מֵעֲלִים
כְּוֹנֵת הַתְּפִלָּה וְהַבְּרָכוֹת וְהַהוֹדָאוֹת. וְלִמּוּד הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁת. וְקִיּוּם הַמִּצְוֹת הָאֲמוּרִים בַּתּוֹרָה וּבְדַבְּרֵי
סוֹפְרִים וְכָל־מַחְשְׁבֵה טוֹבָה וְרַעוּתָא דְּלָבָא שְׁבַקְדוּשָׁה
לְהוֹרִיד שְׁפַע עֲלִיּוֹן וּבְרָכָה רַבָּה מֵהָאֲרַתּוּ שְׁבַע־תִּיקָא
קְדִישָׁא שֶׁהוּא כְּתָר עֲלִיּוֹן לְאָבָא וְאִמָּא שֶׁהֵם חֲכָמָה
וּבִינָה. וּמֵאָבָא וְאִמָּא לְמַלְכָּא קְדִישָׁא וְחַקֵּל תְּפוּחִין
קְדִישִׁין. שֶׁהֵם תְּפָאֶרֶת וּמַלְכוּת: וְהִרְגִּי מֵאֲמִין
בְּאִמוּנָה שְׁלָמָה וְגִמּוּרָה כִּי יְהוֹאֲדָנִי יֵאֱהוּיִנִי אֱלֹהֵינוּ
הוּא יְהוֹאֲדָנִי יֵאֱהוּיִנִי אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד. הוּא הִיָּה הוּא
הָוָה וְהוּא יְהִיָּה. הוּא הִיָּה טָמִיר וְגִנְיָו בְּכָתֵר. הוּא
הָוָה שְׁמַת־לְבָשׁ בְּעֶשְׂרֵי סְפִירוֹת דְּאֶצִּילוֹת. וְהוּא יְהִיָּה
שְׁמַת־נְגִלָּה בְּתְּפָאֶרֶת וּמַלְכוּת וְאֵלֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹסְרִים
נִפְשָׁנוּ רוּחָנוּ וְנִשְׁמָתָנוּ עַל קְדֻשַׁת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ.

כו מודעה וגלוי דעת

ומקבלים עלינו עול מלכתו באהבה רבה ובנפש חפצה בכתוב בתורה שמע ישראל יהוה אחד יהוה אחד
אלהינו יהוה אחד יהוה אחד | אחר:

פרוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

והריני מגלה דעתי ורצוני לפני הקדוש ברוך הוא בלב שלם ובנפש חפצה לביטל בטול גמור ושלם פדין וכהלכה. כל מחשבה זרה פגומה ופסולה ואסורה. וכל מחשבה שיש בה פפרנות חס ושלום. וכל מין הרהור רע וכל ציור רע פגום ופסול ואסור. וכל הרהור של יוהרא ושמן גאון ופניה שאינה טובה. וכל מין פעם וזעם והקפדה. אם יעלו בלבי ומוחי בכל עת ועת:

והריני מתנה עליהם שיהיו כלם בטלים ומבטלים בטול גמור מכל צד ופנה לא שרירין ולא קימין ולא יהיו חלין כלל ועקר. ויהיה כח ואמן וחזק תנאי זה ומודעה וגלוי דעת זה שאני מתנה ומודיע ומגלה דעתי לפני הקדוש ברוך הוא בלב ואמן וחזק דין התנאים ומודעות וגלוי דעת אשר תורו חכמים וזרונם לברכה בהלכות קנינים ומקח וממכר. וכמו דין התנאים ומודעות ובטול שבועות

מודעה וגלוי דעת כז

וְנִדְרִים שֶׁהוּרָו חֲכָמִים זְכִיל בְּהִלְכוֹת שְׂבוּעוֹת וְנִדְרִים.
וַיְהִי כֹחַ בְּשׁוֹר זֶה קָיָם וּמוֹעִיל עַל פִּי דִין הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה כְּדִין בְּשׁוֹר הַחֲמִץ קוֹדֵם חַג הַפֶּסַח. וַיְהִי
תְּנַאי זֶה וּמוֹדְעָה וְגִלּוֹי דַּעַת זֶה אֲשֶׁר אָנִי מִתְּנָה
וּמוֹדִיעַ וּמְגַלֶּה דַּעַתִּי שְׂרִירִין וּבְרִירִין וְקָמִין בְּבֵית
דִּין שָׁל מַעְלָה וּבְבֵית דִּין שָׁל מַטָּה וּבִישׁוּבוֹת
כָּל הַצְּדִיקִים וְקָנִים וְנִבְיָאִים וְאֲנָשֵׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָה
וְתַנְאִין וְאֲמוֹרָאִין וְכָל חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל:

וְהִנֵּה אֲנִי מוֹדָה הוֹדָאָה גְּמוּרָה וּשְׁלֵמָה שְׂרִירָא
וְקִימָת לְעַד וּלְנִצְחָה נְצָחִים בְּלֵב שְׁלֵם וּבְנֶפֶשׁ
חַפְצָה שְׁכָל עֲבוֹדָתִי לִיהוָה ^{יִתְרוֹנִי} אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהִי
אֲבוֹתֵינוּ הוּא יְהוָה ^{יִתְרוֹנִי} אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. הֵן
בְּתַפְלָה. הֵן בְּתַלְמוּד תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. הֵן בְּמַעֲשֵׂה
הַמִּצְוֹת הָאֲמוּרִים בַּתּוֹרָה וּבְדַבְרֵי סוֹפְרִים וּבְכָל
דָּבָר שֶׁבְּקְדוּשָׁה. הַכֹּל לַעֲשׂוֹת רְצוֹן יְהוָה ^{יִתְרוֹנִי}
אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהִי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצוּנוּ וְנָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְלִיחָד קוֹדֶשׁ אֶת
בְּרִיקָה הוּא וּשְׂכִינְתָּיה

וְהָיָה יְהוָה יְהוָה

בְּרַחֲמֵינוּ וְרַחֲמֵינוּ וְרַחֲמֵינוּ וְרַחֲמֵינוּ לִיחָד שֵׁם יְהוָה

כח מודעה וגלוי דעת בו'ה ב'יחודא ש'לים יהוה ב'שם כל ישראל: ויהי נועם ה' אלהינו וכו'. יהיו לרצון וכו'.

יחיד כל אדם לומר בכל יום קודם ס' העקרה בקשה זו שהובאה בס' בן איש חי להרי"א ז"ל

וזה נוסח הבקשה

רבון עלמא יהא רעוא קמך למיהב לן חילא לאתערא ביקרך
למעבד רעותך ולסדרא כלא כדקא יאות ואעיג דלית
אנן ידען לשוואה רעותא ולכא לתקנא כלא. יהא רעוא קמך
דתתרעי במלין וצלוחתא דילן לתקנא תקונא דלעילא כדקא יאות
ולהו היכלין עלאין ורוחין עלאין עיילי היכלא בהיכלא ורוחא
ברוחא עד דמתחברן בדוכתייהו כדקא חוי. שייפא בשייפא
ואשתלימו דא בדא ואתייהו דא בדא עד אינון חד. ונתרין דא
בדא. וכדן נשמתא עלאה דכלא אתיא מלעילא ונהיר לן ולהו
נהירין כלהו בוצינן בשלימו כדקא חוי. עד דההוא נהורא עלאה
אתער. וכלא אעיל לנבי קדש קדשים ואתברכא ואתמליא כבירא
דסיין נבעין ולא פסקן וכולהו מתברכן לעילא ותתא. וההוא
דלא אתיידע ולא אעיל בחושבנא. רעותא דלא איתפס לעלמין
בסיס לנו לנו בנווייהו. ולא אתיידע ההוא רעותא ולא איתפס
למנדע וכדן כלא רעותא חדא עד אין סוף וכלא איהו בשלימו
מלתתא ומנו לנו עד דאתעביד כלא חד. ואתמליא כלא ואשתלים
כלא ואתנהיר ואתבסם כלא כדקא יאות:

רבון עלמא יהא רעותך עם עמך ישראל לעלם. ופורקן ימינך
אחוי לעמך בבית מקדשך ולאמטויי לנא מטוב נהורך.
ולקבלא צלותגא ברחמי. יהא רעוא קמך דתהוי סעיד וסמיד לן
דנימא פלין בארץ מישר. בתקונא דלעילא בתקונין דמלכא

מודעה וגלוי דעת כט

קדישא ומטרוניתא קדישא ולמעבד יהודא שלים לאשלפא
להדיא נשמתא דכל חיי מדרנא לדרנא עד סיפא דכל דרגא.
בנין דיהוי ההיא נשמתא משתכחא בכלא ומתפשטא בכלא
דהא עילא ותתא תליין בהדיא נשמתא ומתקיימי בה:

בקשות

סימן שלמה

כל ברואי מעלה ומטה. יעידון גידון כלם באחד. יי אחד ושמו אחד:
שלישים ושמים נתיבות שקילה. וכל מבין סודם יספרו את גדלה.
והם יפירו כי הכל שקלה. ואתה הלא המלה המיוחד:
לקבות בקשכם עולם בני. ומצאו כל יש בלהה שנוי. במספר
במשקל הכל בני. כלם נתנו מרנעה אחד: יעידון
מרשא ועד סוף יש לה סימן. צפון גים וקדם ותימן. שחק
ותבל לה עד נאמן. מזה אחד ומזה אחד: יעידון
הכל סמה נזכר ובוד. אתה תעמוד והם יאבדו אבוד. לכן כל
יצור יתן לה כבוד. כי מראש ועד סוף הלא אב אחד:

סימן שמעיה קוסמן

אורה לאל לב חזקה. בן יחד בוכבי בקר:
שימו לב על הנשמה. לשם שבו ואחלמה. ואורה באור
החמה. שבעתים באור בקר: אורה
מבסא כבוד חצקה. לנור בארץ ערבה. להצילה מלהבה.
ולהאירה לפנות בקר: אורה
עורו נא כי בכל לילה. נשמתכם עולה למעלה. לתת דין
חשבון מפעלה. ליצור ערב ובקר: אורה

בקשות

ימצאוה ממונפת. מעונות ובתוספת. כמו שפחה נחפפת. תמיד

בבקר בבקר: אודה

נוסח אחר ימצאוה מקודשת. במצות ובתוספת. כמו פלה מקושטת. תמיד בבקר בבקר:)

הנאמן בפקדונו. יחורנה לו כרצונו. איש לא גוע בעונו. ויהי ערב. ויהי בקר:

אודה

קומו כי זאת המנוחה. מדרת רחמים מתוחה. שוכו כי ירו פתוחה. לכל משכימי בבקר:

אודה

ושנה אל תאבהו. להקדיש לאל אהבו. הבו לוי הבו. כבוד והיה הבקר:

אודה

סלוח כמו ערמים. נפש בהמות גרדמים. יען למשטח חרמים. לסדר עולת הבקר:

אודה

והחיו העניה. יחידה תמה ונקיה. ואשר נפשו לא תיה. אף יזכה לאור הבקר:

אודה

נועם יי לחוות. נזכה ובשנה הזאת. בשמחות תחת רגוות. בקר תשמע קולי בקר:

אודה

סימן שלמה

שפל רוח שפל כרך וקומה. אהבתיך ברוב פחד ואימה:
 לפניה אני נחשב געני. כחולעת קשנה פארמה:
 מלא עולם אשר אין קץ לגדלו. הקמוני יהללה ובמה:
 הדרך לא יבילון מלאכי רום. ועל אחת אני כמה וכמה:
 הטיבות והגדלת חסדים. לה בגדיל להודות כל גשמה:

סימן אברהם

אֱלֹהֵי כָּל נַשְׁמָה. וְאוֹדֶה בְּרוּכַת פְּחַד וְאִימָה:
 תוֹדֶה קְהֵלָה צוֹר לְרוּמָם. לֵךְ אֶכְרַע וְאֶכּוּף רֹאשׁ וְקוּמָה:
 רוּם הָלֵא נָטָה בְּמִבְטָא. וְהֶאָרַץ יִסְדָּה עַל בְּלִימָה:
 אִישׁ חֲקוֹר אֶת סוּד יוֹצְרוֹ. וְמִי הוּא זֶה בְּכָל קִדְמָה וְנָמָה:
 הוּא עָלֵי כָּל פֶּה וְלִשׁוֹן. אֲשֶׁר הִפְלִיא וְעָשָׂה כָּל בְּחֻכְמָה:
 בְּנוֹי קְדוֹשׁ וְעֶלְיוֹן. וַיִּתְקַדַּשׁ שְׁמִיהַ רַבָּא בְּעֻלְמָא:

סימן ישראל

רבוֹן עֲלָם וְעֻלְמָיָא. אַנְתָּ הוּא מַלְכָּא מְלִיךְ מַלְכֵינָא:
 עוֹבְדֵי גְבוּרַתְךָ וְתַמְהֵינָא. שְׁפַר קְדָמִי לְבַחֲמֵינָא: יח
 אֲסַדְר צַפְרָא וְרַמְשָׁא. לֵךְ אֱלֹהֵא קְדִישָׁא בְּרָא כָּל נַפְשָׁא.
 עֵדִין קְדִישִׁין וּבְנֵי אֲנָשָׁא. חַיּוֹת בְּרָא וְעוֹף שְׁמַיָּא: יח
 עוֹבְדֵי וְתַמְקִיפִין. מִבֵּיד רַמְיָא וְקוּף כְּפִיסִין. לוֹ יְחִי גְבוּר
 שְׁנִין אֶלְסִין. לֹא יַעוּל גְבוּרַתְךָ בְּחֻשְׁבְּנֵינָא: יח
 דִּילִיָּה יִקְרַ וְרַכּוּתָא. פְּרוּקִית עֲנָה מְפּוּם אַרְיֹוּתָא. וְאַפְּסִיק
 ית עַמְךָ מַגּוּ גְלוּתָא. עַמְךָ דִּי בְּחַרְתָּ מִכָּל עַמְמֵינָא: יח
 לְמַקְדֵּינְךָ תּוֹב וְלִקְדָּשׁ קוֹדְשִׁין. אַתְר דִּי בֵּיהּ יְחַדְדוּן רוּחִין וְנַפְשִׁין:
 וַיִּזְמְרוּן לֵךְ שִׁירִין וּבְרַחֲשִׁין. בִּירוּשָׁלַם קְרַתָּא דְשׁוּפְרָיָא: יח

סימן יהורה

זראש חדש

שְׁעַר הַרְחָמִים. לְעַם כְּהֵ בּוֹטְתָ. בְּיוֹם רֹאשׁ הַחֹדֶשׁ. הֵנָּה יִפְתָּח:
 יִשְׁעֵי לֵךְ אֶקְרָא. בְּיָמִים וּבְלַיְלוֹת. אֵל גְּדוֹל וְנוֹרָא. נוֹרָא עֲלִילוֹת.
 שְׁלַח נָא נְאוּלוֹת. וְלֵךְ נִשְׁבַּח. וְנִקְרִיב קְרָבָנוֹת. עַל גְּבֵי הַמַּוְ�ָחוּ:

בקשות

לב

הָסֵר מֵעֲלֵינוּ צוֹר. וְעִם וְעִבְרָה. הֲיֵה נָא בְּעַדְנִי. צַנְה וְסוּחַרְהָ. פֶּשַׁע וְעִבְרָה. הֲיֵה נָא סוֹלֵם. שְׁעָה נָא עֲתִירָה. בְּקָרֵב הַמּוֹבֵחַ: וְעַד אֵן עֲמִי. יִהְיֶה בֵּין צָרִים. חֲשׂוֹף וְרוֹעֵה. עַל רְשָׁעִים אֲבָרִים. אֲדִיר אֲדִירִים. אֵל נָא יִהְיֶה לְבִטָּח. נְאוּלָה לְעִבְרִים. הֲיֵה נָא שׁוֹלֵם:

יָרוּר תְּהִיָּה קוֹרָא. לְעַם הַנְּדָבָאִים. וְאוֹיֵב יוֹרָה. הַצֵּל נָא חֲלָפָאִים. עֲשֵׂה נָא פְּלָאִים. וְלֶךְ נִשְׁבַּח. וּבְקוֹל שִׁירִים נְאִים. נְקַטִּיר וְנִנְבַּח:

הַיֵּשֶׁב נָא שְׂכִינָה. לְבֵית הַבְּחִירָה. וְהֵסֵר מִנִּינָה. מֵעַל שָׁה פּוֹרָה. עֲדָה הַסּוֹרְרָה. בְּבָרֵם פִּלְח. וּבְשִׁמְחָה וּבְרִנָּה. לְבָנוּ שִׁמְח:

דשבת וראש חדש סימן יעקב

שִׁירוֹ לְאֵל נְבוּנִי. שִׁירֵי רִנְנִי. שִׁבְתָּ וְרֵאשׁ חֲדָשׁ יוֹם זֶה לִּי: יָקָר שָׁמוּ הוֹדִיעוּ. לְכָל זֶה שְׁמִיעוּ. וּמְרוּ תְּרִיעוּ. לְפָנַי הַמְּלֹךְ יְיָ: עוֹזֵר לוֹ בְּמִקְדָּשׁוֹ. תִּנְנוּ חוּשׁוֹ לְדָרְשׁוֹ. הַתְּהַלְלוּ בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ. יִשְׁמַח לָב מִבְּקָשֵׁי יְיָ:

קְדוּשֵׁים שְׁמֵהּ יוֹדוּ. וְחֲסִידֵהּ גִּידוּ. אִף יִתְהַלְלוּ וַיּוֹדוּ. שְׁמַיִם פְּלִאָהּ יְיָ: בְּאַרְצוֹ וּבְנִשְׁתֵּי. שְׁמֵהּ וְשִׁירִים שְׁרַתִּי. וְאַלֶּה הַנִּשְׁתֵּי. בְּבוֹרִים לִּי:

1	בְּמָרֵם קָל יִצִּיר נִבְרָא	1	אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מְלֹךְ.
2	אֲנִי מְלֹךְ שָׁמוּ נִקְרָא	2	לְעַתָּה נַעֲשֵׂה בְּחַפְצוֹ כָּל.
3	לְבָדוֹ יִמְלֹךְ נוֹרָא	3	וְאַחֲרַי בְּכָלוֹת הַכָּל.
4	וְהוּא יִהְיֶה בְּתַפְאָרָה	4	וְהוּא הִנֵּה וְהוּא הִנֵּה.

⦿	לְהַמְשִׁילוֹ וּלְהַחְבִּירָה	וְהוּא אֶחָד וְאֵין שְׁנֵי.
⦿	וְלוֹ הָעוֹז וְהַמְשַׁרָה	כְּלֵי רֵאשִׁית כְּלֵי תְּכָלִית.
⦿	כְּלֵי שְׁנוֹי וְהַמְטָרָה	כְּלֵי עֶרְךָ כְּלֵי דְמִיּוֹן.
⦿	גְּדוֹל כַּח וְנִבְרָה	כְּלֵי חֲבוּר כְּלֵי פְּרוּד.
⦿	וְצוּר חֻקְלֵי בְּיוֹם צָרָה	וְהוּא אֵלֵי וְחֵי גּוֹאֲלֵי.
⦿	מְנַת כּוֹסֵי בְּיוֹם אֶקְרָא	וְהוּא נְסִי וּמְנוּסִי.
⦿	וְהוּא צוֹפֵה וְהוּא עוֹרָה	וְהוּא רוֹפֵא וְהוּא מְרַפֵּא.
⦿	כְּעַת אֵישָׁן וְאָעִירָה	כְּדוֹ אֶפְקִיד רוּחֵי.
⦿	אֲדַנִּי לִי וְלֹא אֵירָא	וְעַם רוּחֵי גּוֹיָתִי.
⦿	מְשִׁיחֵנו יִשְׁלַח מְהֵרָה	כְּמִקְדָּשׁוֹ תִּגְלַל נַפְשֵׁי
⦿	אֲמֵן אֲמֵן שֵׁם הַנוֹרָא	וְאֵז נְשִׁיר בְּבֵית קְדְשֵׁי.

אשר בידו נפש כל חי. ורוח כל בשר איש: בידך אפקיד רוחי. פדית אותי ה' אל אמת. רגלי עמדה במישור במקהלים אכרך יי: אמר רבי יהודה אשרי מי שעמלו בתורה ועושה נחת רוח ליוצרו גדל כשם טוב ונפטר בשם טוב מן העולם ועליו אמר שלמה בחכמתו טוב שם משמן טוב ויום המות מיום הולדו. לסוד תורה הרבה ויתנו לך שכר הרבה. ודע שמתן שכרן של צדיקים לעתיד לבא: רבי חנניא וכו'

ואמר קריש על ישראל.

הלכות ציצית וסדר עטיפתו

א) וּמִן הַנְּחֹת צִיצִית וְתַעֲלִין כְּבָקָר, מְשִׁירָאָה אֶת חֲבֵרוֹ הַרְגִיל עִסוֹ קֶצֶת, כְּרַחֵק ד' אַמּוֹת וַיִּכְרַנּוּ, וְטוֹב לְאַחַר וְלֹא לְהִקְדִּים. ב) טְלִית גְּדוֹל שִׁיעוּרוֹ שׁוֹקֵף רֹאשׁוֹ וְנוֹפֵּו עַד הַחֹה פָּנִים וְאַחֲרָיו. ג) הַטְּלִית וְהַצִּיצִית שְׁלוֹ יֵהִיוּ מְצַמֵּר רַתְּלִים וְאֵילִים וְזֶה הוּא הַחֵיּוֹב סְדָאוּרִייתָא. וְהַלּוֹבֶשׁוֹ מְקִיִּים מִיַּע דְּאוּרִייתָא אֵלִיבָא רַב־ע. ד) חוֹטֵי הַצִּיצִית צְרִיכִים לְהִיּוֹת שׁוּוִין לְשֵׁם מְצוֹת צִיצִית, וּמְצוּהָ מִן הַטּוֹבָחַר

(ג)

יחד ולא כל אי לחוד, ויכניס כורעו תחלה תשיי של רשינו ואח"כ תשיי של ריח, וכשכורך יניח הרצועות של רשיי על הרצועות דריית, וכן כתשיי יניח תחלה של רשיי שיהיה סמוך למצח ולמעלה ממנו של ריח, ולא יניחם אחד על השני והרצועות היורדות על הכתמים ינתן ג"כ של רשיי על של ריח. (ג) הנחת תפלין של יד בשמאל שהיא יד כהה, ואשר יד ימינו אם עושה כל מלאכתו בשמאלו יניח בשמאלו שהיא ימין כל אדם, [וצריך לעשות לו תפלין של יד ימין בשכילון] ואם שולט בכ' ידיו או כותב בימין יניח בשמאל כל אדם. (ד) כוסן הנחת תשיי יכסה ורועו כסלית כרי שתהיה הנחת תשיי בהצנע ואע"פ שאין שום אדם רואהו כי יש סוד בדבר. (ה) מקום הנחת תשיי הוא על הורוע הסמוך לכתף במקום קבוצת הכשר הנקרא קיבורת שהוא בסוף הורוע שלצד היד, ויניח המעברתא [מקום שעוברת בו הרצועה] לצד הכתף ויברך, ואח"כ יהדק הרצועה ויכרוך אותה סביב הכית של התפלין, ואח"כ ימשיך הרצועה לזרוע [ויוהר שלא לכרוך שום כריכה על הקיבורת] ויכרוך ו' כריכות שלמות סביב הורוע, ומה שנמשכת הרצועה בתחלת הורוע וכן מה שנמשכת בסוף הורוע אין זה ככלל ו' הכריכות. (ו) אחרי שהניח תשיי יעמוד להניח תשיי וקודם שיניחנו יסתכל בו' וייניין שיש כשני שיניין דאית כהו רוזן סתימין עסיקין. (ז) אסור להסיק בין הנחת תשיי לתשיי כשום דבר ואפילו בענית קדיש וקדושה, ואם הסיק בדבור השייך לתפלין או ענה קדיש וקדושה על מצות תפלין, ואם הסיק בדבר השייך לתפלין או ענה קדיש וקדושה אין צריך לברך. (ח) מקום הנחת תפלין של ראש הוא במקום שער, ואפילו אין לו שערות צריך להניחו במקום שדרכו לצמות שער, וצריך להניח כל התפלין במקום שער ולא מקצתו על הסצח ומקצתו במקום שער וכ"ש שלא יניחנו כלו על הסצח שלא קיים מצות תפלין וגם נענש על כך כי זה הוא דרך הקראים. (ט) אחרי שהניח תשיי יכרוך ג' כריכות על אצבע האמצעית הנקראת אסה, באופן זה, כריכה א' כפרק האמצעי של האצבע ושתי כריכות כפרק הסמוך לכף היד, ובעת שיזיך אותם יאמר פסוקי וארשתוך וכו'. (י) אחרי ג' כריכות הנז' יכניס הרצועה של תשיי של צד ימין בקצה התחתון של התגורה, ושל צד שמאל בקצה העליון של התגורה, בסוד והאחת גבוהה מתחרתה, וגם הקצוות של הרצועות יכניסם בתוך התגורה ולא יהיו משולשלים לספה. (יא) ויהר סאד שלא יסוח דעתו מהתפלין כלל, רק בתפלת י"ח ובזמן שעוסק בתורה רשאי להסיח דעתו ממנו, ומאד צריך להוהר כזה כי ענישו גדול. (יב) לא יהיה שום דבר חוצץ בין התפלין לכשר בין ככתמים בין ברצועות. (יג) לא יתלוץ התפלין עד אחר עלינו לשכת, וטוב לעסוק בתורה בציצית ותפלין, וכריח יתלוץ התפלין אחר אמירת הקדיש שקודם מוסף אבל לא קודם לכן. (יד) כשהולין התפלין יעשה כאופן זה, יעמוד ויסיר תחלה הכריכות של האצבע וישב ויסיר כ'

או ג' כריכות מעל זרועו, ואז יעמוד ויחלוץ התשיר ואח"כ ישב ויחלץ התשי, ויזהר שלא יחלוץ התשי קודם התשיר דק"ל כל זמן שבין עיניך יהיו שמים. (טו) כשסניח התפלין בתוך הכיס יניח התשי בצד ימין בכדי בשיבוא ללבושו יסנע בתשי תחלה.

קודם הנחת תפלין של ד יאמר

לִיקְבְּהֵיךָ בְּדַחֲלֵךְ וּרְחִימוּ. וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ לִיחֲדָא שֵׁם יְיָ כּוּיָה בִּיחֲוּדָא שְׁלִים (יהוה) כשם כל ישראל הריני מוכן לקיים מצות עשה להניח תפלין בידי ובראשי כמו שצונו ה' אלהינו וקשרתם אותם לאות על ידכם והיו לטוטפות בין עיניכם, והריני מוכן לברך הברכה שתקנו רז"ל על מצות התפלין, והריני מכוין לפטור בברכה זו תפלין של יד ותפלין של ראש, ויעלה לפניך ה' אלהינו וא"הו אבותינו כא"ל כונתי בכל הכונות הראויות לכיון בהנחת התפלין ובברכה, ויהי נועם וכו'.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ
לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין:

ואם חסדיק בדבור בין תפלין של יד לתפלין של ראש (כנ"ל בסעף ו') יברך

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִצְוֹת תְּפִלִּין:

יזהר מאד לשים צד השחור שברצועות לצד חוץ שלא יתהפכו, ואם נתהפכה הרצועה שסביב הראש וכן הרצועה שסביב הכית של תפלין של יד יתענה יום א'. הבתים והרצועות של תשי ותשיר צריך שיהיו שחורות הלכה למשה מסיני, ולכן אם נתלבנו מחמת התישנותם צריך להשחירם. וטוב להזהר לברוק את התפלין מוזמן לזמן שלא יפסלו מחמת התישנות.

כשיכריך שלש כריכות על אצבעו האמצעית יאמר

א) וְאַרְשָׁתֶיךָ לִי לְעוֹלָם. וְאַרְשָׁתֶיךָ לִי בְּצַדֶּךָ וּבְמִשְׁפַּט וּבְחֶסֶד
וּבְרַחֲמִים: וְאַרְשָׁתֶיךָ לִי בְּאַמוּנָה. וְיָדַעַת אֶת־יְיָ:

(ט) הושע כ"ו

שחרית

לו

אחר הנחת תפלין יאמר שתי פרשיות אלו, ואם אינו יכול לאסוף קודם הנגילה יאמר אותן אחר החמלה קודם שיתחיל החמלין.

(א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֲדֹנָי יָהּוֵהוּא אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 בְּקִדְשִׁי לִי כָל-בְּכוֹר פֶּטֶר פְּלִי־רְחֵם
 בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה לִי הוּא:
 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-הָעָם זְכוֹר אֶת-הַיּוֹם הַזֶּה
 אֲשֶׁר יֵצְאתֶם מִמִּצְרַיִם מִבְּיַת עַבְדִּים כִּי
 בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיא יְהוָה אֲדֹנָי יָהּוֵהוּא אֶתְכֶם מִזֶּה
 וְלֹא יֵאָכֵל חֶמֶץ: הַיּוֹם אַתֶּם יֹצְאִים בְּחֹדֶשׁ
 הָאָבִיב: וְהָיָה כִּי-יָבִיאֲךָ יְהוָה אֲדֹנָי יָהּוֵהוּא אֶל-
 אֶרֶץ הַפְּנִיעֵנִי וְהַחֲתִי וְהָאֱמֹרִי וְהַחֲוִי וְהַיְבוּסִי
 אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לֵאמֹר לְךָ אֶרֶץ זָבַת
 חֶלֶב וְדָבָשׁ וְעַבַדְתָּ אֶת-הָעַבְדָּה הַזֹּאת
 בְּחֹדֶשׁ הַזֶּה: שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל מִצַּת
 וּבֵיּוֹם הַשְּׁבִיעִי חֹג לַיהוָה אֲדֹנָי יָהּוֵהוּא: מִצּוֹת
 יֵאָכֵל אֶת שִׁבְעַת הַיָּמִים וְלֹא-יִרְאֶה לְךָ
 חֶמֶץ וְלֹא-יִרְאֶה לְךָ שָׂאֵר בְּכָל-נִבְלָתְךָ:
 וְהִגַּדְתָּ לְבְנֶךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר בְּעַבְדֹר זֶה

(א) שניות י"ב

לח

שחרית

עֲשֵׂה יְהוָה יְהוָהנִי יֵאָדָוּנִי לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:
וְהָיָה לְךָ לְאוֹת עַל־יָדְךָ וְלִזְכָּרוֹן בֵּין עֵינֶיךָ
לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת יְהוָהנִי יֵאָדָוּנִי בְּפִיךָ כִּי
בְיַד חֲזִקָה הוֹצִיאָךְ יְהוָהנִי יֵאָדָוּנִי מִמִּצְרַיִם:
וְשָׁמַרְתָּ אֶת־הַחֻקָּה הַזֹּאת לְמוֹעֵדָה
מִיָּמִים יָמִימָה:

וְהָיָה כִּי־יִבְאֶךָ יְהוָהנִי יֵאָדָוּנִי אֶל־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי
כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְךָ וְלֹא־אֲבִיתִךָ וְנִתְּנָה לְךָ:

וְהָעֵבֶרֶת כָּל־פֶּטֶר־רֶחֶם לִיהוָהנִי יֵאָדָוּנִי
וְכָל־פֶּטֶר | שֹׁנֵר בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לְךָ
הַזְּכָרִים לִיהוָהנִי יֵאָדָוּנִי: וְכָל־פֶּטֶר חֲמֹר תִּפְדֶּה
בְּשָׂה וְאִם־לֹא תִפְדֶּה וְעֵרַפְתּוּ וְכָל בְּכוֹר
אָדָם בְּבָנֶיךָ תִּפְדֶּה: וְהָיָה כִּי־יִשְׁאַלְךָ בְּנֶךָ
מָחָר לֵאמֹר מַה־זֹּאת וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּחִזֹּק
יָד הוֹצִיאָנוּ יְהוָהנִי יֵאָדָוּנִי מִמִּצְרַיִם מִבֵּית
עַבְדִּים: וַיְהִי כִּי־הִקְשָׁה פְרַעֲה לְשַׁלְּחָנוּ
וַיַּהְרֹג יְהוָהנִי יֵאָדָוּנִי כָל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
מִבְּכוֹר אָדָם וְעַד־בְּכוֹר בְּהֵמָה עַל־פִּן אֲנִי

זָכַח לַיהוָה יֵאָדוּנָהי כָּל־פֶּטֶר לֶחֶם הַזֵּבָרִים
 וְכָל־בְּכוֹר בָּנָי אֶפְדָּה: וְהָיָה לְאוֹת עַל־יְדָכָה
 וְלְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ כִּי בְחֻזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ
 יְהוָה יֵאָדוּנָהי מִמִּצְרַיִם:

בוודר חק' הפליג סאד כשנכת היוצא מכיתו מעוטף כציצית ומוכתר בתפלין וחולץ לביהכ"נ ואומר כפתח פסוק ואני ברוכ חסדך וכו', ומצוה זו לגדול מעלחה קודמת למצות עשרה ראשונים. כשיוצא מסתח ביתו יניח יד ימינו על המוזה ויקרא פרשה ראשונה של ק"ש עד והיה אם שמוע, ואח"כ יאמר ה' שומרי ה' צדי ער ידימיני. ה' ישמור צלתי וכו' ל' לחיים טובים ולשלום מעתה ועד עולם. אל שדי יברך אותי ויתן לי רחמים: כשנכנס לביהכ"נ יעמוד כפתח ויאמר פסוק ואני ברוכ חסדך וכו', וישתחוה ואח"כ יכנס. בחול לא יאמר פסוק זה אח"כ לבוש ציצית ותפלין, אבל כשנכת וי"ט דאין מניחין תפלין יאמר אותו, ולא בעינן שיהיה מעוטף כציצית, דרו בטלית קטן שעליו.

א) וְאָנֹכִי כָרַב חֲסִדָּךְ אָבּוֹא בֵיתְךָ. אֲשַׁתְּחֶנָּה אֶל־הַיֵּכָל קְדֹשְׁךָ בְּיַרְאֲתָךְ:
 כשנכנס לבית הכנסת יאמר כוזן הליכתו ג' פסוקים אלה.
 ה' צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: ה' צבאות אשרי אדם
 בוטח בך: ה' הושיעה המלך יעננו ביום קראנו:
 יוקר סאד שלא ידבר בכית הכנסת כלל, וכפרט כשעת התפלוג.

פסוקי דזמרה

י) וְהַתְּפִלָּל חֲנָה וְהִתְאַמַּר עָלַי לְבִי בַיהוָה יֵאָדוּנָהי
 רָמָה קָרַנִי בַיהוָה יֵאָדוּנָהי
 רַחֵב פִּי עַל־אוֹיְבֵי בִי־שִׁמְחֶתִי בִישׁוּעָתְךָ:
 אִין־קָדוֹשׁ בַּיהוָה יֵאָדוּנָהי בִי־אִין בְּלִתְךָ וְאִין

א) תחלים ח"י ב) שמואל א' ב'.

צֹר כְּאֵלֵינוּ: אֶל-תִּרְבוּ תִדְבְּרוּ גְבוּהָ
 גְבוּהָ יֵצֵא עֲתָק מִפִּיכֶם כִּי אֵל דַּעוֹת
 יְהוָה^{יֵהוּדָה} וְלוֹ נִתְּנָנוּ עֲלֹת: קִשְׁת גְּבוּהָ
 חֲתִים וְנִכְשָׁלִים אָזְרוּ חַיִל: שְׁבָעִים בְּלָחֶם
 נִשְׁפְּרוּ וְרַעְבִים הִדְּלוּ עַד-עֲקָרָה יִלְדָה
 שְׁבָעָה וְרַבַּת בָּנִים אִמְלָלָה: יְהוָה^{יֵהוּדָה}
 מִמִּית וּמַחִיָּה מוֹרִיד שָׁאוֹל וַיַּעַל: יְהוָה^{יֵהוּדָה}
^{יֵהוּדָה} מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׂיר מִשְׁפִּיל אֶף-מְרוֹמָם:
 מְקִוּם מִעֲפָר דָּל מֵאֲשַׁפֵּת יָרִים אֲבִיוֹן
 לְהוֹשִׁיב עִם-נְדִיבִים וְכִסָּא כְבוֹד יִנְחֹלֶם
 כִּי לִיהוָה^{יֵהוּדָה} מִצְּקוֹ אֶרֶץ וַיִּשֶׁת עֲלֵיהֶם
 תִּבְלָ: רִגְלֵי תְּסִידּוֹ יִשְׁמַר וְרַשְׁעִים בַּחֲשֶׁךְ
 יִהְמוּ כִי-לֹא בָּלַח יִגְבֵּר-אִישׁ: יְהוָה^{יֵהוּדָה}
 יַחֲתוּ מְרִיכּוֹ עֲלָיו בְּשָׁמַיִם יִרְעֵם יְהוָה^{יֵהוּדָה}
^{יֵהוּדָה} יִדְּוּ אֶפְסֵי-אֶרֶץ וַיִּתֵּן-עֵז לְמַלְכוּ וַיִּרֶם
 קֶרֶן מְשִׁיחוֹ: * אֶתְהִי כְּמַהֲרָבָר כִּי־וְתִמְהוּתִי
 כְּמַה תִּקְיִפוּן מַלְכוּתֵהָ מַלְכוּת עֲלֵם

שחרית

מא

וּשְׁלֹטְנָה עִם־דָּר וְדָר: * וְאַנְתָּנוּ עִמָּךְ וְצִאן
 מִרְעִיתֶךָ גִּדְדָה לְךָ לְעוֹלָם לְדוֹר וְדָר נִסְפָּר
 תִּהְיֶה־תֶּדָה: * עֵרֵב וּבִקֵּר וְצִהְרִים אֲשִׁיחָה
 וְאַהֲמָה וַיִּשְׁמַע קוֹלִי: * בְּרוּךְ־יְחַד כּוֹכְבֵי
 בִּקֵּר וַיִּרְעוּ פֶלֶל־בְּנֵי אֱלֹהִים: * לֹא־אִירָא
 מִרְבָּבוֹת עִם אֲשֶׁר סָבִיב שָׁתוּ עָלָי: * וְאַנִּי
 בִּיהוָאֲדֵנִי יֵאֱהוּדְנִי אֲצַפֶּה אוֹחִיָּה לֵאלֹהֵי יִשְׁעֵי
 יִשְׁמַעֵנִי אֱלֹהֵי: (בשבת אין אומרים) אֶת־שִׁמְחֵי אֵיבֹתֵי
 לִי כִי נִפְלְתִי קִמַּתִּי כִי־אֲשֵׁב בַּחֲשֶׁךְ
 יְהוָאֲדֵנִי יֵאֱהוּדְנִי אֶזְרֵ לִי: * כִּי־לֶךְ יְהוָאֲדֵנִי יֵאֱהוּדְנִי
 הוֹחֵלְתִי אַתָּה תַעֲנֶה אֲדֹנֵי אֱלֹהֵי: * רַגְלֵי
 עֲמִדָה בְּמִישׁוֹר בְּמִקְהָלִים אֲבָרְךָ יְהוָאֲדֵנִי יֵאֱהוּדְנִי:

קודם התגלה יאמר

לשם יתור קודשא בריך הוא ושכינתיה בדחילו ורחימו. ורחימו
 ודחילו ליחרא שם י"ה כו"ה כיחורא שלים (יהוה) בשם כל
 ישראל הנה אנהנו כאים להתפלל תפלת שחרית שתקן אברהם אבינו
 ע"ה עם כל המצות הכלולות בה ליתקן את שרשה במקום עליון
 לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו, ויהי נועם וגו'.

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך. והריני אוהב
 את כל אי' מבני ישראל כנפשי ומאודי. והריני מזמן פה שלי
 להתפלל לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה:

(א) תהלים ע"ט. (ב) שם נ"ה. (ג) איוב ל"ח. (ד) תהלים ג'. (ה) מיכה ו'. (ו) תהלים ל"ח. (ז) שם כ"ו.

מכאן עד ברוך שאמר הוא בעולם העשית.

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ זָכְרָנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב
מִלְפָּנֶיךָ וּפְקֹדָנוּ בְּפִקְדוֹת יְשׁוּעָה וּרְחֻמִּים

מִשְׁמֵי שָׁמַי קָדָם. וּזְכַרְלָנוּ יְהוָה^{יאהדונהי} אֱלֹהֵינוּ
אֲהַבֵּת הַקְּדֻמוֹנִים אֲבָרָהֶם יִצְחָק וַיִּשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ.

אֶת־הַבְּרִית וְאֶת הַחֶסֶד וְאֶת הַשְּׂבוּעָה שְׁנִשְׁבַּעְתָּ
לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּהַר הַמּוֹרִיָּה. וְאֶת הָעֲקֵדָה שֶׁעָקַד

אֶת יִצְחָק בְּנוֹ עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ כְּפָתוֹב בְּתוֹרַתְךָ:
"וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֱלֹהִים נִסָּה אֶת־

אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲבָרָהָם וַיֹּאמֶר הֲגִנִּי:
וַיֹּאמֶר קַח־נָא אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יִחִידְךָ אֲשֶׁר־אֲהַבָּת

אֶת־יִצְחָק וְלֶךְ־לְךָ אֶל־אֶרֶץ הַמְּרִיָּה וְהַעֲלֵהוּ שָׁם
לְעֹלָה עַל אֶחָד הַהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהֶיךָ: וַיִּשְׁכַּם

אַבְרָהָם בַּבֶּקֶר וַיַּחֲבֹשׂ אֶת־חֲמֹרוֹ וַיִּקַּח אֶת־שְׁנֵי
נְעָרָיו אִתּוֹ וְאֶת יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּבְקַע עֵצִי עֲלֵה וַיִּקַּם

וַיֵּלֶךְ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים: בַּיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי וַיִּשָּׂא אֲבָרָהָם אֶת־עֵינָיו וַיִּרְא אֶת־

הַמָּקוֹם מֵרְחֹק: וַיֹּאמֶר אֲבָרָהָם אֶל־נְעָרָיו שְׂבוּ־לָכֶם
כֹּה עִם־הַחֲמֹר וְאֲנִי וְהַנֶּעֱר נֹלְכֵה עַד־כֹּה וְנִשְׁתַּחֲוֶה

וְנִשְׁוֹבֵה אֵלֵיכֶם: וַיִּקַּח אֲבָרָהָם אֶת־עֵצֵי הָעֹלָה

(א) בראשית כ"ב

שחרית

מג

וישלם על-יצחק בנו ויקח בנו את-האש ואת-
 המאכלת וילכו שניהם יחדו: ויאמר יצחק אל-
 אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הנני בני ויאמר
 הנה האש והעצים ואיה השנה לעלה: ויאמר
 אברהם אלהים יראה-לו השנה לעולה בני
 וילכו שניהם יחדו: ויבאו אל-המקום אשר
 אמר-לו האלהים ויבן שם אברהם את-המזבח
 ויערך את-העצים ויעקוד את-יצחק בנו וישם
 אתו על-המזבח ממער לעצים: וישלח אברהם
 את-ידו ויקח את-המאכלת לשחט את-בנו:
 ויקרא אליו מלאך יהוה ויהוה^{יאהוונה} מן-השמים
 ויאמר אברהם אברהם ויאמר הנני: ויאמר אל-
 תשרח ירך אל-הנער ואל-תעש לו מאומה כיו
 עתה ידעתי כי-ירא אלהים אתה ולא-חשבת את-
 בנך את-יחידך ממני: וישא אברהם את-עיניו
 וירא והנה איל אחר נאחו בפסבך בקרניו וילך
 אברהם ויקח את-האיל ויעלהו לעלה תחת בנו:
 ויקרא אברהם שם-המקום הווא יהוה^{יאהוונה}
 ויראה אשר יאמר היום בחר יהוה^{יאהוונה} ויראה:
 ויקרא מלאך יהוה^{יאהוונה} אל-אברהם שנית

מד שחרית

מִן־הַשָּׁמַיִם: וַיֹּאמֶר בִּי נִשְׁבַּעְתָּ נְאֻם־יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה
כִּי יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה וְלֹא חֲשַׁבְתָּ
אֶת־בְּנֵי אֶת־יְחִידֶיךָ: כִּי־בָרַךְ אֶבְרָכְךָ וְהִרְבָּה אֲרֵבָה
אֶת־זֶרְעֶךָ כְּבֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכִחוֹל אֲשֶׁר עַל־שִׁפְתֵי
הַיָּם וַיִּרְשׁ זֶרְעֶךָ אֶת שְׁעַר אֵיבֹיו: וְהִתְפָּרְכוּ בְּזֶרְעֶךָ
כָּל גֹּיֵי הָאָרֶץ עֲקֵב אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקִלְיִ: וַיֵּשֶׁב
אֲבָרְהָם אֶל־נַעֲרָיו וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל־בְּאֵר שֶׁבַע
וַיֵּשֶׁב אֲבָרְהָם בְּבְאֵר שֶׁבַע:

יש נוהגים לומר פסוק זה ויהי רצון שאחריו

(*) וַיִּשְׁחַט אֹתוֹ עַל יַד הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לִפְנֵי יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה יֵאָהֲרֹנָה וְזָרְקוּ
כֶּלֶב אֶתְרוֹן הַבְּהֵמָה אֶת־דָּמֹו עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתתמלא רחמים
עלינו. ובכן ברב רחמיה תזכר לנו עקדתו של יצחק אבינו
בן אברהם אבינו עליו השלום. כאלו אפרו צבור ומנח על גבי
המזבח. ותביט באפרו לרחם עלינו ולבטל מעלינו כל־גזרות
קשות ורעות. ותזכנו לחזור בתשובה שלמה לפניך. ותצילנו מיצר
הרע ומכל חטא ועון. ותאריך ימינו בטוב ושנותינו בפעמים:
רבוננו של עולם. כמו שפביש אברהם אבינו את
רחמיו לעשות רצונך בלבב שלם. בן יכבשו
רחמיה את פעסך. ויגורו רחמיה על מדותיהך.
ותתנהג עמנו יהוה יֵאָהֲרֹנָה יֵאָהֲרֹנָה אלהינו במדת החסד

(*) ויקרא א'

שחרית

מה

וּבְמִדַּת הַרְחָמִים. וְתַכְנֵם לָנוּ לְפָנִים מְשֻׁנָּת הַדִּין.
 וּבְטוֹבָה הַגָּדוֹל יָשׁוּב חֲרוֹן אַפָּי. מֵעַמְּךָ וּמֵעִירְךָ
 וּמֵאֶרֶץ וּמִנְחַלְתֶּךָ. וְקוּם לָנוּ יְהוָה^א יְהוָה^א אֱלֹהֵינוּ
 אֵת הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְּתוֹרַתְךָ עַל־יְדֵי מִשְׁה
 עֲבָדְךָ פְּאֵמוֹר: (א) וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקֹב. וְאֵף
 אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֵף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֲזָכֵר
 וְהָאָרֶץ אֲזָכֵר: וְנֹאמֵר (ב) וְאֵף־גַּם־זֹאת בְּהִיוֹתְם בְּאֶרֶץ
 אֲבוֹתֵיכֶם לֹא־מְאֻסִּים וְלֹא־גְעֻלִּים לְכָל־תֶּם
 לְהַפֵּר בְּרִיתִי אִתְּם. כִּי אֲנִי יְהוָה^א יְהוָה^א אֱלֹהֵיכֶם:
 וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רְאשֻׁנִים. אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אֹתְם
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לְהִיוֹת לָהֶם לְאֱלֹהִים
 אֲנִי יְהוָה^א יְהוָה^א: וְנֹאמֵר (ג) וְשָׁב יְהוָה^א יְהוָה^א אֱלֹהֵיךָ
 אֶת־שְׁבוּתְךָ וְרַחֲמֶיךָ. וְשָׁב וּקְבֹצֵךָ מִכָּל־הָעַמִּים
 אֲשֶׁר הִפְיִצְךָ יְהוָה^א יְהוָה^א אֱלֹהֵיךָ שְׁמָה: אִם־יִהְיֶה
 נִדְחָךָ בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם. מִשָּׁם יִקְבְּצֵךָ יְהוָה^א יְהוָה^א
 אֱלֹהֵיךָ וּמִשָּׁם יִקְחֶךָ: וְהִבִּיאֶךָ יְהוָה^א יְהוָה^א אֱלֹהֵיךָ
 אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְרָשׁוּ אֲבֹתֶיךָ וְיִרְשָׁתָהּ. וְהִטְבִּיךָ
 וְהִרְבֶּךָ מֵאֲבֹתֶיךָ: וְנֹאמֵר עַל יְדֵי נְבִיאֶיךָ (ד) יְהוָה^א
^א יְהוָה^א חָנְנוּ לָךְ קוּיֵנוּ. הִיְהִי זִלְעָם לְבִקְרִים
 אֶף־יִשׁוּעַתָּנוּ בַּעַת צָרָה: וְנֹאמֵר (ה) וַעַת־צָרָה הוּא

(א) ויקרא כ"ז. (ב) שם. (ג) דברים ל"ד. (ד) ישעיה ל"ג. (ה) ירמיה ל'.

שחרית

מו

לַיַּעֲקֹב וּמִמְנַה יוֹשֵׁעַ: וְנֹאמֵר * בְּכַל־צָרָתְךָ לֹא צָר
 וּמִלֵּאדָּךְ פָּנִי ה' הוֹשִׁיעַם בְּאַהֲבָתוֹ וּבְחַמְלָתוֹ הוּא גֹאֲלָם.
 וַיִּנְשָׂאֵם וַיִּנְשָׂאֵם כָּל־יְמֵי עוֹלָם: יכוין לייג סדות וְנֹאמֵר
 (ב) מִיָּא בְּמוֹד אֵל נִשְׂא עוֹן רַחֵם וְעִבֵר עַל־פֶּשַׁע וְחַיֵּנו
 לְשָׂאֲרֵית נַחֲלָתוֹ אִינוּ. לֹא־הַחֲזִיק לְעַד אַפּוֹ אִיִּים כִּי־חָפִין
 חֶסֶד הוּא וּרְבִחֶסֶד: יֵשׁוּב יִרְחַמְנוּ וְאֵת יִכְבֹּשׁ עֲזַנְתִּינוּ נַצַּר חֶסֶד.
 וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל־חַטָּאתָם לֵאלֹהִים: תִּתֵּן אֲמֶת
 לַיַּעֲקֹב נוֹשֵׂא עוֹן חֶסֶד לְאַבְרָהָם וַיִּשָׁע. אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ
 לְאַבְתִּינוּ וְחַטָּא מִיָּמֵי קָדֶם וְנִקָּה: וְנֹאמֵר (ג) וְהִבִּיאֹתֶיךָ
 אֶל־הַר קֹדְשִׁי וְשִׂמְחָתֶיךָ בְּבֵית תְּפִלָּתִי עוֹלָתֶיךָ
 וּבְחִיָּה לְרָצוֹן עַל־מִזְבְּחִי. כִּי בֵּיתִי בֵּית־תְּפִלָּה
 יִקְרָא לְכָל־הָעַמִּים:

אֵלֹהֵי דְבָרִים שְׂאִין לָהֶם שִׁיעוֹר הַפָּאָה וְהַבְּפוּרִים
 וְהַרְאִיוֹן וְגַמְלוֹת חֲסָדִים וְתַלְמוּד תּוֹרָה: אֵלֹהֵי
 דְבָרִים שְׂאָדָם עוֹשֶׂה אוֹתָם אוֹכֵל מִפִּירוֹתֶיךָ בְּעוֹלָם
 הַזֶּה וְהַקָּרֵן קִימַת לוֹ לְעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלֹהֵי הַן. כְּבוֹד
 אֵב וְאֵם. וְגַמְלוֹת חֲסָדִים. וּבְקוֹר חוֹלִים. וְהַכְּנָסֶת
 אוֹרְחִים. וְהַשְׂכַּמַּת בֵּית הַכְּנָסֶת. וְהַבָּאת שְׁלוֹם בֵּין
 אָדָם לְחֻבְרוֹ. וּבֵין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ. וְתַלְמוּד תּוֹרָה
 כְּנֻגַד כָּל־עַם:

(א) ישעיה ס"ב (ב) סוף מיכת. (ג) ישעיה נ"ו.

שחרית

מז

לְעוֹלָם יִהְיֶה אָדָם יִרְאֵה שָׁמַיִם בַּפֶּתַח כְּבָנָיו וּמִוֹדָה
 עַל־הָאֱמֶת. וְדוֹכַר אֱמֶת בְּלִבּוֹ וַיִּשְׁפִּים
 וַיֹּאמֶר: רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים. * לֹא עַל־
 צְדָקָתֵינוּ אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל־
 רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: אֲדֹנָי | שְׁמַעָה אֲדֹנָי | סְלַחָה אֲדֹנָי
 הַקְּשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אֶל־תְּאַחֵר. לְמַעַן אֱלֹהֵי כִּי־שִׁמְךָ
 נִקְרָא עַל־עֵירֶךָ וְעַל־עַמְּךָ: מַה אֲנַחְנוּ מַה חַיֵּינוּ. מַה
 חֲסָדֵנוּ מַה צְדָקוֹתֵינוּ. מַה כְּחֵנוּ מַה גְּבוּרָתֵנוּ. מַה
 נֹאמֵר לְפָנֶיךָ יְהוָה ^{יֵאחֲזִיקֵנוּ} אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
 הֲלֹא כָּל־הַגְּבוּרִים כָּאִין לְפָנֶיךָ. וְאֲנִשֵּׁי הַשָּׁם כָּלֹא הָיוּ.
 וְחַכְמַיִם כְּבָלִי מִדַּע וְנְבוֹנִים כְּבָלִי הַשִּׁפְלָה. כִּי כָל־
 מַעֲשֵׂיֵנוּ תָהוּ וַיְמִי חַיֵּינוּ הֶכֶל לְפָנֶיךָ: * וּמִזֹּתֵר הָאָדָם
 מִן־הַהֶבְהֵמָה אֵין כִּי הַכֹּל הֶכֶל: לְבַד הַנְּשָׁמָה הַטְּהוֹרָה
 שֶׁהִיא עֲתִידָה לְתֵן דִּין וְחֲשׁוֹנוֹ לְפָנֶי כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ
 וְכָל־הַגּוֹיִם כָּאִין נִגְדֶךָ שֶׁנֹּאמֵר * הֵן גּוֹיִם כָּמֵר מִדְּלִי
 וְכִשְׁחַק מֵאֲזוּנִים נֶחֱשָׁבוּ. הֵן אֵיִים כִּדָּק יִשׁוּל: אֲבָל
 אֲנַחְנוּ עִמָּךְ בְּנֵי בְרִיתֶךָ בְּנֵי אַבְרָהָם אֱהֻבְךָ שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ
 לֹו בְּתֵר הַמְּרִיָּה. וְרַע יִצְחָק עִמָּךְ שֶׁנֶּעְקַר עַל־גִּבֵּי
 הַמִּזְבֵּחַ עֲדַת יַעֲקֹב בְּנֶךָ כְּכוּרֶךָ. שְׁמֵאֱהֻבְתֶּךָ שְׁאֵתְבָתָּ

(*) דניאל ט'. ב' קהלת ג'. ט' ישעיה ט'.

מח שחרית

אותו ומשמחתך ששמחת בו קראת אותו
ישׂראל וישראל: וישׂרון:

לפיכך אנחנו חייבים להודות לך ולשבחך ולפארך
ולרוממך ולתן שיר שבח והודאה לשמך

הגדול וחייבים אנחנו לומר לפניך שירה בכל-יום
תמיד. אשרנו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו. ומה

יפה מאד ירשתנו. אשרנו כשאנחנו משפיעים
ומעריבים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ומיוחדים

שמך בכל יום תמיד אומרים פעמים באהבה:
שמע ישׂראל יהוה אחד יהוה אחד יהוה אחד:

בלחש ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד: ע"כ

אתה הוא אחד קודם שבראת העולם ואתה הוא
אחד לאחר שבראת העולם. אתה הוא אל

בעולם הזה ואתה הוא אל בעולם הבא. * ואתה הוא
ושנותיך לא יתמו: קדש שמך בעולמך על עם

מקדשי שמך. ובישועתך מלכנו תרום ותגביה
קרננו. ותושיענו בקרוב למען שמך. ברוך המקדש

שמו ברבים:

אתה הוא יהוה אחד יהוה אחד יהוה אחד יכון רמת אהיה בשמים
ממעל ועל הארץ מתחת בשמי השמים

(א) תהלים קיב.

שחרית

מש

הַעֲלִיזוּנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים. אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא
אַחֲרוֹן וּמִבְּלַעֲדֶיךָ אֵין אֱלֹהִים. קִבֵּץ נְפוּצוֹת קוֹיֵךְ
מֵאַרְבַּע פְּנּוֹת הָאָרֶץ. יִבְרֹו וַיִּדְעוּ כֹל־בָּאֵי עוֹלָם
כִּי * אַתָּה־הוּא הָאֱלֹהִים לְבִדְךָ לְכֹל מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ.
אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ: אֵת הַיָּם וְאֵת
כָּל־אֲשֶׁר־בָּם וּמִי בְּכֹל־מַעֲשֵׂה יְדֶיךָ בְּעֲלִיזוֹנִים
וּבַתְּחַתּוֹנִים שֵׁי־אָמַר לְךָ מַה־תַּעֲשֶׂה וּמַה־תַּפְעֵל. אָבִינוּ
שָׁב שָׁמַיִם חַי וְקַיִם עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בְּעִבּוֹר כְּבוֹד
שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגָּבוֹר וְהַנּוֹרָא שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ וְקַיִם
לָנוּ יְהוָה^{יֵאֱהוּנְהוּ} אֱלֹהֵינוּ אֵת הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ
עַל־יְדֵי צַפְנִיָּה חוֹזֵךְ כְּאִמּוֹר * בָּעֵת הַהִיא אָבִיא
אֶתְכֶם וּבָעֵת קִבַּצִּי אֶתְכֶם. כִּי־אַתָּן אֶתְכֶם לְשֵׁם
וְלַתְּהִלָּה בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוֹבֵי אֶת־שְׁבוֹתֵיכֶם
לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְהוָה^{יֵאֱהוּנְהוּ}:

יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה^{יֵאֱהוּנְהוּ} אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּרְחֹם
עָלֵינוּ וְתִמְחֹל לָנוּ אֶת־כָּל־חַטָּאתֵינוּ. וְתִכַּסֵּר לָנוּ אֶת־כָּל־
עוֹנוֹתֵינוּ. וְתִמְחֹל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ. וְשִׁתְּכֶנָּה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ וְנִקְרִיב לְפָנֶיךָ קָרְבַּן הַתָּמִיד שֶׁיִּכַּסֵּר בְּעַדְנוּ כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּבָה עָלֵינוּ בַּתּוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עֲבָדְךָ כְּאִמּוֹר *

(א) ישעיה ל"ו. (ב) סוף צפניה.

שחרית

ג

(א) וַיְדַבֵּר יְהוָה (ואדניהי יאהדונהי) אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: צוּ אֶת־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם אֶת־קַרְבְּנֵי לַחֲמִי
 לְאִשֵּׁי רֵיחַ נִיחֹחַי תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ:
 וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרְבוּ לַיהוָה
 (ואדונהי יאהדונהי) בְּכֶשֶׁת בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִים שְׁנַיִם לַיּוֹם עֲלֶיהָ
 תִּמְיֹד: אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַּבֶּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ
 הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים: וְעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת
 לְמִנְחָה בְּלוֹלָה בְּשֶׁמֶן פְּתִית רְבִיעֵת הַהֵיזָן: עֲלֹת
 תִּמְיֹד הַעֲשִׂיָה בְּהַר סִינַי לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לַיהוָה
 (ואדונהי יאהדונהי): וְנִסְכּוֹ רְבִיעֵת הַהֵיזָן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ
 הַסֵּךְ נִסְךְ שֶׁכֶר לַיהוָה (ואדניהי יאהדונהי): וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
 תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים כַּמִּנְחַת הַבֶּקֶר וּכְנִסְכּוֹ תַעֲשֶׂה
 אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה (ואדניהי יאהדונהי):

ענין גדול ונורא הוא אמירת טבום הקשורת ג"פ בכל יום. ב"פ בבקר קודם תפלת שחרית ואחרית, ופעם א' קודם מנחה, וצריך לכונן בה הרבה, ובווה"ק הפליג בה סאד וו"ל אר"ש אי בני נשא הוו ידעין כסא עלאה עוברא דקשורת קמי קב"ה חוו גשלי כל מלה ופלה והוו סלקין לה עטרה על רישייהו ככתרא דרהכא וכו'.

אֲתָהּ הוּא יְהוָה (ואדניהי יאהדונהי) אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַקְּטִירוֹ אֲבוֹתֵינוּ
 לְפָנֶיךָ אֵת קְטֹרֶת הַפְּמִים בְּזֶמַן שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ
 קִים כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל־יַד מֹשֶׁה נְבִיאָךְ כַּפְּתוּב
 בְּתוֹרָתְךָ:

(ט) בדבר כ"ח.

שחרית

נא

(א) וַיֹּאמֶר יְהוָה הִנֵּה יֵאָדָרְנָהי אֶל־מִשְׁחֵה קַח־לָךְ סָמִים נִטְרָן
 וְשִׁחֲלֹת וְחִלְבָּנָה סָמִים וְלִבְנָה זֶפֶה בַד
 בְּבַד יִהְיֶה: וְעָשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת לְקַח מֵעֲשֵׂה הַזֶּקֶח
 מִמֶּלֶח טָהוֹר קָדָשׁ: וְשִׁחַקְתָּ מִמֶּנָּה הַדֶּק וְנָתַתָּה
 מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדוּת בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר אֲוַעַד לָךְ
 שָׁמָּה קָדָשׁ קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם: וַיֹּאמֶר ^ב וְהִקְטִיר
 עָלָיו אֹהֶל־קַטֹּרֶת סָמִים בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר בְּהִיטִיבוֹ אֶת־
 הַנִּזְלֹת יִקְטִירֶנָּה: וּבַהֲעֵלֹת אֹהֶל־קַטֹּרֶת בֵּין
 הָעֲרָבִים יִקְטִירֶנָּה קְטֹרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה ^{יֵאָדָרְנָהי}
 לְדֹלֵתֵיכֶם:

(תָּנוּ רַבָּנֵי פְטוּם הַקְטֹרֶת פִּיצָד. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשֵׁשׁ
 וְשִׁמּוֹנָה מָנִים הָיוּ בָהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשֵׁשׁ
 וְחֲמִשָּׁה כִּמְנִין יָמוֹת הַחֲמָה מָנָה בְּכָל־יּוֹם. מִחֲצִיתוֹ
 בַּבֶּקֶר וּמִחֲצִיתוֹ בָּעֶרֶב. וְשִׁלְשָׁה מָנִים יִתְּרִים שָׁמָּה
 מִכְּנִים פֶּהֱן גָּדוֹל וְגוֹטֵל מֵהֶם מְלֵא חֲפָנָיו בְּיוֹם
 הַכַּפּוּרִים. וּמִחֲזוּרָן לְמִכְתָּשֶׁת בָּעֶרֶב יוֹם הַכַּפּוּרִים
 כִּדֵי לָקִים מִצּוֹת דָּקָה מִן הַדָּקָה. וְאַחַד עֶשֶׂר סָמִים
 הָיוּ בָהּ. וְאֵלּוּ הֵן (פּוֹב לַמְנוֹתָם כְּאַצְבָּעוֹתָיו) א הַצָּרִי. ב וְהַצְּפוּן.
 י וְהַחֲלִבָּנָה. י וְהַלְּבֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנָה.

(א) שְׁמוֹת ל. (ב) שֶׁס ל. (ג) כְּרִימֹת דף ו'.

שחרית

נב

" מזור. י וקציעה. י ושבולת גרה. י וכרבוס. משקל
 ששה עשר ששה עשר מנה. " הקושט שנים עשר.
 קלופה שלשה. " קנמון תשעה. בורית פרשינא
 תשעה קבין. יין קפריסין סאין תלת וקבין תלתא.
 ואם לא מצא יין קפריסין מביא חמר חזר עתיק.
 מלח סדומית רובע. מעלה עשן כל שהוא. רבי
 נתן הבבלי אומר אף כפת הירדן כל-שהיא.
 אם נתן בה דבש פסלה. ואם חסר אחת מכל-
 סממניה חייב מיתה:

רבן שמעון בן גמליאל אומר הצרי אינו אלא שרף
 הנוסף מעצי הקטף. בורית פרשינא למה היא
 באה כדי לשפות בה את הצפורן כדי שתהא נאה.
 יין קפריסין למה הוא בא כדי לשרות בו את
 הצפורן כדי שתהא עזה. והלא מי רגלים יפין לה
 אלא שאין מכניסין מי רגלים במקדש מפני הכבוד:
 תניא רבי נתן אומר כשהוא שוחק אומר הדרק
 היטב. היטב הדרק. מפני שהקול יפה לבשרים.
 פטמה לחצאין פשרה. לשליש ולרביע לא שמענו.
 אמר רבי יהודה זה הכלל אם פמדתה פשרה
 לחצאין. ואם חסר אחת מכל-סממניה חייב מיתה:

שחרית

נג

תָּנִי בַר קַפְרָא אַחַת לְשָׁשִׁים אֹז לְשַׁבְעִים שָׁנָה
הֵיְתָה בָּאָה שֶׁל שִׁירִים לַחֲצֵאִין. וְעוֹד תָּנִי בַר
קַפְרָא אֵלֹז הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קָרְטוֹב שֶׁל דְּבִשׁ אִין אָדָם
יְכוּל לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רִיחָהּ. וְלָמָּה אִין מְעַרְבִין בָּהּ דְּבִשׁ
מִפְּנֵי שְׁתַּתּוּרָה אָמְרָה (א) כִּי כָל-שְׂאֵר וְכָל-דְּבִשׁ לֹא-
תִקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אֵשֶׁה לִיהוֹנָאדְנִי יֵאחֲדוּנְהִי: (ב) יְהוֹנָאדְנִי יֵאחֲדוּנְהִי
צְבָאוֹת עִמָּנוּ. מְשַׁנְּב־לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סִלָּה:
(ג) יְהוֹנָאדְנִי יֵאחֲדוּנְהִי צְבָאוֹת. אֲשֶׁרֵי אָדָם בִּטַּח בְּךָ:
(ד) יְהוֹנָאדְנִי יֵאחֲדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה. הַמְלִךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם-קְרָאֵנוּ:
(ה) וְעֵרְבָה לִיהוֹנָאדְנִי יֵאחֲדוּנְהִי מְנַחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם.
בְּיָמֵי עוֹלָם וּבְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

(ו) אַבְיִי. יִסְסִיק מַעַס הָוָה מְסִדֵּר סִדְר הַמְעַרְכָּה מְשָׁמָא
דְּגַמְרָא וְאַלְבָּא דְּאַבָּא שְׂאוּל. מְעַרְכָּה
גְּדוּלָּה קוֹדְמַת לְמְעַרְכָּה שְׁנִיָּה שֶׁל קַמְרַת.
וּמְעַרְכָּה שְׁנִיָּה שֶׁל קַמְרַת קוֹדְמַת לְסִדְוֹר שְׁנִי
גְּזִירֵי עֵצִים. וְסִדְוֹר שְׁנִי גְּזִירֵי עֵצִים קוֹדֵם לְדִשׁוֹן
מְזַבַּח הַפְּנִימִי. וְדִשׁוֹן מְזַבַּח הַפְּנִימִי קוֹדֵם לְהַטְבַּת
חֲמִשׁ גִּירוֹז. וְהַטְבַּת חֲמִשׁ גִּירוֹז קוֹדְמַת לְדָם
הַתְּמִיד. וְדָם הַתְּמִיד קוֹדֵם לְהַטְבַּת שְׁתֵּי גִירוֹז.

(א) ויקרא ב'. (ב) תהלים ס"ז. (ג) שם ס"ז. (ד) שם כ"ו. (ה) מלאכי ג'. (ו) יומא ל"ג ע"ב.

נדר שחרית

וְהִסְבַּת שְׁתֵּי נִרוֹת קוֹדֶמֶת לְקִטְרֹת. וְקִטְרֹת
 לְאַבְרִים. וְאַבְרִים לְמִנְחָה. וּמִנְחָה לְחֻבְתִּין. וְחֻבְתִּין
 לְנִסְכִּין. וְנִסְכִּין לְמוֹסָפִין. וּמוֹסָפִין לְבִזְיָכִין. וּבִזְיָכִין
 קוֹדֶמִין לְתָמִיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים. שְׁנֵאֲמַר * וְעֲרַךְ
 עָלֶיהָ הָעֵלָה וְהַקְטִיר עָלֶיהָ חֻלְבֵי הַשְּׁלָמִים: עָלֶיהָ
 הַשְּׁלָם כָּל־הַקֶּרְבָּנוֹת בְּלָם:

אָנָּה בָּלַח. גְּדוּלַת יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג יח"ז)
קָבַל רִנָּת. עֲמָךְ שֶׁגִּבְנוּ. מִהֲרֵנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ו)
נָא גְבוּר. הוֹרְשֵׁי יְחוּדֶךָ. כְּבַבַּת שְׁמֵרָם: (גג"ד יכ"ט)
בָּרַכְם מִהֲרָם. רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ. תָּמִיד גְּמִלָּם: (בט"ר צח"ג)
חֲסִין קְרוֹשׁ. בְּרוּב מוֹבְךָ. נִהַל עֲרַתְךָ: (חק"ב טנ"ע)
יְחִיד גֵּאָה. לְעַמְּךָ פְּנֵה. זוֹכְרֵי קְרוֹשְׁתְּךָ: (יג"ל מז"ק)
שׁוֹעֲתֵנוּ קָבַל. וּשְׁמַע צַעֲקוֹתֵנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ו צי"ח)
 ואומר בלחש ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

רְבוֹן הָעוֹלָמִים אַתָּה צוִּיתָנוּ לְהַקְרִיב קֶרֶבן הַתָּמִיד
 בְּמוֹעֲדוֹ. וְלִהְיוֹת פְּהִינִים בְּעִבּוֹדָתָם וְלוֹוִים
 בְּדוּכָנָם וְיִשְׂרָאֵל בְּמַעֲמָדָם. וְעַתָּה בְּעוֹנוֹתֵינוּ חָרַב
 בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּבִטֵּל הַתָּמִיד וְאִין לָנוּ לֹא לִהְיוֹן
 בְּעִבּוֹדָתוֹ. וְלֹא לִוֵּי בְּדוּכָנָם. וְלֹא יִשְׂרָאֵל בְּמַעֲמָדוֹ.
 וְאַתָּה אֲמַרְתָּ וּנְשַׁלְּמָה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ:

(א) ויש"א ו

שחרית

נה

לִכְנֹן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵינוּ
 אֲבוֹתֵינוּ שִׁיחַ שִׁיחַ שִׁפְתוֹתֵינוּ זֶה חָשׁוּב
 וּמְקַבֵּל וּמְרוּצָה לְפָנֶיךָ בְּאֵלֵינוּ הַקְרַבְנוּ קִרְבָּן הַתָּמִיד
 בְּמוֹעֲדוֹ וְעַמְדָנוּ עַל מַעְמָדוֹ. כִּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וּנְשַׁלְמָה
 פְּרִים שִׁפְתֵינוּ. וְנֶאֱמַר * וְשַׁחַט אֹתוֹ עַל יָדֶךָ
 הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לְפָנֶי יְהוָה יֵאָדוּנָה וְזָרְקוּ בְּנֵי אֶתְרֵן
 הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמָם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סְבִיב: וְנֶאֱמַר זֹאת
 תַּתּוֹרָה לְעֹלָה לְמִנְחָה וְלַחֲטָאת וְלֶאֱשָׁם. וְלִמְלוֹאִים
 וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים:

אִיזְוָהוּ מְקוֹמָן שֶׁל זְבָחִים. קִדְשֵׁי קִדְשֵׁים שְׁחִיטָתָן
 בְּצִפּוֹן. פֶּר וְשִׁעוֹר שֶׁל יוֹם הַכִּפּוּרִים
 שְׁחִיטָתָן בְּצִפּוֹן וְקַבּוּל דָּמָן בְּכִלֵּי שָׁרֵת בְּצִפּוֹן.
 וְדָמָן טָעוֹן הִזְיָה עַל בֵּין הַבָּדִים וְעַל הַפְּלֶקֶת וְעַל
 מִזְבֵּחַ הַזֶּהָב. מִתְּנָה אַחַת מֵהֵן מַעֲכָבֶת. שִׁירֵי הַדָּם
 הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוּד מֵעֲרָבֵי שֶׁל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם
 לֹא נָתַן לֹא עֵבֶב: פְּרִים הַנִּשְׂרָפִים וְשִׁעִירֵים הַנִּשְׂרָפִים
 שְׁחִיטָתָן בְּצִפּוֹן. וְקַבּוּל דָּמָן בְּכִלֵּי שָׁרֵת בְּצִפּוֹן.
 וְדָמָן טָעוֹן הִזְיָה עַל הַפְּלֶקֶת וְעַל מִזְבֵּחַ הַזֶּהָב.
 מִתְּנָה אַחַת מֵהֵן מַעֲכָבֶת. שִׁירֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ

(א) ויקרא א'. (ב) שם ו'. (ג) זבחים פ"ח.

שחרית

נו

על יסוד מערבי של מזבח החיצון. אם לא נתן
לא עכב. אלו ואלו נשרפין בבית הדשן: חטאת
הצבור והיחיד אלו הן חטאת הצבור. שעירי ראשי
חדשים ושל מועדות שחיתתן בצפון. וקבול דמן
בכלי שרת בצפון. ודמן טעון ארבע מתנות על
ארבע קרנות. כיצד. עלה בכבש ופנה לסוכב ובא
לו לקרן דרומית מזרחית. מזרחית צפונית.
צפונית מערבית. מערבית דרומית. שיערי הדם
היה שופך על יסוד הדרומי. ונאכלין לפנים מן
הקלעים לזכרי כהנה בכל מאכל ליום ולילה
ערחצות: העלה קדש קדשים שחיתתה בצפון
וקבול דמה בכלי שרת בצפון. ודמה טעון שתי
מתנות שהן ארבע. וטעונה הפשט ונתוח וכליל
לאשים: זבחי שלמי צבור ואשמות. אלו הן
אשמות. אשם גולות. אשם מעילות. אשם שפחה
חרופה. אשם נזיר. אשם מצורע. אשם תלוי.
שחיתתן בצפון וקבול דמן בכלי שרת בצפון
ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע. ונאכלין לפנים
מן הקלעים לזכרי כהנה בכל מאכל ליום ולילה
ערחצות: התודה ואיל נזיר קדשים קלים

שחרית

נז

שְׁחִיטַתָּן בְּכָל־מְקוֹם בְּעֶזְרָה וּדְמֵן טָעוֹן שְׁתֵּי מִתְּנוֹת
 שָׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־
 מֵאֵכָל לַיּוֹם וְלַיְלָה עַד־חֲצוֹת. הַמּוֹרָם | מֵהֶם
 כִּיּוֹצֵא בָהֶם אֵלֶּא שְׁהַמּוֹרָם נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לַנְּשִׂיָהֶם
 וְלַבְּנֵיהֶם וְלַעֲבָדֵיהֶם: שְׁלָמִים קִדְשִׁים קָלִים
 שְׁחִיטַתָּן בְּכָל־מְקוֹם בְּעֶזְרָה. וּדְמֵן טָעוֹן שְׁתֵּי מִתְּנוֹת
 שָׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־
 מֵאֵכָל לְשָׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אַחַד. הַמּוֹרָם | מֵהֶם
 כִּיּוֹצֵא בָהֶם אֵלֶּא שְׁהַמּוֹרָם נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לַנְּשִׂיָהֶם
 וְלַבְּנֵיהֶם וְלַעֲבָדֵיהֶם: הַבְּכוֹר וְהַמְּעֵשֶׂר וְהַפֶּסַח
 קִדְשִׁים קָלִים שְׁחִיטַתָּן בְּכָל־מְקוֹם בְּעֶזְרָה וּדְמֵן
 טָעוֹן מִתְּנָה אַחַת. וּבִלְבָד שִׁיתָן כְּנֶגֶד הַיְסוֹד. שְׁנֵה
 בְּאֵבִי־רֵתֶן הַבְּכוֹר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים. וְהַמְּעֵשֶׂר
 לְכָל־אָדָם. וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר בְּכָל־מֵאֵכָל לְשָׁנֵי
 יָמִים וְלַיְלָה אַחַד. הַפֶּסַח אֵינוֹ נֶאֱכָל אֵלֶּא בַּיְלָה.
 וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֵלֶּא עַד־חֲצוֹת. וְאֵינוֹ נֶאֱכָר אֵלֶּא
 לְמִנּוּיָו. וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֵלֶּא צְלִי:

א רַבִּי יִשְׁמַעֵל אוֹמֵר בְּשֵׁרֶשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַתּוֹרָה
 נִדְרָשֶׁת. "מִקֵּל וְרוֹמֵר." מִגּוֹזְרָה שְׁוֹה.
 מִבְּנִין אֵב וְכְתוּב אַחַד. וּמִבְּנִין אֵב וְשָׁנֵי כְּתוּבִים.

(א) ספרא פ' ויקרא

נח שחרית

יִמְכַלֵּל וּפָרַט. הַמְפָּרֵט וּכְלָא. יִכְלָא וּפָרַט וּכְלָל
 אִי אַתָּה דָן אֵלָא כְּעֵין הַפָּרַט. יִמְכַלֵּל שְׂהוּא צְרִיךְ
 לְפָרַט. וּמְפָרֵט שְׂהוּא צְרִיךְ לְכַלָּא. יִיְכַל דְּבַר
 שְׂהֵיה בְּכַלָּא וַיֵּצֵא מִן-הַכְּלָל לְלַמֵּד. לֹא לְלַמֵּד
 עַל עֲצָמוֹ יֵצֵא אֵלָא לְלַמֵּד עַל-הַכְּלָל כְּדוּ יֵצֵא:
 ׀ וְכֹל-דְּבַר שְׂהֵיה בְּכְלָל. וַיֵּצֵא לְטַעוֹן טַעוֹן אַחֵר
 שְׂהוּא כְּעַנְיָנוּ. יֵצֵא לְהַקְלֵל וְלֹא לְהַחֲמִיר: יִיְכַל דְּבַר
 שְׂהֵיה בְּכְלָל וַיֵּצֵא לְטַעוֹן טַעוֹן אַחֵר שְׂלֹא כְּעַנְיָנוּ
 יֵצֵא לְהַקְלֵל וְלְהַחֲמִיר: יִיְכַל דְּבַר שְׂהֵיה בְּכְלָל
 וַיֵּצֵא לְדוֹן בְּדַבָּר חֲדָשׁ. אִי אַתָּה יָכוֹל לְהַחֲזִירוֹ
 לְכְלָלוֹ עַד שְׂיִחְזָוִירוֹנוּ הַפְּתוּב לְכְלָלוֹ בְּפִירוּשׁ:
 יִיְדַבֵּר הַלָּמֵד מֵעַנְיָנוּ וְדַבָּר הַלָּמֵד מִסּוּפוֹ: יִיְכַל שְׁנֵי
 כְּתוּבִים הַמְכַחֲשִׁים זֶה אֶת זֶה עַד שְׂיִבֹא הַפְּתוּב
 הַשְּׁלִישִׁי וַיְכַרִּיעַ בֵּינֵיהֶם:

יְהוּדָה בֶּן תִּימָא אָמַר הוּי עוֹ פְּנִמָּר וְקַל פְּנִשֵּׁר
 וְרִץ פְּצָבִי וְגִבּוֹר פְּאָרִי לְעִשׂוֹת רְצוֹן אֲבִיךָ
 שְׁבַשְׁמִים: הוּא הָיָה אָמַר. עוֹ פְּנִים לְגִיהָנָם
 וּבְשֵׁת פְּנִים לְגַן עֵדֶן:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה ^{יֵאָחֲזֵנָה} יֵאָחֲזֵנָה וְאֵלֵהֵינוּ וְאֵלֵהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ שְׂתַבְּנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה

(*) לשון ואת כנו ר"ל ישוב ב' מסוקים.

נט

שחרית

בְּיָמֵינוּ. וְיִתֵּן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרַתְךָ לַעֲשׂוֹת הַיְקִי רְצוֹנְךָ
וְלַעֲבֹדְךָ בְּלֵבב שְׁלָם:

<https://t.me/yahud>

דיני קדיש

א) אם יש מניין כצמצום אך אחדים מהם עומדים בתפלת י"ח שאינם יכולים לענות קדיש אמ"ה מצטרפים, דכל בי עשרה שכינתא שריא, וכל זמן שנשאר רוב שיכולים לענות אמן מותר לומר קדיש, מיהו כחזרה בעינן לכל הפחות תשעה שעונים אמן. ב) אם נורסן שחיה עומר בזמן שהתחילו כקדיש ישאר עומד עד אחר ענית אמן יהא שמיח רבא. ג) בענית אמן של שמיח רבא, ושל שמיח דקורשא בריך הוא, ושל דאמירן בעלמא יכוין שפירושה אמת, ובשאר האמנים של קדיש יכוין שפירושה בן יחי רצון. זה הכלל כף אמן שעונים על דבר שהוא שבת להקב"ה יכוין פירושה אמת, ועל דבר של בקשה יכוין פירושה בן יחי רצון, ועל דבר שיש בו שניהם שבת ובקשה יכוין אמת וכן יחי רצון. ד) בענית אמן של קדיש יכוין שעולה מספר אידהגוייה, אבל באמן דכרבות יכוין שהיא מספר יאהדונהי.

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמִיּהּ רַבָּא. אִמֵּן בְּעֶלְמָא דִּי
בְּרָא כְרַעוּתִיהּ. וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתִיהּ.
וַיִּצְמַח פּוֹרְקָנֶיהּ. וַיִּקְרַב מְשִׁיחֶיהּ. אִמֵּן בְּתַיִּיכוֹן
וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְתַיִּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעִנְיָא
וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: אִמֵּן יְהִי שְׁמִיּהּ רַבָּא
מְבָרַךְ. לְעַלְמָא לְעַלְמֵי עַלְמַיָּא יִתְבָּרַךְ.
וַיִּשְׁתַּבַּח. וַיִּתְפָּאֵר. וַיִּתְרוֹמַם. וַיִּתְנַשֵּׂא.
וַיִּתְהַדָּר. וַיִּתְעַלֶּה. וַיִּתְהַלָּל שְׁמִיּהּ דְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא. אִמֵּן לְעֵילָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא.

שִׁירָתָא. תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא. וְדַאֲמִירֵן

בְּעֵלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: ^{אמן}

עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבָּנָן וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל

כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן. דְּעֶסְקִין

בְּאֻרֵי תַא קְדִישָׁתָא. דִּי בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי

בְּכָל אַתְר וְאַתְר. יְהֵא לָנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן

תְּנָא וְחַסְדָּא וְרַחֲמֵי. מִן קָדָם מְאִרֵי שְׁמִיָּא

וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: ^{אמן}

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמִיָּא. חַיִּים וְשָׁבַע

וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְנִגְאָלָה

וְסְלִיחָה וְכַפְרָה וְרִינוּח וְהַצְלָה. לָנוּ וּלְכָל

עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: ^{אמן}

עוֹשֶׂה שָׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו. הוּא בְּרַחֲמֵי יַעֲשֶׂה

שָׁלוֹם עָלֵינוּ. וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל

וְאָמְרוּ אָמֵן:

(א) הוֹדוּ לַיהוָה וְהַדְּבִירֵי יְהוָה קְרָאוּ בְּשֵׁמוֹ. הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים

עֲלִילָתֵינוּ: שִׁירוּ-לוֹ זַמְרוּ-לוֹ. שִׁיחוּ בְּכָל-

נַפְלְאָתֵינוּ: הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קְדִישׁוֹ. יִשְׂמַח לֵב מְבַקְשֵׁי

(א) ר"ח א' ס"ז.

שחרית

סא

יְהוָה יִחַדְוֵנִי: דַּרְשׁוּ יְהוָה יִחַדְוֵנִי וְעִזּוּ. בִּקְשׁוּ פָנָיו
 תָּמִיד: זְכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה. מִפְתּוֹ וּמִשְׁפָּטָיו-
 פִּיהוּ: זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדוּ. בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירוֹ: הוּא
 יְהוָה יִחַדְוֵנִי וְאֱלֹהֵינוּ. בְּכָל-הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: זְכְרוּ
 לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. דַּבֵּר צוּה לְאַלְפָּה דוֹר: אֲשֶׁר פָּרַת
 אֶת-אֲבֹרָהֶם. וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִצְחָק: וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב
 לְחֹק. לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ-
 כְּנָעַן. חֶבְלֵי נַחֲלֹתְכֶם: בַּהֲיוֹתְכֶם מְתֵי מִסְפָּר. כַּמַּעֲט
 וּגְרִים בָּהֶ: וַיִּתְּהֶלְכוּ מִגּוֹי אֶל-גּוֹי. וּמִמַּמְלָכָה אֶל-עַם
 אֲחֵר: לֹא-הִנִּיחַ לְאִישׁ לַעֲשֹׂקֶם. וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם
 מַלְכִים: אֶל-תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחֵי. וּבְנִבְיָאֵי אֶל-תִּרְעוּ: שִׁירוּ
 לַיהוָה יִחַדְוֵנִי כָּל-הָאָרֶץ. בִּשְׁרוּ מִיּוֹם-אֲלִיּוֹם
 יִשׁוּעָתוֹ: סִפְרוּ בְּגוֹיִם אֶת-כְּבוֹדוֹ. בְּכָל-הָעַמִּים
 נִפְלְאוֹתָיו: כִּי גָדוֹל יְהוָה יִחַדְוֵנִי וּמִהֲרָל מְאֹד. וְנוֹרָא
 הוּא עַל-כָּל-אֱלֹהִים: כִּי כָל-אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים.
 יִסִּיךְ מַעַט וַיְהוָה יִחַדְוֵנִי שָׁמַיִם עָשָׂה: הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו.
 עִז וְחִדְוָה בְּמַקְמוֹ: הָבוּ לַיהוָה יִחַדְוֵנִי מִשְׁפָּחוֹת
 עַמִּים. הָבוּ לַיהוָה יִחַדְוֵנִי כְבוֹד וְעִזּוֹ: הָבוּ לַיהוָה יִחַדְוֵנִי
 כְבוֹד שָׁמוֹ. שָׂאוּ מִנְחָה וּבָאוּ לְפָנָיו הַשְׁתַּחֲוּוּ
 לַיהוָה יִחַדְוֵנִי בַּהֲדַרְת-קֹדֶשׁ: חִילוּ מִלְּפָנָיו כָּל-

סב שחרית

הָאָרֶץ. אֶפְתָּחוּן תִּבְלַל בְּלִתְמוֹט: יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם
וְתִגַּל הָאָרֶץ. וַיֹּאמְרוּ בְּגוֹיִם יְהוָה־נִּי יִהְיֶה־מֶלֶךְ: יִרְעֵם
הַיָּם וּמַלְּוֹאוֹ. יַעֲלֶץ הַשָּׂדֶה וְכָל־אֲשֶׁר־בוֹ: אִזּוּ יִרְנְנוּ
עֵצֵי הַיַּעַר. מִלִּפְנֵי יְהוָה־נִּי יִהְיֶה־כִּי־בֹא לְשֹׁפֵט אֶת־
הָאָרֶץ: הוֹדוּ לַיהוָה־נִי יִהְיֶה־טוֹב. כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:
וַאֲמָרוּ הוֹשִׁיעֵנו אֱלֹהֵי יִשְׁרָאֵל וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן־
הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשְׁךָ. לְהַשְׁתַּבַּח בְּתִהְלֶתְךָ:
בְּרוּךְ יְהוָה־נִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־
הָעוֹלָם. וַיֹּאמְרוּ כָל־הָעַם אָמֵן וְהִלֵּל לַיהוָה־נִי יִהְיֶה־
(א) רִוְמָמוּ יְהוָה־נִי אֱלֹהֵינוּ. וְהַשְׁתַּחֲוּוּ לְהַדָּם רַגְלָיו
קְדוֹשׁ הוּא: (ב) רִוְמָמוּ יְהוָה־נִי אֱלֹהֵינוּ וְהַשְׁתַּחֲוּוּ
לְהַר קְדִשׁוֹ. כִּי־קְדוֹשׁ יְהוָה־נִי אֱלֹהֵינוּ: (ג) וְהוּא
רַחוּם וְיִכַּפֵּר עֲוֹן. וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהַשִּׁיב אִפּוֹ.
וְלֹא־יַעִיר כָּל־חַמָּתוֹ: (ד) אַתָּה יְהוָה־נִי לֹא־תִכְלָא
רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי. חֲסִדְךָ וְאַמְתָּךְ תִּמְיֵד יִצְרוּנִי: (ה) זָכַר
רַחֲמֶיךָ יְהוָה־נִי וְחֲסִדְךָ. כִּי מֵעוֹלָם הִמָּה: (ו) תִּנּוּ
עֵז לְאֱלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גְּאוֹתוֹ. וְעֵזוּ בְּשִׁחְקִים:
נִזְרָא אֱלֹהִים מִמְּקַדְשֶׁיךָ. אֵל יִשְׂרָאֵל. הוּא נִתְּנָעוּ
וְתַעֲצֻמוֹת לְעַם בְּרוּךְ אֱלֹהִים:

(א) תחלים צ"ט. (ב) שם. (ג) שם ע"ת. (ד) שם ט"ו. (ה) שם כ"ה. (ו) שם ס"ח.

גם בחנוכה יתחיל ארוםסך ולא יאמר פסוק סוסור שיר חנוכה. (שיצ ד' ס"ח)
 אַרְוֹמְמָהּ יְהוָהּ יִאֲהוּנְהִי כִּי דְלִירָנִי וְלֹא־שִׁמְחָתָּ
 אֵיבִי לִי: יְהוָהּ יִאֲהוּנְהִי אֱלֹהֵי שׁוֹעֲתֵי
 אֶלְיָהּ וְתִרְפְּאֵנִי: יְהוָהּ יִאֲהוּנְהִי הַעֲלִיתָ מִן־שָׂאוֹל נַפְשִׁי.
 חִייתָנִי מִיַּרְדֵּי־כּוֹר: וּמְרוּ לִי יְהוָהּ יִאֲהוּנְהִי חֲסִידָיו וְהוֹדוּ
 לְזִכְרָךְ קְדָשׁוֹ: כִּי רָנַע בְּאִפּוֹ חַיִּים בְּרָצוֹנֹו בְּעָרֵב יַלִּין
 בְּכִי וּלְבַקֵּר רַגְעָה: וְאֲנִי אִמְרָתִי בְשִׁלּוֹי. בְּר־אִפּוֹס
 לְעוֹלָם: יְהוָהּ יִאֲהוּנְהִי בְּרָצוֹנָהּ הַעֲמַדְתָּה לְהַרְרֵי עוֹ.
 הַסִּתְרָתָּ פָנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל: אֶלְיָהּ יְהוָהּ יִאֲהוּנְהִי
 אֶקְרָא. וְאֶל־אֲדָנִי אֶתְחַנֵּן: מִהֲבִצֵּעַ בְּדָמַי בְּרִדְתִּי
 אֶל שַׁחַת הַיּוֹדֵךְ עֶפְרַי הַיְגִיד אִמְתָּךְ: שִׁמְעֵי־יְהוָהּ
 יִאֲהוּנְהִי וְחַנּוּנִי. יְהוָהּ יִאֲהוּנְהִי הִיְהִי עֶזְרִי לִי: הַפְּכֵת מַסְפְּדֵי
 לְמַחֹל לִי פִתְחָתָּ שְׁקִי. וְתִאֲזַרְנִי שִׁמְחָה: לְמַעַן
 יִזְמְרֶךָ כְּבוֹד וְלֹא יִהְיֶה. (יפסיק סעט) יְהוָהּ יִאֲהוּנְהִי
 אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אֲוֹדֶךָ:

עומדים ואומרים

בעשיית ובחזיר אומרים ב) יְהוָהּ יִאֲהוּנְהִי הוּא הַאֱלֹהִים. יְהוָהּ
 יִאֲהוּנְהִי הוּא הַאֱלֹהִים: כ"ט
 יְהוָהּ יִאֲהוּנְהִי מֶלֶךְ יְהוָהּ יִאֲהוּנְהִי מֶלֶךְ יְהוָהּ יִאֲהוּנְהִי
 יְמֶלֶךְ לְעוֹלָם וָעֶד: כ"ט

שחרית סה

(א) וְהָיָה יְהוָה יְהוָה^{יאהדונהי} לְמֶלֶךְ עַל-כָּל-הָאָרֶץ. בַּיּוֹם
 הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה יְהוָה^{יאהדונהי} אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד:
 הוֹשִׁיעֵנו | יְהוָה^{יאהדונהי} אֱלֹהֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ מִן-הַגּוֹיִם
 לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קְדוֹשׁךָ. לְהַשְׁתַּבַּח בְּתִהְלֹתְךָ: בְּרוּךְ
 יְהוָה^{יאהדונהי} | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן-הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם
 וְאָמַר כָּל-הָעַם אָמֵן הַלְלוּתָּהּ: (ג) כָּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלַל
 יְהוָה הַלְלוּתָּהּ:

בשבת ויו"ט יאמר השטים סספרים כבוד אל וכו'.

טוב לומר סומור אלהים יחננו בצורת המנורה, ובציור השכל כלכד פני אם
 אין ציור מונה לפניו.

(ד) לְמַנְצִיחַ בְּנִגְיַת מוֹמֹר שִׁיר: אֱלֹהִים יַחַנְנוּ
 וְיִבְרַכְנוּ יְיָ פָּנָיו אֲתָנוּ סְלָה: לַדַּעַת
 בְּאָרֶץ דְּרָכֶךָ בְּכָל-גּוֹיִם יִשׁוּעַתְךָ: יוֹדוּךָ עַמִּים |
 אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כָּל־עַם: יִשְׁמְחוּ וְיִרְנְנוּ לְאֲמִים
 כִּי-תִשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשְׂרָאֵל וְלְאֲמִים | בְּאָרֶץ תִּנְחַם סְלָה:
 יוֹדוּךָ עַמִּים | אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כָּל־עַם: אָרֶץ נִתְּנָה
 יְבוּלָהּ יִבְרַכְנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ: יִבְרַכְנוּ אֱלֹהִים
 וְיִירְאוּ אוֹתוֹ כָּל-אֲפְסֵי-אָרֶץ:

(א) זכרית י"ד. (ב) תהלים ק"ו. (ג) שם ק"ג. (ד) שם ס"ח.

(ה)

مختصری از قوانین تفیلا^(۱)

וּלְעִבְדוֹ בְּכָל-לְבַבְכֶם (דברים ۱۰: ۱)

او را با تمام قلبتان عبادت کنید. (سفر دواویم فصل ۱۱ آیه ۱۳)

در این پاسوق فرمان دعا کردن و تفیلا خواندن به درگاه خداوند ذکر شده است. مدح و تحسین خداوند و درخواست تقاضاهای مختلف از درگاه او، مطلبی است که آنرا به وسیله تمرکز حواس و افکار می‌توان به‌انجام رساند. پلران مقدس ما از لزوم خواندن تفیلا آگاه بودند و هریک طی روز، زمان مشخصی را به این امر اختصاص دادند. لوراها (ابراهیم) تفیلائی شحریته بیصحاق (اسحاق) تفیلائی مینحا و یعقوب (یعقوب) تفیلائی عرویت را مقرر داشتند. در بت‌همیقداش (بیت‌المقدس) نیز در هر روز نو قربانی دائمی در صبح و بمنازظهر تقدیم می‌شدند و شب‌هنگام، اعضای قربانی‌ها سوزانده می‌شد. پس از ویرانی بت‌همیقداش، مقرر شد که هر فرد در مقابل این سه زمان، تفیلاهای شحریته، مینحا و عرویت را بخواند.

۱- کلیه آقایان موظف هستند که در روزهای عادی، سه نوبت تفیلائی لحنش را با ترتیبات قبل و بعد از آن بخوانند. خانمها لازم است که حلقل یک نوبت از تفیلاهای روزانه را بجای آورند که بهتر است این تفیلا شحریته باشد که پس از خواندن براخاهای صبحگاهی انجام می‌شود. به هر صورت آنها می‌توانند با خواندن هر یک از تفیلاهای دیگر انجام وظیفه نمایند و یا هر سه نوبت را بجا آورند.

۲- زمان خواندن تفیلائی شحریته از حدود یک ساعت قبل از طلوع آفتاب تا گذشت $\frac{1}{2}$ طول روز می‌باشد البته در صورتیکه تا زمان فوق نتوانست (با دلیل موجه) تفیلا را بخواند می‌تواند تا قبل از ظهر شرعی، لحنش شحریته را بخواند. بهترین زمان خواندن لحنش شحریته همزمان با طلوع آفتاب است.

۳- زمان خواندن تفیلائی مینحا، نیمساعت پس از ظهر شرعی تا دقایقی (حدود ۱۰ دقیقه) پس از غروب است.

۴- زمان خواندن تفیلائی عرویت، با طلوع ستارگان شروع شده تا نیمه‌شب ادامه می‌یابد چنانچه تا این زمان موفق به خواندن عرویت نشده می‌تواند تا قبل از سینه صبح (حدود ۱/۵ ساعت قبل از طلوع) این تفیلا را بخواند.

۵- در صورتی که پس از غروب خواندن تفیلائی جماعتی ممکن نباشد تنها از حدود یک‌ساعت قبل از غروب می‌توانند عرویت جماعتی بخوانند و زودتر از این زمان خواندن عرویت مجاز نمی‌باشد البته چنین افرادی موظف هستند پس از تاریک شدن هوا (حدود ۱۵ دقیقه پس از غروب) مجدداً «شمع بیسرائل» را (بدون براخاهای آن) بخوانند.

۶- تفیلائی عرویت خروج از شبات (לַעֲבֹדָת לְמִצְוֹתָי לַיָּמִים) لازم است پس از تاریکی کامل هوا خوانده شود.

* زمانهای ذکر شده تقریبی هستند و برای اطلاع دقیق‌تر لازم است به کتب هلاخا و با جداول اوقات شرعی تفیلائی هر منطقه مراجعه نمود.

(۱) تنظیم: دکتر بونس حماسی لاله‌زار

דיני כרוך שאמר

א) אמר להצטיק בדבור מברוך שאמר עד סוף י"ח, ואילו כרוך הוא וכרוך שמו ואמנים של על ישראל ויהא שלמא לא יענה אלא יהרהר בלבבו, אבל ח' אמנים הראשונים של קדיש, ואמן דברכות, וכן קדיש וקדושה וברכו וג' תיבות של מודים אנתנו לך, יענה עד היוצר, וסיוצר ואילך עד גאל ישראל לא יענה אפילו אמן דברכות, רק יענה קדיש, וה' אמנים הראשונים של קדיש, ושני פסוקים הראשונים של קדושה, וענית ברכו, וג' תיבות של מודים אנתנו לך. ב) כשיתחיל כרוך שאמר יאחוו בבי' ציציות שלאניו וישארו בידו עד סוף כרוך שאמר ואח"כ ינשקם ויניחם סידו. ג) כרוך שאמר צריך לאסרה מקומי, ויאמר הנוסח הזה של פ"ו תיבות שתקנתו אנשי כנסת הגדולה.

מברוך שאמר עד יוצר הוא בעולם היצירה.

בְּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם. בְּרוּךְ הוּא. בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ.
וְעָשָׂה. בְּרוּךְ גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם. בְּרוּךְ עוֹשֶׂה בְּרֵאשִׁית.
בְּרוּךְ מְרַחֵם עַל הָאָרֶץ. בְּרוּךְ מְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת.
בְּרוּךְ מְשַׁלֵּם שְׂכָר טוֹב לִירֵאָיו. בְּרוּךְ חַי לְעַד וְקַיֵּם
לְנֶצַח. בְּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל. בְּרוּךְ שְׂמוֹ. בְּרוּךְ אַתָּה
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הָאֵל אֲבִי הַרְחָמָן
הַמְהַלֵּל בְּפִה עַמּוֹ. מְשַׁבַּח וּמְפָאֵר בְּלִשׁוֹן חֲסִידָיו
וְעַבְדָּיו. וּבְשִׁירֵי דָוִד עַבְדְּךָ נְהַלֵּלְךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ. בְּשִׁבְחוֹת וּבְזִמְרוֹת. וּנְגַדְלֶךָ וּנְשַׁבְּחֶךָ.
וּנְפָאֲרֶךָ. וּנְמַלִּיכֶךָ. וּנְזַפִּיר שְׂמֶךָ מִלְּפָנֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
יְחִיד חַי הָעוֹלָמִים. מֶלֶךְ מְשַׁבַּח וּמְפָאֵר עַד־יְעַד
שְׂמוֹ הַגָּדוֹל. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה מֶלֶךְ
מְהַלֵּל בְּתִשְׁבְּחוֹת:

قوانین خواندن «باروخ شامِر» (برוך شامِر)

۱- از ابتدای **בְּרֹךְ שָׂמַר** تا پایان تפילای لعش صحبت نکند و حتی **בְּרֹךְ הוּא בְּרֹךְ** **שָׂמַר** و امن‌های قسمت **לֹל שְׂמַר-ל** ، **הַמְקַבֵּל** و **הוּא שְׂמַר** قدیش را جواب نهد بلکه فقط در فکرش بگذرانند. اما **۵** امن اول قدیش و امن براخاها و همچنین **הוּא שְׂמַר** **בְּרֹךְ** و سه جمله **בְּרֹךְ** **שְׂמַר** و **בְּרֹכֵנו** و **۲** کلمه **מִדְרִים אֲנַחְנוּ לְךָ** را تا شروع **בְּרֹךְ** پاسخ دهد و از **בְּרֹךְ** تا ابتدای لعش حتی امن براخاها را جواب نهد و همچنین از **בְּרֹךְ** نیز فقط **۲** جمله اول را پاسخ دهد.

۲- هنگام شروع **בְּרֹךְ שָׂמַר** **۲** بند جلوی صیغیت را در دست گرفته و در خاتمه این متن آنها را بوسیده، سیس رها سازد.

۳- **בְּרֹךְ שָׂמַר** را باید ایستاده قرائت نمود. این متن ۸۷ کلمه‌ای توسط افراد «کنست هگدولا (اتنجن کبیر)» که بعضی از آنها نمی‌بودند تدوین گردیده است.

برוך شامِر خداوند که فرمود و جهان ایجاد شد متبارک باد، متبارک است

او متبارک است او که می‌گوید و انجام می‌دهد. متبارک است او که حکم می‌کند و اجرا می‌نماید. خداوند صانع آفرینش، متبارک است. متبارک است او که بر جهان رحم می‌نماید. متبارک است او که بر مخلوقات شفقت می‌نماید. متبارک است او که به ترسندگانش پاداش نیک می‌دهد. متبارک است او که تا ابد جاودان و برای همیشه پاینده است. متبارک است او که نجات می‌دهد و رهایی می‌بخشد، متبارک باد نامش.

متبارک هستی تو، خدا خالق ما، پادشاه عالم، خدای قادر، پدر رحیم که در کلام قومش مورد مدح است. و با زبان فاضلان و بندگانش مورد تسبیح است و شکوهمند می‌باشد. ای خدا خالق ما با سرودهای داوید (حضرت داوود) بنده‌ات تو را مدح می‌گوییم، با تسبیحات و زمرها بزرگی‌ات را اطلاع می‌دهیم، تو را تحسین می‌گوییم، شکوهمند می‌خوانیم ای پادشاه و خالق ما، ای یگانه جاودان ابدی، پادشاهیت را پذیرفته و نامت را ذکر می‌کنیم. پادشاهی که نام بزرگش تا ابد ستوده و شکوهمند است. متبارک هستی تو، خدا، پادشاهی که با تسبیحات ممدوح می‌باشی.

שחרית

סח

מְזֻמָּר לַתּוֹדָה. הָרִיעוּ לַיהוָה יֵאֱהָדוּנְהוּ כָּל-
הָאָרֶץ: עֲבְדוּ אֶת־יְהוָה בְּשִׂמְחָה.
בָּאוּ לִפְנֵי בְרִנָּה: דַּעוּ כִּי־יְהוָה הוּא אֱלֹהִים
הוּא עֲשָׂנוּ וְלֹא אֲנַחְנוּ. עִמּוֹ וְצִאֵן מְרַעִיתוֹ: בָּאוּ
שְׁעָרָיו | בְּתוֹדָה חֲצֹלְתָיו בְּתִהְיֶה. הוֹדוּ לוֹ בְּרִכּוֹ
שְׁמוֹ: כִּי־טוֹב יְהוָה לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ. וְעַד־דָּר
וְדָר יִמְוָנְתוּ:

סוֹקִים הָאֵלֶּה מְלוֹקָטִים כְּתוּלִים, דָּהָא, וּמְשֻׁלִי. וְהֵם חִי פְסוּקִים כְּנֶגֶד חִי
אוֹתוֹת שֶׁל שֵׁשׁ צְרוּפֵי שָׂדֵי, וּבְכָל פְּסוּק יִכּוּן אוֹת אִי מִשְׁשָׁה צְרוּפֵי שָׂדֵי

יְהִי כְבוֹד יְהוָה לְעוֹלָם. יִשְׂמַח יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהוּ
בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרָךְ. מֵעַתָּה
וְעַד־עוֹלָם: יִמְזַרְחֶה שְׁמֵשׁ עַד־מְבוֹאוֹ. מְהֵלֵל שֵׁם
יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהוּ: שְׂרָם עַל־כָּל־גּוֹיִם יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהוּ. עַל
הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהוּ שְׂמֵךְ לְעוֹלָם. יְהוָה
יֵאֱהָדוּנְהוּ וְכִרְךָ לְדָר־וָדָר: יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהוּ בְּשָׁמַיִם הַכִּיָּן
כְּסֹאוֹ. וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מִשְׁלָה: יִשְׂמַחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל
הָאָרֶץ. וַיֹּאמְרוּ בְּגוֹיִם יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהוּ מְלֶךְ: יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהוּ
מְלֶךְ יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהוּ מְלֶךְ יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהוּ מְלֶךְ לְעוֹלָם וָעֶד:
יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהוּ מְלֶךְ עוֹלָם וָעֶד. אֲבָדוּ גּוֹיִם מֵאַרְצוֹ:
יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהוּ הַפִּיר עֲצַת־גּוֹיִם. הִגִּיֵּא מַחֲשָׁבוֹת

(א) תהלים קי. (ב) וילך קי.

מזמור לתודה سرود برای بیان سپاس؛ تمام ساکنین زمین، به درگاه خداوند

هلهله کنید (آواز شادی سر دهید). خداوند را با شادی عبادت کنید، به حضور او با ترنم

بیایید. بدانید که خداوند، خالق است او ما را آفرید و ما به او تعلق داریم. قوم او و

گوسفندان مرتع او می‌باشیم. با حمد به دروازه‌های او و با تسبیح به آستان مقدسش بیایید.

او را شکر گفته و نامش را مبارک بخوانید. زیرا که خداوند نیکوست و رحمت او ابدی

و امانت وی تا به ابد (جاودان است).

יהי כבוד عزت خداوند ابدی است، خدا از خلقتش مسرور می‌باشد. نام خداوند

از حال تا ابد مبارک باد. از طلوع آفتاب تا غروب آن نام خدا ممدوح است. خداوند بر

تمام ملت‌ها متعال، و جلالش والاتر از آسمانها است. خدایا نام تو ابدی است، پروردگارا

ذکر تو جاودان است. خداوند در آسمانها کرسی خود را آراسته و سلطنتش بر همه

مسلط است. آسمان‌ها شادی می‌کنند و زمین خرم می‌شود تا در امت‌ها بگویند خداوند

پادشاه است. خدا حاکم است، خدا حاکم بوده است و خدا تا ابد حکومت خواهد کرد. (آن

هنگام که) امتها (ی بت‌پرست) از سرزمینش نابود شوند پادشاهی خدا تا ابد شناخته می‌شود.

خداوند مشورت امت‌ها (ی بت‌پرست) را باطل کرده و افکار بد آن اقوام را منع می‌دارد.

שחרית

סט

עַמִּים: רַבּוֹת מַחְשָׁבוֹת בְּלִב־אִישׁ. וְעֵצַת יְהוָה
 יִהְיֶה תִקּוּם: יֵעֲצֵת יְהוָה לְעוֹלָם תַּעֲמֹד.
 מַחְשָׁבוֹת לָבוֹ לְדוֹר וָדוֹר: יְכִי הוּא אָמַר וַיְהִי. הוּא צִוָּה
 וַיַּעֲמֵד: כִּי בָחַר יְהוָה בְּצִיּוֹן. אֲנִי לְמוֹשָׁב לוֹ:
 יְכִי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה. יִשְׂרָאֵל לְסִגְלָתוֹ: יְכִי לֹא יִשָּׁשׁ
 יְהוָה לְעוֹלָם עַמּוֹ. וְנִחַלְתָּנוּ לֹא יַעֲזֹב: יְהוּא רַחוּם
 יִכַּפֵּר עוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבֵּה לְהָשִׁיב אָפּוֹ. וְלֹא יַעֲזוּר
 כָּל־חַמְתָּנוּ: יְהוָה הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ
 בְּיוֹם־קָרְאֵנוּ:

אחרי הפסוקים האלה יאמר תיכף ומיד ב' פסוקים אשרי יושבי וכי' ואחריהם תהלה לדוד. ויוהר מאד שלא יפסיק בין פסוקים האלה לבין תהלה לדוד בשום פסוק אחר, כי פוגם בעולמות העליונים. ואם נודמן לו עניית דבר שבקרושה יענה, ואח"כ יחזור ג' פסוקים האחרונים של יהי כבוד בכדי לסכסם לתהלה לדוד.

אֲשֶׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתְךָ. עוֹד יִהְלֹךְ סֵלָה: אֲשֶׁרֵי הָעַם
 שֶׁכָּכָה לוֹ. אֲשֶׁרֵי הָעַם שִׁיְהוָה אֱלֹהֵינוּ:

תְּהִלָּה לְדָוִד אַרְוַמְךָ אֱלֹהֵי הַמֶּלֶךְ. וְאַבְרָכָה
 שְׁמֶךָ לְעוֹלָם וָעֶד: כָּל־יוֹם אַבְרָכָךָ.

וְאַהֲלֵלָה שְׁמֶךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גְּדוֹל יְהוָה חֲכָמָה
 וּמְהֻלָּל מְאֹד. וְלִגְדֻלְתּוֹ אֵין חֶקֶר: הוֹר לְדָוִד יִשְׁבַח
 מִעֲשֵׂיךָ. וּגְבוּלְתֶיךָ יִגִּידוּ: הָרַר כְּבוֹד הוֹרֶךָ. וְדַבְּרֵי
 נִפְלְאוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה: וְעוֹזוֹ נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמְרוּ. וְגִדְלֶתְךָ

(א) תהלים פ"ד. ג' שם קמ"ד. ג' שם קמ"ג.

افکار زیادی در قلب انسان وجود دارد، اما (سرانجام) رأی خدا استوار خواهد ماند. رأی خدا تا ابد و مشیت او در هر دوره پایدار است. زیرا او امر کرد و (هستی) ایجاد شد، او دستور داد و برجا ماند. زیرا خداوند، صیون (یروشالیم) را انتخاب نمود، خواست تا در آن نزول اجلال فرماید. زیرا خداوند، یعقوب را برای خود، اسرائیل را به عنوان گنجینه ممتازش برگزید. زیرا خداوند قومش را رها نساخته و سرزمین خود را ترک نمی‌نماید. خداوند رحیم است، گناه را می‌بخشد و (انسان را در صورت توبه) نابود نمی‌کند؛ به دفعات زیاد خشم خود را برمی‌گرداند و تمام غضبش را بر نمی‌انگیزد. خدایا نجات بده (ما را)، آن پادشاه، هنگامی که او را صدا می‌زنیم، ما را اجابت فرماید.

(پس از قرآنت فصل فوق بدون هیچ مکنی، **אשרי** را شروع نماید. اگر قبل از شروع **אשרי** برآخا یا قدیش شنید، جواب **آمن** را بگوید و پس از آن برگشته و از سه جمله آخر **אשרי** یعنی **אשרי** **אשרי** شروع به خواندن نماید.)

אשרי **אשרי** خوشا به حال ساکنان خانه تو، برای همیشه تو را دائم مدح می‌گویند. خوشا به حال قومی که نصیب ایشان، این است. خوشا به حال آن قوم که خداوند، خدای ایشان است.

تسیح داوید، ای خدای من، ای پادشاه تو را متعال می‌خوانم و نام تو را متبارک می‌گویم تا به ابد. همه روزه تو را متبارک می‌خوانم و نام تو را حمد می‌گویم تا به ابد. خداوند عظیم و بی‌نهایت ممدوح است، و برای عظمتش حدی نیست. نسل به نسل اعمال تو را تسیح می‌خوانند و کارهای عظیم تو را بیان خواهند نمود. درباره شکوه جلال کبریایی تو و موارد اعجاز تو صحبت می‌کنم. در اهمیت کارهای مهیب تو سخن خواهند گفت و من عظمت تو را بیان خواهم نمود.

אִסְפְּרָנָה: זְכַר רַב־טוֹבָךְ יִבְיַעוּ. וְצַדִּיקְתָּךְ יִרְנְנוּ: חֲנוּן
 וְרַחוּם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאֱהָדוּנָהּ. ^{בינה} אַרְבֵּי אַפִּים וּגְדֵל־חֶסֶד: טוֹב־
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאֱהָדוּנָהּ חֶסֶד לְכָל. וְרַחֲמוּ עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאֱהָדוּנָהּ גְבוּרָה כָּל־מַעֲשָׂיֶךָ. וְחִסְדֵיֶךָ יִבְרַכּוּכָהּ:
 כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמְרוּ. וּגְבוּרַתְךָ יִדְבְּרוּ: לְהוֹדִיעַ
 לְבַנֵּי הָאָדָם גְּבוּלֹתָיו. וּכְבוֹד הַדֶּר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ
 מַלְכוּת כָּל־עֲלָמִים. וּמִמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדָר: סוֹמְךָ
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאֱהָדוּנָהּ חֶסֶד לְכָל־הַנְּפִלִים. וְזִקְקָה לְכָל־הַכְּפוּפִים:
 עֵינֵי־כָל אֱלֵיךָ יִשְׁבְּרוּ. וְאַתָּה נֹתֵן־לָהֶם אֶת־אֲכָלָם
 בְּעֵתוֹ: פְּתוּחַ אֶת־יָדֶיךָ (יכוין סוד בססוק זה כי בו עיקר הפרנסה.
 ויכוין שהוא ית' משגית וון ומסרנס לכל. ויש פורשים כפיהם כלפי השמים והוא
 סימן לקבלת השפע מלמעלה, וכשיאמר פותח את יריך יכוין ר"ת שם פא"י
 שהוא מספר יאהדונה"י, ומספר סא"ל, וס"ת חת"ך) וּמִשְׁבִּיעַ (גי' חת"ך)
 לְכָל־חַי רִצּוֹן: צַדִּיק יוֹדוּ וְהוֹדוּ אֱלֹהֵינוּ יֵאֱהָדוּנָהּ יֵסֹד בְּכָל־
 דְּרָכָיו. וְחֹסֵד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קְרוֹב יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאֱהָדוּנָהּ מַלְכוּת
 לְכָל־קָרְאָיו. לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֵמֶת: רִצּוֹן־יִרְאוּ
 יַעֲשֶׂה. וְאֶת־שׁוֹעֲתָם יִשְׁמַע וְיִוְשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 יֵאֱהָדוּנָהּ נֶצַח אֶת־כָּל־אֲהָבָיו. וְאֵת כָּל־הַרְשָׁעִים יִשְׁמִיד:
 תְּהַלֵּל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאֱהָדוּנָהּ חֶסֶד יִדְבְּרֵ־פִי וּיְבָרֶךְ כָּל־בְּשָׂר
 שֵׁם קְדָשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: * וְאֲנַחְנוּ | נִבְרַךְ יְהִי מַעֲתָה
 וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּ־יָהּ:

ذکر کثرت احسان تو را حکایت خواهند کرد و عدالت تو را خواهند سرانید. خداوند کریم و رحیم است، پر حوصله و کثیرالاحسان. خداوند برای همگان نیکوست و رحمت‌های او بر همه مخلوقاتش می‌باشد. خدا با جمیع مخلوقات، تو را حمد می‌گویند و پرهیزکارانت تو را مبارک می‌خوانند. درباره جلال ملکوت تو سخن می‌گویند و توانایی تو را حکایت می‌کنند. تا کارهای عظیم او و جلال شکوه ملکوتش را برای انسانها تعریف کنند. ملکوت تو، سلطنتی بر همه جهانها و تسلط تو در همه دوره‌هاست. خداوند برای تمام افتادگان تکیه‌گاه است و خم‌شدگان را برمی‌خیزاند. چشمان همگان منتظر تو می‌باشد و تو خوراکشان را به موقع می‌دهی.

«هنگام گفتن جمله "אֱלֹהֵינוּ יְיָ" توجه شود که خداوند بر حیات تمام موجودات ناظر است و خوراک و مایحتاج آنها را مهیا می‌سازد. اگر این جمله را بدون توجه به معنی آن خواند، بهتر است در پایان این فصل یا فصلهای بعدی قبل از شروع "אֱלֹהֵינוּ יְיָ" این جمله را با توجه به معنای آن قرائت نماید. بعضی رسم دارند که در هنگام گفتن این جمله به نشانه پذیرش فیض الهی دستان خود را به طرف بالا باز می‌کنند.»

دست خود را می‌گشایی و تمام زندگان را بر طبق رضایتشان سیر می‌نمایی.

خداوند در جمیع طریق‌های خود عادل و در همه اعمالش رحیم است. خداوند به آنانی که او را می‌خوانند، به آنانی که او را به راستی می‌خوانند، نزدیک است. آرزوی ترسندگان خود را بجا می‌آورد و تضرع ایشان را شنیده، آنها را نجات می‌بخشد.

خدا همه مجبان خود را حفظ نموده و همه شریران را هلاک خواهد ساخت.

دهان من تسبیح خداوند را خواهد گفت و هر بشری نام قدوس او را تا به ابد مبارک بخواند.

ما خداوند را از حال تا به ابد ستایش می‌کنیم، حمد بگویید خدا را .

א קַלְלוּנָהּ הַלְלוּ נַפְשֵׁי אֶת־יְהוָה יֵהוּדָה יֵהוּדָה יֵהוּדָה : אֶהְלֵלָהּ
 יְהוָה יֵהוּדָה יֵהוּדָה בְּחַיֵּי אֲזַמְרָה לְאֱלֹהֵי בְעוֹדַי :
 אֶל־תִּבְטְחוּ בְּגִיבִים. בְּבֶן־אָדָם | שְׂאִין לוֹ תִשׁוּעָה :
 תִּצַּא רוּחוֹ יֵשֵׁב לְאֲדָמְתּוֹ. בְּיוֹם הַהוּא אֲבָדוּ עֲשֵׂתִנְתִּיו :
 אֲשֶׁר־י שָׂאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ. שִׁבְרוּ עַל־יְהוָה יֵהוּדָה יֵהוּדָה
 אֱלֹהֵינוּ : עֲשֵׂה | שָׁמַיִם וָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־
 בָּם. הַשֶּׁמֶר אֲמַת לְעוֹלָם : עֲשֵׂה מִשְׁפָּט | לְעֹשׂוֹקִים נָתַן
 לָחֵם לָרְעֵבִים. יְהוָה יֵהוּדָה יֵהוּדָה מִתִּיר אֲסוּרִים : יְהוָה יֵהוּדָה
 יֵהוּדָה פִּקַּח עוֹרִים יְהוָה יֵהוּדָה יֵהוּדָה זָקַף כְּפּוֹפִים. יְהוָה יֵהוּדָה
 יֵהוּדָה אֲהַב צְדִיקִים : יְהוָה יֵהוּדָה יֵהוּדָה | שָׁמַר אֶת־גִּרִּים
 יְתוֹם וְאֶלְמָנָה יַעֲזֹר. וְדַרְךְ רַשָּׁעִים יַעֲוֶת : יִמְלֹךְ
 יְהוָה יֵהוּדָה יֵהוּדָה | לְעוֹלָם אֱלֹהֵינוּ צִיּוֹן לְדָר וְדָר הַלְלוּנָהּ :
 ב קַלְלוּנָהּ | בִּי־טוֹב זַמְרָה אֱלֹהֵינוּ. בִּי־נַעִים נֶאֱוָה
 תְהַלֵּלָהּ : בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יְהוָה יֵהוּדָה יֵהוּדָה. גְּדַחֵי
 יִשְׂרָאֵל יִכְנָס : הַרְוֵא לְשִׁבּוּרֵי לֵב. וּמַחֲבֵשׁ לְעַצְבוֹתָם :
 מוֹנֵה מִסְפָּר לְפוֹכְבִּים. לְכֹלֵם שִׁמּוֹת יִקְרָא : גְּדוֹל
 אֲדוֹנֵינוּ וְרַב־כֹּחַ. לְתַבּוֹנָתוֹ אֵין מִסְפָּר : מְעוֹדֵד עֲנוּיִם
 יְהוָה יֵהוּדָה יֵהוּדָה. מִשְׁפִּיר רַשָּׁעִים עַד־יֵהוּדָה יֵהוּדָה : עֲנוּ לִיהוָה יֵהוּדָה
 יֵהוּדָה בְּתוֹרָתָה. זַמְרוּ לְאֱלֹהֵינוּ בְּכִנּוֹר : הַמְכִּסֵּה שָׁמַיִם |

(א) תהלים קמ"ו. (ב) שם קמ"ז

הללויה مدح بگویند خدا را؛ ای جان من خداوند را تسبیح بخوان.

تا زنده هستم، خداوند را حمد خواهم گفت، مادامی که وجود دارم برای خدای خود خواهم سرائید.

بر سخاوتمندان و بر آدمیزاد که قادر به نجات دادن نیست، توکل نکنید.

روح او می‌رود و او به خاک خود برمی‌گردد و در همان‌روز فکرهايش نابود می‌شوند.

خوشا به حال آن که خدای یعقوب مددکار اوست، کسی که امیدش به خداوند خالقش می‌باشد.

خدایی که آسمان و زمین، دریا و آنچه را که در آنهاست آفرید، که راستی را تا به ابد نگاه می‌دارد.

که مظلومان را دادرسی می‌کند و گرسنگان را نان می‌بخشد، خداوند اسیران را آزاد می‌سازد.

خداوند چشمان کوران را می‌گشاید، خداوند خم‌شدگان را برمی‌افرازد، خداوند عادلان را دوست می‌دارد.

خداوند غریبان را محافظت و یتیمان و بیوه‌زنان را کمک می‌کند لیکن طریق شریران را کج می‌سازد.

خداوند تا به ابد، خدای تو ای صیون در همهٔ ادوار سلطنت خواهد نمود. مدح بگویند خدا را.

הללויה مدح بگویند خدا را؛ زیرا خدای ما را سراییدن نیکوست؛ تسبیح خواندن

(او)، خوشایند و شایسته است.

خداوند اورشلیم را بنا می‌کند و پراکنندگان (بنی) اسرائیل را جمع می‌نماید.

شکسته‌دلان را شفا می‌دهد، درد و رنج ایشان را التیام می‌بخشد.

برای ستارگان شماره تعیین می‌کند و جمیع آنها را به نام می‌خواند.

خداوند ما بزرگ و قوت او عظیم است، حکمت او لایتناهی می‌باشد.

خداوند، بینوایان را تقویت نموده و شریران را تا خاک زمین تنزل می‌دهد.

خداوند را با حمد بسرایید، برای خدایمان با «بربط» سرود بخوانید.

که آسمان‌ها را با ابر می‌پوشاند و باران را برای زمین مهیا می‌نماید و گیاه را بر کوه‌ها می‌رویاند.

پهلود ایران

https://t.me/vahid_eIran

که بهایم را خوراک می‌دهد و جوجه‌های کلاغ را که او را می‌خوانند.

به نیروی اسب رغبت ندارد و به توان ساق‌های انسان محتاج نیست.

رضامندی خداوند از ترسندگانش است، آنانکه به رحمت او امیدوارند.

ای اورشلیم خداوند را تسبیح بخوان، ای صیون خدای خود را حمد بگو.

زیرا که پشت‌بندهای دروازه‌هایت را مستحکم کرده و فرزندان را در اندرون ت برکت داده است.

که حدود تو را سلامتی می‌دهد و تو را از بهترین گندم‌ها سیر می‌گرداند.

که کلام خود را به زمین می‌فرستد تا قول او به زودی هرچه تمام‌تر پیش رود.

که برف را مثل پشم می‌باراند و زاله را مثل خاکستر می‌پاشد.

که تگرگ خود را در قطعه‌ها فرو می‌باراند، در برابر سرمایش چه کسی توان ایستادگی دارد؟

کلام خود را می‌فرستد و آنها (تگرگ‌ها) را ذوب می‌کند، باد خویش را می‌وزاند تا آنها جاری شوند.

او امر خود را به یعقوب، قوانین و احکام خویش را به (بنی) اسرائیل اطلاع می‌دهد.

با هیچ امتی (که مشرک است) چنین نکرده است و احکام او را ندانسته‌اند. مدح بگویند خدا را.

הללויה مدح بگویند خدا را؛ خداوند را در آسمانها تمجید گویند، در عرش افلاک او را مدح گویند.

ای همه فرشتگانش، او را تسبیح بخوانید، ای همه لشکریانش او را بستايند.

ای آفتاب و ماه او را تمجید گویند، ای همه ستارگان نورانی، او را مدح گویند.

ای فلک‌الافلاک او را تسبیح بخوانید و ای آبهایی که فوق آسمان‌هايند.

نام خدا را بستايند زیرا که او امر فرمود پس (همه) آفریده شدند.

و آنها را تا به ابد پایدار نمود و قانونی قرار داد که تغییر نمی‌کند.

שחרית

עג

יַעֲבֹר: הִלְלוּ אֶת־יְהוָה מִן־הָאָרֶץ. תִּנְיָנִים
 וְכָל־תְּהוֹמוֹת: אֲשׁוּבָרְד שְׁלֵג וְקִיטוֹר. רוּחַסְעָרָה עֲשֵׂה
 דְּבָרוֹ: הַתְּרִים וְכָל־גְּבָעוֹת. עֵץ פְּרִי וְכָל־אֲרָזִים:
 הַחַיָּה וְכָל־בְּהֵמָה. רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר כָּנָף: מַלְכֵי־אָרֶץ וְכָל־
 לְאֻמִּים. שָׁרִים וְכָל־שֹׁפְטֵי אָרֶץ: בַּחֲזִירִים וְגַם־בַּתּוֹלֹת.
 וְקָנִים עַם־גְּעָרִים: יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה יְהוָה יֵאֱדוֹנָי כִּי־
 נִשְׁגַּב שְׁמוֹ לְבָדוֹ. הוֹדוּ עַל־אָרֶץ וְשָׁמַיִם: וַיֵּרֶם קָרֶן
 לַעֲמוֹ תִּתְהַלֵּךְ לְכָל־חֲסִידָיו לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עִם
 קִרְבּוֹ הַלְלוּיָהּ:

א) הַלְלוּיָהּ | שִׁירוֹ לַיהוָה יֵאֱדוֹנָי שִׁיר חֲדָשׁ. תִּתְהַלֵּךְ
 בְּקַהַל חֲסִידִים: יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֲשׂוֹ.
 בְּנִי־צִיּוֹן יִגִּילוּ בְּמַלְכָם: יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְּמַחֲזֵל. בַּתֶּף
 וְכִנּוֹר יִזְמְרוּ־לוֹ: כִּי־רוּצָה יְהוָה יֵאֱדוֹנָי בְּעַמּוֹ. יִפְאֵר
 עַנּוּיִם בִּישׁוּעָה: יַעֲלוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד. יִרְגְּנוּ עַל־
 מִשְׁכְּבוֹתָם: רוֹמְמוֹת יֵא בְּגִרּוֹנָם. וְחָרַב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם:
 לַעֲשׂוֹת נִקְמָה בַּגּוֹיִם. תּוֹכַחוֹת בְּלְאֻמִּים: לְיֵאסֵר
 מַלְכֵיהֶם בְּזֻקִים. וְנִכְבְּדֵיהֶם בְּכַבְּלֵי בְרוֹל: לַעֲשׂוֹת
 בָּהֶם | מִשְׁפָּט פְּתוּב הָדָר הוּא לְכָל־חֲסִידָיו הַלְלוּיָהּ:
 ב) הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ־אֵל בְּקִדְשׁוֹ. הַלְלוּהוּ בְּרִקִיעַ עֲזוֹ:
 הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹלֹתָיו. הַלְלוּהוּ פֶלֶב גְּדִלוֹ:

(תהלים עמ"ט. ב) ס"ח ק"ג.

خداوند را از زمین تسبیح بگویید: نهنگ‌ها و (ساکنین) تمام آبهای عمیق،
آتش و تگرگ، برف و مه، تندباد انجام دهنده فرمان او،

کوه‌ها و تمام تپه‌ها، درختان میوه و همه سروهای آزاد،

وحوش و جمیع بهایم، خزندگان و پرندگان بالدار،

پادشاهان زمین و جمیع امت‌ها، سروران و همه قضات جهان،

جوانان و دوشیزگان، پیران با نوجوانان،

نام خداوند را تسبیح گویند. زیرا نام او تنها متعال است، جلال او فوق زمین و
آسمانهاست.

شان و افتخار را برای قوم خود برافراشته است تا برای همه نیکوکارانش (از جمله) برای
بنی اسرائیل قوم مقربش مایهٔ فخر باشد. مدح بگویید خدا را.

הללויה مدح بگویید خدا را، برای خداوند سرود جدید بسرانید، تسبیح او را در
جماعت نیکوکاران (بیان کنید).

(بنی) اسرائیل با آفرینندهٔ خود شادی کنند و پسران صیون با پادشاه خود شادی نمایند.

نامش را با رقص تسبیح بخوانند، با دف و بریط او را بسرانند.

زیرا خداوند از قوم خویش رضایتمند است و مسکینان را به نجات، مفتخر خواهد نمود.

نیکوکاران با احترام شادی کرده، بر بسترهایشان ترنم خواهند نمود.

(ذکر) برافراشتگی خداوند در دهان ایشان و شمشیر دو دم در دست ایشان باشد.

تا از امتهای (ی بت پرست) انتقام بکشند و بر اقوام تأدیب بنمایند.

پادشاهان ایشان را با زنجیرها و محترمین آنها را با پابندهای آهنین ببندند.

قانون مکتوب را بر ایشان اجرا دارند، این کرامت برای همه نیکوکاران اوست. مدح
بگویید خدا را.

הללויה مدح بگویید خدا را، خداوند را در (خانهٔ) مقدسش تسبیح بخوانید، در
آسمان (که نشانه دهندهٔ) قدرتش می‌باشد او را ستایش کنید.

او را بخاطر کارهای عظیمش تمجید گویند، او را بر حسب کثرت عظمتش مدح گویند.

او را با نواختن شوفار (کرنا) تسبیح بخوانید، او را با چنگ و بریط ستایش کنید.

او را با دف و رقص تمجید گوید، او را با آلات موسیقی و نی، مدح گوید.

او را با سنج‌های بلند آواز، تسبیح بخوانید، او را با سنج‌های خوش صدا ستایش کنید.

هر ذی‌روحي خداوند را تمجید می‌گوید. مدح بگوید خدا را.

هر ذی‌روحي خداوند را تمجید می‌گوید. مدح بگوید خدا را.

خداوند تا ابد متبارک است آمین و آمین. خداوند که در اورشلیم متجلی است از صیون متبارک باد، مدح بگوید خدا را. خداوند خالق، خدای (بنی) اسرائیل متبارک باد که فقط او کارهای عجیب می‌کند. و نام بلندمرتبه او تا به ابد متبارک باد و تمامی زمین از جلال او پر بشود آمین و آمین.

(بایستد و فصل زیر را با نیت کامل بخواند:)

ויברך ה'ך داوید، خدا را در حضور همه جماعت ستایش کرد. و داوید گفت:
پروردگارا، خدای (بنی) اسرائیل ای پدر ما، تو از ازل تا ابد متبارک هستی. خدایا، عظمت، قدرت، افتخار، ابدیت و شکوه، و هر چه که در آسمانها و زمین است همه متعلق به توست. ملکوت، سرفرازی، و ریاست بر همه زبنده توست.
ثروت و احترام از درگاه تو (عطا می‌شود) و تو بر همه تسلط داری (بهتر است هنگام گفتن کلمه **ה'ך** سه سکه صدقه بدهد. ابتدا ۲ سکه و بعد سکه سوم را بدهد)، اقتدار و توانایی در اختیار توست.

بزرگی بخشیدن و قدرت دادن به هر فردی، وابسته به اراده تو می‌باشد.

و اکنون خداوند، ما به درگاه تو سپاسگزاریم و نام شرافتمندت را مدح می‌گوییم. نام پر جلال را متبارک می‌خوانند و حال آن که تو والا تر از هر دعا و مدحی می‌باشی.

שחרית

עה

וּמְרוֹמִם עַל-כָּל-בְּרָכָה וּתְהַלֵּלָהּ: אֶת־הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 אֲהוּנָה לְבַדְּךָ אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם שָׁמַי הַשָּׁמַיִם
 וְכָל־צְבָאָם הָאָרֶץ וְכָל־אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיָּמִים וְכָל־אֲשֶׁר
 בָּהֶם וְאַתָּה מְהִיָּה אֶת־כָּל־שֵׁם. וְצָבָא הַשָּׁמַיִם לְךָ
 מִשְׁתַּחֲוִיִּים: אַתָּה הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוּנָה הָאֱלֹהִים יְיָ אֱהוּיָה
 עֵיב סְעוּבִד אֲשֶׁר בְּחֶרֶת בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוּ מֵאוּר כַּשְׁדִּים.
 וְשִׁמְתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם: וּמִצֵּאתָ אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ
 וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחֲתִי
 הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִי וְהַיְבוּסִי וְהַגְּרָזִישִׁי לָתֵת לְזֶרְעוֹ. וְתִקֵּם
 אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צְדִיק אַתָּה: וְתֵרָא אֶת־עֲנִי אֲבֹתֵינוּ
 בְּמִצְרַיִם. וְאַתָּה זֶעֱקָתָם שָׁמַעְתָּ עַל־יַם־סוּף: וְתִתֵּן
 אֶת־תְּפִלָּתָם בְּפָרְעָה וּבְכָל־עַבְדָּיו וּבְכָל־עַם אֲרָצוֹ
 כִּי יָדַעְתָּ כִּי הוֹיָדוּ עֲלֵיהֶם. וְתַעֲשֶׂה־לָּךְ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה:
 וְהַיּוֹם בְּקָעַתָּ לְפָנֵיהֶם וַיַּעֲבְרוּ בְּתוֹךְ־הַיָּם בַּיַּבְשָׁה. וְאַתָּה
 לְדַפּוּקֵיהֶם הַשְׁלַכְתָּ בְּמִצּוֹלֹת כְּמוֹ־אֶבֶן בְּמַיִם עֲזוּיִם:
 (א) וַיּוֹשַׁע יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוּנָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־יִשְׂרָאֵל
 מִיַּד מִצְרַיִם וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת־
 מִצְרַיִם מֵרֵם עַל־שִׁפְתֵי הַיָּם: וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל
 אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוּנָה

לא שפת יד.

تنها تو خدا هستی ، تو آسمانها و فلک الافلاک و تمام سپاه آنها ، زمین و هرچه بر آنست، دریاها و هرچه در آنهاست را ایجاد فرموده‌ای و تو همه را حیات می‌بخشی ، و سپاه آسمان به تو تعظیم می‌کنند. خدایا تو همان پروردگاری هستی (از اینجا می‌تواند بنشیند) که «آوزام» را انتخاب فرمودی و او را از آتش کلدانیان بیرون آورده و اسم او را «آوزاهام» (ابراهیم) نهادی ؛ و قلبش را در پیشگاهت امین یافتی و با او پیمان بستی که سرزمین کِنَعَنی ، حیثی ، امُوری ، پریزی ، یووسی و گیرگاشی را به او ارزانی داشته و به نسل او بدهی ، کلام خود را محقق ساختی زیرا تو دادگر هستی . بیچارگی پدران ما را در مصر مشاهده نمودی و ناله آنها را کنار دریای سرخ شنیدی. نسبت به فرعون و همه غلامانش و تمامی قوم سرزمینش آیات و معجزات انجام دادی، چون واقف بودی که به آنها ستم می‌نمودند، و شهرتی چون امروز (که بدان معروفی) برای خود تحصیل نمودی. و دریا را جلوی آنها شکافتی تا در میان دریا از خشکی عبور کنند و تعقیب کنندگان آنها را به قعر دریا مثل سنگ در آب خروشان افکندی.

۱۶۱۷ خداوند در آن روز (بنی) اسرائیل را از دست مصریان نجات داد ،
(بنی) اسرائیل، مصریان را بر لب دریا مرده مشاهده کرد.

(بنی) اسرائیل قدرت عظیمی را که خداوند به مصری‌ها اعمال نمود، دید. آن قوم از خداوند ترسیدند و به خدا و به مشه (موسی)، بنده‌اش ایمان آوردند.

בְּמַצְרִים וַיִּירָאוּ הָעַם אֶת־יְהוָה וַיֹּאמְרוּ
וַיֹּאמְרוּ בְּיַד־יְהוָה וַיֹּאמְרוּ וַיֹּאמְרוּ
אֵיזוֹ יִשְׂרָאֵל־מִשָּׁהּ וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה
הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר
אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָאָה גָאָה סוֹס
וּרְכָקוֹ רָמָה בָּיִם: עֲזִי וּזְמַרְתָּ יְהוָה וַיְהִי־לִי
לִישׁוּעָה זֶה אֱלֹהֵי וְאֵלֵהוּ אֱלֹהֵי אֲבִי וְאֶל־מִקְנֵהוּ:
יְהוָה וַיֹּאמְרוּ אִישׁ מִלְחָמָה יְהוָה וַיֹּאמְרוּ שְׁמוֹ:
מִרְכַּבַּת פָּרְעֹה וַחֲיָלוֹ יָרָה בָּיָם וּמִבְּחַר
שָׁלְשֵׁי טַבָּעוֹ בַּיַּם־סוּף: תְּהַלֵּם יְכַסְּימוּ
יִרְדּוּ בְּמַצּוֹלֹת כְּמוֹ־אֲבֹן: יִמִּינֶךָ יְהוָה וַיֹּאמְרוּ
נִאֲדָרֵי כַפְּחֵי יִמִּינֶךָ יְהוָה תִּרְעֵץ אֲזִיב:
וּבְרַב גְּאוֹנֶךָ תִּהְרַם קַמִּידֶךָ תִּשְׁלַח חֲרָנֶךָ
וְאֶבְלָמוֹ כִּקֶּשׁ: וּבְרוּחַ אַפִּידֶךָ נִעְרַמוּ־מַיִם
נִצְבּוּ כְּמוֹ־נֵד נִזְלִים קַפְאוּ תְהַלֵּם בְּלִבֵּי־ם:
אֲמַר אֲזִיב אֲרִדָּה אֲשִׁיג אֶת־לֶקֶךְ שְׁלָל
תִּמְלָאֵמוּ נַפְשֵׁי אֲרִיק חֲרָפֵי תוֹרֵישְׁמוּ יָדֵי:

אז ישיר آنگاه مشه (موسی) و بنی اسرائیل این سرود را به درگاه خدا سرائیده،

چنین گفتند :

برای خدا سرود می خوانم زیرا واقعاً کار افتخار آمیزی انجام داد، اسب و سوارش را به دریا انداخت.

خداوند قوت و مورد مدح من است برای من موجب نجات شد. این قادر من است و او را برازنده می دارم، خدای پدرم است و او را متعال می خوانم.

خداوند مرد جنگی (پیروز جنگ) است، نامش خداست.

ارابه ها و لشکر فرعون را به دریا انداخت و افسران برگزیده اش در دریای سرخ غرق شدند.

لجه ها (آبهای عمیق) آنها را پوشانیدند، مانند سنگ به قعر دریا فرو رفتند.

یمین (توان) تو ای خدا از نظر قدرت با عظمت است ، توان تو ای خدا دشمن را خرد می کند.

با عظمت شوکت ، دشمنان را در هم می شکنی ، خشم را روانه می داری (و) آنها را مثل کاه می سوزاند.

با امرت آبها توده شدند ، آبهای جاری چون دیوار ایستادند ، لجه ها در قلب دریا منجمد شدند.

دشمن گفت: (آنان را) تعقیب می کنم ، گرفتار می سازم ، غنیمت را تقسیم می کنم ، جانم از (شکست) آنها اقتناع می شود ، شمشیرم را می کشم و قدرتم آنها را بیچاره خواهد ساخت.

נִשְׁפָּת בְּרוּחֶךָ כַּפָּמוּ יָם צָלְלוּ כַּעֲזוּפָרֶת
 בְּמַיִם אֲדִירִים: מִי־כַמְכָה בְּאֵלֶם יְהוָה וְהוֹאֲדִנִי
 מִי כַמְכָה נֶאֱדָר בְּקֹדֶשׁ נוֹרָא תְהִלַּת
 עֲשֵׂה־פְלֵא: נְטִיֶת יְמִינְךָ תִבְלַעְמוּ אֶרֶץ:
 נְחִיֶת בְּחֶסֶדְךָ עִם־זֵוֹ נְאֻלֶת נְהִלַּת בְּעֻזְךָ
 אֶל־נְגַה קֹדֶשְׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן חֵיל
 אֲחֵז יִשְׁבִי פְלִשְׁתִּי: אֲזִ נִבְהָלוּ אֱלֹפֵי אֲדוּם
 אֵילֵי מוֹאָב יֶאֱחֹזְמוּ רַעַד נִמְגּוּ כֹל יִשְׁבֵי
 כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וּפְחַד בְּגִדְךָ
 זְרוּעֶךָ יִדְמוּ כְּאֶבֶן עַד־יַעֲבוֹר עִמָּךָ יְהוָה וְהוֹאֲדִנִי
 עַד־יַעֲבֹר עִם־זֵוֹ קִנִּיֶת: תִּבְאֵמוּ וְתִטְעֵמוּ
 בְּחֵר נְחִלְתְּךָ מְכוּן לְשִׁבְתְּךָ פַּעֲלֵת יְהוָה וְהוֹאֲדִנִי
 מִקֶּדֶשׁ אֲדָנִי כּוֹנֵנוּ יִדְוֶה: יְהוָה וְהוֹאֲדִנִי וְיִמְלֹךְ
 לְעֵלְמָם וְעַד: יְהוָה וְהוֹאֲדִנִי וְיִמְלֹךְ לְעֵלְמָם וְעַד:
 יְהוָה וְהוֹאֲדִנִי מַלְכוּתִיָּה קָאִים לְעֵלְמָם וְלְעֵלְמֵי
 עֲלֵמֵיָּה: כִּי בָּא סוּם פָּרְעָה בְּרַכְבּוֹ
 וּבְפָרְשָׁיו כִּיִּם וַיֵּשֶׁב יְהוָה וְהוֹאֲדִנִי עֲלֵהֶם אֶת־
 מִי הֵיִם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בַיַּבֶּשֶׁה בְּתוֹךְ הַיָּם:

با بادی که وزاندی، دریا آنها را پوشانید، افراد قدرتمند (مصریها) چون سرب در آب فرو رفتند.

خدایا در بین معبودان که مثل تو است؟ از نظر قداست چه کسی مانند تو والا مرتبه است؟ ای انجام‌دهندهٔ عجایب، (حتی) گفتن مدح تو ترس دارد*.

قدرت را متمایل ساختی، زمین آنها را بلعید.

این ملت را نجات داده، با احسان خود هدایت فرمودی، با قدرت خود، (آنها را) به سوی مأوای مقدست رهبری کردی.

اقوام شنیده و لرزیدند، ساکنین «پِلِشت» را بیم فرا گرفت.

آنگاه امرای «ادوم» مضطرب شدند، قدرتمندان «مُواو» به لرزه افتادند، تمام ساکنین «کِنَعَن» (از وحشت) آب شدند. ترس و هراس بر آنها بینداز تا از عظمت قدرت تو مثل

سنگ، ساکت شوند تا اینکه قومت عبور کند، خدایا تا این قومی که باز خریدی، عبور کند.

خدایا آنها را آورده در کوه نصیب خود، جایگاهی که مسکن خود قرار دادی، مستقر خواهی کرد، خدایا مکان مقدس (بت‌همیقداش) را قدرت تو آراسته می‌سازد.

خداوند تا ابد سلطنت خواهد نمود. خداوند تا ابد سلطنت خواهد نمود.

خداوند، سلطنتش برای همیشه تا ابد پایدار است.

هنگامی که اسب فرعون با ارابه‌اش و سوارانش به دریا وارد شد، خداوند آبهای دریا را

بر آنها برگردانید در حالی که بنی‌اسرائیل بر زمین خشک در میان دریا رفتند.

* چون هر مدحی در مقابل عظمت تو، ناچیز است.

עח שחרית

(א) כִּי לַיהוָה יֵאָדָרְנִי יֵאָדָרְנִי הַמְּלוֹכָה. וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: (ב) וְעָלוּ
 מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשֹׁפֵט אֶת־הַר עֶשׂוֹ. וְהָיְתָה
 לַיהוָה יֵאָדָרְנִי יֵאָדָרְנִי הַמְּלוֹכָה: (ג) וְהָיָה יְהוָה יֵאָדָרְנִי יֵאָדָרְנִי לְמֶלֶךְ
 עַל־כָּל־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה יֵאָדָרְנִי יֵאָדָרְנִי
 אַחַד וְשֵׁמוֹ אֶחָד:

שבת ברכת ישתבח הוא עצום ונורא מאד ויש בה י"ג שבחים כנגד י"ג מדות,
 וצריך לאסרם כנעימה וכמתון, ויסנה אותם כאצבעותיו, ויוהר שלא להביא עצמו
 לידי הפסק ביניהם לקדיש וקדושה, ואם הוכרח להפסיק יחזור לומר כי לך נאה
 וכו' כדי שיאמר הי"ג שבחים בלי הפסק ביניהם.

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לְעַד מְלִכְנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל
 וְהַקְדוֹשׁ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ כִּי־לְךָ נָאָה
 יְהוָה יֵאָדָרְנִי יֵאָדָרְנִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד.
 א שִׁיר ב וּשְׁבַחְהָ. ג הַלֵּל י וּזְמַרְהָ. ה עז. ו וּמְמַשְׁלָהּ.
 ז נְצַח. ח גְּדוּלָּהּ. ט גְּבוּרָהּ. יא וְתַפְאֶרֶת. יב קְדוּשָׁהּ.
 יג וּמְלִכּוּת. בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ.
 וּמְעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאָדָרְנִי
 יֵאָדָרְנִי מֶלֶךְ גָּדוֹל וּמְהַלֵּל בַּתְּשׁוּבָתוֹת. אֵל הַהוֹדָאוֹת.
 אֲדוֹן הַנְּפִלְאוֹת. בּוֹרֵא כָּל־הַנְּשָׁמוֹת. רַבּוֹן כָּל־
 הַמַּעֲשִׂים. הַבוֹחֵר בְּשִׁירֵי זְמַרְהָ מֶלֶךְ אֵל חַי
 הָעוֹלָמִים אָמֵן:

בעשרת ימי תשובה יאמר:

(ד) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת. מִמַּעַמְקִים קְרָאתִיךָ יְהוָה יֵאָדָרְנִי יֵאָדָרְנִי: אֲדַנִּי שִׁמְעָה
 בְּקוֹלִי תִהְיֶינָה אָזְנוֹךָ קְשׁוּבוֹת. לְקוֹל תַּחֲנוּנָי: אֲסַעֲנוֹת

(א) תהלים כ"ב. (ב) סוף עובדיה. (ג) זכריה י"ד. (ד) תהלים ק"ל.

زیرا سلطنت از آن خداوند است و او بر امت‌ها مسلط است.

نجات‌دهندگان به کوه صیون آمده تا (ساکنین) کوه عساو را داووی نمایند و سلطنت از آن خداوند خواهد بود.

خداوند بر تمام زمین پادشاه خواهد بود و در آن روز، خدا یکتا و نامش یکتا خواهد بود. (ارزش براخی: **יְהוָה** بسیار زیاد است و در آن سیزده مدح در مقابل سیزده صفات الهی ذکر شده است. لازم است که آن را با متانت و آهنگ خوش بخواند و آنها را با انگشتان خود بشمارد. اگر حدس می‌زند در زمان خواندن این سیزده صفات مجبور به پاسخ دادن به قدیش یا تقدیش می‌شود، کمی صبر کرده و پس از پاسخ به قدیش یا تقدیش این متن را بخواند. به هر حال اگر مجبور شد برای پاسخ دادن به قدیش این ۱۳ صفت را قطع کند برای بیان بدون وقفه آنها به قسمت **יְהוָה** برگشته و از آنجا قرائت نماید.)

יְהוָה ای پادشاه ما، ای قادر مطلق، ای پادشاه بزرگوار و مقدس، در آسمانها و زمین نام تو تا ابد مورد تسیح می‌باشد. زیرا ای خدا، خداوند ما و خداوند اجداد ما، سرود (۱) و تسیح (۲) مدح (۳) و زمر (۴) قدرت (۵) و تسلط (۶)، جاودانگی (۷)، بزرگواری (۸)، جبروت (۹) ستایش (۱۰) و شکوه (۱۱)، قداست (۱۲) و سلطنت (۱۳) تا ابد تنها براننده تو است. تبریکات و شکرگذاری در خور نام بزرگ و مقدس تو می‌باشد. و از ازل تا ابد تو قادر مطلق می‌باشی.

خدایا، پادشاه بزرگ و ممدوح در تسیحات، قادر سزاوار سپاس، صاحب اعجاز، آفریننده همه جانها، سرور تمام مخلوقات، برگزیننده سرودهای شادی آفرین، سلطان قادر جاوید ابدی، تو متبارک می‌باشی. آمین.

(در ده روز بین روش‌هسانا و کیپور خوانده می‌شود)

שִׁיר سرود درجات، ای خداوند، از اعماق (وجودم) تو را صدا زدم.

خدایا آواز من را بشنو، سمع مبارک تو به صدای تضرع من توجه نماید.

خدایا اگر گناهان را به نظر آوری، خداوند اکیست که (بتواند به حضور تو) بایستد.

שחרית

עט

תִּשְׁמְרֵיהֶּ. אֲדַנִּי מִי יַעֲמֵד: בְּרַעְמֶךָ הַסְּלִיחָה. לְמַעַן תִּזְכָּר: קִנִּיתִי
 יְהוָה אֱלֹהֵי אֲהַדְוֵנִי קִנְיָתָה גִפְשִׁי. וְלִדְבָרוֹ הוֹחֵלֵתִי: גִּפְשִׁי לְאֲדֹנָי.
 מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר שְׁמָרִים לְבַקֵּר: יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה אֱלֹהֵי אֲהַדְוֵנִי
 בְּרַעַם יְהוָה אֱלֹהֵי אֲהַדְוֵנִי הַחֲסֵד. וְהִרְבֵּה עִמּוֹ בְּדוֹת: וְהוּא יִפְדֶּה אֶת
 יִשְׂרָאֵל. מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו: ע"כ

וַתִּנְדָּל וַיִּתְקַנֵּשׁ שְׁמִיהַ רַבָּא. אִמֵּן בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתֵיהּ.
 וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתֵיהּ. וַיַּצְמַח פּוֹרְקֻנְיָהּ. וַיִּקְרַב מְשִׁיחֵיהּ. אִמֵּן
 בְּתַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעַנְיָא וּבְזַמַּן קָרִיב
 וְאִמְרוּ אָמֵן: אִמֵּן יְהֵא שְׁמִיהַ רַבָּא מְבָרַךְ. לְעַלְמָא דְעַלְמֵי עֲלַמְיָא
 יִתְבָּרַךְ. וְיִשְׁתַּבַּח. וְיִתְפָּאֵר. וְיִתְרַומֵם. וְיִתְנַשֵּׂא. וְיִתְהַדָּר. וְיִתְעַלָּה.
 וְיִתְהַלָּל שְׁמִיהַ דְקֻדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. אִמֵּן לְעֵילָא מִן כָּל בְּרַבְתָּא.
 שִׁדְתָּא. תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא. בְּאִמְרֵן בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: אִמֵּן

ואומר החון בְּרַכּוּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵי אֲהַדְוֵנִי תְּמִיד בְּכֹרֶךְ:

וענין הקהל בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי אֲהַדְוֵנִי תְּמִיד בְּכֹרֶךְ לְעוֹלָם וָעֶד:
 וחזון הש"ץ ברוך ה' וכו'

מצר אור עד גאל ישראל הוא בעולם הבריאה.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר
 יִסְעֵשׂ כַּחשׁוֹן שֶׁל יָד בְּלַבַּד וַיִּנְשֵׁק אֹר וּבּוֹרָא חֲשֵׁךְ. עוֹשֶׂה
 שְׁלוֹם וּבּוֹרָא אֶת־הַפֶּל: הַמַּאִיר לְאָרֶץ וְלִדְרִים עֲלֵיהָ
 בְּרַחֲמִים. וּבְטוֹבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה
 בְּרֵאשִׁית: (א) מְהִירָבוּ מַעֲשֵׂיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי אֲהַדְוֵנִי כְּלָם

(א) תחלים ק"ד.

لیکن آمرزش نزد تو است ، تا از تو بترسند.

پهلود ایران

منتظر خداوند هستم ، جانم منتظر است و به کلام او امیدوارم.

جان من منتظر خداوند است ، بیش از منتظران صبح ، بله بیش از منتظران صبح.

ای (بنی) اسرائیل به خداوند امیدوار باش ، زیرا که رحمت نزد خداوند است و نجات فراوان نزد او می‌باشد.

و او (بنی) اسرائیل را از جمیع گناهانش فدیة خواهد داد.

יְהוָה نام اعظم او بزرگوار و مقدس می‌باشد (آمن)

در جهانی که با رضایت خویش خلق نموده و حکومت خود را بر آن قرار داده است

نجات انسان‌ها را فراهم و ظهور «ماشیح» (مصلح موعود) را تسریع فرماید. (آمن)

(امید که) در ایام زندگی و روزگار شما و در دوران حیات همه خاندان بنی اسرائیل ،

(ظهور ماشیح) به زودی و در زمان نزدیک واقع شود و بگوئید آمن. (آمن)

نام بزرگ خداوند برای همیشه تا ابد مبارک است نام مقدس خداوند ستوده، ممدوح،

مفتخر، بلندمرتبه، متعال، مجلل، والامقام و مورد ستایش می‌باشد. (آمن)

از تمام برکات، سرودها، مدح‌ها و تمجیدهایی که برای او در این جهان گفته می‌شود،

عالی‌تر است ، بگوئید آمن. (آمن)

(تسلیح صیور می‌گویند): خدای متبارک را ستایش کنید.

(جماعت و تسلیح صیور می‌گویند): خدای متبارک تا ابد مورد ستایش است.

בְּרַךְ متبارک هستی تو خدا ، خالق ما ، پادشاه عالم خالق روشنایی و آفریننده

تاریکی، ایجاد کننده صلح و آفریدگار همه. خدایی که به جهان و به ساکنین روی آن با

مرحمت روشنی می‌بخشد و در هر روز دائماً واقعه آفرینش را با خوبی خود تجدید

می‌کند. خدایا اعمال تو (مخلوقات تو) چه بسیارند همه آنها را با حکمت ایجاد کرده‌ای،

جهان مملو از مخلوقات تو است.

בַּחֲכָמָה עָשִׂיתָ. מְלֵאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶיךָ: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם
 לְבָדוֹ מֵאֵז הַמְשַׁבַּח וְהַמְפֹאָר וְהַמְתַּנְשֵׂא מִימֹת עוֹלָם:
 אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן עֵינֵינוּ
 צוּר מְשַׁנְּבֵנוּ. מִיָּגוֹן יִשְׁעֵנוּ. מְשַׁנְּבַב בְּעֵדְנוּ: אֵל פְּרוּךְ
 גָּדוֹל יָדָעָה הַבֵּין וּפָעַל זֹהָרֵי הַמָּה טוֹב יֵצֵר כְּבוֹד
 לְשֵׁמוֹ מְאֹדוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֵזוֹ פְּנוֹת צְבָאוֹת
 קְדוּשִׁים רוֹמְמֵי שְׁדֵי תְמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֱלֹהֵי
 (י"ח מְכַא"ל) וְקְדוּשָׁתוֹ: תַּתְּבָרֵךְ יְהוָהּ ^{יְהוָהּ אֱהוּדוֹנָהּ} אֱלֹהֵינוּ
 בְּשָׁמַיִם כַּמַּעַל וְעַל-הָאָרֶץ מִתַּחַת עַל-כָּל-שֹׁבַח מַעֲשֵׂי
 יְדִידָהּ. וְעַל-מְאֹרֵי אוֹר שִׁיצְרָתָהּ הַמָּה יִפְאָרוּךְ סֶלָה:
 תַּתְּבָרֵךְ לְנֶצַח צוּרֵנוּ מְלִכֵנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוּשִׁים
 יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לְעַד מְלִכֵנוּ יוֹצֵר מִיִּשְׂרָאֵל
 וְאֲשֶׁר מִיִּשְׂרָאֵל (י"ח מְרִמַּם סָשֵׁם ע"כ) כָּלֶם עוֹמְדִים בְּרוֹם
 עוֹלָם וּמְשַׁמְיָעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל. דְּבָרֵי אֱלֹהִים
 חַיִּים וּמְלֶךְ עוֹלָם. כָּלֶם אֲהוּבִים. כָּלֶם בְּרוּרִים. כָּלֶם
 גְּבוּרִים (י"ח שֵׁם אֲבִיט). כָּלֶם קְדוּשִׁים. כָּלֶם עוֹשִׂים
 בְּאֵימָה (י"ח ע"כ) וּבְיִרְאָה רְצוֹן קוֹנֵיָהֶם וְכָלֶם פּוֹתְחִים
 אֶת-פִּירֵהֶם בְּקְדוּשָׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה
 וּמְבָרְכִין. וּמִשְׁבַּחִין. וּמְפָאֲרִין. וּמְקַדִּישִׁין. וּמְעֲרִיצִין.

پادشاهی که از ازل به تنهایی متعال بوده ، از زمان هستی ستوده ، مفتخر و بلندمرتبه می‌باشد. ای خالق عالم، ای سرور تقویت‌کننده ما ، پروردگار نصرت‌دهنده ما ، حامی نجات ما ، ملجاء در حق ما، با مراحم کثیرت به ما رحم فرما. پروردگار متبارک که دانش او عظیم می‌باشد، درخشندگی آفتاب را آراسته و ایجاد نمود ، به پاس جلال نامش، (همه را) بطور احسن آفرید، ستارگان را گرداگرد (مظاهر) قدرتش قرار داد. ارکان لشکریان مقدس قادر متعال، جلال خدا و قداستش را همواره توصیف می‌کنند. ای خدا، خداوند ما در آسمان‌ها از بالا و روی زمین از پایین بر همه تعریف‌های مخلوقات متبارک می‌باشی و بخاطر منابع نوری که خلق فرمودی همواره آنها (با تسبیح خواندن) جلال تو را بیان می‌کنند.

תתברך پروردگار ما، سلطان ما و نجات‌دهنده ما، آفریننده فرشتگان مقدس برای همیشه مورد ستایش می‌باشی. ای پادشاه ما، خالق فرشتگان خدمتگزار، نام تو تا ابد ستوده است، که خادمین (فرشتگان) او همه در عرش اعلی قیام نموده و اوامر خدای جاودان و پادشاه عالم را یکصدا با ترس اطلاع می‌دهند. همه محجوبند، همه منزهد، همه دلیرند، همه مقدسند، همه با خوف و ترس، رضای آفریدگارشان را بجا می‌آورند. همه با قداست و طهارت، با سرود و نغمه، دهان خود را گشوده و نام خدای قادر، سلطان بزرگوار، پهلوان و مهیب را که مقدس است، متبارک خوانده و تسبیح می‌گویند، مجلل و مقدس خوانده و تمجید می‌گویند و سزاوار سلطنت اعلام می‌دارند.

וּמַמְלִיכִין. אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא יכוון כי ר"ת הי' תיבות אלו חאל המלך הגדול הגבור והנורא בני' כ"ז כמספר שם הוי"ה כ"ה קדוש הוא. וּבְכֹלם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שְׁמַיִם זֶה מְזוּה. וְנוֹתְנִים רְשׁוֹת זֶה לָזוֹת. לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ. בְּשִׁפְהַ בְּרוּרָה וּבְנִיעִמָּה. קְדוּשָׁה פָּלָם בְּאַחַד עוֹנִים בְּאִמָּה. וְאוֹמְרִים בִּירָאָה: קדושת זו צריך לאמרה מיושב ואם היה עומד צריך לשבת. כשיאמר קדוש יסמך בתפילין של יד בלבד וינשק. א) קדוש | קדוש. קדוש יהוה יהוה יהוה יאהודנו צבאות. מלא כל-הארץ כבודו: והאופנים וחיות הקדש ברעש גדול מתנשאים לעמת השרפים לעמרתם משבחים ואומרים: ב) ברוך כבוד-יהוה יהוה יאהודנו ממקומו:

לְאֵל בְּרוּךְ. נְעִימוֹת יִתְּנוּ. לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיִם. זְמִירוֹת יֵאמְרוּ. וְתִשְׁבַּחוֹת יִשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבָדוּ מְרוֹם וְקְדוּשׁ. פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת. עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת. בַּעַל מַלְחָמוֹת. זוֹרֵעַ צְדָקוֹת. מְצַמִּיחַ יְשׁוּעוֹת. בּוֹרֵא רְפוּאוֹת. נוֹרָא תְהִלּוֹת. אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת. הַמְּחַדֵּשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית. כְּאֵמֹר א) לְעֵשֶׂה אֲזַרְיִם גְּדִלִים. כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יאהודנו יוצר השאורות:

א) ישעיה ר"ב ט' יחזקאל ג"ב ג' תהלים קל"ו.

و همه از همدیگر بوغ سلطنت خداوند را می‌پذیرند و به یکدیگر رخصت می‌دهند که با آرامش خاطر، با کلامی فصیح و با آهنگی خوش آفریدگارشان را مقدس بخوانند. قداست (او) را همه با هم با ترس بیان می‌کنند و با خوف می‌گویند: (بیان این قداست باید به صورت نشسته باشد و موقعی که کلمه قادوش را می‌گوید تغلین دست را لمس کرده و بپوسد) خداوند سپاهیان (در آسمانها) مقدس است، (بر زمین) مقدس می‌باشد، (تا ابد) مقدس است، همه جهان از جلالش مملو می‌باشد.

فرشتگانِ «اَفْنِیم» و فرشتگانِ «حَیَوَت» مقدس با صدای بلند در مقابل فرشتگانِ «سِرَافِیم» قد برافراشته و در برابر آنها (خدا را) تمجید گفته و می‌گویند: جلال خداوند از تجلی گاهش متبارک است.

۷-۷-۷ به درگاه خدای قادر متبارک، کلام دلپذیر ابراز می‌دارند، برای پادشاه قادر جاودان و پایدار سرودها می‌گویند و تسیحات بیان می‌کنند، زیرا تنها او متعال و مقدس، انجام دهنده کارهای برجسته، آفریننده پدیده‌های تازه، صاحب (پیروزی) جنگ‌ها، زارع کارهای نیک، شکوفا کننده نجات‌ها، آفریننده شفا، مهیب در مدح‌ها و صاحب اعجاز می‌باشد که با خوبی‌اش همواره در هر روز کار ابتدای خلقت را تجدید می‌کند. همانطور که گفته شده است: (سپاس) به درگاه ایجاد کننده منابع بزرگ نورانی، زیرا که احسانش ابدی است. تو ای خداوند خالق روشنایی‌ها، متبارک می‌باشی.

אֶהְבֵּת לְעוֹלָם אֶהְבֵּתָנוּ (ר'תני' ע"ב) יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
 חֻמְלָה גְדוֹלָה וַיִּתְּרָה חֻמְלַת עֲלֵינוּ. אָבִינוּ
 מִלִּפְנֵינוּ בַּעֲבוּר שְׁמֵךְ הַגְּדוֹל וּבַעֲבוּר אָבוֹתֵינוּ שֶׁבִטְחוֹ
 בְּךָ וּתְלַמְדֵנוּ חֻקֵי חַיִּים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבב שְׁלָם.
 כִּן תְּחַנְּנוּ אָבִינוּ אָב הַרְחֵמֵנוּ. הַמְּרַחֵם רַחֵם נָא עֲלֵינוּ
 וְתֵן בְּלִבֵּנוּ בִּינָה לְהַבִּין. לְהַשְׁפִּיל. לְשִׁמוּעַ. לְלִמּוּד
 וּלְלִמְדָה. לְשִׁמּוּר וּלְעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דְּבָרֵי־תְלַמּוּד
 תּוֹרַתְךָ בְּאַהֲבָה. וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרַתְךָ. וְדַבֵּק לִבֵּנוּ
 בְּמִצְוֹתֶיךָ. וַיִּחַד לְבַבֵּנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֶת־שְׁמֵךְ.
 לֹא גִבוּשׁ וְלֹא נִפְלָם וְלֹא נִפְשָׁל לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי
 בְשֵׁם קְדוּשְׁךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא בְּטַחְנוּ. נְגִילָה
 וְנִשְׂמַחָה בִּישׁוּעָתְךָ. וְרַחֲמֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
 וְחַסְדֶיךָ הַרְבִּים אֵל יַעֲזֹבוּנוּ נִצַּח סֶלָה וָעֶד. מִהַר וְהִבֵּא
 עֲלֵינוּ בְּרָכָה וְשָׁלוֹם מְהֵרָה יִקְבֹּץ הַר' צִיצוֹת בִּירוֹ חֲסַמְאֵלִית
 וַיִּשְׂמַם כִּנְגַד לְכוֹ, וַיִּשְׂאֲרוּ בִירוֹ עַד וְנִמְסָנִים וְנִחְסָדִים לְעַד. מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת
 כָּל־הָאָרֶץ. וְשָׁבוּר עוֹל הַגּוֹיִם מֵעַל צוּאֲרֵנוּ וְהוֹלִיכֵנוּ
 מִהֶרָה קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ. כִּי אֵל פּוֹעֵל יִשׁוּעוֹת אֶתְּךָ
 וּבָנוּ בְּחֵרֶת מְכַלְעִים וּלְשׁוֹן. וְקִרְבָּתָנוּ מִלִּפְנֵינוּ יִכּוּן לְקִיּוּם
 מִיַּע לִזְכוּר מַעֲמַד הַר סִינַי וְנִחְיֵנָה הַתּוֹרָה. לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל יִכּוּן לִזְכוּר מַעֲשֵׂה
 עֲמֶלְק שֶׁבַעֲבוּרוֹ אֵין הַשֵּׁם שְׁלָם. בְּאַהֲבָה לְהוֹדוֹת לְךָ יִכּוּן לִזְכוּר

אהבת ای خداوند خالق ما، با محبت همیشگی ما را دوست داشتی، با شفقت عظیم و بی اندازه بر ما رحم فرمودی. ای پدر ما و پادشاه ما بخاطر نام بزرگت و به پاس توکلی که پدران ما به تو نمودند، تو به آنها قوانین حیات بخش تعلیم دادی تا رضایت تو را از صمیم قلب انجام دهند. پدر ما، ای پدر رحمان، همینطور به ما هم شفقت فرما. ای خدای مهربان، تمنا اینکه به ما ترحم فرموده و به قلب ما فهم عنایت فرمایی تا با عشق همه تعلیمات شریعت (تورات) تو را درک کنیم، بفهمیم، بپذیریم، بیاموزیم و به دیگران تعلیم دهیم، حفظ کرده، انجام داده و بجا آوریم.

و چشمان ما را با (فهم) تورات خودت روشن گردان و قلب ما را به (اجرای) دستورات نزدیک گردان. و قلب های ما را به عشق و ترس از نامت متحد گردان تا شرمنده و خجل نشویم و هیچگاه (با گناه) لغزش نیابیم. زیرا بنام مقدس و بزرگوار و قدرتمند و سهمناک تو اتکا داریم. (باشد که) با نجات های تو شادمان و خوشحال گردیم.

ای خدا خالق ما مراحم و احسانهای کثیر تو هرگز ما را تا ابد ترک ننمایند. به زودی هر چه سریعتر برکت و صلح و سلامتی از چهار گوشه جهان برای ما فراهم بیاور. (چهار بند صیصیت را در دست چپ مقابل قلب نگاه دارد) یوغ ملت ها را از گردن ما بردار و بزودی با سرافرازی ما را به سرزمین مان برگردان، زیرا تو خدای قادر نجات دهنده می باشی و از همه اقوام (مشرک) و زبان ها، ما را انتخاب نمودی و ای پادشاه ما، ما را (خاطره پذیرش تورا در کوه سینا را یادآوری نماید) به نام بزرگوارت (کار عمالقی ها و نابودی آنها را به خاطر آورد) تقرب دادی تا با عشق، تو را سپاس گوئیم (واقعه تنبیه میریام به علت غیبت کردن را به یاد آوزد و به خاطر داشته باشد که خداوند زبان و دهان انسان را در راه سپاس به درگاه خود آفریده است) و با ترس و عشق بنام تو، وحدانیت تو را اعلام می کنیم. تو ای خداوند که با محبت قوم بنی اسرائیل را انتخاب نمودی، متبارک می باشی.

מה שגשה הקב"ה למרים, כי לא ברא הקב"ה סה לאדם אלא רק להודות לו.
 וְלִי־חֶדֶד לִירְאָה וְלֵאֱהָבָה אֶת־שִׁמְךָ: בְּרוּךְ אַתָּה
 יְהוָהנִי יֵאֱהוּנְהִי הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

דיני קריאת שמע

(א) ויהי סוד לקרוא ק"ש קורם נץ החמה בארבעה או ח' דקים כדי שיתפלל העמידה מיד בנץ החמה, כמ"ש יראוך עם שמש. ואשרי הווכה לכך כי מצוה גדולה בידו ושכרו עצום. (ב) יכוין לקיים מצות עשה של ק"ש שנצטוונו לקרוא פעמים ביום כמ"ש בשכבך ובקומך. (ג) יסגור עיניו כדי ימינו כספוק שמע ישראל עד סוף בשכמל"ו, ויש סוד בדבר. (ד) צריך לכוין בק"ש, ואם לא כוין לכו כספוק שמע ישראל כששטן של דברים לא יצא י"ת. (ה) פסוק שמע ישראל יאמר אותו כל ב' תיבות בחד ויפסיק מעט, דהיינו יאמר שמע ישראל ויפסיק, ה' אלהינו ויפסיק וכו'. (ו) אות עי"ן דשבע ואות ד' דאחד הם אותיות גדולות וגם הקורא צריך לצייר אותם ככתשבתו כאותיות גדולות. (ז) כתיבת אחד יכוין לקיים מ"ע ליחד את ה', גם יכוין בשלוב הוי"ה ארנו"ת כוה יֵאֱהוּנְהִי, ויכוין שיהיו שוים כאחדות אחד, ויסהר בקריאת האל"ף דאחר ויאריך כאותיות התי"ת והרל"ת ויכוין שהקב"ה יחיד ומיוחד ומישל בשמים וכארץ ובארבע רוחות העולם, ובעת שמאריך ברל"ת יכוין למסור עצמו כמקילה, שריפה, תרג וחנק על קדוש השם. (ח) יפסיק קצת בין פסוק שמע לפסוק בשכמל"ו, וכן בין פסוק בשכמל"ו לפסוק ואהבת. (ט) כשיאמר בשכמל"ו ירכין קצת את ראשו למטה כמלת מלכותו, ויש סוד בדבר. (י) צריך להצמיע לאוזניו בק"ש, ואסילו פסוק השמרו ופסוק וחרה שנוהגים לאמרם כלחש צריך ג"כ להשמיע לאוזניו. יא) יקרא ק"ש במעמים ובכונה, וידקדק סוד כאותיותיה, ויתן ריוח בין הרבקים דהיינו כל מלה שסופה כמו האות הראשונה של חמלה שאחריה כגון על לכבך, בכל לכבבם, יתן ריוח כיניהם שלא תבלע אות אחת מהם, וכן כל מלה שסופה פ"ם וחמלה שאחריה מתחלת כאות א' כגון ושמתם את, וכיוצא, ויהר כאות האל"ף שלא תבלע, ושמונו עליהם סימן כוה ס כדי לדרקק בהם. וכן ידגיש אות העי"ן של מלת ולעבדו ובמלת נשבע ה' שלא יבטא אותו כמו אל"ף או יבלע אותו ויצא סוה כפירה ח"ו. וכן יתיו הוי"ן של תוכרו ושל וזכרתם. יב) כשקורא ק"ש לא ירמוו בעיניו או בידיו ונא יעשה שום תנועה.

(א) שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל יְהוָהאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ יְהוָהאֱהוּנְהִי

יֵאֱהוּנְהִי | אֶתְחַד:

ואמר כלחש בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלֻכּוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעַד:

(א) דברים ו'.

قوانین قرائت "שמע ישראל" (שמע ישראל)

- ۱- بهتر است که "שמע ישראל" شحریت" را ۵-۴ دقیقه قبل از طلوع آفتاب بخواند تا لحنش را با طلوع شروع نماید.
- ۲- نیت کند که با خواندن "שמع" فرمان امر قرائت שמع، روزی دوبار (در صبح و شب) را اجرا می‌کند.
- ۳- در هنگام خواندن جمله "שמع ישראל" تا پایان جمله "باروخ شم کوود" چشمان خود را با دست راست ببندد.
- ۴- باید در هنگام خواندن جمله "שמע ישראל" به مفهوم ساده آن توجه نماید. اگر این کار را انجام نداد پس از خاتمه فصل اول (אִזְכָּרֹתָ) ، مجدداً از ابتدای "שמع ישראל" بخواند.

۵- جمله "שמع ישראל" را دوکلمه، دوکلمه ادا کند. بدین صورت: **שִׁמְעָה יִשְׂרָאֵל . ַדָּ אֱלֹהֵינוּ . ַדָּ אֱחָד :**

۶- حروف **לא** و **ו** در جمله שמع ישראל درست نوشته شده، در هنگام خواندن آنها را در ذهن خود بزرگ نقش ببندد. مجموع این دو حرف کلمه **לא** به معنی شاهد را تشکیل می‌دهد که اشاره به شهادت ما درباره یگانگی خداوند است.

۷- در خواندن جمله שמع، نیت کند که فرمان پذیرش یگانگی خداوند را انجام می‌دهد. در تلفظ کلمه **אֱחָד** ، حرف **א** را سریع تلفظ و حروف **ח** و **ד** را کمی طولانی ادا نماید و نیت کند که خداوند یگانه

است و بر آسمان‌ها و زمین و چهار جهت جغرافیایی حاکم است. و در تلفظ حرف **ש** نیت داشته باشد که او حاضر است بخاطر مقدس نمودن نام خداوند، جانشپاری در راه خدا (۴ طریق) را بپذیرد.

۸- بین خواندن جمله "שמع" با جمله "باروخ شم" و همچنین بین جمله "باروخ شم" با جمله "אִזְכָּרֹתָ" مختصری مکث نماید. بین تلفظ کلمه "בְּרִיךְ" با عبارت "שִׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם" نیز مکث نماید.

۹- هنگام خواندن جمله "باروخ شم" در کلمه "מַלְכוּתוֹ" به نشانه پذیرش سلطنت الهی، سر خود را کمی خم کند.

۱۰- لازم است "שמع ישראל" را چنان بخواند که تمام متن را با گوش خود بشنود.

۱۱- "שמع ישראל" را با نیت کامل، با آهنگ بخواند و در تلفظ حروف دقت کامل نماید و بین دو کلمه که با حرف مشابه، یکی خاتمه یافته و دیگری شروع می‌شود (مثل **לֵא לְבָרְךָ**) کمی مکث نماید و

همچنین در کلماتی که یکی با **ם** خاتمه و دیگری با **א** شروع می‌شود، مثل: **שְׁמַחְתֶּם** **אִתָּךְ** در تلفظ **א** دقت نماید در متن برای دقت بیشتر بالای این کلمات چنین علامتی «^o» گذاشته شده است. در تلفظ صحیح حرف **א** در کلمات **אִזְכָּרֹתָ** و **אֱחָד** دقت نماید.

۱۲- هنگام قرائت "שמع" با چشم یا دست به کسی اشاره نکند و هیچ حرکت اضافی انجام ندهد.

۱۳- زمان خواندن "שמع" صبح از سیه‌دم تا ۱/۲ طول روز می‌باشد. اگر در این مدت موفق به خواندن "שמع" نشد تا ۱/۲ طول روز می‌تواند شمع را با برآخه‌هایش (از ابتدای "אִזְכָּרֹתָ" تا آخر لحن) بخواند. بعد از این تنها "שמع" را می‌خواند.

שמעا بشنو ای اسرائیل ، خدا خالق ما ، خدای یکتاست.

(آهسته بگوید): نام پر جلال سلطنتش ، تا ابد متبارک باد.

(א) וְאֶהְיֶה לְכִיּוֹן לְקוּיִם מִצּוֹת קִשָּׁה אֶהְיֶה ה' אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִאֲהוּדוֹנֵהוּ

אֶל־הָיָה בְּכָל־לִבְבְּךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ

וּבְכָל־מְאֵדֶךָ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר

אֲנִי מְצִיָּה הַיּוֹם יִפְסִיק מֵעַם עַל־לִבְבְּךָ וְשִׁנְתָּם

לְבַנְיָה וְדַבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ

בַּדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ כַּשּׂוֹמֵר עַל יַד יִשְׁמַשׁ

בְּחַמְלִין שֶׁל יָד וּקְשָׁרְתָם לְאוֹת עַל־יָדְךָ כַּשּׂוֹמֵר

בֵּין עֵינֶיךָ יִשְׁמַשׁ בְּחַמְלִין שֶׁל רֶגֶשׁ וְהָיוּ לְטַמְּפֹת בֵּין

עֵינֶיךָ וּכְתַבְתָּם עַל־מִזְוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ:

(ב) וְהָיָה אִם־שָׁמַעַתְּ שִׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתֵי אֲשֶׁר

אֲנִי מְצִיָּה אֶתְכֶם הַיּוֹם יִפְסִיק מֵעַם

לְאֶהְיֶה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם יִאֲהוּדוֹנֵהוּ יִבְסֵא חִיטָּב

אִתְּ הַעֵיִן וְלַעֲבָדוֹ בְּכָל־לִבְבְּכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם:

וְנָתַתִּי מִטָּר־אֲרָצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמִלְקֹשׁ

וְאִסְפֹּת דְגַנְךָ וְתִירְשֶׁךָ וַיִּצְהַרְךָ וְנָתַתִּי עֲשׂוֹב

בְּשָׂדֶךָ לְבַהֲמֹתֶךָ וְאִכְלֹת וְשָׁבַעְתָּ: הַשְּׁמְרוּ

לְכֶם שֹׁן־יִפְתָּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וְעַבַּדְתֶּם

אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם וְחָרָה

ואהבת خداوند خالقت را با تمام قلبت و با تمامی جانت و با همه دارائیات دوست

بدار.

این مطالب را که من امروز به تو دستور می‌دهم مورد توجه تو باشد.

هنگام نشستنت در خانه و گام گذاردنت در راه و در وقت خوابیدن و برخاستنت، آنها را خوب به فرزندان تعلیم بده و در مورد آنها گفتگو نما.

آنها را به عنوان علامت بر دستت ببند (در اینجا تفیلین دست را لمس کرده و می‌بوسد) و به منزله

تاج (به موازات) بین چشمانت* قرار گیرد. (در اینجا تفیلین سر را لمس کرده و می‌بوسد)

آنها را بر قائمه‌های درِ خانه و بر دروازه‌های بنویس.

אמר اگر به او امری که من امروز به شما دستور می‌دهم توجه نموده، اطاعت کنید

برای اینکه خدا خالق خود را دوست بدارید و او را از صمیم قلب و جانتان عبادت کنید.

(آنگاه) باران کشور شما، باران اول موسم و آخر موسم را به موقعش خواهم داد تا غله،

شیره انگور و روغن زیتون را جمع‌آوری کنی.

برای چهارپایت در صحرایت علوفه خواهم داد؛ و (از نعماتم) خواهی خورد و سیر

خواهی گشت.

برحذر باشید مبادا قلب شما فریفته شده و منحرف شوید و معبودان دیگران را پرستش

نموده و به آنها تعظیم کنید.

* تفیلین سر، بالای پیشانی و به موازات بین دو چشم قرار می‌گیرد.

ופסיק סעט אַף־יהוָה־אֱלֹהֵינוּ יאהוונחי כָּכֶם וְעַצֵּר אֶת־
 הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהִאֲדָמָה לֹא תִתֵּן
 אֶת־יְבוּלָהּ וְאֲבֹדְתֶם מִהָרָה מֵעַל הָאָרֶץ
 הַטְּבֵּה אֲשֶׁר יְהוָה־אֱלֹהֵינוּ יאהוונחי נָתַן לָכֶם: וְשִׁמְתֶם
 אֶת־דְּבָרֵי אֱלֹהִים עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשֵׁיכֶם
 וְקִשְׁרְתֶם אֹתָם לְאוֹת ימשמש כחפלין ש"י עַל־יַדְכֶם
 וְהָיוּ לְטוֹטְפֹת ימשמש כחפלין ש"ד בֵּין עֵינֵיכֶם:
 וְלִמְדֹתֶם אֹתָם אֶת־פְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם
 בְּשִׁבְתְּכֶם בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ וּבְשִׁכְבְּךָ
 וּבְקוּמְךָ: וּכְתַבְתֶּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ
 וּבְשַׁעֲרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וְיָמֵי בְנֵיכֶם עַל
 הָאֲדָמָה אֲשֶׁר יכטא היטב את העי"ן וְנִשְׁבַּע יְהוָה־אֱלֹהֵינוּ יאהוונחי
 לְאַבְתֵּיכֶם לְתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם
 עַל־הָאָרֶץ:

יאהוונחי הציצות גם בידו הימנית ושרשם ישארו בידו השמאלית.

(א) וַיֹּאמֶר יְהוָה־אֱלֹהֵינוּ יאהוונחי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר
 אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ
 לָהֶם צִיצֵת עַל־כַּנְּפֵי בְּגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתַנּוּ

(י) במדבר ט"ז.

(که آنگاه) خشم خدا بر شما برافروخته خواهد شد و آسمان را مانع می‌شود تا باران نبارد و زمین محصول خود را نخواهد داد و بزودی از روی سرزمین خوبی که خدا به شما عطا می‌فرماید، آواره خواهید شد.

این گفته‌های من را بر دل و جان خود جای دهید و آنها را به عنوان علامت بر دست خود ببینید (در اینجا تفریق دست را لمس کرده و می‌بوسد) و به منزله تاج (به موازات) بین چشمان شما قرار گیرد. (در اینجا تفریق سر را لمس کرده و می‌بوسد)

آنها (سخنان تورات) را در حسین نشستنت در خانه و گام گذاردنت در راه و در وقت خوابیدن و برخاستنت به فرزندانان آموزش دهید تا در مورد آنها گفتگو کنند.

آنها را بر چارچوب‌های (اتاق‌های) خانه و بر دروازه‌های بنویس.

تا اینکه عمر شما و عمر فرزندان شما بر آن زمینی که خداوند به اجداد شما سوگند یاد نمود که به آنها بدهد، مثل عمر آسمان بر زمین، زیاد شود.

(در اینجا ابتدای چهار بند گوشه‌های طلیت را در دست چپ مقابل قلب نگاه دارد و رشته‌های آن را در دست راست بگیرد)

וַיֹּאמֶר خداوند به مشه چنین گفت:

به بنی اسرائیل صحبت نموده و به آنها بگو، بر گوشه لباسهایشان در همه قرون برای خود صیصیت (بند‌های تابیده مخصوص) درست کنند و بر صیصیت هر گوشه بند تابیده‌ای از پشم لاجوردی قرار دهند.

עַל־צִיצֵת הַכֶּנֶף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם
לְצִיצֵת כְּשִׂאמַר וּרְאִיתֶם אוֹתוֹ יִסְתַּכֵּל בְּצִיצֵיֹת שְׂבִידוֹ וַיְכוּיֵן

מספר עין הוא חמשה הווי"ת ויעבירם ע"ג עיניו וינשקם, ככה יעשה ב"פ.

וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וַיִּזְכְּרֶתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵי
יִאֲהוּנְהִי וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם יכוין לקיים מצות לא תעשה שלא

לתור אחרי מחשבת הלב לסינות ואחרי ראות העינים לזנות. וְלֹא־

תָּתוּרוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם יעביר

הציציות ע"ג עיניו וינשקם אֲשֶׁר־אַתֶּם זָנִים אַחֲרֵיהֶם:

לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי

וְהֵייתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵי יִאֲהוּנְהִי

אֱלֹהֵיכֶם יכוין לקיים מצות עשה של זכירת יציאת מצרים אֲשֶׁר

הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהִזְוֹת לָכֶם

לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵי יִאֲהוּנְהִי אֱלֹהֵיכֶם: אָמֵן.

יחד לסיים "אני ה' אלהיכם אמת" עם הש"צ בחדר ומלת אמת יאמר אותה עם הקהל בקול רם (גם הש"צ יאמר אותה בלחש), ואח"כ ישתוק וישמע מהש"צ כשתזור לוֹסֵר "ה' אלהיכם אמת" ויכוין לצאת י"ח באמירתו, ואם לא הספיק לנסור עם הש"צ או שהוא מתפלל ביחיד, או אחרי שגומר אני ה' אלהיכם אמת יתזור לוֹסֵר ה' אלהיכם אמת, כדי להשלים שנין רמ"ח תיבות של ק"ש כסנין אכריו של האדם.

וְחֹזֵר הַשִּׁיחַ יְהוָה אֱלֹהֵי יִאֲהוּנְהִי אֱלֹהֵיכֶם אָמֵן.

וזה לדקדק כש"ו ווי"ן ולא ימסיק ביניהם כלל מאמת ויציב עד הדבר הזה וכו', ויאמר אותם כסתון וכנתן.

این برای شما به عنوان (فرمان) صیصیت باشد (هنگام گفتن عبارت אָמַרְתָּ אֲדָוָה به بندهای

صیصیت که در دست دارد نگاه کرده و سپس آنها را بر چشم گذارده و بیوسد این عمل را ^{بپوشد} ۲ بار تکرار نماید) تا

آن را دیده همه فرمان‌های خدا را به خاطر آورده و آنها را اجرا نمایید.

(هنگام گفتن کلمات $\text{אָמַרְתָּ לְבָרְכָהּ נֵית כֵּן$ که او فرمان «دنبال نکردن افکار کفرآلود» و هنگام بیان کلمات

$\text{אָמַרְתָּ לְיַיְיָ$ فرمان «نگاه نکردن به موضوعات تحریک کننده» را انجام می‌دهد و پس از بیان این عبارات،

بندهای صیصیت را بر چشم گذارده و بیوسد)

و از قلب و چشمهایتان پیروی نکنید چون شما به دنبال آنها به انحراف می‌گرائید.

تا این‌که تمام فرمان‌های من را بخاطر آورده، اجرا نمایید و برای خداوند خود مقدس

باشید.

من خدای خالق شما هستم (نیت کند که فرمان یادآوری خروج از مصر را انجام می‌دهد) که شما را از

سرزمین مصر بیرون آوردم تا خدای (معبود) شما باشم. من خداوند خالق شما هستم.

(این موضوع) حقیقت محض است.

دقت کند که عبارت " אָמַרְתָּ אֲדָוָה " را با شالیح صیبور با صدای آرام و کلمه אָמַרְתָּ را با

جماعت با صدای بلند بگوید (شالیح صیبور نیز این کلمه را با صدای آرام بگوید) و سپس سکوت کرده تا تکرار

عبارت אָמַרְתָּ אֲדָוָה را از شالیح صیبور شنیده و با نیت متقابل انجام وظیفه نماید.

اگر توانست عبارت فوق را با شالیح صیبور بخواند و یا اینکه تنها تغیلا می‌خواند آنگاه پس از خاتمه عبارت فوق

برگشته و عبارت " אָמַרְתָּ אֲדָוָה " را بگوید. چون متن " $\text{וְשָׁמַעְתָּ אֲדָוָה}$ " ۲۴۵ کلمه دارد که با

تکرار این ۳ کلمه، به ۲۴۸ کلمه می‌رسد و معادل ۲۴۸ عضو بدن انسان (بر اساس تقسیم‌بندی تلمود) می‌گردد.

(شالیح صیبور می‌گوید): خدای خالق شما حقیقت محض است.

(توجه داشته باشید که ۱۵ کلمه اول فصل " $\text{וְיָצֵאתָ מִן אֲדָוָה}$ " با حرف א شروع می‌شوند. بین این کلمات وقفه‌ای

نیستند و آنها را با متانت و آرامی بیان کند. اگر در این بین قدیش یا بارخو یا تقدیشا شنید پنج امن اول قدیش،

بارخو و ۲ جمله اول تقدیشاخ را پاسخ داده و سپس از ابتدای فصل شروع به قرائت نماید)

שחרית

פו

וַיִּצִיב. וְנִכּוֹן. וְקִים. וַיִּשָּׁר. וְנֶאֱמַן. וְאַהֲבִיב. וְחָבִיב.
וְנִחְמָד. וְנָעִים. וְנוֹרָא. וְאֲדִיר. וּמְתוֹקָן.
וּמְקַבֵּל. וְטוֹב. וַיִּפְתָּה. הַדְּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד:
אֲמַת אֱלֹהֵי עוֹלָם מְלַכְנוּ. צוּר יַעֲקֹב מִגֵּן יִשְׁעֵנוּ. לְדוֹר
וָדוֹר הוּא קָים וְשָׁמוּ קָים וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ
וְאֶמוּנָתוֹ לְעַד קְיָמָת: וְדַבְּרֵי חַיִּים וְקְיָמִים וְנֶאֱמַנִים
וְנִחְמָדִים לְעַד כְּשִׂיאֵסֶר לְעַד יִנְשַׁק הַצִּיצִיּוֹת וַיַּעֲבִירֵם עַל גְּבוּ עֵינָיו
וַיִּנְחֵם מִיָּדָיו. וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. עַל אֲבוֹתֵינוּ. עָלֵינוּ וְעַל
בְּנֵינוּ וְעַל דוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־דוֹרוֹת זְרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדֵיךָ:
עַל תְּרַאשׁוֹנִים וְעַל הָאֲחֵרוֹנִים דְּבַר טוֹב וְקָים. בְּאֲמַת
וּבְאֶמוּנָה חוֹק וְלֹא יַעֲבוֹר: אֲמַת שְׂאֵתָה הוּא יְהוָה
יִאֲהַרְוֵהוּ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלַכְנוּ מְלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ
גּוֹאֲלֵנוּ גּוֹאֵל אֲבוֹתֵינוּ. יוֹצֵרֵנוּ צוּר יִשׁוּעֵתָנוּ. פּוֹדֵנוּ
וּמְצִילֵנוּ מֵעוֹלָם הוּא שְׁמֶךְ (רַחֵם מֵהַיּוֹם) וְאִין לָנוּ עוֹד
אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ סְלָה:

עֲזַרְתָּ אֲבוֹתֵינוּ אֵתָה הוּא מֵעוֹלָם. מִגֵּן וּמוֹשִׁיעַ לָהֶם
וּלְבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם בְּכָל דוֹר וָדוֹר. בְּרוּם עוֹלָם
מוֹשֶׁבֶךְ. וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצַדִּיקְתְּךָ עַד אֲפָסֵי אֶרֶץ: אֲמַת
אֲשֶׁרֵי אִישׁ שִׁישְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ. וְרַחֲמֵךָ וְדַבְּרֶךָ
יִשִּׁים עַל לְבוֹ: אֲמַת שְׂאֵתָה הוּא אֲדוֹן לְעַמְּךָ. וּמְלֶךְ

ויצ"ב این موضوع برای ما تا به ابد پایدار و صحیح و ثابت و شایسته و امین و محبوب و عزیز و پسندیده و خوشایند و مهیب و مجلل و آراسته و مقبول و نیک و زیبا است. خالق جهان، پادشاه ما بر حق است، (او) پروردگار یعقوب، حامی نجات ما، برای هر دوره پایدار و نامش پاینده است، و کرسی (عدالت) او آراسته و سلطنت و اعتبارش جاودانی است. و فرمان‌هایش مدام تا ابد تازه، پایدار، صادق و پسندیده هستند. *(با بیان کلمه 767 بندهای صیصیت را بوسیده، بر چشم نهاده سپس از دست خود رها سازد)* برای اجداد ما، برای ما و برای فرزندان ما و برای ادوار ما و برای تمام ادوار نسل بنی‌اسرائیل بندگان تو؛ برای پیشینیان و برای آیندگان، سخن خداوند خوب و ثابت، حقیقی و معتبر می‌باشد و قانونی است که منسوخ نخواهد شد.

حقیقت محض است که تو خداوند خالق ما و خدای پدران ما، پادشاه اجداد ما، نجات دهنده ما و منجی نیاکان ما و خالق نجات‌بخش ما می‌باشی. نام تو از ازل نجات‌دهنده و رهایی‌بخش ما بوده است. به‌جز تو هیچگاه معبود دیگری نداشته و نخواهیم داشت.

לזרת از ابتدا تو کمک پدران ما بوده‌ای، برای آنها و پس از ایشان برای فرزندان‌شان در تمامی ادوار حامی و نجات‌دهنده بوده‌ای. جلوه‌گاہت در عرش افلاک و داوری‌های تو و عدالت تو تا اکناف زمین (سیطره دارد). به‌راستی خوش‌باه حال فردی که فرمان‌هایت را اطاعت کند و شریعت تو و کلام تو را از صمیم قلب توجه نماید. به‌راستی که سرور قوم خود می‌باشی،

גבור לריב ריבם לאבות ובנים: אמת אתה הוא
ראשון ואתה הוא אחרון. ומבלעדיך אין לנו מלך
גואל ומושיע: אמת ממצרים גאלתנו יהוה ^{אחדונגה}
אלהינו. מבית עבדים פדיתנו. כל־בכוריהם הרגת
ובבורך ישראל גאלת. ויס־סוף להם בקעת. וידים
טבעת. וידידים עברו ים. ויכסו מים צריהם אחד
מהם לא נותר: על זאת שבחו אהובים ורוממו לאל
ונתנו ידידים ומירות שירות ותשבחות ברכות
והודאות למלך אל חי וקיים. רם ונשא גדול ונורא.
משפיל גאים עדי ארץ. מגביה שפלים עד מרום.
מוציא אסירים. פודה עניים. עוזר דלים. העונה לעמו
ישראל בעת שזעם אליו. כשיאמר מלת תהלות תבין יעמוד תהלות
לאר עליון גואלם ברוך הוא ומבורך. משה ובני
ישראל לך ענו שירה בשמחה רבה ואמרו כלם:
^א מִי־כִמְכָה בָּאֱלִים יְהוָה ^{אחדונגה} מִי כִמְכָה נֶאֱדָר
בְּקֹדֶשׁ. נֹרָא תְהִלַּת עֲשֵׂה־פְלֵא: שירה חדשה שבחו
גאולים לשמך הגדול על־שפת הים יחד כלם הודו
והמליכו ואמרו: ^ב יְהוָה ^{אחדונגה} יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעַד:
וְנֶאֱמַר ^ג גָּאֲלֵנוּ יְהוָה ^{אחדונגה} צְבָאוֹת שְׁמוֹ. קְדוֹשׁ
יִשְׂרָאֵל: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה ^{אחדונגה} גָּאֵל יִשְׂרָאֵל:

و پادشاه قدرتمندی که در محاصره آنها، برای پدران و فرزندان می جنگی. این حقیقت است که تو اولین (ازلی) و نیز آخرین (ابدی) می باشی و غیر از تو پادشاه خلاصی بخش و نجات دهنده نداریم. ای خداوند خالق، این حقیقت است که ما را از سرزمین مصر نجات دادی، از خانه بندگی ما را رهانیدی، همه نخست زادگان آنها را از میان بردی و اولزادگان خود، بنی اسرائیل، را نجات دادی و دریای سرخ را برای آنها شکافتی و شریران را غرق نمودی، و محبوبان از دریا عبور کردند. آبها، دشمنان آنها را پوشانیدند (حتی) یکی از آنها باقی نماند. بدین جهت محبوبان، خدا را ستوده و بلندمرتبه خواندند و عزیزان برای پادشاه قادر جاوید و پاینده، متعال و بلندمرتبه، بزرگوار و مهیب، نغمه ها، سرودها و تسیحات، تریکات و تشکرات ابراز داشتند. (خدایی که) متکبران را تا زمین پست می نماید و متواضعان (افتادگان) را تا عرش بلند می گرداند، اسیران را آزاد می سازد، بیوایان را رهایی می بخشد، بیچارگان را یاری می دهد، قوم بنی اسرائیل را هنگامی که بدرگاه او استغاثه می کنند، اجابت می نماید. (با گفتن کلمه *יהוה* بایستد) سپس بدرگاه خداوند متعال، که آنها را نجات می بخشد. متبارک است او و سزاوار تبریک. مشه و بنی اسرائیل با شادی بسیار به درگاه تو سرود خواندند و همه گفتند: خداوند، در بین معبودان که مثل تو است؟ در قداست چه کسی مانند تو والامرتبه است؟ ای انجام دهنده عجایب، (حتی) گفتن مدح تو ترس دارد. نجات یافتگان، نام بزرگوار تو را بر لب دریا با سرودی تازه ستودند، همه با هم سپس گفتند و پادشاهی تو را قبول کرده و گفتند: خداوند، تا ابد سلطنت خواهند نمود. و (در کتاب یشعیای نبی) گفته شده است: نجات دهنده ما، خدای سپاهیان نام دارد، خدای قدوس اسرائیل می باشد. تو، خدای منجی اسرائیل، متبارک هستی.

דיני תבלת י"ח

(א) כשיאמר גאל ישראל ישמש בתש"ר דוקא כי הוא באצילות ותפלת העמידה באצילות. (ב) כשעמוד להתפלל יחזור לאחוריו ג' פסיעות ואח"כ יחזור לפניו למקום שעומד להתפלל בו. (ג) צריך לסמוך גאולה לתפלה וכשיאמר גאל ישראל תכף וסיד יתחיל אדני שתי תפתח ולא יפסיק בנייהם כלל לא לקדיש ולא לקדושה ואפילו בשתיקה. (ד) יכוון רגליו שיהיו שוים ודבוקים וע"ז ביושר כדי להרפות למלאכים כדכתיב ורגליהם רגל ישרה. (ה) אם מתפלל בע"פ צריך להתפלל בעינים פגורות, ויניח ידיו על לבו כפותים הימנית על השמאלית והגדולים יהיו פגנים, ויעמוד כאימה ויבראה כעבד לפני המלך, ואם מתפלל מתוך הסדור לא יביט אנה ואנה. (ו) אם הוא מתפלל בחו"ל יכוון לבו כנגד א"י וירושלים וביהמ"ק וביקה"ק, ואם הוא בא"י יכוון לבו כנגד ירושלים וביהמ"ק וביקה"ק, ואם הוא בירושלים יכוון לבו כנגד ביהמ"ק וביקה"ק. (ז) צריך לכוין בכל הברכות, ואם אחר עמל וטורח והשתרלות הרבה לא יכול לכוין כבולם, ישתדל ויתאמץ לכוין לפחות באבות שהיא ברכה ראשונה. (ח) לא ישמיע קולו בתפלתו וע"פ הסוד אפילו לאוניו לא ישמיע רק שתי נעות בתוך המלות. (ט) יעמוד ישר ולא יסמוך על שום דבר, ואם הוא חולה או וקן ולא יכול לעמוד יכול לסמוך על איזה דבר, ואם גם בזה אינו יכול, ישב במקומו ויתפלל. (י) משיאמר גאל ישראל ועד אלהי נצור לא יענה לא קדיש ולא קדושה, ואם היה במקום הקדושה והש"צ אומר נקדישך יכול לענות עמהם קדושה אבל במקום אחר לא יענה, ובאלהי נצור יענה אפילו אמן דברכות אבל כרוך הוא וכרוך שמו ואמן דעל ישראל לא יענה. (יא) יברע שתי כריעות בכרכת אבות תחלה וסוף, דהיינו בתחלת העמידה ובכרכת מגן אבריהם, ושתי כריעות כהודאה תחלה וסוף, דהיינו במודים ובכרכת הטוב שמך, יותר מארבע כריעות אלו לא יברע. וזה הוא סדר הכריעות כשיאמר כרוך יברע גופו וכשיאמר אתה יברע ראשו, ובתיבת ה' יוקף גופו תחלה ואח"כ ראשו, וכסודים יברע במלת סודים ויוקף בשם וגם כזה יעשה שתי כריעות ושתי וקימות כנו'. (יב) אם נמר העמידה והיה אדם אחר מתפלל אחריו אסור לסמוע ג' פסיעות עד שיגבור זה שעומד אחריו את תפלתו.

תבלת י"ח היא בעולם האצילות.

(א) אֲדָנִי יִפְסִיק בְּכֵּז שְׁפָתַי תִּפְתָּח. וּפִי יִגִּיד תִּהְלֶךְךָ:

כְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְאֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי

אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם. אֱלֹהֵי יִצְחָק

(א) תחלים נ"א

قوانین تفیلاي لحش

- ۱- هنگام گفتن کلمات **אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ** فقط تفیلیں سر را لمس نموده و بیوسد.
- ۲- هنگامی که برای خواندن لحش می‌ایستد ابتدا سه قدم به عقب برداشته و سپس به محل خواندن لحش برگردد.
- ۳- لازم است که گفتن **אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ** را به خواندن لحش متصل نماید و با گفتن کلمات **אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ** فوراً لحش را شروع نماید و حتی به قدیش یا نقدیشاخ پاسخ ندهد (فقط گوش دهد) و همچنین با سکوت نیز بین این دو فاصله نیندازد.
- ۴- هنگام خواندن لحش، پاهای خود را مستقیم، جفت و چسبیده به یکدیگر نگه دارد؛ مانند قرنتگان که درباره آنها گفته شده است: "پاهایشان، یک پای مستقیم می‌باشد".
- ۵- کسی که تفیلا را از حفظ می‌خواند باید چشمان خود را ببندد و دستانش را بر روی سینه قرار داده (دست راست بر روی دست چپ) و با ترس و احترام به حضور خلوند بایستد. کسی که از روی متن تفیلا می‌خواند، به کلمات توجه نموده و به اطراف نگاه نکند.
- ۶- در هنگام تفیلا به سمت سرزمین مقدس، اورشلیم، بت‌همیقداش (بیت المقدس) و قدش هقدانیم (قدس الاقداس) نیت ببندد.
- ۷- لازم است به معانی کلماتی که ادا می‌کند توجه نموده و به متن براخاها نیت ببندد و اگر با همه تلاشش چنین کاری برایش امکان ندارد حداقل تا پایان قسمت **אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ** (براخای اول) معانی را فرا گرفته و در هنگام لحش به آنها توجه نماید.
- ۸- متن لحش را با صدایی آرام بطور کامل و صحیح تلفظ نماید و اگر در این حالت نمی‌تواند تمرکز حواس داشته باشد تا حدی که مزاحم دیگران نشود می‌تواند کمی صلاي خود را بلند نماید.
- ۹- هنگام خواندن لحش هرگونه تکیه دادن ممنوع است. اگر بیمار یا سمن بوده و قادر به ایستادن نمی‌باشد می‌تواند با تکیه دادن به چیزی تفیلا بخواند و اگر در این صورت نیز قادر به ایستادن نمی‌باشد بصورت نشسته لحش بخواند.
- ۱۰- از هنگام گفتن کلمات **אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ** تا شروع **אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ** به قدیش و نقدیشاخ پاسخ ندهد. تنها در صورتی که همزمان با شالیح صیور (پیش‌نماز) می‌خواند، در جای نقدیشاخ با جماعت جواب دهد و در قسمت **אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ** به ۵ آمن اول قدیش و ۲ جمله اول نقدیشاخ و بارخو پاسخ دهد.
- ۱۱- در لحش چهار مرتبه تعظیم می‌کند؛ بدین ترتیب (۱) در ابتدای براخای اول (۲) در انتهای براخای اول (براخای **אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ**) (۳) در ابتدای **אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ** (۴) در براخای **אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ** و بدین صورت تعظیم نماید: با گفتن کلمه **אֱלֹהֵינוּ** و (یا **אֱלֹהֵינוּ**)، بدن خود را از کمر به حدی خم نماید که مهره‌های پشت برجسته گردد و سپس هنگام گفتن کلمه **אֱלֹהֵינוּ** سر خود را خم نماید. هنگام گفتن نام خداوند ابتدا بدن خود را مستقیم نموده و بعد سرش را بالا آورد. فرد پیر یا بیمار در حد توانش خود را خم می‌نماید.
- ۱۲- فردی که تفیلاي خود را خاتمه داد و متوجه شد فرد دیگری در محدوده دو متری پشت سر او تفیلا می‌خواند نباید سه قدم به عقب بازگردد تا اینکه آن فرد تفیلايش را خاتمه دهد البته در این حالت او مجاز است که به تمام آمن‌ها و قدیش و نقدیشاخ پاسخ دهد.
- نباید در محدوده دو متری مقابل فردی که لحش می‌خواند حرکت نمود (بر طبق قبلا تا هر فاصله‌ای در مقابل این شخص راه نرود). همچنین در محدوده دو متری (از هر طرف) این شخص نشیند مگر اینکه مشغول خواندن تفیلا یا تورا باشد. لذا فردی که می‌داند لحش او بیش از دیگران طول می‌کشد در مکان مناسبی لحش بخواند. که مانع رفت‌وآمد دیگران نشود.

א-גני خداوند، لبانم را بگشای تا دهانم مدح تو را بیان کند.

ברוך (تعظیم اول) مبارک هستی تو خدا، خالق ما و خالق اجداد ما، خدای اوراهام (ابراهیم)، خدای ییصحاق (اسحق)،

וְאֵלֵהי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגְּבוֹר וְהַנּוֹרָא.
 אֵל עֲלִיּוֹן. גּוֹמֵר חֲסָדִים טוֹבִים. קוֹנֵה הַכֹּל
 וְזוֹכֵר חֲסָדֵי אָבוֹת. וּמְבִיא גּוֹאֵל לְבְנֵי בְנֵיהֶם
 לְמַעַן שְׁמוּ בְּאַהֲבָה:

כשיאמר באהבה וכוון למסור עצמו על קדוש השם ויקבל עליו ד' פיתות כ"ד.
 בעשיית אומרים וְזָכְרָנוּ לְחַיִּים. מְלַךְ חֶסֶד בְּחַיִּים. כְּתִיבֵנּוּ בְּסֵפֶר
 חַיִּים. לְמַעַן יֵאלֹהִים חַיִּים:

אם לא אמר וזכרנו ונוכר קודם שאמר ה' חזור, ואם אחר ה' אינו חזור.

מְלַךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן: (כתיבת פנני וכוון שחיא מספר ג"ס אל)
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְשׁוּעָה (הד) מַגֵּן אַבְרָהָם:
 אַתָּה גְּבוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי. (וכיון ר"ת שם אנלא) מְחַיֶּה
 מֵתִים אַתָּה. רַב לְהוֹשִׁיעַ.

בקיץ אומר מוריד הטל

(ואם אמר משיב הרוח ולא נזכר עד שאמר ברוך אתה ה' חזר לראש)

בחורף משיב הרוח ומוריד הגשם

(ואם אמר מוריד הטל אינו חזור):

מְבַלְבֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד. מְחַיֶּה מֵתִים בְּרַחֲמִים
 רַבִּים. סוֹמֵךְ נוֹפְלִים. וְרוֹפֵא חוֹלִים.
 וּמַתִּיר אֲסוּרִים. וּמְקַיֵּם אַמּוּנָתוֹ לְיִשְׂרָאֵל עֲפָר.
 מִי כְמוֹךָ יִבְטֵא הַיָּטֵב אֶת הָעֵינַי בְּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמָה

و خدای یعقوب و یعقوب)، قادر بزرگوار، توانا و مهیب، قادر متعال، پاداش دهنده احسانهای نیکو، بوجود آورنده (مالک) هر چیز و به یاد آورنده اعمال نیک پدران (ابراهیم، اسحق و یعقوب)؛ خدایی که منجی (ماشیح) را با محبت بخاطر نام خود برای فرزندان فرزندان آنها می آورد.

هنگام گفتن کلمه **תְּפִלָּתְךָ** نیت ببند که او حاضر به بت پرستی نبوده و بخاطر تقدس نام خلوند حاضر به نثار جان خود می باشد.

(در سه روز بین روش هسانا و کیبور خوانده می شود)

ای پادشاه خواهان حیات، ما را برای زندگی یاد کن، بخاطر خودت که خدای جاوید می باشی ما را در دفتر زندگانی ثبت بفرما.

اگر گفتن این جمله را فراموش نمود و قبل از گفتن نام خلوند در براخی **תְּפִלָּתְךָ** آنها بیاد آورد

برمی گردد و آنها می خوانند در غیر اینصورت بر نمی گردد، بلکه تفیلا را اطمه داده و می توانند آنها در قسمت **תְּפִלָּתְךָ**

תְּפִלָּתְךָ یا پس از **תְּפִלָּתְךָ** بخوانند.

מלך ای پادشاهی که کمک کننده و نجات بخش و مدافع می باشی.

(تظیم دوم) تو ای خدای مدافع ابراهیم، متبارک هستی.

אתה גיבור خداوندا، تو تا ابد توانا هستی، تو زنده کننده مردگان می باشی،

(قدرت تو) برای نجات دادن زیاد است.

(در تاهستان یعنی از تفیلائی موساف روز اول پسح تا ابتدای موساف شمعینی عصرت می گویند)

شبنم را می بارانی

اگر اشتها **תְּפִלָּתְךָ** را ذکر کرد تا قبل از ذکر نام خلوند در براخی **תְּפִלָּתְךָ** می تواند برگردد و

انرا اصلاح نماید. اما اگر پس از گفتن نام خلوند آنها بیاد آورد، به ابتدای لحن باز می گردد.

(در زمستان یعنی از تفیلائی موساف شمعینی عصرت تا ابتدای تفیلائی موساف روز اول پسح می گویند)

باد را به وزش در آورده و باران می بارانی

اگر اشتها **תְּפִלָּתְךָ** گفته، لازم نیست برگردد.

زندگان را با احسان روزی می دهی، مردگان را با مراحم بسیار احیاء می فرمایی، تکیه گاه

افتادگان هستی، چه کسی مانند تو دارای قدرت است؟ و که به تو شبیه است؟

לך . מֶלֶךְ מִמִּית וּמִחַיָּה וּמִצְמִית וְשׁוֹעָה :

בעשרת ימי תשובה אומרים, ואם לא אמר אינו חוזר.

מי כְּמוֹד אָב הַבְּחֵן זוֹכֵר יְצוּרֵי בְּרִחְמִים לְחַיִּים :

וּנְאֻמָּן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים : בְּרוּךְ אַתָּה

יְהוָה יְהוָה יֵהוּדָה ^{יאהדונהי} מִחַיָּה הַמֵּתִים :

(א) בחגיגת השי"ץ נקדישך צריך האדם לתווך ולפסוע שלש פסיעות לפניו במקום שהיה עומד בהיותו מתפלל בלחש, ויסגור עיניו ויכוון הרגלים שיהיו כרגל אחת, ויכוון לקיים מצות עשה לקדש שמו יתכרך כש"ש ונקדשתי בתוך בני ישראל וגו'. (ב) יאמר עם השי"ץ מן נקדישך ונעריצך עד סוף הקדושה, אמנם שתי תיבות של נקדישך ונעריצך יאמר אותן בקול רם, וכן הפסוקים קק"ק וכו' ברוך וכו' וימלוך וכו' יאמר אותם בקול רם וכדלוג כלפי מעלה, והשאר יאמר בלחש עם השי"ץ. (ג) כשיאמר מלא כל הארץ כבודו יפיון להמשיך עליו קדושה עליונה מקדושתו יתכרך :

נְקַדִּישְׁךָ וְנַעֲרִיצְךָ . כְּנוֹעַם שִׁיחַ סוּד שְׂרֵפִי קִדְשׁ הַמְּשֻׁלָּשִׁים

לְךָ קִדְשָׁהּ . וְכֵן כְּתוּב עַל יַד נְבִיאָךְ . אִיִּקְרָא

זֶה אֱלֹהֶיךָ וְאָמַר . קְדוֹשׁ | קְדוֹשׁ . קְדוֹשׁ יְהוָה יְהוָה ^{יאהדונהי}

צְבָאוֹת . מְלֵא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ : לְעַמְתָּם מִשְׁבָּחִים

(ואמרים : (בְּרוּךְ כְּבוֹד־יְהוָה יְהוָה ^{יאהדונהי} מִמְּקוֹמוֹ : וּבְדַבְרֵי

קִדְשֶׁךָ כְּתוּב לֵאמֹר . (ג) וּמֶלֶךְ יְהוָה יְהוָה ^{יאהדונהי} לְעוֹלָם

אֱלֹהֶיךָ צִיּוֹן לְדָר וְדָר הַלְלוּיָהּ :

אַתָּה קְדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קְדוֹשׁ . וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־

יוֹם יְהַלְלוּךָ סְלָה : בְּרוּךְ אַתָּה

יְהוָה יְהוָה ^{יאהדונהי} הָאֵל הַקְּדוֹשׁ :

בעשרת ימי תשובה אומרים המְלִיךְ הַקְּדוֹשׁ :

(א) ישעיה ו'. (ב) יחזקאל ג'. (ג) תהלים קמ"ג

(ואם שכח ואמר האל הקדוש או שהוא ססופק, ולא נזכר תוך כדי דבאר, תווד
לראש התפלה, ואם השי' צ טעה כחורה, ג"כ תווד לראש ואומר קדושה פעם שנית)

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת. וּמְלַמֵּד לְאִנּוּשׁ בִּינָה.
וְחַנּוּנוֹ מֵאַתָּה חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת: בְּרוּךְ
אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה יְהוָה ^{יֵאָחֲזֵנוּ} חוֹנֵן הַדַּעַת:

הַשִּׁיבֵנוּ אָבוּנוּ לְתוֹרָתְךָ. וְקַרְבֵנוּ מִלְּבָנוּ
לְעִבּוֹדְתְךָ. וְהַחֲזִירֵנוּ בְּתִשׁוּבָה
שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה ^{יֵאָחֲזֵנוּ}
הַרוֹצֵה בְּתִשׁוּבָה:

סְלַח לָנוּ אָבוּנוּ כִּי חָטָאנוּ. מְחוּל לָנוּ מִלְּבָנוּ
כִּי פָשַׁעְנוּ. כִּי אֵל טוֹב וְסֶלַח אַתָּה:
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה ^{יֵאָחֲזֵנוּ} חַנּוּן הַמְרַבֵּה לְסִלּוּחַ:
רְאֵה נָא בְּעֵינֵינוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ. וּמַהֲרֵ לְגֹאֲלֵנוּ
גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה לְמַעַן שְׂמֶךָ (יכוין יי"ד ה"א
וא"ו ה"א שעולה סספר נאולה) כִּי אֵל גּוֹאֵל חֲזָק אַתָּה:
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה ^{יֵאָחֲזֵנוּ} גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל:

בתענית צבור דהיינו כד' צומות ואומר באן השליח צבור עננו (קח צו) אבל ת"צ
שקבלו על כל צרה שלא תבוא ואומר השי' עננו בשומע תפלה כמו היחיד.

רְפָאנוּ יְהוָה ^{יֵאָחֲזֵנוּ} וְנִרְפָא. הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִשְׁעָה

אתה חונן تو به آدمی، دانش اعطا می‌نمایی و به انسان فهم می‌آموزی، (تمنا این که) از جانب خودت به ما عقل، فهم و دانش لطف فرمایی. تو ای خدای اعطا کننده دانش، مبارک هستی.

השיבנו ای پدر ما، ما را به تورات (شریعت) خودت بازگردان و ای پادشاه ما، ما را به عبادت خود نزدیک فرما، و ما را به توبه کامل به درگاہت برگردان. تو ای خدا که خواهان توبه می‌باشی، مبارک هستی.

סלח ای پدر ما، ما را ببخش که (بصورت غیر عمد) خطا کردیم، ای پادشاه ما، ما را عفو کن که (عمداً) تقصیر ورزیدیم. زیرا تو قادر خوب و بسیار بخشنده می‌باشی. تو ای خدای بخشنده، که بسیار آمرزنده‌ای، مبارک هستی.

רצה تمنا اینکه بیچارگی ما را ملاحظه فرما و در مبارزه (حق) برای ما ستیز کن و بخاطر نام خودت برای نجات بخشیدن به ما (بصورت) نجات کامل عجله نما. زیرا تو قادر نجات دهنده و قدرتمند می‌باشی. تو ای خدا نجات دهنده (بنی) اسرائیل مبارک هستی.

در تعنیت (روزه) جماعتی، شالیح صیبور در برگشت تفیلا، در اینجا قسمت **לִי** را با براخی مربوط به آن می‌خواند و این در صورتی است که حناقل شش نفر از حضار که هنوز تفیلا نخوانده‌اند در حال تعنیت باشند. در تعنیت اِشیر بهتر است که ده نفر تعنیت باشند. در غیر اینصورت و یا در حالتی که شالیح صیبور گفتن **לִי** را در این قسمت فراموش نمود آنرا در قسمت **לִי** و بدون براخا ذکر می‌کند. در تعنیت‌هایی که جماعت بخاطر مشکلات برخورد تعیین می‌کنند شالیح صیبور **לִי** را بدون براخا در **לִי** می‌خواند.

רפאנו خدایا ما را شفا بده تا شفا یابیم، ما را نجات بده تا نجات یابیم؛ زیرا مورد مدح ما، تو

שחרית צג

כִּי תִהְיֶה לְתַנּוּ אֶתָּה. וְהֵעֵלָה אֲרוֹכָת וּמְרִפָּא
לְכָר־תַּחֲלוּ אֵינוּ. וּלְכָר־מְכַאֲוֵינוּ וּלְכָר־
מִכּוֹתֵינוּ. כִּי אֵל רֹפֵא רַחֲמָן וְנִאֲמָן
אֶתָּה: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ רֹפֵא חַוְלֵי
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

אם אמר ברך עלינו כימות החמה חזור. כתי"ל אם טעה ואמר ברך עלינו
אחר ו' חשון תוך ששים לתקופה אינו חוזר.

בְּקִיץ בָּרַכְנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־מַעֲשֵׂי
יְדֵינוּ. וּבְרַךְ שְׁנַתֵּנוּ בְּטַלְלֵי רִצּוֹן
בְּרָכָה וּנְדָבָה. וְתִהְיֶה אַחֲרֵיתָהּ חַיִּים וְשָׁבַע
וְשָׁלוֹם כְּשָׁנִים הַטּוֹבוֹת לְבְרָכָה. כִּי אֵל טוֹב
וּמְטִיב אֶתָּה וּמְבָרֵךְ הַשָּׁנִים: בָּרוּךְ אַתָּה
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

(א) אם טעה ואמר ברכנו כימות הנשמים אם נזכר קודם שהתחיל תקע אומר
שם ותן טל ומטר לברכה. (ב) אם נזכר אחר שהתחיל תקע יתפלל ברכו
ויאמר כשומע תפלה ותן טל ומטר לברכה. (ג) אם נזכר אחר שכרך שיטע תפלה
קודם שהתחיל רצה יאמר שם ותן טל ומטר לברכה. (ד) אם נזכר אחר שהתחיל
רצה חוזר שכרך עלינו וגומר על חסדך. (ה) אם לא נזכר אלא עד לאחר שאמר
'תיו לרצון האחרון הסמוך לעושה שלום אפילו שעדיין לא עקר רגליו צריך
לחזור לתחלת העמידה.

אֲחֵרֵי בָרַךְ עָלֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ אֶלֶּהֵינוּ אֶת־הַשָּׁנָה
הַזֹּאת. וְאֶת כָּל־מִינֵי תְבוּאֹתָהּ

هستی، برای همه بیماری‌های ما و برای تمام درد و رنج‌های ما و برای همه جراحات‌های ما بهبودی و شفا عنایت فرما، زیرا تو قادر شفا دهنده و رحمان و امین می‌باشی.

تو ای خدا شفا دهندهٔ بیماران قوم (بنی) اسرائیل، متبارک هستی.

(در تابستان - از شب سوم یسوع تا اواسط آذرماه - **קָרְבָּנוּ** خوانده می‌شود. اگر اشتباه کرد و قسمت **קָרְבָּנוּ** **עֲלֵינוּ** را خواند برگشته و از همین قسمت، **תְּפִילָּה** را بطور صحیح ادامه می‌دهد. اما اگر در آخر **תְּפִילָּה** قبل از گفتن **עֲלֵינוּ** متوجه این اشتباه شد به ابتدای **תְּפִילָּה** بازمی‌گردد. اگر اشتباه فوق را از شب هفتم حشوان به بعد انجام داد لازم به برگشتن نمی‌باشد.)

בְּרַכּוֹת ای خدا، خالق ما، ما را در تمام اعمال دستانمان برکت کن و سال ما را با شبنم‌های رضایت، برکت و سخاوت، برکت نما و عاقبت این (سال) همچون سال‌های خوب با برکت، (توأم با) زندگی و سیری و صلح و سلامتی باشد؛ زیرا تو قادر خوب و خوبی کننده و برکت کننده سالها می‌باشی. تو ای خدا برکت کنندهٔ سالها، متبارک هستی.

(در زمستان - از اواسط آذرماه تا یسوع **קָרְבָּנוּ** **עֲלֵינוּ** خوانده می‌شود.)

۱- اگر اشتباهاً در ایام فوق بجای **קָרְבָּנוּ** **עֲלֵינוּ** ، **קָרְבָּנוּ** خواند، اگر قبل از ذکر نام خداوند در براخی **מִבְּרַכְּךָ** **הַשָּׁמַיִם** متوجه شد از جمله **וְיָמְךָ** **לְבָרְכֶךָ** **תְּפִילָּה** را ادامه می‌دهد ولی اگر پس از ذکر نام خداوند در براخی و قبل از شروع **הַקָּלָה** **בְּשׁוֹפָר** متوجه این اشتباه شد در همان قسمت می‌گوید **וְיָמְךָ** **לְבָרְכֶךָ** و قسمت بعدی را شروع می‌کند.

۲- اگر پس از شروع **הַקָּלָה** **בְּשׁוֹפָר** متوجه شد **תְּפִילָּה** را ادامه می‌دهد و در قسمت **שָׁמַע** **קוֹלֵנוּ** عبارت **וְיָמְךָ** **לְבָרְכֶךָ** را می‌گوید.

۳- اگر پس از خواندن براخی **שָׁמַע** **קוֹלֵנוּ** و قبل از شروع **הַקָּלָה** متوجه شد، عبارت **וְיָמְךָ** **לְבָרְכֶךָ** را همانجا ذکر می‌کند.

۴- اگر پس از شروع **הַקָּלָה** متوجه اشتباه خود شد، به ابتدای قسمت **קָרְבָּנוּ** **עֲלֵינוּ** بازگشته و **תְּפִילָּה** را از آنجا ادامه می‌دهد.

۵- اگر پس از رسیدن به آخرین جمله **תְּפִילָּה** یعنی **עֲלֵנוּ** **שָׁמַע** متوجه این اشتباه شد لازم است که به ابتدای **לחش** بازگردد.)

בְּרַךְ **עֲלֵינוּ** ای خدا خالق ما، این سال را برای ما، با همهٔ انواع محصولاتش به خوبی

צד שחרית

לְטוֹבָה. וְתַן טַל וּמָטָר לְבָרְכָה עַל כָּל-פְּנֵי
הָאֲדָמָה. וְרוּחַ פְּנֵי תֵבֵל וְשִׁבַע אֶת הָעוֹלָם
כִּלְאוֹ מַטְוֵבָה. וּמֵלֵא יְדֵינוּ מִבְּרֻכוֹתֶיהָ וּמֵעַשְׂרָה
מִתְנֹת יְדֶיהָ. שְׁמֶרָה וְהִצִּילָה שָׁנָה זוֹ מִכָּל-
דָּבָר רָע. וּמִכָּל-מִינֵי מִשְׁחִית וּמִכָּל-מִינֵי
פּוֹרְעָנוֹת. וַעֲשֵׂה לָּהּ תַקְוָה טוֹבָה וְאַחֲרִית
שָׁלוֹם. חוּם וְרַחֵם עָלֶיהָ וְעַל כָּל-תְּבוּאָתָהּ
וּפִירוֹתֶיהָ. וּבְרַכָּה בְּגִשְׁמֵי רִצּוֹן בְּרַכָּה וּבְנִדְבָה.
וְתִהְיֶי אַחֲרִיתָהּ חַיִּים וְשִׁבַע וְשָׁלוֹם. כְּשָׁנִים
הַטּוֹבוֹת לְבְרַכָּה. כִּי אֵל טוֹב וּמְטִיב אֶתָּה
וּמְבָרֵךְ הַשָּׁנִים: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ

מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

תִּבְקַע בְּשׁוֹפַר גְּדוֹל לְחֵרוֹתֵנוּ. וְשִׂאֵם לְקַבֵּץ
נְלִיּוֹתֵינוּ. וּבְקִבְצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כְּנַפּוֹת
(יכוין שם קדוש חב"ו) הָאָרֶץ לְאַרְצֵנוּ: בְּרוּךְ אַתָּה

יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִקְבֵּץ נְדָחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הַשִּׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרָא שׁוֹנָה. וְיוֹעֲצֵינוּ
כְּבַתְחֻלָּה. וְהַסֵּר מִפָּנֵינוּ יְגוֹן (סמ"א)

برکت بده. و شبنم و باران را با برکت بر تمام سطح زمین عنایت فرما و سطح گیتی را سیراب نما و تمامی جهان را از نعمت و خوبی خودت سیر گردان، و دستان ما را از برکات خودت و از ثروت اعطا شده از قدرتت پر نما. این سال را از هر موضوع بد و از هر گونه عوامل تباه کننده و هر نوع بلا محافظت فرموده و خلاص گردان. برای آن امید خوبی و عاقب بخیری فراهم فرما. بر آن و بر تمام محصولات و میوه هایش شفقت فرموده و رحم کن و آن را با بارانهای رضایت و برکت و سخاوت برکت نما و عاقبت آن همچون آن سالهای خوب با برکت (توأم با) زندگی و سیری و صلح و سلامتی باشد. زیرا تو قادر خوب و خوبی کننده و برکت کننده سالها می باشی. تو ای خدا، برکت کننده سالها، مبارک هستی.

תקלא در شوفار (کرنای) بزرگ برای (اعلام) آزادی ما بنواز و برای جمع آوری پراکنده شدگان ما، پرچم برافراز و ما را با هم از چهار اکناف زمین جمع آوری بفرما. تو ای خدا گردآورنده پراکنندگان قوم بنی اسرائیل، مبارک هستی.

השיבה داوران ما را مانند ایام پیشین و مشاوران ما را مثل اول بازگردان و غم و اندوه

שחרית צה

וְאַנְחָה (לילית). וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ מְהֵרָה אֶתְּהָ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִמְחַדְּנֵנוּ לְבִרְךְךָ. בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים בְּצַדִּיק
וּבְמִשְׁפָּט: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה וְאֱדַבְּרֵנוּ יִמְחַדְּנֵנוּ מְלֹךְ
אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט:

בעשרת ימי תשובה אומרים המלך המשפט:

אם פעה ואמר מלך אוהב זכוי כיון שזכר מלך אינו חוזר.

לְמִינִים וְלְמִלְשִׁינִים אֵל תְּהִי תִקְוָה וְכָל הַיָּדִים
פָּרְגַע יֵאבְדוּ. וְכָל-אֹיְבֵיךָ (סמאל) וְכָל-
שׂוֹנְאֵיךָ (לילית) מְהֵרָה וּפְרִתוּ. וּמְלָכוֹת הָרָשָׁעָה
מְהֵרָה תִעַקַר וְהַתְּשִׁיב וְהַתְּכַלֵּם וְתִכְנִיעֵם
בְּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִמְחַדְּנֵנוּ
שׁוֹבֵר אֹיְבִים וּמְכַנִּיעַ זָרִים:

עַל הַצְּדִיקִים וְעַל הַחֲסִידִים וְעַל שְׂאֵרֵי
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְעַל פְּלִיטַת בַּיִת
סוּפְרֵיהֶם. וְעַל גְּרֵי הַצַּדִּיק וְעַלֵינוּ. יִהְיֶמוּ נָא
רַחֲמֵיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׂכָר טוֹב
לְכָל-הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בְּאַמֶּת. וְשִׂים חֶלְקֵנוּ
עִמָּהֶם. וְלַעוֹלָם לֹא נִבּוֹשׁ כִּי-בָךְ בְּטַחְנוּ.

را از ما دور نما و خودت به تنهایی به زودی با احسان و رحمت، با صداقت و انصاف، بر ما حکومت بفرما.

تو ای خدا، پادشاه دوستدار عدل و انصاف، مبارک هستی.

(در ایام بین روش‌هشانا و کیبور بجای **קָדֵךְ אֹהֶב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט** گفته می‌شود **הַמֶּלֶךְ הַמְּשַׁפֵּט**)

«پادشاه عدالتخواه».

اگر اشتباه کرد، اگر فوراً قبل از شروع فصل بعد متوجه شد بلافاصله بگوید: **הַמֶּלֶךְ הַמְּשַׁפֵּט**، در غیر این صورت در هر قسمتی که متوجه شد به ابتدای این قسمت بازمی‌گردد و تفیلا را بطور صحیح ادامه می‌دهد. اگر قبل از گفتن **עֲשֵׂה לִּי מִצְוָה** متوجه شد چنین نیت کند که: «اگر تکرار تفیلا بر من واجب است، آن را به عنوان انجام وظیفه می‌خوانم و اگر نه، به عنوان تفیلا **בְּרַחֲמֶיךָ** - دل‌وطنانه و مستحب - پذیرفته شود».

לַמַּיִנִים برای کافران و برای سخن‌چینان امیدی - برای کسب فیض الهی نباشد - و تمام مرتدان و گستاخان (که عمداً بر ضد دستورات خداوند رفتار می‌کنند) در یک لحظه نابود گردند و تمام دشمنان و همهٔ مخالفان بزودی منقطع گردند و حکومت شرارت و ظلم را بزودی ریشه کن کرده و درهم شکن و آنها را بزودی در ایام زندگی ما نابود کرده و مطیع گردان. تو ای خدای درهم شکنندهٔ دشمنان و زیردست کنندهٔ مرتدان و گستاخان، مبارک هستی.

עַל הַצְדִּיקִים تمنا اینکه ای خدا، خالق ما، بر صالحان (صدیقین) و بر نیکوکاران و بر باقیماندهٔ قوم خاندان اسرائیل و بر پیران (مشایخ) آنها و بر رهایی یافتگان (باقیمانده) دانش‌پژوهان آنها و بر کسانی که صادقانه به شریعت خداوند ایمان آورده‌اند و بر ما، مراحم تو برانگیخته شوند. و پاداش نیکو برای تمام کسانی که به راستی به نام تو توکل دارند، عنایت فرما و قسمت ما را با آنها قرار بده، و تا به ابد شرمنده نگردیم زیرا که به تو توکل داریم

וְעַל חֲסֵדְךָ הַגָּדוֹל בְּאַמֶּת נִשְׁעַנְנוּ: כְּרוּךְ
 אֶתְהִי וְהוֹדוּ וְיִהְיֶה יְהוָה לְצַדִּיקִים:
 תִּשְׁכֹּן בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַם עִירְךָ כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ.
 וּכְסֵא דָוִד עַבְדְּךָ מִהָרָה בְּתוֹכָהּ תִּכֵּן:

(יכוין להתפלל על משיח בן יוסף שיחיה ולא ימות עיי ארמילוס
 רשימא) וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּנֵן עוֹלָם בְּמִהְרָה בְיָמֵינוּ:
 כְּרוּךְ אֶתְהִי יְהוָה יִהְיֶה יְהוָה ^{יִהְיֶה} בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם:

אֶת צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מִהָרָה תִצְמִיחַ וְקִרְנוֹ
 תָרוֹם בְּיִשׁוּעָתְךָ. כִּי לְיִשׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ
 (יכוין לצפוח לישועה) כָּל־הַיּוֹם: כְּרוּךְ אֶתְהִי

יְהוָה יִהְיֶה יְהוָה ^{יִהְיֶה} מְצַמֵּחַ קֶרֶן יִשׁוּעָה:

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְהוָה יִהְיֶה יְהוָה ^{יִהְיֶה} אֱלֹהֵינוּ. אָב הַרְחֵמֵן
 רַחֵם עָלֵינוּ. וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת
 תַּפִּלָּתֵנוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תַּפִּלוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה.

טוב להתודות ולבקש על הפרנסה בשומע תפלה

רבנו של עולם הטאתי קויתי ופשעתי לפניך, יהי רצון מלפניך
 שתמחול ותפלה ותכפר לי על כל מה שחטאתי ושקויתי
 ושפשעתי לפניך מיום שנבראתי עד היום הזה. ויהרם דְּרוֹךְ אוֹיֵא
 שחזסין פרנסתינו ומזונותינו לי ולכל אנשי ביתי מיום ובכל יום ויום
 בריות ולא בצמצום, בכבוד ולא בכזוי, כנחת ולא בצער, ולא אצטרך
 לסתנות בשר ודם ולא לידי הלואתם אלא מירך הרחבה הפתוחה
 וחמלאה באכות שמך הגדול (דִּיקְרָנוּסָא גי' דתך) הסמננת על הפרנסת:

و به راستی بر احسان عظیم تو تکیه زده‌ایم. تو ای خدای تکیه‌گاه و مورد توکل برای صادقان، متبارک هستی.

תשכון در میان یروشالیم شهر خودت همان‌گونه که فرموده‌ای، متجلی شو و کرسی (سلطنت) داوید بندهات را بزودی در میان آن آراسته فرما و به زودی آن را در ایام زندگی ما به صورت بنای ابدی آباد نما. تو ای خدای آبادکننده یروشالیم، متبارک هستی.

את צמח نهال داوید (ماشیح) بندهات را به زودی شکوفا نما و پرچم عزت او را با نجات خودت بلندمرتبه و افزاشته نما، زیرا تمام روز به نجات تو امیدواریم و (برای آن) انتظار می‌کشیم. تو ای خدای شکوفاکننده شاخه نجات، متبارک هستی.

שמע קולנו ای خدا، خالق ما، استغاثه ما را قبول فرما، ای پدر رحیم! شفقت کن و بر ما رحم نما و با رحمت و رضایت، دعای ما را بپذیر، زیرا قادر شنونده (و پذیرنده) دعاها و استغاثه‌ها تو هستی.

(در این قسمت می‌توان هرگونه دعا و درخواست را به هر زبانی به درگاه خداوند بیان نمود و شایسته است که در این قسمت همانند متن زیر، به گناهان خود اعتراف کرده و طلب روزی نماید.)

[ای سرور جهان، در حضور تو سهواً خطا کرده، عمداً گناه نموده و با ضدیت نسبت به تو تقصیر ورزیده‌ام، از درگاهت این چنین مقدر گردد که بخاطر هر آنچه که در پیشگاه تو، از روزی که آفریده شده‌ام تا به امروز خطا کرده و گناه نموده و تقصیر ورزیده‌ام، بر من ببخشی و عفو نمایی. ای خدا خالق ما و خالق پدران ما، از پیشگاهت مقدر گردد که مایحتاج و روزی ما را برای من و برای تمام افراد خانواده‌ام امروز و در هر روز دیگر، با سخاوت و نه با محدودیت (مضيقه)، با احترام و نه با خواری، با راحتی و نه با سختی تأمین نمایی، و به هدایای انسان‌ها و به فرض گرفتن از آنها محتاج نگردم؛ بلکه تنها از قدرت تو که سخاوتمند و گشوده و غنی است روزی بگیرم، به اعتبار نام بزرگوار تو ... که موجب تأمین روزی می‌باشد (برکات تو شامل حال ما گردد).]

וּמִלְפָּנֶיךָ מִלְכָּנוּ רִיקָם אֶל־תְּשׁוּבֵנוּ חַנּוּנוּ
וְעַנּוּנוּ וּשְׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ.

כתענית צבור יאמר היתיד עננו, וכן חש"ץ ששכת לומר עננו בין גואל לרופא
יאמר כאן כיתיד סבלי חתימה.

עַנּוּנוּ אָבִינוּ עַנּוּנוּ בְּיוֹם צוּם הַתְּעֵנִית הַזֶּה כִּי בְּצָרָה גְדוֹלָה אָנֻחֵנוּ.
אֶל־תִּפְסֹן לְרַשְׁעֵנוּ וְאֶל־תִּתְעַלֵּם מִלְכָּנוּ מִבְּקִשְׁתָּנוּ. הֲיֵה נָא
קְרוֹב לְשׁוֹעֲתֵנוּ. מָרָם נִקְרָא אֱלֹהֵי אֶתָּה תַעֲנֶה. נִדְבָר וְאַתָּה תִשְׁמַע
כְּדָבָר שְׁנֵי־אָמַר (א) וְהָיָה מָרָם יִקְרָאוּ וְאֵנִי אֶעֱנֶה. עוֹד הֵם מְדַבְּרִים
וְאֵנִי אֶשְׁמַע: כִּי אֶתָּה יְהוָה יְהוָהנִי יֵאֱהוּדֵנִי יֵאֱהוּדֵנִי פוֹדֶה וּמַצִּיל וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם
כְּבָל־עַת צָרָה וְצוּקָה: (חש"ץ חותם בין גואל לרופא כְּרוּךְ אֶתָּה יְהוָהנִי
יֵאֱהוּדֵנִי הַעוֹנֶה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּעַת צָרָה):

כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּת כָּל־פֶּה: כְּרוּךְ
אַתָּה יְהוָהנִי יֵאֱהוּדֵנִי שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

כשיתחיל חש"ץ רצה כל כהן שבבית הכנסת יעקר מסקומו לעלות לדוכן, ואם לא עקר
רגליו קורם שמיים ש"צ רצה, והיינו כרכת הסחור שכינתו לציון, לא יעלה לדוכן.

רְצֵה יְהוָהנִי יֵאֱהוּדֵנִי אֱלֹהֵינוּ בְּעַמּוֹד יִשְׂרָאֵל
וּלְתַפִּלָּתֵם שְׁעָה. וְהָשִׁב הָעֲבוּדָה
לְדַבִּיר בֵּיתְךָ. וְאֲשִׁי יִשְׂרָאֵל וְתַפִּלָּתֵם מְהֵרָה
בְּאַהֲבָה תִקְבַּל בְּרָצוֹן. וְתֵהִי לְרָצוֹן תָּמִיד
עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל עַמּוֹד:

בראש חדש וכחול תפועד אוכרים יעלה ויכא, ואם לא אפרו מתורין אותו
תוץ מערבית של ליל ראש חדש.

ای پادشاه ما، ما را از پیشگامت دست‌خالی برنگردان، بر ما شفقت فرموده، ما را اجابت نموده و دعا‌های ما را بپذیر.

(در تئیت‌ها، هر فرد در اینجا، قسمت ۱۱۱۱ را بدون براخا می‌خواند و اگر فراموش نمود باز نمی‌گردد. همچنین شالیح‌صیور که فراموش کرد قسمت ۱۱۱۱ را قبل از ۱۱۱۱ با براخا بخواند آنرا در اینجا بدون براخا ذکر می‌کند) [۱۱۱۱] ای پدر ما، ما را اجابت فرما، در این روز تعینت که در تنگنای بزرگ هستیم ما را جواب بده، به شرارت ما توجه ننما و ای پادشاه ما، از تضرع ما چشم‌پوشی مکن. تمنا اینکه برای اجابت استغاثه ما نزدیک باش و قبل از اینکه تو را بخوانیم، تو خودت ما را جواب بده، قبل از اینکه سخن بگویم، تو خواسته ما را قبول فرما. همانگونه که (در یشیای نبی) گفته شده است: «قبل از آن که مرا بخوانند، من پاسخ خواهم داد. در حالی که آنها هنوز صحبت می‌کنند من (تمام خواسته آنها را) شنیده، می‌پذیرم». زیرا تو خدای نجات‌دهنده و رهایی‌دهنده و اجابت‌کننده در هر زمان تنگنا و رنج و عذاب هستی. (فقط شالیح‌صیور در برگشت تفیلا می‌گوید: تو ای خدا اجابت‌کننده قوم بنی‌اسرائیل در زمان تنگنا، مبارک هستی.)

زیرا دعا و تفیلا هر دهانی را تو می‌شنوی. تو ای خدا شنونده (و پذیرنده) تفیلا، مبارک هستی.

(هنگامی که در برگشت تفیلا، شالیح‌صیور به این قسمت رسیده، لازم است که تمام کهنیم (افراد از نسل هارون) حاضر در کنیسا برای رفتن به دوخان قدم بردارند. چنانچه شالیح‌صیور به ۵۲۶۱۵ رسید، فرد کهن که هنوز قدم برنداشته است، دیگر نمی‌تواند به دوخان برود.)

۱۱۱۱ ای خدا خالق ما، نسبت به قوم بنی‌اسرائیل راضی شو و به تفیلا آنها توجه نما و انجام مراسم عبادت خاص (تقدیم قربانی‌ها) را به صحن خانه مقدس خود (بت‌همیقداش) بازگردان و قربانی‌های سوختنی بنی‌اسرائیل و تفیلا آنها را بزودی با محبت و رضایت قبول فرما و عبادت بنی‌اسرائیل همیشه مورد رضایت باشد.

(در اول ماه عبری و در ایام وسط پسخ و سوکا قسمت زیر خوانده می‌شود. چنانچه در شب اول ماه این قسمت را نخواند، لازم نیست که برگردد و می‌تواند تفیلا را ادامه دهد. در سایر ایام اگر خواندن این قسمت را فراموش نمود اگر پس از گفتن ۱۱۱۱ آنگاه ۱۱ متوجه شد، براخا را با ۱۱۱۱ خاتمه داده و به ابتدای ۱۱۱۱ باز می‌گردد ولی اگر کلمات ۱۱۱۱ ۱۱۱۱ را گفته و هنوز ۱۱۱۱ را شروع نکرده باشد همان جا ۱۱۱۱ را می‌خواند و سپس ۱۱۱۱ را شروع می‌کند و اگر کلمه ۱۱۱۱ را ذکر کرد چنانچه تا قبل از رسیدن به ۱۱۱۱ متوجه این موضوع شد به ابتدای ۱۱۱۱ باز می‌گردد و چنانچه دقیقاً قبل از گفتن عبارت ۱۱۱۱ ۱۱۱۱ متوجه شد، باید به ابتدای لحش بازگردد.)

אֱלֹהֵינוּ ואלהי אבותינו יְעֲלֶה וְיָבֵא וְיַגִּיעַ וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַע
 וְיִפְקֹד וְיִזְכֵּר וְיִזְכְּרֵנוּ וְיִזְכְּרוּ אֲבוֹתֵינוּ וְזָרוּן יְרוּשָׁלַם
 עִירָהּ וְזָרוּן מְשִׁימֵי בְּן דָּוִד עֲבָדָהּ וְזָרוּן כָּל עַמָּה בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיהָ
 לְפָלִיטָה לְטוֹבָהּ לְחַן לְחֶסֶד וְלִרְחֻמִּים לְחַיִּים טוֹבִים וְלְשָׁלוֹם בְּיוֹם
 בְּרֵאשִׁית חֹדֶשׁ רִאשִׁית חֹדֶשׁ הַזֶּה.

בחוה"מ ספח חג המצות הַזֶּה בְּיוֹם מִקְרָא קָדֵשׁ הַזֶּה.

בחוה"מ סכות חג הסוכות הַזֶּה בְּיוֹם מִקְרָא קָדֵשׁ הַזֶּה.

לְרַחֵם בּוּ עֲלֵינוּ וְלְהוֹשִׁיעֵנוּ וְזָכְרֵנוּ יְהוָהּ יֵהוּדֵנוּ וְיֵהוּדוֹנוּ אֱלֹהֵינוּ בּוּ
 לְטוֹבָהּ וּפְקֻדָּתָהּ בּוּ לְבִרְכָהּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוּ לְחַיִּים טוֹבִים
 בְּדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחַנּוּן וְחַמּוּל וּרְחֵם עֲלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ
 כִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ כִּי אֵל מְלֹךְ חַנּוּן וְרַחֵם אִתָּהּ:

וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ תִּרְבִּים תַּחֲפִיץ בָּנוּ וְתִרְצֵנוּ
 וְתַחְוִינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוֹבְךָ לְצִיּוֹן
 בְּרַחֲמִים: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּ יֵהוּדֵנוּ יֵהוּדוֹנוּ תַּמְחִיזֵנוּ
 שְׂכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

בחזרת, כשהחזן אומר מודים יאמרו הקהל בלחש מודים דרבנן ויברעו ראשם
 לכד. וצריך להזהר לענות אמן על ברכת המחזיר שכינתו ואח"כ יאמרו מודים.

מודים דרבנן

מודים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׂאִתָּה

הוא יְהוָהּ יֵהוּדֵנוּ יֵהוּדוֹנוּ

אֱלֹהֵינוּ ואלהי אבותינו אֱלֹהֵי

כָּל בְּשָׂר. וְזָכְרֵנוּ יוֹצֵר

מודים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׂאִתָּה

הוא יְהוָהּ יֵהוּדֵנוּ יֵהוּדוֹנוּ (וג)

אֱלֹהֵינוּ ואלהי אבותינו

לְעוֹלָם וָעֶד. צוּרֵנוּ צוּר

א-להיננו خدای ما و خدای پدران ما (امیدواریم که) تفیلائی ما و یاد ما و یاد پدران ما، یاد یروشالیم شهر تو، و یاد ماشیح بن داوید بنده تو و یاد تمام قوم خاندان اسرائیل در پیشگاهت برای رهایی بخوبی، برای آبرو، برای احسان و برای رحمت، برای زندگانی خوب و برای صلح و سلامتی، صعود نماید و بیاید و برسد و دیده شود و مورد رضایت قرار گرفته و پذیرفته شده و مورد تفقد قرار گیرد، در روز:

(در روش خودش - اول ماه - می گوید: اول این ماه؛

(در ایام وسط موعدهٔ پسخ می گوید: این جشن مصاها، در این روز که مقدس خوانده شده است؛
(در ایام وسط موعدهٔ سوکا می گوید: این جشن سوکا، در این روز که مقدس خوانده شده است؛
برای رحم نمودن بر ما در این روز و برای نجات دادن ما، یادآوری شود. ای خدا! خالق ما، ما را در این روز برای خوبی یادآور و در این روز با برکت ما را تفقد نما، و در این روز ما را برای زندگی خوب نجات بخش؛ با کلام نجات و رحمت، شفقت کن و بر ما لطف نما و عنایت کن و بر ما رحم فرما و ما را نجات ده زیرا به تو چشم دوخته ایم، چون تو خدای قادر، پادشاه بخشنده و مهربان هستی.

ואתה و تو با رحم های بی کرانت به ما راغب باش و از ما راضی شو، و (امیدواریم که) چشمان ما بازگشت (تجلی مقدس) تو را به صیون توأم با رحمت مشاهده نمایند.

تو ای خدایی که شخینای (نور فیض) خود را به صیون باز می گردانی، متبارک هستی.

(در برگشت لحن، در حالی که شالیح صیور متن **מִזִּמְנוֹ** را می خواند، جماعت با صدای آرام **מוֹדִים לְךָ יְיָ**

لحن ریز؛ را بخوانند و با گفتن کلمه **מוֹדִים** تنها سر خود را خم نمایند. باید توجه نمود تا ابتدا آمن براهی

הַמִּחְיֶה שְׂכֵינָתוֹ לְעַמּוֹ را پاسخ گفته و سپس **מוֹדִים** را شروع نمود.)

מוֹדִים דְּרַבְנָן

ما به درگاه تو سپاس گفته و اقرار می کنیم که تو همان خدا خالق ما و خالق پدران ما، خالق تمام موجودات،

מוֹדִים (تعظیم سوم) ما به درگاه تو سپاس

گفته و اقرار می کنیم که تو تا به ابد همان خدای خالق ما و خالق پدران ما می باشی. پروردگار ما، صخره پناه زندگی ما، و سپر

שחרית

צט

בְּרֵאשִׁית בְּרֻכּוֹת וְהוֹדָאוֹת
 לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַתְּקוֹשׁ עַל
 שְׁהִחַיֵּיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ בֵּין
 תְּחִינֵינוּ וְרַחֲמֵינוּ וְהַאֲסוּף
 נְלִיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קִדְשֶׁךָ.
 לְשִׁמְר חֲקִיךָ וְלַעֲשׂוֹת
 רְצוֹנֶךָ וְלַעֲבֹדָה בְּלִבְכָּב
 שְׁלָם. עַל שְׁאַנְחָנוּ מוֹדִים
 לָךְ. בְּרוּךְ אַל הַהוֹדָאוֹת:

תְּחִינּוּ וּמִגֵּן יִשְׁעֵנוּ אֶתְּךָ
 הוּא. לְדֹר וְדֹר נִוְדָה לָךְ
 וְנִסְפָּר תְּהִלָּתְךָ. עַל-
 תְּחִינּוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ.
 וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת
 לָךְ. וְעַל-נַפְסֶיךָ שֶׁבְּכָל-
 יוֹם עֲמָנוּ וְעַל נַפְלְאוֹתֶיךָ

וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת. עֲרֹב וּבִקֵּר וְצָהָרִים.
 הַטּוֹב בִּי-לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ. הַמְּרַחֵם בִּי-לֹא
 תָמוּ חֲסָדֶיךָ בִּי מֵעוֹלָם קוּיֵנוּ לָךְ:

כחנוכה ובפורים אופרים כאן על הנסים. ואם לא אמרו ונזכר קודם שאמר ברוך
 אתה ה' חנור. ואם אמר ה' אינו חנור:

עַל הַנְּסִים וְעַל הַפְּרָקוֹן וְעַל הַנְּבִירוֹת. וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל הַנְּפִלְאוֹת
 וְעַל הַתְּחִמּוֹת שֶׁעָשִׂיתָ לְאַבְוֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם בְּאֶזְנֵי הַהָרִים:

לפורים

בַּיָּמִי מִתְּהִיָּה גֵן יוֹחֲנָן בְּהַן גָּדוֹל
 חֲשָׁמוֹנָאִי וּבְנִיז בְּשַׁעֲמָדָה
 מְלָכוֹת יָזוּ הַרְשָׁעָה עַל עַמֶּיךָ
 יִשְׂרָאֵל לְשִׁבְחָם תוֹרְתְךָ וְלַהַעֲבִירָם
 מִחֲזָקֵי רְצוֹנֶךָ. וְאַתָּה בְּבִחְסָדֶיךָ
 הִרְבִּיתָ עֲמִדְתָּ לָהֶם בְּעֵת צָרָתָם.

לחנוכה

בַּיָּמִי מִתְּהִיָּה גֵן יוֹחֲנָן בְּהַן גָּדוֹל
 חֲשָׁמוֹנָאִי וּבְנִיז בְּשַׁעֲמָדָה
 מְלָכוֹת יָזוּ הַרְשָׁעָה עַל עַמֶּיךָ
 יִשְׂרָאֵל לְשִׁבְחָם תוֹרְתְךָ וְלַהַעֲבִירָם
 מִחֲזָקֵי רְצוֹנֶךָ. וְאַתָּה בְּבִחְסָדֶיךָ
 הִרְבִּיתָ עֲמִדְתָּ לָהֶם בְּעֵת צָרָתָם.

לחנוכה

לפורים

רַבְּתָּ אֶת רֵיבֶם. נִנְתָּ אֶת דֵּינֶם.
 וְנִקְמַתְּ אֶת נִקְמָתָם. סַסְרַת נְבוּרִים
 בְּיַד חֲלָשִׁים. וְרַבִּים בְּיַד מְעֻשִׂים.
 וְרַשְׁעִים בְּיַד צַדִּיקִים. וְטַמְאִים
 בְּיַד טְהוֹרִים. וְזוּדִים בְּיַד עוֹסְקֵי
 תוֹרָתָהּ. לֵךְ עֲשִׂיתְּ שֵׁם גְּדוֹל
 וְקָדוֹשׁ בְּעוֹלָמָהּ. וְלַעֲמֵהּ יִשְׂרָאֵל
 עֲשִׂיתְּ תְּשׁוּעָה גְּדוֹלָה וּפְדוּתָא
 בְּהַיּוֹם הַזֶּה. וְאַחַר כֵּן בָּאוּ בְּנֵי

לְדַבֵּר בֵּיתָהּ וּפְנֵי אֶת־הַיְבֻלָּה. וּמְהֵרָה אֶת־מִקְדָּשְׁךָ. וְהִדְלִיקוּ נֵרוֹת
 בְּחֲצֵרוֹת קְדְשֶׁךָ. וְקִבְּעוּ שְׂמוֹנַת יָמֵי חֲנֻכָּה אֵלֶיךָ בְּהַלֵּל וּבְהוֹדוֹתָהּ.
 וְעֲשִׂיתְּ עִמָּהֶם נִסִּים וּנְפִלְאוֹת וְנוֹרָה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל סְלָה:

וְעַל כָּלֵם יִתְפָּרֵךְ וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא תָמִיד
 שִׁמְךָ מִלְּפָנֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. וְכָל־הַחַיִּים
 יוֹדוּךָ סְלָה:

בעשיית אומרים וכתוב לחיים וכו' ואם לא אמר וזכור קודם שאמר פראך אתה
 אי של ברכת חשוב שמך חזור. ואם לא זכור עד לאחר שאמר כאמת מינו תזור.

וּכְתוּב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיחָה:

וַיְהִלְלוּ וַיְבָרְכוּ אֶת־שִׁמְךָ הַגְּדוֹל בְּאַמֶּת
 לְעוֹלָם כִּי טוֹב. הָאֵל יִשׁוּעָתֵנוּ

در نزاع، برای آنها جنگیدی، قضاوت، آنها را عادلانه حکم نمودی، انتقام آنها را گرفتی، قدرتمندان را به دست ضعیفان، نفرت زیاد دشمن را بدست تعداد کم صالحان، شیران را بدست صادقان و افراد ناپاک را به دست افراد طاهر و افراد مرتد و گستاخ را بدست مجریان تورات خودت تسلیم نمودی. (و بدین وسیله) در جهات برای خود، نام عظیم و مقدس کسب نمودی و برای قوم بنی اسرائیل در چنین روزی نجات بزرگ و رهایی فراهم نمودی. و پس از این (وقایع) فرزندان تو به صحن خانه تو آمده و محراب مقدس تو را (از ناپاکی های یونانیان) خالی کردند

در سیزدهمین روز ماه دوازدهم که همان ماه اِدار است (این جنایت را انجام داده) و اموال آنها را به غارت ببرد، و تو بارجم های بی کرانت نقشه و قصد او را خنثی کردی و افکارش را مشوش ساختی و کیفر اعمالش را بر سرش برگرداندی و او و پسرانش را بر چوبه دار آویختند و برای آنها (یهودیسان) معجزات و کارهای شگفت انگیز انجام دادی (به همین خاطر) نام بزرگوار تو را همواره سپاس می گویم. ♦

و خانه مقدست (بت همیقداش) را طاهر ساختند و در صحن مقدست چراغها (ی منورا) افروختند و این هشت روز حنوکا را برای تمجید و سپاسگزاری تعیین کردند. و تو برای آنها معجزات و کارهای شگفت انگیز انجام دادی (به همین خاطر) نام بزرگوار تو را همواره سپاس می گویم. ♦ {

וְעַל כָּל و ای پادشاه، نام تو تا ابد همواره بخاطر تمام این موضوعها مبارک و رفیع و بلندمرتبه است و تمام موجودات زنده همواره تو را ستایش خواهند کرد.

(در روزهای بین روش هسانا و کیبور گفته می شود:

تمام فرزندان هم پیمانت را به زندگانی نیکو بنویس.

اگر گفتن این جمله را فراموش نمود، چنانچه تا قبل از ذکر نام خلوند در براخای **וְלֶךְ נֶאֱמַר לְהוֹדוֹת** بخاطر آورد، برگشته و آن را بگوید، اما پس از ذکر نام خلوند باز نمی گردد؛ بلکه تفیلا را ادامه می دهد.)

וַיְהִי و نام بزرگوار تو را که تا ابد نیکوست، برستی مدح گفته و مبارک می خوانند. ای پروردگار خوب (تو) همواره خدای قادر نجات دهنده و کمک کننده ما هستی.

וְעִזְרָתָנוּ סֵלָה הָאֵל הַטּוֹב: פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָהנִי יֵאֱהוּדָנִי (הי)
 הַטּוֹב שְׂמֵךְ וּלְךָ נָאֵה לְהוֹדוֹת
 : (יכוין ס"ת בדה"ת):

דיני נשיאות כפים

א) מ"ע על כהן לישא את כפיו ולברך את ישראל כל זמן שמתפללין בצבור
 'שנא' כה תברכו וכו', אע"פ שאין שם ס"ת. ב) יטלו הכהנים את ידיהם בלא
 ברכה, וטוב שלוי יצוק מים על ידיהם. ג) כשעה שהכהנים מכרכים את העם
 יהיו פני העם פנגד הכהנים ויתכונו לברכה, ולא יכישו על הכהנים. ד) העומדים
 אחרי הכהנים, וכן העומדים בצדדים כל שאין עומדים באויר. זשר מפני הכהנים
 ואילך אינם ככלל הכרכה.

כשעוקר הכהן רגליו לישא את כפיו יאמר לשם ישד זה:

ליקבה"ו בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא
 שלים (יהוה) בשם כל ישראל, הנה אנכי מוכן ומזומן
 לקיים מ"ע לברך את ישראל ברכת כהנים בנשיאות כפים לעשות
 נחת רוח ליוצרנו ולהמשיך שפע וברכה לכל העולמות הקדושים,
 ויהי נועם וכו'.

כשעומדים הכהנים על הרובן יהיו פניהם כלפי ההיכל ואחוריהם כלפי העם
 ייאמרו יהי רצון זה ומאריכון בה עד שיסיים הש"צ ולך נאה להודות כדי
 שתהיה ענית אמן של הקהל גם על זה.

יהרמ"י או"א שתהיה ברכה זו שצויתנו לברך את עמך ישראל ברכה
 שלמה ולא יהיה בה מכשול ועון מטחה ועד עולם.

אחרי שיענו הקהל אמן על ברכת הטוב שמך וכו' אם יש שני כהנים או יותר קורא
 להם הש"צ כהנים, ואם יש רק כהן א' בלבד אינו קורא לו, אלא הכהן מתחיל
 מעצמו בכרכה. ובשמתחיל בכרכה יהיו פניו כלפי ההיכל וגומרה כלפי העם.

פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָהנִי יֵאֱהוּדָנִי יְהוָהנִי יֵאֱהוּדָנִי מְלֶכֶּךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
 בְּקִדְּשָׁתוֹ שֶׁל אֱהָרֹן וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

מנביהים ידיהם כנגד ראשיהם סמ"ש, ומנביהים יד ימנית קצת לפעלה מהשמאלית,
 ומושמין ידיהם וחולקים אצבעותיהם ומכונים לעשות חס"ה אוירים, כן ב'
 אצבעות לב' אצבעות אויר א', וכין אצבע לגודל, וכין גודל לגודל. ופורשים
 כפיהם כרי שיחיה תוך כפיהם כנגד הארץ ואחורי ידיהם כנגד שמים. אתר שענו

(تعظیم چهارم) تو ای خدا که نامت نیکوست و شکرگزاری برازنده توست، مبارک هستی.

قوانین براخای کهنیم

۱- طبق حکم تورا، هر فرد کهن باید در تفیلاهی جماعتی (حتی اگر در آن محل سفرتورا موجود نباشد) جماعت را براخا نماید.

۲- کهنیم (فرزندان حضرت هارون) قبل از براخا، دست‌هایشان را بدون براخا نظیلا می‌گیرند و خوب است که فرد دیگری بر دست آنها آب بریزد.

۳- در هنگام براخای کهنیم، جماعت رو به کهنیم ایستاده و به براخا نیت بسته و به کهنیم نگاه نکنند.

۴- در هنگام براخا، جلوی کهنیم بایستد زیرا این براخا شامل افراد پشت سر کهنیم نمی‌شود.

* موقمی که کهن برای رفتن به دوخان به راه می‌افتد، متن **לשם ה' ויהי** را بخواند.

* کهنیم هنگام ایستادن بر دوخان، به طرف هخال (محل قرار گرفتن سفرتورا- سمت غرب-) رو کرده و پس از

ادای متن **יהי ה' אלהינו יהי**، **יהי** زیر را به نحوی می‌خوانند که آن را همزمان با براخای **יהי ה'**

יהי ה' همراه با شالیح‌صیبور خاتمه دهند تا آمنی که جماعت بر این براخا می‌گویند، بر این متن نیز واقع شود.

יהי ה' ای خدا خالق ما و خالق اجداد ما، از در گاهت مقرر گردد تا این براخا که به ما دستور

دادی قوم بنی‌اسرائیل را با آن برکت دهیم، بصورت براخای کامل و بدون هیچگونه لغزش و عیبی از حال تا ابد واقع گردد.

* پس از اینکه جماعت آمن براخای **יהי ה' אלהינו** ... را جواب دادند، اگر دو کهن یا بیشتر حضور داشته باشند،

شالیح‌صیبور با گفتن کلمه **יהי ה' אלהינו** آنها را دعوت به گفتن براخا می‌کند ولی اگر فقط یک کهن حضور داشت،

شالیح‌صیبور دعوت به براخا نمی‌کند بلکه خود کهن شروع به گفتن براخا می‌نماید. در شروع براخا، کهن رو به

هخال و در خاتمه آن رو به جماعت می‌کند.

ברך مبارک هستی تو ای خدا خالق ما پادشاه جهان که با قداست اهرون، ما را

مقدس فرمودی و به ما دستور دادی قوم بنی‌اسرائیل را با محبت براخا (برکت) نمایم.

کهنیم دست‌ها را در مقابل سر، و دست راست را کمی بالاتر از دست چپ گرفته، به نحوی که کف دستها رو به

زمین و پشت دستها به طرف بالا باشند انگشت‌ها را دوتا دوتا با هم نگه می‌دارند و بدین ترتیب بین انگشتان دو

دست، پنج فضا ایجاد می‌شود.

הצבור אמן סקרא אותם שיצ מתוך הסדור מלה כמלה, מיברנך והם עונים
 אחריו על כל מלה עד שיסיימו פסוק א' ואו עונים הצבור אמן. ובן אחר פסוק
 ב' ופסוק ג'. כשמוכירים חכהנים את השם אומרים הצבור כרוך הוא וברוך שמו.
 כשאומרים חכהנים יברכך, וישמרך, אליך. ויחנך. אליך, לך, שלום, הוסכים את פניהם
 לצפון ולדרום.

ומקרא השי"א א) **יְבָרְכֶךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ** (כלפי ההיכל) **וַיְשַׁמְרֶךָ** (לצד ימין).
יֵאָדָר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ (כלפי ההיכל) **אֱלֹהֵי וַיְחַנְךָ** (לצד שמאל).
יֵשָׁא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ (כלפי ההיכל) **וַיִּשָׂם לְךָ שְׁלוֹם** :
(וְשָׂמוּ אֶת שְׁמֵי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם)

אין מברכין אלא בלה"ק, ובעמידה, וכנשיאת כפים, ובקול רם, וכל זה לעצובא. ואם
 ברכו בלשון אחר, או בישיבה, או בלא נשיאות, או בקול נמוך, צריכים לחזור
 ולברך ברכת כהנים. כשמתחיל הש"צ שים שלום מתוירים חכהנים את פניהם
 להיכל דרך ימין ואומרים :

רבון העולמים עשינו מה שנזרת עלינו, עשה אתה מה שהבטחתנו
השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל :

יאריכו כזה עד שיסיים ש"צ שים שלום כדי שיענו אמן על שניהם. אין חכהנים
 רשאים להחזיר פניהם עד שיתחיל הש"צ שים שלום, ואינם רשאים לכוף אצבעותיהם
 עד שיחזירו פניהם. ועומדים שם ואינם רשאים לעקור משם עד שיסיימו הצבור
 אמן אחר ברכת שים שלום. אין ש"צ רשאי לענות אמן אחר ברכת כהנים. אם
 ש"צ כהן לא ישא כפיו, ואם אין שם כהן אלא הוא ומוכסח לו שיחזור לתפלתו
 ישא כפיו, כיצד יעשה יעקור רגליו מעט ברצה ויאמר עד ולך נאה לתודות
 ויעלה לדוכן ויברך ברכת כהנים ויקרא לו אחר.
 אחר ברכת כהנים יסיים הש"צ שים שלום.

ואם אין כהנים יאמר הש"צ או"א וכו' ואחר כל פסוק יענו הקהל כ"ר.
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בְּרַכְנוּ בְּבִרְכָה הַמְּשַׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה.
הַבְּתוּבָה עַל־יְדֵי מִשְׁה עֲבָדְךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אֲהָרֹן וּבְנָיו
בְּהַגִּים עִם קְדוֹשֶׁיךָ בְּאֲמֹר :

ואח"כ יאמר יברכך וכו' עד ואני אברכם, ואחר כל פסוק עונים הקהל כ"ר.

שִׁים שְׁלוֹם מְזוּבָה וּבְרָכָה חַיִּים חַן וְחֶסֶד
וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ

(# במדבר ר').

پس از اینکه جماعت به براخای کهنیه، با امن جواب گفتند شالیح صیبور متن زیر را کلمه به کلمه برای کهنیه می خواند تا آنها تکرار نمایند. جماعت در پایان هر پاسوق (یعنی پس از **וַיִּחַדְךָ, שְׁלוֹם**) به وسیله کهنیه، امن می گویند. همچنین پس از ذکر نام خداوند توسط کهنیه **הוּא יְבָרְכֶךָ שְׁמוּ** می گویند. شالیح صیبور مجاز نیست که امن براخاهای کهنیه را جواب بگوید.

کهنیه هنگام بیان کلمات: **יְבָרְכֶךָ, וַיִּשְׁמְרֶךָ, אֱלֹהֵי, וַיִּחַדְךָ, אֱלֹהֵי, לָךְ, שְׁלוֹם** روی خود را به سمت شمال و جنوب می چرخانند.

יְבָרְכֶךָ خداوند تو را برکت نموده و محافظت نماید. خداوند نور جلالش را بر تو تابانده و تو را شفقت نماید. جلال خداوند به تو رو نماید و برای تو سلامتی مقدر فرماید. (نام مرا بر بنی اسرائیل قرار دهند و من آنها را برکت خواهم نمود.)

متن براخا حتماً باید به زبان عبری، به صورت ایستاده و با بلند کردن دستها و با صدای بلند بیان گردد. با شروع **שִׁים שְׁלוֹם** توسط شالیح صیبور، کهنیه به سمت راست خود چرخیده و به هتال رو کرده و متن زیر را می خواند.

בְּבֹאֵי ای سرور عالم، آنچه را بر ما حکم نموده بودی انجام دادیم؛ تو نیز مطابق آنچه به ما قول دادی عمل نما، از جایگاه مقدست از آسمانها نظر فرما و قوم بنی اسرائیل را برکت نما.

هر کهن این متن را به نحوی ادا کند تا آن را با اتمام براخای **הַמְבָרְכֶךָ אֶת עַמּוֹ** ... توسط شالیح صیبور به پایان رساند تا جواب امن جماعت بر براخا شامل این متن نیز باشد.

کهنیه قبل از اینکه شالیح صیبور **שִׁים שְׁלוֹם** را شروع کند، مجاز نیستند که برگشته و به هتال رو نمایند و تنها پس از این می توانند انگشتهای خود را خم کنند. و پس از اینکه جماعت براخای **הַמְבָרְכֶךָ אֶת עַמּוֹ** ... را با امن جواب دادند، می توانند به مکان خود بازگردند.

اگر شالیح صیبور کهن باشد، براخای کهنیه نگوید ولی اگر در آنجا کهن دیگری حضور ندارد و مطمئن است که می تواند به درستی تقیلا را ادامه دهد، می تواند براخا بگوید. در اینصورت هنگام **לְכָךְ** کمی پای خود را جابجا نموده و پس از براخای **וְלָךְ יָאֵה לְהוֹדוֹת**، براخای کهنیه بگوید و فرد دیگری **יְבָרְכֶךָ** ... را برای او بخواند. اگر در کنیسا کهن نباشد، شالیح صیبور جملات زیر را خوانده و سپس متن **יְבָרְכֶךָ** را ادا نماید و جماعت در خاتمه هر پاسوق با **יְהִי לְכָךְ** پاسخ دهند.

אֱלֹהֵינוּ خدای ما و خدای پدران ما، ما را با دعایی که در سه جمله در تورات موسی بندهات مرقوم است برکت نما. براخایی که توسط اهرون و پسران کهن او، قوم مقدس بدین شرح گفته شده: **יְבָרְכֶךָ** ...

שִׁים שְׁלוֹם صلح و سلامتی، خوبی و برکت، زندگی، آبرو و احسان و رحمت را بر ما و بر تمام قوم بنی اسرائیل قرار بده.

קג

שחרית

וּבְרַכְנוּ אֲבִינוּ כְּלָנוּ כְּאַחַד בְּאֹר פְּנֵיךָ כִּי
 בְּאֹר פְּנֵיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְהוָה יֵאָחֲזֵנִי אֱלֹהֵינוּ
 תּוֹרָה וְחַיִּים. אֶהְבֶּה וְחָסֵד. צְדָקָה וְרַחֲמִים.
 בְּרָכָה וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרְכֵנוּ וּלְבָרֵךְ
 אֶת־כָּל־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרוֹב־עֹז וְשָׁלוֹם:

בעשרת ימי תשובה אומרים

וּבְסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפְרָנְסָה טוֹבָה וְיִשׁוּעָה וְנִחְמָה וְנִגְרוּת
 טוֹבוֹת. נִזְכָּר וְנִכְתָּב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
 לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם: וְאִם לֹא אָמְרוּ דִּינוֹ כִּמוֹ וְכַתּוּב וְכוּ'.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה וְיִהְיוּ וְיִשְׁמְחוּ יֵאָחֲזֵנִי הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ
 יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם אָמֵן:

יְהִי־וְלָרְצוֹן | אֲמַר־יִפִּי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ.
 יְהוָה יֵאָחֲזֵנִי צוּרִי וְגֹאֲלִי:

אֵלֵהי נְצוּר לְשׁוֹנֵי מִרְעַ. וְשִׁפְתוֹתַי מִדְּבַר
 מִרְמָה. וּלְמִקְלָרֵי נַפְשֵׁי תְהוֹם. וְנַפְשֵׁי
 כְּעַפָּר לְכָל תְּהוֹה. פֶּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ.
 וְאַחֲרַי מִצוֹתֶיךָ תִּרְהוֹף נַפְשִׁי. וְכָל־הַקָּמִים
 עָלַי לָרָעָה. מִהֲרָה הֲפֵר עֲצָתָם וּקְדָקַל
 מִחֲשָׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן

(ט) תהלים י"ט.

ای پدر ما! همگی ما را با نور جلالت برکت نما، زیرا ای خدای خالق ما، با نور جلالت،
تورا و زندگی، محبت و احسان، صداقت و رحمت، برکت و صلح و سلامتی به ما اعطاء
نمودی. و (امید که) در نظرت خوش آید که ما را برکت نمایی و تمام قوم بنی اسرائیل را
با کثرت قدرت و سلامتی متبارک گردانی.

(در ده روز بین روش هسانا و کیپور خوانده می‌شود:

و در دفتر زندگانی، برکت و سلامتی و روزی خوب و نجات و تسلی و حکم‌های خوب
یادآوری شویم و ما و تمام قوم بنی اسرائیل برای زندگانی خوب و برای صلح و سلامتی
در پیشگاهت نوشته شویم.

اگر این بخش را نگفت، تا زمانی که نام خداوند را در براخای **הַמִּשְׁבָּח הַזֶּה** ... ذکر نکرده است می‌تواند بازگردد
و این قسمت را بخواند اما پس از ذکر نام خداوند دیگر باز نمی‌گردد بلکه تفیلا را ادامه می‌دهد.

וְיָ تو ای خدای برکت کننده قوم بنی اسرائیل با سلامتی، متبارک هستی. آمین.

گفتار دهانم و تفکر قلبم مورد رضایت درگاه تو باشند ای خدایی که صخره پناه من و
نجات دهنده من هستی.

א-ל-ה ای خدای من، زبانم را از بدی و لبانم را از سخن فریبنده محافظت نما و در
برابر نفرین کنندگانم، جان من آرام بماند و نفس من در برابر همگان چون خاک باشد.
قلبم را به فهم تعالیم توراتت بگشا و جان من، پیروی فرمان‌های تو را دنبال کند و تمام
کسانی که علیه من به بدی قیام می‌کنند، به زودی مشورتشان را باطل ساز و افکار آنها را
مشوش نما. این خواسته را بخاطر نام خودت انجام بده، بخاطر قدرت عظیم
خودت انجام ده.

קד

שחרית

יְמִינְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרַתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן
קְדוּשַׁתְךָ. לְמַעַן יִחַלְצוּן יְדִידֶיךָ. (ר"ת שם י"א)

הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעַנְיִי: פְּגוּלָה שְׁלֵא יִשְׁכַּח שְׁמוֹ לְיוֹם הַדִּין, יֹאמֵר
קוֹדֵם יֵהיוּ לְרַצוֹן פְּסוּק מִתְנִיךְ הַמַּתְחִיל בְּאוֹת הַרְאֵשׁוֹנָה שֶׁל שְׁמוֹ, וּמִסִּיּוֹם בְּאוֹת
הַמַּחְרוּגָה שֶׁל שְׁמוֹ (כ"כ בַּסְּדוֹר נה"ש ו"א"ר וְעוֹד פו') יֵהיוּ לְרַצוֹן אֲמָרֶיךָ
פִּי וְהַגִּיּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ. יְהוָה אֱדַבְרֵי יִאחֲדוּנֵהוּ צוּרֵי וְגֵאֲלֵי:

יש נוהגים לומר כאן תחנונים, ויש אומרים תפלה זו.

יְדֵי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֲוִי"א שְׁלֵא תַעֲלֶה קְנָאת אַחֲרַיִם עָלַי וְלֹא קְנָאתִי
עַל אַחֲרַיִם, וְשְׁלֵא אַכְעוּס הַיּוֹם וְשְׁלֵא אַכְעִימְךָ, וְתַצִּילֵנִי מִיַּצְהָר
וְתֵן בְּלִבִּי הַכְנַעָה וְעֲנוּה וִירַאת חַטָּא. מִלַּכְנוּ וְאֵלֵהִינוּ יַחַד שֶׁמֶךְ
בְּעוֹלָמְךָ וּבְנֵה בֵיתְךָ, שְׁכַלְל חֵיכֶלְךָ וְקַבֵּץ גְּלוּתֵנוּ, פְּדֵה צֹאנְךָ וְשִׁמַּח
עֲדַתְךָ בְּמַהֲרָה כִּי־מִינּוּ וְתֵן חֲלֻקְנוּ כְּתוֹרַתְךָ אָמֵן:

כּוֹרַע וּפּוֹסַע ג' פְּסִיעוֹת לְאַחֲרָיו בְּכַרְיַעָה אַחַת וְהַפְּסִיעוֹת תְּהִינָה עַקֵּב כְּצַד גּוֹדֵל,
וְעוֹקֵף רֵגֶל שְׂמָאל תַּחֲלֶה, וְקוֹדֵם שְׂיוֹקוֹף הוֹפֵךְ פְּנָיו לְשִׂמְאָלוֹ וַיֹּאמֶר עוֹשֵׂה שְׁלוֹם
כְּפֶרְמוֹי, וַיּוֹקֵף וַיִּפְנֶה לִּימִינוֹ וַיִּכְרַע וַיֹּאמֶר וְהוּא יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ, וַיּוֹקֵף וַיִּכְרַע
לְפָנָיו וַיֹּאמֶר וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְכו' וַיּוֹקֵף.

אם יש אחריו מי שלא נמר תפלתו יסתין עד שיסיים לפסוע.

עוֹשֵׂה שְׁלוֹם (כַּעֲשִׂית או' הַשְּׁלוֹם) בְּמְרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל
כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֲוִי"א שֶׁתְּבַנֶּה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ וְתֵן
חֲלֻקְנוּ בְּתוֹרַתְךָ לַעֲשׂוֹת תְּקֵי רַצוֹנְךָ וְלַעֲבֹדְךָ בְּלִבְבֵּי שְׁלוֹם.

בְּמָקוֹם שְׁכָלוֹ הַג' פְּסִיעוֹת יַעֲמוֹד וְלֹא יַחֲוּר לְמִקְוֵאוֹ עַד שִׁנּוּעַ הַשֶּׁץ לְקְרוּשָׁתוֹ.
וְהַשֶּׁץ עֲמוּד שִׁיעוֹר חֲלוּךְ ד' אַמּוֹת וְאַח"כּ יִתְחִיל הַחֹרֶה.

(א תהלים ט).

بخاطر تورات خودت انجام ده، بخاطر قداست خودت انجام بده. بخاطر آن که محبوبانت خلاصی یابند با قدرت عظیم خود نجات ده و مرا مستجاب فرما. *اشاره شده است که در این قسمت یک پاسوق از تنخ- مجموعه تورا و کتب انبیای یهود- را ذکر نماید که با حرف اول نام عبری شخص، شروع و با آخرین حرف نام او خاتمه یابد* گفتار دهانم و تفکر قلبم مورد رضایت در گاه تو باشد، ای خدایی که صخره پناه من و نجات دهنده من هستی.

در این قسمت نیز می تواند هر دعا و خواسته ای را به هر زبان از خالق خود تقاضا نماید و شایسته است که دعای زیر را بگوید:

ای خدای خالق ما و خالق اجداد ما، رضای در گاه تو چنین باشد که حسادت دیگران نسبت به من و حسادت من نسبت به دیگران برانگیخته نشود و امروز عصبانی نشوم و تو را عصبانی ننمایم و مرا از غریزه بد، رهایی ده و در قلب من فروتنی و تواضع و ترس از خطا ایجاد نما. ای پادشاه ما و خالق ما، یکنایی نامت را در جهانت نشان بده و خانه ات (بت همیقداش) را بنا کن، محرابت را کامل نما و به غربت رفتگان ما را جمع آوری کن. گله گوسفندان را خلاص کن و جماعت را بزودی در ایام ما شاد گردان و قسمت ما را در تعالیم تورات خودت قرار ده. آمین.

خوب است که در پایان، میزمو **לְמַעַן יִשְׁמְרֶנּוּ** را با تصور شکل منورای هفت شاخه (صفحه ۶۶) بخواند.

(در اینجا خم شده و سه قدم به عقب برمی دارد، سپس به سمت چپ خم شده و می گوید: **לְמַעַן יִשְׁמְרֶנּוּ** ، سپس به سمت راست خم شده و می گوید: **לְמַעַן יִשְׁמְרֶנּוּ** ، و در پایان به سمت جلو تعظیم کرده و می گوید: **יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ** و سپس به حالت عادی می ایستد. اگر فردی در حال خواندن لحش در فاصله ۲ متری پشت سر او قرار دارد صبر کند تا تفیلاش را خاتمه داده و سپس به عقب قدم بردارد)

לְמַעַן יִשְׁמְרֶנּוּ خدایی که صلح و سلامتی را در افلاکش برقرار می نماید، او با رحم هایش برای

ما و برای تمام قوم بنی اسرائیل صلح و سلامتی ایجاد نماید و بگویند آمین.

(ای خدا خالق ما و خالق اجداد ما رضای در گاه تو اینچنین باشد که بت همیقداش را به زودی در ایام ما بنا گردانی و قسمت ما را در تعالیم تورات خودت قرار دهی تا قوانین مورد رضایت تو را انجام داده و با صمیم قلب، تو را عبادت کنیم.)

پس از پایان لحش هرگونه صحبت یا حرکت غیر ضروری ممنوع می باشد؛ در جای خود بایستد و زمانی که شالیح صیبور به نقدیشاخ رسید سه قدم بطرف جلو برداشته تا در مکانی که لحش خوانده است قرار گیرد.

شالیح صیبور پس از خاتمه لحش به اندازه دوناویه مکث کرده ۱۰۰۰ بار به جای خود برگردد و هزارا (بازگشت لحش) را شروع نماید.

הרואה הלום ונפשו עגומה יאמר בעת נשיאות כפים:

רבנו של עולם אני שלך וחלומותי שלך. הלום חלמתי ואיני יודע מה הוא. בין שחלמתי אני לעצמי ובין שחלמתי לי אחרים, ובין שאני חלמתי על אחרים, אם טובים הם חזקם ואמצם כחלומותיו של יוסף הצדיק, ואם צריכים רפואה רפאם כמי מרה על ידי משה רבינו עליו השלום, וכמי ירחו על ידי אלישע, וכמרים מצרעתה, וכנעמן מצרעתו, וכחזקיהו מחליו. וכשם שהפכת קללת בלעם הרשע לברכה, כן הפוך כל חלומותי עלי ועל כל ישראל לטובה ולברכה ותרצני ברחמך הרבים. יהיו לרצון וכו'.

דיני החזרה

(א) כשחזור השי"צ תחלה יהיו הקהל עומדים ושותקים ומנונים לברכות ועונים אמן, ואם אין תשעה גדולים שמנונים לחזרת השי"צ קרוב להיות ברכותיו לכפלה. (ב) כשזכור השי"צ ח' יאמרו ברוך הוא (ויכוננו י"ד) וברוך שמו (ויכוננו י"ד) וכסוף כל ברכה יענו אמן כראוי, ויכוננו שהיא מספר שלוב הוי"ה אדנ"ה כזה יאהרונה"י (אבל על אמן של קדיש צריך לבוין בשלוב אדנ"ה הוי"ה כזה אידהנ"י"ד). (ג) כשעונה אמן על ברכה שהיא של שבת כגון ברכת האל הקדוש, והטוב שמך, וברכת ישתבת, יבוין שפירושה אמת, ועל אמן של ברכה שיש בה שבת ושאלה כגון ברכות האמצעיות יבוין סי' אמת וכן יהי רצון. (ד) לא יענה אמן חמוסה דהיינו קודם שיסיים המברך את הברכה, ולא קמוסה כאלו האליף גקודה בשו"א, או שמחזר הנו"ן ואינו מבטאה יפה, וכן לא יאמר אמני כאלו מוסיף יו"ד, ולא אמן יתיבה שאינו יודע איזו ברכה הוא מברך, ולא יקצר בה ולא יאריך בה יותר מדאי, ולא יגביה קולו יותר מן המברך. (ה) לא יענה אמן אחר שהתחיל השי"צ בכרכה שניה, ואם השי"צ מהיר ורץ כצבי שתכף בסיום הברכה התחיל בכרכה שאחריה לא יענה אמן, והעונש על השי"צ. (ו) בהגיע השי"צ אל נקדישך צריך כל אחד לחזור ולשאע ג' פסיעות לפניו לבקום שהיה עומד בתפלת לחש, ויסגור עיניו, ויכוין רגליו, ויכוין לקיים מ"ע זו שנצטוונו בסמוך ונקדשתי כתוך בני ישראל, ויאמר עם השי"צ נקדישך ונעריצך בקול רם והשאר בלחש רק המסוקים של קק"ק, וברוך וימלוך יאמר אותם בקול רם ובעינים סגורות ובדלוג כלפי מעלה. (ז) ענית קדיש קודמת לענית קדושה, אבל אם כבר התחיל בקדושה לא ימסיק לקדיש, וכן אם הקדושה הוא חייב בה כגון שיעור לא שמע קדושה יענה קדושה. (ח) בשחרית ר"ח אם שכח לומר יעלה ויבוא ולא נזכר עד שהתפלל מוסף, יתפלל סנתה שתיים. (ט) שי"צ ששכח בתפלת לחש באופן שצריך לחזור, אי"צ לחזור וימסוך על התורה שהוא חזן וקול רם.

قوانین برگشت لخش (חזרה)

- ۱- هنگام خزارا (هنگامی که شالیح صیور، لخش را با صدای بلند می‌خواند)، جماعت باید ساکت بوده، و به تمام متن توجه نموده و به همه براخاها، با امن جواب دهند. اگر حلقه‌ننه نفر بالغ به براخای خزارا توجه نکرده و یا امن جواب نمی‌دهند مانند این است که شالیح صیور آن براخاها را بی‌جهت (לְבַטְלָהּ) می‌گوید. گفتن براخای بی‌جهت و بی‌مورد (לְבַטְלָהּ) بر اساس فرمان سوم ده فرمان (نام خدای خالق را بیهوده به زبان نیار) ممنوع است.
- ۲- هنگامی که شالیح صیور نام خلوند را ذکر می‌کند جماعت با קָרַבָּה וְאָמַר וְכִרְבֵּה וְשָׁמַר و در خاتمه هر براخا با امن جواب دهند.
- ۳- مفهوم امن در مورد براخاهایی که مدح خلوند را بیان می‌کند (مثل براخای הָאֵל הַקָּדוֹשׁ / تصدیق آن امر است. (אָמַר: این موضوع حقیقت دارد) و در مورد براخاهایی که گذشته از مدح خلوند، درخواستی را نیز دربردارد، علاوه بر تصدیق، درخواست اجابت آن امر نیز می‌باشد. (אָמַר וְכֵן יְהִי לְפָנֶיךָ: این امر حقیقت دارد و امید اینکه اینچنین واقع شود).
- ۴- امن را بدرستی تلفظ و پس از خاتمه براخا جواب دهد و بصورت امن، من، ام، یا امن نگوید. فرد پاسخ دهنده باید بلندتر بر چه براخایی جواب امن می‌دهد. همچنین کلمه را بیش از حد نکشد یا خیلی سریع تلفظ نماید بلکه با صدای رسا (نه بلندتر از صدای شالیح صیور) با متانت پاسخ دهد.
- ۵- پس از اینکه شالیح صیور براخای بعدی را شروع کرد، جواب امن ندهد. در صورتیکه شالیح صیور عجله زیادی دارد و فوراً با خاتمه یک براخا، براخای بعدی را شروع می‌نماید، جواب امن ندهد. در این مورد شالیح صیور مقرر می‌باشد.
- ۶- هنگامیکه شالیح صیور به تقدیشاخ رسید هر فرد سه قدم به جلو برداشته و در محلی که لخش خوانده بایستد. چشمهای خود را بسته و باهای خود را جفت نماید و نیت کند که فرمان «در میان بنی اسرائیل تقدیس خواهیم گشت» را اجرا می‌نماید و همه متن تقدیشاخ را با شالیح صیور به آرامی بخواند و سه جمله קָדַשׁ , קָרַבָּה , וְיִמְלֹךְ را در حالیکه بر پنجه پا بلند می‌شود با صدای بلند بخواند.
- ۷- جواب دادن به قدیش نسبت به تقدیشاخ مقدم است اما اگر تقدیشاخ را شروع نموده برای پاسخ به قدیش آنرا قطع نماید و اگر موظف به تقدیشاخ می‌باشد (مثلاً هنوز تقدیشاخ نشنیده است) به تقدیشاخ پاسخ دهد.
- ۸- مسئولین کنیسا دقت نمایند که شالیح صیور فردی درستکار و خداترس باشد و کلمات را بطور واضح و صحیح با صدای رسا تلفظ کند. فردی را که به فرامین الهی بی‌اعتنا است (علی‌رغم اینکه صدای رسایی داشته باشد و کلمات را خوب تلفظ می‌کند) یا اینکه کلمات را بدرستی تلفظ نمی‌نماید، نمی‌توان به عنوان شالیح صیور انتخاب کرد.
- ۹- شالیح صیوری که در تغیلای لخش به‌نجوی اشتباه کرد که لازم است برگردد، بر تغیلای خزارا نیت ببندد و دیگر لخش را تکرار نکند.

דיני תפלת התשלומין

(א) טעה או שכח או נאנס ולא התפלל ערבית יתפלל שחרית שתיים. דהיינו אחר שגמר העמידה של שחרית יאמר מוסור אשרי יושבי (אבל לא יפסיק או ישהה הרבה ביניהם) ויחזור להתפלל עמידה לשם תשלום לתפלת ערבית, וצריך לכונן שהראשונה לתפלת שחרית והשנייה לתשלומין, ואם בוין להיפך לא יצא ידי תפלת התשלומין וצריך לחזור להתפלל אותה. והיה אם נאנס ולא התפלל שחרית יתפלל מנחה שתיים. וכן אם נאנס ולא התפלל מנחה יתפלל ערבית שתיים. וכן מי שמטה בעמידה כאופן שצריך לחזור ולא נזכר עד שעבר זמנה ישלים אותה בתפלה הסמוכה לה. במנחה שתיים או בערבית שתיים לא יאמר ביניהם אשרי אלא ישהה מעט. (ב) אם לא התפלל מנחה בע"ש יתפלל ערבית שתיים של שבת, ראשונה לערבית והשנייה לתשלומין. וכן אם לא התפלל מנחה בשבת יתפלל כמוצ"ש ערבית שתיים של חול, יכדיל כראשונה ולא יכדיל בשניה. (ג) אם לא התפלל שתי תפלות דהיינו שחרית ומנחה או מנחה וערבית, הראשונה הפסיד אותה ואין לה תשלומין, והשנייה יש לה תשלומין. (ד) אין תשלומין לתפלה בתפלה הסמוכה לה אלא למי שמטה או שכח או נאנס, אבל אם הויד ולא התפלל אין לה תשלומין כלל.

כעשי"ת אומרים אבינו מלכנו בשחרית וכמנחה אחרי החורח

- אָבִינוּ מִלְּבָנוּ חָטְאֵנוּ לְפָנֶיךָ רַחֵם עָלֵינוּ :
- אָבִינוּ מִלְּבָנוּ אֵין לָנוּ מְלֶךְ אֶלָּא אַתָּה :
- אָבִינוּ מִלְּבָנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמִצְוַת שְׁמֶיךָ :
- אָבִינוּ מִלְּבָנוּ חֲדָשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה :
- אָבִינוּ מִלְּבָנוּ בְּטוֹל מִעָלֵינוּ כְּלֵי-נְזוּרוֹת קָשׁוֹת וְרַעוּף :
- אָבִינוּ מִלְּבָנוּ בְּטוֹל מִחֲשָׁבוֹת שְׂנְאֵינוּ :
- אָבִינוּ מִלְּבָנוּ הַפֶּר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ :
- אָבִינוּ מִלְּבָנוּ כְּלָה כְּלֵצֵר וּמִשְׁטֵיִן מִעָלֵינוּ :
- אָבִינוּ מִלְּבָנוּ כְּלָה דָּבָר וְחֲרִיב וְרַעוּף וְרַעֵב וְשָׂכֵי וּבְזוּרָה וּמִשְׁחִירָת וּמִגְּפָה וּנְצָר הָרַע וְחוֹלָאִים רַעִים מִבְּנֵי בְרִיתֶיךָ :
- אָבִינוּ מִלְּבָנוּ שְׁלַח רַפּוּאָה שְׁלָמָה לְכָל-חַוְלֵי עַמֶּיךָ :
- אָבִינוּ מִלְּבָנוּ מַנְעֵ מַגֵּפָה מִגְּחֻלְתֶּיךָ :

قوانین تفیلاى جبرانى (תפילת גברא)

۱- چنانچه شخصی به دلایل موجه (استیفاء در زمان یا متن تفیلا، فراموش کردن یا وقوع اجبار و شرایط اضطراری) نتوانست یکی از تفیلاها (عرویت، شحریت، یا مینحا) را بخواند طبق شرایطی می‌تواند آنرا فقط در تفیلاى بعدی جبران نماید.

- چنانچه نتوانست عرویت بخواند، روز بعد پس از خواندن لحش شحریت و میزور **אָרְבֵּי יָדַי** ، لحش شحریت را به نیت جبران عرویت تکرار نماید. در این حالت (و نظیر آن در سایر تفیلاهای جبرانی) باید لحش اول را به نیت شحریت و لحش دوم را به نیت جبران عرویت بخواند. در غیر این صورت تفیلاى جبرانى ادا نکرده است.

- چنانچه تفیلاى شحریت را نخواند، در مینحا، لحش اول را به نیت مینحا و لحش دوم را بلافاصله پس از آن به نیت شحریت بخواند. چنانچه مینحا را نخواند، در عرویت، لحش اول را به نیت عرویت و لحش دوم را بلافاصله پس از آن به نیت مینحا بخواند.

۲- تفیلاى جبرانى از نظر متن لحش تابع زمان تفیلاى اصلی است. بطور مثال اگر مینحای روز جمعه را نخواند، دو بار لحش عرویت شبات (اولی به نیت عرویت و دومی به نیت جبران مینحا) را می‌خواند. همچنین اگر مینحای شبات را نخواند، در عرویت دو بار لحش عرویت ایام هفته را می‌خواند. در لحش دوم به نیت جبران مینحا قسمت **אָרְבֵּי יָדַי** را نمی‌خواند.

۳- تفیلا را تنها در نوبت بعدی می‌توان جبران کرد لذا اگر دو نوبت تفیلا را نتوانست بخواند تفیلاى اول را از دست داده و فقط تفیلاى دوم را می‌تواند جبران نماید. در این مورد تنها در صورتی که قادر باشد بدرستی نیت کرده و تمرکز حواس داشته باشد فقط در روزهای عادی (به استثنای شبات و یوم‌طوو) می‌تواند تفیلاى **אָרְבֵּי יָדַי** (ناوطلبانه یا مستحب) بخواند.

(در ده روز توبه- بین روش‌هسانا و کیبور- در شحریت و مینحا پس از هزارا (بازگشت لحش)، متن **אָרְבֵּי יָדַי** خوانده می‌شود)

אָבִינו ای پدر ما، ای پادشاه ما، به درگاہت خطا کردیم؛ (با این وجود) بر ما رحم فرما.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، حاکمی (معبودی) به جز تو نداریم.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، به خاطر نام مقدس خودت، ما را ببخش.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، سالی نیکو بر ایمان تجدید گردان.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، هرگونه مقدرات سخت و بد را، از ما باطل گردان.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، تدابیر دشمنان ما را نقش بر آب ساز.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، مشورت بدخواهان ما را باطل نما.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، هر دشمن و فرد شیطان‌صفتی را از مقابل ما نابود فرما.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، بیماری و با و طاعون، جنگ، هرگونه بدی و قحطی، اسارت

و غارت، تباهی و بلا، شیطان (نفس‌اماره) و بیماری‌های لاعلاج را از هم‌پیمانان

دور ساز.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، شفای کامل برای تمام بیماران قوم خود عنایت فرما.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، مرگ‌ومیر را از نصیب و سهم خود (نیکو کاران)، منع دار.

שחרית

קז

- אָבִינוּ מִלְּבָנוּ זְכוּר כִּי עָפָר אָנַחְנוּ
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ מְחֹל וּסְלַח לְכָל־עֲוֹנוֹתֵינוּ
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ קְרַע רוּעַ גָּזַר דִּיגְנוּ (יבין כַּשֵּׁם קְרַע שִׁטְיוֹ)
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ מְחֹק בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים כָּל־שְׂמֵרֵי הוֹבֹתֵינוּ
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ מְחַה וְהַעֲבֵר פִּשְׁעֵינוּ מִנְּגַד עֵינֶיךָ
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ כְּתַבְנוּ בְּכִפָּר חַיִּים טוֹבִים
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ כְּתַבְנוּ בְּכִפָּר צַדִּיקִים וְחַסִּידִים
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ כְּתַבְנוּ בְּכִפָּר יִשְׂרָאֵל וְחַמִּימִים
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ כְּתַבְנוּ בְּכִפָּר פְּרִנְסָה וְכַלְכָּלָה טוֹבָה
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ כְּתַבְנוּ בְּכִפָּר מְחִילָה וּסְלִיחָה וְכַפָּרָה
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ כְּתַבְנוּ בְּכִפָּר נְאֻלָּה וַיִּשׁוּעָה
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ זְכַרְנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב מִלְּפָנֶיךָ
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ הִצַּמַּח לָנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ הָרַם קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עֲמֹד
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ וְהָרַם קֶרֶן מְשִׁיחָךָ
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ חֲנֻנוּ וְעֲנֵנוּ
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ הִחְזִירְנוּ בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ שָׁמַע קוֹלְנוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם־לֹא לְמַעַנְנוּ
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרַצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ
אָבִינוּ מִלְּבָנוּ אַל־תִּשְׁיבְנוּ רִיקִים מִלְּפָנֶיךָ

ای پدر ما، ای پادشاه ما، عنایت داشته باش که ما از خاکیم.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، تمام گناهان ما را ببخش و عفو نما.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، هرگونه حکم بد را نسبت به ما باطل ساز.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، تمام اسناد محکومیت ما را با مراسم بسیار
محو گردان.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، تقصیرات ما را از پیشگاهت دور نموده و محو فرما.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، ما را در دفتر زندگی خوب ثبت فرما.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، ما را در دفتر درستکاران و پارسایان ثبت نما.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، ما را در دفتر افراد شایسته و افراد کامل و بی‌ریا
ثبت فرما.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، ما را در دفتر رزق و روزی نیکو به ثبت رسان.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، ما را در دفتر بخشش و آمرزش و کفاره ثبت فرما.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، ما را در دفتر نجات و رهایی ثبت نما.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، یاد ما را بخوبی در پیشگاهت یادآوری فرما.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، نجات را به زودی برای ما شکوفا گردان.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، قوم بنی اسرائیل را سرافراز فرما.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، پرچم ماشیح (منجی) خودت را برافراشته ساز.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، بر ما شفقت نموده و ما را اجابت نما.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، ما را در پیشگاهت به توبه کامل بازگردان.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، صدای (تفیلائی) ما را بشنو و بر ما رحم و شفقت نما.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، اگر بخاطر ما رحم نمی‌کنی، این امر را بخاطر
(عظمت) خودت انجام ده.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، تفیلائی ما را با رحمت و رضایت بپذیر.

ای پدر ما، ای پادشاه ما، ما را از حضورت دست‌خالی برنگردان.

בימים שאין נופלים על פניהם אוסרים

א) יהי שם יהוה יהודני יאהודני מברך. מעתה ועד-עולם:
 ממזרח-שמש עד-מבואו. מהלל שם יהוה יהודני
 יאהודני: רם על כל גוים יהוה יהודני יאהודני. על השמים כבודו:
 ב) יהוה יהודני יאהודני אדוננו. מה-אדיר שמוך בכל-הארץ:

ואומר חצי קדיש.

הלכות נפילת אפים

א) אלו הימים שאין מתורים כהם ואין נופלים על פניהם לא כשחרית ולא כמנחה. ראש חדש. כל חרש ניסן. פסח שני (י"ד באייר). ל"ג לעומר. מ"ח סיון עד סוף י"ב בו. תשעה באב. מ"ו באב. ערב ראש השנה. ערב יו"ט. סמוצאי יו"ט עד סוף תשרי. חנוכה. מ"ו בשבט. פורים. י"ד ומ"ו של אדר א'. ובשיש סילה בביהכ"ג. או אפי' שהסילה ככית אם יש אבי הכן או סנדק בביהכ"ג. ובשיש חתן בביהכ"ג. ב) כל יום שאין נופלים על פניהם אין נופלים גם כמנחה שלפניו הוצי מערב ר"ה ועית"כ. ג) יתורה ע"ס א' ב' ויכפול ה' אותיות מנצפ"ך כמסודר פת. ד) בכל תיבה הסתחילה באחת מאותיות א' ב' יכה כנחת כאגרוף: של יד יסין על הלב שהוא תחת הדר בארבע או חמש אצבעות בצד שמאל. ויותר להכות דוקא על חלב ולא כאותם המכים על הדר או למעלה ממנו כי אין זה מקום חלב. ה) צריך להתודות מעומד וגם התחנונים הנוספים שאוסרים: בשני וחמישי צריך לאוסרם מעומד. ו) אם ראה הצבור מתודים אפי' שהוא התודה כבר יתודה עמהם. ודי לומר חמאנו עוינו פשענו. ז) אחר חודוי ואמירת י"ג סודות תיכף ומיד יעשה נפילת אפים כי שלשה אלה צריכים לחיות סמוכים: זה לזה. ח) בתענית צבור אם יש סילה או תתן כביהכ"ג אוסרים ודוי וסליחות: רק אין נופלים על פניהם וא"א והוא רחום.

אָנָּא יְהוָה יהודני יאהודני אֱלֹהֵינוּ ואלהי אבותינו. תבא
 לְפָנֶיךָ תַּסְלַתְנוּ וְאֵל תַּתְּעַלְּם מִלְּכֵנוּ מִתְחַנְּתֵנוּ.
 שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פָנִים וְקָשִׁי עוֹרְךָ לֹמֵר לְפָנֶיךָ
 יְהוָה יהודני יאהודני אֱלֹהֵינוּ ואלהי אבותינו צדיקים אֲנַחְנוּ

א) תאלים ק"ג. ב) שם א'.

(در ایامی که ویدیوی خواننده نمی‌شود متن زیر را می‌خوانند:

יהוה שמ نام خداوند از حال تا ابد متبارک باد. از طلوع آفتاب تا غروبش نام خداوند

مورد تمجید است. خداوند بر تمام ملت‌ها، متعال و جلالش فوق آسمانهاست.

ای خداوند، خدای ما نام تو در تمام زمین چه شکوهمند است.

و حزان قدیش **למלא** می‌گوید)

قوانین ویدیوی (اعتراف به گناهان)

۱- در ایام زیر نه در شحریت و نه در مینحا ویدیوی خواننده نمی‌شود: اول ماه ، تمام ماه نیسان ، پسخ‌تشی (۱۴ ایار) ، سی‌وسوم عومر (۱۸ ایار) ، از اول تا دوازدهم سیوان ، نهم او ، ۱۵ او ، آدینه روش‌هشانا ، آدینه کیبور ، پس از کیبور تا پایان ماه تیشری ، ایام خنوکا ، ۱۵ شوپا ، پوریم ، ۱۳ و ۱۵ ادار اول ؛ و هنگامی که مراسم بریت‌میلا (ختنه) یا برمیصوا (در روز ۱۳ سالگی کامل) در کنیسا برگزار می‌شود یا حتی اگر **אָבִי אִיבִי** (پدر نوزادی که میلا می‌شود) یا سنطاق یا **מְוֶהַל** (میلا کننده) یا داماد در کنیسا حضور دارند.

۲- در خانه عزادار **אָבִי** در هفت روز اول ویدیوی خواننده نمی‌شود.

۳- در هر روزی که ویدیوی خواننده می‌شود به استثنای آدینه روش‌هشانا و آدینه کیبور در مینحای روز قبل آن نیز ویدیوی خواننده نمی‌شود.

۴- در هر کلمه‌ای که با یکی از حروف **אָבִי** شروع می‌شود به آرامی یا مشت دست راست بر سمت چپ قفسه سینه ۵-۴ انگشت پایین‌تر از سینه چپ- بکوبد.

۵- ویدیوی و تمام فصول مخصوص روز دوشنبه و پنجشنبه را ایستاده می‌خوانند. فرد سالمند یا بیمار که قادر به ایستادن نیست می‌تواند به جسمی تکیه داده و در غیر اینصورت ویدیوی را به صورت نشسته بخواند.

۶- اگر جماعتی را دید که ویدیوی می‌خوانند، حداقل سه کلمه **אָבִי אִיבִי אָבִי אִיבִי** را با آنها بخواند.

۷- پس از خواندن ویدیوی و سیزده خصلت، فوراً قسمت **אָבִי** را شروع نماید.

۸- هر فرد متن ویدیوی را با صدای آرام بخواند؛ تنها شالیح‌صیبور این متن را بلند می‌خواند.

۹- در تمنیت جماعتی، اگر مراسم بریت‌میلا (ختنه) در کنیسا برگزار می‌شود یا اگر داماد در کنیسا حضور

دارد، ویدیوی و سایر متن‌ها بجز قسمت **אָבִי** (صفحه ۱۱۰) و قسمت **אָבִי אִיבִי אָבִי** (صفحه ۱۱۵ به بعد)

خواننده می‌شوند.

אָבִי خدایا ، خداوند ما و خداوند پدران ما ، تمنا داریم که تفیلائی ما به درگاه تو

برسد و ای پادشاه ما از استغافه ما چشم‌پوشان ، زیرا ما گستاخ و سرکش نیستیم که در

پیشگاهت ادعا کرده و بگوییم: خدایا ، خداوند ما و خداوند پدران ما، ما صدیق هستیم،

שחרית

קט

וְלֹא־חָטְאוּנוּ. אֲבָל חָטְאוּנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ
 וְאִבּוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ: אֲשַׁמְנוּ. בְּגִדְנוּ. גּוֹלְנוּ. דִּבְרָנוּ
 דּוֹפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעָוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. וְדָנוּ. חֲמָסְנוּ.
 טָפְלָנוּ שָׁקַר וּמְרָמָה. יַעֲצֵנוּ יַעֲצוֹת רָעוֹת. כִּזְבָּנוּ.
 כָּעֲסָנוּ. לָצָנוּ. מְרִדְנוּ. מְרִינוּ דְבָרֶיךָ. נֹאצָנוּ. נֹאפְנוּ.
 קָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צִעְרָנוּ אֵב וְאֵם.
 קִשְׁיֵנוּ עָרַף. רָשַׁעְנוּ. שָׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תָּעִינוּ וְתַעַתְעָנוּ
 וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ.
 (א) וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל־הַבָּא עֲלֵינוּ. כִּי־אָמַת עֲשִׂיתָ
 וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

בשני וחמישי גוהגים בארץ ישראל לומר כאן מה נאמר לפניך עד חדש ימינו כקדם.
 אֵל אֲרָךְ אַפִּים אַתָּה וּבַעַל הַרְחָמִים. נְדַלַת רַחֲמֶיךָ וּבַחֲסֶדֶךָ
 הוֹדַעְתָּ לְעַנּוּ מִקְדָּם וְכֵן כְּתוּב בְּתוֹרָתְךָ. (ב) וַיִּרְדּוּ יְהוָה וְאֲדֹנָי יֵהוּוֹה
 קִעֲנָן וַיִּתְנַצַּב עִמּוֹ שָׁם. וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה וְאֲדֹנָי יֵהוּוֹה וְשָׁם נֶאֱמַר:
 יִגְ מִדּוֹת צָרִיךְ לֵאמֹרם בְּנַחַת וּבִמְחִוָּן, וְטוֹב לִמְנוּחָם כִּאֲצַבְעוֹתָיו שֶׁל יָד יָמִין.
 וְצָרִיךְ לְהַסְתִּים אֶת הַפֶּסֶק שֶׁבֵּין ה' ה'. וְכִי שְׂאוֹמֵרם בִּיחָד מְכַלִּי פֶסֶק בִּינֵיהֶם
 עוֹנְשׁוֹ גְדוֹל. וַיִּשְׁחָה מַעַם כְּשֹׂאמֵר וַיַּעֲבֹר, וַיּוֹקֹף כְּשֹׂאמֵר ה' ה'.

(ג) וַיַּעֲבֹר יְהוָה וְאֲדֹנָי יֵהוּוֹה | עַל־פְּנֵי וַיִּקְרָא יְהוָה וְאֲדֹנָי יֵהוּוֹה |
 יְהוָה וְאֲדֹנָי יֵהוּוֹה | אֵל בְּרַחוּם יוֹחֲנָן יֵהוּוֹה | אֲרָךְ אַפִּים
 יוֹרְבֵּי־חֶסֶד יוֹאֲמַת: הַנִּצְר חֶסֶד לְאֲלֹפִים יִנְשָׂא עֵזוֹ
 יֵהוּוֹה וְיִפְשַׁע יֵהוּוֹה יֵהוּוֹה יֵהוּוֹה:

רחום וחנון חטאנו לפניך רחם עלינו והושיענו:

و خطا نکرده‌ایم بلکه (اقرار می‌کنیم که) ما و پدرانمان و افراد خانواده ما (سهواً) خطا کرده‌ایم، (به عمد) گناه نموده و (با ضدیت نسبت به فرمان‌های تو) تقصیر ورزیده‌ایم. مجرم هستیم، خیانت ورزیده‌ایم، غضب کرده‌ایم، بدگویی و غیبت کرده‌ایم، (خود و دیگران را) به انحراف کشاننده و گناهکار نموده‌ایم، دانسته و به عمد کار بد انجام داده‌ایم، ستم کرده‌ایم، به دیگران نسبت دروغ و مکر داده‌ایم، مشورت بد داده‌ایم، دروغ گفته‌ایم، مسخره کرده‌ایم، تمرد نموده‌ایم، با کلام و دستورات مخالفت ورزیده‌ایم، ناسزا گفته‌ایم، زنا کرده‌ایم، سرکش بوده‌ایم، به عمد گناه کرده‌ایم، (با نیت مخالفت با دستورات تو) تقصیر ورزیده‌ایم، (آفریده‌های تو را) معیوب ساخته‌ایم، (با همدیگر) دشمنی ورزیده‌ایم، پدر و مادر خود را ناراحت ساخته‌ایم، سرسختی کرده‌ایم، شرارت ورزیده‌ایم، فاسد شده‌ایم، (فرمان‌های تو را) مکروه داشته‌ایم، گمراه شده و دیگران را گمراه نموده‌ایم و از دستورات و احکام خوب تو دور گشته‌ایم و (حتی آنها به اندازه گناهان) برای ما ارزش نداشته‌اند. و تو (خدایا) بر آنچه بر سر ما می‌آید ذی‌حق هستی؛ زیرا تو براستی عمل نمودی و ما شرارت ورزیده‌ایم.

۱۱۷۷ تو ای خدای قادر پرحوصله و دارای رحم هستی، عظمتِ مراحم و احسان‌هایت را از روزگار قدیم به آن بنده متواضع (حضرت موسی) اطلاع دادی؛ همانطور که در تورات خودت نوشته شده است: خداوند در ابر آشکار شد و در آنجا با او (مشه) ایستاد و بنام خداوند خواند.

(سیزده خصلت الهی را با متانت کامل انا نماید و لازم است که بین بیان دوبار نام خلوند، مکت نماید (که با این علامت مشخص گردیده است. هنگام خواندن عبارت [۱۱۷۷] ۳۶ ... کمی خم شده و با گفتن ۳۶ | ۳۶ خود را راست نماید.)

۱۱۷۸ (تجلی) خداوند در مقابل او عبور نمود و اعلام کرد، خداوند، خداوند، قادر رحیم و بخشنده است. پرحوصله و بسیار با احسان و وفادار (امین) است. نیکی (پدران صالح) را برای هزاران نسل (فرزندان پیرو آنها) حفظ می‌کند؛ گناه عمد، تقصیر (با نیت مخالفت با فرمان خدا) و خطای سهوی را (در صورت توبه) بخشیده و (فرد توبه کننده را) پاک و مبرا می‌سازد.

ای خدای مهربان و بخشنده، در پیشگاه تو خطا کرده‌ایم. بر ما رحم نموده و ما را نجات بده.

א) לְדָוֹד אֱלֹהֵי יְהוָהנִי יִאֲהַדְּנֵנִי נַפְשִׁי אֲשָׂא: אֱלֹהֵי בְּךָ
 בְּטַחְתִּי אֶל-אֲבוֹשָׁת. אֶל-יַעֲלֹצוֹ אוֹיְבֵי לִי:
 גַּם כָּל-קִנְיֶיךָ לֹא יִבְשׁוּ. יִבְשׁוּ הַבּוֹגְדִים רִיקִם: דַּרְכֶיךָ
 יְהוָהנִי יִאֲהַדְּנֵנִי הוֹדִיעֵנִי. אֲרַחֲוֹתֶיךָ לְמַדְּנִי: הַדְרִיכֵנִי
 בְּאֲמֹתֶךָ וּלְמַדְּנִי כִּי-אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. אוֹתָךְ קוֹיֹתִי
 כָּל-הַיּוֹם: זְכַר-רַחֲמֶיךָ יְהוָהנִי יִאֲהַדְּנֵנִי וְרַחֲסֶיךָ. כִּי
 מֵעוֹלָם הִמָּת: חֲטָאת נַעֲוִירִי וּפְשָׁעֵי אֶל-תִּזְכֹּר כְּחַסְדֶּךָ
 זְכַר-לִי-אַתָּה. לְמַעַן טוֹבֶךָ יְהוָהנִי יִאֲהַדְּנֵנִי: טוֹב וַיִּשָּׂר
 יְהוָהנִי יִאֲהַדְּנֵנִי. עַל-כֵּן יוֹרָה חֲטָאִים בְּדַרְכֶּךָ: יִדְרֶךְ
 עֵנּוּיִם בְּמִשְׁפָּט. וַיִּלְמַד עֵנּוּיִם דַּרְכּוֹ: כָּל-אֲרַחֲוֹת
 יְהוָהנִי יִאֲהַדְּנֵנִי חֶסֶד וְאֱמֶת. לְנֹצְרֵי בְרִיתוֹ וְעַדְתּוֹ:
 לְמַעַן-שִׁמְךָ יְהוָהנִי יִאֲהַדְּנֵנִי. וְסִלַּחְתָּ לְעוֹנֵי כִּי רַב-הוּא:
 מִי זֶה הָאִישׁ יִרְאֵה יְהוָהנִי יִאֲהַדְּנֵנִי. יוֹרְנוֹ בְּדַרְכֶּךָ יִבְחָר:
 נַפְשׁוֹ בְּטוֹב תְּלִין. וְזָרְעוֹ יִירֶשׁ אֶרֶץ: סוֹד יְהוָהנִי
 יִאֲהַדְּנֵנִי לִירְאָיו. וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם: עֵינֵי תָמִיד אֶל-
 יְהוָהנִי יִאֲהַדְּנֵנִי. כִּי הוּא יוֹצִיא מִרְשַׁת רְגְלֵי: פְּנֵה-אֵלַי
 וְחַנּוּנִי. כִּי-יִחַיד וְעֵנִי אֲנִי: צְרוֹת לְכַבִּי הִרְחִיבוּ.
 מִמְּצוֹקוֹתַי הוֹצִיאֵנִי: רְאֵה-עֵנִי וְעַמְלִי. וְשֵׂא לְכָל-
 חֲטָאתִי: רְאֵה אֵיבֵי כִּי-רַבּוּ. וְשִׁנְאת חָמָס שְׁנֵאֲוֹנֵי:

۱۱۶۶ سرودی از آن داوید، خدایا، جانم را به درگاه تو نثار می‌سازم. خدای من به تو توکل نموده‌ام، شرمنده نخواهم شد، دشمنانم بر من خوشحال نخواهند گشت. همچنین تمام متوکلین تو شرمنده نخواهند شد، آنان که بیهوده خیانت می‌کنند، شرمنده خواهند شد. خداوند، راه‌هایت را به من بیاموز، طریق‌هایت را به من تعلیم ده. مرا به حقیقت خود رهنمون باش و مرا آموزش ده زیرا تو خدای نجات‌دهنده من هستی، تمام روز به تو امیدوارم. خداوند، مراحم و احسان‌هایت را بیاد آور زیرا آنها از ازل بوده‌اند. خطاهای جوانی و تقصیراتم را یادآوری نکن، خدایا بخاطر خوبی خودت، آنطور که در خور احسانت می‌باشد، تو (اعمالم را) برای من، یادآوری نما. خداوند خوب و پسندیده است، به همین خاطر به گناهکاران، راه راست را آموزش می‌دهد. مظلومان را با انصاف رهبری خواهد کرد و به متواضعان راه خود را آموزش می‌دهد. همه طریق‌های خداوند احسان و حقیقت است برای آنانی که پیمان (تورات) او و قوانینش را نگه می‌دارند. خداوند بخاطر نام خود گناهم را ببخش، با وجود اینکه بزرگ است. آن فردی که خداترس باشد، (خداوند) او را در راهی که انتخاب می‌کند، هدایت می‌نماید. جان او در نیکویی، شب را بسر خواهد برد و نسل او وارث زمین خواهد شد. سر خداوند با ترسندگان اوست و عهد او است تا ایشان را مطلع سازد. چشمانم همیشه به درگاه خداوند است زیرا او پاهای من را از دام بیرون خواهد آورد. (خدایا) به من رونموده و مرا شفقت نما زیرا که تنها و مسکین هستم. مصیبت‌های دل من زیاد شده‌اند، مرا از تنگناهایم خارج ساز. بر بیچارگی و رنج من نظر افکن و همه گناهم را بیامرز. بین که دشمنانم چه بسیارند و با کینه‌ای ناحق مرا دشمن می‌دارند.

שחרית

קיא

שְׁמֶרָה נַפְשִׁי וְהַצִּילֵנִי. אֵל-אֲבוֹשׁ כִּי-חִסִּיתִי בְךָ: חֶסֶד-
 וְיִשָּׁר יִצְרוּנִי. כִּי קִוִּיתִיךָ: פָּדֵה-אֱלֹהִים אֶת-יִשְׂרָאֵל.
 מִכָּל צָרוֹתָיו: ^(א) וְהוּא יַפְדֶּה אֶת-יִשְׂרָאֵל. מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו:
 יְהוָה ^{יאהדונהי} אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שׁוֹב מִחֲרוֹן אַפָּיךָ. וְהִנַּחֵם עַל הַרְעָה לְשִׁמְךָ:
 אָבִינוּ מִלְכֵנוּ אָבִינוּ אֶתָּה. אָבִינוּ מִלְכֵנוּ אֵין לָנוּ
 מֶלֶךְ אֶלֶּא אֶתָּה. אָבִינוּ מִלְכֵנוּ רַחֵם עָלֵינוּ.
 אָבִינוּ מִלְכֵנוּ חֲנֵנוּ וְעַנְנוּ. כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים. עֲשֵׂה
 עִמָּנוּ חֶסֶד לְמַעַן שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל וְהוֹשִׁיעֵנו: ^(ב) וְאִנְחָנוּ
 לֹא נִדַע מִהֲנַעֲשֶׂה כִּי עָלֶיךָ עֵינֵינוּ: ^(ג) זְכוֹר רַחֲמֶיךָ
 יְהוָה ^{יאהדונהי} וְחֲסְדֶיךָ. כִּי מַעֲוֹלָם הִמָּת: ^(ד) יְהִי-חֲסִדְךָ
 יְהוָה ^{יאהדונהי} עִלֵּינוּ. כִּפֹּאֶשׁ יַחֲלֵנוּ לָךְ: ^(ה) אֵל תִּזְכֹּר-לָנוּ
 עֲוֹנוֹת רֵאשִׁנִּים מִהֵר יִקְדָּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ. כִּי דַלוּנוּ
 מְאֹד: ^(ו) עֲזֹרְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה ^{יאהדונהי}. עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
^(ז) חֲנֵנוּ יְהוָה ^{יאהדונהי} חֲנֵנוּ. כִּי-רַב שָׁבַענוּ בּוֹ: ^(ח) בְּלָגוּ
 רַחֵם תִּזְכֹּר: בְּלָגוּ אֶהְבֶּה תִזְכֹּר. בְּלָגוּ עֵקֶדָה תִזְכֹּר.
 בְּלָגוּ תְּמִימוֹת תִזְכֹּר. ^(ט) יְהוָה ^{יאהדונהי} הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ
 יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם-קָרְאֵנוּ: ^(י) כִּי-הוּא יָדַע יִצְרָנוּ. זְכוֹר כִּי-
 עָפַר אֲנַחְנוּ: ^(יא) עֲזֹרְנוּ | אֱלֹהֵי יִשְׂעֵנוּ עַל-דְּבַר
 כְּבוֹד-שְׁמֶךָ. וְהַצִּילֵנוּ וְכִפֵּר עַל-חַטָּאתֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

(א) תהלים ק"ל. (ב) ד"ה ב' כ'. (ג) תהלים כ"ה. (ד) שם ל"ג. (ה) שם ע"ט. (ו) שם קכ"ד.
 (ז) שם קכ"ג. (ח) חבקוק ג'. (ט) תהלים כ"ז. (י) שם ק"ג. (יא) שם ע"ט.

جانم را حفظ کن و مرا خلاص گردان تا شرمنده نگردم زیرا به تو پناه آورده‌ام. بی‌ریایی و راستی (که در اعمال من بوده) حافظ من باشند، زیرا به تو امیدوارم. خداوند، بنی‌اسرائیل را از تمام مشقاتش خلاصی ده. و او بنی‌اسرائیل را از (بت‌ها) جمیع گناهانش، نجات خواهد داد.

خداوند، خدای اسرائیل از برافروختگی خشمت برگردد
و از کیفر بد نسبت به قومت صرف‌نظر فرما.

אֲבִינָא ای پدر ما و ای سلطان ما، پدر ما تو هستی. ای پدر ما و ای پادشاه ما، حاکمی بجز تو نداریم. ای پدر ما و ای سلطان ما، بر ما رحم فرما. ای پدر ما و ای پادشاه ما بر ما شفقت نموده و ما را اجابت نما. بخاطر نام بزرگوار خودت با ما احسان نما و ما را نجات بده زیرا ما اعمال نیکی از خود سراغ نداریم. ما نمی‌دانیم چه انجام دهیم، زیرا به تو امید داریم. خداوند، مراحم و احسان‌هایت را بیاد آور، که آنها از ازل بوده‌اند. خدایا احسان تو بر ما باشد همانطور که به درگاه تو انتظار کشیده‌ایم. گناهان اولیه (زمان جوانی) را برای ما به یاد نیاور، رحمت‌های تو به زودی بر ما پیشی‌جویند زیرا بسیار ذلیل شده‌ایم. کمک ما، با (ذکر) نام خداوند، آفرینندهٔ آسمان‌ها و زمین می‌باشد. شفقت نما، خداوند! شفقت نما، زیرا از خفت و خواری بسیار سیر گشته‌ایم (لبریز شده‌ایم). در هنگام خشم (نیز) یادآور که بر آنها رحم فرمایی. در هنگام غضب، محبت (ابراهیم) را بیاد آور، در هنگام قهر، فداکاری (قربانی شدن اسحاق) را یادآوری نما، در لحظهٔ خشم، بی‌ریایی و درستی (یعقوب) را بیاد آور. خداوند، نجات ده، آن پادشاه هنگامی که او را صدا می‌زنیم، ما را اجابت فرماید. زیرا او سرشت ما را می‌داند، در نظر دارد که ما خاک هستیم. ای خدای نجات دهندهٔ ما بخاطر جلال نامت، ما را یاری ده و خلاص کن و بخاطر نام خود، گناهان ما را بیامرز.

در سایر ایام بجز روزهای دوشنبه و پنجشنبه، شالیح‌صییور در اینجا قدیش لیلای می‌گوید. ولی در روزهای دوشنبه و پنجشنبه ادامهٔ متن به صورت ایستاده خوانده می‌شود؛
در روزهای تعنیت جماعتی (دهم طوت، تعنیت استر، ۱۷ تموز، و تعنیت گدلیا) پس از قرائت متن فوق به صفحهٔ ۴۴۱ مراجعه نماید؛

לשני חמישי

אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל כַּפֵּי רַחֲמִים וּמִתְנַהֵג בְּחַסִּידוֹת.
 מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ מֵעֵבִיר רֵאשׁוֹן רֵאשׁוֹן. מְרַבֵּה
 מַחִילָה לַחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפוֹשְׁעִים. עוֹשֶׂה צְדָקוֹת
 עִם כָּל-בֶּשֶׂר וְרוּחַ. לֹא כָרַעְתָּם לָהֶם גּוֹמֵל. אֵל
 הוֹרְתָנוּ לֵאמֹר מִדּוֹת שְׁלֹשׁ עֲשֶׂרָה. זְכוֹר לָנוּ הַיּוֹם
 בְּרִית שְׁלֹשׁ עֲשֶׂרָה. כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לָעֵנִי מִקֶּדֶם וְכֵן
 פָּתוּב בְּתוֹרָתְךָ. (א) וַיֵּרֶד יְהוָה^{יֵהוָה} בְּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב
 עִמּוֹ שָׁם. וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָה^{יֵהוָה}. וְשָׁם נֶאֱמַר:
 (ב) וַיַּעֲבֹר יְהוָה^{יֵהוָה} | עַל-פְּנֵי וַיִּקְרָא יְהוָה^{יֵהוָה} |
 יְהוָה^{יֵהוָה} אֵל כְּרַחוּם וְחַנּוּן יֵאָרֶךְ הַיּוֹמִים
 יוֹרֵב-חֶסֶד וְנֶאֱמַת: ^ח נִצַּר חֶסֶד ^ט לְאֱלֹפִים יִנְשֵׂא עֵינָיו
 יֵאֱפֹשֵׁעַ יֵב וְחַטָּאָה יֵב וְנִקָּה:

ע"ס א"ב
 אֲנָשֵׁי אֲמוּנָה אֲבָרוּ. בָּאִים בְּכַח מַעֲשֵׂיהֶם. גְּבוּרִים
 לְעֵמוּד בַּפֶּרֶץ. הוֹחִים אֶת הַגְּזֵרוֹת: הַיּוֹם לָנוּ
 לְחוּמָה. וּלְמַחֶסֶה בְּיוֹם זַעַם: זוֹעֵכִים אַף בְּלִחְשָׁם.
 חֲמָה עֲצָרוּ בְשׂוֹעֵם: טָרֵם קְרֵאוֹף עֲנִיתָם. יוֹדְעִים
 לְעֵתוֹר וּלְרֵצוֹת: כָּאֵב רַחֲמָתָ לְמַעַנָּם. לֹא הִשְׁיִבוֹת
 פְּנֵיהֶם רִיקָם: מֵלֵב עֹנִינֵנוּ אֲבָדָנוּם. נֶאֱסָפוּ מִנוּ
 בְּחַטָּאֵינוּ: סָעוּ הֲמָה לְמִנּוּחֹת. עֲזָבוּ אוֹתָנוּ לְאֲנָחוֹת:

(ט) שמוח ל"ד. (ב) ש"פ.

در روزهای دوشنبه و پنجشنبه می‌خوانند:

א-ב خدای قادر، پادشاهی است که بر کرسی رحمت جلوس فرموده و با احسان رفتار می‌نماید. گناهان قوم خود را بخشیده و از یک‌یک خطاها گذشت می‌نماید. برای خطاکاران، بخشش و برای گناهکاران مغفرت، زیاد می‌نماید. با هر بشری با صداقت رفتار نموده و همانند بدی آنها به ایشان کیفر نمی‌دهد. ای خدای قادری که گفتن خصلتهای سیزده‌گانه را به ما آموزش دادی، برای ما، امروز پیمان سیزده خصلت را یادآوری فرما، همانطور که به فرد متواضع (حضرت موسی) از ایام قدیم اطلاع دادی و اینچنین در توراتت نوشته شده است: «خداوند در ابر نزول اجلال کرد و آنجا با او ایستاد و به نام خداوند خواند» و آنجا گفته شده است:

ב-ג تجلی خداوند از مقابل روی او عبور نمود و اعلام کرد، خداوند، خداوند قادر مهربان و بخشنده، پرحوصله و بسیار با احسان و امین - برای اجرای قول خود - است. نیکی پدران صالح را تا هزاران نسل در نظر دارد. گناه عمد و تقصیر و خطای سهوی را - در صورت توبه - می‌بخشد و فرد توبه‌کار را پاک و میرا می‌سازد.

ד-ה افراد امین از بین رفتند. آنان که با قدرت اعمالشان می‌آمدند، پهلوانانی که در مقابل هجوم می‌ایستادند و حکم‌های بد را عقب می‌زدند. برای ما حصار و در روز خشم سپر و حامی بودند، خشم را با دعایشان خاموش می‌کردند و عصبانیت را با استغاثه‌شان متوقف می‌ساختند. هنوز که تو را نخوانده بودند، آنها را جواب می‌دادی، می‌دانستند چگونه درخواست کنند و تو را راضی نمایند. چون همانند یک پدر بخاطر آنها بر ما رحم می‌فرمودی، آنها را دست خالی بر نمی‌گرداندی. از زیادی گناهانمان آنها را از دست دادیم و بخاطر خطاهایمان از میان ما رخت بریستند. آنها به آرامگاهشان کوچ نموده و ما را برای آه و ناله ترک کردند.

שחרית

קין

פסו גודרי גדר. צומתו משיבי חמה: קמים בפרץ
אין. ראזים לרצותך אפסו: שוטטנו בארבע פנות.
תרופה לא מצאנו: שבנו אליך בבושת פנינו
לשחרך אל בעת צרותינו: אל סלך, ויעבר.

תמהנו מרעות. תשש פחנו מצרות: שחנו עד
למאד. שפלנו עד עפר: רחום כך היא

מדתנו. קשי עורף וממרים אנחנו: צעקנו בפינו
חטאנו. פתלתול ועקש לבנו: עליון רחמיה מעולם.
סליחה עמך היא: נחם על הרעה. מטה כלפי חסד:
לא תתעלם בעתות כאל. פי בצרה גדולה אנחנו:
יודע לעיני הכל. טובך וחסדך עמנו: חתום פה שטן
ואל ישטין עלינו. זעום בו וידום: ויעמוד מליץ טוב
לצדקנו. הוא יגיד ישרנו: דרכיך רחום וחנון. גלית
לנאמן בית: בבקשו אז מלפניך אמונתך הודעת לו:
אל סלך, ויעבר.

ע"ס א"ת ב"ש

אלהינו ואלהי אבותינו אל תעש עמנו כלה. תאחו
יך במשפט: בבוא תוכחה נגדך. שמנו
מספרך אל תמח: גשתך לחקור מוסר. רחמיה
יקדמו רגוד: דלות מעשים בשורך. קרב צדק
מאליך: הורנו בזעקנו לך. צו ישועתנו במפגיע:

(ח)

شفیعان ما از بین رفتند، برگردانندگان خشم فوت نمودند. آنان که در مقابل رخه می‌ایستادند نیستند، آنها که شایسته راضی ساختن تو بودند وجود ندارند. در چهار جهت جهان گشتیم، شفایی نیافتیم، با شرمندگی به سوی تو باز گشتیم تا تو را ای خدای قادر در هنگام تنگنایمان طلب نمایم.

(سپس ۴-۵ و ۶ و ۷ و ۸ خوانده می‌شود)

תמנה از عقوبت‌های بد حیران و شگفت‌زده گشته‌ایم، نیروی ما در اثر سختی‌ها ضعیف گشته است. بسیار خمیده شده، تا خاک، پست گشته‌ایم. ای خدای رحیم - اقرار می‌کنیم که - خصلت ما، چنین است سرکش و متهمر هستیم. با دهانمان ناله می‌کنیم که خطا کردیم ولی قلبمان کج و منحرف است. ای خداوند متعال، رحمت‌های تو از ازل - شامل حال ما - بوده است، بخشش و مغفرت با توست. از کیفر بد تغییراراده فرما و به احسان متمایل شو. در چنین اوقاتی از ما چشم‌پوشی نفرما زیرا در تنگنای بزرگی هستیم. در مقابل چشم همگان مشخص گردد که خوبی تو و احسانت شامل حال ما می‌باشد. دهان شیطان را ببند تا درحق ما شیطنت نکند، به او نهیب‌زن تا خاموش ماند. تا فرشته مدافع و شفیع برای تبرئه ما بایستد و شایستگی ما را اطلاع دهد. ای خدای مهربان و بخشنده، راه‌هایت را به امین‌خانه‌ات (حضرت موسی) آشکار ساختی، در آن هنگام که از درگاهت تقاضا نمود - سر - ایمان خود را به او اطلاع دادی.

(سپس ۴-۵ و ۶ و ۷ و ۸ خوانده می‌شود)

א-תתת ای خدای ما و خدای پدران ما، هنگامی که اقدام به قضاوت می‌نمایی، ما را فنا نساز. در هنگام آمدن زمان توبیخ و مباحثه در پیشگاه تو، نام ما را از کتاب محو نگردان. در هنگامی که برای بررسی و تأدیب نزدیک می‌گردی، رحمت‌هایت بر خشمت پیشی گیرند. هنگام مشاهده افرادی که در اعمال نیک کم‌مایه هستند، تبرئه و صداقت را از درگاه خودت نزدیک گردان. در زمان التجای ما، ما را تعلیم‌ده، در هنگامی که به درگاهت دعا می‌کنیم، نجات ما را امر فرما.

קיד שחרית

וְתָשִׁיב שְׁבוֹת אֶהְלִי תָם. פְּתַחְיוּ רְאֵה כִּי שָׁמְמוּ:
 זְכוֹר נְאֻמָּתָ. עֵדוּת לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זָרְעוּ: חוֹתֶם
 תְּעוּדָה תִּתִּיר. סוּדֶךָ שִׁים בְּלִמּוּדֶךָ: טָבוֹר אֲנִן הַסֵּהר.
 נָא אַל יִחַסֵּר הַמְּזוּג: יְהִי דַע אֶת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִדְעוּךָ.
 מִיָּגֵר אֶת הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּךָ: כִּי תָשִׁיב לְבַצְרוֹן.
 לְכוּדִים אֲסִירֵי הַתְּקוּהָ:

מִה־נֹּאמֵר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מְרוֹם. וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ
 שׁוֹבֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנְסַתְרוּת וְהִנְגְּלוּת אֶתְּהָ
 יוֹדַע. אֶתְּהָ יוֹדַע רְזִי עוֹלָם. וְתַעֲלוּמוֹת סִתְּרֵי כָל־חַי.
 אֶתְּהָ חִפְּשׂ כָּל־חֲדָרֵי־בֵּטֶן. רְאֵה כְּלִיזוֹת וְלֵב. אִין
 דְּבַר נִעְעָלָם מִמֶּךָ וְאִין נִסְתָּר מִנְּגִיד עֵינֶיךָ:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ^א וְיֵאֱלֹהֵינוּ וְיֵאֱלֹהֵינוּ
 שְׁתַּמְחֹל לָנוּ אֶת כָּל־חַטָּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת
 כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחֹל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ. ^א וְסַלְּחָתְךָ
 לְעוֹנֵינוּ וְל־חַטָּאתֵנוּ וְנִחַלְתָּנוּ: סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי
 חָטָאנוּ. מְחֹל לָנוּ מִלִּבְנוּ כִּי פָשַׁעְנוּ: ^ב כִּי־אֶתְּהָ אֲדַנִּי
 טוֹב וְסַלְּחָת. וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קוֹרְאֶיךָ: ^ג לְמַעַן־שִׂמְךָ
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ^א. וְסַלְּחָת לְעוֹנֵי כִּי רַב־הוּא: ^ד לְמַעַן־
 שִׂמְךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ^א תַּחֲיֵנִי. בְּצַדִּיקְתְּךָ וְתוֹצִיא מִצָּרָה

(א) שמות ליד. (ב) תהלים פ"ו. (ג) שם כ"ח. (ד) שם קמ"ג.

اسرای خیمه‌های فرد بی‌ریا (نسل حضرت یعقوب) را برگردان، درهای محراب او را مشاهده فرما که ویران گشته‌اند. امر خود را به یاد داشته باش که فرمودی شهادت و شریعت از دهان نسلش فراموش نمی‌گردد. اسرار قانون و شهادت (تورات) خود را بگشای، رموز آنرا برای آموزندگان آشکار ساز، جایگاه سنهدرین کبیر را آباد گردان و کمبودی در سنهدرین‌های کوچک نباشد. خداوندا، فرزندان اسرائیل را که تو را می‌شناسند، مورد توجه قرارده و اقوام شریری را که تو را نمی‌شناسند، در هم شکن، چون تو افراد در بند و اسیر - ولی - امیدوار را به دژ مستحکم برمی‌گردانی.

۱۱۵ به درگاهت چه بگویم ای ساکن عرش و ای ساکن افلاک؟ مگر نه اینکه تو از پوشیده‌ها و موارد آشکار با اطلاع هستی. تو رازهای جهان و پوشیدگی‌های هر موجودی را می‌دانی. تو حجره‌های بطن را بررسی کرده و کلیه‌ها و قلب را می‌بینی، چیزی از تو پوشیده نیست و از مقابل درگاهت مخفی نمی‌ماند.

۱۱۶ ای خدای خالق ما و خالق پدران ما! از درگاهت چنین مقدر گردد که تمام خطاهای ما را ببخشی و گناهان ما را کفاره نموده و تقصیرات ما را مورد عفو و آمرزش قراردهی. گناهان و خطاهای ما را ببخش و ما را سهم بده، ما را عفو نما، ای پدر ما، هر چند که خطا کردیم، ببخش ما را ای پادشاه ما با وجود اینکه تقصیر ورزیده‌ایم. زیرا تو خدای خوب و آمرزنده هستی و برای تمام افرادی که تو را می‌خوانند بسیار احسان می‌نمایی، خداوندا، بخاطر نامت، گناهم را - با وجود اینکه بزرگ است - بیامرز. خدایا بخاطر نام خودت، مرا حیات بخش، با صداقت خود، جانم را از تنگنا خارج ساز.

שחרית

קטו

נִפְשֵׁי: (א) יְהוָה יְהוָה יִאֲהוּבָה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשָּׁנָבְלָנוּ אֱלֹהֵי
 יַעֲקֹב סִלָּה: יְהוָה יְהוָה יִאֲהוּבָה צְבָאוֹת. אֲשֶׁר־י אָדָם בְּיַחַ
 בְּךָ: (ב) יְהוָה יְהוָה יִאֲהוּבָה הוֹשִׁיעָה. הַמַּלְךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־
 קְרָאֵנוּ: (ג) הִשְׁיבֵנוּ יְהוָה יְהוָה יִאֲהוּבָה | אֱלֹהֵי וְנִשׁוּבָה.
 חֲדָשׁ יָמֵינוּ פְּקֻדָּם:

יְהוָה רַחוּם | יִכַּפֵּר עוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהַשְׁיב
 אִפּוֹ. וְלֹא־יַעִיר כָּל־חַמַּתּוֹ: (ד) אֲתָה יְהוָה יְהוָה
 יִאֲהוּבָה לֹא־תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי. חֲסִדְךָ וְאַמְתָּךְ תָּמִיד
 יִצְרֹנִי: (ה) הוֹשִׁיעֵנוּ יְהוָה יְהוָה יִאֲהוּבָה אֱלֹהֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ מִן־
 הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קְדֹשְׁךָ. לְהַשְׁתַּבַּח בְּתֵהֱלִתְךָ:
 (ו) אִם־עֲוֹנוֹת תִּשְׁמָר־יָהּ. אֲדָנִי מִי יַעֲמֹד: כִּי־עַמְּךָ
 הִסְלִיחָהּ. לְמַעַן תִּזְכָּר: (ז) לֹא בַחֲטָאֵינוּ עָשָׂה לָנוּ.
 וְלֹא כְעֹזְנֵתֵינוּ גָמַל עָלֵינוּ: (ח) אִם־עֲוֹנֵינוּ עָנוּ בָנוּ.
 יְהוָה יְהוָה יִאֲהוּבָה עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ: (ט) זָכַר רַחֲמֶיךָ יְהוָה יְהוָה
 יִאֲהוּבָה וְחֲסִדֶיךָ. כִּי מֵעוֹלָם הִמָּה: (י) יַעֲנֶךָ יְהוָה יְהוָה יִאֲהוּבָה
 בְּיוֹם צָרָה. יִשְׁנָבֶךָ שֵׁם אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: (יא) יְהוָה יְהוָה יִאֲהוּבָה
 הוֹשִׁיעָה. הַמַּלְךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קְרָאֵנוּ: אָבִינוּ מִלִּפְנֵי
 חָנּוּ וַעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים. עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה
 כְּרֹב רַחֲמֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: (יב) וְעַתָּה אֲדָנִי

(א) תהלים מ"ו. (ב) שם כ"ו. (ג) איכה ה'. (ד) תהלים ע"ח. (ה) שם מ'. (ו) שם ק"ו. (ז) שם ק"ל.
 (ח) תהלים ק"ג. (ט) ירמיה י"ד. (י) תהלים כ"ח. (יא) שם כ". (יב) שם. (יג) דניאל ט'.

خدای سپاهیان با ماست، خدای یعقوب همیشه برای ما قلعه و ملجاء است. ای خدای لشکریان- مقدس- خوشابحال انسانی که به تو توکل نماید. خدایا نجات ده! آن پادشاه، در روزی که او را صدا می‌زنیم، ما را اجابت فرماید. خداوندا ما را به سوی خودت برگردان تا توبه نمایم، ایام ما را چون قدیم تجدید فرما.

۱۱۱۱ او- خدای- مهربانی است که گناه را می‌آمرزد و- خطاکار- را تباه نمی‌نماید، بارها خشم خود را برمی‌گرداند و تمام عصبانیت خود را بر نمی‌انگیزد. تو ای خدایا، رحم‌هایت را از من دریغ مدار، احسان و حقیقت تو، همیشه مرا حفظ نمایند. ای خدای خالق ما، ما را نجات ده و از میان امتهای جمع‌آوری فرما تا نام مقدست را سپاس گفته و به ستایش تو، افتخار نمایم. خداوندا اگر گناهان را نگهداری و نبخشی، خدایا کیست که پایداری نماید؟ لیکن آمرزش از جانب توست بخاطر آنکه از تو ترس داشته باشند. مانند خطاهایمان با ما رفتار نکن و مانند گناهانمان ما را کیفر نده. اگر گناهانمان در مورد ما شهادت دهند، خدایا تو بخاطر نامت- نیکی- انجام ده. خدایا رحم‌ها و احسان‌هایت را بخاطر داشته باش زیرا از ازل هستند. خداوند در روز سختی تو را اجابت فرماید، نام خدای یعقوب تو را برافرازد. خدایا نجات ده، آن پادشاه در روزی که او را صدا می‌زنیم ما را اجابت فرماید. ای پدر ما، ای پادشاه ما، بر ما شفقت نموده، و ما را جواب ده. با وجود اینکه در ما اعمال نیکی وجود ندارد، چون کثرت رحم‌هایت با ما به صورت صدقه رفتار نما و بخاطر نامت ما را نجات ده.

אֱלֹהֵינוּ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ אֶת־עַמְּךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּיַד
 חֲזָקָה וּתְעַשְׂלֶךְ שֵׁם פְּיוֹם הַזֶּה. חֲטָאנוּ רָשָׁעֵנוּ:
 אֲדָנִי כְּכֹל־צִדְקֹתֶיךָ יִשְׁבֹּגָא אַפְּךָ וַחֲמַתְךָ מֵעִירָךְ
 יְרוּשָׁלַם הִרְקֹדְשֶׁךָ. כִּי בַחֲטָאֵינוּ וּבַעֲוֹנוֹת אֲבֹתֵינוּ
 יְרוּשָׁלַם וְעַמְּךָ לְחֶרֶףָה לְכֹל־סְבִיבֹתֵינוּ: וְעַתָּה שְׁמַע
 אֱלֹהֵינוּ אֶל־תְּפִלַּת עַבְדְּךָ וְאֶל־תְּחִנּוֹנָיו וְהָאֵר פְּנֵיךָ
 עַל־מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמַיִם. לְמַעַן אֲדָנִי: הִטָּה אֱלֹהֵי אֲזוּנֶיךָ
 וּשְׁמַע פִּקּוּחַ עֵינֶיךָ וּרְאֵה שְׁמַמְתֵינוּ וְהָעִיר אֲשֶׁר־
 נִקְרָא שְׁמֶךָ עָלֶיהָ. כִּי וְלֹא עַל־צִדְקֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מִפְּיִלִים
 תְּחַנּוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל־רַחֲמֶיךָ הִרְבִּים: אֲדָנִי שְׁמָעָה
 אֲדָנִי וּסְלַחָה אֲדָנִי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אֶל־תְּאַחֵר. לְמַעַנְךָ
 אֱלֹהֵי כִי־שְׁמֶךָ נִקְרָא עַל־עִירָךְ וְעַל־עַמְּךָ: אָבִינוּ אָב
 הִרְחַמֵן הִרְאֵנוּ אוֹת לְמוֹכָה וְקַבֵּץ נְפֹשׁוֹתֵינוּ מֵאֲרָבַע
 בְּנִפּוֹת הָאֶרֶץ. יִבִירוּ וַיִּדְעוּ כָּל הַגּוֹיִם * כִּי־אַתָּה
 יְהוָה^{יאהרונתי} אָבִינוּ אַתָּה. אֲנַחְנוּ הַחֲמֵר וְאַתָּה יִצְרָנוּ
 וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ כָּלָנוּ: אָבִינוּ מִלְכֵנוּ צוּרֵנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ
 חוֹסֵה יְהוָה^{יאהרונתי} עַל־עַמְּךָ וְאֶל־תִּתֵן נְחִלָּתְךָ
 לְחֶרֶףָה לְמִשְׁלָבָם גּוֹיִם. לְמָה יֹאמְרוּ בְעַמִּים אֵיזָה
 אֱלֹהֵיהֶם: יִדְעֵנוּ יְהוָה^{יאהרונתי} כִּי חֲטָאנוּ. וְאִין מִי
 יַעֲמֹד בְּעַדְנוּ אֵלָּא שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל יַעֲמֹד לָנוּ בַעֲת

(*) ישעיה ס"ד. ב' ויאל ב'.

و حالا ای خدای خالق ما، که قوم خود را با قدرت قوی از سرزمین مصر خارج نمودی و مانند امروز برای خود نام و شهرتی ایجاد نمودی، خطا کرده و شرارت ورزیده‌ایم. خدایا تمنا اینکه مطابق تمام صداقت، خشم و غضب را از شهر خود، یروشالیم، کوه مقدست برگردان، زیرا بخاطر خطاهای ما و گناهان پدرانمان، یروشالیم و قوم تو در مقابل اطرافیانمان خوار گشته‌است. و حالا خدای ما، به دعای بنده‌ات و به استغاثه‌هایش گوش‌فرا داده و رویت را بر خانه مقدست که ویران گشته منور ساز، بخاطر - خودت، ای - خدا! ای خدای من نظرت را به من متوجه‌ساز و بشنو، نظرت را بگشا و سرگردانی ما و شهری که نام تو بر آن خوانده شده‌است را ببین، زیرا که بر مبنای صداقتمان به درگاه تو استغاثه نمی‌کنیم، مگر بر اساس رحمهای زیاد تو. خدایا بشنو، خداوندا ببخش، پروردگارا توجه فرما، انجام‌ده و به تأخیر نینداز، بخاطر خودت ای خالق من زیرا نام تو بر شهرت و قوم خودت خوانده شده‌است. ای پدرما، ای پدر مهربان، علامتی به خوبی به ما نشان بده، پراکنندگان ما را از چهار اکناف زمین جمع‌آوری نما، تا همه امتها بشناسند و بدانند که تو ای خدا، پدر ما تو هستی، ما خاک و گل و تو خالق ما هستی و همه ما آفریده قدرت تو هستیم، ای پدرما، پادشاه ما، و نجات دهنده ما، خدایا بر قوم خود رحم فرما و ملت خودت را مورد ننگ و مثال در میان اقوام قرار نده، چرا در امتها بگویند خدای آنها کجاست؟ خداوندا می‌دانیم که خطا کرده‌ایم و کسی نیست که در حق ما بایستد مگر اینکه نام بزرگ تو در هنگام سختی در حق ما بایستد.

שחרית

קיו

צָרָה. וּכְרַחֵם אָב עַל בְּנָיִם רַחֵם עָלֵינוּ. חֲמוּל עַל עַמְּךָ
 וְרַחֵם עַל נַחֲלָתְךָ. חוּסָה נָא כְּלָב רַחֲמֶיךָ חֲנֵנוּ מִלְּכֵנוּ
 וְעִנְנוּ. לֵךְ יְהוָהנִי יֵאָהֲרֹנִי הַצְדָּקָה עוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת
 בְּכָל עֵת וְעַתָּה. הִבֵּט נָא וְהוֹשִׁיעָה נָא צֵאן מִרְעִיתְךָ.
 אֵל יִמְשָׁל-בָּנוּ קַצֵּף כִּי לֵךְ יְהוָהנִי יֵאָהֲרֹנִי הִישׁוּעָה
 בְּךָ תוֹחַלְתָּנוּ. אֲלוֹהֵי סְלִיחוֹת אָנָּה סֶלַח נָא. כִּי אֵל
 טוֹב וְסֶלַח אַתָּה:

אָנָּה מֶלֶךְ רַחוּם וְחַנוּן זְכוֹר וְהִבֵּט לְבָרִית בֵּין
 הַבְּתָרִים. וְתִרְאֶה לְפָנֶיךָ עֲקֵדַת יְחִיד. וּלְמַעַן
 יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ. אִי תַעֲזֹבֵנוּ אָבִינוּ. וְאֵל תִּטְשֵׁנוּ מִלְּכֵנוּ
 וְאֵל תִּשְׁכַּחֵנוּ יוֹצְרֵנוּ. וְאֵל תַּעֲשׂ עִמָּנוּ כְּלָהּ בְּגִלוֹתֵינוּ.
 כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה:

אֵין כְּמוֹךָ חַנוּן וְרַחוּם אֱלֹהֵינוּ. אֵין כְּמוֹךָ אֵל אֶרֶץ
 אֲפִים וְרַב חֶסֶד וְאַמֶּת. הוֹשִׁיעֵנו וְרַחֲמֵנוּ מִרַעַשׁ
 וּמִלְּגוֹ הַצִּילָנוּ: (א) זְכוֹר לְעַבְדֶּיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק
 וְלְיַעֲקֹב. אֵל-תִּפְּן אֵל-קָשִׁי הָעַם הַזֶּה וְאֵל-רִשְׁעוֹ
 וְאֵל-חַטָּאתוֹ: (ב) שׁוּב מִחֲרוֹן אַפֶּךָ וְהִנָּחֵם עַל-הַרְעָה
 לְעַמְּךָ: וְהִסַּר מִמֶּנּוּ מִכַּת הַמּוֹת כִּי רַחוּם אַתָּה. כִּי
 כֵן דִּרְבָּךְ לַעֲשׂוֹת חֶסֶד חֲנֹם בְּכָל יוֹר וְדוֹר: (ג) אָנָּה
 יְהוָהנִי יֵאָהֲרֹנִי הוֹשִׁיעָה נָא: אָנָּה יְהוָהנִי יֵאָהֲרֹנִי

(א) דברים ט"ו. (ב) שמות ל"ב. (ג) תהלים קי"ח.

و چون رحم پدر بر فرزندان، بر ما رحم فرما. بر قوم خود شفقت نموده و بر ملت خودت رحم نما. تمنا اینکه چون کثرت رحم هایت ما را تفقد نمایی، ای پادشاه ما شفقت نموده و ما را استجابت نما. خدایا صداقت از آن توست، ای که در هر زمان و هنگامی کارهای عجیب انجام می دهی، خواهش می کنیم نظر فرما و هم اینک گوسفندان مرتع خود را نجات ده. غضب - و عقوبت بد - بر ما مسلط نگردد زیرا خدایا نجات از آن توست و ما به تو امیدواریم. ای خدای بخشایشگر، تمنا داریم، حالا ما را بیمارز زیرا تو خدای قادر خوب و بخشنده هستی.

אנא تمنا داریم ای پادشاه مهربان و بخشنده عهد بین شقه ها (پیمان با ابراهیم) را مورد عنایت قرار داده و به آن نظر فرمایی و دست و پا بسته شدن آن فرزند یگانه (قربانی شدن اسحاق) در پیشگاه تو مورد تفقد واقع شود و بخاطر یسرائل (حضرت یعقوب) پدرمان، ای پدر ما، ما را ترک نکن، ای پادشاه ما، ما را رها نساز، ای خالق ما، ما را فراموش نکن و در غربت ما را نابود نساز زیرا تو خدای قادر و پادشاه بخشنده و مهربان هستی.

אני ای خدای ما، بخشاینده و مهربانی مانند تو وجود ندارد، قادر بر حوصله و بسیار با احسان و حقیقت محض مثل تو وجود ندارد، ما را نجات ده و بر ما رحم فرما. بندگان، ابراهیم، اسحق و یعقوب را به یاد داشته باش و به سرسختی این قوم و به شرارت و خطایش رو نکن. از برافروختگی خشمت برگرد و از بدی رساندن به قومت تغییر اراده فرما. از ما، ضربه مرگ را دور ساز زیرا تو مهربان هستی، چون طریقت تو اینچنین است که لطف بلاعوض با هر نسل و نسلی انجام دهی. تمنا داریم خدایا اینک ما را نجات ده، خواهش می کنیم خداوندا حالا ما را کامیاب گردان.

שחרית

ק"ח

הַצְּלִיחָה נָא: אֲנֵא יְהוָהּנִי יַאֲהוּרְנִי עֲנֵנוּ בַיּוֹם קְרֵאֵנוּ:
 לְךָ יְהוָהּנִי יַאֲהוּרְנִי קוֹיֵנוּ. לְךָ יְהוָהּנִי יַאֲהוּרְנִי חֲכִינֵנוּ.
 לְךָ יְהוָהּנִי יַאֲהוּרְנִי נִיחַל אֶל תַּחֲשֶׁה וּתְעַנֵּנוּ. כִּי נֶאֱמַו
 גּוֹיִם אֲבָדָה תִּקְוֹתֵם. כָּל־בֶּרֶךְ לְךָ תִּכְרַע וְכָל־קוֹמָה
 לְפָנֶיךָ תִּשְׁתַּחֲוֶה:

הַפּוֹתַח יָד בְּרֵשׁוּבָה לְקַבֵּל פּוֹשְׁעִים וְחַטָּאִים.
 נְבַהֲלָה נַפְשֵׁנוּ מְרוֹב עֲצָבוֹנֵנוּ. אֶל תִּשְׁכַּחֲנוּ
 נֶצַח קוֹמָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ. אֶל תִּשְׁפּוֹךְ חֲרוֹנְךָ עָלֵינוּ כִּי
 עֲמָךְ אֲנַחֲנוּ בְּנֵי בְרִיתְךָ. אֶל תִּבְיָטָה. דַּל כְּבוֹדֵנוּ
 בְּגוֹיִם וְשִׁקְצוֹנוּ כְּטַמְאָת הַנְּדָה. עַד מָתִי עֲזֹךְ בְּשִׁבִי
 וְתִפְאַרְתְּךָ בְּיַד צָר. הִמָּה יִרְאוּ וַיִּבְשׂוּ וַיִּחַתּוּ
 מִנְּבוֹרְתֵם. עוֹרְרָה גְבוּרְתְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֹךְ.
 אֶל יִמְעֵטוּ לְפָנֶיךָ תִּלְאוֹתֵינוּ מִהֵר יִקְדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ
 בַּעַת צְרוֹתֵנוּ. לֹא לְמַעַנְנוּ אֶלָּא לְמַעַנְךָ פְּעוֹל וְאֶל
 תִּשְׁחַת אֶת זִכְרֵ שְׂאִרֵינוּ. כִּי לְךָ מִיחֲלוֹת עֵינֵינוּ
 כִּי אֶל מַלְךְ חֲנוּן וְרַחוּם אָתָּה. וּזְכוֹר עֲדוֹתֵינוּ בְּכָל־
 יוֹם תִּמְיֵד אוֹמְרִים פְּעַמִּים בְּאַהֲבָה: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל.
 יְהוָהּנִי יַאֲהוּרְנִי אֱלֹהֵינוּ. יְהוָהּנִי יַאֲהוּרְנִי אֶחָד:

ואומר החון חצי קדיש. וקורם הוצאת ס"ת אומרים

אֶל אֲרֶךְ אַפִּים וְרַב חֶסֶד וְאֱמֶת. אֶל בְּאַפְךָ תּוֹכִיחֵנוּ. חוֹסֶה
 יְהוָהּנִי יַאֲהוּרְנִי עַל יִשְׂרָאֵל עֲמָךְ וְהוֹשִׁיעֵנוּ מִכָּל רָע. חֲטָאֵנוּ
 לְךָ. אֲדוֹן סֶלַח נָא. כְּרוֹב רַחֲמֶיךָ אֶל:

توکل داریم. خدایا به درگاه تو انتظار می کشیم. پروردگارا به تو امیدواریم. سکوت نکن و به ما جواب بده زیرا اقوام کافر گفتند: «امید آنها از بین رفته است». هرزانی به درگاه تو خم می شود و هر قامتی در حضور تو تعظیم می نماید.

הפוח ای خدایی که دست را به راه توبه گشوده ای تا تقصیرورزان و خطاکاران را بپذیری. جان ما از زیادی غم و غصه ما نگران گشته است. ما را - برای - همیشه فراموش نساز، قیام فرما و ما را نجات ده. خشم را بر ما نریز زیرا ما قوم تو، فرزندان هم پیمان تو می باشیم. ای خدای قادر، کم ارزشی ما را در میان ملتها نظر فرما، که ما را مانند ناپاکی قاعدگی مکروه می شمارند. تا کی قدرت تو در اسارت و افتخار تو در دست دشمن باشد؟ آنها ببینند و شرمند گردند و از قدرت جبروتشان درهم شکسته شوند. جبروت را برانگیز و بخاطر نامت ما را نجات ده. مشقت های ما، در نظرت کم نیاید، شتاب کن در هنگام مشکلاتمان، رحمایت بر ما مقدم گردند. نه بخاطر ما بلکه بخاطر خودت عمل کن، یاد و باقیمانده ما را نابود نساز زیرا چشمان ما به درگاه تو انتظار می کشند زیرا تو پادشاه مهربان و بخشنده هستی. شهادت ما را مورد عنایت قرارده که همیشه هر روز دوبار با عشق و علاقه می گوئیم: بشنو اسرائیل، خدای خالق ما، خدای یکتاست.

«سپس شالیح صیبور قدیش لعلاً می گوید و قبل از خروج سفر تورا متن زیر را می خوانند.»

قوانین قرآنت تورا و براخای گومل

۱) در روز دوشنبه، پنجشنبه و مینحای شبات و روز تعینت (روزه) تنها سه نفر و در روز اول ماه و ایام وسط موعده تنها چهار نفر براخای تورا می گویند، که این تعداد نفرات قابل تغییر نمی باشد. در روز موعده حداقل پنج نفر، در روز کیبور حداقل شش نفر و در روز شبات حداقل هفت نفر براخای تورا می گویند.

۲) هنگامی که سفر تورا را برای نشان دادن به جماعت می گردانند، شایسته است که به حروف سفر تورا به صورتی نگاه کند که بتواند آنها را بخوبی بخواند و بدین وسیله فیض بزرگی شامل حال او خواهد شد و خوب است که به کلمه ای که با حرف اول نام او شروع می شود به دقت نگاه کند.

۳) سعی کند که حداقل ماهی یکبار براخای تورا بگوید و برای رفتن به سمت سفر تورا از کوتاهترین مسیر رفته و

אל אֶרֶךְ אַפְסִים וּמְלֵא רַחֲמִים. אל תִּסְתַּר פְּנֵיךָ מִמֶּנּוּ. חוֹסֶה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָּוְנָה עַל שְׂאֵרֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ. וְהַצִּילֵנוּ מִכָּל-רָע חַסְאָנוּ לָךְ. אֲדוֹן סֶלַח נָא. כְּרֹב רַחֲמֶיךָ אֵל:

וביום שאין אומרים בו תחנון אומרים

יְהִי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָּוְנָה עִמָּנוּ בְּאֲשֶׁר הָיָה עִם אֲבוֹתֵינוּ אֶל-יַעֲקֹב וְאֶל-יִשְׂשָׁנוּ: הוֹשִׁיעָה אֶת-עַמָּךְ וּבְרַךְ אֶת-נַחֲלֶיךָ וְרַעַם וּנְשָׂאֵם עַד-הָעוֹלָם: בְּעֶבֶר דָּוִד עֲבָדָךְ אֵל תֵּשֵׁב פְּנֵי מַשִּׁיחֶךָ: בְּרוּךְ הַמָּקוֹם שֶׁנִּתְּנָה תוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרוּךְ הוּא: אֲשֶׁרֵי הָעַם שֶׁבָבָה לוֹ אֲשֶׁרֵי הָעַם שִׁיְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָּוְנָה אֵלֵינוּ:

וכשמוציאים ספר תורה אומר החון עם הקהל:

בְּרַחוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָּוְנָה אֱתֵי וּנְרוּמְמָה שְׁמוֹ יְיָהוּ:

רוֹמְמוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָּוְנָה אֶלֵינוּ. וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְהַרְוֹם רַגְלֵי קְדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָּוְנָה אֶלֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְהַר קְדוֹשׁ כִּי קְדוֹשׁ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָּוְנָה אֶלֵינוּ: אֵין קְדוֹשׁ בִּיהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָּוְנָה כִּי אֵין בְּלִתִּי וְאֵין צוּר בְּאֵלֵינוּ: כִּי מִי אֵלוֹהִים מִכָּל־עַדֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָּוְנָה וּמִי צוּר וּזְלָתִי אֶלֵינוּ: תוֹרָה צְנָה לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרְשָׁה קְהֵלֶת יַעֲקֹב: עַץ חַיִּים הוּא לַמַּחְנוֹקִים בָּהּ וְתוֹמְכֵיהָ מְאֹד: דְּרָקִיָּה בְּרַכִּי נֹעַם וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם: שְׁלוֹם רַב לְאוֹהֲבֵי תוֹרָתָךְ וְאֵין לָמוּ מְכֻשׁוֹל: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עוֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָּוְנָה יְבָרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם: כִּי שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָּוְנָה אֶקְרָא הִבּוּ נוֹדֵל לְאֵלֵינוּ: הַכֹּל תָּנוּ עוֹז לְאֵלֵהִים וְתָנוּ כְּבוֹד לַתּוֹרָה:

ומנביה ספר תורה וסראה הכתב לקהל ואומרים

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: תוֹרָה צְנָה לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרְשָׁה קְהֵלֶת יַעֲקֹב: הָאֵל תָּמִים בְּדָבָר אֶמְרַת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָּוְנָה צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ:

از مسیر طولانی بازگردد.

۴) قبل از گفتن براه، لازم است به پاسوقی که از آن قرائت سفرتورا برای او شروع می‌شود، به دقت نگاه کند و سپس نوشته‌ها را با پارچه پوشانده و دستاش را بر سفرتورا قرار داده و با صدای بلند و رسا براه بگوید، سپس دست چپش را از سفرتورا بردارد و با دست راستش تمام مدت قرائت، سفرتورا را نگاه دارد.

۵) اگر براه گوینده، خودش سفرتورا را نمی‌خواند لازم است با صدای آرام همه کلمات را با خزان (خواننده تورا) قرائت نماید. خزان و براه‌گوینده مراقب باشند که کلیه کلمات را از روی سفر تورا بخوانند و کلمه‌ای را از حفظ نگویند. سپس تورا را پوشانده و براه‌ای آخر را بگوید.

۶) براه‌گوینده و خزان در هنگام قرائت به میزی که سفرتورا روی آن قرار دارد تکیه ندهند.

۷) ترتیب براه‌های سفرتورا، ابتدا کهن بعد لوی و سپس فرد عادی است. در صورتیکه لوی در کنیسا نباشد همان کهنی که براه‌های اول تورا را گفته بجای لوی نیز براه می‌گوید. اگر کهن در کنیسا نباشد ترتیب فوق لغو می‌گردد و فرد عادی یا لوی براه‌های اول را می‌گوید ولی لوی براه‌های دوم را نگوید.

۸) رسم است که دو کهن یا دو لوی، دو برادر و همچنین پسر و پسر پشت‌سره‌م براه نخوانند (مگر در براه‌های منسلیم و مقطیر هنگامی که از دو سفر تورا قرائت می‌گردند) بلکه فرد دیگری بین آنها براه بگوید.

۹) روزهایی که سه براه گفته می‌شود، براه گوینده باید بالغ (۱۳ سال به بالا) باشد. مگر در موارد استثنایی و ضروری، مثلا کسی که تا چند روز دیگر به سن بلوغ می‌رسد که اجازه دارد براه بگوید. ولی در صبح شبات کودک کمتر از ۱۳ سال نیز جزء هفت نفر محسوب می‌شود.

۱۰) کودک ۶ سال به بالا که براه‌های تورا می‌گوید می‌تواند سفرتورا را نیز قرائت نماید.

۱۱) در مواردی که براه‌های تورا اضافه می‌گردد (موسیف‌ها) لازم است برای هر فرد حداقل سه پاسوق قرائت گردد که بهتر است از قسمت جدید و خواننده نشده باشد.

۱۲) برای فردی که در سال اول فوت یکی از نزدیکانش می‌باشد در صورت عدم ایجاد بحث و دلخوری، خواندن براه‌های مقطیر ارجح می‌باشد در غیر اینصورت هر براه‌ی بر این براه مقدم است.

۱۳) از هنگام شروع قرائت تورا هرگونه صحبت حتی در مورد مطالب تورا ممنوع است.

۱۴) فردی که هفتارا می‌خواند در خاتمه آخرین براه (אֲשֶׁר הָיָה אֲמֵן) می‌گوید.

۱۵) چهارگروه افراد بالغ (چه مرد و چه زن) لازم است براه‌های گومل بگویند: الف- بیماری که سه روز بستری بوده است یا پس از زایمان و بیماری شدید چشم ب- پس از آزادی از زندان ج- پس از مسافرت دریایی. د- پس از مسافرت زمینی یا هوایی در صورتیکه مسافت خارج از شهر ۷۲ دقیقه یا بیشتر طول کشیده است. اگر مدت رفت و برگشت در یک روز نیز این مدت بود می‌تواند براه بگوید.

۱۶) فرد موظف باید به صورت ایستاده در حضور ده مرد بالغ براه بگوید. بهتر است براه طی سه روز اول پس از موارد فوق گفته شود. افراد دیگر نمی‌توانند بجای فرد موظف براه بگویند.

۱۷) فردی که به مسافرت رفته و قصد بازگشت (در زمانی کمتر از ۳۰ روز) را دارد پس از بازگشت براه‌های گومل می‌گوید.

۱۸) بجز چهار مورد فوق، در سایر موارد مواجهه با خطر، براه‌های گومل گفته نمی‌شود.

וקורין בפרשת השבוע גי נברי. אין פוחתין סחם ואין מוסיפין עליהם.
 ובשעת הקריאה אסור לדבר. ואוני כל הקהל תהיינה אל ספר חתורת.
 ברכות קריאת התורה וברכת הגומל תמצא אותם כשחרית של שבת
 ואחר הקריאה אומר עולה השלישי חצי קדיש.

מאשרי עד תפלה לדוד הוא בעולם הבריאה.

יהי מסדך יהוה אלהי עלינו. באשר יתלנו לך 4

(א) אשרי יושבי ביתך. עוד יהללוך פלה: (א) אשרי העם

שכבה לו. אשרי העם שיהוה אלהי יאהונו כתר אלהיו:

(ב) תהלה לדוד ארוממך אלוהי המלך. ואברכה

שמך לעולם ועד: בכריום אברכה.

ואהללה שמך לעולם ועד: גדול יהוה אלהי יאהונו חכמה

ומהלל מאד. ולגדלתו אין חקר: דור לדור ישבח

מעשיך. וגבולתיך יגידו: הדר פבוד הודך. ודברי

נפלאתיך אשיחה: ועוזו נוראותיך יאמרו. וגדלתך

אספרנה: זכר רב טובך יביעו. וצדקתך ירננו: חנון

ורחום יהוה אלהי יאהונו. בינה ארך אפים וגדל חסד: טוב

יהוה אלהי יאהונו חסד לכל. ורחמיו על כל מעשיו: יודוך

יהוה אלהי יאהונו גבורה כל מעשיך. וחסידיך יברכוכה:

פבוד מלכותך יאמרו. וגבורתך ידברו: להודיע

לבני האדם גבולתיו. וכבוד הדר מלכותו: מלכותך

(א) תהלים ס"ד. (ב) שם קמ"ד. (ג) שם קמ"ח.

خدایا احسان تو بر ما باشد همانطور که به درگاه تو انتظار کشیده‌ایم.

אשר خوشا به حال ساکنان خانه تو، برای همیشه تو را دائم مدح می‌گویند. خوشا به حال قومی که نصیب ایشان، این است. خوشا به حال آن قوم که خداوند، خدای ایشان است.

تسبیح داوید، ای خدای من، ای پادشاه تو را متعال می‌خوانم و نام تو را متبارک می‌گویم تا به ابد. همه روزه تو را متبارک می‌خوانم و نام تو را حمد می‌گویم تا به ابد. خداوند عظیم و بی‌نهایت مدوح است، و برای عظمتش حدی نیست. نسل به نسل اعمال تو را تسبیح می‌خوانند و کارهای عظیم تو را بیان خواهند نمود. درباره شکوه جلال کبریایی تو و موارد اعجاز تو صحبت می‌کنم.

در اهمیت کارهای مهیب تو سخن خواهند گفت و من عظمت تو را بیان خواهم نمود. ذکر کثرت احسان تو را حکایت خواهند کرد و عدالت تو را خواهند سرائید. خداوند کریم و رحیم است، پر حوصله و کثیر الاحسان. خداوند برای همگان نیکوست و رحمت‌های او بر همه مخلوقاتش می‌باشد. خدایا جمیع مخلوقات، تو را حمد می‌گویند و پرهیزکارانت تو را متبارک می‌خوانند. درباره جلال ملکوت تو سخن می‌گویند و توانایی تو را حکایت می‌کنند. تا کارهای عظیم او و جلال شکوه ملکوتش را برای انسانها تعریف کنند. ملکوت

שחרית

קכא

מַלְכוּת כָּל־עֲלָמִים. וּמִמְשַׁלְתֶּךָ בְּכָל־דָּוָר וְדָוּר: סוּמָךְ
 יְהוָה ^{יאהדונהי} יִסְמְךָ לְכָל־הַנְּפֹלִים. וְזוֹקֶךָ לְכָל־הַכְּפוּפִים:
 עֵינֵי־כָל אֱלֹהִים יִשְׁבְּרוּ. וְאַתָּה נֹתֵן־לָהֶם אֶת־אֲכָלָם
 בְּעֵתוֹ: פֹּתֵחַ אֶת־יָדְךָ ^{(יכוין סאד כפסוק זה כי בו עיקר הפרנסת.}
 ויכוין שהוא ית' משגית וון ומסרנס לכל. ויש פורשים כפיהם כלפי השמים והוא
 סימן לקבלת חשפע מלמעלה, וכשיאמר פותח את ידיך יכוין ר"ת שם סא"י
 שהוא מספר יאהדונהי, ומספר סא"ל, וס"ת חת"ך) וּמִשְׁבִּיעַ (ג"י חת"ך)
 לְכָל־חַי רִצּוֹן: צְדִיק יוֹדוּ וְיִזְכְּרוּ ^{יאהדונהי} יסוד בְּכָל־
 דְּרָכָיו. וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קְרוֹב יְהוָה ^{יאהדונהי} מַלְכוּת
 לְכָל־קְרָאָיו. לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֵמֶת: רִצּוֹן־יִרְאִיו
 יַעֲשֶׂה. וְאֶת־שׁוֹעֲתָם יִשְׁמַע וְיִוְשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְהוָה ^{יאהדונהי} נֶצַח
 אֶת־כָּל־אֲהָבָיו. וְאֵת כָּל־הַרְשָׁעִים יִשְׁמִיד:
 תְּהַלֵּל יְהוָה ^{יאהדונהי} הוֹד יְדַבֵּר־פִּי וַיְבָרֶךְ כָּל־בָּשָׂר
 שֵׁם קְדֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: ^א וַאֲנַחְנוּ | נְבָרֶךְ יְהוָה מִעַתָּה
 וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

בימים שאין בהם תחנה מדלגין מומור יענך

(ב) לְמַנְצַח מוֹמֹר לְדוֹד: יַעֲנֶה יְהוָה ^{יאהדונהי} בְּיוֹם צָרָה. יִשְׁנָקֶךָ
 שֵׁם אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: יִשְׁלַח עֲזָרָה מִקַּדְשׁוֹ. וּמַצִּיּוֹן יִסְעָדֶךָ:
 יִנְבֵּר כָּל־מְנַחֲתֶךָ. וְעוֹלָתְךָ יִבְשְׁנֶה־סֶלָה: יִתְּנֶלֶךָ כֶּלֶקֶבֶה. וְכָל־
 עֲצָרְךָ יִמְלֹא: נִרְנְנֶה. בִּישׁוֹעֲתְךָ וּבְשֵׁם־אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל. יִמְלֹא יְהוָה ^{יאהדונהי}
 כָּל־מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ: עֲמֵה יְדַעְתִּי כִּי הוֹשִׁיעַ יְהוָה ^{יאהדונהי}
 (א תהלים קס"ו. ב) שם כ"י.

تو، سلطنتی بر همه جهان‌ها و تسلط تو در همه دوره‌هاست. خداوند برای تمام افتادگان تکیه‌گاه است و خیم‌شدگان را برمی‌خیزاند. چشمان همگان منتظر تو می‌باشد و تو خوراکشان را به موقع می‌دهی.

«لَعَنَكُم كَفْتَن جَمَلَه» *لَعَنَكُم كَفْتَن* "توجه شود که خداوند بر حیات تمام موجودات ناظر است و خوراک و مایحتاج آنها را مهیا می‌سازد.

دست خود را می‌گشایی و تمام زندگان را بر طبق رضایتشان سیر می‌نمایی.

خداوند در جميع طریق‌های خود عادل و در همه اعمالش رحیم است. خداوند به آنانی که او را می‌خوانند، به آنانی که او را به راستی می‌خوانند، نزدیک است. آرزوی ترسندگان خود را بجا می‌آورد و تضرع ایشان را شنیده، آنها را نجات می‌بخشد.

خدا همهٔ محبان خود را حفظ نموده و همه شریران را هلاک خواهد ساخت.

دهان من تسیح خداوند را خواهد گفت و هر بشری نام مقدس او را تا به ابد متبارک بخواند.

ما خداوند را از حال تا به ابد ستایش می‌کنیم، حمد بگویید خدا را.

در ایامی که ویدوی (اعتراف به گناهان) خوانده نمی‌شود، فصل زیر را نمی‌خوانند

לְמַנְצָח برای رهبر نوازندگان سرودی از آن داوید. خداوند، تو را در روز سختی اجابت نماید. نام خدای یعقوب تو را سرافراز نماید. مددش را از جایگاه مقدس خود بفرستد و از صیون تو را کمک نماید. تمام پیشکش‌هایت را یاد نموده و قربانی‌های سوختنی‌ات را برای همیشه خاکستر نماید (مورد قبول قرار دهد). موافق خواسته قلبت به تو بدهد و تمام آرزوهای تو را برآورده سازد. با نجات تو ترنم خواهیم گفت و به نام خدایمان پرچم بر خواهیم افراشت، خداوند تمام درخواست‌هایت را به انجام خواهد رسانید. حالا دانستم که خداوند، مسح شده (ماشیح)‌اش را نجات می‌دهد، او

را از آسمان‌های مقدسش با قدرت یمین نجات‌بخشش اجابت می‌نماید. اینها با اتکا به اربابه و با اسب می‌آیند ولی ما نام خدای خالقمان را یاد می‌کنیم، آنها خمیده شده و سقوط می‌کنند ولی ما ایستاده و برافراشته می‌گردیم. خدایا نجات‌ده، آن پادشاه در روزی که او را می‌خوانیم ما را اجابت فرماید.

در خانه فرد عزادار دو جمله اول **זכא לצייון** را نمی‌خوانند و از **זכא** شروع می‌کنند.

זכא خداوند می‌فرماید: نجات دهنده برای صیون و برای توبه‌کاران در جامعه یعقوب خواهد آمد. خداوند فرمود: و این پیمان من با آنهاست که روحم که بر توست و کلامم را که در دهان تو قرار دادم، از دهان تو و از دهان نسل تو و از دهان ذریه ذریه تو دور نخواهند شد، خداوند فرمود از حال تا به ابد. و تو خدایا مقدس هستی، حاضر در میان مدح‌های قوم بنی‌اسرائیل. یک فرشته، دیگری را خطاب کرده می‌گوید: خداوند سپاهیان مقدس، مقدس، مقدس است. تمام زمین از جلال او مملو است. فرشتگان یوغ سلطنت الهی را- از یکدیگر پذیرفته و می‌گویند: جایگاه تجلی خداوند در عرش افلاک مقدس است. عمل جبروتش در زمین مقدس است. برای همیشه و تا ابد مقدس می‌باشد. تمام زمین از نور جلال او، خداوند سپاهیان، مملو است. باد مرا بلند ساخت و از پشت سرم صدای غرش بلندی شنیدم: جلال خداوند از جایگاهش متبارک است. باد مرا برداشت و از پشت صدای رعد قوی شنیدم که- فرشتگان- مدح می‌گویند و ابراز می‌دارند: جلال خداوند از محل و جایگاه تجلی‌اش متبارک است. خداوند تا ابد سلطنت خواهد کرد.

שחרית

קכג

לְעֵלָם וְעַד: יְהוָה־אֱלֹהֵינוּ יִשְׁמְרֵנוּ מִלְּכֹוֹתָהּ קָאִים לְעֵלָם
 וְלְעַלְמֵי עֲלָמָיָא: * יְהוָה־אֱלֹהֵינוּ יִשְׁמְרֵנוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק
 וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שְׁמֶרְהוּ זֹאת לְעוֹלָם לְיִצְרַח מִחֲשֻׁבוֹת
 לְבַב עַמֶּךָ. וְהִכֵּן לְבָבְכֶם אֵלֶיךָ: * וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר
 עֲוֹן וְלֹא־יִשְׁחִית וְהִרְבֵּה לְהַשִּׁיב אִפּוֹ. וְלֹא־יַעִיר כָּל־
 חַמְתּוֹ: * כִּי־אֶתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסֹפֵחַ. וְרַב־חֶסֶד לְכָל־
 קְרֹאֶיךָ: * צְדָקְתְּךָ צָדֵק לְעוֹלָם. וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת:
 * תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם. אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ
 לְאַבְרָהָם מִיְמֵי קָדֶם: * בְּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם יַעֲמֵס־
 לָנוּ הָאֵל יִשׁוּעֵתָנוּ סֵלָה: * יְהוָה־אֱלֹהֵינוּ יִשְׁמְרֵנוּ צְבָאוֹת
 עִמָּנוּ. מְשֻׁבְּלָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה: * יְהוָה־אֱלֹהֵינוּ יִשְׁמְרֵנוּ
 צְבָאוֹת. אֲשֶׁר־יֵאָדָם בְּטַח בְּךָ: * יְהוָה־אֱלֹהֵינוּ יִשְׁמְרֵנוּ
 הוֹשִׁיעָה. הַמְּלִיךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קְרָאֵנוּ:

יכוין למסור נפשו על קדושת שמו ית' כשאומר זה:

בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְרָאֵנוּ לְכְבוֹדוֹ וְהִבְדִּילָנוּ מִן־הַתּוֹעִים
 וְנָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ.
 הוּא יִפְתַּח לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ. וְיִשִּׂים בְּלִבֵּנוּ אֶהְבֵּתוֹ
 וְיִרְאֵתוֹ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וּלְעַבְדוֹ בְּלִבְבִי שָׁלֵם. לֹא נִיַּע
 לְרִיק וְלֹא נִלְוֶה לְבַהֲלָהּ. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה־

(א) ד"ה א' כ"ט. (ב) תהלים ע"ה. (ג) שם ט"ו. (ד) שם קי"ט. (ח) טוף מיכה. (ו) תהלים ס"ח.
 (ז) שם ט"ו. (ח) שם ט"ו. (ט) שם כ"ב.

خداوند حکومتش برای همیشه تا ابد پابرجاست. ای خدای خالق اجداد ما ابراهیم، اسحق و اسرئیل، این را همیشه در تصور افکار قلب قوم خود نگهدار و دل‌های آنها را بسوی خود آراسته گردان. او - خدای - مهربان است که گناه را کفاره نموده و خطاکار را تبه نمی‌نماید، بسیار خشم خود را برمی‌گرداند و تمام عصبانیت خود را بر نمی‌انگیزد. زیرا تو، خدایا خوب و بخشنده هستی و برای تمام کسانی که تو را صدا می‌زنند بسیار احسان می‌نمایی. صداقت تو، عدل جاودانه و شریعت تو حقیقت است. حقیقت را به یعقوب و احسان را به ابراهیم بخشیدی که برای اجداد ما از ایام قدیم قسم خوردی. خداوند که هر روز - نعماتش - را شامل حال ما می‌سازد، خدای نجات دهنده ما برای همیشه متبارک است. خداوند سپاهیان با ماست، خدای یعقوب همیشه برای ما قلعه و پناهگاه است. ای خدای لشکریان مقدس خوشا به حال انسانی که به تو توکل نماید. خدایا نجات ده، آن پادشاه در روزی که او را صدا می‌زنیم، ما را اجابت فرماید.

در هنگام خواندن متن زیر نیت کند که حاضر است جان خود را در راه قداست نام خداوند نثار نماید

۱۱۶۲ خدای ما متبارک باد که ما را به خاطر جلال خود آفریده و ما را از افراد منحرف و کافر جدا ساخته و شریعت حقیقی را به ما عطا نموده و حیات جاودانه را در ما نهاده است. او قلب ما را به شریعتش بگشاید و در قلبمان عشق و ترسش را قرار دهد تا رضایت او را بجا آورده و او را با نیتی کامل عبادت نماییم. ای خدای خالق ما و خالق پدران ما،

קבד שחרית

אלהינו ואלהי אבותינו שש שמור חקיך ומצותיך
 בעולם הזה. ונזכה ונחיה ונירש טובה וברכה לחיי
 העולם הבא: ^(א) למען וימרח כבוד ולא ידם. יהוה אלהי
 אלהינו ^{יהוה אלהי} אלהי לעולם אורך: ^(ב) יהוה אלהי ^{יהוה אלהי} חפץ למען
 צדקו. יגדיל תורה ויאדיר: ^(ג) ויבטחו בך יודעי שמך.
 כי לא עזבת דור שורך יהוה אלהי ^{יהוה אלהי} יהוה אלהי ^{יהוה אלהי} אלהינו.
 מה אדיר שמך בכל הארץ: ^(ד) חוקו ויאמין
 לבבכם. כל המנהלים ליהוה אלהי ^{יהוה אלהי}:

ואמר ההון חצי קדיש ואהכ"א

תתקבל צלותך ובעתך עם צלותהון ובעתהון דכל בית
 ישראל כדם אבנא דבשמיא ואמרו אמן: אמן
 יהא שלימא רבא מן שמיא. חיים ושבע וישועה ונחמה ושיובא
 ורפאה וצלה וסליחה וכפירה וריעות והצללה. לנו ולכל
 עמי ישראל ואמרו אמן: אמן. יעשה שלש פסיעות ואמר
 עושה שלום במרומינו. היא ברחמינו ועשה שלום עלינו ועל
 כל עמי ישראל ואמרו אמן: אמן

ומחורין סיה למקומו ואוי

יהללו את שם חי כי נשנב שמו לכדו הודו על ארץ ושמים: וירם
 קרן לעמו תהיה לכף חסידיו לבני ישראל עם קרובו הללויה:
 ה' הוא האלהים ה' הוא האלהים. בשמים כמעל ועל הארץ סתחת
 אין עוד: אין כבוד באלהים ה' ואין כמעשיך: השיבנו ה' אליך
 ונשובה חדש ימינו כקדם:

(א) תהלים ל"ב. (ב) יסעיה מ"ב. (ג) תהלים ט"ז. (ד) שם ח"ה. (ה) שם ל"א.

از درگاهت چنین مقدر گردد تا قوانین و فرامینت را در این جهان نگهداریم تا موفق گشته و زنده مانیم و خوبی و برکت را در حیات جهان آینده ارث ببریم. به خاطر آنکه روان-من- تو را بسراید و خاموش نماند. ای خدای خالق برای همیشه تو را مدح می‌گوییم. خداوند به خاطر صداقتش مایل است تو را را بزرگ و عالیقدر گرداند. خدایا، داندگان نامت به تو توکل می‌نمایند، زیرا طلب کنندگان را ترک نموده‌ای. ای خدای سرور ما، نام تو در تمام زمین چه با شکوه است. ای تمام کسانی که برای- نجات- خداوند انتظار می‌کشید، قوی باشید. چون دل شما را تقویت خواهد نمود.

شالیح صیور قدیش لملا گفته و سپس متن زیر را می‌خواند

תתקבל نماز و درخواست ما همراه با دعا و درخواست تمام خاندان بنی‌اسرائیل در پیشگاه پدر آسمانی ما مورد قبول واقع شود، بگویید آمین. (آمن)

از درگاه خداوند، صلح و سلامتی زیاد، زندگی، سیری، رستگاری و تسلی، رهایی و شفا، نجات، بخشش و آمرزش، گشایش و موفقیت، برای ما و برای تمام قوم بنی‌اسرائیل تغییر گردد. بگویید آمین. (آمن)

خدایی که صلح و سلامتی در افلاکش برقرار می‌نماید، او با رحمهایش برای ما و برای تمام قوم بنی‌اسرائیل صلح و سلامتی ایجاد نماید، بگویید آمین. (آمن)

تورات مقدس را به جایگاهش برگردانده و می‌خوانند:

יהוה نام خداوند را مدح می‌گویند زیرا تنها نام او متعال است، جلال او فوق زمین و آسمان‌هاست. شأن و افتخار را برای قوم خود برافراشته است تا برای همه نیکوکارانش یعنی برای بنی‌اسرائیل قوم مقربش، مایه فخر باشد، مدح بگویید خدا را. خداوند او خالق است. خدا او در آسمان‌ها از بالا و بر زمین از پایین، خداوند است و (خدای) دیگری وجود ندارد، در میان معبودان مانند تو نیست و چون اعمال تو وجود ندارد. خدایا ما را بسوی خودت برگردان تا توبه نماییم، ایام ما را چون قدیم تجدید فرما.

שחרית קבה

בימים שאין אומרים תחנון אין אומרים תפלה לרוד, ומתחילין סבית יעקב.

מתפלה לרוד עד קוה א ה' הוא בעולם היצירה

(ו) תפלה לרוד הטהרה והארה יאהרונתי אונה ענני כהעני ואביון

אני: שמרה נפשי כרחסיד אני הושע עבדך אתה

אלהי הבוטח אליך: חנני אדני. כיראליך אקרא פלהיום: שמח

נפש עבדך. כיראליך אדני נפשי אשא: כיראתה אדני טוב וסלת.

ורבחסד לכל קראך: הלאינה יהוארהני יאהרונתי תפלתני. והקשיבה

בקול תחנונותי: כיום צרתי אקראך פי הענני: איך כמוד

כאלהים אדני ואין כמעשהך: פלהיום אשר עשית יכולי וישתחוו

לסניך אדני. ויבדדו לשמך: כרגדול אתה ועשה נפלאות אתה

אלהים לבקך: הורני יהוארהני יאהרונתי וברכה אהלך באמתך.

חד לקבי ליראה שמך: אורך אדני אלתני בכל לבבי. ואכבדה

שמך לעולם: כרחסדך גדול עלי. והצלת נפשי משאול תחתיה:

אלהים וידים קמו עלי ועדת עריצים בקשו נפשי. ולא שמך

לנגדם: ואתה אדני אלברחום וחנון. ארך אפים ורחסד ואמת:

סגה אלי וחנוני תנהעוד לעבדך. והושעה לכדאמתך: עשהעמי

אות למובה וראו שנאי ויבשו. כיראתה יהוארהני יאהרונתי

עזרתני ונחמתני:

(ב) בית יעקב. לכו ונלכה באור יהוארהני יאהרונתי: (ג) כפי

פלהעמים ילכו איש בשם אלהיו. ואנחנו

נלך בשם יהוארהני יאהרונתי אלהינו לעולם ועד: (ד) יהי

יהוארהני יאהרונתי אלהינו עמנו כאשר היה עם אבותינו.

(א) תהלים ס"ז. (ב) ישעיה ב"ג. (ג) מיכה ד"ה. (ד) מ"א ח"א.

در ایامی که ویدیوی خواننده نمی‌شود، فصل زیر را نمی‌خوانند

תפלה לדוד

دعایی از آن داوید، خداوندا نظرت را به من متمایل ساز، مرا استجابت نما زیرا مسکین و بیچاره هستم. جانم را مراقبت فرما چون من پرهیزگارم، تو ای خدای من، بنده‌ات که به تو توکل دارد را نجات‌ده. خدایا بر من شفقت نما، زیرا تمام روز تو را می‌خوانم. جان بنده‌ات را شادگردان زیرا خداوندا، به درگاه تو جانم را متوجه ساخته‌ام. زیرا تو خدایا خوب و بخشایشگر هستی برای تمام کسانی که تو را صدا می‌زنند بسیار احسان می‌نمایی. خداوندا، به دعایم گوش فرا ده، به صدای استغاثه‌ام توجه نما. در روز سختی‌ام تو را می‌خوانم که جوابم دهی. خدایا، در میان معبودان، مانند تو نیست و چون اعمال تو وجود ندارد. همه اقوامی که ایجاد نموده‌ای، خواهند آمد و به درگاه تو ای خدا تعظیم خواهند نمود و نام تو را محترم خواهند شمرد. زیرا تو بزرگی و انجام دهنده معجزات، تو تنها خدا هستی. خداوندا، راهت را به من تعلیم ده تا درحقیقت تو قدم گذارم. خواسته‌های قلبم را در ترس از نامت یکسان‌ساز. ای خدای خالقم با تمام قلبم تو را سپاس می‌گویم و نامت را برای همیشه محترم می‌شمارم. زیرا احسانت بر من بزرگ است و جانم را از گور زیرین (جهنم) خلاص کردی. خداوندا، افراد شریر بر علیه من قیام نموده‌اند، گروه ظالمان، جانم را طلب می‌کنند و تو را در مدنظر خود قرار نمی‌دهند. و تو خدایا، قادر و مهربان و بخشنده و پر حوصله، بسیار با احسان و وفادار (امین) هستی. به من روکن و بر من شفقت نما، قدرتت را به بنده‌ات بیخش و کین‌زاده‌ات را نجات‌ده. علامتی به خوبی به من بنما تا دشمنانم دیده و شرم‌منده گردند زیرا تو خدایا به من کمک کرده و مرا تسلی دادی.

בית خاندان یعقوب بیاید تا در نور خدا قدم گذاریم. زیرا تمام امت‌های بت‌پرست هر یک به نام معبودش می‌رود ولی ما تا ابد به نام خدای خالقمان خواهیم رفت. خدای خالقمان، همانطور که با اجدادمان بود، با ما خواهد بود، ما را ترک نکرده و رها

שחרית קבו

אֶ-יַעֲזֹבֵנו וְאֶ-יִשְׁשָׁנוּ: לְהַשׁוֹת לְבַבְנוּ אֵלָיו. לְלַכֵּת בְּכָל-
 דְּרָכָיו וְלִשְׁמַר מִצְוֹתָיו וְחֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו אֲשֶׁר צִוָּה
 אֶת-אַבְתְּיָנוּ: וַיְהִי דְבָרֵי אֱלֹהִים אֲשֶׁר הִתְחַנַּנְתִּי לְפָנֶי
 יְהוָה יְהוָה יְהוָה קָרְבִים אֶל-יְהוָה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יוֹמָם
 וּלְיָלָה. לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט עִבְדוֹ וּמִשְׁפָּט עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
 דְּבַר-יוֹם בְּיוֹמוֹ: לְמַעַן דַּעַת כָּל-עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי
 יְהוָה יְהוָה יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים. אֵין עוֹד:

(א) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד לִזְמַן יְהוָה יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ.
 יֹאמַר-נָא יִשְׂרָאֵל: לִזְמַן יְהוָה יְהוָה יְהוָה שְׁהִיָּה
 לָנוּ. בְּקוֹם עָלֵינוּ אָדָם: אֲזִי חַיִּים בְּלַעֲוֹנוּ. בַּחֲרוֹת
 אִפְסֵם בָּנוּ: אֲזִי הַמַּיִם שִׁטְפוּנוּ. נִהְלָה עָבַר עַל-נַפְשֵׁנוּ:
 אֲזִי עָבַר עַל-נַפְשֵׁנוּ. הַמַּיִם הַזֵּירוּנֵינוּ: בְּרוּךְ יְהוָה
 יְהוָה. שְׁלֹא נִתְּנָנוּ טָרֶף לְשֹׁנֵיהֶם: נַפְשֵׁנוּ כְּצַפּוֹר
 נִמְלְטָה מִפֶּחַ יוֹקְשִׁים הַפֶּחַ נִשְׁבַּר וְאֲנַחְנוּ נִמְלָטְנוּ:
 עֲזָרְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה יְהוָה. עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

מזמור ליום ראשון

חיום יום אחד כשכח קודש השיר שהיו הלויים אומרים על הרוכן

(ב) לְדָוִד מְזֻמָּר לַיהוָה יְהוָה יְהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהָ. תִּבֵּל
 וַיִּשְׁבֵי בָהּ: כִּי הוּא עַל-יַמִּים יְסֻדָּהּ. וְעַל-
 נְהָרוֹת יִבְנֶנָּה: מִי-יַעֲלֶה בְּחַר-יְהוָה יְהוָה. וּמִי יִקּוֹם

(פ תחלים קכ"ד. ב) שם כ"ד.

نخواهد ساخت. برای آن که قلبان را به سوی خود متمایل ساخته، تا در تمام راههایش سلوک نموده و فرمانها، قوانین و احکامش را که به اجدادمان دستور داده، نگهداریم. این سخنان من که به درگاه خداوند استغاثه نمودم به خدای خالقمان شبانه روز- جهت پذیرش- نزدیک باشند تا حق بنده‌اش و حق قوم خود بنی اسرائیل را بر حسب نیاز روزانه ادا نماید به خاطر آنکه تمام امت‌های زمین بدانند که خداوند، او خالق است و جز او نیست.

٧٦٦ سرود درجات از آن داوید؛ حالا بنی اسرائیل می‌گویند اگر خداوند با ما نبود، اگر خداوند در قیام آدمیان بر علیه ما، با ما نبود، آنگاه در برافروخته شدن خشمشان نسبت به ما، ما را زنده می‌بلعیدند. آن هنگام- چون- آب، سیل آسا ما را می‌بردند، رود آب بر جان ما عبور می‌کرد. آن وقت دشمنان چون آب بر جان ما می‌گذشتند. خداوند که ما را شکار دندان‌های آنها قرار نداد، متبارک باد. جان ما چون پرنده‌ای از تلهٔ صیادان خلاص شد تله شکسته شد و ما رها گشتیم. کمک ما به وسیلهٔ ذکر نام خدا ایجاد کننده آسمان‌ها و زمین است.

سرود روز یکشنبه

امروز روز اول پس از شنبهٔ مقدس است.

این سرودی است که لوی‌ها بر دوخان (صحن بت‌همیقداش) می‌خواندند

٧٦٧ سرودی از آن داوید. زمین و هر آنچه در آن است، جهان و ساکنین آن، از آن خداست. زیرا او، آن را بر دریاها پایه گذاشته و کنار رودخانه‌ها آنرا آراسته است. که- شایسته است- به کوه خداوند برآید و چه کسی- می‌تواند- در مکان مقدس پابرجا

שחרית

קבו

בְּמִקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבֶרֶךְ לֵבָב אֲשֶׁר לֹא-נִשְׂא
 לַשָּׂוֵא נַפְשִׁי. וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָה: יִשְׂא בְרָכָה מֵאֵת
 יְהוָה^{יאהדונה}. וְצַדִּיקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה הַדּוֹר הַדּוֹרְשׁוֹ.
 מִבְּקִשֵׁי פְנִידָה יַעֲקֹב סֵלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים אֲרָא שִׁיכֶם
 וְהִנֵּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם. וַיְבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי זֶה
 מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה^{יאהדונה} עֲזוּז וְגִבּוֹר. יְהוָה^{יאהדונה}
 גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים אֲרָא שִׁיכֶם וּשְׂאוּ פִתְחֵי
 עוֹלָם. וַיְבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד
 יְהוָה^{יאהדונה} צְבָאוֹת. הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה: הוֹשִׁיעֵנו

מומור ליום שני

חיום יום שני בשבת קודש השיר שהיו חללים אומרים על הדוכן
 שִׁיר מִזְמוֹר לְבְנֵי-קָרַח: גְּדוֹל יְהוָה^{יאהדונה} וּמְהֻלָּל
 מְאֹד. בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הִרְ-קָדְשׁוֹ: יִפֶּה נוֹף
 מְשׁוֹשׁ כָּל-הָאָרֶץ הִרְ-צִיּוֹן יִרְפְּתֵי צְפוֹן. קְרִית מֶלֶךְ
 רַב: אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ גִדְעָה לְמִשְׁנָב: כִּי-הִינֵה
 הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ. עֲבְרוּ יַחְדָּו: הִמָּה רָאוּ בֵּן תָּמָהוּ.
 נִבְהָלוּ נִחְפְּזוּ: רְעָדָה אֲחֻזָּתָם שָׁם. חֵיל כִּיּוֹלָדָה:
 בְּרוּחַ קָדִים. תִּשְׁבֵּר אֲנִיּוֹת תִּרְשִׁישׁ: כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ
 בֵּן רְאִינוּ בְּעִיר-יְהוָה^{יאהדונה} צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ.
 אֱלֹהִים יְכוֹנְנֶה עַד-עוֹלָם סֵלָה: דְּמִינוּ אֱלֹהִים חֲסִדָּךְ.

(א) תהלים פ"ח.

بماند. آن‌که دستان میرا و قلب پاک داشته باشد، نام مرا بیهوده بر زبان جاری نسازد و برای فریب- دیگران- قسم دروغ نخورد. او برکت را از جانب خداوند و صداقت را از طرف خدای نجات دهنده خود خواهد یافت. نسل طلب کنندگان او، افراد خواهان روی تو، ای (خدای) یعقوب برای همیشه اینچنین هستند. ای دروازه‌ها، سرتان را بلند کنید، ای درهای ابدی برافراشته شوید تا پادشاه صاحب جلال بیاید. این شاه جلیل‌القدر کیست؟ خداوند قدر و قدرتمند، خدا که در جنگ قدرتمند است. ای دروازه‌ها، سرهای خود را برافرازید و ای درهای ابدی بلند شوید تا پادشاه صاحب جلال بیاید. این پادشاه جلیل‌القدر کیست؟ خداوند سپاهیان، او همیشه پادشاه، صاحب جلال است. (سپس ۱۱۷۷*۱۱۷۷ خوانده می‌شود)

سرود روز دوشنبه

امروز روز دوم پس از شنبه مقدس است.

این سرودی است که لوی‌ها بر دوخان (صحن بت‌همیقداش) می‌خواندند

۱۱۷۷ سرود زمر از پسران قورح (قارون). خداوند در شهر خالقمان، کوه مقدسش بزرگ و بسیار مورد ستایش است. کوه صیون در انتهای شمالی شهر پادشاه بزرگ (اورشلیم)، بسیار زیبا و مایه شادی تمام جهان است. خداوند در کاخ‌های آن به‌عنوان پناهگاه شناخته می‌شود. زیرا هم‌اینک پادشاهان هم‌وعده شده، با هم- از آن- عبور کردند. آنها- شکوه خدا را- دیدند، همچنین شگفت‌زده شدند. مضطرب و (برای فرار) شتاب‌زده گشتند. آنجا، آنها را لرز فراگرفت، درد شدید چون زنی که می‌زاید. با باد شرقی،- خدایا- کشتی‌های «ترشیش» (بزرگ) را درهم می‌شکنی. آنچنان که شنیده بودیم، همانطور دیدیم، در شهر خداوند سپاهیان، در شهر خدایمان- که- خداوند آن را تا ابد، برای همیشه می‌آراید. خدایا، درباره احسانت در میان محرابت

בְּקֶרֶב הַיְכָלְךָ: כְּשִׁמְךָ אֱלֹהִים בֵּן תְּהַלְתֶּךָ עַל-קִצְוֵי-
 אָרֶץ. צֶדֶק מְלֵאָה יְמִינְךָ: יִשְׁמַח הַר-צִיּוֹן תְּגַלְגֵּנָה
 בְּנוֹת יְהוּדָה. לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ: סָבוּ צִיּוֹן וְהִקִּיפוּהָ.
 סִפְרוּ מַגְדָּלוֹתֶיהָ: שִׁיתוּ לְבַבְכֶם לְחִילָהּ פָּסְגוּ אַרְמְנוֹתֶיהָ.
 לְמַעַן תִּסְפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹן: כִּי זֶה אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ
 עוֹלָם וָעֶד. הוּא יְנַהַגְנוּ עַל-מוֹת: הוֹשִׁיעֵנו

מזמור ליום שלישי

הַיּוֹם יוֹם שְׁלִישִׁי כִשְׁבַח קוֹדֵשׁ הַשִּׁיר שֶׁהָיוּ הַלְלוּם אוֹמְרִים עַל הַרוֹכֵן
 "מִזְמוֹר לְאַסָּף אֱלֹהִים נִצָּב בְּעֵדַת-אֵל. בְּקֶרֶב אֱלֹהִים
 יִשְׁפֹּט: עַד-מַתִּי תִשְׁפָּטוּ-עוֹל. וּפְנֵי רְשָׁעִים
 תִּשְׁאוּ-סֵלָה: שְׁפָטוּ-דָל וְיִתּוֹם. עָנִי וְרֵשׁ הִצְדִּיקוּ:
 פְּלִטוּ-דָל וְאֶבְיוֹן. מִיַּד רְשָׁעִים הִצִּילוּ: לֹא יֵדְעוּ
 וְלֹא-יִבְיֵנוּ בְּחִשְׁכָּה יִתְהַלְכוּ. יִמּוּטוּ כָל-מוֹסְדֵי אָרֶץ:
 אֲנִי אֹמְרָתִי אֱלֹהִים אַתֶּם. וּבְנֵי עֵלְיוֹן כְּלָבָם: אֲכַן
 כְּאָדָם תְּמוֹתוֹן. וּכְאֶחָד הַשָּׁרִים תִּפְּלוּ: קוֹמָה אֱלֹהִים
 שְׁפָטָה הָאָרֶץ. כִּי-אַתָּה תִּנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם: הוֹשִׁיעֵנו

מזמור ליום רביעי

הַיּוֹם יוֹם רְבִיעִי כִשְׁבַח קוֹדֵשׁ הַשִּׁיר שֶׁהָיוּ הַלְלוּם אוֹמְדִים עַל הַרוֹכֵן
 "אֶל-נְקֻמוֹת יְהוָה יִתְהַדְּוֶה". אֵל נְקֻמוֹת הוֹפִיעַ: הַנְּשֵׂא
 שִׁפְט הָאָרֶץ. הָשֵׁב נְמוֹל עַל-גֹּאֲוִים: עַד-מַתִּי

(א) תהלים פ"ב. ט קמ"ב.

تفکر کردیم. همانند نامت خداوندا، همینطور مدح و سپاس تو تا اقصای زمین - معروف - است، یعنی تو از صداقت و عدالت پر است. به خاطر قضاوت تو، کوه صیون شاد و دختران یهودا خرم خواهند گشت. گرداگرد صیون بگردید و آنرا طواف نمایید، برج هایش را بشمارید. به حصارش توجه کنید و در - بلندی - قصر هایش تامل نمایید تا برای نسل آینده تعریف کنید. زیرا این خدا، تا ابد خدای ماست، او ما را تا مرحله مرگ رهبری خواهد نمود. (سپس 136*177 خوانده می‌شود)

سرود روز سه‌شنبه

امروز روز سوم پس از شنبه مقدس است.

این سرودی است که لوی‌ها بر دوخان (صحن بت‌همیقداش) می‌خواندند

136*177 سرودی از آن «آساف»، خداوند در جماعت خدا متجلی است، در میان قضات، داوری می‌نماید. تا کی با بی‌عدالتی قضاوت می‌کنید؟ - آیا - برای همیشه از شریران طرفداری می‌نمایید؟ مسکین و یتیم را داوری کنید، فقیر و بینوا را تبرئه نمایید. مظلوم و مسکین را برهانید، - ایشان را - از دست شریران خلاص سازید. نمی‌دانند - این قضات - نمی‌فهمند، در تاریکی راه می‌روند، تمام پایه‌های زمین (از داوری آنها) متزلزل می‌باشد. من گفتم شما - داوران - فرشتگانید و همه شما اهل سماوات (ما فوق بشر) هستید. لیکن مثل آدمیان خواهید مرد؛ چون یکی از امرا خواهید افتاد. خدایا برخیز و جهان را داوری فرما، زیرا تو همه امتها را متصرف خواهی شد.

(سپس 136*177 خوانده می‌شود)

سرود روز چهارشنبه

امروز روز چهارم پس از شنبه مقدس است.

این سرودی است که لوی‌ها بر دوخان (صحن بت‌همیقداش) می‌خواندند

137*178 ای خداوند، خدای انتقام‌ها، ای خدای انتقام‌ها تجلی فرما. ای داور جهان

بزرگی‌ات را آشکار ساز، متکبران را به سزای خود برسان. خداوندا تا به کی شریران، تا

שחרית קכט

רְשָׁעִים יְהוָה יִהְיֶה יֵאָדָרְנָהּ. עַד־מָתִי רְשָׁעִים יַעֲלוּזוּ: יִבִּיעוּ
יִדְבְּרוּ עֵתְךָ. יִתְאָמְרוּ כָּל־פְּעָלֵי אֱוֹן: עֲמֹךָ יְהוָה
יֵאָדָרְנָהּ יִדְבְּאוּ. וְנַחֲלֶתְךָ יַעֲנוּ: אֶלְמָנָה וְגַר יִהְיֶה גּוֹ.
וַיִּתּוּמִים יִרְצָחוּ: וַיֹּאמְרוּ לֹא יִרְאֶה־יְהוָה. וְלֹא־יִבִּין אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב: בֵּינוּ בְּעָרִים בְּעָם. וּכְסִילִים מָתִי תִשְׁכְּלוּ:
הַנֹּטֵעַ אֱוֹן הֲלֹא יִשְׁמַע. אִם־יֵצֵר עֵינַי הֲלֹא יִבִּיט:
הַיֹּסֵר גּוֹיִם הֲלֹא יוֹכִיחַ. הַמְלַמֵּד אָדָם דַּעַת: יְהוָה יֵאָדָרְנָהּ
יִדְעַ מַחֲשָׁבוֹת אָדָם. כִּי־הִמָּה הַכֹּל: אֲשֶׁר־י
הַגֹּבֵר אֲשֶׁר־תִּיַסְרֶנּוּ יְהוָה. וּמִתּוֹרַתְךָ תִּלְמַדְנוּ: לְהַשְׁקִיט
לוֹ מִיָּמֵי רַע. עַד יִפְרָה לְרָשָׁע שָׁחַת: כִּי לֹא־יִשָּׁשׁ
יְהוָה יֵאָדָרְנָהּ עֲמוֹ. וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב: כִּי־עַד־צָדֵק
יֵשׁוּב מִשְׁפָּט. וְאַחֲרָיו כָּל־יִשְׂרָאֵל־לֵב: מִי־יִקּוּם לִי
עַם־מְרַעִים. מִי־יִתְיַצֵּב לִי עִם־פְּעָלֵי אֱוֹן: לוֹלֵי יְהוָה יֵאָדָרְנָהּ
עֲזָרְתָהּ לִי. כַּמַּעֲטָה שְׁכָנָה דוֹמָה נִפְשֵׁי: אִם־
אָמַרְתִּי מָטָה רַגְלִי. תִּסְדֵּךְ יְהוָה יֵאָדָרְנָהּ יִסְעֲדֵנִי:
כָּל־בְּשָׂרַיִם שָׁרַע־פִּי בְּקִרְבִּי. תִּנְחַחֲמוּמִיךָ יִשְׁעֵשְׁעוּ נִפְשֵׁי:
הִיחַבְּרָךְ כִּפְסֵי הַזּוֹת. יֵצֵר עֲמָל עַל־יְחֹק: יִגְדּוּ עַל־נִפְשׁ
צַדִּיק. וְדָם נָקִי יִרְשִׁיעוּ: וַיְהִי יְהוָה יֵאָדָרְנָהּ לִי לְמִשְׁגָּב.
וְאֱלֹהֵי לְצוֹר מַחֲסִי: וַיֵּשֶׁב עֲלֵיהֶם אֶת־אֹנָם וּבְרַעְתָּם

به کی شیران شادی کنند؟ حرف می‌زنند و سخنان تکبرآمیز می‌گویند، همهٔ بدکاران به خود می‌بالند. خدایا قوم تو را می‌کویند و سهمیه تو را می‌رنجانند. بیوه‌زن و غریب را می‌کشند و یتیمان را به قتل می‌رسانند. می‌گویند: خداوند نمی‌بیند و خدای یعقوب آگاه نمی‌گردد. ای احمقان قوم بفهمید، ای ابلهان کی عاقل خواهید شد؟ آیا او که گوش را بوجود آورده، نمی‌شنود، او که چشم را می‌آفریند، آیا نمی‌بیند؟ او که امت‌ها را تأدیب می‌کند آیا توبیخ نخواهد نمود؟ او که به انسان معرفت می‌آموزد. خداوند، افکار انسان را می‌داند که آنها پوچ هستند. خدایا، خوشا به حال شخصی که او را تأدیب کرده و از شریعت خود او را تعلیم می‌دهی، تا او را از روزهای بلا، رهایی بخشی، مادامی که گور برای شیر کننده می‌شود. زیرا خداوند، قومش را رها نساخته و میراث خود را ترک نمی‌نماید. زیرا که قضاوت بسوی صداقت برمی‌گردد و همهٔ پاک‌دلان آن را پیروی خواهند نمود. که برای من در برابر شیران قیام خواهند نمود، چه کسی برای من در مقابل بدکاران خواهد ایستاد؟ اگر خداوند، یار من نبود، کم مانده بود که جان من در خاموشی (قبر) ساکن شود. هنگامی که گفتم پای من لغزید، احسان تو مرا مساعدت نمود. در کثرت اندیشه‌های دل من، تسلی‌های تو جانم را شادمان می‌گرداند. آیا- فردی که- بر مسند ظلم نشسته و فساد را بعنوان قانون ایجاد می‌نماید، با تو دوست خواهد شد؟ بر علیه جان فرد درستگار جمع می‌شوند و خون فرد بی‌گناه را محکوم می‌سازند. ولی خداوند پناهگاه من است، خدایم صخرهٔ ملجاء من می‌باشد.

-کیفر- گناه آنها را به ایشان برمی گرداند و بخاطر شرارتشان، آنها را نابود می سازد،
خدای خالق ما، ایشان را نابود می سازد. (سپس ۱۷۷:۱۷۷ خوانده می شود)

سرود روز پنجشنبه

امروز روز پنجم پس از شبۀ مقدس است.

این سرودی است که لوی ها بر دوخان (صحن بت همقداش) می خواندند

למנצח برای رهبر نوازندگان با ساز «گیتیت»،- سرودی- از آن «آساف»، برای

خدایی که قدرت ماست ترنم بگوئید، برای خدای یعقوب هلهله نمایید. سرود را بلند
بخوانید، دف و چنگ خوش آهنگ و ریاب بنوازید. برای روز جشن ما هنگامیکه- اکثر-
ماه پوشیده است، در اول ماه شوفار (کرنا) بنوازید. زیرا که این در بنی اسرائیل قانون و
حکمی از جانب خدای یعقوب است.- در این روز- زیور آلات بر یوسف قرارداد، در
زمان خارج شدنش- به عنوان نخست وزیر مصر،- یوسف می گفت- زبانی را که
نمی شناختم، می فهمم^۱. دوش او را (قوم بنی اسرائیل) از بار سنگین دور ساختم، دستانش
از دیگ (پخت غذا برای اربابان مصر) رها شده اند. در تنگنا صدا زدی و تو را خلاصی
دادم، در میان رعد (دریای سرخ) تو را اجابت کردم و تو را نزد آب «مریوا»^۲ برای همیشه
آزمودم. ای قوم من بشنو، به تو اخطار می کنم: ای- قوم- بنی اسرائیل اگر به من گوش
دهی. در میان تو معبود غیر نباشد و نزد معبود بیگانه سجده نما. من خداوند، خدای تو
هستم که تو را از سرزمین مصر بر آوردم، دهانت را- برای درخواست- باز کن و من آنرا
به انجام خواهم رساند. لیکن قوم من سخن مرا نشنید و جامعه بنی اسرائیل به سخنان من
مایل نشد. پس آنها را به دنبال تمایلات دلشان فرستادم تا به مشورت های خود بروند. اگر
قوم من، به- سخنان- من گوش دهد، بنی اسرائیل در راه های من سلوک نمایند.- آنگاه-
در اندک زمانی دشمنان ایشان را زیر دست خواهم نمود و قدرتم را علیه خصمان آنها
برمی گردانم. دشمنان خداوند که او را انکار می کنند، زمان- عقوبت- آنها برای همیشه
فرا خواهد رسید. در حالیکه او- بنی اسرائیل- را از بهترین گندم می خوراند و تو را از
عسل صخره سیر خواهم کرد. (سپس ۱۷۷:۱۷۷ خوانده می شود)

^۱ این پاسوق به آزادی حضرت یوسف از زندان و رسیدن او به عداوت مصر اشاره دارد که در روز اول ماه تیشری (روش هشانا) واقع شد.

^۲ سفر اعداد فصل ۲۰ آیه ۱ الی ۱۳

سرود روز آدینه

امروز روز ششم پس از شنبه مقدس است.
این سرودی است که لوی‌ها بر دوخان (صحن بت‌همیقداش) می‌خواندند

ה' מלך خداوند پادشاه است، خود را به شکوه و جلال آراسته است، خداوند، خود را آراسته و کمر خود را به قدرت بسته است، جهان نیز استوار گردیده است و لغزش نخواهد یافت. تخت تو از ازل آراسته است، تو از ازل هستی. خداوند، نهرها سربرافراشتند، رودخانه‌ها، آواز خود را سردادند، نهرها، خروش خود را می‌خوانند. از صدای آب‌های بسیار، امواج قوی دریا- به گوش می‌رسد که- خداوند در عرش، جلیل‌مند است. شهادت‌های تو، بی‌نهایت امین است، خداوند، قداست تا به ابد، خانه تو را می‌برازد. (سپس 127*127 خوانده می‌شود)

پس از سرود هر روز متن زیر خوانده می‌شود:

הושיענו ای خدای خالق ما، ما را نجات‌ده و ما را از میان امت‌ها جمع‌آوری نما، تا نام مقدس تو را سپاس گوئیم و به ستایش تو افتخار نماییم. خداوند، خدای بنی‌اسرائیل از ازل تا ابد متبارک باد و همه قوم بگویند، آمن، مدح بگویند خدا را. خداوند که در اورشلیم متجلی است از صیون متبارک باد، مدح بگویند خدا را. خداوند خالق، خدای بنی‌اسرائیل متبارک باد که فقط او کارهای شگفت‌آور انجام می‌دهد. و نام بلندمرتبه اوتا به ابد متبارک باد و تمامی زمین از جلال او پر شود آمین و آمین.

سرودهای زیر هر یک در مناسبت‌های خاص قبل از 127*127 خوانده می‌شوند

سرود روز پس از روز کبیور

למנצח برای رهبر نوازندگان، سرودی از پسران قورح (قارون). خداوند، به سرزمین خود راغب شده‌ای اسیری یعقوب را بازگردانده‌ای. گناه قوم خود را بخشیده‌ای، تمامی خطاهای ایشان را برای همیشه پوشانده‌ای. همه غضب خود را از بین برده و از برافروختگی خشم

קרב שחרית

אִסַּפְתָּ כָּל־עֲבָרְתָהּ. הַשִּׁיבוֹת מִחֵרֶן אִסַּף; שׁוּבוּנִי אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנִי
 וְהִסַּר בְּעֵסֶה עַמִּנוּ; הַלְעֹלָם תִּיאַבְדֶּנּוּ. תִּמְשֹׁךְ אִסַּף לְדֹר וָדֹר;
 וְלֹא־אֲתָה תִּשׁוּב תַּחֲנוּנֵי. וְעִמָּה יִשְׁמַחֲרָבָה; הִרְאֵנוּ יְהוָהנִי יִמְחִדוּנֵהּ
 סִסְדָּהּ. וַיִּשְׁעָה תִּתְדַלְּנוּ; אֲשַׁמְעָה מִה־יְדִבֵּר הָאֵל יְהוָהנִי יִמְחִדוּנֵהּ
 כִּי־יְדַבֵּר שְׁלוֹם אֲלֵעֲמוּ וְאֲלֵחֲסִידָיו. וְאֲלֵי־שׁוּבוּ לְבַסְלָה; אֵךְ
 קָרוֹב לִירְאֵיו יִשְׁעוּ. לִשְׁכֵן כְּבוֹד בְּאַרְצֵנוּ; חֲסִדוֹ וְיִצְחָק נִפְשׁוֹ. צֶדֶק
 וְשְׁלוֹם נִשְׁקִי; אֲמֶת מֵאֶרֶץ תִּצְמַח. וְצֶדֶק מִשְׁפָּטִים נִשְׁקֶךְ; גַּם־
 יְהוָהנִי יִמְחִדוּנֵהּ יִתֵּן הַטּוֹב. וְאַרְצֵנוּ תִתֵּן יְכוּלָּה; צֶדֶק לְפָנָיו יִסְלָה.
 וַיֵּשֶׁם לְדָרְךָ פְּעֻמִּיד;

בצום גדליה ובקשרה בטבת אומרים

אֵל עֲזִיר מִזְמוֹר לְאַסַּף; אֱלֹהִים אֱלֹהֵי־מִרְלָה. אֶל־תִּתְחַרַּשׁ וְלֹא־תִשְׁקַט
 אֵל; כִּי־הִנֵּה אוֹיְבֶיךָ יִדְבְּקוּנִי וּמִשְׁנֵאִיךָ נִשְׂאוּ רֹאשׁ; עַל־עַמָּה
 יַעֲרִימוּ סוֹד. וַיִּתְּנֵעֲצוּ עַל־צַפְנֹנֶיךָ; אָמְרוּ לָבוּ וְנִכְחַדֵּם מַצִּי. וְלֹא־
 תִּכָּר שְׁם־יִשְׂרָאֵל עוֹד; כִּי נִוְעֲצוּ לָבוּ חֲדָיו. עֲלֶיךָ בְּרִית יִכְרְתוּ;
 אֲדָלִי אֲדוּם וַיִּשְׁמַעֲאֵלִים מוֹאֵב וְהַנְּגָרִים; גָּבַל וְעַמּוֹן וְעַמְלֵק. פְּלִשְׁתִּי
 עַם־יִשְׂרָאֵל צוֹר; גַּם־אֲשׁוּר גְּלוּהָ עַמָּם. הֵיוּ זִרְנַע לְבְּגֵד־לוֹט סְלָה;
 עִשָּׂה־לָדָם בְּמִדְיָן. בְּסִינְרָא כְּיָבִין בְּנַחַל קִישׁוֹן; נִשְׁמְרוּ בַּעֲד־הָאָר.
 הֵיוּ דַמֵּן לְאַדְמָה; שִׁיתְמוּ גְדִיבְמוּ בְּעֵרֵב וּבְיֹאֵב. וּבְיֹבַח וּבְצִלְמִנַע
 כְּלִי־נִסְיָבְמוּ; אֲשֶׁר אָמְרוּ גִירְשָׁה לָנוּ. אֵת נְאוֹת אֱלֹהִים; אֱלֹהֵי
 שִׁיתְמוּ כְּנַלְגַל. בְּקֹשׁ לְפִגְרֵדָתוֹ; בְּאֵשׁ תִּבְשַׁרְיָעַר. וּבְגִלְהָבָה תִּלְהַט
 הַקִּים; בֶּן תִּרְדֵּם בְּמַעֲרָה. וּבְסוּפְתָהּ תִּבְהַלֵּם; מִלֹּא פְגִידֵם קָלוּן.
 וּבְקִשׁוֹ שִׁמָּה יְהוָהנִי יִמְחִדוּנֵהּ; יִבְשׁוּ וַיִּבְהַלּוּ. עַד־רַעַד וְחִפְרוּ

עַ תְּהִלִּים ט"ז

خویش بازگشته‌ای. ای خدای نجات- دهنده- ما، ما را برگردان و عصبانیت خود را نسبت به ما باطل ساز. آیا تا به ابد نسبت به ما غضبناک خواهی بود و خشم خود را نسل پس از نسل ادامه خواهی داد؟ آیا تو بر نمی‌گردی که ما را حیات بخشی، تا قومت بخاطر تو بشادی نماید؟ خداوند، احسانت را به ما نشان‌ده و نجاتت را به ما عطا فرما. آنچه خدای قادر، خداوند می‌گوید، خواهیم شنید، زیرا به قوم خود و پرهیزکارانش به صلح و سلامتی سخن خواهد گفت تا بسوی جهالت (گناه) برنگردند. بطور حتم نجات او به ترسندگانش نزدیک است، تا جلال- او- در سرزمین ما ساکن شود. احسان و حقیقت با هم ملاقات کرده‌اند، عدالت و صلح و سلامتی یکدیگر را بوسیده‌اند. راستی از زمین خواهد روید، و عدالت از آسمان‌ها خواهد نگرست. خداوند نیز نیکی را عطا فرموده و زمین ما محصول خود را خواهد داد. عدالت پیش‌روی او خواهد خرامید و قدم‌هایش را به راه- عدالت- قرار خواهد داد.

سرود روز تعنیت گدلیا و دهم طوت

۶۳۷ سرود زمری از آن «آساف». خدایا، تو را خاموشی نباشد، ای خدای قادر ساکت نمان و آرام نگیر. زیرا اینک دشمنانت می‌خروشدند و خصمانت سربلند کرده‌اند. بر علیه قوم تو، حيله‌ها می‌اندیشند و بر پناه‌آوردگان تو، مشورت می‌نمایند. می‌گویند، بیاید ایشان را هلاک کنیم تا قومی نباشند و نام بنی‌اسرائیل دیگر ذکر نگردد. زیرا با همدلی با یکدیگر مشورت می‌کنند، و بر علیه تو پیمان می‌بندند. خیمه‌های «اِذوم» و «یشمعلیم»، «مُواو» و «هَکَریم». «گوال»، «عَمُون» و «عَمَاق»، «پِلِشَت» با ساکنان «صُور». «أشور» نیز با آنها همراه شده برای همیشه بازوی فرزندان «لوطه» گردیده است. با آنها، همانند (سرانجام) میدان عمل نما، چنانچه با «سیسراه» و «یاوین» در رودخانه «قیشون»- کردی- که در «عِن‌دُر» نابود شدند، سرگین برای زمین گردیدند. سروران آنها را مثل «عُورِو» و «زئو» گردان و امرای ایشان را مثل «زَوْح» و «صَلْمُوناع» (امرای سپاه میدان که در جنگ با گیدعون یکی از رهبران بنی‌اسرائیل در دوره داوران کشته شدند). که گفتند مساکن خدا را برای خود به ارث می‌بریم. ای خدای من آنها را چون کاهبن، مانند کاه در مقابل باد قرارده. مانند آتشی که جنگل را می‌سوزاند و مثل شعله که کوه‌ها را مشتعل می‌سازد. اینچنین آنها را با تندباد خود تعقیب کن و با طوفانت آنها را پریشان‌ساز. روی ایشان را از سبکی و ذلت برگردان تا نام تو را، ای خداوند طلب نمایند. تا ابد خجل و آشفته گردند، شرم‌منده و هلاک شوند.

שחרית

קריג

וַיִּבְרָא: וַיִּבְרָא קִרְאתָה שְׁמָה יְהוָה יִתְחַנֵּן לְכַנּוּה. עֲלִיז

עַל־כָּל־הַיְצָרִים:

בחנוכה אוסרים

(א) מְזֻמָּר שִׁיר תְּנַכַּח הַפִּיִת לְדָוִד: אֲרוֹמָסָה יְהוָה יִתְחַנֵּן יִתְחַנֵּן כִּי
 דְּלִיתֵנִי וְלֹא־שִׁמְחָת אֵיבִי לִי: יְהוָה יִתְחַנֵּן יִתְחַנֵּן אֱלֹהֵי.
 שׁוֹעֲתִי אֱלֹהֵי וְתִרְפְּאֵנִי: יְהוָה יִתְחַנֵּן יִתְחַנֵּן יִתְחַנֵּן מִן־שְׂאוֹל נִפְשִׁי.
 תִּיתֵנִי מִיַּרְדֵּי בָּר: וּפְרוּ לַיהוָה יִתְחַנֵּן יִתְחַנֵּן חֲסִידָיו. וְהוֹדוּ לְזָכַר
 קִדְשׁוֹ: כִּי רָנַע בְּאֶפְסוֹ חַיִּים בְּרָצוֹנוֹ בְּעָרְב לַיִן כְּכִי וְלַבֶּקֶר רָנָה:
 נִגְנֵי אֲמַרְתִּי בְּשִׁלְוִי. בְּלֹא־מוֹט לְעוֹלָם: יְהוָה יִתְחַנֵּן יִתְחַנֵּן בְּרָצוֹנָה
 הַעֲמִדְתָּה לְהַרְרִי עַו הַסְתַּרְתָּ פְנֵיךָ הַיִּיתִי נִבְהַל: אֱלֹהֵי יְהוָה יִתְחַנֵּן
 יִתְחַנֵּן אֶקְרָא. וְאֶל־אֲדֹנָי אֶתְחַנֵּן: מַה־בָּצַע בְּדַמִּי בְּרַדְתִּי אֶל שַׁחַח
 הַיַּחֲדָד עֶפֶר הַבְּנִיד אֲמַתָּה: שָׁמַע־יְהוָה יִתְחַנֵּן יִתְחַנֵּן יִתְחַנֵּן יִתְחַנֵּן
 יִתְחַנֵּן יִתְחַנֵּן עוֹר לִי: הַפְּכָתָה מִסְפְּדִי לְמַחֹל לִי שִׁמְחָתָה שְׂקִי.
 וְתִתְחַנֵּן שְׁמָחָה: לְמַעַן וְיִמְרָה כְּבוֹד וְלֹא יִדָּם. יְהוָה יִתְחַנֵּן יִתְחַנֵּן יִתְחַנֵּן

אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אֲוֹרָה:

כפורים וכצום אסתר אוסרים

(ב) לְמַנְצַח עַל־אֵילַת הַשָּׁמֶר מְזֻמָּר לְדָוִד: אֵלֵי אֵלֵי לְמָה עֲזַבְתָּנִי.
 רְחוֹק מִיִּשְׁוֹעֲתִי דַבְּרֵי שְׂאֵנְתִי: אֱלֹהֵי אֶקְרָא יוֹסֵם וְלֹא
 תִּעֲנֶנּוּ. וְלִלְוָה וְלֹא־דַמְיָה לִי: וְאַתָּה קְרוֹשׁ. יוֹשֵׁב תְּהַלּוֹת יִשְׂרָאֵל:
 בְּהַ בְּטַחוֹ אֶכְתִּינֵנוּ. בְּטַחוֹ וְתַפְלִטָּמוֹ: אֱלֹהֵי וְעָקוּ וְנִמְלָטוּ. בְּהַ בְּטַחוֹ
 וְלֹא־בָשׂוּ: וְאֲנֹכִי תוֹלַעַת וְלֹא־אִישׁ. תִּרְפַּח אָדָם וּבְבוֹרֵעַם: כָּל־רָאִי
 יִלְעָנוּ לִי. וְסִטְרוֹ בְּשִׁפְהָ יִגְיעוּ רָאשׁ: נָל אֶל־יְהוָה יִתְחַנֵּן יִתְחַנֵּן יִתְחַנֵּן

(א) תהלים ל"ב (ב) תהלים כ"ב

تا بدانند تو که نامت خداوند است به تنهایی بر تمام زمین متعال هستی.

سرود خنوکا

מזמור سرود زمر برای افتتاح خانه خدا از آن داوود. خداوند، تو را برآزنده می‌دارم زیرا مرا سرفراز کرده و دشمنانم را بر من شاد ساختی. ای خداوند، خدای من به درگاه تو استغاثه کردم، مرا شفا دادی. خدایا، جانم را از گور برآوردی، از فرورفتن به چاه - قبر - به من حیات بخشیدی. ای پرهیزکاران او، خداوند را بسرایید، با ذکر قدوسیتش او را ستایش نمایید. زیرا که خشم او، یک لحظه - ولی - رضامندی او زندگانی است. انسان - شبانگاه - با گریه می‌خواهد اما در صبح با ترنم - برمی‌خیزد - من در کامیابی خود گفتم، هرگز لغزش نخواهم خورد. خداوند با رضامندی خود، مرا بر کوه‌های استوار قراردادی - و چون - جمالت را پوشانیدی، پریشان شدم. خداوند به درگاه تو صدا می‌زنم نزد خدا تضرع می‌نمایم. در خون من چه فایده است چون به حفره - گور - فرو روم، آیا خاک، تو را مدح می‌گوید و حقیقت تو را اطلاع می‌دهد؟ خدایا بشنو و بر من شفقت نما، خدایا یاورم باش. عزایم را برایم به رقص مبدل ساختی، پلاس - لباس ماتم - مرا بیرون آوردی و کمر مرا به شادی بستی. تا جلالم (روحم) تو را بسراید و خاموش نماند، ای خدای خالق من تا ابد تو را سپاس خواهم گفت.

سرود روز یوریم و تعنیت استر

למנצח برای رهبر نوازندگان بر دستگاه غزاله سحر، سرودی از آن داوود. ای خدای من، ای خدای قادر من، چرا مرا ترک کردی، از نجات من و از فریاد سخنان من دور هستی. ای خدای من، در روز و شب صدا می‌زنم و خاموشی برای من نیست ولی جواب نمی‌دهی. در حالیکه تو مقدس هستی، دائم مورد ستایش - بنی - اسرائیل هستی. پدران ما به تو توکل کردند، به تو توکل داشتند و تو آنها را خلاصی دادی. به درگاه تو ناله کردند و رهایی یافتند، به تو توکل کردند و شرمنده نگشتند. و من - چون - گرمی هستم و شخصیتی نیستم، عار آدمیان و حقیر شمرده شده قوم هستم. تمام آنان که مرا می‌بینند، مسخره‌ام می‌کنند، - به استهزاء - لب باز کرده، سر تکان

יפלאהו. יצילהו כי חפץ בו: כראתה נחי מבטן. מבטחי על שר
אמי: עליה השלכתי מרחם. מבטן אמי אלי אתה: אלתרחק
ממני כרארה קרובה. כי אין עונך: סבבני פרים רבים. אדירי
בשן פתרוני: פצו עלי פיהם. ארנה מרח ושאג: פנים נשפתי
והתפרדו פלעצמותי הנה לבי בדונג. נמס בתוך מצי: יגש
בנרשו וכחי ולשוני מדבק מלקוחי. ולעפרמות תשפתני: כרסבבני
בלבים עדת מרעים הקופוני. בארי ידי ורגלי: אספר פלעצמותי.
המה יבישו יראו בני: יחלקו בגדי להם. ועל לבושי ישילו נורל:
נאתה יהוה יהוה יאהונוהי אלתרחק. יצילתי לעזרתי חושה: הצילה
מתרב נפשי. מיד כלב יהודתי: הושיעני מפי ארנה. ומקרגי רמים
עניתי: אספרה שמך לאחי. בתוך קהל אהללה: יראי יהוה יהוה
יאהונוהי. והללוהו פלועב ועלב בפדוהו. ונורו ממנו פלועב
ישראל: כי לא כזה ולא שקק ענות עני ולא דהסתיר פניו ממנו.
ובשועו אליו שמע: מאתה תהלתי בקהל רב. גברי אשלים נגר
יהאיו: יאכלו ענוים. וישבעו יהללו יהוה יהוה יאהונוהי יהשיו. יחי
לבבכם לעד: תפרו וישבו אלי יהוה יהוה יאהונוהי פל אפסרארץ.
וישתחו לפניה פל משפחות גוים: כי ליהוה יהוה יאהונוהי המלוכה.
ומשל בגוים: אכלו וישתחו. פל דשגרארץ לפניו יכרעו פל יורדי
עשר. ונפשו לא תה: זרע יעבדנו. יספר לאדני לקור: יבאו
ינודו צדקתו. לעם נולד כי עשה:

בשכעה עשר בתמוז אומרים

א) מזמור לאסף אלהים באו גוים. ונתחלקה סמאן אתהיכל
קדשה. שמו את ירושלים לעינים: נתנו את נבלת עבדיה

(א) תחלים ע"ט

می‌دهند- و می‌گویند-: بر خداوند توکل کند تا او را رهایی بخشد، او را خلاصی دهد چون به او مایل است. زیرا تو مرا از شکم- مادر- بیرون آوردی، بر سینه مادرم مرا مطمئن ساختی. به درگاه تو از رحم مادر امید داشتم، از شکم مادرم، تو خدای قادر من هستی. از من دورنباش زیرا سختی نزدیک است و یابوری وجود ندارد. گاوهای زیادی (دشمنان) دور مرا گرفته‌اند و گاوهای قدرتمند باشان مرا احاطه کرده‌اند. دهان خود را بر من چون شیر درندهٔ غران باز کردند. مثل آب ریخته شده‌ام و همهٔ استخوان‌هایم از هم گسیخته، دلم مثل موم گردیده در اندرونم آب شده است. نیروی من مثل سفال خشک شده و زبانم، به کامم چسبیده است و مرا به خاک نیستی، نهاده‌ای. زیرا سگان دور مرا گرفته‌اند، جماعت بدکاران مرا احاطه کرده‌اند. مثل شیر، دستها و پاهایم- را احاطه کرده می‌شکنند-. همهٔ استخوانهای خود را- از لاغری می‌توانم- بشمارم آنها به من چشم دوخته، می‌نگرند. لباسهایم را بین خود تقسیم می‌کنند و بر رخت من قرعه می‌اندازند. و تو ای خدایا دور نباش، ای قدرت من به کمکم بشتاب. جانم را از شمشیر، و وجودم (روحم) را از دست سگ خلاص کن. مرا از دهان شیر نجات‌ده و از میان شاخهای گاو وحشی مرا استجابت نما. نام تو را برای برادرانم تعریف کرده، در میان جماعت، تو را مدح خواهم گفت. ای ترسندگان خداوند، او را ستایش کنید، تمام نسل یعقوب او را محترم شمارید و همهٔ ذریهٔ اسرائیل از او ترس داشته باشید. زیرا بیچارگی مسکین را حقیر و خوار نشمرده و روی خود را از او نهوشانیده است و چون به درگاه او استغاثه کند، او را استجابت می‌نماید. سپاس من در جماعت بزرگ از توست، نذرهای خود را درحضور ترسندگانش ادا خواهم نمود. تا بردباران بخورند و سیر شوند، طلب کنندگان خداوند، او را سپاس گویند؛ دل‌های شما تا ابد زنده و شاد باد. تا- ساکنین- اکناف زمین بیادآورده و بسوی خدا گردند و همهٔ قبایل امته‌ها به درگاه تو سجده نمایند. زیرا سلطنت از آن خداوند است و او بر امته‌ها مسلط می‌باشد. همهٔ متمولان زمین (هوس‌بازان) غذا خورده و به خاک خواهند افتاد- در روز مرگ- همهٔ این افراد که به خاک فرو می‌روند به درگاه او زانو می‌زنند ولی جان هیچ یک را حیات- جاودانه- نمی‌بخشد-. اما- نسلی که او را عبادت می‌کند، دربارهٔ خداوند برای نسل- بعدی- روایت خواهد نمود. ایشان آمده و برای نسلی که متولد می‌شود صداقت او را اطلاع خواهند داد که خدا چه کرده است.

سرود تمنیت هفتم تموز

۱۳۳ سرودی از آن آساف، خدایا امته‌ها به میراث تو داخل شده، محراب مقدست را ناپاک ساختند، اورشلیم را به خرابه تبدیل نمودند. لاشه بندگان را بعنوان خوراک برای پرنده آسمان

שחרית

קרה

מֵאֵל לְעוֹף הַשָּׁמַיִם. בְּשֵׁר חֲסִידֶיךָ לְחִיּוֹת־אֶרֶץ שִׁפְכוּ דָמָם |
כַּמִּים כְּבִיבוֹת יְרוּשָׁלַם וְאִין קוֹבֵר: הֵיִינוּ תְּרַפָּה לְשִׁכְנֵינוּ. לַעַנ
וְקָלָם לִמְקִיבוֹתֵינוּ: עַד־מָה יְהוָה־נִּיחַ יֵאָהֲרוֹנְהִי תִּפְאַנְךָ לְנִצָּחַת. תִּבְעַר
כְּמוֹ־אֵשׁ קִנְאָתְךָ: שִׁפְךָ חֲמָתְךָ אֶל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא־יִדְעוּךָ וְעַל־
מַמְלָכוֹת. אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרְאוּ: קִרְאָכֶל אֶת־יַעֲקֹב. וְאֶת־גְּוֹהֵי
הַשָּׁמַיִם: אֲלֵהֶם וְקִרְלָנוּ עֹנֹת רָאשֵׁינִים מִהֵר. יִקְרָמוּנוּ בְּחִמִּיה. כִּי
בְּלוֹנוּ מְאֹד: עֲזַרְנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ עַל־דְּבַר כְּבוֹד־שִׁמְךָ. וְהִצִּילָנוּ
וְכִסֵּר עַל־חַטֹּאתֵינוּ לְמַעַן שִׁמְךָ: לְמָה וְיֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אִיהָ אֱלֹהֵיהֶם
יִדְעוּ בְּגוֹיִם לְעֵינֵינוּ. נִקְמַת דַּם־עַבְדֶּיךָ הַשָּׁפוּךָ: תִּבּוֹא לְסִגְיָה אֲנִי
אֲסִיר כְּגֹדֶל יְרוּעָה. הוֹתֵר בְּנֵי תְמוֹתָה: וְהֵשֵׁב לְשִׁכְנֵינוּ שְׂבָעֵתִים
אֶל־חֲיִקָּם. תְּרַפְּתֵם אֲשֶׁר תִּרְפֹּיָה אֲדָנִי: וְיִגְנְחוּנוּ עִמָּךְ וְיִצְאוּ
מִרְעִיתְךָ נִדְּהָ לָךְ לְעוֹלָם לְדוֹר וָדָד. גַּם־סַפֵּר תִּהְלֵתְךָ:

בבית האב"ל אומרים מזמור זה:

א) לְמַנְצִיחַ לְבְנֵי־קִרְחַ מְזֻמֹּר: שִׁמְעוּ־זֹאת כָּל־הָעַמִּים. הֵאֱוִינוּ כָּל־
יִשְׁבֵי חֶלֶד: גַּם־בְּנֵי אָדָם גַּם־בְּנֵי־אִישׁ. יַחַד עָשִׂיר וְאֶבְיֹון:
כִּי יִדְבַר חֲקָמוֹת. וְהִגִּיתָ לְבִי תְבוֹנוֹת: אִמָּה לְמַשָּׁל אֲוִי. אֶפְתַּח
בְּקִנּוֹר חִידָתִי: לְמָה אֵיךְ־א בִּימֵי רָע. עֲזֹן עַקְבֵי יִסּוּבְנֵי: הַבְּטָחִים
עַל־חֵילָם. וּבְרַב עֲשָׂרָם יִתְהַלְלוּ: אַח לֹא־פָדָה יִפְדֶּה אִישׁ. לֹא־יִתֵּן
לְאֱלֹהִים כְּפָרוֹ: וַיִּקַּר סִדְיוֹן גַּפְשָׁם וְתָבֵל לְעוֹלָם: וַיִּחַר־עוֹד לְנִצָּחַת.
לֹא יִרְאֶה הַשִּׁחַת: כִּי יִרְאֶה וְחֲקָמִים יְמוֹתָו יַחַד כְּסִיל וְכַעַר יִאֲבֹדוּ.
וְעֹבֵד לְאַחֲרֵים חֵילָם: הַרְבֵּם בְּתִימוֹ וְלְעוֹלָם מִשְׁכַּנְתֶּם לְדוֹר וָדָד.
קָרְאוּ בְּשִׁמוֹתֶם עָלַי אֲדַמּוֹת: וְאָדָם בִּיקַר כְּלִילִין. נִמְשַׁל בְּקִהְמוֹת

א תחלים פ"ט.

قرار دادند و گوشت بدن پرهیزگاران را برای وحوش صحرا، خون ایشان را گرداگرد اورشلیم چون آب ریختند و کسی نبود که آنها را قبر کند. نزد همسایگانمان، خوار و نزد اطرافیانمان مورد استهزاء و مسخره شده‌ایم. تا کی خدایا خشمگین خواهی بود، برای همیشه؟ آیا غیرت را مانند آتش برمی‌افروزی؟ خشم خود را بر امت‌هایی که تو را نمی‌شناسند و بر مملکت‌هایی که نام تو را صدا نمی‌زنند، فرود آور. زیرا که - فرزندان - یعقوب را از میان برده و مسکن او را ویران ساختند. گناهان اولیه را برای ما یادآوری مفرما، و بزودی رحمت‌های تو بر ما پیشی جویند زیرا بسیار ذلیل گشته‌ایم. ای خدای نجات دهنده ما، بخاطر جلال نامت، ما را یاری نما و بخاطر نام خود ما را خلاصی داده و خطاهای ما را بیامرز. چرا امتها بگویند خدای آنها کجاست، انتقام خون بندگان که - به ناحق - ریخته شده، در اقوام در مقابل چشمان ما، معلوم گردد. ناله اسیران به حضور تو برسد، با بزرگی قدرتت، افرادی را که به مرگ سپرده شده‌اند برهان. و جزای هفت‌چندان به همسایگان ما برسان، - بخاطر - اهانتی که خدایا به تو، توهین نمودند. و ما، قوم تو و گوسفندان مرتع تو تا ابد به درگاه تو سپاس خواهیم گفت، تسبیح تو را نسل پس از نسل تعریف خواهیم نمود.

سرودی که در منزل عزازار خوانده می‌شود.

למנצח برای رهبر نوازندگان، سرودی از آن فرزندان قورح (قارون). ای تمامی قومها این را بشنوید، همه ساکنین گیتی گوش فرا دهید. هم افراد عادی و هم شخصیت‌ها، ثروتمند و فقیر با همدیگر - گوش دهید. دهانم به حکمت سخن میراند و تفکر دل من، فهم و هوشیاری است. گوش خود را به مثل (تورات) متمایل می‌سازم، معمای خویش را با - نواختن - چنگ می‌گشایم. چرا در روزهای بلا می‌ترسم، - چون - گناه پاشنه‌هایم (دستوراتی که به آنها پشت پا زده‌ام) مرا احاطه می‌کنند. آنانی که به دولت خود اتکاء می‌کنند، و به زیادی ثروتشان فخر می‌فروشند. هیچ کسی برادر خود را - از مرگ، با پول - فدیة نخواهد داد، کفاره او را به خدا نخواهد بخشید. زیرا فدیة جان ایشان، گرانهاست و هرگز قابل دسترسی نیست. که باز تا ابد زنده ماند و گور را نبیند. زیرا می‌بیند که حکیمان می‌میرند، نادان و ابله باهم هلاک می‌گردند و ثروت خویش را برای دیگران ترک می‌کنند. در درون خود می‌اندیشند که خانه‌هایشان برای همیشه و مسکن آنها نسل پس از نسل برقرار است، نامهای خود را بر زمین‌هایشان خواندند. لیکن انسان با احترام نخواهد خوابید (ثروتش را با خود به گور نمی‌برد) بلکه مثل چهارپایان است که هلاک شده، خاموش

נִדְמוּ: יְהוָה בְּרַקַם בְּסֶל לְמוֹ. וְאַחֲרֵיהֶם וּבְפִיהֶם יִרְצוּ סֵלָה: בַּצֵּאן
 לְשֹׁאֵל שְׁתוּ מִוֹת יִרְעֵם וַיְהִי בָם יִשְׂרָאֵל לְבָקָר וְצוֹרֵם לְבָלוֹת
 שְׁאֹל מִזְכָּל לוֹ: אַדְּאֵלֵהִים יִפְדֶּה נַפְשִׁי מִיַּד שְׁאֹל. כִּי יִקְחֵנִי
 סֵלָה: אֲלֵתִירָא כְּרִיעֶשֶׁר אִישׁ. כִּי־יִרְבֶּה כְבוֹד בֵּיתוֹ: כִּי לֹא
 כְּמוֹתוֹ יִקַּח הַכֹּל. לֹא־יִרְדּוּ אַחֲרָיו כְּבוֹדוֹ: כִּי־נִפְשׁוּ בְחַיּוֹ יִבְרָךְ.
 וַיִּזְדַּד כְּרִתִּיטִיב לָךְ: תִּבְא עַד־דוֹר אֲבוֹתָיו. עַד־נִצַּח לֹא יִרְאֶה אֹדוֹ:
 אָדָם בִּיקָר וְלֹא יִבִּין. נִמְשַׁל בְּבִהְמוֹת נִדְמוּ:

א) וְתִשׁוּעַת צַדִּיקִים מִיְהוָה וְהַיְהוָה יֵאֱהָרֹנֵהוּ. מִעַתָּה בְּעַת צָרָה:
 וַיִּשְׁעוּם יְהוָה וְהַיְהוָה יֵאֱהָרֹנֵהוּ וַיִּסְּלָטֵם וַיִּפְלָטֵם מִיַּד שָׂעִים
 וַיִּשְׁיַעֵם כִּי חָסוּ בוֹ:

וַיִּתְגַּדַּל וַיִּתְקַבֵּשׁ שְׁמִיהַ רַבָּא. אִסוּ בְּעֵלְמָא דִּי כְּרָא כְרִיעֻתִיהַ.
 וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתִיהַ. וַיִּצְמַח פּוֹרְקוּנִיהַ. וַיִּקְרַב מְשִׁיחֵיהַ. אִסוּ
 בְּחַיִּיכוֹן וּבְיִמִיכוֹן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעֵנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב
 וְאִמְרוּ אָמֵן: אִסוּ יְהוָה שְׁמִיהַ רַבָּא מְבָרַךְ. לְעֵלְמָא לְעֵלְמֵי עֵלְמֵי
 יִתְבָּרַךְ. וַיִּשְׁתַּבַּח. וַיִּתְפָּאֵר. וַיִּתְרוֹמֵם. וַיִּתְנַשֵּׂא. וַיִּתְהַדָּר. וַיִּתְעַלֶּה.
 וַיִּתְהַלַּל שְׁמִיהַ דְּקוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא. אִסוּ לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַבְתָּא.
 שִׁירְתָּא. תְּשַׁבְּחָתָא וְנִתְפָּאֵרָא. וְנִתְמַרְתָּא. וְנִתְמַרְתָּא בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: אִסוּ
 יְהוָה שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא. חַיִּים וְשָׂבְעִים וַיִּשְׁעוּהַ וְנִתְמַרְתָּא וְשִׁירְתָּא
 וְרִמְזוּהַ וְנִתְמַרְתָּא וְנִתְפָּאֵרָא וְנִתְמַרְתָּא וְנִתְמַרְתָּא וְנִתְמַרְתָּא לְנוּ וּלְכָל
 עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: אִסוּ.

עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו. הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל
 כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: אִסוּ

מ) תהלים ל"ו

می‌مانند. این روش آنها، نادانی ایشان است و اعقاب آنها برای همیشه سخن آنان را می‌پسندند. مثل گوسفندان در گور قرار می‌گیرند، مرگ آنها را درهم می‌شکنند. در صبح (رستاخیز) شایستگان بر آنها مسلط خواهند شد و قیافه آنها در گور پوشیده خواهد شد تا مسکنی برای آنها نباشد. لیکن خداوند، جان مرا از گور نجات خواهد داد، زیرا برای همیشه - دست - مرا خواهد گرفت. پس هنگامیکه فردی ثروتمند گردد، رقتی که جلال خانه‌اش افزوده شود، نترس. زیرا هنگام مرگ، هیچ چیز یا خود نمی‌برد و جلال و ثروتش در پی او فرو نخواهد رفت. زیرا - فرد ظالم - در زمان حیاتش، خود را موفق می‌خواند - ولی (ای فرد رستگار) تو چون با اعمال نیک بر خود احسان می‌کنی، دیگران تو را می‌ستایند. - فرد ظالم - تا طبقه اجدادش می‌آید که نور را تا ابد نخواهند دید. انسانی که محترم است ولی فهم ندارد، مثل چهارپایان است که هلاک شده ، خاموش باشد

ותשועת ولی نجات پرهیزگاران از جانب خداست، در وقت تنگی قلعه آنها می‌باشد. خداوند، ایشان را یاری نموده، رهایی خواهد داد، آنها را از شیران رهایی داده، نجات خواهد بخشید زیرا بر او توکل دارند.

יתגדל نام اعظم او بزرگوار و مقدس می‌باشد (آمن)

در جهانی که با رضایت خویش خلق نموده و حکومت خود را بر آن قرار داده است نجات انسان‌ها را فراهم و ظهور ماشیح را تسریع فرماید. (آمن)
 (امید که) در ایام زندگی و روزگار شما و در دوران حیات همه خاندان بنی‌اسرائیل ، (ظهور ماشیح) به زودی و در زمان نزدیک واقع شود و بگوید آمن. (آمن)
 نام بزرگ خداوند برای همیشه تا ابد مبارک است نام مقدس خداوند ستوده، ممدوح، مفتخر، بلندمرتبه، متعال، مجلل، والامقام و مورد ستایش می‌باشد. (آمن)
 از تمام برکات، سرودها، مدح‌ها و تمجیدهایی که برای او در این جهان گفته می‌شود، عالی‌تر است ، بگوید آمن. (آمن)

از درگاه خداوند، صلح و سلامتی زیاد، زندگی، سیری، رستگاری و تسلی، رهایی و شفا، نجات، بخشش و آمرزش، گشایش و موفقیت، برای ما و برای تمام قوم بنی‌اسرائیل تغییر گردد. بگوید آمن. (آمن)

خدایی که صلح و سلامتی در افلاکش برقرار می‌نماید، او با رحمهایش برای ما و برای تمام قوم بنی‌اسرائیل صلح و سلامتی ایجاد نماید، بگوید آمن. (آمن)

שחרית

קרי

מקוה אל ה' עד עלינו לשבח הוא בעולם העשירה.

(א) קְוֵה אֶל־יְהוָה יֵאָדְוֵנִי יֵאָדְוֵנִי חֹק וְיֵאֱמָן לְפָדַי וְקוֹה

אֶל־יְהוָה יֵאָדְוֵנִי יֵאָדְוֵנִי: (ב) אֵין־קְדוֹשׁ פִּיהוּ אֶל־יְהוָה יֵאָדְוֵנִי

כִּי־אֵין בְּלִתֵּךְ וְאֵין צוּר כַּאֲלֵהֵינוּ: כִּי מִי אֱלוֹהֵ

מִבְּלָעֲדֵי יְהוָה יֵאָדְוֵנִי וּמִי צוּר זוּלָתִי אֱלֹהֵינוּ:

אֵין כַּאֲלֵהֵינוּ. אֵין כַּאֲדוֹנֵנוּ. אֵין כַּמְלִכֵנוּ. אֵין

כַּמוֹשִׁיעֵנוּ: מִי כַּאֲלֵהֵינוּ. מִי כַּאֲדוֹנֵנוּ. מִי

כַּמְלִכֵנוּ. מִי כַּמוֹשִׁיעֵנוּ: נוֹדָה לֵאלֹהֵינוּ. נוֹדָה לֵאֲדוֹנֵנוּ.

נוֹדָה לְמַלְכֵנוּ. נוֹדָה לְמוֹשִׁיעֵנוּ: בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ. בָּרוּךְ

אֲדוֹנֵנוּ. בָּרוּךְ מַלְכֵנוּ. בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא

אֱלֹהֵינוּ. אַתָּה הוּא אֲדוֹנֵנוּ. אַתָּה הוּא מַלְכֵנוּ. אַתָּה

הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה תוֹשִׁיעֵנוּ (ג) אַתָּה תְקוּם תְּרַחֵם

צִיּוֹן. כִּי־עַת לְחַנּוּנָה כִּי־בָא מוֹעֵד:

אומרים פסום הקטורה עד וכשנים קדמוניות (לעיל דף ג')

ואח"כ או' תנא רבי איהו וכו'.

תְּנָא רַבִּי אֵלִיָּהוּ כָּל־הַשּׁוֹנֵה הַלְכוֹת בְּכָל־יוֹם מוֹכֵטָח

לוֹ שֶׁהוּא בֶּן הָעוֹלָם הַבָּא. שֶׁנֶּאֱמַר הַלִּיכוֹת

עוֹלָם לוֹ. אֵל תִּקְרִי הַלִּיכוֹת אֶלָּא הַלְכוֹת: (ד) אָמַר

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא תְלַמִּידֵי חֲכָמִים מְרַבִּים

שְׁלוֹם בְּעוֹלָם שֶׁנֶּאֱמַר (ה) וְכָל־בְּנֵיךְ לְמוֹדֵי יְהוָה יֵאָדְוֵנִי

(א) תחלים כ"ו. (ב) שמעאל א' ב'. (ג) תחלים ק"ב. (ד) סוף פס' ברכות. (ה) ישעיה ג"ד.

קוה به درگاه خداوند امید داشته باش، قوی شو و او قلبت را قوت خواهد بخشید، - باز هم - به درگاه خدا، امیدوار باش. قدوسی مانند خداوند نیست زیرا جز تو (قادری) نیست و پروردگاری مانند خدای ما وجود ندارد. زیرا خالق، جز خداوند کیست، غیر از خدای ما پروردگار کیست؟

קא مانند خدای ما نیست، چون سرور ما وجود ندارد، مثل پادشاه ما نیست، مشابه نجات دهنده ما وجود ندارد. مانند خدای ما کیست؟ چون سرور ما کیست؟ مثل پادشاه ما کیست؟ مشابه نجات دهنده ما کیست؟ برای خدایمان سپاس می گوئیم، برای سرورمان شکرگزاری می نمایم، پادشاهمان را ستایش می کنیم، از نجات دهندهمان تشکر می نمایم. خدای ما متبارک است، سرور ما آفرین باد. پادشاه ما متبارک باد. نجات دهنده ما متبارک است. تو همان خدای ما هستی، تو همان سرور ما هستی، تو همان پادشاه ما هستی، تو همان نجات دهنده ما هستی. تو ما را نجات ده، تو قیام فرموده، بر صیون رحم فرما چون وقت آن رسیده بر آن شفقت نمایی چون موعدهش فرارسیده است.

و سپس **קא קא קא** (صفحه ۱۳۳) خوانده می شود و بعد از آن...

קא شاگردان مکتب الياهو درس خوانده اند که هرکس در هر روز هلاخا (قوانین دینی) می خواند مطمئن باشد، که اهل جهان آخرت است. همانطور که گفته شده است (حبقوق نبی فصل ۳ پاسوق ۶)، راه های ابدی جهان از آن اوست. - می توان پاسوق را اینچنین خواند - هر که به راه و روش شرع می پردازد، جهان ابدی از آن اوست. ربی العازار از قول ربی حنیئا فرمود: دانش پژوهان تورات موجب ازدیاد صلح و صفا در جهان می شوند همانطور که گفته شده است: (یشعیای نبی فصل ۵۴ پاسوق ۱۳) و تمام فرزندان تو،

קרח שחרית

וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךְ. אֵל תִּקְרֵי בְּנֵיךְ אֶלֶּא בּוֹנֵיךְ: (א) יְהִי־
 שְׁלוֹם בְּחִילְךָ שְׁלוֹהַּ בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ: לְמַעַן אַחֵי וְרַעֵי
 אֲדַבְּרָה־נָּא שְׁלוֹם בְּךָ: לְמַעַן בֵּית־יְהוָה־הַזֶּה יֵאָחֲזוּנָהּ
 אֶלֶּהֵינוּ אֲבָקְשָׁה מִזֶּבֶחַ לְךָ: (ב) וְרֵאֵה־בָּנִים לְבְנֵיךָ שְׁלוֹם
 עַל־יִשְׂרָאֵל: (ג) שְׁלוֹם רַב לְאַהֲבֵי תוֹרָתְךָ וְאִין לְמוֹ
 מִכְשׁוֹר: (ד) יְהוָה־הַזֶּה יֵאָחֲזוּנָהּ עִז לְעַמּוֹ יִתֵּן. יְהוָה־הַזֶּה יֵאָחֲזוּנָהּ
 יִבְרַךְ אֶת־עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

זו חקריש נקרא קדיש יתסא ר"ל קדיש שאומרים אותו היתוסים. וטוב לאמרו
 על סיתת אכיו ואמו כל השנה כולה אפילו כשכתות וי"ט, וכן כיום הפטירה
 בכל שנה ושנה, כי יש בו תועלת גדולה לנפשו, אחת שמצילו מדין גיהנם,
 ושנית להכניסו לג"ע ולהעלותו ממדרגה למדרגה.

וַיִּתְקַדַּשׁ שְׁמִיָּה רַבָּא. אִסוּ בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא
 בְּרַעוּתִיָּה. וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתִיָּה. וַיִּצְמַח פּוֹרְקָנִיָּה.
 וַיִּקְרַב מְשִׁיחִיָּה. אִסוּ בְּחֵיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל
 בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: אִסוּ
 יְהִיָּה שְׁמִיָּה רַבָּא מְבָרַךְ. לְעָלַם לְעָלְמֵי עָלְמֵיָּא יִתְבָּרַךְ.
 וַיִּשְׁתַּבַּח. וַיִּתְפָּאֵר. וַיִּתְרוֹמֵם. וַיִּתְנַשֵּׂא. וַיִּתְהַדָּר.
 וַיִּתְעַלֶּה. וַיִּתְהַלָּל שְׁמִיָּה דְקוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. אִסוּ
 לְעֵילָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא. שִׁירְתָּא. תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָּא.
 דְאָמִירָן בְּעֵלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: אִסוּ

עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבָּנָן וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל
 תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן. דְּעַסְקִין בְּאוּרֵיתָא קְדִישָׁתָא.

(א) תחלים קכ"ב. (ב) שם קכ"ח. (ג) שם קי"ט. (ד) שם כ"ט.

دانش آموختگان خدا خواهند بود و صلح و صفای فرزندان زیاد خواهد بود. نگو فرزندان تو بلکه- آنان که با علم تورات خود- تو را آباد می کنند. صلح و صفا در حصارهای تو و آرامش در قصرهایت باشد. بخاطر برادران و دوستان خویش، می گویم که اینک سلامتی بر تو باد. بخاطر خانه خداوند، خدای ما، سعادت تو را خواهم طلبید. پسران، پسرانت را خواهی دید، صلح و سلامتی بر- بنی- اسرائیل باد. صلح و سلامتی زیاد برای دوستان تورات تو می باشد و برای آنها لغزشی واقع نگردد. خداوند قوم خود را قدرت خواهد بخشید، خداوند قوم خود را با صلح و سلامتی برکت خواهد داد.

این قدیش، قدیش یتیم خوانده می شود زیرا یتیمان و افراد عزیزان آنها را طی سال اول فوت و یا در سالگرد فوت نزدیکان خود می گویند که فایده بسیاری برای فرد فوت شده دارد. اول اینکه او را از عذاب جهنم نجات داده و دوم باعث ورود او به بهشت و تعالی روحانی او می گردد.

خلاصه ای از قوانین قدیش

(۱) تنها درجایی که حداقل ده نفر مرد بالغ (بالتر از ۱۳ سال)- مینیان- حضور دارند، می توان قدیش گفت فرد کر یا لال نیز جزء مینیان محسوب می شود ولی فردی که خواب است جزء ده نفر به حساب نمی آید
(۲) در صورتی که تعدادی از افراد مشغول خواندن لحش می باشند که نمی توانند به قدیش جواب دهند مادامی که شش نفر بتوانند به قدیش جواب دهند مجاز است قدیش بگوید (برای جزایر لحش باید نه نفر بتوانند جواب دهند) اگر تعدادی از ده نفر حین قدیش از محل خارج شدند، مادامی که شش نفر هنوز حضور دارند می توانند به گفتن قدیش ادامه دهند.

(۳) اگر در شروع قدیش و یا در ضمن گفتن قدیش به هر علتی ایستاد تا پایان قسمت لعل مجاز به نشستن نمی باشد.
(۴) هر فرد موظف است در هنگام شنیدن قدیش سکوت نماید- حتی اگر از متن تغیلا عقب مانده، مکث نموده- و پس از هر بند، با آمن جواب دهد. و قسمت «بیه سیمه و لیلا» که شامل ۲۸ کلمه می باشد را تا آخر «بعلاما» با نیت کامل و صدای بلند بخواند.

(۵) شایسته است در تمام قدیشهایی که با [177] [177] ختمه می یابد قبل از بیان این عبارت، سه قدم به عقب بردارد.
(۶) پس از مطالعه و فراگیری تورای کتبی (توره نویسیم، کنوویم) قدیش «بیه سلاما» و پس از مطالعه و فراگیری تورای شفاهی (میشنا، گماره هلاخا یا زوهر) قدیش «عل بیسرائل» گفته می شود.
(۷) اگر چند نفر قدیش می گویند سعی کنند با هم و یکنواخت قدیش را ادا نمایند.

יְהוָה نام اعظم او بزرگوار و مقدس می باشد (آمن) در جهانی که با رضایت خویش خلق نموده و حکومت خود را بر آن قرار داده است نجات انسان ها را فراهم و ظهور ماشیح را تسریع فرماید. (آمن) (امید که) در ایام زندگی و روزگار شما و در دوران حیات همه خاندان اسرائیل، (ظهور ماشیح) به زودی و در زمان نزدیک واقع شود و بگویید آمن. (آمن) نام بزرگ خداوند برای همیشه تا ابد متبارک است نام مقدس خداوند ستوده، ممدوح، مفتخر، بلند مرتبه، متعال، مجلل، والامقام و مورد ستایش می باشد. (آمن) از تمام برکات، سرودها، مدح ها و تمجیدهایی که برای او در این جهان گفته می شود، عالی تر است، بگویید آمن. (آمن)

برای بنی اسرائیل و برای علما و برای دانشجویان آنها و برای تمام شاگردان شاگردان ایشان

שחרית קלט

דִּי בְּאַתְרָא הֵדִין וְדִי בְּכָל אֶתְר וְאַתְר. יְהִיא לָנָא
וְלֵהוֹן וְלִכּוֹן חֲנָא וְחֲסֵדָא וְרַחֲמֵי. מִן קָדָם מְאִרֵי

שְׁמִיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אֲמֵן: ^{אמין}
יְהִיא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמִיָּא. חַיִּים וְשִׁבְעָה וַיִּשׁוּעָה

וְנִתְמָה וְשִׁינְבָא וְרַפּוּאָה וְנִגְאָלָה וְסִלְיָה וְכַפְרָה
וְרִיחַ וְהַצְלָה. לָנוּ וְלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אֲמֵן: ^{אמין}

עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו. הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם
עֲלֵינוּ. וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אֲמֵן: ^{אמין}

ואומר (רַבָּנִן) בָּרְכוּ אֶת יְהוָה ^{יאהודגחי} הַמְּבֹרָךְ:

וענין הקהל בְּרוּךְ יְהוָה ^{יאהודגחי} הַמְּבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

וחזרו זה שאמר הקדיש, ואח"כ או' עלינו לשבח

עֲלֵינוּ לְשִׁבְחָה לְאֵדוֹן הַכֹּל. לְתַת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר
בְּרֵאשִׁית. שְׁלֵא עֲשֵׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאָרְצוֹת וְלֹא שְׁמַנּוּ

כְּמִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה. שְׁלֵא שָׁם חִלְקֵנוּ כְּהֵם וְגוֹדְלֵנוּ
כְּכָל הַמוֹנִם. שְׁהֵם מִשְׁתַּחֲוִים לְהַבֵּל וְרִיק וּמִתְפַּלְלִים

אֶל אֵל לֹא יוֹשִׁיעַ. (יִסְמִיק מַעַט. וכשיאמר ואנחנו משתחווים יכרע כל גופו).
וְאִנְחָנוּ מִשְׁתַּחֲוִים לְפָנֵי מַלְךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֵה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ.
וּמוֹשֵׁב יָקָרוּ בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל. וְשִׁכִּינַת עֲזוֹ בְּגִבְהֵי

מְרוֹמִים. הוּא אֱלֹהֵינוּ וְאֵין עוֹד אַחֵר. אֲמַת מַלְכֵנוּ

که به آموزش تورات مقدس مشغول هستند، چه در این محل و چه در هر مکان دیگر برای ما و آنها و شما آبرو و احسان و رحمت، از جانب سرور آسمان و زمین مقرر گردد، بگویید آمن (آمن). از درگاه خداوند، صلح و سلامتی زیاد، زندگی، سیری، رستگاری و تسلی، رهایی و شفا، نجات، بخشش و آمرزش، گشایش و موفقیت، برای ما و برای تمام قوم بنی اسرائیل تغییر گردد. بگویید آمن. (آمن) خدایی که صلح و سلامتی در افلاکش برقرار می‌نماید، او با رحمهایش برای ما و برای تمام قوم بنی اسرائیل صلح و سلامتی ایجاد نماید، بگویید آمن. (آمن)

گویند قدیش می‌گوید خدای متبارک را ستایش کنید.

جماعت و گویند قدیش می‌گویند: خدای متبارک تا ابد مورد ستایش است.

לאלהינו بر ماست که سرور همه مخلوقات را ستایش کنیم، خالق آفرینش را به بزرگواری تمجید گوئیم که ما را همچون ملت‌های کافر خلق نکرد و ما را چون طایفه‌های مشرک دنیا قرار نداد، نصیب ما را مانند آنها نکرد و سرنوشت ما را مانند افراد آنها نگردانید که آنها به هیچ و پوج تعظیم کرده، و برای معبودی که قادر به نجات دادن نیست نماز می‌خوانند (کمی مکث نموده و با شروع عبارت بعدی تمام بدن خود را از کمر خم می‌نماید) ولی ما به درگاه پادشاه پادشاهان که او مقدس و متبارک است تعظیم می‌نماییم، که او آسمان‌ها را برپا داشته و زمین را بنیاد نهاده است. جایگاه عزتش در آسمان‌ها از بالا و جلال قدرتش در عرش افلاک می‌باشد. او خدای ماست و خدای دیگری نیست. پادشاه

קמ שחרית

וּאָפֶס זולתו. כִּפְתּוּב בְּתוֹרָה. (א) וַיִּרְעַת הַיּוֹם וְהַשְּׁבוֹת
 אֶל־לִבְבְּךָ כִּי יְהוָה^{יאהרונתי} הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם
 מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתַּחַת. אֵין עוֹד:

עַל כֵּן נִקְוָה לָךְ יְהוָה^{יאהרונתי} אֱלֹהֵינוּ לְרֹאוֹת
 מִהֲרָה בְּתַפְאֶרֶת עֲזֶךָ לְהַעֲבִיר גְּלוּלֵינוּ מִן הָאָרֶץ
 וְהָאֱלֹהִים כָּרוֹת יִכְרֹתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שְׁדֵי.
 וְכִלְבֵּי בָשָׂר יִקְרָאוּ בְּשִׁמְךָ לְהַפְנוֹת אֶלְיֶךָ כָּל־רְשָׁעֵי־
 אָרֶץ. יִכִּירוּ וַיִּדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תְּבֵל. כִּי לָךְ תִּכְרַע
 כָּל־בָּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לְשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְהוָה^{יאהרונתי}
 אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וַיִּפְּלוּ וְלִכְבוֹד שְׁמֶךָ יִקָּר יִתְנוּ. וַיִּקְבְּלוּ
 כָּסִם אֶת־עוֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלֹךְ עָלֵיהֶם מִהֲרָה
 לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת שְׁלֶפֶךָ הִיא. וְלְעוֹלָמֵי עַד
 תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד. כִּפְתּוּב בְּתוֹרָתְךָ. (ב) יְהוָה^{יאהרונתי}
 יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֹאמַר (ג) וְהָיָה יְהוָה^{יאהרונתי}
 לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה^{יאהרונתי}
 אֶתְדָּ וְשִׁמוֹ אֶתְדָּ:

פּוֹב לוֹמַר אַחַר הַתְּפִלָּה פְּסוּקִים אֵלֶּה

וַיֹּאמֶר אִם שָׁמַע תִּשְׁמַע לְקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ וְהִישֵׁר בְּעֵינֵינוּ חֶסֶד
 וְחַנּוּנִת לְמַצּוֹתָיו וְשִׁמְרַת כָּל חֻקָּיו כֹּל הַמַּחֲלָה אֲשֶׁר שִׁמְתִי
 בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עִלְיֶיךָ כִּי אֲנִי ה' רּוֹפֵאֶךָ:

עַק חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ וְחוֹמְכִיהָ מֵאֲשֶׁר: דְּרִכְיָה דְּרִכֵּי נֹעַם וְכֹל
 נְחִיבוּחִית שְׁלוֹם: מְגִדֵּל עוֹז שֵׁם ה' בּו יְרוּץ צְדִיק וְנִשְׁגַב. כִּי
 כִּי יִרְבוּ יִמֶיךָ וַיּוֹסִיפוּ לָךְ שְׁנוֹת חַיִּים:

(א) דְּבָרִים ד'. (ב) שְׁמוֹת ט"ו. (ג) זְכָרִית י"ד.

ما حق است و جز او نیست. همانطور که در تورات مکتوب است: امروز بدان و همیشه به آن توجه داشته باش که خدا، او در آسمان‌ها از بالا و بر زمین از پایین خداوند است و (خدای) دیگری نیست.

לל כן بنابراین ای خدا خالق، ما به تو امیدواریم تا بزودی شاهد افتخار قدرتت (بت‌همیقداشت) باشیم و بت‌پرستی را از سطح زمین از بین برده و بت‌ها نابود گردند و جهان را با حکومت الهی آراسته گردانی تا همه افراد بشر نام تو را بخوانند و همه شیرین جهان بسوی تو برگردند، تمامی ساکنین گیتی درک کنند و بدانند که (سزاوار است، تنها) به درگاه تو هر فردی زانو زده و هر زبانی بنام تو قسم یاد نماید. خدا خالق ما، به درگاه تو همه زانو زده و تعظیم نمایند و به جلال نام تو احترام گذارده و همه انسانها یوغ حکومت تو را بپذیرند و بزودی تا ابد بر آنها پادشاهی نمایی زیرا سلطنت از آن توست و تا ابد با عزت حکومت خواهی نمود. همانطور که در تورات مکتوب است: خداوند تا ابد پادشاهی خواهد کرد. و (در زخریای نبی) گفته شده است: خداوند بر تمام زمین پادشاه خواهد بود، و در آنروز خداوند یگانه و نام او یکتاست.

באני فرمود اگر به ندای خدای خالقت گوش داده، اطاعت نمایی و آنچه در پیشگاه او شایسته است انجام دهی، فرامینش را بشنوی و تمام قوانینش را مراعات نمایی، هر بیماری که بر مصریان آوردم، بر تو نخواهم آورد زیرا من خدای شفا دهنده تو هستم.

לל آن (تورات)، برای کسانی که به آن متوسل می‌شوند درخت حیات است و افرادی که به آن تمسک می‌جویند سعادت‌مند خواهند بود. راه‌های آن، روشهای خوش و تمام جاده‌هایش صلح و سلامتی می‌باشد. نام خداوند دژ مستحکمی است، فرد پرهیزگار بسوی او می‌دود و مصون می‌ماند. زیرا بوسیله من (تورات) ایام عمر تو اضافه می‌گردند و برای تو سالهای حیات را می‌افزایند.

שחרית

קמא

יש נוהגים לומר אחר התפלה סומור ות

* לְדָוִד וַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדְוֵנוּ וְאֵלֵינוּ וְיִשְׁעֵי מִמֶּיךָ אֵדְרָא. יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדְוֵנוּ
 מָעוֹז חַיֵּי מִמֶּיךָ אֶפְתָּח: בְּקִרְבְּךָ עָלֵינוּ מְרַעִים לֹאכַל אֶת־בְּשָׂרֵי
 צָרֵי וְאֵיבֵי לִי. הִמָּה בְּשָׁלוֹ וְנִפְלוּ: אִם־תִּחַנֶּנּוּ עָלַי וּמַחֲנֶנּוּ לֹא־יִירָא
 לְבִי אִם־תִּקְוֶם עָלַי מִלְחָמָה. בְּזֹאת אֲנִי כוֹמֵץ: אַחַת וּשְׁאַלְתִּי
 מִאֵת־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדְוֵנוּ אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבִתִי בְּבֵית־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדְוֵנוּ
 כָּל־יְמֵי חַיֵּי. לַחֲזוֹת בְּנִעֲס־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדְוֵנוּ וְלִבְקֹר בְּהִיקְלוֹ: כִּי
 יִצְטַנְנֵנוּ וּבְסִכָּה בְּיוֹם רָעָה יִסְתַּרְנֵנוּ בְּסִתְרֵךָ אֶהְיֶה. בְּצוֹר יִרְמַמְנֵנוּ:
 וְעַמָּה יָרוֹם רֹאשֵׁי עַל־אֵיבֵי סְבִיבוֹתַי וְאִזְבַּחָהּ כְּאֶהְיֶה וּבְחַי תִּרְעֶנּוּ.
 אֲשִׁירָה וְאִזְמַרָה לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדְוֵנוּ: שְׁמַע־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדְוֵנוּ קוֹלִי
 אֶקְרָא וְחַנּוּנֵי וְעֲנֵנִי: לֵךְ אָמַר לְבִי בְּקִשׁוֹ פָּנָי. אֶת־פְּנֵיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 יֵאָדְוֵנוּ אֲבַקֵּשׁ: אֶל־תִּסְתַּר פְּנֵיךָ מִמֶּנִּי אֶל־תִּטַּח בְּאָף עֲבֹדֶךָ עֲזַרְתִּי
 הִיָּת. אֶל־תִּפְשָׁטֵנִי וְאֶל־תַּעֲזֹבֵנִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: כִּי־אֶבִּי וְאִמִּי עֲזַבּוּנִי.
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדְוֵנוּ יֵאָסְפֵנִי: הוֹרֵנִי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדְוֵנוּ בִּרְפָקָה וּנְחֵנִי
 בְּאַרְח מִישׁוֹר. לְמַעַן שַׁרְרֵי: אֶל־תִּתְּנֵנִי בְּנֶפֶשׁ צָרֵי. כִּי־קָמַרְבִּי
 עָד־שֶׁקֶר וַיִּפֹּחַ חֶמְסִי: לֹא־אֶהְיֶה אֶמְנָתִי לְרֵאוֹת בְּטוֹיב־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדְוֵנוּ
 בְּאַרְץ חַיִּים: בְּנֶה אֶל־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדְוֵנוּ חֲזֹק וַיִּצְמַח לְבָבִי.
 וְנִתְּרָה אֶל־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדְוֵנוּ:

ואוסרים קדיש יהא שלמא

אחר תפלה קודם שיחלוץ התפלין ישתדל ללמוד סדר חק לישראל כי הוא
 סדר נאה ודרך קצרה וכשרה, וזוכה כמעט זמן לקרות תורה נביאים
 וכתובים ולשנות משנה וגמרא וזוהר והלכות ומוסר. והאיש הירא חק נתן ולא
 יעבור כי הוא תועלת עצום לנפשו. ובפסוקי תורה ילמוד שנים סקרא ומא
 (א) תהלים פין.

۶۱۶۶ سرودی از داوود. خداوند نور من و نجات من است از که بترسم، خداوند ملجاء

زندگی من است از که هراسان شوم. چون شیران به من نزدیک شوند تا گوشت مرا بخورند، آنان که دشمنان و خصمان من می‌باشند، آنها لغزیده و افتادند. اگر لشکری بر من اردو زند، دلم نخواهد ترسید، اگر جنگ بر من برپا شود در این نیز اطمینان خواهم داشت. یک چیز از خدا خواستم، آنرا خواهم طلبید، که تمام ایام عمرم در خانه خداوند ساکن باشم تا خوشی - شریعت - خداوند را مشاهده نموده و در محرابش بازدید و تفحص نمایم. زیرا در روز بلا، مرا در سایبان خود نهفته، در پوشش خیمه خود مرا مخفی خواهد ساخت، مرا بر صخره، بلند خواهد ساخت. و هم اینک علیه دشمنانم که گرداگرد من می‌باشند، سربلند خواهم شد و قربانی‌هایی با گلبانگ شادی در خیمه او ذبح خواهم کرد و برای خداوند سرود و زمر خواهم خواند. خداوند، آوازم را بشنو که صدا می‌زنم، بر من رحم فرموده و مرا اجابت کن. دل من از جانب تو می‌گوید، جمال مرا بطلبید، - آری - جمال تو را، ای خداوند خواهم طلبید. جمال خود را از من مپوشان، بنده خود را با خشم برنگردان، تو یاورم بوده‌ای، ای خدای نجات - دهنده - من مرا رها نکن و ترک نما. زیرا پدر و مادرم مرا ترک کردند درحالی‌که خداوند مرا نزدیک ساخت. خداوند، راه‌هایت را به من بیاموز و بخاطر - ضدیت با دشمنانم که به بدی - به من نگاه می‌کنند مرا به راه راست هدایت فرما. مرا به خواهش و میل دشمنانم مسپار، زیرا که شاهدان دروغین و دمنده‌گان ظلم بر من برخاسته‌اند. اگر ایمان نداشتم که نعمت خداوند را در سرزمین زندگان (عالم آخرت) ببینم - پایدار نمی‌ماندم - به درگاه خدا امید داشته باش، قوی شو و او قلبت را قوت خواهد بخشید، - باز هم - به درگاه خداوند امیدوار باش. (قدیش یهه‌شلاما می‌گویند)

پس از خاتمه تغیللا و قبل از بازکردن تغیلین سعی کند در حد توانش (حتی در حد یک یا دو جمله) به آموزش تورات بپردازد. آموزش ترتیب ذکر شده در کتاب ۶۱۶۶-۶۱۶۷ که شامل تنخ، تلمود، زوهر، هلاخا و مطالب

اخلاقی است بسیار مفید می‌باشد

תרגום. ובנביאים וכתובים פעם אחת מקרא ופעם אחת תרגום. ובליל ששה ילמוד כ"ו פסוקים פעם אחת מקרא בלי תרגום. וכיום ששי יקרא פרשת השבוע כולה שנים מקרא ואחד תרגום.

הירא את דבר ה' יאמר בכל יום י"ג עקרים ועשר זכירות.

הרי אני מאמין באמונה שלימה בשלש עשרה עקרים של התורה הקדושה (א) שהקדוש ב"ה מצוי ומשגיח (ב) והוא אחד (ג) ואין לו גוף ואין לו דמות הגוף (ד) ושהוא קדמון לכל קדומים (ה) ואין עבודה לזולתו (ו) ויודע מחשבות בני אדם (ז) ונבואת משה רבינו ע"ה אמת (ח) ושהוא אדון לכל הנביאים (ט) ושהתורה נתונה מן השמים (י) ושלא תשתנה בשום זמן ח"ו (יא) ושהקדוש ברוך הוא מעניש לרשעים ומשלם שכר טוב לצדיקים (יב) ושיבא מלך המשיח (יג) ושהמתים עתידים להקחית. הי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שתכונן יצרנו לעבודתך כל ימי חיינו תמיד אמנן כן יהי רצון:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה הרי אני מקיים מצות עשרה זכירות. שחייב אדם לזכור בכל יום. ואלו הם. יציאת מצרים. והשבת. והמן. ומעשה עמלק. ומעמד הר סיני. ומה שהקציפו אבותינו להקדוש ברוך הוא במדבר ובפרט בעגל. ומה שיעצו בלק ובלעם לעשות לאבותינו למען דעת צדקות ה'. ומעשה מרים הנביאה. ומצות זכרת את ה' אלהיך כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל. וזכרת ירושלים תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן:

כשיוצא מבית הכנסת אומר

ה' נחני בצדקתך למען שוררי הישר לפני רוכך: ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים: ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה ויקרא שם המקום ההוא מחנים:

خوب است که هر روز «سیزده اصول» و «ده یادآوری» خوانده شوند

سیزده اصول اعتقادی دین یهود

۱۶۶ اینک من با اعتقادی کامل به سیزده اصول تورات مقدس ایمان دارم که:

- ۱) خداوند مقدس و متبارک - در همه جا - وجود دارد و - بر همه - نظارت می کند.
 - ۲) او یکتاست.
 - ۳) او جسم ندارد و شباهتی هم به جسم مادی ندارد.
 - ۴) او مقدم بر هر موجود قدیمی در جهان است (ازلی است).
 - ۵) عبادت موجودی به غیر از او جایز نیست.
 - ۶) او از نیت و افکار انسانها آگاه است.
 - ۷) نبوت حضرت موسی سرور ما، بر او سلام باد، حقیقت دارد.
 - ۸) حضرت موسی به لحاظ نبوت از دیگر انبیای بنی اسرائیل برتر است.
 - ۹) تورات مقدس از جانب خداوند وحی شده است.
 - ۱۰) تورات در هیچ زمانی تغییر نیافته و نخواهد یافت.
 - ۱۱) خداوند مقدس و متبارک، شریران را مجازات کرده و به نیکوکاران پاداش خواهد داد.
 - ۱۲) ماشیح پادشاه (منجی جهان) خواهد آمد.
- ۱۳) مردگان در آینده زنده خواهند شد.
- ای خدای خالق ما و خدای اجداد ما از درگاهت چنین مقدر گردد که غریزه ما را در راه عبادت خودت، در تمام ایام زندگی ما برای همیشه مطیع گردانی. آمن امید که اینچنین رضای درگاه حق باشد.
- ۱۷۷ بنام یگانگی خداوند مقدس و متبارک و تجلی او، اینک من فرمان «ده یادآوری» را اجرا می‌نمایم که هر فرد موظف است هر روز آنها را یادآوری نماید، که اینها هستند:

- ۱) خروج از مصر.
- ۲) روز مقدس شبات.
- ۳) مان (مائدة آسمانی).
- ۴) عمل قوم عمالق.
- ۵) پذیرش تورات در پای کوه سینا.
- ۶) این که که پدران ما، خداوند مقدس و متبارک را عصبانی نمودند، بخصوص در موضوع گوساله طلایی.
- ۷) این که بالاق و بیلعام مشورت کردند تا علیه پدران ما اقدام نمایند - و نحوه برخورد خداوند با آنها - تا صداقت و احسان خداوند را بدانیم.
- ۸) واقعه - غیبت کردن - میریام پیامبر.
- ۹) فرمان اینکه خدای خالقت را بیاد داشته باش زیرا اوست که به تو توان و استعداد می‌بخشد تا کامیاب شوی.
- ۱۰) یاد یروشالیم که بزودی در ایام زندگی ما آباد و آراسته گردد. آمن.

هنگام خروج از بت‌هکنست بگویند:

۱۷ خدایا بخاطر - ضدیت با دشمنانم که به بدی - به من نگاه می‌کنند با صداقت مرا هدایت فرما. راه و روش خود را در پیش پایم هموار ساز. یعقوب به راهش ادامه داد و فرشتگان خداوند با او برخورد کردند. هنگامیکه یعقوب آنها را دید گفت: این اردوگاه خداوند است و نام آن محل را «مختاییم» نامید.

תפלת מנחה קמו

יחוד בתפלת המנחה לאומרה בצבור וכזכור שהוא מתשע שעות ומחצה בשעות
 ופגיוות, עד י"ג דקים אחרי שקיעת החמה, ובשעת חרחק בגון שרועה לנסוע **א**
 אונם אחר שפוברא לחקרים, ויול להתפלל משש שעות ומחצה דהיינו חשי שעה
 אחר הצות היום.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה (יאהדונהי) בדחילו ורחימו
 (יאההויהה) ורחימו ודחילו (יאההויהה) ליחרא שם י"ח בוי"ח
 ביחודא שלימ (יהוה) בשם כל ישראל, הנה אנחנו באים להתפלל
 חפלת מנחה שחקן יצחק אבינו עליו השלום עם כל המצות הכלולות
 בה לתקן את שורשה במקום עליון לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות
 רצון בוראינו ויהי נועם וכו'.

א לְמַנְצִיחַ עַל-הַגְּתִית. לְבַנְי-קֶרַח מְזֻמָּר: מֵהַיְדִידוֹת
 מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יְהוָה^{יאהדונהי} יִצְבְּאוֹת: נִכְסְפָה
 וְגַם-כָּל־תְּהוֹמֵי לְחֻצוֹת יְהוָה^{יאהדונהי} לְבִי וּבְשָׂרֵי.
 יִרְנְנוּ אֱלֹהֵי חַי: גַּם-צְפוּרָה וּמְצָאָה בֵּית וּדְרוֹר וְקַן
 לָהּ אֲשֶׁר-שָׁתָה אֶפְרָחֶיהָ אֶת-מִזְבְּחוֹתֶיךָ יְהוָה^{יאהדונהי}
 יִצְבְּאוֹת. מִלְכֵי וְאֱלֹהֵי: אֲשֶׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ. עוֹד
 יְהַלְלוּךָ סֶלָה: אֲשֶׁרֵי אָדָם עוֹזְלוֹ בְךָ. מְסֻלוֹת
 בְּלִבָּבָם: עֲבָרֵי בְעַמְקֵי הַבְּכָא מַעֲיֵן יִשִׁיתוּהוּ. גַּם בְּרִכּוֹת
 יַעֲטָה מוֹרָה: יִלְכּוּ מַחִיר אֶל-חִיר. יִרְאֶה אֱלֹהֵי
 בְצִיּוֹן: יְהוָה^{יאהדונהי} אֱלֹהֵי יִצְבְּאוֹת שְׁמָעָה תְּפִלָּתִי.
 הַאֲזִינָה אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: מִגִּנְנוּ רָאָה אֱלֹהִים.
 וְהִבֵּט פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ: כִּי טוֹב יוֹם בְּחֻצְרֶיךָ מֵאֲלֶף
 בְּחֻרְתֵי הַסְּתוּפָה בְּבֵית אֱלֹהֵי. מְדוּר בְּאֶהֱלֵי-רָשָׁע:

(א) תהלים ע"ד.

تقیلای مینحا (نماز بعد از ظهر)

تقیلای مینحا از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است و امکان پذیرش تقاضای انسان در این تقیلا بیشتر است. همانطور که تقیلائی الیاهو بناوی (حضرت الیاس نبی) روی کوه کرمل در زمان مینحا مستجاب شد.

۱. زمان تقیلائی مینحا نیم‌ساعت پس از ظهر شرعی تا دقایقی (حدود ۱۰ دقیقه) پس از غروب آفتاب همزمان با طلوع ستارگان است.

۲. فردی که تأخیر نموده و در صورتی که لحنش مینحا را شروع نماید در وسط لحنش، زمان مینحا به پایان می‌رسد - طلوع ستارگان - با وجود این مجاز است لحنش را بخواند.

۳. فردی که در حال مسافرت با اتوبوس است و برای او امکان ندارد حتی به صورت نشسته حداقل برآخی اول لحنش را با نیت کامل بخواند و تا رسیدن به مقصد زمان مینحا می‌گذرد اگر همیشه لحنش را با نیت کامل می‌خواند، مجاز است فعلا مینحا نخواند و سپس در هنگام عرویت، لحنش جبرانی بخواند.

۴. لرجح است که تقیلائی مینحا را ۲/۵ ساعت پس از ظهر شرعی بخواند ولی در هر صورت تقیلائی جماعتی حتی از شروع زمان مینحا از تقیلائی فردی برتر است.

لمننح برای رهبر نوازندگان بر دستگاه «گیتیت»، سرودی از پسران قورح (قارون).

ای خدای سپاهیان، مساکن تو چه دلپذیرند. جان من برای (دیدن) صحن‌های خانه خداوند مشتاق است و (از شدت شیفتگی) کاهیده شده است، قلبم و جسمم، برای خدای جاوید ترنم می‌کنند. ای خداوند سپاهیان، ای پادشاه من و خدای من، بر قربانگاه تو، گنجشک نیز - برای خود - خانه‌ای پیدا کرده است و پرستو برای خویشتن آشیانه‌ای، تا جوجه‌هایش را در آن بگذارد. خوشا به حال ساکنان خانه تو، برای همیشه تو را دائم مدح می‌گویند. خوشا به حال افرادی که قدرت خود را از تو می‌دانند و راه‌های تو در دل ایشان است. چون از وادی خشک عبور می‌کنند، آن را چشمه می‌سازند، برکت‌ها نیز راهنمای آنها را می‌پوشاند. از نیرویی به نیروی دیگر (از کار خیری به کار نیک دیگر) می‌خرامند و هر یک در صیون نزد خانه خدا حاضر می‌شوند. ای خداوند، خدای سپاهیان، دعای مرا بشنو، ای خدای یعقوب برای همیشه - به دعای من - گوش فراده. ای خدایی که سپهر و حامی ما هستی نظر فرما، روی ماشیح خود را ببین. زیرا یک روز در صحن‌های خانه تو بهتر از هزار (روز در جای دیگر) است، ایستادن بر آستانه خانه خدا خود را از ساکن شدن در خیمه‌های اشرار بیشتر می‌پسندم.

زیرا- لطف- خداوند خالق چون آفتاب و سپر است، خداوند آبرو و جلال می‌بخشد، از افرادی که به بی‌ریایی سلوک می‌کنند، هیچ چیز خوبی را منع نخواهد داشت. ای خدای سپاهیان، خوشا به حال کسی که بر تو توکل نماید.

קרבן خداوند به مشه (حضرت موسی) چنین فرمود. به بنی‌اسرائیل دستور داده و به آنها بگو: قربانی تقدیمی به من را که از جانب من طعمه‌ای برای آتش‌های (قربانگاه) می‌باشد و بوی خوش آیندی است، رعایت کنید تا در هنگامش به حضور من تقدیم نمایید. و به آنها بگو، قربانی آتشین که به درگاه خداوند تقدیم خواهید نمود این است: بره‌های- هشت روزه تا- یکساله بی‌عیب، روزانه دو تا به عنوان قربانی سوختی دائمی. یک بره را در صبح تقدیم نما و برهٔ دومی را هنگام عصر- از نیم‌ساعت بعد از ظهر تا غروب آفتاب- انجام ده. و یک‌دهم پیمانۀ «افا»^۱ آرد نرم به عنوان قربانی پیشکشی، سرشته‌شده با یک‌چهارم «هین»^۲ روغن- زیتون- کوییده. قربانی سوختی دائمی مقرر شده در کوه سینای است تا به عنوان بوی خوش، به صورت قربانی آتشین به درگاه خداوند باشد. قربانی ریختنی آن یک‌چهارم هین برای یک بره باشد، در مکان مقدس به درگاه خداوند قربانی ریختنی آن‌را، شراب کهنه بریزد و آن برهٔ دومی را هنگام عصر تقدیم کن، مانند قربان پیشکشی صبح و مثل قربان ریختنی آن به عنوان قربانی آتشین، بوی خوش به درگاه خداوند تقدیم نما.

خواندن فصل‌های راجع به قربانی‌ها و بخصوص مربوط به چگونگی تقدیم بخور از اهمیت زیادی برخوردار می‌باشد. در کتاب زوهر گفته‌شده، اگر مردم می‌دانستند خواندن فصل راجع به بخور تا چند بارزش است، هر کلمهٔ این فصل را چون تاج طلا بر سر می‌نهند. فصل بخور روزی ۳ مرتبه، در مقدمات شجریه، شجریه و در مینحا قرائت می‌گردد.

אתה ای خدای خالق ما، تو همان هستی که در زمان برپایی بت‌همیقداش (معبد بیت‌المقدس) پدران ما به درگاهت بخور عطریات را تقدیم می‌کردند،

^۱ افا: پیمانهای به حجم تقریبی ۲۵ لیتر معادل ۱۶/۶۶ کیلوگرم آرد

^۲ هین: پیمانهای به حجم تقریبی ۲/۳ لیتر

מנחה • קמה

קָיָם כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל־יַד מֹשֶׁה נְבִיאָךְ בַּפֶּתַח
בְּתוֹרָתְךָ:

א) וַיֹּאמֶר יְהוָה לְמֹשֶׁה יֵאָדָר וְנִהְיֶה אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ סַמִּים נִטְרָף
וְשַׁחֲלֵת וְחַלְבָּנָה סַמִּים וּלְבָנָה זָכָה בַד
בְּבַד יִהְיֶה: וְעָשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת לְקַח מֵעֵשֶׂה רוֹקַח
מִמֶּלֶךְ טָהוֹר קָדָשׁ: וְשַׁחֲקֵת מִמֶּנָּה הַדֶּק וְנִתְתָּה
מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאֶהֱל מוֹעֵד אֲשֶׁר אוֹעֵד לְךָ
שָׁמָּה קָדָשׁ קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם: וַנֹּאמֶר וְהַקְטִיר
עָלָיו אֶהְלֹן קְטֹרֶת סַמִּים בַּבֶּקָר בַּבֶּקָר בְּהִיטִיבוֹ אֶת־
הַנִּזְלָת יִקְטִירְנָה: וּבְהַעֲלֹת אֶהְלֹן אֶת־הַנִּזְלָת בֵּין
הָעֲרֵבִים יִקְטִירְנָה קְטֹרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה יֵאָדָר
לְדֹלֵתֵיכֶם:

ב) תָּנוּ רַבָּנֵי שְׁמוֹס הַקְטֹרֶת בִּיצֵד. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשֵׁשִׁים
וְשִׁמוֹנָה מְנִים הָיוּ בָהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשֵׁשִׁים
וְחֲמֵשֶׁה כַּמְנִין יְמוֹת הַחֲמָה מְנָה בְּכָל־יּוֹם. מִחֲצִיתוֹ
בַּבֶּקָר וּמִחֲצִיתוֹ בְּעֶרְב. וְשֵׁלֶשָׁה מְנִים יִתְרִים שָׁמָּה
מִכְנִים פֶּהֵן גְּדוֹל וְנוֹטֵל מֵהֶם מְלֵא חֲפְנָיו בְּיוֹם
הַכְּפוּרִים. וּמִחֲזִירֵן לְמִכְתָּשֶׁת בְּעֶרְב יוֹם הַכְּפוּרִים
כִּדְרֵי לְקִיָּם מִצּוֹת דִּקָּה מִן הַדִּקָּה. וְאַחַד עֶשֶׂר סְמָנִים
הָיוּ בָהּ. וְאַלֹו הֵן (טוֹב לַמְנוּחַם בְּאַצְבָּעוֹתָיו) א הָצָרִי. ב וְהַצְּפוּרָן.

א) שְׁמֹת ל. ב) שֵׁשׁ ל. ג) כְּרִיזֹת דָף ו. (י)

همانطور که بوسیلهٔ مشه (حضرت موسی) پیامبرت به آنها دستور دادی، چنانچه در توراتت نوشته شده است:

וְאֵלֶיךָ יָבִיאוּ עֹלֹת בַּיּוֹם אֶת־בֹּשֶׂם הָעֹלֹת אֶת־בֹּשֶׂם הָעֹלֹת אֶת־בֹּשֶׂם הָעֹלֹת
خداوند به موسی فرمود: نزد خودت دو نوع عطر، بلسان، ناخنک، باریجه، داروهای خوشبوی دیگر و کندر خالص بگیر (عطرهای نامبرده) هر کدام به اندازه مساوی با دیگری باشد. و با آن بخور معطر طبق عمل عطر ساز درست کن، کاملاً مخلوط، پاک و مقدس باشد. آن را بسیار ریز آسیاب کن و از آن- بر قربانگاه داخلی- جلوی صندوق عهد که در خیمه وعده می باشد که آنجا با تو هم وعده می شوم، قرارده، برای شما بسیار مقدس باشد. و گفته شده است: اهرُون (حضرت هارون) بر آن- قربانگاه- بخور عطریات را تقدیم نماید، هر صبح در هنگام تمیز کردن شمعدان آنرا بخور نماید. زمانی که اهرون چراغها را در هنگام عصر روشن می نماید آنرا بخور سازد، بخور دائمی به درگاه خداوند برای دوره های شما باشد.

וְאֵלֶיךָ יָבִיאוּ עֹלֹת בַּיּוֹם אֶת־בֹּשֶׂם הָעֹלֹת
علمای ما آموخته اند: تهیه و ترکیب بخور چگونه است؟ میزان- اولیه- آن سیصد و شصت و هشت «مانه»^۱ بود، سیصد و شصت و پنج مانه به تعداد روزهای سال، به اندازه یک مانه در هر روز، نیمی از آن در صبح و نیم دیگر در عصر- تقدیم می شد- و سه مانه باقی مانده. که از آنها کهن گادول (کاهن بزرگ) در روز کیپور (دهم تیشری) به اندازه دو مُشت پُر برمی داشت و- به قُدش هَقْدَاشِیم- می برد. آنها را در روز آدینه کیپور به آسیاب برمی گرداند تا فرمان ریز ریز کردن آنرا اجرا نماید. یازده داروی معطر در آن وجود داشتند که اینها هستند: (خوب است که آنها را با انگشتانش بشمارد) (۱) بلسان (۲) ناخنک

^۱ وزنهای حدود ۲۸۰ گرم

י וְהַחֲלִיבֶנָּה. י וְהַלְבֹנָה. מִשְׁקַל שְׁבַע עִים שְׁבַע עִים מִנָּה.
 י מִזֶּרֶךְ. י וְקִצְיָעָה. י וְשִׁבּוּלֵת נֶרְדִּי. י וְכַרְפוֹס. מִשְׁקַל
 שְׁשָׁה עָשָׂר שְׁשָׁה עָשָׂר מִנָּה. י הַקּוֹשֵׁט שְׁנַיִם עָשָׂר.
 י קְלוּפָה שְׁלֹשָׁה. י קִנְמוֹן תְּשַׁעַה. בּוֹרִית בְּרִשִׁינָא
 תְּשַׁעַה קִבִּין. יִין קִפְרִיסִין סְאִין תְּלַת וְקִבִּין תְּלַתָּא.
 וְאִם לֹא מִצָּא יִין קִפְרִיסִין מִבִּיא חֲמֵר חִזּוֹר עִתִּיק.
 מְלַח סְדוּמִית רוּבַע. מְעֵלָה עֶשֶׂן פֶּל שְׁהוּא. רַבִּי
 נָתַן הַבְּבִלִי אֹמֵר אֵף כֶּפֶת הִירְדֵן פֶּל־שְׁהִיא.
 אִם נָתַן בָּהּ דְּבִשׁ פְּסָלָה. וְאִם חִסֵּר אֶתֶת מִפְּל־
 סְמִמְנִיָּה חַיִּיב מִיתָה:

רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אֹמֵר הַצְּרִי אֵינּוּ אֵלָא שְׁדָף
 הַנוּטָף מֵעֵצֵי הַקֶּטֶף. בּוֹרִית בְּרִשִׁינָא לָמָּה הִיא
 בָּאָה בְּדִי לְשִׁפּוֹת בָּהּ אֶת הַצְּפוּרָן בְּדִי שְׁתֵּהָא נָאָה.
 יִין קִפְרִיסִין לָמָּה הוּא בָּא בְּדִי לְשִׁרּוֹת בּוֹ אֶת
 הַצְּפוּרָן בְּדִי שְׁתֵּהָא עֲזָה. וְהִלָּא מִי רַגְלִים יִפִּין לָהּ
 אֶפְרָא שְׁאִין מִכְּנִיסִין מִי רַגְלִים בְּמִקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכְּבוֹד:
 תַּנְיָא רַבִּי נָתַן אֹמֵר בְּשִׁהוּא שׁוֹחֵק אֹמֵר הִדָּק
 הֵיטֵב. הֵיטֵב הִדָּק. מִפְּנֵי שְׁהַקּוֹל יִסְפֵּה לְבָשָׁמִים.
 פְּטָמָה לְחֻצָּאִין בְּשִׁרְתָּה. לְשִׁלִּישׁ וְלָרְבִיעַ לֹא שְׁמַעְנוּ.
 אָמַר רַבִּי יְהוּדָה זָה הַכֶּלֶל אִם כְּמִדְתָּה בְּשִׁרְתָּה

۳) باریجه ۴) و کندر، هر کدام به وزن هفتاد مانه ۵) مُر (لادن، عنبری) ۶) سلیخه ۷) سنبله هندی ۸) و زعفران هریک به وزن شانزده مانه ۹) قُشَط (نوعی گیاه خوشبو) دوازده مانه ۱۰) پوست نوعی درخت خوشبو سه مانه ۱۱) دارچین نه مانه. قلیای کرسنه (ماده شوینده گیاهی) نه «قو^۱». شراب قفریسین سه «سنا^۲» و سه «قو^۳» (حدود ۲۹ لیتر). اگر شراب قفریسین پیدا نکرد، شراب سفید کهنه می‌آورد. نمک سدومی یک چهارم «قو^۳» و بونه دودزا به هر مقدار - کافی است. - ربی ناتان بابلی می‌گوید: برگ خرما ی اردنی نیز به هر مقدار. اگر عسل (شهد) به آن اضافه کند، بخور را باطل ساخته است و اگر یکی از داروهای معطر آنرا کم کند جریمه مرگ دارد.

27 رِبان شیمعون پسر گملیل می‌گوید: بلسان، صمغی است که از درخت بلسان می‌چکد. قلیای کرسنه برای چه می‌آید؟ بخاطر آنکه بوسیله آن ناخنک را سفید کنند تا زیبا باشد. شراب قفریسین برای چه می‌آید؟ بخاطر آنکه ناخنک را در آن بخیسانند تا (رایحه آن) قوی باشد و مگر نه اینکه «مه رگلیم^۲» برای این کار بهتر است؟ بلکه مه رگلیم را بخاطر احترام به بت همیقداش وارد نمی‌سازند.

28 درس خواندیم که ربی ناتان می‌فرماید: هنگامیکه آنرا می‌کوبد، می‌گوید: خوب نرم کن، خوب آسیاب کن، زیرا ارتعاش صدا برای - ترکیب - عطریات خوب است. اگر مواد را به میزان نصف (۳۶۸ مانه) ترکیب کرد، از نظر شرعی مورد قبول است ولی - قانون - ترکیب به میزان یک سوم یا یک چهارم را نشنیده‌ایم. ربی یهودا فرمود: «این اصل کلی است اگر همه را به همان نسبت به میزان نصف ترکیب کرد از نظر شرعی

^۱ قو: بیضانه با حجم تقریبی ۱/۳ لیتر

^۲ سنا: بیضانه‌ای با حجم تقریبی ۸/۳ لیتر

^۳ جنسمه‌ای که آب آن بوی ادراک داشت

مورد قبول است، ولی اگر یکی از مواد معطر آن را کم کرد جریمه مرگ دارد.»
לַיָּהּ پسر قہار- دانشمندی در دوران تنائیم- تعلیم داد هر شخصیت تا هفتاد سال یکبار باقیمانده بخور سالانه به میزان نصف مقدار اولیه (۳۶۸ مانه) می‌رسید. و باز پسر قہار درس داد، اگر مقدار کمی شهد (عسل) با آن مخلوط می‌کرد فردی از بوی خوش آن نمی‌توانست مقاومت کند. پس چرا شهد به آن مخلوط نمی‌کردند؟ بخاطر آنکه تورات فرموده است: «که از هیچ خمیرمایه و هیچ شهدی به عنوان قربانی آتشین به درگاه خداوند بخور نکنید.» خداوند سپاهیان با ماست، خدای یعقوب همیشه برای ما قلعه و ملجاء است. ای خدای لشکریان- مقدس- خوشا به حال انسانی که به تو توکل نماید. خدایا نجات‌ده، آن پادشاه، در روزی که او را صدا می‌زنیم، ما را اجابت فرماید. قربان پیشکشی یهودا و یروشالیم مثل ایام قدیم (زمان حضرت موسی) و سالهای اولیه (زمان حضرت سلیمان) به درگاه خداوند مورد پسند قرار گیرد.

יְהוָה خوشا به حال ساکنان خانه تو، برای همیشه تو را بطور مداوم مدح می‌گویند. خوشا به حال قومی که نصیب ایشان، این است. خوشا به حال آن قوم که خداوند، خدای ایشان است.

تسیح داوود، ای خدای من، ای پادشاه تو را متعال می‌خوانم و نام تو را متبارک می‌گویم تا به ابد. همه روزه تو را متبارک می‌خوانم و نام تو را حمد می‌گویم تا به ابد. خداوند عظیم و بی‌نهایت ممدوح است، و برای عظمتش حدی نیست. نسل به نسل اعمال تو را تسیح می‌خوانند و کارهای عظیم تو را بیان خواهند نمود. درباره شکوه جلال کبریایی تو و موارد اعجاز تو صحبت می‌کنم.

מנחה

קמח

נִפְלְאֶתֶיךָ אֲשִׁיחָה: וְעִזּוּ נִזְרְאוֹתֶיךָ יֹאמְרוּ. וּגְדַלְתְּךָ
אֲסַפְּרָנָה: זָכַר רַב־טוֹבְךָ יִבִּיעוּ. וְצַדִּיקְתְּךָ יִרְנְנוּ: חֲנוּן
וְרַחוּם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^(בינה) יֵאָדָר אִפְּסִים וּגְדַל־חֶסֶד: טוֹב־
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^(חסד) לְכֹל. וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^(גבורה) כָּל־מַעֲשֵׂיךָ. וְחֲסִידֶיךָ יִבְרְכוּכָה:
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמְרוּ. וּגְבוּרַתְךָ יִדְבְּרוּ: לְהוֹדִיעַ
לְבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרָתוֹ. וְכְבוֹד הַדָּר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ
מַלְכוּת כָּל־עֲלָמִים. וּמִמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: סוֹמֵךְ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^(תפארת) לְכָל הַנְּפֹלִים. וְזוֹקֵף לְכָל־הַכַּפּוּפִים:
עֵינַיִכָּל אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּ. וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אֲכָלָם
בְּעֵתוֹ: פֹּתַח אֶת־יְדֶיךָ ^{(יכוין מאד במסוק זה כי בו עיקר חפרנסה.}
וּיְכוּיִן שֶׁהוּא ית' שְׁשִׁנִּית וּזֵן וּמְפָרֵנֵם לְכָל. וַיֵּשׁ פּוֹרְשִׁים כַּפֵּיהֶם בְּלִפְי שְׁמַיִם וְחֹזֵא
סִימֵן לְקַבֵּל הַשֶּׁפַע מִלְּמַעְלָה, וְכַשִּׁיאִמַר פּוֹתַח אֶת יְדֶיךָ יְכוּיִן רַחֲמֵי שֵׁם פִּאִי
שֶׁהוּא מְסַפֵּר יֵאָדָר וְהוּא, וּמְסַפֵּר סֵאִיל, וּסְמִית חֲתִיד) וּמִשְׁבִּיעַ (גַּי חֲתִיד)
לְכָל־חַי רִצּוֹן: צְדִיק יוֹדוּ וְזוֹוֹאֲדֵינוּ יֵאָדָר ^(יפוד) בְּכָל־
דְּרָכָיו. וְחֲסִיד כָּל־מַעֲשָׂיו: קְרוֹב יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^(מלכות)
לְכָל־קְרָאָיו. לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֵמֶת: רִצּוֹן־יִרְאָיו
יַעֲשֶׂה. וְאֵת־שׁוֹעֲתָם יִשְׁמַע וַיּוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
יֵאָדָר ^(נצח) אֶת־כָּל־אֲהָבָיו. וְאֵת כָּל־הַרְשָׁעִים יִשְׁמִיד:
תְּהַלִּית יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^(תוד) יִדְבַּר־פִּי וַיִּבְרַךְ כָּל־בְּשָׂר

در اهمیت کارهای مهیب تو سخن خواهند گفت و من عظمت تو را بیان خواهم نمود. ذکر کثرت احسان تو را حکایت خواهند کرد و عدالت تو را خواهند سرائید. خداوند کریم و رحیم است، پر حوصله و کثیرالاحسان. خداوند برای همگان نیکوست و رحمت‌های او بر همه مخلوقاتش می‌باشد. خدایا جمیع مخلوقات، تو را حمد می‌گویند و پرهیزکارانت تو را متبارک می‌خوانند. درباره جلال ملکوت تو سخن می‌گویند و توانایی تو را حکایت می‌کنند. تا کارهای عظیم او و جلال شکوه ملکوتش را برای انسانها تعریف کنند. ملکوت تو، سلطنتی بر همه جهانها و تسلط تو در همه دوره‌هاست. خداوند برای تمام افتادگان تکیه‌گاه است و خم‌شدگان را برمی‌خیزاند. چشمان همگان منتظر تو می‌باشد و تو خوراکشان را به موقع می‌دهی.

«هنگام گفتن جمله "שׁוּמְרֵי אֱתָרָה" توجّه شود که خداوند بر حیات تمام موجودات ناظر است و خوراک و مایحتاج آنها را مهیا می‌سازد. اگر این جمله را بدون توجّه به معنی آن خواند، بهتر است در پایان این فصل، این جمله را با توجّه به معنای آن قرائت نماید. بعضی رسم دارند که در هنگام گفتن این جمله به نشانه پذیرش فیض الهی دستان خود را به طرف بالا باز می‌کنند.»

دست خود را می‌گشایی و تمام زندگان را بر طبق رضایتشان سیر می‌نمایی.

خداوند در جمیع طریق‌های خود عادل و در همه اعمالش رحیم است. خداوند به آنانی که او را می‌خوانند، به آنانی که او را به راستی می‌خوانند، نزدیک است. آرزوی ترسندگان خود را بجا می‌آورد و تضرع ایشان را شنیده، آنها را نجات می‌بخشد.

خدا همهٔ محبان خود را حفظ نموده و همه شیران را هلاک خواهد ساخت.

دهان من تسبیح خداوند را خواهد گفت و هر بشری نام قدوس او را تا به ابد متبارک بخواند.

קמט

מנחה

שם קדשו לעולם ועד: * וְאֵנַחְנוּ | נְבָרְךָ יְהוָה מֵעַתָּה
וְעַד-עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

תכונת תפלת קטרת לפניך. משאת פני מנחת-
ערב: * הַקְשִׁיבָה וְקוֹל שׁוֹעֵי מִלְכֵי וְאֱלֹהֵי.
כִּי-אֵלֶיךָ אֲתַפְלֵל:

ואו' חצי קריש. בענית אמן יכין שחיא נ' אידהגוריה.

יתגדל ויתקדש שמייה רבא. אמן בעלמא די ברא
כרעותיה. וימליך מלכותיה. ויצמח פורקניה.
ויקרב משיחיה. אמן בתיכון וביומיכון ובחיי דכל
בית ישראל בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: אמן
יהא שמייה רבא מברך. לעלם לעלמי עלמיא יתברך.
וישתבח. ויתפאר. ויתרומם. ויתנשא. ויתהדר.
ויתעלה. ויתהלל שמייה דקודשא בריך הוא. אמן
לעילא מן כל ברכתא. שירתא. תשבחתא ונחמתא.
די אמירן בעלמא ואמרו אמן: אמן

ד' אדני (יססיק מעט) שפתי תפתח. ופי גיד תהלקח:

ברוך אתה יהוה אלהינו יאהרונחי (יא) אלהינו ואלהי אבותינו.
אלהי אברהם. אלהי יצחק ואלהי יעקב. האל
הגדול הגבור והנורא. אל עליון. גומל חסדים

(א) חללים קטרי. (ב) כס קמ"א. (ג) שם ה'. (ד) שם נ"א.

ما خداوند را از حال تا به ابد ستایش می‌کنیم، حمد بگویید خدا را.

תְּכוּן دعای من، به حضور تو مثل بخور و برافراشتن دستانم مثل پیشکشی عصر آراسته گردد. ای پادشاه من و ای خداوند من به صدای استغاثه‌ام توجه نما، زیرا نزد تو دعا می‌کنم.

(شالیح صیور قدیش لملأ می‌گوید)

יְתַגְדַּל نام اعظم او بزرگوار و مقدس می‌باشد (آمن)

در جهانی که با رضایت خویش خلق نموده و حکومت خود را بر آن قرار داده است نجات انسان‌ها را فراهم و ظهور ماشیح را تسریع فرماید. (آمن)

(امید که) در ایام زندگی و روزگار شما و در دوران حیات همه خاندان بنی اسرائیل، (ظهور ماشیح) به زودی و در زمان نزدیک واقع شود و بگوید آمن. (آمن)

نام بزرگ خداوند برای همیشه تا ابد مبارک است نام مقدس خداوند ستوده، ممدوح، مفتخر، بلندمرتبه، متعال، مجلل، والامقام و مورد ستایش می‌باشد. (آمن)

از تمام برکات، سرودها، مدح‌ها و تمجیدهایی که برای او در این جهان گفته می‌شود، عالی‌تر است، بگویید آمن. (آمن)

אֱלֹהֵינוּ خداوندا، لبانم را بگشا تا دهانم مدح تو را بیان کند.

ברוך (تعمیم اول) مبارک هستی تو خدا، خالق ما و خالق اجداد ما، خدای اوراهام

(ابراهیم)، خدای ییصحاق (اسحق)، و خدای یعقوب (یعقوب)، قادر بزرگوار، توانا و

مهیّب، قادر متعال، پاداش دهنده احسانهای نیکو،

טובים. קונה הכל וזוכר חסדי אבות. ומביא גואל
לבני בנייהם למען שמו באהבה:

כשיאמר באהבה יכוין לספור עצמו על קדוש השם ויקבל עליו ד' סיחות כ"ד.
בעשיית אומרים וְכִרְנוּ לַחַיִּים. מִלֶּךְ חַפֵּץ בַּחַיִּים. כְּרַבְנֵנוּ כְּסֹפֵר
חַיִּים. לְמַעַן אֱלֹהִים חַיִּים: ואם שכח אינו חוזר.

מִלֶּךְ עֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן: (כתובת סגן יכוין שהוא מספר ג"ס אל)
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוֹאֲחָזֵק יֵאָחֲזֵנִי (חד) מַגֵּן אַבְרָהָם:
אַתָּה גְבוּר לְעוֹלָם אֲדָנִי. (יכוין ר"ת שם אנלא) מַחֲיָה
מֵתִים אַתָּה. רַב לְהוֹשִׁיעַ.

בקץ אומר מוריד הטל

(ואם אמר משיב הרוח ולא נזכר עד שאמר ברוך אתה ה' חוזר לראש)

בחורף משיב הרוח ומוריד הגשם (ואם אמר מוריד הטל אינו חוזר):

מְבַלְבֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד. מַחֲיָה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים.
סוֹמֵךְ גּוֹפְלִים. וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמַתִּיר אֲסוּרִים.
וּמְקַיֵּם אֲמוּנָתוֹ לִישְׁגֵי עֶפְרַי. מִי כְמוֹךָ בַעַל יִבְטֵא חֵטֵב
אֵת הַעִי"ן גְּבוּרָתוֹ וּמִי דוֹמָה לָךְ. מִלֶּךְ טַמְטִית וּמַחֲיָה
וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

בעשרת ימי תשובה אומרים, ואם לא אמר אינו חוזר.

מי כמוך אב הרחמן וזכר יצוריו ברחמים לחיים:

וּנְיָאֵמֵן אַתָּה לְהַחֲיֹת מֵתִים: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
מַחֲיָה הַמֵּתִים:

بوجود آورنده (مالک) هرچيز و به ياد آورنده اعمال نيک پدران (ابراهيم، اسحق و يعقوب)؛ خدایي که منجي (ماشيح) را با محبت بخاطر نام خود براي فرزندان فرزندان آنها می آورد.

هنگام گفتن کلمه **הַיְהוָה יְהוָה** نیت ببند که او حاضر به بت پرستی نبوده و بخاطر تقدس نام خداوند حاضر به نثار جان خود می باشد.

(در ده روز بين روش هشتانا و کيبور خوانده می شود)

ای پادشاه خواهان حیات، ما را برای زندگی یاد کن، بخاطر خودت که خدای جاوید می باشی ما را در دفتر زندگانی ثبت بفرما.

اگر گفتن این جمله را فراموش نمود و قبل از گفتن نام خداوند در براخای **יְהוָה יְהוָה** آنرا بیاد آورد،

برمی گردد و آنرا می خواند؛ در غیر اینصورت برنمی گردد، بلکه تقیلا را ادامه داده و می تواند آنرا در قسمت **שְׁמַע**

יְהוָה یا پس از **יְהוָה** بخواند.)

מִלְךְ ای پادشاهی که کمک کننده و نجات بخش و مدافع می باشی.

(تنظیم دوم) تو ای خدای مدافع ابراهیم، متبارک هستی.

אתה גיבור خداوند، تو تا ابد توانا هستی، تو زنده کننده مردگان می باشی،

(قدرت تو) برای نجات دادن زیاد است.

(در تابستان یعنی از تقیلاي موساف روز اول پسح تا ابتدای موساف شمینی عصرت می گوید:

شبنم را می بارانی

اگر اشتباهاً **מִשִׁיב הַרְבַּח** را ذکر کرد، تا قبل از ذکر نام خداوند در براخای **יְהוָה יְהוָה** می تواند برگردد و

آن را اصلاح نماید. اما اگر پس از گفتن نام خداوند آن را بیاد آورد، به ابتدای لحنش بازمی گردد.

(در زمستان یعنی از تقیلاي موساف شمینی عصرت تا ابتدای تقیلاي موساف روز اول پسح می گوید:

باد را به وزش در آورده و باران می بارانی

اگر اشتباهاً **מַזְרִיחַ הַטַּל** گفت، لازم نیست برگردد.)

زندگان را با احسان روزی می دهی، مردگان را با مراحم بسیار احیاء می فرمایی، تکیه گاه

افتادگان هستی، چه کسی مانند تو دارای قدرت است؟ و که به تو شبیه است؟

سلطانی هستی که می میرانی و زنده می کنی و نجات را شکوفا می سازی.

(در ده روز بين روش هشتانا و کيبور خوانده می شود:

کیست همانند تو، ای پدر مهربان که مخلوقاتش را با رحمت برای (ادامه) زندگی به یاد آورد؟

اگر گفتن این جمله را فراموش نمود و قبل از گفتن نام خداوند در براخای **יְהוָה יְהוָה** آنرا بیاد آورد،

برمی گردد و آنرا می خواند، در غیر اینصورت برنمی گردد بلکه تقیلا را ادامه می دهد.)

تو درباره احیای مردگان امین می باشی. تو ای خدای زنده کننده مردگان، متبارک هستی.

(در برگشت لحن خوانده می‌شود)

קדוש تو را مقدس می‌خوانیم و تمجید می‌گوییم. همچون شیوایی کلام اسرار آمیز فرشتگان (آتشین) مقدس که سه مرتبه تو را تقدیس می‌گویند، همانطور که بوسیله نبی تو (یسعیا) نوشته شده است: یک فرشته، دیگری را خطاب کرده و می‌گوید: **אֵלֶיךָ** کلمات **קדוש** سه مرتبه بر روی پنجه‌های پا بلند شود) خدای صاحب لشکرها (ی هستی)، (در آسمانها) مقدس، (در زمین) مقدس، (تابه‌ابد) مقدس می‌باشد؛ تمام زمین از جلال او مملو است. در مقابل آنها (دسته‌ای دیگر از فرشتگان) تسیح خوانده و می‌گویند: جلال خداوند از تجلی‌گاهش متبارک است. و در گفته‌های مقدس تو (تهلیم) اینچنین نوشته شده است: خداوند تابه‌ابد، خالق تو، ای سیون برای تمام دوره‌ها حکومت خواهد نمود. خدا را مدح بگویند.

אתה קדוש تو مقدسی و نام تو مقدس است، و مقدسین (فرشتگان و افراد صدیق)

در هر روز تو را همواره مدح می‌گویند. تو ای خدا، قادر مقدس، متبارک می‌باشی.

(در ایام بین روش‌هسانا و کیبور بجای **אֱלֹהֵי קְדוֹשׁ** گفته می‌شود: **אֱלֹהֵי קְדוֹשׁ** پادشاه مقدس در صورت شک یا اشتباه، اگر بلافاصله و قبل از شروع **אֱלֹהֵי קְדוֹשׁ** تصحیح نکرد، باید به ابتدای تفیلا بازگردد.

شالیح صیبور در برگشت لحن (**קְדוֹשׁ**) در مورد فوق به ابتدای **אֱלֹהֵי קְדוֹשׁ** برمی‌گردد.)

אתה חונן تو به آدمی، دانش اعطا می‌نمایی و به انسان فهم می‌آموزی،

(در تفیلا عرویت خروج از شبات یا **יומָטוּ** خوانده می‌شود)

[اگر گفتن این قسمت را فراموش نمود چنانچه قبل از ذکر نام خداوند در براخای **אֱלֹהֵי קְדוֹשׁ** متوجه اشتباه خود شد برمی‌گردد و آنرا می‌خواند و در غیر اینصورت به تفیلا خود ادامه داده و به براخای **הוֹדָא** که بر **יְיָ** یابین گفته می‌شود، نیت می‌بندد. اما اگر احتمال می‌دهد که به یابین دسترسی نداشته باشد، در قسمت **אֱלֹהֵי קְדוֹשׁ** می‌تواند، این بخش را بخواند.

אתה ای خدای خالق ما، تو به ما دانش و عقل را اعطاء می‌فرمایی، تو فرموده‌ای که بین-

امور- مقدس و غیرمقدس، بین روشنایی و تاریکی و بین بنی‌اسرائیل و اقوام مشرک و بین روز هفتم (شبات) و شش روز کار (هفته)، تفاوت داده شود، ای خدای خالق ما همانطور که ما را از اقوام بت‌پرست سرزمین‌ها و از طوایف زمین جدا نمودی، همانطور ما را از شیطان شریر و از هر گونه- رخداده ناگوار و از هر گونه حکم‌های سخت و بد که برانگیخته شده تا به جهان بیابند، بازخیرید نموده و رهایی ده.

(تمنا این که) از جانب خودت به ما عقل، فهم و دانش لطف فرمایی. تو ای خدای اعطا کننده دانش، متبارک هستی.

מנחה

קנב

הַשִּׁיבֵנוּ אֲבִינוּ לְתוֹרַתְךָ. וְקַרְבָּנוּ מִלִּפְנֵי לַעֲבוֹדָתְךָ.
וְהַחֲזִירֵנוּ בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה לִפְנֶיךָ: בְּרוּךְ
אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ הַרוֹצֵה בְּתַשׁוּבָה:

סֵלַח לָנוּ אֲבִינוּ כִּי חָטָאנוּ. מִחוּץ לָנוּ מִלִּפְנֵי כִּי
פָשַׁעְנוּ. כִּי אֵל טוֹב וְסֵלַח אַתָּה: בְּרוּךְ אַתָּה
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ חֲנוּן הַמְּרַבֵּה לְסִלּוּחַ:

רְאֵה נָא בְּעֵינֵינוּ וּרְיִבָה רִיבֵנוּ. וּמַהֲרֵ לְגַאֲלָנוּ גְּאֻלָּה
שְׁלֵמָה לְמַעַן שְׁמֹךְ (יְכוּיִן יָדִיד ה' אֵל וְאִי ה' אֵל שְׁעוּלַח סַסְסֵר

גאולה) כִּי אֵל גּוֹאֵל חֹזֵק אַתָּה: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
יֵאָדָוְנָהּ גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל:

בתענית צבור דהיינו בד' צומות אומר כאן השליח צבור עגנו (דף קנב). אבל ת"צ
שקבלו על כל צרה שלא תבוא אומר השי"ע עגנו בשומע תפלה כמו היחיד.

רַפְּאֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ וְנִרְפָּא. הוֹשִׁיעֵנוּ וְנוֹשְׁעָה כִּי
תְהַלֵּתֵנוּ אַתָּה. וְהַעֲלֵה אֲרוּכָה וּמְרַפָּא לְכָל-

תַּחֲלוֹאֵינוּ. וְלְכָל-מְכַאֲבֵינוּ וְלְכָל-מַפּוֹתֵינוּ. כִּי אֵל
רוֹפֵא רַחֲמָן וְנִאֲמָן אַתָּה: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ
רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

אם אמר ברך עלינו בימות החמה חזור. בחוץ לארץ אם טעה ואמר ברך עלינו
אמר ו' חשון תוך ששים לתקופה אינו חזור.

בְּקִיץ בְּרַבְּנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ אֱלֹהֵינוּ בְּכָל-מַעֲשֵׂי יְדֵינוּ.
וּבְרַךְ שְׁנַתֵּנוּ בְּטַלְיֵי רְצוֹן בְּרָכָה וּבְרָכָה.

השיבנו ای پدر ما، ما را به تورات (شریعت) خودت بازگردان و ای پادشاه ما، ما را به عبادت خود نزدیک فرما، و ما را به توبه کامل به درگاہ برگردان. تو ای خدا که خواهان توبه می‌باشی، متبارک هستی.

סלח ای پدر ما، ما را ببخش که (بصورت غیر عمد) خطا کردیم، ای پادشاه ما، ما را عفو کن که (عمداً) تقصیر ورزیدیم. زیرا تو قادر خوب و بسیار بخشنده می‌باشی. تو ای خدای بخشنده، که بسیار آمرزنده‌ای، متبارک هستی.

רצה تمنا اینکه بیچارگی ما را ملاحظه فرما و در مبارزه (حق) برای ما ستیز کن و بخاطر نام خودت برای نجات بخشیدن به ما (بصورت) نجات کامل عجله نما. زیرا تو قادر نجات‌دهنده و قدرتمند می‌باشی. تو ای خدا نجات‌دهنده (بنی) اسرائیل متبارک هستی.

در تعنیت (روزه) جماعتی، شالیح‌صیور در برگشت تفیلا، در اینجا قسمت **לל** را با براخی مربوط به آن می‌خواند و این در صورتی است که حلال شش نفر از حصار که هنوز تفیلا نخوانده‌اند در حال تعنیت باشند. در تعنیت اشیر بهتر است که ده نفر تعنیت باشند. در غیر اینصورت و یا در حالتی که شالیح‌صیور گفتن **לל** را در این قسمت فراموش نمود آنرا در قسمت **לל** و بدون براخا ذکر می‌کند. در تعنیت‌هایی که جماعت بخاطر مشکلات بر خود تعیین می‌کنند، شالیح‌صیور **לל** را بدون براخا در **לל** می‌خواند.

פאנו خدایا ما را شفا بده تا شفا یابیم، ما را نجات بده تا نجات یابیم؛ زیرا مورد مدح ما، تو هستی، برای همه بیماری‌های ما و برای تمام درد و رنجهای ما و برای همه جراحات‌های ما بهبودی و شفا عنایت فرما، زیرا تو قادر شفا دهنده و رحمان و امین می‌باشی. تو ای خدا شفا دهنده بیماران قوم (بنی) اسرائیل، متبارک هستی.

(در تابستان - از شب سوم پسخ تا اواسط آذرمه - **לל** خوانده می‌شود. اگر اشتباه کرد و قسمت **לל** را خواند، برگشته و از همین قسمت، تفیلا را بطور صحیح ادامه می‌دهد. اما اگر در آخر تفیلا قبل از گفتن **לל** متوجه این اشتباه شد به ابتدای تفیلا بازمی‌گردد. اگر اشتباه فوق را از شب هفتم حشوان به بعد انجام داد لازم به برگشتن نمی‌باشد.)

ברכנו ای خدا، خالق ما، ما را در تمام اعمال دستانمان برکت کن و سال ما را با شبنم‌های رضایت، برکت و سخاوت، برکت نما و عاقبت این (سال) همچون سالهای خوب با برکت،

וְתִהי אַחֲרֵיתָהּ חַיִּים וְשָׁבַע וְשָׁלוֹם בְּשָׁנִים הַטּוֹבוֹת
 לְבָרְכָהּ. כִּי אֵל טוֹב וּמְטִיב אֶתָּה וּמְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

(א) אם טעה ואמר ברבנו בימות הנשמים אם נזכר קודם שהתחיל תקע ואמר
 שם ותן של ומטר לברכה. (ב) אם נזכר אחר שהתחיל תקע יתפלל כדרכו ויאמר
 כשומע תפלה ותן של ומטר לברכה. (ג) אם נזכר אחר שובע תפלה קודם
 שהתחיל רצה ואמר שם ותן של ומטר לברכה. (ד) אם נזכר אחר שהתחיל רצה חוזר
 מברך עלינו ונומר על הסדר. (ה) אם לא נזכר אלא עד לאחר שאמר יהיו לרצון
 האחרון הסמוך לעושש שלום אפילו שעדיין לא עקר דגליו צריך לחזור לתחלת י"ת.

בְּחוּרָף בְּרֵךְ עֲלֵינוּ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת הַשָּׁנָה
 הַזֹּאת. וְאֶת כָּל־מִיַּי תְּבוֹאֶתָהּ לְטוֹבָה.

וְתֵן טַל וּמָטָר לְבָרְכָה עַל כָּל־פְּנֵי הָאָדָמָה. וְרוּחַ
 פְּנֵי תֵבֵל וְשָׁבַע אֶת הָעוֹלָם כְּלוֹ מְטוֹבָךְ. וּמֵלֵא יְדֵינוּ
 מְבָרְכוֹתֶיךָ וּמַעַשְׂרֵי מַתָּנוֹת יְדֶיךָ. שְׁמְרָה וְהַצִּילָה
 שָׁנָה זוֹ מִכָּל־דְּבַר רָע. וּמִכָּל־מִיַּי מִשְׁחִית וּמִכָּל־
 מִיַּי פּוֹרְעָנוֹת. וַעֲשֵׂה לָּהּ תְּקוּהַ טוֹבָה וְאַחֲרֵית שָׁלוֹם.
 חוֹם וְרַחֵם עָלֶיהָ וְעַל כָּל־תְּבוֹאֶתָהּ וּפִירוֹתֶיהָ. וּבְרָכָה
 בְּנִשְׁמֵי רְצוֹן בְּרָכָה וּנְדָבָה. וְתִהי אַחֲרֵיתָהּ חַיִּים
 וְשָׁבַע וְשָׁלוֹם. בְּשָׁנִים הַטּוֹבוֹת לְבָרְכָהּ. כִּי אֵל טוֹב
 וּמְטִיב אֶתָּה וּמְבָרֵךְ הַשָּׁנִים: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ

מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גְּדוֹל לְחֵרוֹתֵנוּ. וְשֵׂא נִס לְקַבֵּץ
 גְּלוּתֵינוּ. וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת (יכוין

توأم با) زندگی و سیری و صلح و سلامتی باشد؛ زیرا تو قادر خوب و خوبی کننده و برکت کننده سالها می باشی. تو ای خدا برکت کننده سالها، مبارک هستی.

(در زمستان - از اواسط آذرماه تا پسخ **בְּרַךְ עֲלֵינוּ** خوانده می شود.)

- ۱- اگر اشتباهاً در ایام فوق بجای **בְּרַךְ עֲלֵינוּ** ، **בְּרַכְנוּ** خواند، اگر قبل از ذکر نام خلوند در براخای **מְבַרְכֶּךָ הַשָּׁמַיִם** متوجه شد، از جمله **וְחַן טוֹב וּמִסְתַּר לְבַרְכָּךָ** تفیلا را ادامه می دهد. ولی اگر پس از ذکر نام خلوند در براخا و قبل از شروع **הַקָּע בְּשׁוֹפָר** متوجه این اشتباه شد در همان قسمت می گوید: **וְחַן טוֹב וּמִסְתַּר לְבַרְכָּךָ** و قسمت بعدی را شروع می کند.
- ۲- اگر پس از شروع **הַקָּע בְּשׁוֹפָר** متوجه شد تفیلا را ادامه می دهد و در قسمت **שָׁמַע קוֹלֵנוּ** عبارت **וְחַן טוֹב וּמִסְתַּר לְבַרְכָּךָ** را می گوید.
- ۳- اگر پس از خواندن براخای **שָׁמַע קוֹלֵנוּ** و قبل از شروع **הַקָּע** متوجه شد، عبارت **וְחַן טוֹב וּמִסְתַּר לְבַרְכָּךָ** را همانجا ذکر می کند.
- ۴- اگر پس از شروع **הַקָּע** متوجه اشتباه خود شد، به ابتدای قسمت **בְּרַךְ עֲלֵינוּ** بازگشته و تفیلا را از آنجا ادامه می دهد.
- ۵- اگر پس از رسیدن به آخرین جمله تفیلا یعنی **עוֹשֶׂה שְׁלֹמֹם** متوجه این اشتباه شد لازم است که به ابتدای **לחش** بازگردد.)

בְּרַךְ עֲלֵינוּ ای خدا خالق ما، این سال را برای ما، با همه انواع محصولاتش به خوبی برکت بده. و شبنم و باران را با برکت بر تمام سطح زمین عنایت فرما و سطح گیتی را سیراب نما و تمامی جهان را از نعمت و خوبی خودت سیر گردان، و دستان ما را از برکات خودت و از ثروت اعطاشده از قدرتت پُر نما. این سال را از هر موضوع بد و از هرگونه عوامل تباه کننده و هر نوع بلا محافظت فرموده و خلاص گردان. برای آن امید خوبی و عاقب بخیری فراهم فرما. بر آن و بر تمام محصولات و میوه هایش شفقت فرموده و رحم کن و آن را با بارانهای رضایت و برکت و سخاوت برکت نما و عاقبت آن همچون آن سالهای خوب با برکت (توأم با) زندگی و سیری و صلح و سلامتی باشد. زیرا تو قادر خوب و خوبی کننده و برکت کننده سالها می باشی. تو ای خدا، برکت کننده سالها، مبارک هستی.

הַקָּע در شوفار (کرنای) بزرگ برای (اعلام) آزادی ما بنواز و برای جمع آوری پراکنده شدگان ما، پرچم برافراز و ما را با هم از چهار اکناف زمین جمع آوری بفرما.

שם קדוש חביב) הָאָרֶץ לְאַרְצֵנוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוּדָה יִשְׂרָאֵל יִמְחַדְנֵהוּ
מִקְבֵּץ נְדָחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הַשְּׂיִבָּה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרָא שׁוֹנָה. וַיּוֹעֲצֵנוּ כְּבַתְחִלָּה.
וְהִסֵּר מִמֶּנּוּ יְגוֹן (סמאל) וְאַנְחָה (לילית). וּמְלוֹךְ
עָלֵינוּ מִהֲרָה אַתָּה יְהוָה יִמְחַדְנֵהוּ לְבִדְדָה. בְּחֶסֶד
וּבְרַחֲמִים בְּצַדֵּק וּבְמִשְׁפָּט: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה וְהוֹוֵהֲנֵהוּ
יִמְחַדְנֵהוּ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט:

בעשיית אופרים המלך המשפט: אם טעה ואמר סלך אוהב אינו חוזר.

לְמִינִים וְלַמְלִשְׁיָנִים אֵל תְּהִי תִקְוָה וְכָל הַיּוֹדִים
פָּרְגַע יֵאבְדוּ. וְכָל־אֹיְבֵיךָ (סמאל) וְכָל־
שׁוֹנְאֵיךָ (לילית) מִהֲרָה יִפְרְתּוּ. וּמְלָכוֹת הַרְשָׁעָה מִהֲרָה
תִּזְעַק וּתִשָּׁבֵר וּתְכַלֵּם וּתְכַנְיַע בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ:
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יִמְחַדְנֵהוּ שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמְכַנְיַע יָדַיִם:
עַל הַצְּדִיקִים וְעַל הַחֲסִידִים וְעַל שְׂאֵרֵי עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל. וְעַל פְּלִיטַת בֵּית סוֹפְרֵיהֶם. וְעַל גְּרֵי
הַצָּדֵק וְעָלֵינוּ. יְהִמוּ נָא רַחֲמֶיךָ יְהוָה יִמְחַדְנֵהוּ אֱלֹהֵינוּ
וְתֵן שֶׁכֶר טוֹב לְכָל־הַבוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בְּאַמֶּת. וְשִׁים
חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם. וְלַעוֹלָם לֹא גְבוּשׁ פִּי־כֶךָ בְּטַחְנוּ.
וְעַל חֶסֶדְךָ הַגָּדוֹל בְּאַמֶּת נִשְׁעַנְנוּ: בְּרוּךְ אַתָּה
יְהוָה וְהוֹוֵהֲנֵהוּ יִמְחַדְנֵהוּ מִשְׁעֵן וּמְבֹטָח לַצְּדִיקִים:

تو ای خدا گرد آورنده پراکنده‌گان قوم بنی اسرائیل، مبارک هستی.

השיבה دوران ما را مانند ایام پیشین و مشاوران ما را چون گذشته بازگردان و غم و اندوه را از ما دور نما و خودت به تنهایی به زودی با احسان و رحمت، با صداقت و انصاف، بر ما حکومت بفرما.

تو ای خدا، پادشاه دوستدار عدل و انصاف، مبارک هستی.

(در ایام بین روش‌هشانا و کیبور بجای **מֶלֶךְ אֱלֹהֵינוּ** **וְיִשְׁמְעֵנוּ** گفته می‌شود: **הַמֶּלֶךְ הַמְּשֻׁפָּט** «پادشاه عدالتخواه».)

اگر اشتباه کرد، اگر فوراً قبل از شروع فصل بعد متوجه شد بلافاصله بگوید: **הַמֶּלֶךְ הַמְּשֻׁפָּט**، در غیراینصورت در هر قسمتی که متوجه شد به ابتدای این قسمت بازمی‌گردد و تفیلا را بطور صحیح ادامه می‌دهد. اگر قبل از گفتن **עֲלֵינוּ** متوجه شد، چنین نیت کند که: «اگر تکرار تفیلا بر من واجب است، آن را به عنوان انجام وظیفه می‌خوانم و اگر نه، به عنوان تفیلا **הַמֶּלֶךְ** - دلوطلبانه و مستحب- پذیرفته شود»

למינים برای کافران و برای سخن‌چینان امیدی- برای کسب فیض الهی- نباشد و تمام مردان و گستاخان (که عمداً برضد دستورات خداوند رفتار می‌کنند) در یک لحظه نابود گردند و تمام دشمنان و همه مخالفان بزودی منقطع گردند و حکومت شرارت و ظلم را بزودی ریشه کن کرده و درهم شکن و آنها را بزودی در ایام زندگی ما نابود کرده و مطیع گردان. تو ای خدای درهم شکننده دشمنان و زیردست کننده مردان و گستاخان، مبارک هستی.

על הצדיקים تمنا اینکه ای خدا، خالق ما، بر صالحان (صدیقین) و بر نیکوکاران و بر باقیمانده قوم خاندان اسرائیل و بر پیران (مشایخ) آنها و بر رهایی‌یافتگان (باقیمانده) دانش‌پژوهان آنها و بر کسانی که صادقانه به شریعت خداوند ایمان آورده‌اند و بر ما، مراحم تو برانگیخته شوند. و پاداش نیکو برای تمام کسانی که به راستی به نام تو توکل دارند، عنایت فرما و قسمت ما را با آنها قرار بده، و تا به ابد شرمنده نگردیم زیرا که به تو توکل داریم و به راستی بر احسان عظیم تو تکیه زده‌ایم. تو ای خدای تکیه‌گاه و مورد توکل برای صادقان، مبارک هستی.

קנה

מנחה

תִּשְׁכַּח בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַם עִירָךְ פֶּאֶשֶׁר דְּבַרְתָּ. וְכִסָּא

דְּרֹד עֲבָדְךָ מְהֵרָה בְּתוֹכָהּ תִּכְיֶין. (יכוין להתפלל

על משיח בן יוסף שיחיה ולא ימות ע"י ארמילים רשיעא) וְבָנָה אוֹתָהּ

בְּנֵין עוֹלָם בְּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה

בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם:

אֶת צִמַח דָּוִד עֲבָדְךָ מְהֵרָה תִצְמִיחַ וְקַרְנֵנו תִּרְוֵם

בְּיִשׁוּעָתְךָ. פִּי לְיִשׁוּעָתְךָ קוִינֵנו (יכוין לצפות לישועת)

כָּל־הַיּוֹם: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה יִשְׁחַדְוֵנוּ מִצְמִיחַ

קַרְן יִשׁוּעָה:

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְהוָה יִשְׁחַדְוֵנוּ אֶל־הֵינֵנו. אָב הַרְחֵמֵן רַחֵם

עָלֵינוּ. וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ

כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אַתָּה.

שוב להתודות ולבקש על הפרנסה בשומע תפלה

רבונו של עולם חטאתי עויתי ופשעתי לפניך, יהי רצון מלפניך

שחטחול ותסלח ותכפר לי על כל מה שחטאתי ושעויתי

ושפשעתי לפניך מיום שנבראתי עד היום הזה. ויהי' תְּהֵאָה אוֹיָא

שחזמין פרנסתינו ומזונותינו די ולכל אנשי ביתי היום ובכל יום ויום

כריח ולא בצמצום, בכבוד ולא בכזוי, בנחת ולא בצער, ולא מצטרך

למחנות בשר ודם ולא לידי הלואתם אלא מידך הרחבה הפתוחה

והמלאה בזכות שמך הגדול (דִּיקְרָנוּסָא גַ' חתך) המסונה על הפרנסת:

וּמִלְפָּנֶיךָ מִלְּפָנֵינוּ רִיקָם אֵל־תְּשִׁיבֵנוּ חַיְנוּ וְעֵנְנוּ

וּשְׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ.

בְּחַסְדֵי צְבוֹר וּבִן בְּתַעֲבִיר יַחֲדָא יֵאמֵר חֵיחִיד עֵנְנוּ, וּבִן חֲשִׁין שִׁשְׁכָה לֹאמַר בְּחַסְדֵי

עֵנְנוּ בֵּין גּוֹאֵל לְרוּפָא יֵאמֵר כַּאן כִּיחִיד סְכְּלֵי תְחִיטָה.

תשכון در میان یروشالیم شهر خودت همان گونه که فرموده‌ای، متجلی شو و کرسی (سلطنت) داوید بندهات را بزودی در میان آن آراسته فرما و به زودی آن را در ایام زندگی ما به صورت بنای ابدی آباد نما. تو ای خدای آباد کننده یروشالیم، مبارک هستی.

את צמח نهال داوید (ماشیح) بندهات را به زودی شکوفا نما و پرچم عزت او را با نجات خودت بلندمرتبه و افراشته نما، زیرا تمام روز به نجات تو امیدواریم و (برای آن) انتظار می‌کشیم. تو ای خدای شکوفا کننده شاخه نجات، مبارک هستی.

שמע קולנו ای خدا، خالق ما، استغاثه ما را قبول فرما، ای پدر رحیم! شفقت کن و بر ما رحم نما و با رحمت و رضایت، دعای ما را بپذیر، زیرا قادر شنونده (و پذیرنده) دعاها و استغاثه‌ها تو هستی.

(در این قسمت می‌توان هرگونه دعا و درخواست را به هر زبانی به درگاه خلوند بیان نمود و شایسته است که در این قسمت همانند متن زیر، به گناهان خود اعتراف کرده و طلب روزی نماید.)

[ای سرور جهان، در حضور تو سهواً خطا کرده، عمداً گناه نموده و با ضدیت نسبت به تو تقصیر ورزیده‌ام، از درگاهت این چنین مقدر گردد که بخاطر هر آنچه که در پیشگاه تو، از روزی که آفریده شده‌ام تا به امروز خطا کرده و گناه نموده و تقصیر ورزیده‌ام، بر من ببخشی و عفو نمایی. ای خدا خالق ما و خالق پدران ما، از پیشگاهت مقدر گردد که مایحتاج و روزی ما را برای من و برای تمام افراد خانواده‌ام امروز و در هر روز دیگری، با سخاوت و نه با محدودیت (مضيقه)، با احترام و نه با خواری، با راحتی و نه با سختی تأمین نمایی، و به هدایای انسان‌ها و به قرض گرفتن از آنها محتاج نگردم؛ بلکه تنها از قدرت تو که سخاوتمند و گشوده و غنی است روزی بگیرم، به اعتبار نام بزرگوار تو ... که موجب تأمین روزی می‌باشد (برکات تو شامل حال ما گردد).]

ای پادشاه ما، ما را از پیشگاهت دست‌خالی برنگردان، بر ما شفقت فرموده، ما را اجابت نموده و دعاهای ما را بپذیر.

עֲנֵנוּ אֱבִינוּ עֲנֵנוּ בְּיָזֶם צֹלֵם הַתְּעֵנִית הַזֶּה כִּי בְּצָרָה גְדוֹלָה אֲנֻחֵנוּ.
 אֶל־תִּפְּן לְרִשְׁעֵנוּ וְאֶל־תִּתְּעַלֵּם מִלִּבֵּנוּ מִכִּפְּרֵתֵינוּ. הַיְהִי נָא
 קְרוֹב לְשׁוֹעֲתֵנוּ. מָרָם יִקְרָא אֱלֹהֵי אֶתָּה תִעֲנֶנּוּ. נִבְדָּר וְאַתָּה תִשְׁמַע
 כִּדְבָר שְׁנֵי־אֶמֶר (א) וְהָיָה מָרָם יִקְרָאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶנּוּ. עוֹד הֵם מִדְּבָרִים
 וְאֲנִי אֲשַׁמְעֶ: כִּי אֶתָּה יְהוָה יְהוָהנִי יֵאֱהוּדֵנִי פֹרְדָה וּמַצִּיל וְעוֹנֶה וּמְבַרְחֵם
 בְּכָל־עֵת צָרָה וְצוּקָה: (חֲשׂוֹן חוֹתֵם בֵּין גּוֹאֵל לְרוּאָה בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָהנִי
 יֵאֱהוּדֵנִי הָעוֹנֶה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּעֵת צָרָה):

כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תִּפְּלֵת כָּל־פֶּה: בְּרוּךְ אַתָּה
 יְהוָהנִי יֵאֱהוּדֵנִי שׁוֹמֵעַ תִּפְּלֵת:

רְצֵה יְהוָהנִי יֵאֱהוּדֵנִי אֶלְהִינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וְלִתְפִלָּתֵם
 שְׁעָה. וְהָשִׁב הָעֲבוֹדָה לְדָבִיר בֵּיתֶךָ. וְאֲשִׁי
 יִשְׂרָאֵל וְתִפְּלָתֵם מְהֵרָה בְּאַהֲבָה תִקְבֵּל בְּרָצוֹן.
 וְתִהְיֶ לְרָצוֹן תְּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ:

בראש חדש ובחול חסוד אומרים יעלה ויבא, ואם לא אסרו סחורין אותו
 חוץ מערבית של ליל ראש חדש.

אֶלְהִינוּ. וְאֵלֵהוּ אֲבוֹתֵינוּ יִשְׁעָה וְיָבֵא וְיַנִּיעַ וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַע
 וְיִפְקֹד וְיִזְכֵּר וְיִכְרֹנֵנוּ וְיִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְיִכְרוֹן יְרוּשָׁלַם
 עִירֶךָ. וְיִכְרוֹן מְשִׁיִם בְּנֹדֶד עֲבָדֶךָ. וְיִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ
 לְפִלְיָה לְמִזְבְּחֶךָ. לְחֹן לְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים. לְחַיִּים מְזֻבְּחִים וּלְשָׁלוֹם. בְּיוֹם
 בראש חדש ראש חדש הַזֶּה.

בחוה"מ ספח חג המצות הַזֶּה בְּיָזֶם מִקְרָא קָדֵשׁ הַזֶּה.

בחוה"מ סכות חג הסוכות הַזֶּה בְּיָזֶם מִקְרָא קָדֵשׁ הַזֶּה.

לְרַחֲמֵם בּוּ עֲלֵינוּ וְלְהוֹשִׁיעֵנוּ. וְיִכְרֹנֵנוּ יְהוָהנִי יֵאֱהוּדֵנִי אֶלְהִינוּ בּוּ
 לְמִזְבְּחֶךָ. וּמִקְרָנֵנוּ בּוּ לְקִרְבָּה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוּ לְחַיִּים מְזֻבְּחִים.

(א) ישעיה ס"ח.

(در تعنیت‌ها، هر فرد در اینجا، قسمت ۱۷۷ را بدون براخا می‌خواند و اگر فراموش نمود باز نمی‌گردد. همچنین شالیح‌صیور که فراموش کرد قسمت ۱۷۷ را قبل از ۱۷۶ یا براخا بخواند، آنرا در اینجا بدون براخا ذکر می‌کند) [۱۷۷] ای پدر ما، ما را اجابت فرما، در این روز تعنیت که در تنگنای بزرگ هستیم ما را جواب بده، به شرارت ما توجه نما و ای پادشاه ما، از تضرع ما چشم‌پوشی مکن. تمنا اینکه برای اجابت استغاثه ما نزدیک باش و قبل از اینکه تو را ببخوانیم، تو خودت ما را جواب بده، قبل از اینکه سخن بگویم، تو خواسته ما را قبول فرما. همانگونه که (در یسعیاہ نبی) گفته شده است: «قبل از آن که مرا ببخوانند، من پاسخ خواهم داد. در حالی که آنها هنوز صحبت می‌کنند من (تمام خواسته آنها را) شنیده، می‌پذیرم». زیرا تو خدای نجات‌دهنده و رهایی‌دهنده و اجابت‌کننده در هر زمان تنگنا و رنج و عذاب هستی. (فقط شالیح‌صیور در برگشت تفیلا می‌گویند تو ای خدا اجابت‌کننده قوم بنی‌اسرائیل در زمان تنگنا، مبارک هستی.) [۱]

زیرا دعا و تفیلاهی هر دهانی را تو می‌شنوی. تو ای خدا شونده (و پذیرنده) تفیلا، مبارک هستی.

۱۷۸ ای خدا خالق ما، نسبت به قوم بنی‌اسرائیل راضی شو و به تفیلاهی آنها توجه نما و انجام مراسم عبادت خاص (تقدیم قربانی‌ها) را به صحن خانه مقدس خود (بت‌همیقداش) بازگردان و قربانی‌های سوختنی بنی‌اسرائیل و تفیلاهی آنها را بزودی با محبت و رضایت قبول فرما و عبادت بنی‌اسرائیل همیشه مورد رضایت باشد.

(در اول ماه عبری و در ایام وسط پسخ و سوکا قسمت زیر خوانده می‌شود. چنانچه در سب اول ماه این قسمت را نخواند، لازم نیست که برگردد و می‌تواند تفیلا را ادامه دهد. در سایر ایام اگر خواندن این قسمت را فراموش نمود، اگر پس از گفتن ۱۷۷: ۱۷۸ متوجه شد، براخا را با ۱۷۷: ۱۷۸ خاتمه داده و به ابتدای ۱۷۷: ۱۷۸ باز می‌گردد ولی اگر کلمات ۱۷۷: ۱۷۸ را گفته و هنوز ۱۷۷: ۱۷۸ را شروع نکرده باشد همان جا ۱۷۷: ۱۷۸ را می‌خواند و سپس ۱۷۷: ۱۷۸ را شروع می‌کند و اگر کلمه ۱۷۷: ۱۷۸ را ذکر کرد چنانچه تا قبل از رسیدن به ۱۷۷: ۱۷۸ متوجه این موضوع شد به ابتدای ۱۷۷: ۱۷۸ باز می‌گردد و چنانچه دقیقاً قبل از گفتن عبارت ۱۷۷: ۱۷۸ متوجه شد، باید به ابتدای لخش بازگردد.)

۱۷۹-۱۸۰ خدای ما و خدای پدران ما (امیدواریم که) تفیلاهی ما و یاد ما و یاد پدران ما، یاد یروشالیم شهر تو، و یاد ماشیح بن داوید بنده تو و یاد تمام قوم خاندان اسرائیل در پیشگاهت برای رهایی بخوبی، برای آبرو، برای احسان و برای رحمت، برای زندگانی خوب و برای صلح و سلامتی، صعود نماید و بیاید و برسد و دیده شود و مورد رضایت قرار گرفته و پذیرفته شده و مورد تفقد قرار گیرد، در روز:

(در روش‌خودش - اول ماه - می‌گوید): اول این ماه؛

(در ایام وسط موعد پسخ می‌گوید): این جشن مصاها، در این روز که مقدس خوانده شده است؛

(در ایام وسط موعد سوکا می‌گوید): این جشن سوکا، در این روز که مقدس خوانده شده است؛

برای رحم نمودن بر ما در این روز و برای نجات دادن ما، یادآوری شود. ای خدا! خالق ما، ما را

קנו

מנחה

כְּדָבַר יְשׁוּעָה וּבְרַחֲמִים. חוּם וְחֲנּוּן וְחַמּוּל וּרְחֹם עֲלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנו
כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מְלֹךְ חַנּוּן וּבְרַחֲם אֲתָהּ:

וְאֲתָהּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. תַּחֲפֹץ בָּנוּ וְתִרְצַנּוּ וְתַחֲזִינָה
עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים: בְּרוּךְ אַתָּה
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְאֵהֲרֹנְהוּי (ג)

סודים דרבנן

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׂאֵתָה

הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְאֵהֲרֹנְהוּי

אֵלֵינוּ וְאֵלֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי

כָּל בָּשָׂר. יוֹצֵרנוּ יוֹצֵר

בְּרֵאשִׁית. בְּרַכּוֹת וְהוֹדָאוֹת

לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ עַל

שְׁהַחֲיִיתָנוּ וְקִבַּלְתָּנוּ בֵּן

חַחֲיֵינוּ וְרַחֲמֵינוּ. וְהַאֲסוּף

נְלִיֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קִדְשֶׁךָ.

לְשִׁמְר חֲקִיךָ וְלַעֲשׂוֹת

רְצוֹנֶךָ. וְלַעֲבֹדְךָ בְּלֵב־בָּב

שָׁלֵם. עַל שְׂאֲנַחְנוּ מוֹדִים

לָךְ. בְּרוּךְ אַתָּה הַהוֹדָאוֹת:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׂאֵתָה

הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְאֵהֲרֹנְהוּי (ג)

אֵלֵינוּ וְאֵלֵי אֲבוֹתֵינוּ

לְעוֹלָם וָעֶד. צוּרנוּ צוּר חַיֵּינוּ

וּמִגֵּן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא. לְדֹר

וְדֹר נוֹדֶה לָךְ וְנִסְפָּר תְּהַלֵּלְךָ.

עַל-חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ.

וְעַל נַשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ.

וְעַל-נַפְסֶיךָ שְׁבָבְל־יוֹם עַמָּנוּ

וְעַל נַפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ

שְׁבָבְל עֵת. עָרַב וּבָקָר

וְצִהָרִים. הַטוֹב כִּי-לֹא-כָלוּ

רַחֲמֶיךָ. הַמְּרַחֵם כִּי-לֹא תָמוּ חַסְדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם

קִוִּינוּ לָךְ:

בהנזכה ובמפורים אומרים כאן על הנסים. ואם לא אמרו ונזכר קודם שאמר ברוך
אתה ה' מזור. ואם אמר ה' אינו תזור:

در این روز برای خوبی یادآور و در این روز با برکت ما را تفقد نما، و در این روز ما را برای زندگی خوب نجات بخش؛ با کلام نجات و رحمت، شفقت کن و بر ما لطف نما و عنایت کن و بر ما رحم فرما و ما را نجات ده زیرا به تو چشم دوخته‌ایم، چون تو خدای قادر، پادشاه بخشنده و مهربان هستی.

ואתה و تو با رحم‌های بی‌کرانت به ما راغب باش و از ما راضی شو، و (امیدواریم که)

چشمان ما بازگشت (تجلی مقدس) تو را به صیون توأم با رحمت مشاهده نمایند.

تو ای خدایی که شخینای (نور فیض) خود را به صیون بازمی‌گردانی، متبارک هستی.

(در برگشت لحش، در حالی که شالیح صیور متن **מִזְדִּים** را می‌خواند، جماعت با صدای آرام **מִזְדִּים** **קָרְבָּן** (متن ریز) را بخوانند و با گفتن کلمه **מִזְדִּים** تنها سر خود را خم نمایند. باید توجه نمود تا ابتدا آمن براهی **הַמְחִיבֵר שְׂבִיבָתוֹ לְצִיּוֹן** را پاسخ گفته و سپس **מִזְדִּים** را شروع نمود.)

מִזְדִּים **קָרְבָּן**

ما به درگاه تو سپاس گفته و اقرار می‌کنیم که تو همان خدا خالق ما و خالق پدران ما، خالق تمام موجودات، آفرینندهٔ ما خالق آفرینش (هستی اولیه) می‌باشی. تبریک‌ها و سپاس‌ها را برای نام بزرگوار و مقدس تو (ابراز می‌داریم) بخاطر آنکه ما را زندگی بخشیده و پابرجا نمودی (تمنا اینکه) همچنان ما را زنده نگهدار و بر ما شفقت نما و غربت رفتگان ما را به حصارهای مقدس خودت جمع‌آوری بفرما، برای آنکه قوانینت را نگه داشته و رضایت تو را انجام داده و از صمیم قلب تو را عبادت کنیم. به خاطر آنکه ما به درگاه تو سپاس گفته و اقرار داریم. خدای قادر (شایسته) سپاس‌ها متبارک‌است.

מִזְדִּים (تعظیم سوم) ما به درگاه تو سپاس

گفته و اقرار می‌کنیم که تو تا به ابد همان خدای خالق ما و خالق پدران ما می‌باشی. پروردگار ما، صخرهٔ پناه زندگی ما، و سپهر نجات ما هستی. در هر دوره، تو را ستایش کرده و مدح تو را تعریف می‌کنیم، بخاطر حیات ما که به دست تو سپرده شده و بخاطر جان‌های ما که در پیشگاه تو به امانت گذاشته شده و بخاطر معجزاتت که در هر روز با ما همراهند و بخاطر کارهای شگفت‌انگیز تو و خوبی‌های تو که در هر زمان، عصر و صبح و ظهر، با ما هستند. ای خوبی که رحم‌های تو پایان‌ناپذیر است، ای رحیمی که احسان‌هایت تمام نمی‌شوند، برای همین از ازل (تا ابد) ما به تو امیدوار هستیم

על הנסים ועל הפירקון. ועל הגבורות. ועל התשועות ועל הנפלאות
ועל הנחמות שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה:

לסורים

בִּימֵי מַדְבֵּי וְאַסְתֵּר בְּשׁוֹשַׁן
הַבִּירָה. כְּשֶׁעָמַד עֲלֵיהֶם
הַמֶּן הַרְשָׁע. בָּקַשׁ לְהַשְׁמִיד
לְהַרְגוֹ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַיְהוּדִים
כַּעֲשֵׂר וְעַד זָקֵן טָף וְנָשִׁים בְּיוֹם
אֶחָד בְּשֶׁלֶשֶׁה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ
שָׁנִים עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אָבִיר
וּשְׁלָלָם לְבוֹז. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים הַפְּרַת אֶת עַצְתוֹ
וְקִלְקַלְתָּ אֶת מַחְשַׁבְתּוֹ.
וְהַשְׁבֹּתָ לוֹ נְמוּלוֹ בְּרֹאשׁוֹ.
וְתָלוּ אוֹתוֹ וְאֵת בְּנָיו עַל הָעֵץ.
וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם גַּם וּפְלֵא וְנוֹדוֹ
לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סֶלָה:

לחנוכה

בִּימֵי מַתְתִּיָה בֶן יוֹחָנָן כַּהֵן גָּדוֹל
חֲשֻמוֹנָאִי וּבְנָיו כְּשֶׁעָמְדָה
מַלְכוּת יוֹן הַרְשָׁעָה עַל עַמֶּךָ
יִשְׂרָאֵל לְשִׁבְחָם תּוֹרְתְךָ וּלְהַעֲבִירָם
מִחֲקֵי רְצוֹנָךָ. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים עָמַדְתָּ לָהֶם בְּעַת צָרָתָם.
רַבַּת אֶת רִיבָם. נִנְתָּ אֶת דִּינָם.
נִקְמַתְתָּ אֶת נִקְמָתָם. מְסַרְתָּ נְבוֹרִים
בְּיַד חֲלָשִׁים. וְרַבִּים בְּיַד מְעֻשִׂים.
וְיִרְשָׁעִים בְּיַד צַדִּיקִים. וְטַמְאִים
בְּיַד טְהוֹרִים. וְגוֹרִים בְּיַד עוֹסְקֵי
תּוֹרְתְךָ. לָךְ עָשִׂיתָ שֵׁם גָּדוֹל
וְקָדוֹשׁ בְּעוֹלָמְךָ. וּלְעַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל
עָשִׂיתָ תְּשׁוּעָה גְדוֹלָה וּפִירְקוֹן
בְּהַיּוֹם הַזֶּה. וְאַחֲרַי כִּי כָּאוּ בְּגִיד

לדביר ביתך ופנו את היכלך. וטברו את מקדשך. והדליקו נרות
במצרות קדשך. וקבעו שמונת ימי חנכה אלו בהלל ובהודאה.
ועשית עמם נסים ונפלאות ונודה לשמך הגדול סלה:

ועל כלם יתברך ויתרומם ויתנשא תמיד שמך
מלכנו לעולם ועד. וכל החיים יודוך סלה:

﴿در ایام حنوکا و یوریم قسمت زیر خوانده می شود﴾

اگر گفتن آن را فراموش نمود، تا قبل از ذکر نام خلوند در براخی **לְהוֹדוֹתָ לַיהוָה** می تواند بازگردد و آن را بخواند اما پس از ذکر نام خلوند در آن براخا، بر نمی گردد و می تواند این متن را در خاتمه **לְהוֹדוֹתָ לַיהוָה** به این صورت ذکر نماید: **מִזְדִּים אֲנַחְנוּ לְךָ עַל הַדְּסִים ...** و ادامه آن.

עַל הַדְּסִים بخاطر معجزات و رهایی و بخاطر آن قدرتمندی ها و نجات ها و بخاطر آن عجایب و

تسلی هایی که برای پدران ما در این موقع از سال در آن روزگار انجام دادی، سپاسگزاریم.

(در یوریم خوانده می شود)

در ایام مردخی و استر در شوش پایتخت (این موضوع واقع شد) هنگامی که هامان ظالم بر علیه آنها ایستاد (و توطئه کرد) خواست که تمام یهودیان را از جوان تا پیر، کودکان و زنان را در یک روز نابود کرده، قتل عام نماید و از بین ببرد. در سیزدهمین روز ماه دوازدهم که همان ماه اذار است (این جنایت را انجام داده) و اموال آنها را به غارت ببرد، و تو با رحم های بی کرائت نقشه و قصد او را خنثی کردی و افکارش را مشوش ساختی و کیفی اعمالش را بر سرش برگرداندی و او و پسرانش را بر چوبه دار آویختند و برای آنها (یهودیان) معجزات و کارهای شگفت انگیز انجام دادی (به همین خاطر) نام بزرگوار تو را همواره سپاس می گویم.

(در حنوکا خوانده می شود)

در ایام مתיثا پسر یوحانان کهن گادول خشمونایی و پسرانش (این واقعه اتفاق افتاد) هنگامیکه حکومت ظالم یونان بر قوم اسرائیل مسلط شد (احکامی صادر کردند) تا تورات تو را فراموش نموده و از قوانین مورد رضایت تو تخلف نمایند. و تو با رحم های بیکرائت برای حمایت از آنها در زمان سختی و تنگنایشان قیام فرمودی. در نزاع، برای آنها جنگیدی، قضاوت، آنها را عادلانه حکم نمودی، انتقام آنها را گرفتی، قدرتمندان را به دست ضعیفان، نفرات زیاد دشمن را بدست تعداد کم صالحان، شریران را بدست صادقان و افراد ناپاک را به دست افراد طاهر و افراد مرتد و گستاخ را بدست مجریان تورات خودت تسلیم نمودی. (و بدین وسیله) در جهانت برای خود، نام عظیم و مقدس کسب نمودی و برای قوم بنی اسرائیل در چنین روزی نجات بزرگ و رهایی فراهم نمودی. و پس از این (وقایع) فرزندان تو به صحن خانه تو آمده و

محراب مقدس تو را (از نپاکی های یونانیان) خالی کردند و خانه مقدست (بت همیقداش) را طاهر ساختند و در صحن مقدست چراغها (ی منورا) افروختند و این هشت روز حنوکا را برای تمجید و سپاسگزاری تعیین کردند. و تو برای آنها معجزات و کارهای شگفت انگیز انجام دادی (به همین خاطر) نام بزرگوار تو را همواره سپاس می گویم. ♦

וְעַל כָּל و ای پادشاه، نام تو تا ابد همواره بخاطر تمام این موضوعها متبارک و

رفیع و بلندمرتبه است و تمام موجودات زنده همواره تو را ستایش خواهند کرد.

در روزهای بین روش‌هسانا و کیبور گفته می‌شود:
تمام فرزندان هم‌پیمانان را به زندگانی نیکو بنویس.

اگر گفتن این جمله را فراموش نمود، چنانچه تا قبل از ذکر نام خداوند در براخای **לְהַחֲיוֹת** بخاطر آورد، برگشته و آن را بگوید اما پس از ذکر نام خداوند باز نمی‌گردد؛ بلکه تفیلا را ادامه می‌دهد.

וַיְהִי و نام بزرگوار تو را که تا ابد نیکوست، براستی مدح گفته و مبارک می‌خوانند. ای پروردگار خوب، (تو) همواره خدای قادر نجات‌دهنده و کمک‌کننده ما هستی.

(تعظیم چهارم) تو ای خدا که نامت نیکوست و شکرگزاری برازنده توست، متبارک هستی.

(در تعینت جماعتی در برگشت لحش، براخای کهنیم خوانده می‌شود. مراجعه به صفحه ۱۰۱)

שִׁים שְׁלוֹם صلح و سلامتی، خوبی و برکت، زندگی، آبرو و احسان و رحمت را بر ما و بر تمام قوم بنی‌اسرائیل قرار بده. ای پدر ما! همگی ما را با نور جلالت برکت نما، زیرا ای خدای خالق ما، با نور جلالت، تورا و زندگی، محبت و احسان، صداقت و رحمت، برکت و صلح و سلامتی به ما اعطا نمودی. و (امید که) در نظرت خوش آید که ما را برکت نمایی و تمام قوم بنی‌اسرائیل را با کثرت قدرت و سلامتی متبارک گردانی.

(در ده روز بین روش‌هسانا و کیبور خوانده می‌شود)

و در دفتر زندگانی، برکت و سلامتی و روزی خوب و نجات و تسلی و حکم‌های خوب یادآوری شویم و ما و تمام قوم بنی‌اسرائیل برای زندگانی خوب و برای صلح و سلامتی در پیشگاهت نوشته شویم.

اگر این بخش را نگفت، تا زمانی که نام خداوند را در براخای **לְהַחֲיוֹת** ... ذکر نکرده است می‌تواند بازگردد و این قسمت را بخواند اما پس از ذکر نام خداوند دیگر باز نمی‌گردد بلکه تفیلا را ادامه می‌دهد.

בְּרַךְ تو ای خدای برکت‌کننده قوم بنی‌اسرائیل با سلامتی، متبارک هستی. آمین.

گفتار دهانم و تفکر قلبم مورد رضایت درگاه تو باشند ای خدایی که پروردگار من و نجات‌دهنده من هستی.

אֵלֶי נָצוּר לְשׁוֹנֵי מַרְעַ. וְשִׁפְתוֹתַי מִדְבַר מְרָמָה.
וְלִמְקַלְלֵי נַפְשֵׁי תְדוּם. וְנַפְשֵׁי כְּעֶפֶר לְכָל

תְּהִיָּה. פֶּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתְךָ. וְאַחֲרֵי מִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוּף
נַפְשֵׁי. וּכְלֵ-הַקְּמִים עָלַי לְרַעָה. מִתְּהַרָה הַפֶּר עֲצָתָם

וְקַלְקַל מַחֲשָׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמֹךְ. עֲשֵׂה לְמַעַן
יִמְיִנְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדוּשַׁתְךָ.

לְמַעַן יִחַלְצוּן יְדִידֶיךָ. (ר"ת שם ל"י) הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ
וְעַנֵּנִי: סגולת שלא ישכח שמו ליום הדין, יאמר קודם יהיו לרצון פסוק מתנ"ך

המתחיל באות הראשונה של שמו, ומסיים באות האחרונה של שמו (כ"כ בסודור נח"ש
ת"ר ועד פ"ו) יְהִי-וְלִרְצוֹן אִמְרֵי-פִי וְהַגִּיזוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ.

יְהוָה וְהַדְּבָר יִאֱהוּנָה צוּרֵי וְגֵאֲלֵי:

יש נוהגים לומר כאן תחנונים, ויש אומרים תפלה זו.

יהי רצון מלפניך ה' אויבא שלא תקלה קנאת אחרים עלי ולא קנאתי
על אחרים, ושלא אכעוס היום ושלא אכעיסך, וחצילני מוצה"ר
וחן בלבי הכנעה וענוה ויראת חטא. מלכנו ואלהינו יחד שמך
בעולםך ובנה ביחך, שכלל היכלך וקבץ גליוחנו, פדה צאנך ושטח
קדחך בטרהרה בימינו וחוץ חלקנו בתורתך אמן:

כורע ופוסע גי פסיעות לאחוריו בכריעה אחת והאסיעות תהיינה עקב בצד גודל,
ועוקר רגל שמאל תחלה, וקודם שיוקף הופך פניו לשמאלו ויאמר עושח שלום
במרוסיו, ויוקף ויפנה לימינו ויכרע ויאמר והוא יעשה שלום עלינו, ויוקף ויכרע
לפניו ויאמר ועל כל ישראל וכו' ויוקף.

אם יש אחוריו פ"ו שלא נבר הפלתו ומתני עד שיסיים לפסוע.

עוֹשֶׂה שְׁלוֹם (בעשיית או' השלום) בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו
יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל

וְאָמְרוּ אָמֵן:

(א) תהלים פ"ו

א-לה ای خدای من، زبانم را از بدی و لبانم را از سخن فریبنده محافظت نما و در برابر نفرین کنندگانم، جان من آرام بماند و نفس من در برابر همگان چون خاک باشد. قلبم را به فهم تعالیم توراتت بگشا و جان من، پیروی فرمان‌های تو را دنبال کند و تمام کسانی که علیه من به بدی قیام می‌کنند، به‌زودی مشورتشان را باطل ساز و افکار آنها را مشوش نما. این خواسته را بخاطر نام خودت انجام بده، بخاطر قدرت عظیم خودت انجام ده. بخاطر تورات خودت انجام ده، بخاطر قداست خودت انجام بده. بخاطر آن که محبوبانت خلاصی یابند با قدرت عظیم خود نجات ده و مرا مستجاب فرما. (نسیسته است که در این قسمت یک پاسوق از تنخ- مجموعه تورا و کتب انبیای یهود- را ذکر نماید که با حرف اول نام عبری شخص، شروع و با آخرین حرف نام او خاتمه یابد.) گفتار دهانم و تفکر قلبم مورد رضایت در گاه تو باشند، ای خدایی که پروردگار من و نجات‌دهنده من هستی.

در این قسمت نیز می‌تواند هر دعا و خواسته‌ای را به هر زبان از خالق خود تقاضا نماید و شایسته است که دعای زیر را بگوید:

ای خدای خالق ما و خالق اجداد ما، رضای درگاه تو چنین باشد که حسادت دیگران نسبت به من و حسادت من نسبت به دیگران برانگیخته نشود و امروز عصبانی نشوم و تو را عصبانی ننمایم و مرا از غریزه بد، رهایی ده و در قلب من فروتنی و تواضع و ترس از خطا ایجاد نما. ای پادشاه ما و خالق ما، یکتایی نامت را در جهانت نشان بده و خانه‌ات (بت‌همیقداش) را بنا کن، محرابت را کامل نما و به غربت‌رفتنگان ما را جمع‌آوری کن. گله‌گوسفندان را خلاص کن و جماعتت را بزودی در ایام ما شاد گردان و قسمت ما را در تعالیم تورات خودت قرار ده. آمین.

خوب است که در پایان، میزمو **למזבח קרבנות** را با تصور شکل منورای هفت‌شاخه (صفحه ۶۶) بخواند.

(در اینجا خم شده و سه قدم به عقب برمی‌دارد، سپس به سمت چپ خم شده و می‌گوید: **"עושה שלום בקרבנו"** ، سپس به سمت راست خم شده و می‌گوید: **"הוא בקרבנו יעשה שלום עלינו"** ، و در پایان به سمت جلو تعظیم کرده و می‌گوید: **"על כל עמו ישראל ואמרו אמן"** و سپس به حالت عادی می‌ایستد. اگر فردی در حال خواندن لحش در فاصله ۲ متری پشت سر او قرار دارد صبر کند تا تقیلاش را خاتمه داده و سپس به عقب قدم بردارد.)

עושה خدایی که صلح و سلامتی را در افلاکش برقرار می‌نماید، او با رحم‌هایش برای ما و برای تمام قوم بنی‌اسرائیل صلح و سلامتی ایجاد نماید و بگوید آمین.

יהי רצין מלפניך יי אר"א שתבנה בית המקדש במהרה בימינו ומן חלקנו בתורתך לעשות חקי רצונך ולעבדך בלבב שלם.

במקום שכלו הג' פסיעות יעמוד ולא יחזור למקומו עד שיגיע הש"ץ לקדושה. והש"ץ יעמוד שיעור הלוך ד' אמות ואח"כ יתחיל החזרה.

בעשיית אומרים כאן אבינו מלכנו (לעיל דף ק"ו).

אָנָּא יְהוָהּ אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תְּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל תִּתְּעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְחַנְתָּנוּ.

שָׂאִין אֲנַחְנוּ עֵזִי פָּנִים וְקִשִּׁי עוֹרְךָ לֹאמַר לְפָנֶיךָ יְהוָהּ יֵאָדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא־חֲטָאנוּ. אֲבָל חֲטָאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ: אֲשַׁמְנוּ. בְּגַדְנוּ. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דוֹפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זָדְנוּ. חֲמַסְנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקַר וּמְרָמָה. יַעֲצֵנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כֹּזְבָנוּ. כָּעֲסָנוּ. לִצְנוּ. מְרִדְנוּ. מְרִינוּ דְבָרֶיךָ. נֹאצְנוּ. נֹאפְנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֲבֹאִם. קִשִּׁינוּ עַרְף. רִשְׁעָנוּ. שַׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תָּעִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל־הַבָּא עֲלֵינוּ. כִּי־אֵמֶת עֲשִׂיתָ וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

ואל ארך אפים אתה ובעל הרחמים. גדלת רחמך וחסדך הודעת לנו מקדם וכן כתוב בתורתך. (ב) ויבד יְהוָהּ יֵאָדוּנָהּ יֵאָדוּנָהּ בְּזַנִּין וּבְתִצַּב עִמּוֹ שָׁם. וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָהּ יֵאָדוּנָהּ יֵאָדוּנָהּ וְשֵׁם נְאֻמָּר:

(יא)

(א) נחמיה ט. (ב) שבות ליד.

(ای خدا خالق ما و خالق اجداد ما رضای درگاه تو اینچنین باشد که بت همیقداش را به زودی در ایام ما بنا گردانی و قسمت ما را در تعالیم تورات خودت قرار دهی تا قوانین مورد رضایت تو را انجام داده و با صمیم قلب، تو را عبادت کنیم.)

پس از پایان لحش هرگونه صحبت یا حرکت غیرضروری ممنوع می‌باشد در جای خود بایستد و زمانی که شالیح صیبور به تقدیشاخ رسید سه قدم بطرف جلو برداشته تا در مکانی که لحش خوانده است قرار گیرد. شالیح صیبور پس از خاتمه لحش به اندازه دوتاییه مکث کرده و سپس به جای خود برگردد و هزارا (بارگشت لحش) را شروع نماید.

در ده روز بین روش‌هسانا و کبیور اینجا متن **אָפּגאַנג און אָנגאַנג** از صفحه ۱۰۶ خوانده می‌شود

אָפּגאַנג خدایا، خداوند ما و خداوند پدران ما، تمنا داریم که تفیلائی ما به درگاه تو برسد و ای پادشاه ما از استغاثه ما چشم‌پوش، زیرا ما گستاخ و سرکش نیستیم که در پیشگاهت ادعا کرده و بگوییم: خدایا، خداوند ما و خداوند پدران ما، ما صدیق هستیم، و خطا نکرده‌ایم بلکه (اقرار می‌کنیم که) ما و پدرانمان و افراد خانواده ما (سهواً) خطا کرده‌ایم، (به عمد) گناه نموده و (با ضدیت نسبت به فرمان‌های تو) تقصیر ورزیده‌ایم. مجرم هستیم، خیانت ورزیده‌ایم، غضب کرده‌ایم، بدگویی و غیبت کرده‌ایم، (خود و دیگران را) به انحراف کشانده و گناهکار نموده‌ایم، دانسته و به عمد کار بد انجام داده‌ایم، ستم کرده‌ایم، به دیگران نسبت دروغ و مکر داده‌ایم، مشورت بد داده‌ایم، دروغ گفته‌ایم، مسخره کرده‌ایم، تمرد نموده‌ایم، با کلام و دستورات مخالفت ورزیده‌ایم، ناسزا گفته‌ایم، زنا کرده‌ایم، سرکش بوده‌ایم، به عمد گناه کرده‌ایم، (با نیت مخالفت با دستورات تو) تقصیر ورزیده‌ایم، (آفریده‌های تو را) معیوب ساخته‌ایم، (با همدیگر) دشمنی ورزیده‌ایم، پدر و مادر خود را ناراحت ساخته‌ایم، سرسختی کرده‌ایم، شرارت ورزیده‌ایم، فاسد شده‌ایم، (فرمان‌های تو را) مکروه داشته‌ایم، گمراه شده و دیگران را گمراه نموده‌ایم و از دستورات و احکام خوب تو دور گشته‌ایم و (حتی آنها به اندازه گناهان) برای ما ارزش نداشته‌اند. و تو (خدایا) بر آنچه بر سر ما می‌آید ذی‌حق هستی؛ زیرا تو برآستی عمل نمودی و ما شرارت ورزیده‌ایم.

אָנגאַנג تو ای خدای قادر پر حوصله و دارای رحم هستی، عظمتِ مراحم و احسان‌هایت را از روزگار قدیم به آن بنده متواضع (حضرت موسی) اطلاع دادی؛ همانطور که در توراتت نوشته شده است: خداوند در ابر آشکار شد و در آنجا با او (موسی) ایستاد و بنام خداوند خواند.

(سزیده خصلت الهی را با متانت کامل ادا نماید و لازم است که بین بیان دوبار نام خداوند، مکث نماید (که با این علامت مشخص گردیده است. هنگام خواندن عبارت [יְיָ אֱלֹהֵינוּ] ... کمی خم شده و با گفتن ۶۶ | ۶۶ خود را راست نماید.)

יְיָ אֱלֹהֵינוּ (تجلی) خداوند در مقابل او عبور نمود و اعلام کرد: خداوند، خداوند، قادر مهربان و بخشنده است. پرحوصله و بسیار با احسان و وفادار (امین) است. نیکی (پدران صالح) را برای هزاران نسل (فرزندان پیرو آنها) حفظ می کند؛ گناه عمد، تقصیر (با نیت مخالفت با فرمان خدا) و خطای سهوی را (در صورت توبه) بخشیده و (فرد توبه کننده را) پاک و میرا می سازد.

ای خدای مهربان و بخشنده، در پیشگاه تو خطا کرده ایم. بر ما رحم نموده و ما را نجات بده.

(بنشینند و متن زیر را بخوانند:)

יְיָ אֱלֹהֵינוּ سرودی از آن داوود، خدایا، جانم را به درگاه تو نثار می سازم. خدای من به تو توکل نموده ام، شرمنده نخواهم شد، دشمنانم بر من خوشحال نخواهند گشت. همچنین تمام متوکلین تو شرمنده نخواهند شد، آنان که بیهوده خیانت می کنند، شرمنده خواهند شد. خداوند، راهایت را به من بیاموز، طریق های تو را به من تعلیم ده. مرا به حقیقت خود رهنمون باش و مرا آموزش ده زیرا تو خدای نجات دهنده من هستی، تمام روز به تو امیدوارم. خداوند، مراحم و احسان های تو بیاد آور زیرا آنها از ازل بوده اند. خطاهای جوانی و تقصیراتم را یادآوری نکن، خدایا بخاطر خوبی خودت، آنطور که در خور احسانت می باشد، تو (اعمالم را) برای من، یادآوری نما. خداوند خوب و پسندیده است، به همین خاطر به گناهکاران، راه راست را آموزش می دهد. مظلومان را با انصاف رهبری خواهد کرد و به متواضعان راه خود را آموزش می دهد. همه طریق های خداوند احسان و حقیقت است برای آنانی که پیمان (تورات) او و شهادت های (قوانین) او را نگه می دارند. خداوند بخاطر نام خود گناهم را ببخش، با وجود اینکه بزرگ است. آن فردی که خداترس باشد، (خداوند) او را در راهی که انتخاب می کند، هدایت می نماید. جان او در نیکویی، شب را بسر خواهد برد و نسل او وارث زمین خواهد شد. سر خداوند با ترسندگان اوست و عهد او است تا ایشان را مطلع سازد. چشمانم همیشه به درگاه خداوند است زیرا او پاهای من را از دام بیرون خواهد آورد. (خدایا) به من رونموده و مرا شفقت نما زیرا که تنها و مسکین هستم. مصیبت های دل من زیاد شده اند، مرا از تنگناهایم خارج ساز. بر بیچارگی و رنج من نظر افکن و

מנחה

קסג

רֹאה־עֲנִי וְעֲמָלִי. וְשֵׂא לְכָל־חַטָּאתַי: רֵאָה אִיבֵי בִרְדָפוֹ. וְשִׁנְאַת
 חָמֶס שְׁנֵאוֹנֵי: שְׁמֵרָה נַפְשִׁי וְהַצִּילֵנִי. אֶל־אֲבוֹשׁ בִּרְחִסִּיתִי כָּךְ:
 תִּסְדָּךְ יִשְׂרָאֵל וְצִוֵּנִי. כִּי קִוִּיתִיךָ: פְּדֵה־אֱלֹהִים אֶת־יִשְׂרָאֵל. מִכָּל
 צָרוֹתָיו: * וְהוּא יִפְדֶּה אֶת־יִשְׂרָאֵל. מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו:

יְהוָהנִי יֵאֱחָדוּנְהִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שׁוֹב מִחֲרוֹן אַפָּי. וְהִנָּחֵם עַל הַרְעָה לַעֲמִיד:
 אָבִינוּ מִלִּבְנֵי אָבִינוּ אָתָּה. אָבִינוּ מִלִּבְנֵי אֵין לָנוּ מִלֵּךְ אֶלָּא אָתָּה.
 אָבִינוּ מִלִּבְנֵי רַחֵם עָלֵינוּ. אָבִינוּ מִלִּבְנֵי חֲנּוּנוֹ וְעֲנּוּנוֹ. כִּי אֵין
 כָּנוּ מַעֲשִׂים. עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד לְמַעַן שְׂמֵךְ הַגְּדוֹל וְהוֹשִׁיעֵנו: (ג) וְאֶנְחָנוּ
 לֹא גִדַע מִהִנְעֲשֶׂה כִּי עֲלִידָה עֵינֵינוּ: (ג) וְכוּר רַחֲמֶיךָ יְהוָהנִי יֵאֱחָדוּנְהִי
 וְחֶסְדֶּיךָ. כִּי מַעֲלָם הַמָּה (ד) יְהִרְחִסְדֶּךָ יְהוָהנִי יֵאֱחָדוּנְהִי עָלֵינוּ.
 כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ: (ה) אֵל תִּזְכָּרְנוּ עֲוֹנוֹת רֵאשִׁימֵי מִהַר יִקְדָּמוּנוּ
 רַחֲמֶיךָ. כִּי בִלְוֵנוּ מָאֵד: (ו) עֲזָרְנוּ בְּשֵׁם יְהוָהנִי יֵאֱחָדוּנְהִי. עֲשֵׂה
 שָׁמַיִם וָאָרֶץ: (ז) חֲנּוּנוֹ יְהוָהנִי יֵאֱחָדוּנְהִי חֲנּוּנוֹ. כִּי רַב שְׂבַעְנוּ כִּוּוּ:
 (ח) בְּרַגְלֵנוּ רַחֵם תִּזְכָּר: בְּרַגְלֵנוּ אֶהְבֶּה תִזְכָּר. בְּרַגְלֵנוּ עֲקָדָה תִזְכָּר. בְּרַגְלֵנוּ
 תְּמִימוֹת תִזְכָּר. (ט) יְהוָהנִי יֵאֱחָדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה. הַמִּלֵּךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם־קָרְאָנוּ:
 (י) כִּי־הוּא יִדַע וְיִצְרָנוּ. וְכוּר כִּרְעָפָךְ אֶנְחָנוּ: (יא) עֲזָרְנוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
 עַל־דָּבָר כְּבוֹד־שְׂמֵךְ. וְהַצִּילֵנוּ וְכַפֵּר עַל־חַטָּאתֵינוּ לְמַעַן שְׂמֵךְ:

יש נחמנים בבגדאד וסביבותיה לומר פסוקים אלה אחרי ועבור.

יְהִי־יְיָ בְּרַצוֹנְךָ אֶת־צִיּוֹן. תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם:
 אָז תִּחַפֵּץ וּבְחִי־צָדֵק עוֹלָה וְכָרִיר. אָז
 יַעֲלוּ עַל־מִזְבְּחֶךָ פָּרִים:

(א) תהלים ק"ל. (ב) ד"ה ב' כ'. (ג) תהלים כ"ה. (ד) שם ל"ג. (ה) שם ע"ט. (ו) שם קכ"ד.
 (ז) שם קכ"ג. (ח) חבקוק ג'. (ט) תהלים כ'. (י) שם ק"ג. (יא) שם ע"ט. (יב) שם ג"א.

همه گناهانم را بیامرز. بین که دشمنانم چه بسیارند و با کینه‌ای ناحق مرا دشمن می‌دارند. جانم را حفظ کن و مرا خلاص گردان تا شرمنده نگردم زیرا به تو پناه آورده‌ام. بی‌ریایی و راستی (که در اعمال من بوده) حافظ من باشند، زیرا به تو امیدوارم. خداوند، (بنی) اسرائیل را از تمام مشقاتش خلاصی ده. و او (بنی) اسرائیل را از (بند) جمیع گناهانش، باز خرید خواهد نمود. خداوند، خدای اسرائیل! از برافروختگی خشمت برگرد و از کیفر بد نسبت به قومت صرف‌نظر فرما.

אֲבִינוּ ای پدر ما و ای سلطان ما، پدر ما تو هستی. ای پدر ما و ای پادشاه ما، حاکمی بجز تو نداریم. ای پدر ما و ای سلطان ما، بر ما رحم فرما. ای پدر ما و ای پادشاه ما بر ما شفقت نموده و ما را اجابت نما. بخاطر نام بزرگوار خودت با ما احسان نما و ما را نجات بده زیرا ما اعمال نیکی از خود سراغ نداریم. ما نمی‌دانیم چه انجام دهیم، زیرا به تو امید داریم. خداوند، مراحم و احسان‌هایت را بیاد آور، که آنها از ازل بوده‌اند. خدایا احسان تو بر ما باشد همانطور که به درگاه تو انتظار کشیده‌ایم. گناهان اولیه (زمان جوانی) را برای ما به یاد نیاور، رحمت‌های تو به زودی بر ما پیشی‌جویند زیرا بسیار ذلیل شده‌ایم. کمک ما، با (ذکر) نام خداوند، آفریننده آسمان‌ها و زمین می‌باشد. شفقت نما، خداوند! شفقت نما، زیرا از خفت و خواری بسیار سیر گشته‌ایم (لبریز شده‌ایم). در هنگام خشم (نیز) یادآور که بر آنها رحم فرمایی. در هنگام غضب، محبت (اوراهام) را بیاد آور، در هنگام قهر، فداکاری (قربانی شدن ییصحاق) را یادآوری نما، در لحظه خشم، بی‌ریایی و درستی (یعقوب) را بیاد آور. خداوند، نجات ده! آن پادشاه هنگامی که او را صدا می‌زنی، ما را اجابت فرماید. زیرا او سرشت ما را می‌داند، در نظر دارد که ما خاک هستیم. ای خدای نجات دهنده ما بخاطر جلال نامت، ما را یاری ده و خلاص کن و بخاطر نام خود، گناهان ما را بیامرز.

در بعضی مناطق رسم دارند پاسوهای زیر را پس از **אֲבִינוּ** بخوانند:

הַטִּיבָה با رضایت خود بر صیون احسان فرما و حصارهای یروشالیم را بنا نما. آنگاه از قربانی‌های عدالت و قربانی‌های سوختنی و پیشکشی‌هایی که کاملاً بخور می‌گردد راضی خواهی شد، آنوقت گاوها بر قربانگاه تو تقدیم خواهند نمود.

בימים שאין נוסלים על סניהם אוסרים

יהוד איראן

(א) יהי שם יהוה אלהינו יאהרונתי מברך. מעתה ועד-עולם:
 ממזרח-שמים עד-מבואו. מהלל שם יהוה אלהינו
 יאהרונתי: רם על כל גוים יהוה אלהינו יאהרונתי. על השמים כבודו:
 (ב) יהוה אלהינו אדוננו. מה-אדיר שמך בכל-הארץ:

ואומר החזן חצי קדיש ואח"כ אומר

תתקבל צלותנו ובעתה עם צלותהון ובעתהון דכל בית
 ישראל קדם אבנא דבשמיא ואמרו אמן: אמן
 יהא שלמא רבא מן שמיא. חים ושבע וישועה ונחמה ושינוא
 ורפואה ונאולה וסליחה וכפרה וריח ונאולה לנו ולכל
 עמו ישראל ואמרו אמן: אמן. יצעה שלש פסיעות ויאמר

עושה שלום במרומינו. הוא ברחמינו יעשה שלום עלינו ועל
 כל עמו ישראל ואמרו אמן: אמן

(ג) למנצח בנגינת מזמור שיר: אלהים יחננו
 ויברכנו יאר פניו אתנו סלה: לדעת
 בארץ דרפך בכל-גוים ישועתך: יודוך עמים |
 אלהים יודוך עמים כלם: ישמחו וירננו לאמים
 כית-שפט עמים מישר ולאמים | בארץ תנחם סלה:
 יודוך עמים | אלהים יודוך עמים כלם: ארץ נתנה
 יבולה יברכנו אלהים אלהינו: יברכנו אלהים
 וייראו אותו כל-אפסי-ארץ:

לא תאלים קדיש (א) עם חזן (ג) עם חזן

در ایامی که ویدیوی خواننده نمی‌شود متن زیر را می‌خوانند:

יהי שם نام خداوند از حال تا ابد متبرک باد. از طلوع آفتاب تا غروبش نام خداوند مورد تمجید است خداوند بر تمام ملت‌ها، متعال و جلالتش فوق آسمانهاست. ای خداوند، خدای ما نام تو در تمام زمین چه شکوهمند است.

شالیح صبیور قدیش لیللا گفته و سپس:

תתקבל نماز و درخواست ما همراه با دعا و درخواست تمام خاندان اسرائیل در پیشگاه پدر آسمانی ما مورد قبول واقع شود، بگوئید آمین. (آمن)

از درگاه خداوند، صلح و سلامتی زیاد، زندگی، سیری، رستگاری و تسلی، رهایی و شفا، نجات، بخشش و آموزش، گشایش و موفقیت، برای ما و برای تمام قوم بنی اسرائیل تعیین گردد. بگوئید آمین. (آمن)

خدایی که صلح و سلامتی در افلاکش برقرار می‌نماید، او با رحمهایش برای ما و برای تمام قوم بنی اسرائیل صلح و سلامتی ایجاد نماید، بگوئید آمین. (آمن)

למנוצח برای رهبر نوازندگان سرود شکرانه بر دستگاه نگینوت. خداوند بر ما رحم کند و ما را برکت دهد و برای همیشه نور جلالش را بر ما بتاباند. باشد که راه تو در جهان، نجات تو در همه امت‌ها معروف گردد. خداوند، اقوام تو را سپاس گویند همه قوما تو را حمد گویند. امت‌ها شادی و ترنم خواهند نمود زیرا قوما را با انصاف قضاوت خواهی نمود و برای همیشه امت‌های جهان را هدایت خواهی کرد. خداوند، اقوام تو را سپاس گویند، همه قوما تو را حمد گویند. زمین محصول خود را داد، و خداوند، خدای ما، ما را برکت خواهد داد. خداوند، ما را برکت خواهد داد و همه ساکنین اکناف جهان از او خواهند ترسید.

בענין ק בטקום למנצח אומרים

(א) יהוה אלהינו יהוה אחד ^{יהודי} מלך גאות לבש לבש יהוה אלהינו ^{יהודי} יאחדנו
 עז התאזר. אף-תבון תבל בל-תמוט:
 נכון כסאך מאז. מעולם אתה: נשאו נהרות
 יהוה אלהינו ^{יהודי} נשאו נהרות קולם. ישאו נהרות
 דקים: מקלות ומים רבים אדירים משברי-ים. אדיר
 במרום יהוה אלהינו ^{יהודי}: עדתיך אנאמנו מאד לביתך
 גאור-קדש. יהוה אלהינו ^{יהודי} לארך ימים:

ואומרים קדיש יהא שלמא

עלינו לשבח לאדון הכל. לתת גדלה ליוצר
 בראשית. שלא עשנו כגויי הארצות ולא שמנו
 כמשפחות האדמה. שלא שם חלקנו בהם וגורלנו
 ככל המונם. שהם משתחוים להבל וריק ומתפללים
 אל אל לא יושיע. (יססיק מעט. וכשיאמר ואנחנו משתחוים יכרע כל גופו).
 ואנחנו משתחוים לפני מלך מלכי המלכים
 הקדוש ברוך הוא. שהוא נוטה שמים ויוסד ארץ.
 ומושב יקרו בשמים ממעל. ושכינת עזו בגבהי
 מרומים. הוא אלהינו ואין עוד אחר. אמת מלפנו
 ואפס זולתו. כפתוב בתורה. ^א וידעת היום והשבות
 אל-לבבך כי יהוה אלהינו ^{יהודי} הוא האלהים בשמים
 ממעל ועל-הארץ מתחת. אין עוד:

(א) תחלים צ.ג. (ב) דברים ד.

در مینحای روز جمعه بجای **لا اله الا الله** متن زیر خوانده می‌شود

ה' מלך خداوند پادشاه است، خود را به شکوه و جلال آراسته است، خداوند، خود را آراسته و کمر خود را به قدرت بسته است، جهان نیز استوان گردیده است و لغزش نخواهد خورد. تخت تو از ازل آراسته است، تو از ازل هستی. خداوند، نهرها سربرافراشتند، رودخانه‌ها، آواز خود را سر دادند، نهرها، خروش خود را می‌خوانند. از صدای آب‌های بسیار، امواج قوی دریا- به گوش می‌رسد که- خداوند در عرش، جلیل‌مند است. قوانین تو، بی‌نهایت صادق است، خداوند، قداست تا به ابد به، خانه تو می‌برازد.

قدیش **په‌ش‌یلا** (صفحه ۱۳۶) گفته می‌شود

לאלהינו بر ماست که سرور همه مخلوقات را ستایش کنیم، خالق آفرینش را به بزرگواری تمجید گوئیم که ما را همچون ملت‌های کافر خلق نکرد و ما را چون طایفه‌های مشرک دنیا قرار نداد، نصیب ما را مانند آنها نکرد و سرنوشت ما را مانند افراد آنها نگردانید که آنها به هیچ و پوچ تعظیم کرده، و برای معبودی که قادر به نجات دادن نیست نماز می‌خوانند (کمی مکث نموده و با شروع عبارت بعدی تمام بدن خود را از کمر خم نماید) ولی ما به درگاه پادشاه پادشاهان که او مقدس و متبرک است تعظیم می‌نماییم، که او آسمان‌ها را برپاداشته و زمین را بنیاد نهاده است. جایگاه عزتش در آسمان‌ها از بالا و جلال قدرتش در عرش افلاک می‌باشد. او خدای ماست و خدای دیگری وجود ندارد. پادشاه ما حق است و جز او نیست. همانطور که در تورا مکتوب است: امروز بدان و همیشه به آن توجه داشته باش که خدا، او در آسمان‌ها از بالا و بر زمین از پایین خداوند است و (خدای) دیگری نیست.

עַל כֵּן נִקְוָה לָךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְרֹאשׁ
 מְהֵרָה בְּתַפְאֵרֶת עֲזֹךְ לְהַעֲבִיר גְּלוּלִים מִן הָאָרֶץ
 וְהַאֲלִילִים פְּרוֹת וּפְרִתוֹן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שְׂדֵי.
 וּכְל־בְּנֵי בְּשָׂר יִקְרָאוּ בְּשִׁמְךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־שְׂעֵי־
 אָרֶץ. יִבִּירוּ וַיִּדְעוּ כָּל־יְוֹשְׁבֵי תֵּבֶל. כִּי לָךְ תִּכְרַע
 כָּל־בָּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לְשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְהוָה ^{יֵאֱהוּוֹנֵהי}
 אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וַיִּפְּלוּ וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יִקָּר יִתְנוּ. וַיִּקְבְּלוּ
 כָּלָם אֶת־עוֹל מַלְכוּתְךָ. וְתִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה
 לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת שְׁלֹךְ הִיא. וְלַעוֹלָמִי עַד
 תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד. בְּפָתוֹב בְּתוֹרָתְךָ. (א) יְהוָה ^{יֵאֱהוּוֹנֵהי}
 יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֹאמַר (ב) יְהוָה ^{יֵאֱהוּוֹנֵהי}
 לְמִלְךָ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. בְּיוֹם הַהוּא יְהִי יְהוָה ^{יֵאֱהוּוֹנֵהי}
 אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד:

תפלת ערבית

(א) זמן קריאת שמע של ערבית משעת יציאת ג' כוכבים קטנים עד עמוד השחר, ואם הצבור סקדימין להתפלל ערבית יתפלל עמהם, וכשיגיע זמן ק"ש חוזר וקורא ק"ש בלא ברכות. (ב) המסורים שנהגו לומר קודם תפלת ערבית לא היה נוהג האר"י ו"ל לומר אותם ולא היה אומר שום מסור כלל וולתי ג' מסוקים אלה, ה' צבאות עמנו וגו', ה' צבאות אשרי אדם וגו', ה' הושיעה וגו', ואח"כ אומר קדיש וברכו ותפלת ערבית. וכן כליל מוצאי שבת לא היה נוהג לומר אלפא ביתא ואותם המסורים כלל ועיקר (ש"ס דף נ"ב ע"ב).

(א) שמות ט"ו. (ב) זכריה י"ד.

لعل ۱۰ بنابراین ای خدا خالق ما به تو امیدواریم تا بزودی شاهد افتخار قدرت (بت‌همیقداشت) باشیم و بت‌پرستی را از سطح زمین از بین برده و بت‌ها را نابود گردند و جهان را با حکومت الهی آراسته گردانی تا همه افراد بشر نام تو را بخوانند و همه شریران جهان بسوی تو برگردند، تمامی ساکنین گیتی درک کنند و بدانند که (سزوار است تنها) به درگاه تو هر فردی زانو زده و هر زبانی بنام تو قسم یاد نماید. خدا خالق ما، به درگاه تو همه زانو زده و تعظیم نمایند و به جلال نام تو احترام گذارده و همه انسانها یوغ حکومت تو را پذیرند و بزودی تا ابد بر آنها پادشاهی نمایی زیرا سلطنت از آن توست و تا ابد با عزت حکومت خواهی نمود. همانطور که در تورات مکتوب است: خداوند تا ابد پادشاهی خواهد کرد.

و (در زخریای نبی) گفته شده است: خداوند بر تمام زمین پادشاه خواهد بود، و در آن روز خداوند یگانه و نام او یکتاست.

تفیلای عرویت (نماز شامگاه)

- ۱- زمان تفیلای عرویت با طلوع ستارگان (حدود ۱۵ دقیقه بعد از غروب آفتاب) شروع شده و تا نیمه شب ادامه می‌یابد. چنانچه تا این زمان موفق به خواندن عرویت نشد می‌تواند تا قبل از سپیده صبح (حدود ۱/۵ ساعت قبل از طلوع آفتاب) آنرا بخواند.
- ۲- در صورتی که امکان خواندن عرویت جماعتی پس از طلوع ستارگان وجود نداشته باشد، تنها از حدود یک ساعت قبل از غروب می‌تواند عرویت جماعتی بخواند و زودتر از این زمان خواندن عرویت مجاز نمی‌باشد. البته این افراد موظف هستند پس از طلوع ستارگان، دوباره شمع‌یسرائل را بدون براخاهای آن بخوانند.
- ۳- از هنگام جواب دادن به $\text{بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ}$ تا آخر لحش، صحبت کردن ممنوع می‌باشد. تنها اگر براخای $\text{بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ}$ را قبل از شالیح‌صیبور به پایان رساند در آخر براخای شالیح‌صیبور آمن جواب می‌دهد. همچنین پس از براخای $\text{بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ}$ مجاز است به آمن براخاها جواب دهد.

ערבית

קסז

בראש חדש אומרים

א) בְּרַכְי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָה (אדני) יֵהוָה (אדני) יֵהוָה (אדני) אֱלֹהֵי
 גְּדֻלַּת מְאֹד הַיּוֹד וְהַיָּדָר לְבִשְׁתָּ: עֲטָה
 אֹר פְּשֻׁלְמָה נֹטָה שָׁמַיִם פִּירִיעָה: הַמְקַרָּה בַּמַּיִם
 עֲלִיּוֹתָיו הַשָּׁם־עֲבִים רְכוּבוֹ הַמְהַלֵּךְ עַל־פְּנֵי־רוֹת:
 עֲשֵׂה מִלְּאֲכָיו רוּחוֹת מְשַׁרְתָּיו אִישׁ לְהֵט: יִסַּד אֶרֶץ
 עַל־מְכוּנָיָה בַּל־תִּמְוֹט עוֹלָם וְעַד: תַּהוֹם פְּלִבּוֹשׁ
 כְּסִיתוֹ עַל־הָרִים יַעֲמְדוּ מַיִם: מִן־גַּעֲרַתְךָ יְנוֹסֹן מִן־
 מוֹל רַעַמְךָ יַחֲפֹזֵן: יַעֲלוּ הָרִים יִרְדּוּ בְקַעֲוֹת אֶל־
 מְקוֹם זֶה וַיִּסְדַּת לָהֶם: גְּבוּל־שְׂמֵת בַּל־יַעֲבֹרוּן בַּל־
 יִשְׁבּוּן לְכַסּוֹת הָאָרֶץ: הַמְשַׁלַּח מַעֲיָנִים בְּנַחֲלִים בֵּין
 הָרִים יִהְיֶכּוֹן: יִשְׁקוּ פֶלֶא־חֵיתוֹ שְׂדֵי יִשְׁבְּרוּ פְּרָאִים
 צְמָאִם: עֲלִיָּהֶם עוֹף־הַשָּׁמַיִם יִשְׁכּוּן מִבֵּין עַפְּאִים יִתְנוּ־
 קוֹל: מִשְׁקָה הָרִים מֵעֲלִיּוֹתָיו מִפְּרִי מַעֲשֵׂיךָ תִּשְׁבַּע
 הָאָרֶץ: מִצְמִיחַ חֲצִיר לְבַהֲמָה וְעֶשֶׂב לְעִבְרַת הָאָדָם
 לְהוֹצִיא לָחֶם מִן־הָאָרֶץ: וַיִּין וַיִּשְׁמַח לְבַב־אֲנוֹשׁ
 לְהַצְהִיל פְּנִים מִשְׁמֹן וְלָחֶם לְבַב־אֲנוֹשׁ יִסְעַד: יִשְׁבְּעוּ
 עֲצֵי יְהוָה (אדני) יֵהוָה (אדני) אֲרוֹן לְבָנוֹן אֲשֶׁר נָטַע: אֲשֶׁר־
 שָׁם צִפְרִים יִקְנְנוּ חֲסִידָה בְּרוּשִׁים בֵּיתָה: הָרִים
 הַגְּבָהִים לִיעֲלִים סְלָעִים מַחֶסֶה לְשִׁפְנִים: עֲשֵׂה יֶרַח

א) תחלים קדי.

در روش خودیش (اول ماه) خوانده می‌شود:

ברכי ای جان من، خداوند را متبارک بخوان، خداوندا، خدای من بی‌نهایت بزرگ هستی، به شکوه و جلال آراسته می‌باشی. - خویشان را - با نور مثل لباس می‌پوشانی، آسمانها را مثل پرده می‌گسترانی. آنکه سقف افلاکش را با آب می‌سازد، ابرها را مرکب خود قرار داده، بر بالهای باد می‌خرامد. فرشتگان خود را بادها و خادمانش را آتش مشتعل می‌گرداند. زمین را بر پایه‌هایش استوار کرده تا به ابد لغزش نخورد. آنرا با لجه‌ها (آب‌های زیرزمینی) مثل ردا پوشانیده‌ای، بر کوه‌ها آب‌ها می‌ایستند. از نهیب تو می‌گریزند، از صدای رعد تو شتاب‌زده می‌شوند. به کوه‌ها برمی‌آیند و به دشت‌ها فرود می‌آیند، به این مکان که برای آنها مهیا ساخته‌ای. حدی برای آنها قرار داده‌ای که از آن نگذرند، برنگردند تا زمین را بپوشانند. آنکه چشمه‌ها را در رودخانه‌ها جاری می‌سازد تا بین کوه‌ها روان باشند. تمام حیوانات صحرا را سیراب کنند، گورخران - نیز - تشنگی خود را فرو نشانند. پرندگان آسمان بر آنها (درختان) ساکن شوند، از بین شاخه‌ها آواز سردهند. از - ابرهای - افلاکش کوه‌ها را سیراب می‌کند، از نتیجه اعمال تو زمین سیر می‌گردد. گیاهان را برای بهایم می‌رویاند و سبزه‌ها را برای خدمت انسان، تا نان را از زمین بیرون (بعمل) آورد. و شراب را که دل انسان را شادمان می‌سازد و چهره‌ها از روغن شاداب گردد و تا نان، دل انسان را قوت بخشد. درختان خداوند شادابند، سروهای لبنان که کاشته است. که آنجا پرندگان آشیان می‌سازند، درخت صنوبر خانه لک‌لک می‌باشد. کوه‌های بلند برای بزهای کوهی و صخره‌ها برای خرگوش پناهگاه است.

קסח ערבית

לְמוֹעֲדִים שֶׁשָׁמַשׁ יָדַע מְבוֹאוֹ: תִּשְׁתַּחֲשֹׁף וַיְהִי לַיְלָה
 בּוֹ-תִרְמַשׁ כָּל-חֵיתוּיֵי-עַר: הַכְּפִירִים שְׂאֲנִים לְטָרָף
 וּלְבִקֵּשׁ מֵאֵל אֲכָלִים: תִּזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ יֵאֲסֹפוּן וְאֵל-
 מְעוֹנְתָם יִרְבְּצוּן: יֵצֵא אָדָם לִפְעֻלוֹ וּלְעַבְדוֹתוֹ עֲדֵי-
 עָרֵב: מִהֲרִבּוֹ מֵעֵשִׂיךְ | יְהוָה יִאֲהוּבָהּ ^{יִאֲהוּבָהּ} כָּלֶם בַּחֲכָמָה
 עֲשִׂיתָ מִלְּאֵה הָאָרֶץ קִנְיָנְךָ: זֶה הַיָּם גָּדוֹל וְרַחֲב יָדַיִם
 שֶׁס־רַמְשׁ וְאִין מִסְפָּר חֵיוֹת קְטָנוֹת עַם-גְּדֻלוֹת: שֵׁם
 אֲנִיּוֹת יִהְיֶכּוֹן לְוִיָּתָן זֶה וְיִצְרֵת לְשִׁחַק-כּוֹ: כָּלֶם אֲלֵיךְ
 יִשְׁבְּרוּן לְתַת אֲכָלֶם בְּעַתּוֹ: תִּתֵּן לָהֶם יִלְקָטוּן תַּפְתָּח
 יָדְךָ יִשְׁבְּעוּן טוֹב: תִּסְתִּיר פְּנֵיךָ יִבְהַלּוּן תִּסְפֵּה רוּחַם
 יִגְוֹעוּן וְאֵל-עִפְרָם יִשׁוּבוּן: תִּשְׁלַח רוּחְךָ יִבְרָאוּן
 וְתַחֲדָשׁ פְּנֵי אֲדָמָה: יְהִי כְבוֹד יְהוָה יִאֲהוּבָהּ ^{יִאֲהוּבָהּ} לְעוֹלָם
 יִשְׁמַח יְהוָה יִאֲהוּבָהּ ^{יִאֲהוּבָהּ} בְּמַעֲשָׂיו: הַמְבִיט לְאָרֶץ
 וְתִרְעַד יִגַּע בַּהָרִים וַיַּעֲשֵׂנוּ: אֲשִׁירָה לְיְהוָה יִאֲהוּבָהּ
^{יִאֲהוּבָהּ} בַּחַי אֲזַמְרָה לַאלֹהֵי בְעוֹדֵי: יַעֲרֵב עָלָיו שִׁיחֵי
 אֲנָכִי אֲשַׁמַּח בְּיְהוָה יִאֲהוּבָהּ ^{יִאֲהוּבָהּ}: יִתְמוּ חַטָּאִים וּמִן-
 הָאָרֶץ וְרִשְׁעִים | עוֹד אֵינָם בְּרַכֵּי נַפְשֵׁי אֶת-יְהוָה יִאֲהוּבָהּ
^{יִאֲהוּבָהּ} הַלְלוּיָהּ:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה (יִאֲהוּבָהּ) בדחילו ורחימו
 (יִאֲהוּבָהּ) ורחימו ודחילו (אֵיהוּבָהּ) ליחודא שם י"ה בוי"ה כיוחודא
 שלים (יהוה) בשם כל ישראל, תנה אנחנו באים להחפלה תפלת ערבית

ماه را برای- شناخت- زمان اعیاد ساخته است و آفتاب محل غروب خود را می‌داند. تاریکی می‌سازی و شب می‌شود که در آن همه حیوانات جنگل راه می‌روند. شیرهای جوان برای شکار غرش می‌کنند و خوراک خود را از خدا می‌طلبند. زمانی که آفتاب طلوع می‌کند جمع شده و در بیشه‌هایشان می‌خوابند. انسان برای کار خود و بخاطر شغل خود تا شامگاه بیرون می‌آید. خداوندا، اعمال (مخلوقات) تو چه بسیارند همه آنها را با حکمت ایجاد کرده‌ای، جهان مملو از مخلوقات تو است. این دریای بزرگ و وسیع که آنجا جنبندگان بی‌شمار، حیوانات کوچک و بزرگ وجود دارند. آنجا کشتی‌ها حرکت می‌کنند، این «لیویاتان» (نهنگ عظیم‌الجثه) را برای بازی کردن در آن آفریده‌ای. همه آنها به درگاه تو انتظار می‌کشند تا خوراک ایشان را در وقتش برسانی. آنچه را که به آنها می‌دهی، برمی‌چینند، دست خود را می‌گشایی از نعمت سیر می‌شوند. روی خود را می‌پوشانی، نگران می‌شوند، روح آنها را قبض می‌کنی، پس می‌میرند و به خاکشان برمی‌گردند. چون روح خود را می‌فرستی، آفریده می‌شوند و روی زمین را تازه می‌گردانی. عزت خداوندی ابدی است، خداوند از اعمال خود (خلقت خود) مسرور می‌باشد. آنکه به زمین نگاه می‌کند و آن می‌لرزد، کوهها را لمس می‌کند و آتش‌فشان می‌شوند. تا زنده‌ام خداوند را خواهم سرایید، تا وجود دارم برای خدایم تسبیح خواهم خواند. گفتار من به درگاه خداوند خوش آید، من بخاطر خدا شادمان خواهم بود. خطاها از زمین تمام شوند تا شریران دیگر یافت نشوند، ای جان من خداوند را مبارک بخوان، مدح بگویند خدا را.

שתקן יעקב אבינו ע"ה עם כל המצות הכלולות בה לחקן את שורשה
במקום עליון לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות הצון בוראינו
ויהי נועם וגו' :

(א) כִּי אֵל רַחוּם יְהוָה^{יאהדונהי} אֱלֹהֶיךָ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא
יִשְׁחִיתֶךָ. וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת-בְּרִית אֲבוֹתֶיךָ אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע לָהֶם: (ב) וְהוּא רַחוּם יִכַּפֵּר עוֹן וְלֹא יִשְׁחִית
וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אָפוּ. וְלֹא-יַעִיר כָּל-חַמְתּוֹ: (ג) יְהוָה^{יאהדונהי}
צָבָאוֹת עִמָּנוּ מִשָּׁנִיב־לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:
(ד) יְהוָה^{יאהדונהי} צָבָאוֹת. אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ:
(ה) יְהוָה^{יאהדונהי} הוֹשִׁיעָה. הַמְלִיךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם-קְרָאֵנוּ:
(ו) וַיְבָרְכוּ שָׁם כְּבוֹדְךָ וּמְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וְתַהֲלָה:

ואו' חצי קדיש ואח"כ א את יהוה^{יאהדונהי} המבורך:
ועונים חקהל ברוך יהוה^{יאהדונהי} המבורך לעולם ועד:

בארץ ישראל מתחילים מכאן

יהוה^{יאהדונהי} צָבָאוֹת עִמָּנוּ מִשָּׁנִיב־לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:
יהוה^{יאהדונהי} צָבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יהוה^{יאהדונהי}
יאהדונהי הוֹשִׁיעָה. הַמְלִיךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם-קְרָאֵנוּ: ואומר החון חצי קדיש
וְהוּא רַחוּם יִכַּפֵּר עוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אָפוּ. וְלֹא יַעִיר
כָּל חַמְתּוֹ: יהוה^{יאהדונהי} הוֹשִׁיעָה. הַמְלִיךְ יַעֲנֵנוּ
בְּיוֹם-קְרָאֵנוּ: ברכו את ה' וכו'...

ברוך אתה יהוה^{יאהדונהי} אלהינו מלך העולם
אשר בדרבו מעריב ערבים בחכמה. פותח

(א) דברים ד'. (ב) תהלים ע"ח. (ג) שם מ"ד. (ד) שם פ"ד. (ה) שם כ"ו. (ו) נחמיה ט"ו.

۲۷ زیرا خداوند خالق تو، خدای قادر مهربان است که تو را سست نساخته و تباه نمی‌نماید و پیمان پدران را که برای آنها قسم یاد نموده است به فراموشی نمی‌سپارد. و او خدای مهربانی است که گناه را می‌آمرزد و (خطاکار) را تباه نمی‌نماید، بارها خشم خود را برمی‌گرداند و تمام عصبانیت خود را بر نمی‌انگیزد. خدای سپاهیان با ماست، خدای یعقوب همیشه برای ما قلعه و ملجاء است. ای خدای لشگریان - مقدس - خوشا بحال انسانی که به تو توکل نماید. خدایا تجات ده، آن پادشاه هنگامی که او را صدا می‌زنیم، ما را اجابت فرماید. نام پر جلالت را مبارک خواهند خواند لیکن تو از هر برکت و سپاسی والاتر هستی.

نالیح صیور بس از قدیش لعل می‌گوید: خداوند مبارک را آفرین گوید.

جماعت پاسخ می‌دهند: خداوند مبارک تا به ابد آفرین باد.

[در بعضی مناطق، عرویت را این‌گونه شروع می‌کنند:

خدای سپاهیان با ماست، خدای یعقوب همیشه برای ما قلعه و ملجاء است. ای خدای لشگریان - مقدس - خوشا بحال انسانی که به تو توکل نماید. خدایا نجات ده! آن پادشاه هنگامی که او را صدا می‌زنیم، ما را اجابت فرماید.

نالیح صیور قدیش لعل می‌گوید:

و او - خدای - مهربانی است که گناه را می‌آمرزد و - خطاکار - را تباه نمی‌نماید، بارها خشم خود را برمی‌گرداند و تمام عصبانیت خود را بر نمی‌انگیزد. خدایا نجات ده! آن پادشاه هنگامی که او را صدا می‌زنیم، ما را اجابت فرماید. نالیح صیور می‌گوید: خداوند مبارک را آفرین گوید ...]

۲۸ مبارک هستی تو ای خدا خالق ما، پادشاه جهان که به وسیله کلام خود با

حکمت غروب را پدیدار می‌سازد، دروازه‌های (آسمان) را با درایت می‌گشاید، وقت‌ها

קע ערבית

שְׁעָרִים בְּתִבּוּנָה. מִשְׁנֵה עֵתִים וּמַחְלִיף אֶת הַזְּמַנִּים
וּמִסֵּדֵר אֶת הַכּוֹכָבִים. בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בְּרָקִיעַ פְּרָצוּנוֹ.
בוֹרֵא יוֹמָם וְלַיְלָה. גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ
מִפְּנֵי אוֹר. הַמַּעֲבִיר יוֹם וּמִבֵּיא לַיְלָה. וּמִבְּהִיל בֵּין
יוֹם וּבֵין לַיְלָה. יְהוָה יֵאָדוּנָהי צְבָאוֹת שְׁמוֹ. בְּרוּךְ
אַתָּה יְהוָה יֵאָדוּנָהי הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ אֶהְבֵּת. תּוֹרָה
וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לְמִדָּת.
עַל כֵּן יְהוָה יֵאָדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ בְּשֹׁכְבֵנוּ וּבְקוֹמָנוּ נְשִׁיחַ
בְּחֻקֶיךָ וְנִשְׁמַח וְנַעֲלוֹז בְּדַבְּרֵי תִלְמוּד תּוֹרָתְךָ
וּמִצְוֹתֶיךָ וְחֻקוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאוֹרֶךְ
יָמֵינוּ. וּבָהֶם נַהֲנֶה יוֹמָם וְלַיְלָה. וְאַהֲבַתְךָ לֹא תִסּוּר
מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאָדוּנָהי אוֹהֵב
אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

(א) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה יֵאָדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ יְהוָה
יֵאָדוּנָהי | אֶחָד:

וּאִמַּר בְּלֶחֶשׁ בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלִכּוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
(ב) וְאַהֲבַתְּ יִכּוּן לְקִיּוּם מִצּוֹת עֲשֵׂה אַהֲבַת ה' אֶת יְהוָה יֵאָדוּנָהי אֱלֹהֶיךָ
בְּכָל-לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ וּבְכָל-מְאֹדְךָ:
וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם יִסְמְךָ מֵעַתָּה

(א) דְּבָרִים ו'. (ב) שֵׁם.

را تغییر داده و زمانها را عوض می کند و مطابق رضایتش ستاره ها را در پاس هایشان (مدارهایشان) در آسمان مرتب می سازد، خدایی که روز و شب را پدید آورد، نور را از پیش ظلمت و تاریکی را از پیش روشنایی دور ساخته، روز را گذراننده و شب می آورد و روز و شب را از یکدیگر جدا می نماید. خداوند سپاهیان نام اوست. تو ای خداوند پدید آورنده غروب ها، متبارک هستی.

אהבת خاندان اسرائیل را با محبت ابدی دوست داشتی، تورات و فرامین، قوانین و احکام را به ما آموزش دادی. بنابراین ای خدا خالق ما، هنگام خوابیدن و برخاستن در مورد قوانین تو سخن می گوئیم و با گفتار آموزش تورات تو و فرمانها و قوانین تو تا به ابد خوشحال و شادمان می گردیم چون آنها موجب حیات و طول عمر ما می باشند و شبانه روز به آنها می اندیشیم؛ خداوندا، محبت خود را هرگز از ما دریغ مدار. تو ای خدا دوستدار قوم بنی اسرائیل، متبارک هستی.

שמע بشنو ای اسرائیل، خدا خالق ما، خدای یکتاست.

(هسته بگوید: نام پر جلال سلطنتش، تا ابد متبارک باد.)

ואהבת خداوند خالقت را با تمام قلبت و با تمامی جانت و با همه دارائیات دوست بدار.

این مطالب را که من امروز به تو دستور می دهم مورد توجه تو باشد.

קעא ערבית

על-ל' כבדך: ושננתם לכניך ודברת בם בשבתך
בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך: וקשרתם
לאות על-ידך והיו למטפת בין עיניך: וכתבתם
על-מזוזות ביתך ובשעריך:

א) והיה אם-שמעו תשמעו אל-מצותי אשר אנכי
מצוה אתכם היום יפסיק מעט לאהבה את-
יהוה אלהיכם יאהרונה יבטא היטב את העיון ולעבדו בכל-
לבבכם ובכל-נפשכם: ונתתי מטר-ארצכם בעתו
יורה ומלקוש ואספת דגנך ותירשך ויצהרך: ונתתי
עשב בשדה לבהמתך ואכלת ושבעת: השמרו לכם
פן-יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים
והשתחיתם להם: וחרה יפסיק מעט אף-יהוה יאהרונה
בכם ועצר את-השמים ולא-יהיה מטר והאדמה
לא תתן את-יבולה ואבדתם מהרה מעל הארץ
הטבה אשר יהוה יאהרונה נתן לכם: ושמרתם את-
דברי אלה על-לבבכם ועל-נפשכם וקשרתם
אותם לאות על-ידכם והיו למטפת בין עיניכם:
ולמדתם אתם את-בניכם לדבר בם בשבתך בביתך
ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך: וכתבתם על-

א) דברים יח

هنگام نشستنت در خانه و گام گذاردنت در راه و در وقت خوابیدن و برخاستنت، آنها را خوب به فرزندان تعلیم بده و در مورد آنها گفتگو نما. ^{یهود ایران}
آنها را بعنوان علامت بر دست ببند و به منزله تاج (به موازات) بین چشمانت قرار گیرد.
آنها را بر قائمه‌های درِ خانه و بر دروازه‌های بنویس.

¶¶¶¶ اگر به اوامری که من امروز به شما دستور می‌دهم توجه نموده، اطاعت کنید
برای اینکه خدا خالق خود را دوست بدارید و او را از صمیم قلب و جانان عبادت کنید.
(آنگاه) باران کشور شما، باران اول موسم و آخر موسم را به موقعش خواهم داد تا غله،
شیره انگور و روغن زیتون را جمع آوری کنی.

برای چهارپایت در صحرایت علوفه خواهم داد ؛ و (از نعماتم) خواهی خورد و سیر
خواهی گشت.

برحذر باشید مبادا قلب شما فریفته شده و منحرف شوید و معبودان دیگران را پرستش
نموده و به آنها تعظیم کنید.

(که آنگاه) خشم خدا بر شما برافروخته خواهد شد و آسمان را مانع می‌شود تا باران نبارد
و زمین محصول خود را نخواهد داد و بزودی از روی سرزمین خوبی که خدا به شما عطا
می‌فرماید، آواره خواهید شد.

این گفته‌های من را بر دل و جان خود جای دهید و آنها را به عنوان علامت بر دست خود
ببندید و به منزله تاج (به موازات) بین چشمان شما قرار گیرد.

آنها (سخنان تورات) را در هنگام حضورت در خانه و گام گذاردنت در راه و در وقت
خوابیدن و برخاستنت به فرزندانان آموزش دهید تا در مورد آنها گفتگو کنند.

تفیلین سر، بالای پیشانی و به موازات بین دو چشم قرار می‌گیرد

קעב

ערבית

מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וְיָמֵי
בְּנֵיכֶם עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִכְתָּב הַיּוֹם אֶת הַשְּׁבַע
יְהוָה יִהְיֶה לְאֱלֹהֵיכֶם לְתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם
עַל-הָאָרֶץ:

א) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל-
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם
צִיצִית עַל-כַּנְּפֵי בְגָדֵיהֶם לְדֹלֵתָם וּנְתַנוּ עַל-צִיצִית
הַכַּנָּף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ
וּזְכַרְתֶּם אֶת-כָּל-מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא-תִתְּרוּ אַחֲרָי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר-אַתֶּם
זָנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת-כָּל-מִצְוֹתַי
וְהֵייתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם יְכוּן לְקִיּוּם סְצוֹת עֲשֵׂה שֶׁל זְכִירַת יְצִיאַת סְצוּרִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי
אֶתְכֶם מִמִּצְרַיִם מִצְרַיִם לְהִיּוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
יְהוָה יִהְיֶה לְאֱלֹהֵיכֶם: אָמֵן.

ותורו חשינו יְהוָה יִהְיֶה לְאֱלֹהֵיכֶם אָמֵן.

וְאִמּוֹנָה כָּל זֹאת וְקִיּוּם עָלֵינוּ. כִּי הוּא יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ וְאֵין זולָתוֹ. וְאִנְחָנוּ יִשְׂרָאֵל
עִמּוֹ. הַפּוֹרְנוּ מִדְּמַלְכִים. הַנְּאֲלָנוּ מִלְּכֵנוּ מִכָּף כָּל

א) נפטר שני.

آنها را بر چارچوب‌های (اتاق‌های) خانه و بر دروازه‌های بنویس.

تا اینکه عمر شما و عمر فرزندان شما بر آن زمینی که خداوند به اجداد شما سوگند یاد نمود که به آنها بدهد، مثل عمر آسمان بر زمین، زیاد شود.

یهود ایران

וַיֹּאמֶר خداوند به مشه چنین گفت:

به بنی اسرائیل صحبت نموده و به آنها بگو، بر گوشه لباسهایشان در همه قرون برای خود صیصیت (بندهای تاییده مخصوص) درست کنند و بر صیصیت هر گوشه بند تاییده‌ای از پشم لاجوردی قرار دهند.

این برای شما به عنوان (فرمان) صیصیت باشد تا آن را دیده همه فرمان‌های خدا را به خاطر آورده و آنها را اجرا نمایید.

و از قلب و چشمه‌ایتان پیروی نکنید چون شما به دنبال آنها به انحراف می‌گرائید.

تا این که تمام فرمان‌های من را بخاطر آورده، اجرا نمایید و برای خداوند خود مقدس باشید.

من خدای خالق شما هستم (نیت کند که فرمان یادآوری خروج از مصر را انجام می‌دهد) که شما را از سرزمین مصر بیرون آوردم تا خدای (معبود) شما باشم. من خداوند خالق شما هستم. (این موضوع) حقیقت محض است.

(تسالیح صیور می‌گوید): خدای خالق شما حقیقت محض است.

וַיֹּאמֶר و همه این مطالب حقیقت دارند و برای ما معتبر می‌باشند که او خدا، خالق

ماست و بجز او قدرتی نیست و ما قوم اویم، خدایی که ما را از دست حاکمان جبار خلاص می‌کند، او پادشاه ماست، که ما را از دست تمام ستمکاران نجات می‌بخشد.

ערבית

קעג

עריצים. האל הנפרע לנו מצרינו. המשלם גמול
לכל אויבי נפשנו: השם נפשנו בחיים ולא נתן
למוט רגלנו. המדריכנו על במות אויבינו. ויָרַם
קרננו על כל שונאינו. האל העושה לנו נקמה
בפרעה. באזרות ובמופתים באדמת בני חם.
המכה בעברתו כל בכורי מצרים. ויוציא את עמו
ישראל מתוכם לחרות עולם. המעביר בניו בין
גזרי ים סוף. ואת רודפיהם ואת שונאיהם בתהומות
טבע. ראו בנים את גבורתו שבחו והודו לשמו.
ומלכותו ברצון קבלו עליהם. משה ובני ישראל
לך ענו שירה בשמחה רבה ואמרו כלום. (א) מי-
כמכה באלים יהוה^{יהוה} מי כמכה נאדר בקרש.
נזרא תהלת עשה-פלא: מלכותך יהוה^{יהוה}
אלהינו ראו בניך על-הים יחד פלם הודו והמליכו
ואמרו (ב) יהוה^{יהוה} | ימלך לעלם ועד: ונאמר
(ג) כי-פרה יהוה^{יהוה} את-יעקב. ונאלו מיד חזק
ממנו: ברוך אתה יהוה^{יהוה} גאל ישראל:

השפיכנו אבינו לשלום והעמידנו מלכנו לחיים
טובים ולשלום ופרוש עלינו סבת

(א) שפוט ט"ו. (ב) ק"ט. (ג) ירמיה ל"א.

او خدای قادری است که بخاطر ما از دشمنان ما عقوبت می‌کشد و به تمام دشمنان جان ما، کیفر می‌دهد. به جان ما حیات می‌بخشد و پای ما را از لغزش باز می‌دارد، ما را بر دشمنانمان مسلط ساخته و پرچم عزت ما را بر تمام دشمنانمان برمی‌افرازد. خدای قادری که بخاطر ما از فرعون با آیات و معجزات در سرزمین فرزندان حام (مصر) انتقام گرفت. با خشمش همه اولزادگان مصری را ضربه زد و قوم بنی‌اسرائیل را از میان آنها، به آزادی ابدی خارج ساخت، فرزندان را از میان راه‌های شکافته‌شده در دریای سرخ گذراند و تعقیب‌کنندگان و دشمنانشان را در اعماق دریا غرق ساخت. فرزندان، جبروت او را دیده و به نامش حمد و ثنا گفتند و پادشاهی او را با کمال میل بر خود پذیرفتند. خدایا، حضرت موسی و بنی‌اسرائیل برای تو با شادی بسیار سرود خوانده و همگی گفتند: خدایا در میان معبودان که مانند توست؟ چه کسی مانند تو در قداست مجلل است؟ ای انجام دهندهٔ عجایب، (حتی) گفتن مدح تو، ترس دارد.

ای خدا خالق ما، فرزندان ملکوت تو را بر لب دریا دیدند، همه با هم سپاس گفتند و پادشاهی تو را پذیرفته و گفتند: خداوند تا ابد پادشاهی خواهد کرد. و (در یرمیاى نبی) گفته شده است: «خداوند، (نسل) یعقوب را خلاصی داد و او را از دست آنکه قویتر از او بود، نجات بخشید.»

تو، خدایی که اسرائیل را نجات بخشیدی، مبارک هستی.

השכיבנו ای پدر ما، ما را به سلامتی بخوابان و ای پادشاه ما، ما را به زندگی خوب و

سلامتی برخیزان. و سایبان صلح و سلامتی‌ات را بر ما بگستران.

קעד ערבית

שְׁלוֹמֶךָ וְתַקְנֵנוּ מִלְּכֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ
 מִהָרָה לְמַעַן שְׁמֹךְ וְהַגֵּן בְּעֵדְנוּ. וְהִסֵּר מֵעֵלֵינוּ מַכַּת
 אוֹיֵב. דָּבָר. חָרָב. חוֹלֵי צָרָה. רָעָה. רָעָב. וַיְגוֹן.
 וּמִשְׁחִיתָ. וּמִגָּפָה. שְׁבוֹר וְהִסֵּר הַשָּׁטָן מִלְּפָנֵינוּ
 וּמֵאַחֲרֵינוּ. וּבְצִל כְּנָפֶיךָ תִּסְתִּירֵנוּ. וְשָׁמֹר צְאֲרָנוּ
 וּבֹאֲנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:
 כִּי אֵל שׁוֹמְרָנוּ וּמְצִילָנוּ אַתָּה מְכַל דְּבַר רָע וּמִפְּחַד
 לִילָה. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵהוּדָה שׁוֹמֵר אֶת עַמּוֹ
 יִשְׂרָאֵל לְעַד אָמֵן:

ואוי חצי קדיש ומתפללין העמידה (דף קמט) ואחר העמידה אוי יחי שם
 וקדיש תתקבל (כדף קכד). ואח"כ אומרים

א) עֲשֵׂה לַמַּעֲלוֹת אֲשָׁא עֵינֵי אֱלֹהֵי הָרִים. מֵאֵין יָבֵא עֲוֹרֵי: עֲוֹרֵי מַעַם
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵהוּדָה עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: אֱלֹהֵינוּ לְמוֹט רִנָּה.
 אֱלֹהֵינוּ שְׁמֹרָה: הִנֵּה לֹא־יָנוּם וְלֹא יִישָׁן. שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 יֵהוּדָה שְׁמֹרָה. יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵהוּדָה צִלָּה עַל־יַד יְמִינֶךָ: יוֹמָם הַשֶּׁשֶׁשׁ
 לַא־יְכַכֵּה וַיְרַחֵם בְּלִילָה: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵהוּדָה שְׁמֹרָה מִכָּל־רָע. וְשָׁמֹר
 אֶת־נַפְשֵׁךָ: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵהוּדָה שְׁמֹרָה צְאֲתָךְ וּבֹאֲךָ. מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

ואוי קדיש יהא שלמא וכרכו ועלינו לשבת (כדף קלמ). כבגדאד וסביכותיה
 נוהגים לומר אחר עלינו לשבת ודוי (כדף קסא) ואח"כ אומרים

ב) עֲשֵׂה הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוֹב יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵהוּדָה אֶת־שִׁיבַת צִיּוֹן. הִינֵנו
 בְּחִלְמִים: אִן יִמְלֵא שְׁחֵק סִינֵנוּ וְלִשׁוֹנֵנוּ רִנָּה אִן יֵאמַר
 בְּגוֹיִם. הַגִּדִיל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵהוּדָה לַעֲשׂוֹת עִם־אֱלֹהֵי: הַגִּדִיל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

(א תהלים קכ"א. ב) שם קכ"א.

و ای پادشاه ما، ما را با اندرزهای نیکو از پیشگاه خودت، آراسته گردان و بخاطر نامت، بزودی ما را نجات بخش و ما را حامی باش. و ضربه دشمن، طاعون، شمشیر (جنگ)، بیماری، سختی و تنگنا، بدی، قحطی و غم و اندوه و تباهی و وبا را از ما دور گردان. شیطان- و نیروی او را- در هم شکن و از پیشاپیش ما و از دنبال ما دور ساز. و در سایه حمایت خود ما را پوشش ده. و خروج و ورود ما را برای زندگی خوب و صلح و سلامتی از حال تا ابد محافظت فرما. زیرا تو خدای قادر نگهدار ما هستی و ما را از هر موضوع بد و از ترس شب خلاص می گردانی. تو ای خدا، محافظت کننده همیشگی قوم خود، اسرائیل، متبارک هستی. آمین.

شالیح صیور قدیش لیلا می گوید و لخش می خوانند (صفحه ۱۳۹) و پس از آن ۶۶۷ و قدیش تیتقیل

(صفحه ۱۲۴) خوانده می شود؛ سپس متن زیر را می خوانند:

שיר למעלות سرود بر «معلوت» (پلکان صحن بت همیقداش که لوی ها بر آن

سرود می خواندند)، چشمان خود را به سوی کوهها برمی افرازم، کمک من از کجا می آید؟ یاری من از جانب خداوند، ایجادکننده آسمانها و زمین است. نخواهد گذاشت که پای تو لغزش خورد،- خداوند- محافظ تو، چرت نمی زند. اینک او که حافظ- بنی- اسرائیل است چرت نمی زند و به خواب نمی رود. خداوند نگهدار توست، خداوند- چون- سایه تو- به تو نزدیک- است، کنار دست راست تو می باشد. خورشید در روز و ماه در شب به تو آسیب نخواهد رسانید. خداوند، تو را از هر بدی نگاه می دارد، جان تو را حفظ خواهد نمود. خداوند، خروج و ورودت را از حال تا ابد محافظت خواهد نمود.

قدیش یهه شلاما، بارخو، ۶۶۸ (صفحه ۱۳۹) و سپس متن زیر را می خوانند:

שיר המעלות سرود «معلوت»، چون خداوند، اسیران صیون را باز آورد، مثل

خوابزدگان شدیم. آنگاه دهان ما از خنده و زبان ما از ترنم پر شد، آن وقت در امتها گفتند: خداوند، با ایشان کارهای عظیم کرده است. خداوند برای ما کارهای عظیم کرده است که از آنها شادمان هستیم.

קעה ערבית

אחדונחי לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ. הִינְנוּ שֹׁמְחִים: שׁוֹבֵה יְהוָה אֱהַיָּהּ יֵאָדוּנְהִי אֶת־
שְׁבִיתֵנוּ. בְּאִפְיָקִים בְּנִגְבֹּב: הַדְּרָעִים בְּדַמְעָה בְּרִנָּה יִקְצְרוּ: הַלֶּזֶף
יִלְךְ וּבָכָה נִשְׂא מִשְׁדֵּי־הַדָּרַע בְּאִיבָא בְּרִנָּה. נִשְׂא אֶלְמָתָיו:

מי שנאנס ולא התפלל בצבור כשמתפלל יחיד יאמר קודם ערבית וכן קודם עלינו
לשבת במקום ברכו.

אמר רבי עקיבא היה אחת עומדת ברקיע ושמה ישראל וחקוק על
מצחה ישראל עומדת באמצע הרקיע ואומרת ברכו את ה'
חסכוך וכל גרודי מעלה עונים ברוך ה' הסכוך לעולם ועד.

סדר ערב שבת

א) יקרא פרשת השבוע שנים מקרא ואחד תרגום, ואחריה יקרא עשרה פסוקים
מהפרשה שאחריה מקרא לבר, ואח"כ יאמר ההפטרה ומזמור שיר ליום השבת,
וחק לישראל של יום ששי. ב) מצוה להשכים ביום ששי לקנות ולהכין צרכי שבת
הוא בעצמו ויאמר על כל דבר לכבוד שבת, ואפילו יש לו כמה משרתים ישתדל
להכין בעצמו איוה דבר לכבוד שבת. ג) לא יאכל מעורת קבע בע"ש כדי שיאכל
בשבת לתיאכון. ד) מצוה למעום בע"ש מכל תבשיל ותבשיל דבר מעוט.
ה) מצוה לרחוץ פניו ידיו ורגליו במים חמים, וע"פ הסוד צריך לטבול בערב
שבת כדי לקבל תוספת גרין דליל שבת.

דיני נר שבת

א) נר שבת חייבו מן הדין הוא נר א', אך ע"פ הסוד צריך שתי נרות א' כנגד
זכור וא' כנגד שמור, והמדקדקין מדליקין ו' נרות כנגד ו' ספירות הרמוזים בו'
יפי השבוע. ב) בין איש בין אשה חייבים בנר שבת, אלא שהאשה מותרת
עליו ביותר ויש לה דין קדימה על בעלה, דחיינו כל זמן שהאשה בכית היא
צריכה להדליק. ג) עיקר הדלקת הנר במקום שאוכלים ועליו תכרך האשה, ומ"מ
צריכים להדליק גם במקומות אחרים בלא ברכה, אבל צריכים להדליק אותם
מקודם ואח"כ ידליקו במקום השלחן בברכה. ד) אין מקדימין להדליק קודם
שיגיע זמן ערבית, ומצוה מן המוכרח להדליק חצי שעה קודם שקיעת החמה.
ה) ידליקו נרות שבת במקום הנחתם ולא ידליקום בוית זו ויניחום בוית אחרת,
ואפילו אם האשה חולה צריכה להדליק במקום הנחתם. ו) מדליקין רוב היוצא
מן הפתילה שאם תדליק ראש הפתילה ותמלק ידיה מסנה חשיב כאלו דלקה
מאליה ואינה מקיימת מצוה בתדלקה וצריך להזהר בזה. ז) נכון להדליק אחר

خداوند، اسیران ما را باز آور، مثل نه‌های جنوب - که به طرف مقصد خود روان هستند. آنانیکه با اشک می‌کارند با ترنم درو خواهند نمود. آنکه با گریه بیرون می‌رود و تخم برای کشت می‌برد، هر آینه با ترنم برگشته و بافه‌های خود را خواهد آورد [فردی که امکان خواندن عرویت جماعتی را نداشت و به صورت فردی نماز می‌خواند قبل از شروع عرویت و پیش از **עֲלֵינוּ לְשַׁבַּח בְּיָמֵי תְּהִלָּתוֹ** متن زیر را بخواند:

אמר ربی عقیوا فرمود، فرشته‌ای در آسمان ایستاده که اسرائیل نام دارد و بر پیشانی او کلمه اسرائیل حک شده است. او در وسط آسمان ایستاده و می‌گوید: «خداوند متبارک را آفرین گوید» و تمام سپاهیان عرش جواب می‌دهند: «خداوند متبارک تا به ابد آفرین باد.» [۱]

در شب‌های ایام عادی (بجز شبات و یوم طووو) از غروب آفتاب تا نیمه‌شب مجاز است که تنخ (تورا، نویسیم، کوییم) را همراه با تفسیر بخواند ولی فردی که خواندن تفسیر را نمی‌داند مجاز است که تورات یا تهیلیم بخواند و به این شکل به آموزش تورات بپردازد.

تشریفات روز آدینه (جمعه)

- ۱) هر فرد موظف است هر هفته، دو بار متن عبری پاراشای هفته و یک بار ترجمه آن را بخواند؛ که بهتر است روز جمعه بعد از ظهر قرائت گردد و گرنه شب شبات و حفاکتر تا پایان روز سه‌شنبه فرصت دارد که آنرا بخواند. ابتدا هر یاسوق را دوبار و سپس یک بار ترجمه آن را قرائت نماید.
- ۲) اگر نمی‌تواند به روش فوق عمل نماید، ابتدا متن پاراشا را به صورت کامل دوبار بخواند سپس ترجمه آنرا مطالعه نماید.
- ۳) خوب است که در طی خواندن متون فوق صحبت ننماید.
- ۴) صبح آدینه زودتر از خواب برخیزد تا شخصاً به خرید و تفرارک مواد لازم برای شبات (شنبه) بپردازد و هر مورد را به نیت احترام شبات انجام دهد. حتی اگر چندین خدمتکار دارد سعی کند خودش کاری به احترام شبات انجام دهد.
- ۵) در بعد از ظهر روز آدینه غذای مفصل و غیر معمول همراه با نان میل نکند تا در شب شبات با اشتها و میل تمام صرف نماید.
- ۶) در روز آدینه حداقل صورت، دست‌ها و پاهایش را با آب گرم تستشو دهد.

שתחליף בגדי שבת. (ח) האשה חל עליה קבלת שבת בהדלקת נרות שבת דהיינו אחר הדלקת כל הנרות שמדלקת במקום השלחן ומכרכת עליהם, ואסורה לעשות שום סלאכה, ולכן בשבתים הדלקת הנרות תיכף וסיד תורוק. סידה הפתילה ותעצום עיניה ותכרך, ואחרי סיום הכרכה תפתח עיניה ותראה אור זריחת הנרות. (ט) דוקא האשה תחול עליה קבלת שבת בהדלקה אבל האיש שמדליק אע"פ שמכרך עליהם לא יחול עליו קבלת שבת אלא באסירת כואי כלה. מיהו טוב להתנות.

ע"י הדלקת נר שבת מברכין

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַדְלִיק
 נֵר שֶׁל שַׁבָּת:

שיר השירים

טוב לומר שיר השירים כערב שבת כי הוא ק"ק ויאמר קורם לשם יחוד ח

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בדחילו ורחימו, ורחימו
 ודחילו, ליחדא שם י"ה בוי"ה ביחודא שלים (יהוה) בשם כל
 ישראל, הנה אנחנו באים לשורר בקול נעים שיר השירים לחקן את
 שורשה במקום עליון ויהי נועם וכו'.

אֵל שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה: יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת
 פִּיהוּ כִּי-טוֹבִים דְּדִידְךָ מִיַּיִן: לְלִיחַ שְׁמַנְךָ טוֹבִים
 שֶׁמֶן תּוֹרֵק שְׁמֶךָ עַל-בֶּן עֲלָמוֹת אֲהַבֶּנְךָ: מִשְׁכְּנֵי
 אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה הֵבִיאֵנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה
 בְּךָ נִזְכֵּרָה דְּדִידְךָ מִיַּיִן מֵיִשְׁרָיִם אֲהַבֶּנְךָ: שְׁחֹרְתָה אֲנִי
 וְנִיאוֹת בָּנוֹת יְרוּשָׁלַם כִּדְרֵי קִדְּרֵי עוֹת שְׁלֵמָה:

שיר השירים קעז

אֶל-תְּרֵאֲנִי שְׂאֲנִי שְׁחַרְחֶרֶת שְׁשׂוּפַתְנִי הַשֶּׁמֶשׁ בְּנִי
אֲמִי נַחְרוּ-בִי שְׁמַנִּי נִטְרָה אֶת-הַכְּרָמִים בְּרַמִּי שְׁלִי
לֹא נִטְרַתִּי: הַגִּידָה לִּי שְׂאֵהֲבָה נַפְשִׁי אֵיכָה תִרְעָה
אֵיכָה תִרְבִּיץ בַּצְּהָרִים שְׁלֹמָה אֶהְיָה כְּעֵטוּיָה עַל
עֵדְרֵי חֲבָרִיךְ: אִם-לֹא תִדְעִי לָךְ תִּיפָה בְּנָשִׁים צְאִי-
לָךְ בְּעַקְבֵי הַצֹּאֵן וְרַעֲי אֶת-גְּדֵי־תֶיךָ עַל מִשְׁכְּנוֹת
הָרָעִים: לְסִסְתִּי בְּרַכְבֵּי פָרְעָה דְּמִיתֶיךָ רַעֲיָתִי: נְאוּ
לְחַיֶּיךָ בַּתּוֹרִים צֹאֲרֶךְ בַּחֲרוּזִים: תּוֹרֵי זֶהָב נַעֲשֶׂה
לָךְ עִם נִקְדוֹת הַכֶּסֶף: עַד-שֶׁהַמֶּלֶךְ בְּמִסְבּוֹ נִרְדֵּי נִתָּן
רֵיחוֹ: צָרוּר הַמַּר וְדוֹרֵי לִי בֵּין שְׂדֵי יִלּוּן: אֶשְׁכֵּר
הַכֶּפֶר וְדוֹרֵי לִי בְּכַרְמֵי עֵין גִּדִּי: הִנֵּךְ יִפָּה רַעֲיָתִי
הִנֵּךְ יִפָּה עֵינֶיךָ יוֹנִים: הִנֵּךְ יִפָּה דוֹרֵי אֶף נָעִים אֶף-
עַרְשָׁנוּ רַעֲנָנָה: קָרוֹת כְּתִינּוּ אֲרָזִים רַהֲיִטְנוּ בְּרוֹתִים:
ב אֲנִי חֲבַצְלֵת הַשָּׁרוֹן שׁוֹשַׁנַּת הָעִמְקִים: כְּשׁוֹשַׁנָּה
בֵּין הַחוֹחִים בֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבְּנוֹת: כְּתַפּוּחַ בְּעֵצֵי
הַיַּעַר בֵּן דוֹרֵי בֵּין הַבָּנִים בְּצִלוֹ הַמְּדֵתִי וַיִּשְׁבַּתִּי
וּפְרִיז מִתּוֹק לְחֻכִּי: הִבִּיאֲנִי אֶל-בֵּית הַיָּין וְדָגְלוּ עָלַי
אֶהְבָּה: סִמְכוּנִי בְּאִשֵּׁי-שׁוֹת רַפְדוֹנִי בַּתַּפּוּחִים כִּי-
חֹלֶת אֶהְבָּה אֲנִי: שְׂמֵאלוֹ תַחַת לְרֵאשֵׁי וַיִּמְיֵנוּ

(יב)

קעח שיר השירים

תִּחְבַּקֵנִי: הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנֹת יְרוּשָׁלַם בְּצַבְאוֹת
אוּ בְּאֵילוֹת הַשָּׂדֶה אִם-תַּעֲרֹוּ וְאִם-תַּעֲוֹרְרוּ אֶת-
הָאֹהֳבָה עַד שֶׁתִּחַפְּצִין: קוֹל דוֹדֵי הִנְהִיזָה בָּא מְדַלֵּג
עַל-הַהָרִים מִקַּפְצִין עַל-הַגְּבָעוֹת: דוֹמָה דוֹדֵי לְצַבִּי אוּ
לְעַפְר הָאֵילִים הִנְהִיזָה עוֹמֵד אַחַר כְּתִלְנוּ מִשְׁנִיחַ
מִן-הַתְּחִלּוֹת מְצִיין מִן-הַחֲרָכִים: עָנָה דוֹדֵי וְאָמַר לִי
קוֹמִי לָךְ רַעֲיָתִי יִפְתִּי וְלִכְי־לָךְ: כִּי-הִנֵּה הִסְתּוּ עָבָר
הַנְּשִׂים הַלֵּף הַלֵּךְ לֹו: הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ עֵת הַזְּמִיר
הַיָּגֵעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאֶרְצֵנוּ: הַתְּאֵנָה הַנְּטִיחָה
פָּנֶיהָ וְהַגְּפָנִים סְמָדָר נָתְנוּ רֵיחַ קוֹמִי לָךְ רַעֲיָתִי יִפְתִּי
וְלִכְי־לָךְ: יוֹנְתִי בְּחַגְוֵי הַפֶּלַע בְּסִתְרֵי הַמְּדַרְגָּה הַרְאִינִי
אֶת-מְרִאֲיֶךָ הַשְּׂמִיעֵנִי אֶת-קוֹלְךָ כִּי-קוֹלְךָ עָרֵב
וּמְרִאֲיֶךָ נְאוּהָ: אֶחְזוּ-לָנוּ שְׁעָלִים שְׁעָלִים קַטְנִים
מִחֲבָלִים פְּרָמִים וּכְרָמֵינוּ סְמָדָר: דוֹדֵי לִי וְאֲנִי לֹו
הַלְעָה בְּשׁוֹשָׁנִים: עַד שִׁיפּוֹחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים סָבֹ
דְּמַה-לָּךְ דוֹדֵי לְצַבִּי אוּ לְעַפְר הָאֵילִים עַל-הָרֵי בְּתָר:
ג עַל-מִשְׁכְּבִי בְּלִילוֹת בְּקִשְׁתִּי אֶת שְׂאֵהֶבָה נִפְשִׁי
בְּקִשְׁתִּיו וְלֹא מְצֵאתִיו: אֶקוֹמָה נָא וְאִסּוּבְכָה בְּעִיר
בְּשׁוֹקִים וּבְרַחֲבוֹת אֲבַקְשָׁה אֶת שְׂאֵהֶבָה נִפְשִׁי
בְּקִשְׁתִּיו וְלֹא מְצֵאתִיו: מְצֵאוּנִי הַשְּׂמָרִים הַסְּבָכִים

שיר השירים

קעט

בָּעִיר אֶת שְׂאֵהֶבָה נִפְשֵׁי רְאִיתָם: כִּמְעֹט שְׂעֵבְרָתִי
 מֵהֶם עַד שְׂמִצָּאתִי אֶת שְׂאֵהֶבָה נִפְשֵׁי אַחֲזֹתָיו וְלֹא
 אֶרְפְּנוּ עַד-שֶׁהֵבִיאֲתָיו אֶל-בֵּית אִמִּי וְאֶל-חֶדֶר הַחֹרֶתִי:
 הַשִּׁבְעָתִי אַתְּכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹת אוֹ בְּאִלְלוֹת
 הַשָּׂדֶה אִם-תִּעֲזְרוּ וְאִם-תִּעֲזֹרוּ אֶת-הָאֵהָבָה עַד
 שֶׁתִּחַפֵּץ: מִי זֹאת עָלָה מִן-הַמִּדְבָּר כְּתִימְרוֹת עֵשֶׂן
 מִקְטָרֶת מֹר וּלְבוֹנָה מְכַל אֲבָקֶת רוֹכֵל: הִנֵּה מִסְתַּו
 שְׁלֹשָׁמָה שְׁשִׁים גְּבָרִים סָבִיב לָהּ מִגְּבָרֵי יִשְׂרָאֵל:
 כָּלֶם אֲחֹזִי חָרֵב מִלְמַדֵי מִלְחָמָה אִישׁ חָרְבוּ עַל-
 יָרְכוּ מִפֶּתַח בְּלִילוֹת: אֶפְרַיִם עָשָׂה לוֹ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמָה
 מֵעֲצֵי הַלְבָּנוֹן: עֲמוּדָיו עָשָׂה כֶּסֶף רִפִּידָתוֹ זָהָב
 מִרְכָּבוֹ אַרְגָּמָן תּוֹכוֹ רִצּוֹף אֵהָבָה מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלַם:
 צְאִינָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בַּמֶּלֶךְ שְׁלֹמָה בַּעֲטָרָה
 שְׂעֵטְרָה-לֹו אִמּוֹ בְּיוֹם חֲתָנָתוֹ וּבְיוֹם שְׂמִתָּת לְבוֹ:
 דַּ הַנֶּךְ יִפֶּה רַעֲיִתִי הַנֶּךְ יִפֶּה עֵינֶיךָ יוֹנִים מִבְּעַד
 לְצִמְתֶּךָ שְׂעָרֶךָ כַּעֲדַר הָעֵזִים שְׁגָלְשׁוּ מֵהַר גִּלְעָד:
 שְׁנִיךָ כַּעֲדַר הַקְּצוּבוֹת שְׁעָלוּ מִן-הַרְחָצָה שְׁכָלֶם
 מִתְאִימוֹת וְשִׁכְלָה אֵין בָּהֶם: כְּחוֹט הַשָּׁנִי שְׂפֹתוֹתֶיךָ
 וּמִדְּבָרֶךָ נְאוּהָ כְּפֶלַח הַרְמוֹן רִקְתֶּךָ מִבְּעַד לְצִמְתֶּךָ:
 כִּמְגִדֵּל דָּוִד צוֹאֲרֶךְ בְּנוֹי לְתַלְפִּיּוֹת אֶלֶף הַמַּגֵּן תִּלְוִי

קפ שיר השירים

עָלוּ כָּל שְׁלֹמֵי הַגְּבוּרִים: שְׁנֵי שְׂדֵיךְ בְּשְׁנֵי עֵפְרַיִם
תְּאוֹמֵי צְבִיָּה הַרְעִים בְּשׁוֹשָׁנִים: עַד שִׁפּוֹחַ הַיּוֹם
וְנָסוּ הַצִּלְלִים אֲדָךְ לִי אֶת־הַר הַמּוֹר וְאֶל־גִּבְעַת הַלְּבוֹנָה:
כְּדָךְ יָפָה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בְּךָ: אֲתִי מִלְּבָנוֹן כְּלָה
אֲתִי מִלְּבָנוֹן הַגְּבוּאֵי תִשׁוּרֵי אִמְרָאשׁ אִמְנָה מִרְאֵשׁ שְׁנִיר
וְחַרְמוֹן מִמַּעֲנֹת אַרְיֹת מִהַרְרֵי נְמָרִים: לִבְבַּתְּנִי אֲחֹתִי
כְּלָה לִבְבַּתְּנִי בְּאֲחַת מְעִינֶיךָ בְּאַחַד עֲנָק מִצְוֹלָנֶיךָ:
מִה־יָפוּ דְדֶיךָ אֲחֹתִי כְּלָה מִה־שָׁבוּ דְדֶיךָ מִיּוֹן וְרִיחַ
שְׁמֶנֶיךָ מִכָּל־בְּשָׂמִים: נֹפֶת תִּטְּפְנָה שִׁפְתוֹתֶיךָ כְּלָה
דְּבֶשׂ וְחֶלֶב תַּחַת לְשׁוֹנֶיךָ וְרִיחַ שְׁלֹמְתֶיךָ כְּרִיחַ לְבָנוֹן:
גִּן אֲנֵעוֹל אֲחֹתִי כְּלָה גִל אֲנֵעוֹל מֵעֵין חָתוּם: שְׁלַחֲךָ
פָּרָדִם רְמוֹנִים עִם פְּרֵי מְגָדִים כְּפָרִים עִם־נְרָדִים:
נְרָד וּכְרָפִם קָנָה וְקַנְמוֹן עִם כָּל־עֵצֵי לְבוֹנָה מִר
וְאַהֲלֹת עִם כָּל־רֵאשֵׁי בְשָׂמִים: מֵעֵין גַּנִּים בְּאֵר
מִים חַיִּים וְנִזְלִים מִן־לְבָנוֹן: עוֹרֵי צִפּוֹן וּבֹאֵי תִימָן
הִפִּיחֵי גַנִּי יִזְלוּ בְשָׂמֵיךָ יָבֵא דוֹדִי לְגִנּוֹ וַיֹּאכַל
פְּרֵי מְגָדָיו:

ה בָּאתִי לְגַנִּי אֲחֹתִי כְּלָה אֲרִיתִי מוֹרֵי עִם־בְּשָׂמֵי
אֲכַלְתִּי יַעֲרֵי עִם־דְּבָשֵׁי שְׁתִּיתִי יַיִן עִם־חֶלְבֵי
אֲכַלְוּ רַעִים שְׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוֹדִים: אָנֹכִי יִשְׁנָה וְלִפְנֵי

שיר השירים קפא

עַר קוֹל דְּדוּדֵי דוּפֶק פִּתְחֵי-לִי אֶחְתִּי דַעֲיִתִי יוֹנְתִי
 תַמְתִּי שְׂרָאֲשִׁי נִמְלֵא-טָל קוֹצְתִי דְסִיסִי לְיִלָּה:
 פִּשְׁטֹתַי אֶת-כִּתְנֵתִי אֵיכָכָה אֶלְבֶּשֶׁנָּה רְחֻצְתִּי אֶת-
 רַגְלֵי אֵיכָכָה אֶטְנַפֵּם: דוּדֵי שַׁלַּח יְדוֹ מִן-הַחֹר וּמַעַי
 הִמּוּ עָלָיו: קִמְתִּי אֲנִי לַפֶּתַח דְּדוּדֵי וַיְדִי נִטְפוּ-מֹר
 וְאֶצְבְּעֵתִי מֹר עֵבֶר עַל כַּפּוֹת הַמַּנְעוּס: פִּתְחֵתִי אֲנִי
 לְדוּדֵי וְדוּדֵי חִמְקַעְבֵּר נִפְשִׁי יִצְאָה בְּדַבְּרוֹ בְּקִשְׁתִּיהוּ
 וְלֹא מִצְאֵתִיהוּ קִרְאֵתִיו וְלֹא עֲנִי: מִצְאֵנִי הַשְּׁמָרִים
 הַסַּבְבִּים בְּעִיר הַכּוֹנֵי פִצְעוֹנֵי נִשְׂאוּ אֶת-דִּידֵי מַעְלֵי
 שְׁמָרֵי הַחֲמוֹת: הַשְּׁבַעֲתִי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם אִם-
 תִּמְצְאוּ אֶת-דוּדֵי מֵהַתְּגִידוּ לוֹ שְׁחֹלֶת אֲהַבָּה אֲנִי:
 מֵהַדְּוֶרֶךְ מֵדוֹר הַיְפֵה בְּנִשְׁיִם מֵהַדְּוֶרֶךְ מֵדוֹר שְׁכַכָּה
 הַשְּׁבַעֲתָנוּ: דוּדֵי צַח וְאֵדוֹם דְּגוֹל מֵרַבָּכָה: רֵאשׁוּ
 כְּתָם פֹּז קוֹצוֹתֵיו תִּלְתְּלִים שְׁחָרוֹת כְּעוֹרֵב: עֵינָיו
 כִּיּוֹנִים עַל-אֲפִיקֵי מַיִם לְחֻצוֹת בְּחָלָב יִשְׁבוֹת עַל-
 מְלֵאת: לָחִיו כְּעֵרוֹנֵת הַבָּשָׂם מְגַדְלוֹת מְרַקְחִים
 שְׁפֹתוֹתָיו שׁוֹשְׁנִים נִטְפוֹת מֹר עֵבֶר: יָדָיו גְּלִילֵי
 זָהָב מִמְּלָאִים בְּתַרְשִׁישׁ מַעִי עֲשֵׂת יָשָׁן מְעַרְפֹּת
 סְפִירִים: שׁוֹקִיו עֲמוּדֵי יֶשֶׁשׁ מִיִּסְדִּים עַל-אֲדָנֵי-פֹז
 מְרֵאֲרוּ כְּלָבָנוֹן בְּחֹר כְּאַרְזִים: חִבּוֹ מִמֵּתְקִים וּכְרוֹ

קפב שיר השירים

מחמדים זה דודי וזה רעי בנות ירושלים:
ו אנה הלך הדרך היפה בנשים אנה פנה הדרך
ונבקשנו עמך: דודי ירד לגנו לערוגות הבשם
לרעות בננים וללקט שושנים: אני דודי ודודי לי
הרועה בשושנים: יפה את רעיתי פתרצה נאווה
כירושלים אימה פנדנלות: הסבי עיניך מנגדי שהם
הרהיבני שעריך בעדר העזים שגלשו מןהנער:
שניך בעדר הרחלים שעלו מןהרחצה שכלם
מתאימות ושפלה אין בהם: כפלה הרמון רקתך
מבעד לצמתך: ששים המה מלכות ושמנים פילגשים
ועלמות אין מספר: אחת היא יונתי תמתי אחת
היא לאמה ברה היא ליוצרתה ראוה בנות ויאשווה
מלכות ופילגשים ויהללוה: מי זאת הנשקפה כמו-
שחר יפה כלבנה ברה כתמה אימה פנדנלות: אל-
גנת אגוז ירדתי לראות באפי הנחל לראות הפרחה
הנפן הנצו הרמנים: לא ידעתי נפשי שמרני
מרכבות עמי נריב:

ז שובי שובי השולמית שובי שובי ונחזה-בך מה-
תחוו בשולמית כמחלת המחנים: מה יפן פעמיק
בנעלים בת-נריב חמוקן ירכיך כמו חלאים מעשה

שיר השירים

קפג

יְדֵי אִמּוֹן: שָׁרְרֶךָ אֲנִי הַסֵּהר אֲלֵי־יְחֹסר הַמּוֹג בְּטִנְךָ
עֲרַמַת חַטִּים סוּגָה בְּשׁוֹשָׁנִים: שְׁנֵי שַׁדִּיךָ כְּשְׁנֵי
עֵפְרַיִם תְּאָמִי צְבִיָּה: צוֹאֲרֶךָ כְּמִגְדַל הַשֵּׁן עֵינֶיךָ
בְּרִכּוֹת בְּחֹשְׁבוֹן עַל־שַׁעַר בְּתַרְבִּים אִפְךָ כְּמִגְדַל
הַלְבָנוֹן צוּפָה פָּנֶי דְמָשֶׁק: רֹאשְׁךָ עַל־יָד כְּכַרְמֶל
וְדִלְתָ רֹאשְׁךָ כְּאַרְגָּמָן מֶלֶךְ אֲסוּר בְּרֹהְטִים: מַה־יִפִּית
וּמַה־נְעַמְתָּ אֶהְבֶּה בְּתַעֲנוּגִים: זֹאת קוֹמְתָךְ דְּמַרְתָּה
לְחַמֵּר וְשַׁדִּיךָ לְאַשְׁכְּלוֹת: אִמְרַתִּי אֶעֱלֶה בְּחַמֵּר
אֲחֹזֶה בְּסַנְסַנּוֹ וַיְהִי־נָא שַׁדִּיךָ כְּאַשְׁכְּלוֹת הַגֶּפֶן
וְרִיחַ אִפְךָ כְּתַפּוּחִים: וְחַכְךָ כִּינּוֹן הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי
לְמֵישָׁרִים הַדּוֹבֵב שִׁפְרֵי יִשְׁנִים: אֲנִי לְדוּדֵי וְעַל־י
תִּשׁוּקָתוֹ: לְכֶה דוּדֵי נִצָּא הַשָּׁדָה נְלִינָה בְּכַפְרִים:
נִשְׁכִּימָה לְכַרְמִים נִרְאֶה אִם־פָּרְתָה הַגֶּפֶן פִּתַח
הַסְּמֹדֵר הַנִּצּוֹ הַרְמוּנִים שָׁם אִתָּן אֶת־דוּדֵי לָךְ:
הַדּוּדָאִים נִתְנוּ־רִיחַ וְעַל־פִּתְחֵינוּ כָּל־מְגִדִים חֲדָשִׁים
גַּם־יִשְׁנִים דוּדֵי צִפְנֵתִי לָךְ:

ח מִי יִתְנֶךָ כְּאֶחָ לִי יוֹנֵק שַׁדֵּי אִמִּי אִמְצֵאֲךָ בַּחוּץ
אֲשַׁקֶּךָ גַּם לֹא־יָבוֹז לִי: אָנְהֲגֶךָ אֲבִיאֲךָ אֶל־בֵּית
אִמִּי תִלְמַדְנִי אֲשַׁקֶּךָ מִיַּיִן הַרְקַח מַעֲסִים רַמְנִי:
שָׂמְאֵרוֹ תִתֵּת רֹאשִׁי וַיִּמְיֵנוּ תְּחַבֶּקְנִי: הַשִּׁבְעֵתִי

קפר שיר השירים

אֲתֶכֶם בָּנוֹת יְרוּשָׁלַם מִהֲתַעֲרוּ וּמִהֲתַעֲרוּ אֶת־
הָאֲהָבָה עַד־שֶׁתַּחֲפִץ: מִי זֹאת עָלָה מִן־הַמִּדְבָּר
מִתְרַפֶּקֶת עַל־יְדוּדָה תַּחַת הַתְּפוּחַ עֹרֵרְתִיךָ שָׁמָּה
חִבְּלֶתְךָ אִמְךָ שָׁמָּה חִבְּלָה יִלְדֶתְךָ: שִׁימְנֵי כַחוֹרָתֶם
עַל־לִבְךָ כַחוֹתֶם עַל־זְרוּעֶךָ כִּי־עֲזָה כַמּוֹת אֲהָבָה
קָשָׁה כִּשְׂאוֹל קִנְיָה רִשְׁפִּיָה רִשְׁפִּי אִישׁ שְׁלֵה־כַתְוִיָה:
מִיִּם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת־הָאֲהָבָה וּנְהָרוֹת
לֹא יִשְׁטַפּוּהָ אִם־יִתֵּן אִישׁ אֶת־כָּל־הוֹן בֵּיתוֹ בְּאֲהָבָה
בּוֹז יְבוֹזוּ לוֹ: אָחוֹת לָנוּ קַטְנָה וְשָׂרִים אֵין לָהּ מִה־
נַעֲשָׂה לְאָחוֹתֵנוּ בְּיוֹם שִׁיד־בְּרִיָה: אִם־חוֹמָה הִיא
נִבְנְהָ עָלֶיהָ טִירַת כֶּסֶף וְאִם־דָּלַת הִיא נִצּוֹר עָלֶיהָ
לֹחַ אֲרָז: אָנֹכִי חוֹמָה וְשָׂרִי כַמְגַדְלוֹת אֹן הַיִּירָתִי
בְּעֵינָיו כַּמוֹצֵאת שְׁלוֹם: כָּרֶם הִיָה לְשִׁלְמָה בְּבַעַל
הַמֶּזֶן נָתַן אֶת־הַכָּרֶם לְנֹטְרִים אִישׁ יָבֵא בְּפִרְיוֹ אֶלֶף
כֶּסֶף: כָּרְמִי שְׁלִי לְפָנַי הָאֶלֶף לֶךְ שְׁלֹמָה וּמֵאֲתָיִים
לְנֹטְרִים אֶת־פְּרִיָו: הַיּוֹשֶׁבֶת בַּנְּנִיִּים חֲבָרִים מְקַשִּׁיבִים
לְקוֹלֶךָ הַשְּׁמִיעֵנִי: בְּרַח־הַדּוֹדִי וְדַמְה־לֶךָ לְצַבִּי אֹן
לְעַפְרַי הָאֵילִים עַל הָרֵי בְשָׁמַיִם: הַיּוֹשֶׁבֶת בַּנְּנִיִּים וְכוּ'

לאחר שיר השירים יאמר :

רבון כל העולמים יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואֵהי אכותי שכוכות
שיר השירים אשר קריתִי ולמדתי שתוא קודש קרשים, בוכרת

שיר השירים קפה

פסוקיו, ובזכות כחותיו, ובזכות אותיותיו, ובזכות נקודותיו, ובזכות טעמיו וצורפיו ורמזיו וסודותיו הקדושים והטהורים הנוראים היוצאים ממנו, שתהא שעה זו שעת רחמים שעת הקשבה שעת האזנה, ונקראך ותענגנו נעתיר לך והעתר לנו, ויהיה עולה לפניך קריאת ולמוד שיר השירים כאלו השגנו כל הסודות הנפלאות והנוראות אשר הם חתומים וסתומים בו בכל תנאיו, ונוכה למקום שהנפשות הרוחות והנשמות נחצכות משם וכאלו עשינו כל מה שמוטל עלינו להשיג בין בגלגול זה בין בגלגולים אחרים, ולהיות מן העולים והזוכים לעולם הבא עם שאר צדיקים וחסידים, ומלא כל משאלות לבנו לטובה ותהיה עם לבבנו ואמרי פינו בעת מחשבותינו, ועם ידינו בעת מעבדינו, ותשלח ברכה והצלחה והרוחה בכל מעשה ידינו, ומעפר עניינו תקימנו ומאשפות דלותנו תרוסמנו, ותשיב שכינתך לעיר קדשך כמהרה בימינו אמן:

קבלת שבת

ערב שבת כחמללים מנחה כמו בחול ואין נוסלים על סניחם, וקודם קבלת שבת יש נוהגים לומר מזמורים אלו

לָכו גְּרַנְנָה לַיְיָ גְּרִיעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנו: נִקְדְּמָה פָּנֵינוּ בְּתוֹדָה בְּנִמְרוֹת
גְּרִיעַ לַיְיָ: כִּי אֵל גְּדוֹל יְיָ. וּמִלֶּךְ גְּדוֹל עַל-כָּל-אֱלֹהִים: אֲשֶׁר
בָּנָה מַחְקְבֵי-אֲרָץ. וְתוֹצְפוֹת הָרִים לַיְיָ: אֲשֶׁר-לוֹ הַיָּם וְהוּא צָשָׂהוּ. וַיִּבְרָא
(יִסְסִיק) יְדָיו לְעָרוֹ: בָּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וַיִּבְרָכָהּ. וַיִּבְרָכָה לְפָנָיו יְיָ עֲשֵׂנוּ: כִּי
הוּא אֱלֹהֵינוּ וַאֲנַחְנוּ עִם מַרְצִיתוֹ וְצֶאֱן יְדוֹ. הַיּוֹם אִם-בִּקְלוֹ תִשְׁמְעוּ:
אֶל-תִּקְשׁוּ לְבַבְכֶם כְּמַרְיָבָה. כִּיּוֹם מָסָה בַמִּדְבָּר: אֲשֶׁר נִסּוּנִי אַבּוֹתֵיכֶם.
בְּחַגּוּנֵי גַם-רָאוּ סַעֲרֵי: אַרְבָּעִים שָׁנָה | אָקוּט בְּדוֹר נֹאמַר עִם תַּעֲרֵי לְקַב
הֵם. וְהֵם לֹא-יָדְעוּ דְרָכָיו: אֲשֶׁר-נִשְׁבַּעְתִּי בְּאִפִּי. אִם-יִבְאוּ אֶל-מְנוּחָתִי:
שִׁירָךְ לַיְיָ שִׁיר קֹדֶשׁ. שִׁירוּ לַיְיָ כָּל-הָאָרֶץ: שִׁירוּ לַיְיָ בְּרִכוּ שְׁמוֹ.
בְּשָׂרוֹ מִיּוֹם-לַיּוֹם וְשׁוֹפְתוֹ: סִפְרוּ בְּגוֹיִם כְּבוֹדוֹ. בְּכָל-הָעַמִּים
נִקְלְאוּתָיו: כִּי גְדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד. נוֹרָא הוּא עַל-כָּל-אֱלֹהִים: כִּי |
כָּל-אֵל הֵי הַעַמִּים אֱלִילִים. וַיְיָ שְׁמַיִם צָשָׂה: הוֹד-וְהִדָּר לְפָנָיו. עוֹ וְתִסְאָרָת

קטו קבלת שבת

במקדשו: הבו לני משפחות צמים. הבו לני כבוד ועו: הבו לני כבוד שמו. שאו-מנחה ובאו לספרותיו: השתחוו לני בהדרת-קדש. חילו מסניו כל-הארץ: אמרו בגוים: מלך אף-תפון תבל כל-תמוט. ידן צמים במישרים: ישמחו השמים ותגל הארץ. ירעם הים ומלאו: יצלו שני וכל-אשר-בו. אז יבנונו כל-צאי-צר: לפני לני כי בא כל ששפט הארץ ישפט תבל בצדק. וצמים באמונתו:

יהנה מלך תגל הארץ. ישמחו איים רבים: ענו וצרכי סביביו. צדק ומשפט מכוון כסאו: אש לפניו תלך. ותלהט סביב צריו: האירו ברכיו תבל. ראמה ותחל הארץ: הרים בדונג נמסו לפני לני. מלפני אדון כל-הארץ: הגידו השמים צדקו. וראו כל-העמים כבודו: יבשו כל-עבדי ססל המתהללים באליהם. השתחוו-לו כל-אלהים: שמעה ותשמח | ציון ותגלגלה בנות יהודה. למצן משפטיך: כי-אתה | יי צליון על-כל-הארץ. מאד נצליה על-כל-אלהים: אהבי יי שנאו רע שמר נשמות חסידיו. מיד רשעים יצילם: אור ירצ לצדיק. ולישרי-לב שמחה: שמחו צדיקים בני. והודו לזכר קדשו:

מזמור שירו לני | שיר קדש כי-נפלאות עשה. הושיעה-לו מינו יודע קדשו: הודיע יי יושעו. לפני הגוים גלה צדקתו: זכר חסדו | באמונתו לבית ישראל ראו כל-אפסי-ארץ. את ישועת אלהינו: הריעו לני כל-הארץ. שגחו וברנו ונשרו: זמרו לני בכבוד. בכבוד וקול זמרה: בחצצרות וקול שופר. הריעו לפני | השלך לני: ירעם הים ומלאו. תבל וישבי בה: נהרות ימחאו-קף. יסד הרים וברנו: לפני יי כי-בא לשפט הארץ ישפט תבל בצדק. וצמים במישרים:

בבגדאר נוהגים להתחיל מכאן

יהנה מלך ירגזו צמים. ישב כרוכים תנוט הארץ: יי בציון גדול. ורם הוא על-כל-העמים: יודו שמה גדול ונורא קדוש הוא: ועו מלך משפט אהב אתה כוננת מישרים. משפט וצדקה ביצקב | אתה עשית: רוממו יי אלהינו והשתחוו להדם רגליו קדוש הוא: משה ואהרן בלבנו ושמואל בקראי שמו. קראים אל-ני והוא יעגם:

קבלת שבת קפז

בַּעֲמוּד עָנַן יִדְבַר אֲלֵיהֶם. שָׁמְרוּ עִדְתִּי וְחֻקֵּי נְתִן־לָמוֹ : יי
 אֵל הֵינּוּ אַתָּה עֲנִיתָם אֵל נִשְׂא הָיִיתָ לָּהֶם. וְנִקַּם עַל־עֲלִילוֹתָם:
 רוּמְמוֹ יי אֵל הֵינּוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לָהֶר קָדְשׁוֹ. כִּי קָדוֹשׁ יי אֵל הֵינּוּ:
 מִזְמוֹר לְתוֹדָה. הֲרִיעוּ לִי כָל־הָאָרֶץ : עֲבְדוּ אֶת־יי
 בְּשִׂמְחָה. בָּאוּ לְפָנָיו בְּרִנָּה : דַּעוּ כִּי־יי הוּא
 אֱלֹהִים הוּא עֲשֵׂנוּ וְלוֹ אֲנַחֲנוּ. עֲמוּ וְצֹאן מִרְעִיתוֹ : בָּאוּ
 שְׁעָרָיו | בְּתוֹדָה חֲצֵרְתִּי בְתֵהֳלָה. הוֹדוּ לוֹ בְּרִכּוֹ שָׁמוֹ:
 כִּי־טוֹב יי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ. וְעַד־דֹּר וָדֹר אֲמוֹנָתוֹ :

אין אמרים במח מולימין בע"ש שחל בו יויט או ערב יויט, ולא כחוח"מ,
 ולא בע"ש חנוכה אי ערב חנוכה, ולא בבית האבל.

בְּמָה מְדַלִּיקִין וּבְמָה אֵין מְדַלִּיקִין. אֵין מְדַלִּיקִין לֹא בְלֶכֶשׁ וְלֹא
 בְּחוּסֵן וְלֹא בְכֶלֶךְ. וְלֹא בְּפִתִילַת הָאֵידֵן. וְלֹא בְּפִתִילַת הַמְדָּבָר.
 וְלֹא בִירוּקָה שֶׁעַל סָנֵי הַמַּיִם. לֹא בְזֹפֶת וְלֹא בְשִׁעוּנָה. וְלֹא בְשִׁמֵן קִיק.
 וְלֹא בְשִׁמֵן שְׂרָפָה. וְלֹא בְאַלְיָה. וְלֹא בְחֶלֶב. נְחוּם הַמְדִי אֹמֵר מְדַלִּיקִין
 בְּחֶלֶב מְבָשֵׁל. וְחֻקַּיִם אֹמְרִים אֶחָד מְבָשֵׁל וְאֶחָד שְׂאִינוּ מְבָשֵׁל אֵין
 מְדַלִּיקִין זוֹ : אֵין מְדַלִּיקִין בְּשִׁמֵן שְׂרָפָה בְּיוֹם טוֹב. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל
 אֹמֵר אֵין מְדַלִּיקִין בְּעֶטְרֵן מְסֻגֵי כְבוֹד הַשַּׁבָּת. וְחֻקַּיִם מְתִירִים בְּכָל
 הַשָּׁמַנִּים. בְּשִׁמֵן שְׁמִשְׁמִין בְּשִׁמֵן אֲגוּזִים בְּשִׁמֵן צְנוּנוֹת. בְּשִׁמֵן דָּגִים.
 בְּשִׁמֵן פְּקוּעוֹת. בְּעֶטְרֵן וּבְנֶפֶסֶת. רַבִּי טְרַפּוֹן אֹמֵר אֵין מְדַלִּיקִין אֶלֶּא
 בְּשִׁמֵן זַיִת בְּלֶבֶד : כִּל הַיּוֹצֵא מִן הַעֵץ אֵין מְדַלִּיקִין בוֹ אֶלֶּא פִשְׁתָּן.
 וְכִל הַיּוֹצֵא מִן הַעֵץ אֵינוֹ מִטְּמֵא טוּמְאָת אֱהָלִים אֶלֶּא שִׁשְׁתָּן. פְּתִילַת
 הַבְּגָד שֶׁקִּפְּלָה וְלֹא הִבְהֵבָה. רַבִּי אֶלִּיעֶזֶר אֹמֵר טְמֵאָה הִיא וְאֵין
 מְדַלִּיקִין בָּהּ. רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר טְהוֹרָה הִיא וּמְדַלִּיקִין בָּהּ : לֹא יִקוּב
 אָדָם שְׂפוֹסֶרֶת שֶׁל בִּיעָה וַיִּמְלְאָנָה שִׁמֵן וַיִּתְנַגֵּה עַל סִי הַנֵּר בְּשִׁבְלֵי
 שְׂמָתָה מְנֻטָּסֶת וְאִפִּילוֹ הִיא שֶׁל חֶרֶס וְרַבִּי יְהוּדָה מְתִיר. אֲבָל אִם
 חִבְרָה הַיּוֹצֵר מִתְחַלָּה מִתָּר מְסֻגֵי שְׁהוּא כְּלִי אֶחָד : לֹא יִמְלֵא אָדָם
 קֶצֶרָה שִׁמֵן וַיִּתְנַגֵּה בְּצַד הַנֵּר וַיִּתֵּן רֹאשׁ הַפְּתִילָה בְּתוֹכָהּ בְּשִׁבְלֵי
 שְׂמָתָה שׁוֹאֵבֶת וְרַבִּי יְהוּדָה מְתִיר : הַמְכַבֵּה אֶת הַנֵּר מְסֻגֵי שְׁהוּא

קבלת שבת קפח

מתקרא מפני גוים. מפני קסטים. מפני רוח רעה. מפני החולה שיטן פטור. כחם על הנר כחם על השמן. כחם על הפתילה חייב ורבי יוסי פוטר בקלון חוץ מן הפתילה. מפני שהוא עושה פחם: על שלש צבירות נשים מתות בשעת לידתן. על שאינן זהירות בנדה ובחלה ובהתלקת הנר: שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם חשקה. עשרתן. ערבתן. הדליקו את הנר. ספק חשקה. ספק אינה חשקה. אין מעשרין את הנדאי. ואין מטבילין את הכלים. ואין מדליקין את הנרות. אבל מעשרין את הדמאי. ומערבין וטומנין את החמין:

אמר רבי אלעזר. אמר רבי חנינא תלמידי חכמים מרבים שלום בעולמם. שנאמר וכל־בניך למודי יי ורב שלום בניך: אל תקרי בניך אלא בוניך: יהי שלום בחילך שלום בארמנותיך: למען אחי ורעי אדברה־נא שלום בך: למען בית־יי אלהינו. אנקשה טוב לך: וראה בנים לבניך. שלום על־ישראל: שלום רב לאהבי תורתך. ואין למו מכשול: יי עז לעמו יסן. יי יברך את עמו בשלום:

(ואומרים קדיש על ישראל (דף נט)

יעמוד באימה וביראה לקבל חוספת קדושת שבת, ויחזיר פניו לצד מערב, וישים ידו השמאלית על החזה, ויד ימין על השמאל, ויסגור עיניו ויאמר

א) מזמור לדוד הבו ליהוה אלהינו בני אלים. הבו

ליהוה אלהינו כבוד ועז: הבו ליהוה אלהינו

יהוה אלהינו כבוד שמו. השתחוו ליהוה אלהינו יהוה אלהינו בהדרת

קדש: קול יהוה אלהינו על־המים א־הכבוד הרעים.

יהוה אלהינו יהוה אלהינו על־מים רבים: קול־יהוה אלהינו יהוה אלהינו

(א) תהלים כ"ט.

קבלת שבת קפט

בפֿתח. קול יהוָאדֶנִי יאהרונֶהי בַּהֲדָר: קול יהוָאדֶנִי יאהרונֶהי
 שֶׁבֶר אֲרִזִים. וַיִּשְׁבֶּר יְהוָאדֶנִי יאהרונֶהי אֶת־אֲרִזֵי הַלְּבָנוֹן:
 וַיִּרְקִידֵם כְּמו־עֵגֶל. לְבָנוֹן וְשִׁרְיוֹן כְּמו־בְּרָאמִים:
 קול־יהוָאדֶנִי יאהרונֶהי חִצְב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קול יִהְיוּוְאדֶנִי
 יאהרונֶהי יַחִיל מְדַבֵּר. יַחִיל יְהוָאדֶנִי יאהרונֶהי מְדַבֵּר קִדְשׁ:
 קול יְהוָאדֶנִי יאהרונֶהי | יַחֲוֹלֵל אֵילוֹת וַיַּחֲשֵׁף יַעֲרוֹת
 וּבָהִיכְלוּ. פֶּלֶז אָמַר כְּבוֹד: יְהוָאדֶנִי יאהרונֶהי לְמַבּוֹל
 יֵשֵׁב. וַיֵּשֶׁב יְהוָאדֶנִי יאהרונֶהי מִלֶּךְ לְעוֹלָם: יְהוָאדֶנִי יאהרונֶהי
 עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן. יְהוָאדֶנִי יאהרונֶהי | וַיִּבְרַךְ אֶת־עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

פירט נאה לרי שלמה הלוי אלקבץ זיל ושמו חתום בראשו.

יעמוד באימה וביראה לקבל תוספת קדושת שבת ויחזיר פניו לצד מערב ויסגור עיניו ויאמר

לְכֹה דוֹדֵי לְקִרְאֵת פֶּלֶה. פָּנֵי שַׁבַּת נִקְבְּלָה:

שָׁמֹר וְזָכוֹר בְּדַבּוֹר אֶחָד. הַשְּׁמִיעֵנוּ אֵל הַמְּיוֹחֵד.

יְהוָאדֶנִי יאהרונֶהי אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. לְשֵׁם

וְלִתְפִאֲרַת וְלִתְהַלָּה: זכה

לְקִרְאֵת שַׁבַּת לְכוּ וְנִלְכָה. כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה.

מִלֵּאשׁ מְקֻדָּם נְסוּכָה. סוּף מַעֲשֵׂה

בְּמַחֲשָׁבָה תִּחְלָה: זכה

מְקַדְּשׁ מִלֶּךְ עִיר מְלוּכָה. קוֹמֵי צֵאי מִתּוֹךְ

הַהִפְכָה. רַב לֶךְ שַׁבַּת בְּעַמְּק הַבְּכָא. וְהוּא

יַחֲמוֹל עָלֶיךָ חֲמָלָה: זכה

קצ קבלת שבת

הַתְּנַעֲרֵי מֵעַפָּר קוֹמִי. לְבָשִׁי בְגָדֵי תְּפֹאֲרֹתֶיךָ עִמִּי.
עַל יַד יָד בֶּן יִשְׂרָאֵל הַלְחָמִי. קָרְבָה אֶל
נַפְשִׁי גְּאֻלָּה: לכח

הַתְּעוֹרְרֵי. הַתְּעוֹרְרֵי. כִּי בָא אֲוֶרֶךְ קוֹמִי אֲוֶרֶי.
עוֹרֵי עוֹרֵי שִׁיר דְּבָרֵי. כְּבוֹד יְהוָה
יאהרונחי עֲלֶיךָ נִגְלָה: לכח

לֹא תִבּוֹשִׁי וְלֹא תִכְלָמִי. מִה תִּשְׁתַּחֲוֶי וּמִה תִּהְיֶינִי.
כֶּךָ יִיחַסוּ עֵינָי עִמִּי. וְנִבְנְתָה עִיר עַל תְּלָה: לכח
וְהָיוּ לְמִשְׁפָּחָה שׁוֹסְיָךְ. וְרַחֲקוּ כָּל מְבַלְעֶיךָ. יִשְׂרָאֵל
עַלֶיךָ אֱלֹהֶיךָ. כְּמִשׁוֹשׁ תִּתֵּן עַל כְּלָה: לכח
יָמִין וּשְׂמֹאל תִּפְרוּצֵי. וְאֵת יְהוָה יאהרונחי תִּעֲרִיצֵי.
עַל יַד אִישׁ בֶּן פְּרָצֵי. וְנִשְׁמַחָה וְנִגְלָה: לכח
בְּאֵי בְּשָׁלוֹם עֲטֹרַת בְּעֵלָה. גַּם בְּשִׁמְחָה בְּרִנָּה
וּבְצִהָלָה. תוֹךְ אֶמּוֹנֵי עִם סְנָלָה:

בְּאֵי כְּלָה מִיָּמִין בְּאֵי כְּלָה מִשְׂמָאל תוֹךְ אֶמּוֹנֵי עִם סְנָלָה:
כשיאמר באי כלה סיג יכוין לקבל תוספת הנמש ויאמר אותה בלחש.

בְּאֵי כְּלָה מִן הַיָּמִנִי עֲשֶׂת מִלְּכָתָא:

מְזֻמּוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהוֹדוֹת לַיהוָה
יאהרונחי. וְלִזְמֹר לְשִׁמְךָ עֲלֵינוּ: לְהַגִּיד בְּפִקּוּר
חֶסֶדְךָ. וְאֶמּוֹנְתְךָ בְּלִילֹת: עֲלֵי-עֲשׂוֹר וְעֲלֵי-נֶבֶל. עֲלֵי

(א) תהלים צ"ב

קצא קבלת שבת

הַגִּיזוֹן בְּכַנּוֹר: כִּי שִׁמְחַתְנִי יְהוָה ^{יֵאָדָרְנָה} בְּפַעֲלֶךָ.
 בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַגֵּן: מִה־גִּדְלוֹ מַעֲשֵׂיךָ יְהוָה ^{יֵאָדָרְנָה}.
 מֵאֵד עִמָּקוֹ מִחֲשַׁבְתֶּיךָ: אִישׁ-בַּעַר לֹא יָדַע. וְכִסִּיל
 לֹא-יִבִין אֶת-זֹאת: בְּפֶלַח רְשָׁעִים אֲפָמוּ עֵשֶׂב וַיִּצְיִצּוּ
 כָּל-פְּעָלֵי אֹן. לְהַשְׁמַדִם עַד-יָעַד: וְאַתָּה מְרוֹם לְעֵלָם
 יְהוָה ^{יֵאָדָרְנָה}: כִּי הִנֵּה אֵיבֹיךָ יְהוָה ^{יֵאָדָרְנָה} כִּי-הִנֵּה
 אֵיבֹיךָ יֵאָבְדוּ. יִתְפָּרְדוּ כָּל-פְּעָלֵי אֹן: וְתָרַם כְּרָאִים
 קַרְנֵי. בִּלְתִּי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וְתַבֵּט עֵינֵי בְּשׂוֹרֵי בְּקָמִים
 עָלֵי מְרַעִים תִּשְׁמַעְנָה אֹזְנִי: צַדִּיק כְּתָמַר יִפְרָח.
 כְּאָרוֹ בְּלִבָּנוֹן יִשְׁנֶה: שְׁתוֹלִים בְּבֵית יְהוָה ^{יֵאָדָרְנָה}.
 בְּחֲצֹרוֹת אֱלֹהֵינוּ יִפְרִיחוּ: עוֹד יִגְבוֹן בְּשִׁיבָת.
 דְּשִׁנִּים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ: לְתַגִּיד כִּי-יֵשֶׁר יְהוָה ^{יֵאָדָרְנָה}.
 צוּרֵי וְלֹא-עוֹלָתָה בּוֹ:

א) יְהוָה ^{יֵאָדָרְנָה} מֶלֶךְ גְּאוֹת לְבִשׁ לְבִשׁ יְהוָה ^{יֵאָדָרְנָה} עוֹ
 הַתְּאֹזֵר. אֶף-תִּכּוֹן תִּבֵּל בַּל-תִּמּוֹט: נְכוֹן
 כֶּסֶף אֶדָּה מֵאֹז. מֵעוֹלָם אָתָּה: נִשְׂאוּ נְהָרוֹת יְהוָה ^{יֵאָדָרְנָה}
 נִשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם. יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דְּכִים: מִקְלוֹת מַיִם
 רַבִּים אֲדִירִים מִשְׁבְּרִיִּים. אֲדִיר בְּמְרוֹם יְהוָה ^{יֵאָדָרְנָה}
 יְהוָה ^{יֵאָדָרְנָה}: עֲדֹתֶיךָ נִאֶמְנוּ מֵאֵד לְבֵיתְךָ נִאֲוָה-קִדְשׁ.
 יְהוָה ^{יֵאָדָרְנָה} לְאָרֶץ יָמִים:

ברח אומרים קודם ערבית ברכי נפשי (לעיל דף קסז)

ט תהלים צ"ג

קצב ערבית של שבת

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה (יאהדונהי) בדחילו ורחימו (יאההריה) ורחימו ודחילו (יאההיהוה) ליחרא שם י"ה בוי"ה ביתורא שלים (יהוה) בשם כל ישראל, הנה אנחנו באים להתפלל תפלת ערבית של שבת קרש שתקן יעקב אבינו ע"ה עם כל הטעות הכלולות בה לתקן את שורשה במקום עליון לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראינו ויהי נועם וגו' :

(א) יִמְלוֹךְ יְהוָהנִי יאהדונהי לעולם אֱלֹהֵינוּ צִיּוֹן לְדָר דָּר הַלְלוּהָ:
(ב) יוֹמָם יִצְנֶה יְהוָהנִי יאהדונהי חֲסֵדוֹ וּבְלֵילָה שִׁירָה עִמּוֹ.
תְּפִלָּה לְאֵל טָיִב: (ג) כָּל הַנְּשָׁמָה תְהַלֵּל יְהוָה הַלְלוּהָ: (ד) וַיִּבְרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדָהּ וּמְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וְתִהְיֶה:

יעמוד באמירת הקדיש וכשעונה ברוך ה' המבורך יכוין לקבל תוספת הרוח

ואו' חצי קדיש ואחכ"א בְּרַכּוּ אֶת יְהוָהנִי יאהדונהי הַמְּבֹרָךְ:

ועונין הקהל בְּרוּךְ יְהוָהנִי יאהדונהי הַמְּבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָהנִי יאהדונהי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר בְּדַבְרוֹ מְעַרֵּב עַרְבִים בְּחֻכְמָה. פּוֹתַח
שְׁעָרִים בְּתְבוּנָה. מְשַׁנֶּה עֵתִים וּמְחַלֵּף אֶת הַזְּמַנִּים
וּמְסַדֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים. בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בְּרַקִּיעַ פְּרָצוּנוּ.
בוֹרֵא יוֹמָם וְלַיְלָה. גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי הַשֶּׁשׁ וְיַחֲשֹׁף
מִפְּנֵי אוֹר. הַמְעַבִּיר יוֹם וּמְבִיא לַיְלָה. וּמְבַדֵּיל בֵּין
יוֹם וּבֵין לַיְלָה. יְהוָהנִי יאהדונהי צְבָאוֹת שְׁמוֹ. בְּרוּךְ
אַתָּה יְהוָהנִי יאהדונהי הַמְעַרֵּב עַרְבִים:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ אַהֲבַת. תּוֹרָה
וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לְמִדָּת.

(א) תהלים קפ"ו. (ב) שם מ"ב. (ג) שם ק"ג. (ד) נחמיה ט"ו.

قوانین روشن کردن شمع‌های شبات (شنبه)

- ۱- رسم است که در شب شبات حداقل ۲ شمع، یکی بر اساس پاسوق **ליל** (بیاد دانستن تقدس شبات) و دیگری بر اساس **ליל** (نگهداری تقدس شبات) روشن می‌کنند.
- ۲- هم مرد و هم زن موظف به روشن نمودن چراغ شبات هستند؛ اما زن در این مورد حق تقدم دارد. بنابراین رسم است که مرد شمع‌های شبات را آماده کرده و خانم خانه آنها را روشن نماید. ولی اگر به‌علتی خانم خانه حضور نداشته باشد شوهر این امر را انجام می‌دهد.
- ۳- محل روشن نمودن چراغهای شبات، در اتاقی است که آنجا غذا می‌خورند و مجاز نیست چراغهای شبات را پس از روشن نمودن جابجا نماید.
- ۴- ارجح است که شمع‌های شبات را حدود نیم‌ساعت قبل از غروب روز جمعه، پس از پوشیدن لباسهای شبات روشن نماید و دقت کند که فتیله را به طور کامل روشن کند.
- ۵- طبق هلاخا، نحوه صحیح روشن کردن شمع بدین‌گونه است که ابتدا براخا بگوید و سپس شمع‌ها را روشن نماید (مثل سایر میصواها- صیصیت، تفیلین، ...- که ابتدا براخا گفته و سپس میصوا را انجام می‌دهد) و خوب است که سالی یکبار شرط بگذارد که با براخای روشن نمودن شمع شبات، شروع شبات را بر خود نمی‌پذیرد. بلکه شروع شبات را با گفتن **"בא" ליל** در لختاودی و یا قبل از غروب بر خود می‌پذیرد.

عرویت شبات (نماز شب شنبه)

"מלוך" خداوند تا به ابد، خدای تو ای صیون برای تمامی ادوار، سلطنت خواهد کرد، مدح بگویی خدا را. خداوند در روز، رحمت خود را (برای نزول) امر خواهد فرمود، و در شب سرود او با من خواهد بود، دعا به‌درگاه خدای زندگی من. هر ذی‌حیاتی خداوند را تسبیح بخواند، مدح بگویی خدا را. نام پر جلال را متبارک خواهند خواند لیکن تو از هر برکت و سیاسی والاتر هستی.

در هنگام قدیش بایستد و خود را برای پذیرش تقدس معنوی شبات **הוספת הרוח** آماده نماید.

(تسالیح صیور پس از قدیش **לילה**، می‌گوید: خداوند متبارک را آفرین گویند.

(جماعت پاسخ می‌دهند: خداوند متبارک تا به ابد آفرین باد.

ברוך متبارک هستی تو ای خدا خالق ما، پادشاه جهان که به‌وسیله کلام خود با حکمت غروب را پدیدار می‌سازد، دروازه‌های (آسمان) را با درایت می‌گشاید، وقت‌ها را تغییر داده و زمانها را عوض می‌کند و مطابق رضایتش ستاره‌ها را در پاس‌هایشان (مدارهایشان) در آسمان مرتب می‌سازد، خدایی که روز و شب را پدید آورد، نور را از پیش ظلمت و تاریکی را از پیش روشنایی دور ساخته، روز را گذرانیده و شب می‌آورد و روز و شب را از یکدیگر جدا می‌نماید. خداوند سپاهیان نام‌اوست. تو ای خداوند پدید آورنده غروب‌ها، متبارک هستی.

אהבת خاندان اسرائیل را با محبت ابدی دوست داشته، تورات و فرامین، قوانین و

קצנ ערבית של שבת

על בן יהוואדני^{יאהרונהי} אלהינו בשכבנו ובקומנו נשים
בחקיקה ונשמח ונעלו בדברי תלמוד תורתך
ומצותיך וחקותיך לעולם ועד. פי הם חיינו ואורך
ימינו. ובהם נהנה יומם ולילה. ואהבתך לא תסור
ממנו לעולמים. ברוך אתה יהוואדני^{יאהרונהי} אלה
את עמו ישראל :

שמע ישראל יהוואדני^{יאהרונהי} אלהינו יהוואדני^{יאהרונהי} | אחר :

ואמר כלשם ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד :

ואהבת יכוין לקיים מצות עשה אהבת ה' את יהוואדני^{יאהרונהי}

אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך
ובכל מאדך : והיו הדברים האלה אשר
אנכי מצוה היום יפסיק מעט על לבבך : ושננתם
לבניך ודברתם עם בשבתך בביתך ובדלתך
בדרך ובשכבך ובקומך : וקשרתם לאות
על ידך והיו לשטפת בין עיניך : וכתבתם
על מזוזות ביתך ובשעריך :

והיה אם שמע תשמעו לא מצותי אשר
אנכי מצוה אתכם היום יפסיק מעט

(דברים ר. ב. שם ג. שם י"א)

(ג)

احکام را به ما آموزش دادی. بنابراین ای خدا خالق ما، هنگام خوابیدن و برخاستن در مورد قوانین تو سخن می‌گوییم و با گفتار آموزش تورات تو و فرمان‌ها و قوانین تو تا به ابد خوشحال و شادمان می‌گردیم چون آنها موجب حیات و طول عمر ما می‌باشند و شبانه‌روز به آنها می‌اندیشیم؛ خداوند، محبت خود را هرگز از ما دریغ مدار.

تو ای خدا دوستدار قوم بنی‌اسرائیل، متبارک هستی.

שמעו بشنو ای اسرائیل ، خدا خالق ما ، خدای یکتاست.

(هسته بگوید): نام پر جلال سلطنتش ، تا ابد متبارک باد.

ואהבתם خداوند خالقت را با تمام قلبت و با تمامی جانت و با همه دارائیات دوست بدار.

این مطالب را که من امروز به تو دستور می‌دهم مورد توجه تو باشد.

هنگام نشستنت در خانه و گام گذاردنت در راه و در وقت خوابیدن و برخاستن، آنها را

خوب به فرزندان‌ت تعلیم بده و در مورد آنها گفتگو نما.

آنها را بعنوان علامت بر دست ببند و به منزله تاج (به موازات) بین چشمانت* قرار گیرد.

آنها را بر قائمه‌های درِ خانه و بر دروازه‌های بنویس.

והיה اگر به اوامری که من امروز به شما دستور می‌دهم توجه نموده، اطاعت کنید برای

اینکه خدا خالق خود را دوست بدارید و او را از صمیم قلب و جانان عبادت کنید.

*تقلین سر، بالای پیشانی و به موازات بین دو چشم قرار می‌گیرد.

קצד ערבית של שבת

לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה^{יאהדונחי} וְלֵאמֹר יִבְטַח חַיִּטְבֹּךְ
 אֶת־חַיִּי וְלֵעֲבֹדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם:
 וְנָתַתִּי מִטֶּר־אֲרָצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמִלֶּקֶוֹשׁ
 וְאִסַּפְתִּי דְגָנְךָ וְתִירְשֶׁךָ וַיִּצְהַרְךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
 בְּשַׂדֶּךָ לְבַהֲמֹתֶךָ וְאֶכְלֹתָ וּשְׂבַעְתָּ: הַשְּׁמְרוּ
 לָכֶם פֶּן־יִפְתָּה לְבַבְכֶם וְסָרְתֶם וְעַבַּדְתֶּם
 אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה
 יפסיק מעט אֶת־יְהוָה^{יאהדונחי} בְּכֶם וְעָצַר אֶת־
 הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מִטֶּר וְהָאֲדָמָה לֹא־תֵתֵן
 אֶת־יְבוּלָהּ וְאֶבְדַּתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ
 הַפְּסָחָה אֲשֶׁר יְהוָה^{יאהדונחי} נָתַן לָכֶם: וּשְׁמַתֶּם
 אֶת־דְּבַר־יְהוָה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם
 וְקִשְׁרַתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יַדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטְפֹת
 בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמְדַתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
 לְדַבֵּר בָּם בְּשַׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ
 וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ: וּכְתַבְתֶּם עַל־מְזוּזוֹת
 בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וַיְמֵי
 בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר יבטא חיטבב אֶת־חַיִּי וְנִשְׁבַּע

(آنگاه) باران کشور شما، باران اول موسم و آخر موسم را به موقعش خواهم داد تا غله، شیرۀ انگور و روغن زیتون را جمع آوری کنی. [پهلود ایران](https://t.me/yahud_eIran)
برای چهارپایت در صحرایت علوفه خواهم داد؛ و (از نعماتم) خواهی خورد و سیر خواهی گشت.

برحذر باشید مبادا قلب شما فریفته شده و منحرف شوید و معبودان دیگران را پرستش نموده و به آنها تعظیم کنید.

(که آنگاه) خشم خدا بر شما برافروخته خواهد شد و آسمان را مانع می‌شود تا باران نبارد و زمین محصول خود را نخواهد داد و بزودی از روی سرزمین خوبی که خدا به شما عطا می‌فرماید، آواره خواهید شد.

این گفته‌های من را بر دل و جان خود جای دهید و آنها را به‌عنوان علامت بر دست خود ببندید و به منزله تاج (به موازات) بین چشمان شما قرار گیرد.

آنها (سخنان تورا) را در حین نشستنت در خانه و گام گذاردنت در راه و در وقت خوابیدن و برخاستنت به فرزندانان آموزش دهید تا در مورد آنها گفتگو کنند.

آنها را بر چارچوب‌های (اتاق‌های) خانه و بر دروازه‌های بنویس.

تا اینکه عمر شما و عمر فرزندان شما بر آن زمینی که خداوند به اجداد شما سوگند یاد نمود که به آنها بدهد، مثل عمر آسمان بر زمین، زیاد شود.

קצה ערבית של שבת
יהוה אלהי יאחדונתי ^{יאחדונתי} לאבותיכם לתת להם פימי

השמים על-הארץ:

א) ויאמר יהוה אלהי יאחדונתי ^{יאחדונתי} אל-משה לאמר: דבר

אל-בני ישראל ואמרת אליהם ועשו

להם ציצית על-כנפי בגדיהם לדורתם ונתנו

על-ציצית הכנף פתיל תכלית: והיה לכם

לציצית וראיתם אתו וזכרתם את-כל-מצות

יהוה אלהי יאחדונתי ^{יאחדונתי} ועשיתם אתם ולא-תתורו אחרי

לבבכם ואחרי עיניכם אשר-אתם זנים

אחריהם: למען תזכרו ועשיתם את-כל-

מצותי והייתם קדושים לאלהיכם: אני יהוה אלהי

יאחדונתי ^{יאחדונתי} אלהיכם יכוין לקיים ס"ע של זכירת יציאת מצרים אשר

הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם

לאלהים אני יהוה אלהי יאחדונתי ^{יאחדונתי} אלהיכם: אמת.

וחזר הש"ץ יהוה אלהי יאחדונתי ^{יאחדונתי} אלהיכם אמת.

ואמונה כל זאת וקיים עלינו. פי הוא יהוה אלהי

יאחדונתי ^{יאחדונתי} אלהינו ואין זולתו. ואנחנו ישראל

עמו. הפורנו מיד מלכים. הנאלנו מלפנו מפק כל

א) במדבר ט"ז.

٦٦٨٦ خداوند به مشه چنین گفت:

به بنی اسرائیل صحبت نموده و به آنها بگو، بر گوشه لباسهایشان در همه قرون برای خود صیصیت (بندهای تابیده مخصوص) درست کنند و بر صیصیت هر گوشه بند تابیده‌ای از پشم لاجوردی قرار دهند.

این برای شما به عنوان (فرمان) صیصیت باشد تا آن را دیده همه فرمان‌های خدا را به خاطر آورده و آنها را اجرا نمایید.

و از قلب و چشمهایتان پیروی نکنید چون شما به دنبال آنها به انحراف می‌گرائید.

تا این که تمام فرمان‌های من را بخاطر آورده، اجرا نمایید و برای خداوند خود مقدس باشید.

من خدای خالق شما هستم (نیت کند که فرمان یادآوری خروج از مصر را انجام می‌دهد) که شما را از سرزمین مصر بیرون آوردم تا خدای (معبود) شما باشم. من خداوند خالق شما هستم. (این موضوع) حقیقت محض است.

(تسالیح صیور می‌گویند: خدای خالق شما حقیقت محض است.)

٦٦٨٧ و همه این مطالب حقیقت دارند و برای ما معتبر می‌باشند که او خدا، خالق ماست و بجز او قدرتی نیست و ما قوم اویم، خدایی که ما را از دست حاکمان اجار خلاص می‌کند، او پادشاه ماست، که ما را از دست تمام ستمکاران نجات می‌بخشد.

קצו ערבית של שבת

עריצים. האל הנפרע לנו מצרינו. המשלם נמול
לכל אויבי נפשנו: השם נפשנו בחיים ולא נתן
למוט רגלנו. המדריכנו על כמות אויבינו. וזרם
קרננו על כל שונאינו. האל העושה לנו נקמה
בפרעה. באורחות ובמופתים באדמת בני חם.
המכה בעברתו כל בכורי מצרים. ויוציא את עמו
ישראל מתוכם לחרות עולם. המעביר בניו בין
גזרי ים סוף. ואת רודפיהם ואת שונאיהם בתהומות
טבע. ראו בנים את גבורתו שבחו והודו לשמו.
ומלכותו ברצון קבלו עליהם. משה ובני ישראל
לך ענו שירה בשמחה רבה ואמרו כלם. (א) מי
כמכה באלים יהוה יהוה^{יאהוונהי} מי כמכה נאדר בקדש.
נורא תהלת עשה פלא: מלכותך יהוה יהוה^{יאהוונהי}
אלהינו ראו בניך על-הים יחד כלם הודו והמליכו
ואמרו (ב) יהוה יהוה^{יאהוונהי} | ימלך לעלם ועד: ונאמר
(ג) כִּי-פָדָה יְהוָה יְהוָה^{יאהוונהי} אֶת-יַעֲקֹב. ונגאלו מיד חזק
ממנו: ברוך אתה יהוה יהוה^{יאהוונהי} גאל ישראל:
השכיבנו אבינו לשלום והעמידנו מלפני לחיים
טובים ולשלום. ופרוש עלינו ספר

(א) שמות ט"ו. (ב) שם. (ג) ירמיה ל"א.

او خدای قادری است که بخاطر ما از دشمنان ما عقوبت می‌کشد و به تمام دشمنان جان ما، کیفر می‌دهند. به جان ما حیات می‌بخشد و پای ما را از لغزش باز می‌دارد، ما را بر دشمنانمان مسلط ساخته و پرچم عزت ما را بر تمام دشمنانمان برمی‌افرازد. خدای قادری که بخاطر ما از فرعون با آیات و معجزات در سرزمین فرزندان حام (مصر) انتقام گرفت. با خشمش همه اولزادگان مصری را ضربه زد و قوم بنی اسرائیل را از میان آنها، به آزادی ابدی خارج ساخت، فرزندان را از میان راه‌های شکافته شده در دریای سرخ گذراند و تعقیب‌کنندگان و دشمنانشان را در اعماق دریا غرق ساخت. فرزندان، جبروت او را دیده و به نامش حمد و ثنا گفتند و پادشاهی او را با کمال میل بر خود پذیرفتند. خدایا، حضرت موسی و بنی اسرائیل برای تو با شادی بسیار سرود خوانده و همگی گفتند: خدایا در میان معبودان که مانند توست؟ چه کسی مانند تو در قداست مجلل است؟ ای انجام دهنده عجایب، (حتی) گفتن مدح تو، ترس دارد.

ای خدا خالق ما، فرزندانست ملکوت تو را بر لب دریا دیدند، همه با هم سپاس گفتند و پادشاهی تو را پذیرفته و گفتند: خداوند تا ابد پادشاهی خواهد کرد. و (در یرمیای نبی) گفته شده است: «خداوند، (نسل) یعقوب را خلاصی داد و او را از دست آنکه قویتر از او بود، نجات بخشید.»

تو، خدایی که اسرائیل را نجات بخشید، متبارک هستی.

השׁדׁיבנו ای پدر ما، ما را به سلامتی بخوابان و ای پادشاه ما، ما را به زندگی خوب و

سلامتی برخیزان. و سایبان صلح و سلامتی‌ات را بر ما بگستران.

קצו ערבית של שבת

שְׁלוֹמֶךָ וְתִקְנֶנּוּ מִלִּפְנֵי בְעֵצָה טוֹבָה מִלִּפְנֵיךָ וְהוֹשִׁיעֵנו
מִתְּרָה לְמַעַן שְׁמוֹךְ וְהִגֵּן בְּעֵדְנֵנו. יכוין לקבל תוספת הנשמה
וּפְרוֹשׁ עָלֵינוּ וְעַל יְרוּשָׁלַם עִירךָ סֶפֶת רַחֲמִים וְשָׁלוֹם.
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּ ^{יאהרונחי} הַפּוֹרֵשׁ סֶפֶת שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַם אָמֵן:

וַיִּשְׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת. לַעֲשׂוֹת אֶת־
הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם: בֵּינִי וּבֵין
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֹתָהּ הִיא לְעֹלָם. כִּי־שִׁשְׁתַּיִם יָמִים עָשָׂה
יְהוָהּ ^{יאהרונחי} אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
שָׁבַת וַיִּנְפְּשׁ: ואומר השי"ן חצי קדיש.

(א) אם טעה בערבית דשבת והתחיל אתה חונן ונזכר באמצע הברכה, גומר אותה
הברכה שהתחיל בה ויחזור לומר של שבת, והוא הדין בשחרית ומנחה. ואם
לא נזכר עד שהגיע לעושה שלום אע"פ שלא עקר רגליו חוזר לראש. ואם לא
הגיע לעושה שלום אע"פ שסיים תפלתו אינו חוזר אלא לשל שבת. ובשחרית
אם לא נזכר אלא עד אחר שהתפלל מוסף, יתפלל מנחה שתיים. (ב) הטועה
בתפלות שבת והחליף של זו בזו אינו חוזר, מימ אם נזכר באמצע הברכה
שהתחיל בטעות פוסק ויתחיל בכרכה השייכת לתפלתו.

(ב) אֲדַנִּי (יפסיק מעט) שְׁפָתַי תִּפְתָּח. וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ:
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּ ^{יאהרונחי} (יא) אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם. אֱלֹהֵי יִצְחָק
וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא.
אֵל עֲלִיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. קוֹנֵה הַכֹּל

(א) שמות ל"א. (ב) תחלים ג"א.

و ای پادشاه ما، ما را با اندرزهای نیکو از پیشگاه خودت، آراسته گردان و بخاطر نامت بزدی ما را نجات بخش و ما را حامی باش. *ابراهیم* *برای بدیرس نشامای خاصن سبات* *חוספת הנשמח* نیت کند) و سایبان رحمت و صلح و سلامتی را بر ما و بر اورشلیم شهر خودت بگستران. تو ای خدا، گسترندهٔ سایبان صلح و سلامتی بر ما و بر تمام بنی اسرائیل و بر اورشلیم، متبارک هستی. آمین

1776 بنی اسرائیل، شبات (قوانین شنبه) را رعایت کنند تا این که (فرامین) شبات را در همهٔ ادوار خود به عنوان پیمان ابدی، اجرا نمایند. این روز (شبات) بین من و بنی اسرائیل تا ابد آیت و علامت خواهد بود که خداوند، آسمانها و زمین را در شش روز ایجاد کرد و در روز هفتم، (آفرینش) متوقف شد و آرام گرفت. *(نصایح صیبور قدیش لعلامی گوید)*

- 1- اگر در عرویت شبات اشتباه کرد و لحش ایام هفته (*אֶתְמַלְמֵל*) را شروع نمود و در وسط یکی از برآخاه، به یاد آورد که امروز شبات است، آن برآخا را خاتمه داده و به متن *לחש* شبات برمی‌گردد و همین قانون در مورد شحریت و *מינח* نیز صادق است. ولی در *موساف* شبات هر جا متوجه اشتباه خود شده همانجا متن را قطع کرده، و به متن *מוסاف* شبات برمی‌گردد. اگر پس از رسیدن به *שילוח* متوجه اشتباه خود شده به ابتدای *לחש* بازمی‌گردد.
- 2- فردی که در *تفیلاهای* شبات (عرویت، شحریت و *מינח*) اشتباه کرد و یکی را بجای دیگری خواند، اگر در متن برآخای "*מקדש* *השבת*" متوجه اشتباه خود شد به متن مربوط به آن *تفیلا* برمی‌گردد اما اگر برآخای "*מקדש* *השבת*" را خاتمه داده است بر نمی‌گردد.

1777 خداوند! لبانم را بگشا، تا دهانم مدح تو را بیان کند.

1778 (تعظیم اول) متبارک هستی تو خدا، خالق ما و خالق اجداد ما، خدای اوراهام (ابراهیم) خدای *یيصحاق* (اسحاق) و خدای *יעقوب* (یعقوب)، قادر بزرگوار، توانا و مهیب، قادر متعال، پاداش دهندهٔ احسانهای نیکو، بوجود آورندهٔ (مالک) همه چیز،

קצח ערבית של שבת
וזוּכַר חֲסֵדֵי אֲבוֹת. וּמְבִיא נֹאֵל לְבָנֵי בְנֵיהֶם
לְמַעַן שְׁמוּ בְּאַהֲבָה:

בעשית אומרים וְכִרְנוּ לְתַיִם, מְלֶךְ חֶפֶץ בְּתַיִם, כְּרַתְנוּ בְּסֶפֶר
תַיִם, לְמַעַן אֱלֹהִים תַיִם:

מְלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמְגַן (בתיבת מגן יכוין שהיא מססר גיפ אל)

כְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה ^{יֵאֱהוּנְהִי (הד)} מְגַן אַבְרָהָם:

אַתָּה גְבוּר לְעוֹלָם אֲדָנִי, (יכוין רית שם אנלא) מְחַיֶּה
מֵתִים אַתָּה, רַב לְהוֹשִׁיעַ

בקיץ אומר מוֹרִיד הַטַּל

בחורף מְשַׁיֵּב הַרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם (ואם אמר מוריד הטל אינו חוזר):

מְכַלְכֵּל תַיִם בְּחֶסֶד, מְחַיֶּה מֵתִים בְּרַחֲמִים
רַבִּים, סוֹמֵךְ נוֹפְלִים, וְרוֹפֵא חוֹלִים.

וּמַתִּיר אֲסוּרִים, וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישְׁנֵי עָפָר.

מִי כְמוֹךָ יִבְסֵא הִיטֵב אֶת הָעֵינַיִן בְּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמָה
לָךְ, מְלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמְצַמִּיחַ יְשׁוּעָה:

בעשית אומרים מִי כְמוֹךָ אֵב הַרְחֵמָן וְזָכַר יְצוּרָיו בְּרַחֲמִים לְתַיִם:
ואם לא אמר אינו חוזר.

וּנְאֻמָּן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים: כְּרוּךְ אַתָּה

יְהוָה יְהוָה ^{יֵאֱהוּנְהִי} מְחַיֶּה הַמֵּתִים:

و بیاد آورنده اعمال نیک پدران (ابراهیم، اسحق و یعقوب)، خدایی که منجی (ماشیح) را با محبت بخاطر نام خود برای فرزندان فرزندان آنها می آورد.

(در ده روز بین روش هسانا و کیبور خوانده می شوند)

ای پادشاه خواهان حیات، ما را برای زندگی یاد کن، بخاطر خودت که خدای جاوید می باشی ما را در دفتر زندگانی ثبت بفرما.

اگر گفتن این جمله را فراموش نمود و قبل از گفتن نام خدانود در براخی **מִיָּה אֱבְרָהָם** آنرا بیاد آورد، برمی گردد و آنرا می خواند و در غیر اینصورت بر نمی گردد بلکه **תְּפִילָּה** را ادامه می دهد.

מֶלֶךְ ای پادشاهی که کمک کننده و نجات بخش و مدافع می باشی.

(تعظیم دوم) تو ای خدا مدافع ابراهیم، متبارک هستی.

אֱלֹהֵי خداوندا، تو تا ابد توانا هستی، زنده کننده مردگان تو می باشی، قدرت تو برای نجات دادن زیاد است.

(در تابستان یعنی از **תְּפִילָּה** موساف روز اول موعود **פֶּסַח** تا ابتدای موساف ششمینی **עֶסְרֵת** می گویند:

شبشم را می بارانی

اگر اشتباهاً **מְשִׁיב הַרְבֵּה** را ذکر کرد تا قبل از ذکر نام خدانود در براخی **מִיָּה אֱבְרָהָם** می تواند برگردد و

آنرا اصلاح نماید اما اگر پس از گفتن نام خدانود آنرا بیاد آورد، به ابتدای **לחש** باز می گردد.)

(در زمستان یعنی از **תְּפִילָּה** موساف ششمینی **עֶסְרֵת** تا ابتدای **תְּפִילָּה** موساف روز اول **פֶּסַח** می گویند:

باد را به وزش در آورده و باران می بارانی

اگر اشتباهاً **מְשִׁיב הַרְבֵּה** گفت لازم نیست برگردد.)

زندگان را با احسان روزی می دهی، مردگان را با مراسم بسیار احیاء می فرمایی، افتادگان را تکیه گاهی، شفادهنده بیمارانی، اسیران را رهایی می بخشی، قول خود را برای خفتگان خاک بجا می آوری. چه کسی مانند تو دارای قدرت است؟ و که به تو شبیه است؟ سلطانی که می میرانی و زنده می کنی و نجات را شکوفا می سازی.

(در ده روز بین روش هسانا و کیبور خوانده می شود:

کیست همانند تو، ای پدر مهربان که مخلوقاتش را با رحمت برای (ادامه) زندگی بیاد آورد؟

اگر گفتن این جمله را فراموش نمود و قبل از ذکر نام خدانود در براخی **מִיָּה אֱבְרָהָם** آنرا بیاد آورد،

برمی گردد و آنرا می خواند در غیر اینصورت بر نمی گردد؛ بلکه **תְּפִילָּה** را ادامه می دهد.)

تو درباره احیای مردگان امین می باشی. تو ای خدا زنده کننده مردگان، متبارک هستی.

ערבית של שבת קצט
 אתה קדוש ושמוך קדוש. וקדושים בכל-
 יום יהללוך סלה: פרוך אתה
 יהוה אלהינו יהוה האל הקדוש:
 בעשיית אומרים המלך הקדוש:

ואם שכח ואמר האל הקדוש או שהוא מסופק, תזור לראש התפלה

אתה קדושת את יום השביעי לשמוך יפסיק.
 תכלית מעשה שמים וארץ. וברכתו
 מכל הימים. וקדושתו מכל הזמנים וכן
 כתוב בתורתך:

"ויכלו השמים והארץ וכל צבאם: ויכל
 אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר
 עשה. וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו
 אשר עשה: ויברך אלהים את יום השביעי
 ויקדש אתו. כי בו שבת מכל מלאכתו
 אשר-ברא אלהים לעשות:

ישמחו במלכותך שומרי שבת וקוראי עונג.
 עם מקדשי שביעי. כלם ישבעו
 ויהענגו מטובך. והשביעי רצית בו

(ט) בראשית ב'.

אתה קדוש تو مقدسی و نام تو مقدس است و مقدسین (فرشتگان و افراد صدیق) در هر روز تو را همواره مدح می گویند. تو ای خدا، قادر مقدس، مبارک هستی.

(در ایام بین روش‌هشانا و کیبور بجای **האל הקדוש** گفته می‌شود)

המלך הקדוש 'پادشاه مقدس'

در صورت شک یا اشتباه، اگر بلافاصله و قبل از شروع **אתה קדוש** تصحیح نکرد

باید به ابتدای تفیلا بازگردد.

אתה קדשת تو، روز هفتم را که کمال مطلوب آفرینش آسمان‌ها و زمین است بخاطر نام خودت مقدس فرمودی، آنرا از میان همه روزها مبارک نموده و آنرا از میان همه زمانها تقدس بخشیده‌ای و اینچنین در تورات تو نوشته شده است:

ויכלו (آفرینش) آسمان‌ها و زمین و تمام متعلقاتشان خاتمه یافتند. خداوند در روز هفتم عمل پیدایش را که انجام داده بود، به پایان رسانید و در روز هفتم از تمام آفرینش که انجام داده بود، دست کشید. خداوند روز هفتم را برکت نموده و مقدس ساخت زیرا در آنروز خداوند از تمام کارش - که آفرینش پدیده‌ها و نیز مواردی برای تکامل (توسط انسان) بود - دست کشید.

שמחת افرادی که روز شبات را نگه می‌دارند و آنرا روز لذت (معنوی) می‌خوانند با پذیرش ملکوت تو شاد می‌گردند، قومی که تقدس شبات را نگه می‌دارد، همه از نعمات تو سیر شده و لذت می‌برند. (زیرا) روز هفتم مورد رضای تو بوده و آنرا مقدس فرمودی (که در آنروز «مان» نیارید).

ר ערבית של שבת
 וְקַדְשָׁתוּ. חֲמֵדַת יָמִים אוֹתוֹ קָרְאתָ זֶכֶר
 לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:
 אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רִצָּה נָא בְּמִנוּחַתֵּנוּ.
 קִדְשָׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ שִׁים חֲלִקְנוּ
 בְּתוֹרָתְךָ שִׁבְעֵנוּ מִטּוֹבָךָ. שִׂמַּח נַפְשָׁנוּ
 בִּישׁוּעָתְךָ. וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאַמֶּת.
 וְהַנְּחִילֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרִצּוֹן
 שֶׁבֶת קִדְשֶׁךָ. וְיִנוּחוּ בָּהּ כָּל יִשְׂרָאֵל מִקִּדְשֵׁי
 שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִקִּדְשֵׁי שֶׁבֶת:
 רִצָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
 וְלִתְפִלָּתָם שְׁעָה. וְהַשֵּׁב הָעֲבוּדָה
 לְדַבִּיר בֵּיתְךָ. וְאֲשֵׁי יִשְׂרָאֵל וְתִפְלָתָם מְהֵרָה
 בְּאַהֲבָה תִּקְבַּל בְּרִצּוֹן. וְתֵהִי לְרִצּוֹן תָּמִיד
 עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ:

בִּרְחַ וּבְחוּהָ"מ אוֹ יַעֲלֶה וְיִבֵּא וְאִם לֹא אָמַר מְחִזְרִין אוֹתוֹ חוּץ מִעֲרֵבִית שֶׁל רִחַ.
 אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיִבֵּא וְיַגִּיעַ וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַע
 וְיִסְקַד וְיִזְכֵּר וְיִקְרָגֵנוּ וְיִקְרָא וְיִבְרַח וְיִשְׁלַח וְיִשְׁלַח וְיִשְׁלַח וְיִשְׁלַח
 עִירָךְ. תִּקְרָא מְשִׁים בְּנֵי עִבְדֶּךָ. תִּקְרָא כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ
 לְפָלְיָה לְטוֹבָה. לְחַן לְחַסֵּד וּלְרַחֲמִים. לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. כָּיוֹם

בְּרַאשׁ חֹדֶשׁ רִאשׁ חֹדֶשׁ הַקָּדוֹם

عزیزترین روز نامیدی، یادبود عمل آفرینش (که در روز هفتم خاتمه یافته بود).

א-להינו خدای ما و خدای اجداد ما، تمنا داریم که روز استرجاحت ما، موجب رضای تو باشد. ما را با فرمان‌های مقدس گردان، قسمت ما را در تعالیم (شریعت و) تورات خود قرار ده و ما را از نعمات خود سیر گردان، جانمان را با نجات خود شاد کن، قلبمان را در راه عبادت صحیح خودت طاهر نما. ای خدا خالق ما، با محبت و با رضا، شبات مقدست را به ما سهم بده تا تمام بنی اسرائیل مقدس کنندگان نام تو، در آن آسایش یابند. تو ای خدا مقدس کننده شبات، متبارک هستی.

ב-לה ای خدا خالق ما نسبت به قوم بنی اسرائیل راضی شو و به تفیلائی آنها توجه نما و انجام مراسم عبادت خاص (تقدسم قربانی‌ها) را به صحن خانه مقدس خود (بت‌همیقداش) باز گردان و قربانی‌های سوختنی بنی اسرائیل و تفیلائی آنها را به زودی با محبت و رضا قبول فرما و عبادت قوم بنی اسرائیل همیشه مورد رضایت باشد.

(در اول ماه عبری و در ایام وسط سیح و سوکا قسمت زیر خوانده می‌شود. چنانچه در شب اول ماه این قسمت را نخواند، لازم نیست که برگردد و می‌تواند تفیلا را ادامه دهد در سایر ایام اگر خواندن این قسمت را فراموش نمود، اگر پس از گفتن **ב-לה** متوجه شد، برآخا را با **למדיני** خاتمه داده و به ابتدای **ב-לה** باز می‌گردد ولی اگر کلمات **הפחזיר** **שכינתו** **לציון** را گفته و هنوز **מודים** را شروع نکرده باشد همان جا **ב-לה** را می‌خواند و سپس **מודים** را شروع می‌کند و اگر کلمه **מודים** را ذکر کرد چنانچه تا قبل از رسیدن به **לושה** **שלוש** متوجه این موضوع شد به ابتدای **ב-לה** باز می‌گردد و چنانچه دقیقاً قبل از گفتن عبارت **לושה** **שלוש** متوجه شد، باید به ابتدای **לחש** بازگردد.)

א-להינו خدای ما و خدای پدران ما (امیدواریم که) تفیلائی ما و یاد ما و یاد پدران ما، یاد یروشالیم شهر تو، و یاد ماشیح بن داوید بنده تو و یاد تمام قوم خاندان اسرائیل در پیشگاهت برای رهایی بخوبی، برای آبرو، برای احسان و برای رحمت، برای زندگانی خوب و برای صلح و سلامتی، بالا رود و بیاید و برسد و دیده شود و مورد رضایت قرار گرفته و پذیرفته شده و مورد تفقد قرار گیرد، در روز:

(در روش‌خودش - اول ماه - می‌گوید): اول این ماه؛

ערבית של שבת רא

בחוה"מ ט"ח חג המצות הנה ביום מקרא קדש הנה.

בחוה"מ ס"ח חג הסוכות הנה ביום מקרא קדש הנה.

לְרַחֵם בּוֹ עַלֵינוּ וְלְהוֹשִׁיעֵנו. וְכָרְנוּ יְהוָהּ יְהוָהנוּ יֵאָדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ
לְטוֹבָה. וּפְקַדְנוּ בּוֹ לְבָרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנו בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים.
קְדָבֵר יִשְׁעָה וּבְחַמִּים. חַס וְחֲנּוּ וְחַמּוּל וְרַחֵם עַלֵנוּ. וְהוֹשִׁיעֵנו
כִּי אֵלֶיךָ שִׁעִינֵנו. כִּי אֵל מְלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אַתָּה:

וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. תַּחֲפֹץ בָּנוּ וְתִרְצָנוּ
וְתִחְוֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוֹבְךָ לְצִיּוֹן
בְּרַחֲמִים: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָהנוּ יְהוָהנוּ יֵאָדוּנָהּ הַמְּחַזֵּר
שְׂכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׂאַתָּה הוּא יְהוָהנוּ יְהוָהנוּ יֵאָדוּנָהּ (ו'נ)
אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד.
צוּרֵנוּ צוּר חַיֵּינוּ וּמִגֵּן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא. לְדָר
וְדָר נוֹדָה לָךְ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל-חַיֵּינוּ
הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל גְּשׁוּמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת
לָךְ. וְעַל-נַפְסֶיךָ שְׂבָכָה-יוֹם עֲמָנוּ וְעַל
גְּפֻלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שְׂבָכָה עֵת. עָרַב וּבִקֵּר
וְצַהֲרִים. הַטּוֹב כִּי-לֹא-כָלוּ רַחֲמֶיךָ. הַמְּרַחֵם
כִּי-לֹא תָמוּ חַסְדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם קוּיֵנוּ לָךְ:

(در ایام وسط موعدهٔ پسخ می‌گویند) این جشن مصاها، در این روز که مقدس خوانده شده است؛
(در ایام وسط موعدهٔ سوکا می‌گویند) این جشن سوکا، در این روز که مقدس خوانده شده است؛
برای رحم نمودن بر ما در این روز و برای نجات دادن ما، یادآوری شود. ای خدا! خالق
ما، ما را در این روز برای خوبی یادآور و در این روز با برکت ما را تفقد نما، و در این
روز ما را برای زندگی خوب نجات بخش؛ با کلام نجات و رحمت، شفقت کن و بر ما
لطف نما و عنایت کن و بر ما رحم فرما و ما را نجات ده زیرا به تو چشم دوخته‌ایم، چون
تو خدای قادر، پادشاه بخشنده و مهربان هستی.

אֱתָהּ و تو با رحم‌های بی‌کرانت به ما راغب باش و از ما راضی شو، و (امیدواریم که)
چشمان ما بازگشت (تجلی مقدس) تو را به صیون توأم با رحمت مشاهده نمایند.
تو ای خدایی که شخینای (نور فیض) خود را به صیون بازمی‌گردانی، متبارک هستی.

מוֹדִים (تنظیم سوم) ما به درگاه تو سپاس گفته و اقرار می‌کنیم که تو تا به ابد همان
خدای خالق ما و خالق پدران ما می‌باشی. پروردگار ما، صخرهٔ پناه زندگی ما، و سپر
نجات ما هستی. در هر دوره، تو را ستایش کرده و مدح تو را تعریف می‌کنیم، بخاطر
حیات ما که به دست تو سپرده شده و بخاطر جان‌های ما که در پیشگاه تو به امانت
گذاشته شده و بخاطر معجزات که در هر روز با ما همراهند و بخاطر کارهای
شگفت‌انگیز تو و خوبی‌های تو که در هر زمان، عصر و صبح و ظهر، با ما هستند. ای
(خدای) خوبی که رحم‌های تو پایان‌ناپذیر است، ای رحیمی که احسان‌هایت تمام
نمی‌شوند، برای همین از ازل (تا ابد) ما به تو امیدوار هستیم.

רב ערבית של שבת

בחנוכה ובפורים אומרים על הנסים ואם לא אמרו אין מחוירין אותו

על הנסים ועל הפרקן. ועל הגבורות. ועל התשועות ועל הנפלאות
ועל הנחמות שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה:

לפורים

בַּיָּמִי מֵרַדְכֵי וְאַסְתֵּר בְּשׁוֹשַׁן
הַבִּירָה. בְּשַׁעֲמֹד עַל יָדָם
הָמָן הָרָשָׁע. בְּקִשׁ לְהַשְׁמִיד
לְהַרְגוֹ וּלְאַבְדֵּךְ אֶת כָּל הַיְּהוּדִים
מִנְעַר וְעַד זָקֵן טָף וְנָשִׁים בַּיּוֹם
אֶחָד בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ
שִׁנַּיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אָבֵד
וּשְׁלָלָם לְבוֹז. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים הַפְּרַתְּ אֶת עַצְמוֹ
וְקִלְקַלְתָּ אֶת מַחְשַׁבְתּוֹ.
וַהֲיִשְׁבוֹתָ לוֹ גְּמוּלוֹ בְּרֵאשׁוֹ.
וְתָלוּ אוֹתוֹ וְאֶת בְּנָיו עַל הָעֵץ.
וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם גַּם וּפְלֵא וְנִדְּהָ
לְשִׁמָּה הַגָּדוֹל סְלָה:

לחנוכה

בַּיָּמִי מִתְתִּיבָה בֶּן יוֹחָנָן בְּהֵן גְּדוֹל
חֲשֵׁמוֹנָאִי וּבְנָיו בְּשַׁעֲמֹדָה
מַלְכוּת יוֹן דְּרִשְׁעָה עַל עַמָּךְ
יִשְׂרָאֵל לְשִׁבְתָּם תּוֹרְתָךְ וּלְהַעֲבִירָם
מִחֲקֵי רְצוֹנָךְ. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים עֲמַדְתָּ לָהֶם בְּעַת צָרָתָם.
רַבְּתָ אֶת רִיבָם. וַיִּנֶּתְ אֶת דִּינָם.
נִקְמַתְ אֶת נִקְמָתָם. מִסִּרְתָּ נְבוֹרִים
בְּיַד חֲלָשִׁים. וְרַבִּים בְּיַד מְעֻטִים.
וּרְשָׁעִים בְּיַד צַדִּיקִים. וְטַמְאִים
בְּיַד טְהוֹרִים. וְנֹדִים בְּיַד עוֹסְקֵי
רְעוּתָךְ. לָךְ עָשִׂיתָ שֵׁם גְּדוֹל
וְקָדוֹשׁ בְּעוֹלָמְךָ. וּלְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
עָשִׂיתָ תְּשׁוּעָה גְּדוֹלָה וּפּוֹרְקָן
בַּיּוֹם הַזֶּה. וְאַחַר כֵּן בָּאוּ בְּנֵיךְ

לְדַבֵּר בִּיחָד וּפְנוּ אֶת־הַיְכָלְךָ. וְטָהְרוּ אֶת־מִקְדָּשְׁךָ. וְהִדְלִיקוּ נְרוֹת
בְּחִצְרוֹת קִדְשֶׁךָ. וְקָבְעוּ שְׂמוֹנַת יָמֵי חֲנֻכָּה אֵלָיו בְּהִלָּל וּבְהוֹדָאָה.
וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם נְסִים וְנִפְלְאוֹת וְנִדְּהָ לְשִׁמָּה הַגָּדוֹל סְלָה:

{در ایام حنوکا و یوریم قسمت زیر خوانده می‌شود}

اگر گفتن آن را فراموش نمود، تا قبل از ذکر نام خلوند در براخای **לְאֵלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ** می‌تواند بازگردد و آن را بخواند، اما پس از ذکر نام خلوند در آن براخا برنمی‌گردد و می‌تواند این متن را در خاتمه **אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ** به این صورت ذکر نماید: **מִזְדִּים אֲנַחְנוּ לְךָ עַל הַנְּסִים ...** و ادامه آن

עַל הַנְּסִים بخاطر معجزات و رهایی و بخاطر آن قدرتمندی‌ها و نجات‌ها و بخاطر آن عجایب و تسلی‌هایی که برای پدران ما در این موقع از سال در آن روزگار انجام دادی، سپاسگزاریم.

{در یوریم خوانده می‌شود}

در ایام مسردخی و استر در شوش پایتخت (این موضوع واقع شد) هنگامی که هامان ظالم بر علیه آنها ایستاد (و توطئه کرد) خواست که تمام یهودیان را از جوان تا پیر، کودکان و زنان را در یک روز نابود کرده، قتل عام نماید و از یسین ببرد. در سیزدهمین روز ماه دوازدهم که همان ماه ادار است (این جنایت را انجام داده) و اموال آنها را به غارت ببرد، و تو با رحم‌های بی‌کراست نقشه و قصد او را خنثی کردی و افکارش را مشوش ساختی و کیفر اعمالش را بر سرش برگرداندی و او و پسرانش را بر چوبه دار آویختند و برای آنها (یهودیان) معجزات و کارهای شگفت‌انگیز انجام دادی (به همین خاطر) نام بزرگوار تو را همواره سپاس می‌گوییم. ■

{در حنوکا خوانده می‌شود}

در ایام متیشیا پسر یوحانان که ن گادول خشمونایی و پسرانش (این واقعه اتفاق افتاد) هنگامیکه حکومت ظالم یونان بر قوم بنی‌اسرائیل مسلط شد (احکامی صادر کردند) تا تورات تو را فراموش نموده و از قوانین مورد رضایت تو تخطی نمایند. و تو با رحم‌های بیکراست برای حمایت از آنها در زمان سختی و تنگنایشان قیام فرمودی. در نزاع، برای آنها جنگیدی، در قضاوت، آنها را عادلانه حکم نمودی، انتقام آنها را گرفتی، قدرتمندان را به دست ضعیفان، نفرات زیاد دشمن را بدست تعداد کم صالحان، شریران را بدست صادقان و افراد ناپاک را به دست افراد طاهر و افراد مرتد و گستاخ را بدست مجریان تورات خودت تسلیم نمودی. (و بدین وسیله) در جهانت برای خود، نام عظیم و مقدس کسب نمودی و برای قوم اسرائیل در چنین روزی نجات بزرگ و رهایی فراهم نمودی. و پس از این (وقایع) فرزندان تو به صحن خانه تو آمده و محراب مقدس تو را (از ناپاکی‌های یونانیان) خالی کردند و در خانه مقدست (بت‌همیقداش) را طاهر ساختند و در صحن مقدست چراغها (ی منورا) افروختند و این

هشت روز حنوکا را برای تمجید و سپاسگزاری تعیین کردند. و تو برای آنها معجزات و کارهای شگفت‌انگیز انجام دادی (به همین خاطر) نام بزرگوار تو را همواره سپاس می‌گوییم. ■

ערבית של שבת רג

וְעַל כָּלֵם יִתְבָּרַךְ וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא תָמִיד
שְׁמֶךָ מִלְּכֵנוּ לְעוֹלָם וָעֶד. וְכָל-הַחַיִּים
יִדְוֹךְ סְלָה :

בעשיית אומרים וכתוב לחיים טובים כל־כְּנֵי כְּרִיתָה :

אם לא אמר וכתוב ונזכר קודם שאמר ה' של ברכת הטוב שמך חזור. ואם לא
נזכר עד לאחר שאמר בא"ה אינו חזור.

וַיִּתְּלָלוּ וַיְבָרְכוּ אֶת-שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל בְּאַמַּת
לְעוֹלָם כִּי טוֹב. הֵא יִשׁוּעַתֵּנוּ וְעֲזַרְתֵּנוּ

סְלָה הֵאֵל הַטוֹב: כָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה יֵאָהֳרֹנְהִי (ה')

הַטוֹב שְׁמֶךָ וְלִךְ נָאֵה לְהוֹדוֹת (יכוין ס"ח כה"ח) :

שֵׁים שְׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חַיִּים חַן וְחֶסֶד

וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל-כָּל-יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ

וּבְרַכְנוּ אֲבִינוּ כְּלָנוּ כְּאַחַד בְּאוֹר פְּנִיךָ כִּי

בְּאוֹר פְּנִיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְהוָה יֵאָהֳרֹנְהִי אֱלֹהֵינוּ

תוֹרָה וְחַיִּים. אֶהְבָּה וְחֶסֶד. צְדָקָה וְרַחֲמִים.

בְּרָכָה וְשְׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרְכֵנוּ וּלְבָרַךְ

אֶת-כָּל-עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל כְּרוֹב-עוֹ וְשְׁלוֹם:

בעשרת ימי תשובה אומרים

וּבְסִפָּר חַיִּים בְּרָכָה וְשְׁלוֹם וּפְרִנְסָה טוֹבָה וִישׁוּעָה וְנַחֲמָה וְנִזְרוֹת

טוֹבוֹת. גִּזְרֵי וְנִכְחָב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל

לְחַיִּים טוֹבִים וְלְשְׁלוֹם: ואם לא אמרו אינו חזור.

ועל כלם و ای پادشاه، نام تو تا ابد همواره بخاطر تمام این موضوعها مبارک و رفیع و بلند مرتبه است و تمام موجودات زنده همواره تو را ستایش خواهند کرد.

(در روزهای بین روش‌هسانا و کیبور گفته می‌شود)

تمام فرزندان هم‌پیمانت را به زندگانی نیکو بنویس.

اگر گفتن این جمله را فراموش نمود، چنانچه تا قبل از ذکر نام خداوند در **בְּרַחֲמֵי אֱלֹהֵינוּ יְהוָה לְהוֹדוֹת** بخاطر آورد، برگشته و آن را بگوید، اما پس از ذکر نام خداوند باز نمی‌گردد؛ بلکه تفیلا را ادامه می‌دهد.

ויהללו و نام بزرگوار تو را که تا ابد نیکوست، براستی مدح گفته و مبارک

می‌خوانند. ای پروردگار خوب (تو) همواره خدای قادر نجات‌دهنده و کمک‌کننده ما هستی.

(تعظیم چهارم) تو ای خدا که نامت نیکوست و شکرگزاری برازنده توست، مبارک هستی.

שִׁים שְׁלוֹם صلح و سلامتی، خوبی و برکت، زندگی، آبرو و احسان و رحمت را بر

ما و بر تمام قوم بنی‌اسرائیل قرار بده. ای پدر ما! همگی ما را با نور جلالت برکت نما،

زیرا ای خدای خالق ما، با نور جلالت، تورا و زندگی، محبت و احسان، صداقت و

رحمت، برکت و صلح و سلامتی به ما اعطا نمودی. و (امید که) در نظرت خوش آید که

ما را برکت نمایی و تمام قوم بنی‌اسرائیل را با کثرت قدرت و سلامتی مبارک گردانی.

(در ده روز بین روش‌هسانا و کیبور خواننده می‌شود)

و در دفتر زندگانی، (به عنوان) برکت و سلامتی و روزی خوب و نجات و تسلی و

حکم‌های خوب یادآوری شویم و ما و تمام قوم بنی‌اسرائیل برای زندگانی خوب و برای

صلح و سلامتی در پیشگاهت نوشته شویم.

اگر این بخش را نکفت تا زمانی که نام خداوند را در **בְּרַחֲמֵי אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱת** ... ذکر نکرده است می‌تواند بازگردد

و این قسمت را بخواند اما پس از ذکر نام خداوند دیگر باز نمی‌گردد بلکه تفیلا را ادامه می‌دهد.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הוֹוֵה וְנֹאדְרֵינוּ יֵאֱהוּבָנְהִי הַמְּבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ

יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם אָמֵן:

יְהִי־לְרָצוֹן אִלֵּינוּ אֱמִרֵי־פִי וְהַגִּיזוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ.

יְהוָה וְנֹאדְרֵינוּ יֵאֱהוּבָנְהִי צוּרֵי וְגֵאֲלֵי:

אֱלֹהֵי נְצוּר לְשׁוֹנֵי מִרְעָה. וְשִׁפְתוֹתַי מִדְּבַר

מִרְמָה. וְלִמְקַלְלֵי נַפְשֵׁי תְהוֹם. וְנַפְשֵׁי

כַּעֲפָר לְכָל תְּהִיָּה. פֶּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ.

וְאַחֲרֵי מִצְוֹתֶיךָ תִּרְהוֹף נַפְשֵׁי. וְכָל־הַקָּמִים

עָלַי לְרָעָה. מִהֲרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקַל

מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לִמְעַן שְׂמֶךָ. עֲשֵׂה לִמְעַן

יִמְיָנֶךָ. עֲשֵׂה לִמְעַן תּוֹרָתֶךָ. עֲשֵׂה לִמְעַן

קְדוּשָׁתֶךָ. ^(א) לִמְעַן יִחַלְצוּן יְדִידֶיךָ. (רִית שֶׁם יֵלִי)

הוֹשִׁיעָה יִמְיָנֶךָ וְעֲנֵנִי: סְגוּלָה שֶׁלֹּא יִשְׁכַּח שְׁמוֹ לְיוֹם הַדִּין, יֵאֱמָר

כִּי כִּי סִסוּק מִתְנַיֵן הַמִּתְחִיל בְּאוֹת הַרְאִשׁוֹנָה וּמִסִּיִּים בְּאוֹת הַאֲחֵרוֹנָה שֶׁל שְׁמוֹ.

יְהִי־לְרָצוֹן אֱמִרֵי־פִי וְהַגִּיזוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ.

יְהוָה וְנֹאדְרֵינוּ יֵאֱהוּבָנְהִי צוּרֵי וְגֵאֲלֵי:

עוֹשֶׂה שָׁלוֹם (בְּעִשְׂיֵית אֵוִי הַשָּׁלוֹם) בְּמִרוֹמָיו הוּא

בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל

(א) תְּהִלִּים י"ט. (ב) שֶׁם ס'. (ג) שֶׁם י"ט.

ברוך تو ای خدای برکت کننده قوم بنی اسرائیل با سلامتی، متبارک هستی. آمَن.

گفتار دهانم و تفکر قلبم مورد رضایت درگاه تو باشند ای خدایی که صخره پناه من و نجات دهنده من هستی.

א-להי ای خدای من، زبانم را از بدی و لبانم را از سخن فریبنده محافظت نما و در

برابر نفرین کنندگانم، جان من آرام بماند و نفس من در برابر همگان چون خاک باشد.

قلبم را به فهم تعالیم توراتت بگشا و جان من، پیروی فرمان‌های تو را دنبال کند و تمام

کسانی که علیه من به بدی قیام می‌کنند، به زودی مشورتشان را باطل ساز و افکار آنها را

مشوش نما. این خواسته را بخاطر نام خودت انجام بده، بخاطر قدرت عظیم خودت انجام

ده. بخاطر تورات خودت انجام ده، بخاطر قداست خودت انجام بده. بخاطر آن که

محبوبانت خلاصی یابند با یمن خود نجات ده و مرا مستجاب فرما. (شایسته است که در این

قسمت یک پاسوق از تنخ- مجموعه تورا و کتب انبیای یهود- را ذکر نماید که با حرف اول نام عبری شخص

شروع و با آخرین حرف نام او خاتمه یابد.) گفتار دهانم و تفکر قلبم مورد رضایت درگاه تو باشند،

ای خدایی که صخره پناه من و نجات دهنده من هستی.

לושה שלום خدایی که صلح و سلامتی را در افلاکش برقرار می‌نماید، او با

رحمهایش برای ما و برای تمام قوم بنی اسرائیل صلح و سلامتی ایجاد نماید و بگویند

آمَن.

רה ערבית של שבת

כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן : ואחר כך יאמר

יהי רצון מלפניך יי אר"א שתבנה בית המקדש במהרה בימינו ומן
סלקנו בתורתך לעשות חקי רצונך ולעבדך בלבב שלם.

ואומר השליח צבור עם הקהל בקול רם ומעומד

וַיִּכְרְוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל-צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה. וַיִּשְׁבַּת
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל-מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ
אֱלֹהִים אֶת-יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ. כִּי בּוֹ שָׁבַת
מִכָּל-מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר-בְּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

ואח"כ השיץ אומר ברכה מעין שבע ואין היחיד אומר אותה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְּלֹכֵה יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל
הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא. אֵל עֲלִיּוֹן קוֹנֵה בְרַחֲמָיו
שָׁמַיִם וָאָרֶץ. מִגֵּן אֲבוֹת בְּדַבְּרוֹ. מְחַיֶּה מֵתִים
בְּמֵאֲמָרוֹ. הָאֵל (בְּשֵׁיט הַמְּלֹךְ) הַקְּדוֹשׁ שְׂאִין כְּמוֹהוֹ.
הַמְּנִיחַ לְעַמּוֹ בַּיּוֹם שֶׁבַת קְדָשׁוֹ. כִּי בָּם רָצָה לְהַנִּיחַ
לָהֶם. לְפָנָיו נַעֲבֹד בִּירְאָה וּפְחָד. וְנוֹדָה לְשִׁמּוֹ בְּכָל
יוֹם הַמִּיד מֵעֵין הַבְּרָכוֹת וְהַהוֹדָאוֹת. לְאֲדוֹן הַשָּׁלוֹם.
מְקַדֵּשׁ הַשְּׁבַת וּמְבָרֵךְ הַשְּׁבִיעִי. וּמְנִיחַ בְּקִדְשָׁהּ
לְעַם מְדֻשָּׁנִי עֲנֵג זִכְרֵךְ לְמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית:

(א בראשית ב')

יְהִי רָצוֹן אֵי שְׂדָה יֵצֵא מִן הַיָּד הַזֹּאת וְיִשְׁלַח אֶת הַיָּד הַזֹּאת לְעַבְדֵי הַיָּד הַזֹּאת
را به زودی در ایام ما بناگردانی و سهم ما را در تعالیم تورات خودت قرار دهی تا قوانین مورد
رضایت تو را انجام داده و با صمیم قلب تو را عبادت نمایم.

(شالیح صیور با جماعت در حالت ایستاده با صدای بلند متن ۱۶۲ را می‌خوانند.)

יְהִי רָצוֹן (آفرینش) آسمان‌ها و زمین و تمام متعلقاتشان خاتمه یافتند. خداوند در روز
هفتم عمل پیدایش را که انجام داده بود به پایان رسانید و در روز هفتم از تمام کار
آفرینش که انجام داده بود دست کشید. خداوند روز هفتم را برکت نمود و مقدس
ساخت زیرا در آن روز خداوند از تمام کارش - که آفرینش پدیده‌ها و نیز مواردی برای
تکامل (توسط انسان) بود - دست کشید.

(متن زیر را فقط شالیح صیور می‌خوانند.)

יְהִי רָצוֹן متبارک هستی تو ای خدا خالق ما و خالق اجداد ما، خدای ابراهیم، خدای
اسحق و خدای یعقوب، قادر بزرگوار، توانا و مهیب، قادر متعال، خدایی که با مراحمش
آسمان‌ها و زمین را بوجود آورد، با کلامش اجداد ما را حمایت و محافظت فرمود، با
امرش، مردگان را زنده خواهد نمود، خدای قادر *(از روش‌ها تا کیور گفته می‌شود: پادشاه)*
مقدسی که مانند ندارد، که به قوم بنی‌اسرائیل در روز شبات مقدسش آسایش بخشید زیرا
به آنها مایل بود تا به ایشان آرامش بخشد. به درگاه او با ترس و خوف عبادت نموده و هر
روز همواره با تبریکات و سپاس‌های بسیار، نامش را می‌ستاییم. سروری که سلامتی از
جانب اوست مقدس‌کننده شبات و برکت دهنده روز هفتم می‌باشد و به قومی که (در روز
شبات) آسوده‌اند با قداست آرامش می‌بخشد به یادبود واقعه آفرینش (که در روز هفتم
خاتمه یافته بود).

רו ערבית של שבת

אֱלֹהֵינוּ ואלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רָצָה נָא בְּמִנוּחֵינוּ. קִדְשֵׁנוּ
בְּמִצּוֹתֶיךָ שִׁים חֻלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שִׁבְעֵנוּ
מִטּוֹבֶךָ. שְׂמַח נַפְשֵׁנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהַר לְבַנּוּ לְעִבְדֶּךָ
בְּאַמֶּת. וְהִנְחִילֵנוּ יְהוָה^{יאהוונהי} אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה
וּבְרָצוֹן שֶׁבֶת קִדְשֶׁךָ. וְיִנּוּחוּ בָּהּ כָּל יִשְׂרָאֵל מִקִּדְשֵׁי
שְׁמֶךָ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה^{יאהוונהי} מִקִּדְשׁ הַשַּׁבָּת:

ואומר השי"ץ קדיש תתקבל.

א) מְזֻמּוֹר לְדוֹד. יְהוָה^{יאהוונהי} רַעִי לֹא אֶחָסֵר: בְּנֵאוֹת
דָּשָׂא יִרְבִּיצֵנִי. עַל־מִי מְנַחֹת יִנְהַלְנִי:
נַפְשֵׁי יִשׁוּבָב. יִנְחֵנִי בְּמַעְגְלֵי־צַדִּיק לְמַעַן שְׁמוֹ: גַּם
כִּי־אֵלֶךְ בְּגֵיא צְלָמוֹת לֹא־אִירָא רַע כִּי־אַתָּה עִמָּדִי.
שִׁבְטֶךָ וּמִשְׁעֲנֶתֶךָ הִמָּה יִנְחֵמֵנִי: תַּעֲרֶךְ לְפָנָי שְׁלֹחַן
נֶגֶד צַרְרֵי. דִּשְׁנֶת בְּשִׁמּוֹן רֵאשֵׁי כּוֹסֵי רוּיָה: אֵדָו
טוֹב וְחָסֵד יִרְדְּפוּנִי כָּל־יְמֵי חַיֵּי. וְשִׁבְתִּי בְּבֵית
יְהוָה^{יאהוונהי} לְאַרְךָ יָמִים:

ואו' קדיש יהא שלמא וברכו ואח"כ או'

עֲלִינוּ לְשִׁבְחָ לְאֲדוֹן הַכֹּל. לְתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר
בְּרֵאשִׁית. שְׁלֹא עֲשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאָרְצוֹת וְלֹא
שָׁמְנוּ כְּמִשְׁפַּחֹת הָאֲדָמָה. שְׁלֹא שָׁם חֻלְקֵנוּ כָּהֵם
וְגוֹרְלֵנוּ כְּכָל הַמוֹנָם. שְׁהֵם מִשְׁתַּחֲוִים לְהֶבֶל וְרִיק

ט) תהלים כ"ג.

א-ל-ה-י-י-ו خدای ما و خدای اجداد ما، تمنا داریم که روز استراحت ما، موجب رضایت تو باشد، ما را با فرمان‌هایت مقدس گردان، سهم ما را در تعالیم تورات خودت قرار ده و ما را از نعمات خود سیر گردان. جانمان را با نجات‌شاد ساز، قلبمان را در راه عبادت صحیح خودت طاهر نما. ای خدا، خالق ما، با محبت و با رضا، شبات مقدست را به ما سهم و ارث بده تا تمام بنی‌اسرائیل مقدس کنندگان نام تو در آن آسایش یابند. تو ای خدا مقدس کننده شبات، متبارک هستی.

(شالیح صیبور قدیش تیتقبل می‌گوید)

מ-ד-ב-ר سرودی از آن داوید (داوود)، خداوند شبان من است، محتاج به هیچ چیز نخواهم بود. در مراتع سبز مرا می‌خواباند، نزد آب‌های آرام مرا رهبری می‌کند. جانم را برمی‌گرداند و بخاطر نام خود به راه‌های عدالت هدایت می‌نماید. حتی اگر در وادی ظلمات راه روم، از هجوم بدی نخواهم ترسید زیرا تو با من هستی، چوبدستی و عصای (عتاب و تنبیه) تو مرا تسلی خواهد داد. سفره‌ای برای من به حضور دشمنانم می‌گسترانی، سر مرا با روغن تدهین نمودی و کاسه‌ام پر و لبریز است. تنها نیکویی و رحمت تمام ایام عمرم در پی من خواهد بود و در خانه خداوند با عمر طولانی ساکن خواهم بود.

(قدیش پوه شیلما و بارخو گفته می‌شود)

ל-ל-י-י-ו بر ماست که سرور همه مخلوقات را ستایش کنیم، خالق آفرینش را به بزرگواری تمجید گوئیم که ما را همچون ملت‌های کافر خلق نکرد و ما را چون طایفه‌های مشرک دنیا قرار نداد، نصیب ما را مانند آنها نکرد و سرنوشت ما را مانند افراد آنها نگردانید که آنها به هیچ و پوچ تعظیم کرده،

ז ערבית של שבת

וּמִתְפַּלְלִים אֶל אֵל לֹא יוֹשִׁיעַ. יִפְסִיק מִעַם. וְכִשְׂיֹאמֵר וְאִנְחֵנו
מִשְׁתַּחֲוִים יִכְרַע כָּל גּוֹפוֹ). וְאִנְחֵנו מִשְׁתַּחֲוִים לְפָנָיו מֶלֶךְ מַלְכֵי
הַמַּלְכִּים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֵה שָׁמַיִם
וְיוֹסֵד אֶרֶץ. וּמוֹשֵׁב יְקָרוֹ בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל. וְשֹׁכֵנֵת
עִזּוֹ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים. הוּא אֱלֹהֵינוּ וְאֵין עוֹד אַחֵר. אִמֵּת
מִלְּפָנָיו וְאִפְסָם זוּלָתוֹ. כִּפְתוּב בְּתוֹרָה. (א) וַיִּדְעַת הַיּוֹם
וְהַשְּׁבוּתָ אֶל-לִבְבְּךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים
בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל-הָאֶרֶץ מִתַּחַת. אֵין עוֹד:

עַל כֵּן נִקְוָה לָךְ יְהוָה יִשְׁחַדְנֵנוּ אֱלֹהֵינוּ לְרֵאוֹת
מִתְהַרְהַר בְּתַפְאֵרַת עֲזָךְ לְהַעֲבִיר גְּלוּלִים מִן הָאֶרֶץ
וְהַאֲלִימֵנוּ כְּרוֹת יִכְרַתוֹן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שְׁדֵי.
וְכִל-בְּנֵי בְּשָׂר יִקְרָאוּ בְּשִׁמְךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל-
רְשָׁעֵי-אֶרֶץ. יִפְירוּ וַיִּדְעוּ כָּל-יּוֹשְׁבֵי תַבְּלָא. כִּי לָךְ
תִּכְרַע כָּל-בָּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל-לְשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְהוָה
יִשְׁחַדְנֵנוּ אֱלֹהֵינוּ יִכְרַעוּ וַיִּפְלוּ וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יִקָּר יִתְנוּ.
וַיִּקְבְּלוּ כָּלֶם אֶת-עוֹל מַלְכוּתְךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מִתְהַרְהַר
לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת שְׁפָךְ הִיא. וְלְעוֹלָמֵי עַד
תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כִּפְתוּב בְּתוֹרָתְךָ. (ב) יְהוָה יִשְׁחַדְנֵנוּ |
יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: וַיֹּאמֶר (ג) וְהָיָה יְהוָה יִשְׁחַדְנֵנוּ

(א) דְּבַר־ד' (ב) שְׁמוֹת ט"ו. (ג) זְכַר־י"ד.

و برای معبودی که قادر به نجات دادن نیست نماز می خوانند (کمی مکتب نموده و با شروع عبارت بعدی تمام بدن خود را از کمر خم می نمایند) ولی ما به درگاه پادشاه پادشاهان که او مقدس و متبارک است تعظیم می نمایم، که او آسمان ها را برپا داشته و زمین را بنیاد نهاده است. جایگاه عزتش در آسمان ها از بالا و جلال قدرتش در عرش افلاک می باشد. او خدای ماست و خدای دیگری وجود ندارد. پادشاه ما حق است و جز او نیست. همانطور که در تورا مکتوب است: امروز بدان و همیشه به آن توجه داشته باش که خدا، او در آسمان ها از بالا و بر زمین از پایین خداوند است و (خدای) دیگری نیست.

לל بنابراین ای خدا خالق ما به تو امیدواریم تا بزودی شاهد شکوه قدرتت (بت همیقداشت) باشیم و بت پرستی را از سطح زمین از بین برده و بت ها نابود گردند و جهان را با حکومت الهی آراسته گردانی تا همه افراد بشر نام تو را بخوانند و همه شیرین جهان بسوی تو برگردند، تمامی ساکنین گیتی درک کنند و بدانند که (سزاوار است تنها) به درگاه تو هر فردی زانو زده و هر زبانی بنام تو قسم یاد نماید. خدا خالق ما، به درگاه تو همه زانو زده و تعظیم نمایند و به جلال نام تو احترام گذارده و همه انسانها یوغ حکومت تو را بپذیرند و بزودی تا ابد بر آنها پادشاهی نمایی زیرا سلطنت از آن توست و تا ابد با عزت حکومت خواهی نمود. همانطور که در تورات مکتوب است: خداوند تا ابد پادشاهی خواهد کرد.

و (در زخریای نبی) گفته شده است: خداوند بر تمام زمین پادشاه خواهد بود، و در آن روز خداوند یگانه و نام او یکتاست.

רח ערבית של שבת

לְמַלְךְ עַל-כָּל-הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד:

יש נוהגים לומר שיר זה אחד התפלה

יְגַדֵּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּכַּח. נִמְצָא וְאִין עַת אֵל מְצִיאוֹתוֹ: אֶחָד וְאִין
יְחִיד כִּיחֻדוֹ. נַעֲלָם וְגַם אִין סוּף לְאַחֲדוֹתוֹ: אִין לֹ דַמּוֹת
הַגּוֹף וְאִינוּ גּוֹף. לֹא נַעֲרוּךְ אֵלֵינוּ קְרוּשְׁתּוֹ: קְדָמוֹן לְכֹל דְּבַר אִשְׁר
נִכְרָא. רֵאשׁוֹן וְאִין רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ: הֵנוּ אֲדוֹן עוֹלָם לְכֹל נּוֹצֵר.
יּוֹרָה גְדֻלְתּוֹ וּמַלְכוּתּוֹ: שַׁפְעָה נִבְּוֹאָתוֹ נִתְּנוּ. אֵל אֲנָשֵׁי סִגְלָתוֹ וְתַפְאֲרָתּוֹ:
לֹא קָם בִּישְׂרָאֵל כַּמְשָׁה עוֹד. נִכְיָא וּמְכִיבֵי אֵת תְּמוֹנָתּוֹ: תּוֹרַת אִמַּת
נִתְּן לְעַמּוֹ אֵל. עַל יַד נִכְיָאוּ נֶאֱמַן בֵּיתוֹ: לֹא יִחְלִיף הָאֵל וְלֹא יִסֵּר.
דָּתוֹ לְעוֹלָמִים לְדוֹלָתּוֹ: צוּפָה וְיודֵעַ סַחְרָנוּ. סְבִיב לְסוּף דְּבַר בְּקְדָמוֹתּוֹ:
גּוֹמֵל לְאִישׁ חִסִּיד כַּמְפַעֵלוֹ. נוֹתֵן לְרֵשַׁע רַע כְּרִשְׁעָתּוֹ: יִשְׁלַח לְקַץ יַמִּים
מְשִׁיחָנוּ. לְפָדוֹת מַחְכֵי קֶץ יִשׁוּעָתּוֹ: מַתִּים יִחִיהַ אֵל בְּרוּב חִסְדּוֹ.
כְּרוּךְ עַדֵי עַד שֶׁם תְּהִלָּתּוֹ: אֵלֵה שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה לְעַקְדִים. הֵן הֵם יִסּוּד
דָּת אֵל וְתוֹרָתּוֹ: תּוֹרַת מִשְׁה אִמַּת וּנְבֹאָתּוֹ. כְּרוּךְ עַדֵי עַד שֶׁם תְּהִלָּתּוֹ:

סדר קידוש ליל שבת

אחר תפלת ערבית ילך מיד לביתו, ובכניסתו לבית יאמר בקול רם ובשמחה
שבת שלום, ואם אמו בחיים ינשק ידיה כי יש סוד בדבר, ויסתכל באור
הגג שברכו עליו ויסתכל רק בשתי גרות ויכוין א' כנגד זכור וא' כנגד שמור,
גם יכוין א' בהיא הראשונה וא' בהיא האחרונה שבשם הוי"ה, ויכוין שיאידו
גרות העליונים, ואח"כ יעמוד ע"י השלחן, במקום אשר הוא רוצה לשבת בו,
ויאמר דא היא סעודתא דחגל תפוחין קרישין ויקיף השלחן דרך ימין
בשתיקה פעם א', ויעמוד במקום שעמד בו מקודם ואח"כ יקח ב' אגודות הדס
בין שתי ידיו ויחברם יחד ויברך עצי בשמים ויריח, ואחר שיריח יאמר
זכור ושמור בדבור אחד נאמרו וגם יאמר ריח נחוח אשה לה'.
ואח"כ יקיף השלחן פעם ב' בשתיקה בעוד ההדס בידו ויעמוד במקומו ויאמר:

סדר ליל שבת רט

שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם מִלְּאֲבֵי הַשָּׁרָח מִלְּאֲבֵי עֲלִיּוֹן מִלְּדֵי מַלְכֵי הַמַּלְכִּים

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: גִּים

בּוֹאֲכֶם לְשָׁלוֹם מִלְּאֲבֵי הַשָּׁלוֹם מִלְּאֲבֵי עֲלִיּוֹן מִלְּדֵי מַלְכֵי הַמַּלְכִּים

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: גִּים

בְּרִכּוֹנֵי לְשָׁלוֹם מִלְּאֲבֵי הַשָּׁלוֹם מִלְּאֲבֵי עֲלִיּוֹן מִלְּדֵי מַלְכֵי הַמַּלְכִּים

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: גִּים

בְּשִׁבְתְּכֶם לְשָׁלוֹם מִלְּאֲבֵי הַשָּׁלוֹם מִלְּאֲבֵי עֲלִיּוֹן מִלְּדֵי מַלְכֵי

הַמַּלְכִּים הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: גִּים

בְּצִאתְכֶם לְשָׁלוֹם מִלְּאֲבֵי הַשָּׁלוֹם מִלְּאֲבֵי עֲלִיּוֹן מִלְּדֵי מַלְכֵי

הַמַּלְכִּים הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: גִּים

(א) כִּי מִלְּאֲבֵי יִצְחָקֶךָ (סִימָה שֵׁם יוֹהֲדִי) לְשִׁמְרֶךָ בְּקִרְבְּךָ:

(ב) יְהוָה הַנִּיחָה יִמְרוֹתַי וְשִׁמְרֵצֶאֱתָךְ וּבֹאֲדָהּ מִעֲטָה וְעַד-עוֹלָם:

(ג) אִשְׁתְּ-חֵיל מִי יִמְצֵא וְרַחֵק מִפְּנִינִים מִכְרָה: בְּטַח

בָּהּ לֵב בַּעֲלָהּ וְשִׁלַּל לֹא יַחְסֹר: גִּמְלַתְהוּ

טוֹב וְלֹא-אֲדַע כֹּל יְמֵי חַיֵּיהָ: דִּרְשָׁה צְמֹר וּפְשִׁטִים

וְתַעַשׂ בְּחִפְזָן פְּפִיָּה: הִיטָה פְּאֲנִיּוֹת סוֹחֵר מִמְּרַחֵק

תְּבִיא לַחֲמָה: וְתִקַּס וּבְעוֹד לִיָּה וְתַתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ

וְחֵק לְנַעֲלֹתֶיהָ: וּמָמָה שָׂדֶה וְתִקַּחְתּוּ מִפְּרֵי כִפְיָהּ

נִטְעָה פָּרִם: חֲנָרָה בַּעֲזוֹ מִתְּנִיָּה וְתֵאֱמָץ זְרוּעֹתֶיהָ:

טַעֲמָה כִּי-טוֹב סַחֲרָה לֹא-יִכְבֶּה בְּלִילָה גֵרָה: יִדְיָהּ

שְׂדֵחָה בְּפִישׁוֹר וְכִפְיָהּ תִּמְכּוּ פִלְדָּה: כִּפְּהָ פִרְשָׁה

לְעֵנִי וְיִדְיָהּ שְׂדֵחָה לְאֲבִיוֹן: לֹא-תִירָא לְבֵיתָהּ

(א) תַּחֲלִים צִי-א. (ב) שֵׁם קַיִא. (ג) מִשְׁלֵי לִי-א. (יֵד)

מִשְׁלַג בְּכָל־בֵּיתָהּ לְבַשׁ שְׁנַיִם: מְרַבְּדִים עֲשֵׂתָהּ־
 לָהּ שֵׁשׁ וְאַרְנָמָן לְבוּשָׁה: נוֹדַע בְּשַׁעְרִים בְּעֵלְהָ
 בְּשִׁבְתוֹ עִם־זִקְנֵי־אֶרֶץ: סְדִין עֲשֵׂתָהּ וְתִמְכַר וְחִזּוֹר
 נִתְּנָה לְפָנַעֲנִי: עֲזוֹ־וְהִדָּר לְבוּשָׁה וְתִשְׁחַק לְיוֹם
 אַחֲרוֹן: פִּיהָ פִּתְחָהּ בַּחֲכָמָה וְתוֹרַת־חֶסֶד עַל־לְשׁוֹנָה:
 צוֹפִיָּה הַלִּיכּוֹת בֵּיתָהּ וְלֶחֶם עֲצָלוֹת לֹא תֹאכַל:
 קָמוּ בַּיּוֹם וַיֵּאֱשְׁרוּהָ בְּעֵלְהָ וַיְהַלְלָהּ: רַבּוֹת בָּנוֹת
 עָשׂוּ חֵיל וְאֵת עֲלִית עַל־כָּל־נָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
 הֵיפִי אִשָּׁה יִרְאֵת־יְהוָה וְיִהְיֶה יֵאוֹנוֹתֶיהָ הֵיא תִתְהַלֵּל: תִּגְוֹ־
 לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרִים מִעֲשִׂיהָ:

אַתְּ קִיְנוּ סְעוּדָתָא דְמַהֲיִמְנוּתָא שְׁלִימָתָא חֲדוּתָא דְמַלְכָּא קַדִּישָׁא:
 אַתְּ קִיְנוּ סְעוּדָתָא דְמַלְכָּא. דָּא הוּא סְעוּדָתָא דְתַמְקַל
 תַּפּוּחִין קַדִּישִׁין (וְזַעֲרֵי אַנְפִּין וְעַתִּיקָא קַדִּישָׁא אַתְּנִן לְסַעֲדָא בְּהַדְּיָה):
 אֲהַלְלָהּ שֵׁם יְיָהִים בְּשִׁיר וְאַנְדְּלָנוּ בְּתוֹדָה: (ב) יְהוָה־הֵי יֵאוֹנוֹתֶיהָ עַד
 וּמִנֵּי בּוֹ בְּטַח לְבִי וּנְעוּרָתִי וַיַּעֲלוּ לְבִי וּמִשִּׁירֵי אַהוּדָנוּ:

וישורר בנעימות קול זה השיר ושמו של ר' יצחק לוריא ז"ל בקרבו:
 אֲזַמְר בְּשִׁבְחִין. לְמַעַל נוֹ פְתַחִין. דְּבַתְּקַל תַּפּוּחִין. דְּאֵינִין קַדִּישִׁין:
 נִזְמִין לָהּ הַשְׁתָּא. בְּפִתּוּרָא חֲדָתָא. וּבְמַעְרָתָא טַבְּתָא. דְּזַבְּרָא
 עַל רִישִׁין: יִמְיָא וּשְׁמָאֵלָא. וּבִיעִיָּהוּ כְּלָהּ. בְּקִשּׁוּמִין אֲזַלָּא. וּמֵאֲנִין
 וּלְבוּשִׁין: יַחֲבַק לָהּ בְּעֵלְהָ. וּבִיסוּדָא דִּילָהּ. דְּעַבִּיד נִיחָא לָהּ. יְהֵא
 בְּתִישׁ בְּתִישִׁין: צְנִחִין אַף עֲקָמִין. בְּמִילִין וּשְׁבִיתִין. בְּרַם אַנְפִּין

(א) תחלים ט"ט. (ב) סם כ"ח

סדר ליל שבת ריא

חֲדָתִין. וְרוּחִין עִם נַפְשֵׁין: חֲדוּ פְּנֵי יְיָ. וְעַל חֲדָא תְּרַחֲמֵי. נְהוּרָא
 לְהַיְמָנֵי. וּבִרְבָּאן דְּנִפְיָשִׁין: קְרִיבוּ שׁוֹשְׁבֵי גִינֵין. עֲבִידוּ תַּקּוּנֵין. לְאַפְשָׁא
 וַיִּנּוּ. וַיִּנּוּן עִם רַחֲשֵׁין: לְמַעַבְדַּ נְשֻׁמְתִין. וְרוּחִין חֲדָתִין. בְּתַרְתִּין
 וּבְתַלְתִּין. וּבְתַלְתָּא שְׁבָשִׁין: וְעַשׂוּרֵין שְׁבָעִין לְהַיְמָנֵי. וּמְלָכָא דְלַעֲלָא.
 דְתַתְּעַפֵּר בְּלָה. בְּקַדִּישׁ קְדִישֵׁין: רְשִׁימִין וְסְתִימִין. בְּגוּ כָּל עֲלָמִין.
 כְּרַם עֲתִיק יוֹסֵין. הֵלָא בְּשִׁישׁ בְּשִׁישֵׁין: יְהֵא רַעְוָא קַמִּיָּה. דְחַשְׁרֵי
 עַל עַמִּיָּה. דִּיתַעֲנַג לְשַׁמִּיָּה. בְּמִתִּיקִין וְרוּבְשֵׁין: אֲסַבְּרַ לְדַרוּמָא.
 מְגַרְתָּא דְסְתִימָא. וְשִׁלְחֹן עִם גְּהֵמָא. וּבְצַפּוֹנָא אַרְשֵׁין: בְּחַמְרָא טו
 כְּפָא. וּמְדַאנֵי אַסָּא. לְאַרוּם וְאַרוּסָה. לְהַתְּקַפָּא חֲלָשֵׁין: נַעֲבַד לְהוּן
 כְּתָרִין. בְּמִילִין יַקְדִּירִין. בְּשִׁבְעִין עַשׂוּרִין. דְעַל גְּבֵי חַמְשֵׁין: (שְׁבִיתִין
 וְשְׁבִימִין. מְסַבְּדִין דְרַחֲמִיקִין. מְדִילִין דְמַעֲשִׂיקִין. וְכָל וַיִּנּוּ סְרָשֵׁין): שְׁלֵבֵיתָא
 תַתְּעַפֵּר. בְּשִׁית גְּהֵמֵי לְסַטְר. בְּנוּן תַתְּקַשֵּׁר. וַיִּנּוּן דְכְּנִישֵׁין:

לְמַבְצַע עַל רִיפְתָא. בְּנוּתָא וּבְבִיעֲתָא. תְּרִין יוֹדִין נְקַטָּא. סְתִימִין
 וּפְרִישֵׁין: כּוֹשַׁח וַיְתָא דְכָּיָא. דְסַחֲמִין רַחֲמֵי. וַנְגִרִין נַחֲלָא.
 בְּנִוְהַ בְּלַחֲשֵׁין: הֵלָא גִימָא רִוּוּן. וּמִילִין דְנִגְנִידִין. דְלִיתְהוּן סַחֲמִוּוּן.
 סְמִירִין וּבְכִישֵׁין: אַתְעַפְרַת בְּלָה. בְּרוּז דְלַעֲלָא. בְּגוּ הַאי הִילּוּלָא.
 דְעִירִין קְדִישֵׁין:

וַיְהִי רַעְוָא מִן קַדָּם עֲתִיקָא קְדִישָׁא דְכָּל קְדִישֵׁין סְמִירָא דְכָּל
 סְמִירִין סְתִימָא דְכָּלָא דִּיתְמַשְׁדֵּי מְלָא. עַלֵּאָה מְנִיָּה לְמַלְיָא
 רִישֵׁיהַ דְהַעִיר אַנְפִּין וּלְהַפִּיל לְתַקַּל תַּפּוּחִין קְדִישֵׁין בְּנִהִירוּ דְאַנְפִּין
 בְּרַעְוָא וּבְחַדְוָתָא דְכָּלָא. וַיְתַמְשְׁדֵּי מִן קַדָּם עֲתִיקָא קְדִישָׁא דְכָּל
 קְדִישֵׁין סְמִירָא דְכָּל סְמִירִין סְתִימָא דְכָּלָא. רַעְוָתָא וְרַחֲמֵי חַנּוּא
 וְחַסְדָּא בְּנִהִירוּ עַלֵּאָה בְּרַעְוָתָא וְחַדְוָה עֲלֵי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵיתֵי. וְעַל

ריב סדר ליל שבת

כָּל הַנְּלוּיִם אֵלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עֲמִידָה וַיִּפְרָקוּן מִכָּל עֲקָתָן
כִּישִׁין דְּנִיתוּן לְעֵלְמָא. וַיִּזְמִין וַיְתִיב לָנָא וּלְכָל נַפְשָׁתָנָא חָנָא חֲסֵדָא
וְחַיִּי אַרְיֵי וַיִּזְמִין רִיחֵי וְרַחֲמֵי מִן קַדְמֵיהּ אֲבִיךָ:

המדקדים נוהגים לומר קודם קידוש לשון הווהר בפי ויקהל.

יזמא דא מתעטרא בשבעין עטרין. ושמא עילאה קדישא אשתלים
בכל סטרין. ואתנהירו כלהו דרגין וכלא בחדוה דברכאן ובקדושה
על קדושה ותוספת דקדושה. קדושה דמעלי שבתא דא איהי קדושה
דשבת בראשית. דרזא אתקדשא מתלתין ותרין שבילין ותלת דרגין
דתפוחין קדישין. ובעינן לאדכרא על האי קידושא כללא דעובדא
דבראשית. ונייחא ברזא דתלתין ותרין שבילין ותלת דרגין דאתכלילין
בהו רזא דסהדותא. דעובדא דבראשית. דהיינו ויכולו השמים והארץ
וכל צבאם וגו'. דאית בסהדותא דא תלתין וחמש תיבין. תלתין ותרין
שבילין ותלת דרגין דתפוחין קדישין. תלת דרגין אינון שביעי שביעי
שביעי. ואית ביה רזא דעלמא עילאה ורזא דעלמא תתאה ורזא דכל
טהימנותא. תלת זמנין אלהים. חד עלמא תתאה. וחד פחד יצחק.
וחד עלמא עילאה קדישא קדש קודשין. ובעי בר נש למסדה
סהדותא דא בחדוה וברעותא דלכא לאסהדא קמיה מאריה דמהימנותא.
וכל מאן דיסהיד דא וישווי לביה ורעותיה לדא סכפר על כל חובוי.
ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו
וכו'. האי קידושא איהו בחד מתקלא לקבל סהדותא דמהימנותא.
ואינון תלתין וחמש תיבין אחרנין כמא דאית בויוכלו. כלא סלקין
לשבעין תיבין לאתעטרא בהו שבת דמעלי שבתא. זכאה חולקיה דבר
נש דיכווין ברעותיה למלין אלין ליקרא דמאריה. בילאיו:

דיני הקידוש

א) משקיעת החמה חל עליו חובת קידוש ואסור לסעום שום דבר אפילו מים
קודם קידוש, ואפילו שלא התפלל עדיין ערבית. ב) אין קידוש אלא במקום
סעודה, ולכן אם קדש בבית אחד ואכל בבית אחר לא יצא ידי חובת קידוש.
ג) אחר הקידוש צריך לאכול לאלתר, כי יש סוברים שאם לא אכל עד לאחר
זמן לא יצא ידי חובת קידוש, ולכן יאכל מיד ולא יכניס עצמו בספק. ד) גם

סדר ליל שבת ריג

הנשים חייבות בקידוש מן התורה, ולכן קטן שלא הביא ב' שענות אע"פ שהוא בן י"ג שנה ויום א' אינו מוציא אחרים בקידושו לא איש ולא אשה. (ד) כוס הקידוש אפי' אם הוא נקי צריך הרחה מבפנים ושטיפה מבחוץ, ויהיה מלא על כל גדותיו, ולא יהיה פגום (אם שתו ממנו נקרא פגום) ויהיה שלם בשפתו ובבסיס שלו, וסדק אפי' בלא חסרון פוסל. (ו) אם קידש וקודם שטעם נשפך הכוס יביאו לו כוס אחר ויברך בפהיג בלבד וישתה, וכן היה אם הפסיק בדבור שלא מצרכי הסעודה. (ז) לכתחילה צריך שיטעום המקדש מלא לוגמיו, ומצוה מן המובחר לשתות רביעית, ומצוה שיטעמו כל המסובין מכוס הקידוש. (ח) אם אין לו יין יקדש על הפת, ובלילה כך יעשה יסול ידיו ויברך ענטזי וישב במקומו ויאמר ויכלו בעוד הפת מכוסה ואח"כ יגלגו ויברך המוציא ואינו בוצע, ובעוד שתי ידיו על הפת יאמר ברכת הקידוש ובוצע ואוכל. וביום אם יש לו חמר מדינה כגון שכר וכיוצא יקח כוס רביעית ויקדש עליו ויברך שהכל וישתה מלא לוגמיו, ואם אין לו שכר או שאינו יכול לשתותו יאמר קודם ברכת המוציא הפסוקים שנוהגים לומר בקידוש היום ואח"כ יברך המוציא ובוצע ואוכל. (ט) צריך לבצוע על ב' ככרות בכל סעודה מג' סעודות זכר למן דכתיב ביה לחם משנה ויהיו שלמות וצריך לשים על השלחן מפה תחת הפת ומפה אחרת על הפת ואחרי שישים מפה העליונה ישים ב' ידיו על השלחן ויאמר וידבר אר"י זה השלחן אשר לפני ה', ולפ"ד רבינו הארי" ז"ל צריך לסדר כשלחן י"ב ככרות לחם כסדר זה $\bigcirc \bigcirc \bigcirc$ ששה למטה וששה למעלה וקודם שיברך המוציא יקח ב' ככרות העליונים שבאמצע ויחברם יחד אחר באחר ובוה נעשים ככר א' שיש לו ב' פנים משני צדדיו כדמיון לחם הפנים ויאחזם בין ב' ידיו ויהיו מונחים על ב' הככרות התחתונים שבאמצע, ויכוין שהככר שבצד ימין הוא כנגד אות י' של שם הוי"ה ושבצד שמאל כנגד אות ו', ויברך המוציא ויבצע כזית מככר הימיני ויטבלנו במלח ג"פ ויטעום, ואח"כ יבצע שיעור כביצה ויתן לאשתו ואח"כ יבצע לשאר המסובין, ובעת שיבצע הכזית והכביצה הנז' יזהר שלא ישמיט מידו ככר הב', ואם אי אפשר לו לסדר י"ב ככרות, יסדר ד' ככרות ויעשה ג"כ כסדר הנזיל, וטוב שיהיה השלחן של ד' רגלים דוגמת השלחן שהיה במקדש.

קודם הקידוש יאמר לשם יחוד זה שהובא בסה"ק בן איש חי ש"ש ובל"ח ח"א.

לשם יחוד קבה"ו בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו ליחדא שם יי"ד
היא כוא"ו היא ביחודא שלים בשם כל ישראל הנה אנחנו
באים לקיים ס"ע דאורייתא לקדש את השבת ולקיים ס"ע דרכנן
לקדש על היין כמו שפירשו רז"ל פסוק זכור את יום השבת לקדשו
זכרהו בדברים הנאמרים על"י היין לתקן שורש מצות אל"ו כטקום

עליון. והרי אנחנו מוכנים להמשיך אורות עליונים לחקל רמפחין קדישין ע"י הכנה בסוד המעשה והכנה בסוד הדבור, ויהי רצון מלפניך ה' אומ"א שיעלה לפניך כאלו כוננו בכל הכונות הראויות לכיון בסוד המעשה ובסוד הדבור אשר יסדו לנו עבדיך חכמי ישראל בסדר הקידוש של שבת, ויעלה לפניך קידוש זה עם קידושי בניך היודעים ומכונים כהוגן וימשך שפע וברכה רבה בכל העולמות הק' ומשם ימשך שפע רב לנפשנו רוחנו ונשמתנו לעבדך באמת ולשסור את כל שבתות קדשך כל ימי חיינו במחשבה ודבור ומעשה ביראה ואהבה ושמחה רבה. והרי אנחנו מוכנים לקבל עלינו מיע של התשובה כמיש ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקולו. ויהי נועם וגו'.

ויהר"ם ה' אומ"א שיהא עתה עת רצון לפניך וימשך לנו ולנפשותינו ולבנינו ובנותינו ולכל ישראל שפע שלום טובה וברכה חיים חן וחמד ורחמים ע"י כיב צנורות עליונים אשר הם פתוחים ומריקים שפע וברכה מברכה העליונה מראש כל הכתרים, ויהר"ם ה' אומ"א שבזכות מצות מצינת כוס היין של הקידוש במים מלא ידינו מברכותיך מעושר מנתות ידיך, ובזכות יעקב תמיסיד אשר סיתק הנכורות בחסדים ככתוב ויבא לו יין וישת דארמי ליה מיא ביינא כן ברחסיד וחסדיך יתמתקו כל הנכורות והדינין וגמלנו חסדים טובים:

ויהר"ם ה' אומ"א שבזכות מצות הברכה של קידוש שבת על כוס יין מלא יתמלאו אותיות כוס שהם כ"ף ואיז סמ"ך שעולים מספר הברכה ויהיו צנורות לקבל לנו שפע הברכה מן הברכה העליונה מסקוד הברכות. ויתקיים בנו מקרא שכתוב יצו ה' אתך את הברכה באסמ"ך ובכל משלח ידיך, ועתה אדני אלהים חואל וברך את בית עבדך ומברכתך יבורך בית עבדך לעולם, יהיו לרצון וגו'.

יעמוד ויקבל את הכוס בשתי ידיו משתי ידיו של אדם אחר, ויעמידהו בצד שמאלו כנגד החזה, ואחיכ יסיר יד שמאל מהכוס ויאחזנו רק בימין, ואחיכ ימזוג לו אדם אחר את הכוס במים ביד ימינו, והמזיגה תהיה ג"ס דהיינו בג' הפסקות בוא"ו, ויגביהנו מעל השלחן טפח לפחות, ויתן עיניו בו ויכוין בהסתכלות עין ימין בה' הוירית שעולה מספר עין, וכן בהסתכלות עין שמאל יכוין בה' הוירית שעולה מספר עין, ויש גוהגים לראות את המצח בין ומכונים „מצח" מספר הצלחה.

סדר ליל שבת רמו

קודם הקידוש יאמר מזמור לדוד ח' רועי וגו' ואח"כ יאמר

יֹום הַשְּׁשִׁי א^א וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־
צְבָאָם: וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
מְלֶאכֶתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה. וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
מִכָּל־מְלֶאכֶתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים
אֶת־יּוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשׁ אֹתוֹ. כִּי בּו שְׁבֹת
מִכָּל מְלֶאכֶתוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

סְבִירי מְרָגֵן: (ועונין לַתַּיִם)

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
בּוֹרֵא פְרֵי הַגֶּפֶן: ויכין לַקִּיִּים מֵע דאורייתא של הקידוש
ועל חיינו מצוה דרבנן.

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְרָצָה בָּנוּ וְשִׁבֹּת
קִדְּשׁוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן הִנְחִילָנוּ זְכוֹרֹן
לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית תְּחִלָּה לְמִקְרָאֵי קִדְּשׁ
זְכוֹר לִיצִיאַת מִצְרַיִם וְשִׁבֹּת קִדְּשָׁךְ בְּאַהֲבָה
וּבְרָצוֹן הִנְחִילָתָנוּ: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה
מְקַדְּשׁ הַשְּׁבֹת:

(א) בראשית ב'

שב וישתה רביעית או מלא לוגמיו, ולא יברך אחריו ברכה אחרונה, דברפת המזון פוטרתו.

הבנים צריכים לנשק ידי אביהם ואמם וטוב לברך אותם, ויניח שתי ידיו על ראשו ויאמר

יְשִׁמְךָ אֱלֹהִים פְּאֶפְרִים וְכַמְנֶשֶׁה: יְבָרְכֶךָ ה' וַיְשַׁמְרֶךָ וגו'.

אחר הקידוש תיכף ומיד יטול ידיו כדין (כמבואר לקמן בהלכות נטייל), וצריך ליטול מעומד, וקודם נטיילה יאמר לשם יחוד הכתוב לקמן אחרי הלכות נטייל, ויגביה ידיו כנגד ראשו ויברך ענטי מעומד.

קודם שיברך המוציא יאמר

עיני כל אלך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו. פותח

את ידיך (יכוין מאד בסוסק זה כי בו עיקר הפרנסה וכשיאמר פותח את ידיך יכוין ר"ת שם פא"י שהוא מספר יאהדונגה"י, ומספר סא"ל, וס"ת חר"ת) ומשביע (גי' חת"ך) לכל חי רצון: ברוך מקדש השבת וישראל:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
הַמוֹצִיא לֶחֶם מִן הָאָרֶץ:**

יבצע ויסעום ואח"כ יתן לכל המסובין, ויזהר לאכול לא פחות מכביצה לחם דהיינו י"ח דרהם (58 גרם). אחר שיאכל כזית המוציא יאמר

לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה בדחילו ורחימו, ורחימו ורחילו ליחודא שם י"ה כו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל הריני פוכן לקיים מצות סעודה ראשונה של שבת לתקן את שורשה במקום עליון והיא כנגד יצחק אבא קדישא וכזכורתו נצול מחללו של משיח ויקויים בנו מקרא שכתוב והרכבתיך על במתי ארץ, ויהי נועם וכו'.

יש נוהגים לומר זוה"ק מ' יתרו ד' מ"ח ע"א המדבר מכבוד סעודת שבת

זכור את יום השבת לקדשו. רבי יצחק אמר כתיב ויברך אלהים את יום השביעי וכתיב במן ששת ימים תלקטוהו וכיום השביעי שבת לא יהיה בו. כיון דלא משתכחי ביה מזוני מה ברכתא אשתכח ביה אלא הכי תאנא כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליין. ותאנא אמאי לא אשתכח מנא ביומא שביעאה משום דההוא יומא מתברכאן מניה כל שיתא יומין עלאין וכל חד וחד

סדר ליל שבת

ר"ז

יחייב סוּזוּגָה לַתַּתָּא. כֵּל חַד בְּיוֹמוֹי מַהֲהִיא בְּרַכָּא דְּמַתְּכֻרְכָּאן בְּיוֹמָא
שְׁבִיעָאָה. וּבְגִיכְ מָאן דַּאִיהוּ בְּדִרְגָא דְּמַהֲיִמְנוּתָא בְּעֵי לְסִדְרָא פְּתוּרָי
וְלִאֲתַקְנָא סְעוּדָא בְּלֵילָא דְּשַׁבְּתָא בְּגִין דִּיתְכַרְךְ פְּתוּרִיהּ כֵּל אִינוּן
שִׁיתָא יוֹסִין דְּהָא בַּהֲהוּא זִמְנָא אֲזִדְמֵן בְּרַכָּה לְאַתְּכֻרְכָּא כֵּל שִׁיתָא
יוֹסִין דְּשַׁבְּתָא. וּבְרַכְתָּא לָא אֲשַׁתְּכַח בְּפְתוּרָא רְקִינִיא וְעִיכְ בְּעֵי לְסִדְרָא
פְּתוּרִיהּ בְּלֵילָא דְּשַׁבְּתָא בְּנַהֲמָא וּבְמִזְוּגִי. רַבִּי יִצְחָק אָמַר אֲפִילוּ בְּיוֹמָא
דְּשַׁבְּתָא נְסִי. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר בְּעֵי לְאַתְּעֻנְגָא בַּהֲאִי יוֹמָא וְלִמִּיכָל
תְּלַת סְעוּדָתִי בְּשַׁבְּתָא בְּגִין דִּישַׁתְּכַח שְׁבַעָא וְעֻנְגָא בַּהֲאִי יוֹמָא בְּעַלְמָא.
ר' אבא אָמַר לְאֲזִדְמֵנָא בְּרַכְתָּא בְּאִינוּן יוֹסִין דְּלְעִילָא דְּמַתְּכֻרְכָּאן מַהֲאִי
יוֹמָא וְהֲאִי יוֹמָא מְלִיָּא רִישֵׁיהּ דְּזִיא מַטְלָא דְּנַחֲתִית מַעְתִּיקָא קְדִישָׁא
סְתִימָא דְּכֵלָא וְאֲטִיל לְחַקְלָא דְּתַפּוּחִין קְדִישִׁין תְּלַת זְמַנִּי מְכַד עֵייל
שַׁבְּתָא בְּגִין דִּיתְכַרְכוּן כֻּלְּהוּ כַּחְדָּא. וְעַל דָּא בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְּעֻנְגָא תְּלַת
זְמַנִּין אֲלִין דְּהָא בַּהֲאִי תְּלִיָּא מַהֲיִמְנוּתָא דְּלְעִילָא בְּעַתִּיקָא קְדִישָׁא וּבְזִיא
וּכְחַקְלָא דְּתַפּוּחִין. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְּעֻנְגָא בַּהֲוּ וְלִמְחַדִּי בַּהֲוּ. וּמָאן
דְּנָרַע חַד סְעוּדָתָא מְנִייהוּ אַחְזִי פְּנִימּוֹתָא לְעִילָא וְעוֹנֶשְׁיָהּ דְּהֲהוּא בַר
נֶשׁ סְגִי בְּגִינִי כֵּךְ בְּעֵי לְסִדְרָא פְּתוּרִיהּ תְּלַת זְמַנִּי מְכַד עֵייל שַׁבְּתָא
וְלָא יִשְׁתַּכַּח פְּתוּרִיהּ רִיקְנָא וְתִשְׁרִי בְּרַכְתָּא עֲלֵיהּ כֵּל שְׂאָר יוֹמֵי
דְּשַׁבְּתָא וּבַהֲאִי מְלָה אַחְזִי וְתִלִּי מַהֲיִמְנוּתָא לְעִילָא. ר' שְׁמַעוֹן אָמַר תַּאי
מָאן דַּאֲשֻׁלִּים תְּלַת סְעוּדָתִי בְּשַׁבְּתָא קְלָא נְפִיק וּמְכֻרָא עֲלֵיהּ אֲז
תַּתְּעֻנְג עַל ה' דָּא סְעוּדָתָא חֲדָא לְקַבֵּל עַתִּיקָא קְדִישָׁא דְּכֵל קְדִישִׁין.
וְהִרְכַּבְתִּיךְ עַל בִּמְתֵי אֲרִץ דָּא סְעוּדָתָא תְּנִינָא לְקַבֵּל חַקְלָא דְּתַפּוּחִין
קְדִישִׁין. וְהֵאֱכַלְתִּיךְ נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבְיָךְ דָּא הוּא שְׁלִימוּ דַּאֲשֻׁתְּלִים בּוֹעִיר
אֲנַפִּין וְלְקַבְּלִייהוּ בְּעֵי לְאַשְׁלֵמָא סְעוּדָתִיהּ וּבְעֵי לְאַתְּעֻנְגָא בְּכֻלְּהוּ
סְעוּדָתִית וְלִמְחַדִּי כֵּל חַד וְחַד מְנִייהוּ מִשּׁוּם דַּאִיהוּ מַהֲיִמְנוּתָא שְׁלִימָתָא
וּבְגִיכְ שַׁבְּתָא אַתִּיקְר מְכַל שְׂאָר זְמַנִּין וְחַנִּין מִשּׁוּם דְּכֵלָא בִּיהּ
אֲשַׁתְּכַח וְלָא אֲשַׁתְּכַח הֲכִי בְּכֻלְּהוּ זְמַנִּי וְחַנִּי. אָמַר רַבִּי חִיָּיא בְּגִין כֵּךְ
מִשּׁוּם דַּאֲשַׁתְּכַח כֵּלָא בִּיהּ אֲדַכֵּר תְּלַת זְמַנִּין דְּכַתִּיב וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם
הַשְּׁבִיעִי. וַיִּשְׁכַּח בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיְכַרְךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי. ר' אבא
(גִּימ' רַב הַמְּנוּנָא סַבָּא) כֵּךְ הוּא יִתִּיב בְּסְעוּדָתָא דְּשַׁבְּתָא הוּא חֲדִי
כֵּל חַד וְחַד וְהוּא אָמַר דָּא חִיא סְעוּדָתָא קְדִישָׁא דְּעַתִּיקָא קְדִישָׁא

ריח סדר ליל שבת

סתימא רכלא. בסעודתא אחרא הוה אמר דא היא סעודתא דקב"ה וכן בכלהו סעודתי והוה חדו בכל חד וחד. כד הוה אשלים סעודתי אמר אשלימו סעודתי דסהימנותא ר' שמעון כד הוה אתי לסעודתא הוה אמר הכי אתקיננו סעודתא דסהימנותא עילאה אתקיננו סעודתא דמלכא והוה יתיב וחדו כד אשלים סעודתא תליתאה הוה סכריזו עליה אז תתענג על ה' והרכבתיך על במתי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך. אמר ר' אלעזר לאכווי אליו סעודתי היך סתתקנן אמר ליה ליליא דשבתא כתיב והרכבתיך על במתי ארץ ביה בליליא מתברכא מסרוניתא וכלהו חקל תפוחין ומתברכא פתוריה דב"נ ונשטמא אתוספת ביה וההוא ליליא חדוה דמסרוניתא תוי. ובקי בר נש לסחדי בחדוותא ולמיכל סעודתא דמסרוניתא. כילאיו :

ילמוד על שלחנו ח' טריקים ראשונים ממסכת שבת, ואם קשה עליו ילמוד רק ד' טריקים הראשונים ואם גם זה אינו יכול ילמוד לכה"פ פרק א'.

פרק א' יציאות השבת. שמים שהן ארבע בפינים. ושמים שהן ארבע בחוץ. פיצד. העני עומד בחוץ ובעל הבית בפינים. פשט העני את ידו לפנים. ונתן לתוף ידו של בעל הבית. או שנטל מתוקה והוציא. העני תיב. ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ. ונתן לתוף ידו של עני. או שנטל מתוקה והקנים. בעל הבית תיב והעני פטור. פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוקה או שנתן לתוקה והוציא. שניהם פטורים. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוקה או שנתן לתוקה והקנים. שניהם פטורים: ב לא ישב אדם לפני הפסח סמוך למנחה עד שיתפלל. לא יבגס אדם למרחק ולא לכורסקי ולא

יציאות השבת, הוצאות מרשות לרשות: שמים, מן התורה: ארבע, מדרבנן ששם הוסיפו ב' לאסור לכתחילה: בחוץ, לעני עומד בחוץ ברה"ב: חייב, שעשה מלאכה שלימה עקירה ברה"ב והנחה ברה"י: פטורין, שלא עשה שום אחר: אכרה שלימה וכתיב בעשותם העושה כולה ולא מקצתה: הספר, להסתפר: לטרחין, שמא יתעלף וסעמא וכולהו שמא ימסך ויעבור זמן תפלה: לכורסקי, משם עבוי ערות:

סדר ליל שבת ריט

לְאָבֶל וְלֹא לְדוֹן וְאִם הִתְחִילוּ אִין מַפְסִיקוֹן. מַפְסִיקוֹן לְקִרְיַת שְׁמַע
 וְאִין מַפְסִיקוֹן לְתַפְלָה: ג' לֹא יֵצֵא הַחַיִּט בְּמַחְטוֹ סְמוּךְ לַחֲשֵׁכָה
 שְׁמַא יִשְׁכַּח וַיֵּצֵא וְלֹא הַלְבָּלָר בְּקוֹלְמוֹסוֹ וְלֹא יַפְלָה אֶת בְּלִיז
 וְלֹא יִקְרָא לְאוֹר הַגֶּר. בְּאַמְת אָמְרוּ הַחֲזוֹן רוּאָה הֵיכָן תִּינוּקוֹת
 קוֹרְאִים אָבֶל הוּא לֹא יִקְרָא. בְּיוֹצֵא בּוֹ לֹא יֵאבֵל הַזֶּב עִם הַזֶּבֶה
 מִסְּנֵי הַרְגֵל עֲבָרָה: ד' וְאֵלּוּ מִן הַהֲלָכוֹת שְׁאָמְרוּ בְּעֵלִית תְּנַנְיָה
 בְּן חֲזַקְיָה בֶן גּוֹרִיזוֹן בְּשִׁעְלוֹ לְבַקְרוֹ נִמְנוּ וְרָבוּ בֵּית שְׁמַאי עַל בֵּית
 הַלֵּל וְשִׁמוּנָה עֶשֶׂר דְּבָרִים גּוֹרוּ בּוֹ בְּיוֹם: ה' בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים
 אִין שוֹרִין דְּיוֹ וְסַמְמָנִים וְכַרְשִׁינִים אֶלָּא כְּדִי שְׁיִשׁוּרוּ מִבְּעוֹד יוֹם
 וּבֵית הַלֵּל מִתִּירִין: ו' בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אִין נוֹתְנִין אוֹנִין שָׁל
 פְּשִׁתָּן לְתוֹךְ הַתְּנוּרָה אֶלָּא כְּדִי שְׁיִהְיִילוּ מִבְּעוֹד יוֹם וְלֹא אֶת הַצֶּמֶר
 לְיוֹרָה אֶלָּא כְּדִי שְׁיִקְלוֹשׁ הָעֵץ וּבֵית הַלֵּל מִתִּירִין: ז' בֵּית שְׁמַאי
 אוֹמְרִים אִין פּוֹרְשִׁין מְצוּדוֹת תְּיָה וְעוֹפוֹת וְדָגִים אֶלָּא כְּדִי שְׁיִצְוּוּ
 מִבְּעוֹד יוֹם וּבֵית הַלֵּל מִתִּירִין: ח' בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אִין מוֹכְרִין
 לְנִבְרִי וְאִין טוֹעֲגִין עִמּוֹ וְאִין מְגִבִּיהִין עֲלֵיוֹ אֶלָּא כְּדִי שְׁיִנְיַע לְמָקוֹם
 קָרוֹב וּבֵית הַלֵּל מִתִּירִין: ט' בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אִין נוֹתְנִין עוֹרוֹת
 לְעֶבְדָּן וְלֹא בָּלִים לְכוּבֶם נְכָרִי אֶלָּא כְּדִי שְׁיִעֲשׂוּ מִבְּעוֹד יוֹם
 וּבִבְלָן בֵּית הַלֵּל מִתִּירִין עִם הַשָּׁמֶשׁ: י' אָמַר רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן
 זַבְדַּיִלָּא נוֹתְנִין הָיוּ בֵּית אַבָּא שְׁהָיוּ נוֹתְנִין כְּלִי לְכֹן לְכוּבֶם נְכָרִי
 שְׁלֹשָׁה יָמִים קוֹדֶם לְשַׁבָּת וְשׁוּן אֵלּוּ וְאֵלּוּ שְׁטוֹעֲנִים קוֹרוֹת בֵּית

הַחַיִּט, הַחוֹפֵר בְּגָדִים: וַיֵּצֵא, מִתְחַשֵּׁךְ: לְבַלְרָה, סוֹפֵר: יַפְלָה אֶת כְּלִי, מִבְּעַר חֲכָנִים מִבְּגָדָיו: הַחֲזוֹן, מִלְמַד תִּינוּקוֹת: נִסְנוּ וְרָבוּ, כְּלוֹמֵר שֶׁכָּאוּ לִמְנִין וַיִּנְצְאוּ שֶׁל ב"ש מְרוֹבִיץ: דְּיוֹ, סַמְמָנִין שְׁעוֹשִׂין מִמֶּנּוּ דְּיוֹ: אוֹנִין, אֲגוּדוֹת: שִׁתְחַמְסוּ, הָעֵינַן, הַצֶּבַע: עִם הַשָּׁמֶשׁ, בְּעוֹד הַחַמְסָה זוֹרַחַת:

רכ סדר ליל שבת

הבדד ועגולי הנת: י אין צולחן בִּשְׂרָר בְּצֵל וּבִרְצָה אֵלָא כְּדֵי שִׁיְצוּלָה
 מְבַעוּד יוֹם. אִין נוֹתְנִין פֶּת לְתַנּוּר עִם חֲשֻׁבָה וְלֹא חֲרָרָה עַל גַּבֵּי
 גְּחָלִים אֵלָא כְּדֵי שִׁיקְרָמוּ פְּנֵיהָ מְבַעוּד יוֹם רַבֵּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר כְּדֵי
 שִׁיקְרוּם הַתַּחְתּוֹן שְׁלָה: יֵא מְשַׁלְשֵׁלִין אֶת הַפֶּסַח בַּתַּנּוּר עִם חֲשֻׁבָה
 וּמֵאַחֲזִין אֶת הָאוּר בַּמְדוּרָת בֵּית הַמִּזְבֵּחַ וּבִבְבּוּלִין כְּדֵי שִׁתְּאָחֹז
 הָאוּר בְּרָכָן רַבֵּי יְהוּדָה אוֹמֵר בַּפְּחָמִין קָל שְׂהוּא:

פּוֹק בִּי בְּמָה מְדַלִּיקִין וּבְמָה אִין מְדַלִּיקִין. אִין מְדַלִּיקִין לֹא בְּלֶבֶשׁ
 וְלֹא בְּחוּסָן וְלֹא בְּבִלְהָ. וְלֹא בְּפִתִּילַת הָאֵידָן וְלֹא בְּפִתִּילַת
 הַמְדַבֵּר. וְלֹא בִירוּקָה שְׁעַל פְּנֵי הַמַּיִם. לֹא בְּנֶפֶת וְלֹא בְּשַׁעוּרָה. וְלֹא
 בְּשֶׁמֶן קִיקִי. וְלֹא בְּשֶׁמֶן שְׂרָפָה. וְלֹא בְּאֵלֶיהָ. וְלֹא בְּחֶלֶב. נְחוּם
 הַמְדֵי אוֹמֵר מְדַלִּיקִין בְּחֶלֶב מְבַשְּׂל. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים אֶחָד מְבַשְּׂל
 וְאֶחָד שְׂאֵינוּ מְבַשְּׂל אִין מְדַלִּיקִין בּוֹ: כ אִין מְדַלִּיקִין בְּשֶׁמֶן שְׂרָפָה
 בְּיוֹם מוֹב. רַבֵּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר אִין מְדַלִּיקִין בְּעֶטְרָן מִפְּנֵי כְבוֹד
 הַשַּׁבָּת. וְחֻכְמִים מַתִּירִין בְּכָל הַשְּׂמֵנִים. בְּשֶׁמֶן שְׂמִשְׂמִין בְּשֶׁמֶן
 אֲגוּזִים בְּשֶׁמֶן צְנוּנוֹת. בְּשֶׁמֶן דְּגִים. בְּשֶׁמֶן פִּקּוּעוֹת. בְּעֶטְרָן וּבְגַפְטָא.
 רַבֵּי טַרְפוֹן אוֹמֵר אִין מְדַלִּיקִין אֵלָא בְּשֶׁמֶן זֹת בְּלֶבֶד: ג קָל הַיּוֹצֵא
 מִן הָעֵץ אִין מְדַלִּיקִין בּוֹ אֵלָא שְׂשִׁתָּן. וְקָל הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ אֵינוּ

ועיגולוי, הדמין חיו עגולין: שיקרמו, נעשה עליה כקרום: משלשלין, מורידין;
 במדורת, אש: המוקד, הנסקת תמיד להתחמם בה הכתנים:

לכש, כמין צמר יש בארז בין הקליפה לעץ: בחוסן, פשתן שאינו מנופץ: בכלך, פסלת
 משי: האידן, כמין צמר גדל בערבי נחל: פתילת, עשב כמין פתילה: בירוקא, עשב
 בדומני הספינה: קיקי, גרעינין של צמר גפן: שרפה, תרומה טמאה שראויה לישרף:
 עטרן, פסלת דומתה: שושטמין, כך שמו הוא זרע דק ומתוק הוא: פקועות, ולעת

סדר ליל שבת רכא

כְּשֵׁמָא טוֹמְאָת אַהֲלִים אָלָא פִּשְׁתָּן. פְּתִילַת הַבְּגָד שְׁקִסְלָה וְלֹא
 הַבְּהֵבָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר מְמָאָה הִיא וְאִין מְדַלִּיקִין בָּהּ. רַבִּי
 עֲקִיבָא אָמַר מְהוּרָה הִיא וּמְדַלִּיקִין בָּהּ: י לֹא יִקוּב אָדָם שְׁפּוֹפֶרֶת
 עַל בִּיצָה וַיִּמְלֶאנָה שְׁמֶן וַיִּתְּנֶנָּה עַל פִּי הַנֵּר בְּשִׁבִיל שְׁתֵּהָא מְנַטְפַת
 וְאִפִּילוּ הִיא שֶׁל חָרָס וְרַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר. אָבֵל אִם חִבְרָה הִיא צָר
 מִתְחִלָּה מְתָר מִפְּנֵי שֶׁהִיא כְּלִי אֶחָד, לֹא יִמְלֵא אָדָם קְעֵרָה שְׁמֶן
 וַיִּתְּנֶנָּה בְּצַד הַנֵּר וַיִּתֵּן רֹאשׁ הַפְּתִילָה בְּתוֹכָהּ בְּשִׁבִיל שְׁתֵּהָא
 שׁוֹאֲבָתָה. וְרַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר: י הַמְּכַבֶּה אֶת הַנֵּר מִפְּנֵי שֶׁהוּא
 מִתְרַא מִפְּנֵי טוֹם. מִפְּנֵי לִסְטִים. מִפְּנֵי רוּחַ רָעָה. מִפְּנֵי הַחֹלָה
 שֵׁיטָן שְׂמור. כָּחַם עַל הַנֵּר כָּחַם עַל הַשְּׁמֶן כָּחַם עַל הַפְּתִילָה
 חֵיב. וְרַבִּי יוֹסִי שׁוֹמֵר כְּבָלָן חוּץ מִן הַפְּתִילָה. מִפְּנֵי שֶׁהוּא עוֹשֶׂה
 פָּחַם: י עַל שְׁלֹשׁ עֲבִירוֹת נָשִׁים מֵתוֹת בְּשַׁעַת לִדְתָן. עַל
 שְׂאִינָן וְהִירוֹת בְּנֻדָה. וּבַחֲלָה. וּבַהֲדַלְקַת הַנֵּר: י שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים
 צָרִיד אָדָם לוֹמַר בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ. עֶרֶב שַׁבָּת עִם חֲשֻׁכָה. עֲשֶׂרְתָן.
 עֲבָרְתָן. הֲדַלִּיקוּ אֶת הַנֵּר. סָפַק חֲשֻׁכָה. סָפַק אֵינָה חֲשֻׁכָה. אִין מַעֲשֶׂרְתָן
 אֶת הַבְּדָאִי. וְאִין מְטַבִּילִין אֶת הַבָּלִים. וְאִין מְדַלִּיקִין אֶת הַנְּרוֹת. אָבֵל
 מַעֲשֶׂרְתָן אֶת הַבְּדָאִי. וּמְעַרְבִין. וְטוֹמְנִין אֶת הַחֲמִין:

פֶּרֶק ג' בְּיָרְהָ שְׁהַפִּיקוּהָ בְּקֹשׁ וּבְנִבְכָא וְתִתֵּינִים עֲלֶיהָ תְּבַשְׂלִי. בְּנִפְתָּ
 וּבְעֲצִים לֹא יִתֵּן עַד שִׁינְרוּחַ אוֹ עַד שִׁיתֵּן אֶת הָאֶפֶר. בֵּית

מדברית: שקפלה, שגולה, ולא הכהבת, לא חרך ראשה בשלהבת: שפופרת,
 קליפת הביצה: מנטפת, שתוא השמן מטסוף כל שעה: כחם על הנר, שרואו
 שמהקלקל חם עליו וכבהו:

כירה, מקום הנחת ב' קדירות: בקש, חיינו זנבות חשבלים שנשאר בשדה: ובנכבא,
 עצים דקים: גפת, פסלת זיתים או שומשמין: שיגרוף, שיוציא תגוללים:

שמאי אומרים חמין אָכַל לא תבשיל. ובית הלל אומרים חמין ותבשיל. בית שמאי אומרים נוטלין אָכַל לא סחורין ובית הלל אומרים אף סחורין: ג תנור שהסיקוהו בקש ובגבבא לא יתן בין מתוכו בין מעל גביו. קפח שהסיקוהו בקש ובגבבא הרי הוא קבירים. בנפת ובגצים הרי הוא כתנור: ג אין נוהגין ביצה בעד המיתם בשביל שתתנגלגל ולא ימקענה בסודרין. ורבי יוסי פתיר. ולא ימטיגנה בחול ובאבק הדרכים בשביל שתצלה: ד מעשה שעשו אנשי מבריא והביאו סלון של צונן לתוך אמה של חמין. אמרו להם חכמים אם בשבת פחמין שהוחמו בשבת אסורין ברחיצה ובשתיה. ואם ביום טוב פחמין שהוחמו ביום טוב. אסורים ברחיצה ומותרין בשתיה. מוליאר הגרף שותין הימנו בשבת אנטיקי אף על פי שגורפה אין שותין ממנה: ה המיתם שפגהו לא יתן לתוכו צונן בשביל שיחמו. אָכַל נותן הוא לתוכו או לתוך הזום כדי להפשיר. האילפס והקנדה שהעבירן מרתחין. לא יתן לתוך תבלת. אָכַל נותן הוא לתוך הקערה או לתוך התסחוי. רבי יהודה אומר לכל הוא נותן חוץ מדבר שיש בו חומץ וציר: ו אין נוהגין פלי תחת הניר לקבל בו את השמן ואם נתנו סבעד חם מותר. ואין גאותין ממנו לפי שאינו מן המוכן. מטלמלך גר חדש אָכַל לא ישן. רבי שמעון אומר כל הנרות מטלמלך חוץ

סעל גביו, לסמוך אצל דוסנו: כופת, מקום לקדירה א': המיתם, קומקום של נחשת, שחתגלגל, שתצלה קצת: יפקיענה, ישברנה: סלון, צינור של חרס חלול: מוליאר: הוא כלי שיש לו בית קיבול ושמים מים מבפנים וגחלים מבחוץ: הגרף, שפנו הגחלים מפני: אנטויכי, כלי נחשת שיש לו שתי שולים ומשימים מים בעלית וגחלים בתחתון: המיתם, קומקום של חמין: תסחוי, קערה: גאותין, נוהגין:

סדר ליל שבת רכג

מן דער הייליק גשפּת. נוחנין פּלי תחת הַנּוּר לְקַבֵּל נְצוּצוֹת וְלֹא יתן לְתוֹכוֹ מַיִם. מַפְנֵי שֶׁהוּא מְכַבֵּה:

פּרָק ד' בְּמָה טוֹמְגִין. וּבְמָה אֵין טוֹמְגִין. אֵין טוֹמְגִין לֹא בְנִפְתָּ. וְלֹא בְּזָבֵל. וְלֹא בְּמַלְחָה. וְלֹא בְּסִיד. וְלֹא בְּחוּל. גִּין לְחַיִּים גִּין יְבֵשִׁים. לֹא בְּתָבָן. וְלֹא בְּזָנִים. וְלֹא בְּמוֹבִין. וְלֹא בְּעֲשָׂשִׁים. פִּזְמֵן שֶׁהֵן לְחֵין. אַבֵּל טוֹמְגִין פֶּהֵן פֶּשֶׁהֵן יְבֵשִׁים. טוֹמְגִין בְּכִסּוּת. וּבְפִירּוֹת. וּבְכַנְיֵי יוֹנָה. וּבְכִסּוּרְתָּ שֶׁל תְּרָשִׁים. וּבְנִעוּרְתָּ שֶׁל שִׁשְׁתֵּן זְבָדָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר בְּדָרְקָה וּפְתִיר בְּנִפְתָּ: ג טוֹמְגִין בְּשִׁלְחִין וּמְטִלְטִלִין אוֹתָן. בְּגַזֵּי צֶמֶר. וְאֵין סְטִלְטִלִין אוֹתָן. פִּיצֵר הוּא עוֹשֶׂה נוֹטֵל אֶת הַכֶּסֶף וְהֵן נוֹפְלוֹת. רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר קָפָה מִפְּנֵי עַל צִדָּה וְנוֹטֵל שְׂמָא יפול וְאֵינוֹ יָכוֹל לְהַחְיֹר. וְתַכְמִים אוֹמְרִים נוֹטֵל וּמַחְזִיר. לֹא כִפְהוֹ מִכְּעוֹד יוֹם לֹא יִכְסְנוּ מִשְׁתַּחֲשָׁף. כִּפְהוֹ וְנִתְנַלָּה מוֹתָר לְכִסּוּתוֹ. מִמַּלְא אֶת הַקִּיתוֹן. וְנוֹתֵן לְתַחַת הַכֶּר אוֹ תַחַת הַכֶּסֶת:

פּרָק ה' בְּמָה בְּהִמָּה יוֹצֵאָה. וּבְמָה אֵינָה יוֹצֵאָה. יוֹצֵא הַנְּמָל בְּאֶפְסָר. וְנִבְאָקָה בְּחֻטָּם. וְלְבִדְרָקִים בְּפֶרֶם בְּיָא. וְסוּס בְּשִׂיר. וְקַלְבֵּעֵלִי הַשִּׂיר יוֹצֵאִים בְּשִׂיר. וְנִמְשָׁקִים בְּשִׂיר וּמוּיִן עַל־יָהֵן

טוֹמְגִין, הַקְדִירָה כְּדֵי שִׁישָׁר הַחוּם בְּחוּכוֹ וְלֹא לְהוֹסִיף חוּם לְתוֹכוֹ: גַּפְתָּ, פְּסוּלָה שֶׁל זַיִתִּים וְשֶׁל שׁוּמְשִׁיִּין: זִגִין, קְלִיפֵי הַעֲנַבִּים: סוֹכִין, דְּבָרִים רַכִּין: כִּנְפֵי יוֹנָה, נּוּצָה: נְסוּרָתָּ, פְּסוּלָה שׁוּפֵל כְּשֶׁמֶגְרִין הַעֵץ בְּמַגִּירָה: נְעוּרָתָּ, מְנַעֲרִין מִהַפְּסֵתָן כְּשֶׁמֶגְרִין אֹתוֹ: שִׁלְחִין, עוּרּוֹת: מַטּוֹת עַל צִידָה, כּוּסֵה עַל צִידָה: קִיתוֹן, שֶׁם כְּלִי: כֶּר, שְׂמֵינֵי תַחַת חֲרָאשׁ: כֶּסֶת, שְׂמֵינֵי תַחַת הַגּוֹף:

בְּחַסְתָּ, שְׂאֵם מְצוּוֹה עַל שְׁבִיתָתָּ בְּהַמְתּוֹ וּמִיָּדִי דְלֹא מִיְנִסְרָא בִּיה הוּי כְּמִשְׁאֵר: אֶפְסָר, חֲבֵל שֶׁקְּרִיבִים בּוֹ בְּהַמָּה: נִבְאָקָה, כֵּן שְׂמָה בְּעֵרְבִי: לְוִבְדְּרָקִים, חֲמוּר הַבֵּא מְלוּוֹה. הַפְּרוֹטְבִינֵי, רֶטֶן שֶׁל בְּרוֹל: בְּשִׂיר, כְּשִׁין אֲצַעֲדָה סְבִיב צוֹאֵרוֹ: בְּעַלִּי הַשִּׂיר, כְּפוֹ

רכד סדר ליל שבת

ומזדקלן במקומן: ג חמור יוצא במרדעת בזמן שהיא קשורה לו.
 זכרים יוצאין לבובין. רחלות יוצאות שחוזות. פבלות. וכבנות.
 העזים יוצאות צרורות. רבי יוסי אוסר בקלן חוץ מן הרחלים
 הקבונות. רבי יהודה אוסר עזים יוצאות צרורות לביש. אכל לא
 לחלב: ג ובמה אינה יוצאה לא יצא גמל במטוטלת. לא עקוד
 ולא רגול. וכן שאר קלהקהמות. לא יקשור זמלים זה בזה
 ומשוה. אכל טכנים תקלים לתוך ידו ומשוה. ובלבד שלא
 יקרוף: ד אין חמור יצא במרדעת בזמן שאינה קשורה לו ולא
 בזוג אף על פי שהוא פקוק. ולא בסלם שבצנארו. ולא ברצועה
 שברגלו. ואין הפרגולין יוצאין בחוטין ולא ברצועות שברגליהן.
 ואין הזכרים יוצאין בעגלה שסתת האליה שלהן. ואין הרחלים
 יוצאות חנונות. ואין העגל יוצא בנימו. ולא פרה בעור הקופר.
 ולא ברצועה שבין קרניה. פרתו של רבי אלעזר בן עזריה היתה
 יוצאה ברצועה שבין קרניה שלא ברצון חכמים:

פיק רי במה אשה יוצאה. ובמה אינה יוצאה. לא תצא אשה
 לא בחוטי צמר. ולא בחוטי פשתן ולא ברצועות שבראשה.
 ולא תטבול בהן עד שתערסם. ולא בטוטפת. ולא בסבובין בזמן

כלנים של ציידים: במקומן. בצאר הבתח: מרדעת. כמין אכף קטן: קשורח
 לו, מע"ש: לבובין. בעור שקורין על הזכרות: שחוזות. שאחזין תאליה למעלה
 כב. גרות. כמו בכבלי ברזל שקוריים תאליה למטה: כבונות. שקוריים בגד על
 רחלות בשעת לידתם לשמור צמרם: צרורות, קורין להם כים בדיהן שלא ימסוף
 החלו לארץ: מטוטלת, תחכה של בגד: עקוד, קורין ידהם עם רגליהם: רגול
 שקורין ידו על זרעו: זון, כמו פעמן: פקוק, סתם: חנונות, משימים בחשם
 הכבשה עץ ששמו יחנן: בניצין, דבר של נומי נוחנין על צאר עגל שיתא למד
 לכוף ראשו: הקופר, שרץ שנימו כחטין וקורין עורו בדיה שלא יזקח:
 שתרפם, לשון רפיון: טוטפת, צין שקוריים תשים על הצד: סבובין, הלויין

סדר ליל שבת רנה

שְׁאִינָן תְּפוּרָרִין. וְלֹא בְּקָבוּל לְרִשּׁוֹת תְּרַבִּים. וְלֹא בְּעִיר שֶׁל זָהָב.
 וְלֹא בְּקוֹטְלָא. וְלֹא בְּנִזְמוּסִים. וְלֹא בְּטַבְעַת שְׁאִינָן עֲלֶיהָ חוֹתָם. וְלֹא
 בְּמַחַט שְׁאִינָה נְקוּבָה. וְאִם יֵצֵא אִינָה מִיֵּבֶת חֲסָאָת: ג' לֹא יֵצֵא
 הָאִישׁ בְּסַנְדַּל הַמְּסָמָר. וְלֹא בְּיַחֲד בְּזִמְן שְׁאִין בְּרָגְלוֹ מִכָּה. וְלֹא
 בְּתַפְּלִין. וְלֹא בְּקָמִיעַ בְּזִמְן שְׁאִינָו מִן הַמְּמַחֵה. לֹא בְּשְׂרִיזִין. וְלֹא
 בְּקַסְדָּא. וְלֹא בְּמַנְפִּיִים. וְאִם יֵצֵא אִינָו חֲיִיב חֲסָאָת: ג' לֹא תֵּצֵא
 אִשָּׁה בְּמַחַט הַנְּקוּבָה. וְלֹא בְּטַבְעַת שְׁיֵשׁ עֲלֶיהָ חוֹתָם. וְלֹא
 בְּבִלְיָאָר. וְלֹא בְּכוּבְלֵת. וְלֹא בְּצִלּוּחִית שֶׁל פְּלִיטוֹן. וְאִם יֵצֵא
 מִיֵּבֶת חֲסָאָת דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְתַקְמִים פּוֹטְרִין בְּכוּבְלֵת
 וּבְצִלּוּחִית שֶׁל פְּלִיטוֹן: ד' לֹא יֵצֵא הָאִישׁ לֹא בְּסִיף. וְלֹא בְּקֶשֶׁת.
 וְלֹא בְּתָרִים. וְלֹא בְּאֵלֶּה. וְלֹא בְּרוּמָת. וְאִם יֵצֵא מִיֵּבֶת חֲסָאָת.
 רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר תְּכַשִּׁיטִין הֵן לוֹ. וְתַקְמִים אוֹמְרִים אִינָן אֶלָּא
 לְגַנְאֵי שְׁנַנְיָאָמֵר וּבְתַתּוֹ תְּרַבּוּתָם לְאֵתִים וְתַנְיָתוּתֵיהֶם לְמִזְמֵרוֹת.
 לֹא רִישָׁא גּוֹי אֶל-גּוֹי תְּרַבּ וְלֹא-לְטָדוֹ עוֹד מְלַחְמָה. בִּירִית מְהוֹרָה
 וְיוֹצֵאִין קָה בְּשִׁבְתָּה. כְּבָלִין טַמְאִין וְאִין יוֹצֵאִין קָהֵן בְּשִׁבְתָּה: ה' יוֹצֵאת
 אִשָּׁה בְּחוּטֵי שַׁעַר. בֵּין מִשְׁלָה. בֵּין מִשְׁלָה. בֵּין מִשְׁלָה. בֵּין מִשְׁלָה
 בְּהָמָה. בְּמִזְמֵמָת וּבְסַנְבּוּטִין בְּזִמְן שְׁהוֹן תְּפוּרָרִין. בְּקָבוּל. וּבְתַמָּאָה

בטומטת על לחייה: כבול, בגד תחת הציץ: בעיר של זהב, עטרת זרח כצורה
 ירושלם: קטלא, תכשיט נתון בצואר ברוחק שחतरאה בעלה בשר: לֹא ביחיד,
 רגל אחד: שריון מלבוש של טבעות קטנות מברזל: קסדא, כובע של ברזל:
 כסגפִים, בתי שוקים של ברזל: ככוליאָר, כמין טבעת בראש האשה: כבול, כלי
 שקושרת כושר בתוכו: פְּלִיטוֹן, מין שקורין מוסקִי: תרים, מגן משלש: אלת,
 מגן עגול: לאתים, כלי שחוטרים בו הקרקע: בירית, אצודה על השוק: כבליִם,

(טו)

רבו סדר ליל שבת

נְבִירִית לְחָצֵר. בְּמוֹד שְׂבָאֲנָהּ. וּבְמוֹד שְׂבָאֲנָהּ לָהּ. וּבְמוֹד שְׂתַתְּקִיעָה
 לְנִתְתָהּ. בְּפִלְפֵל וּבְנִרְקִיר מְלַח וּבְכֵל־דְּבָר שְׂתַתְּן לְתוֹד שִׁידָ.
 וּבִלְבָד שְׁלֵא תִתֵּן לְכַתְחָלָה בְּשַׁבָּת. וְאִם נָפֵל לֹא תִחְזֹר. אֲשֶׁן
 תּוֹתְבָת. וְשֶׁן שֶׁל זָהָב. רַבִּי מֵתִיר וְחֻקִּים אוֹסְרִים: ו יוֹצֵאֵן
 בְּסַלְעֵ שְׁעַל הַצִּינִית. הַבְּנוֹת קְטַנּוֹת יוֹצֵאוֹת בְּחוּטִין. וְאִפְלִי
 בְּקֶסֶמִין שְׂבָאֲנִיָּהּ. עֶרְבִיּוֹת יוֹצֵאוֹת רְעוּלוֹת. וּסְדִיּוֹת מְרוּסוֹת.
 וְכִלְאֲדָם אֵלֵא שְׂדֵבְרוּ חֻקִּים בְּהִנְה: ו פוֹרְפַת עַל הָאֶבֶן וְעַל
 הָאֶבֶן וְעַל הַמַּטְבֵּעַ וּבִלְבָד שְׁלֵא תִמְרוֹף לְכַתְחָלָה בְּשַׁבָּת:
 * הַקֶּטֶעַ יוֹצֵא בְּקַב שְׁלוֹ דְבָרֵי רַבִּי מֵאִיר וְרַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר. וְאִם
 יֵשׁ לוֹ בֵּית קַבּוּל כְּתוּתִין טְמֵא. סְמוּכוֹת שְׁלוֹ טְמֵאִין מְדָרְס וְיוֹצֵאֵן
 בְּהֵן בְּשַׁבָּת וְנִכְנָסִין בְּהֵן בְּעֶזְרָה. כֶּסֶף וְסְמוּכוֹת שְׁלוֹ טְמֵאִין מְדָרְס
 וְאִין יוֹצֵאֵן בְּהֵן בְּשַׁבָּת. וְאִין נִכְנָסִין בְּהֵן בְּעֶזְרָה. אֲנִקְטַמִּין מְדוּרִים
 וְאִין יוֹצֵאֵן בְּהֵן: * הַבְּנִים יוֹצֵאִים בְּקֶשְׂרִים וּכְגֵן מְלָכִים בּוֹתֵן
 וְכִלְאֲדָם אֵלֵא שְׂדֵבְרוּ חֻקִּים בְּהִנְה: י יוֹצֵאֵן בְּבִיצַת הַחֲרָגוּל
 וּבְשֶׁן שׁוּעַל וּבְמִסְמֵר מִן הַצְּלוּב מְשׁוּם רְפוּאָה דְבָרֵי רַבִּי מֵאִיר
 וְחֻקִּים אוֹמְרִים (נִיא דְבָרֵי רַבִּי יוֹסִי וּרְמ"א) אֵף בְּחוּל אִסוּר
 מְשׁוּם דְּרַבִּי הָאֲמוּרִי:

מִק ו' בְּלָל גְּדוּל אָמְרוּ בְּשַׁבָּת כָּל הַשּׁוֹכְחֵם עֵקֶר שַׁבָּת וְעֵשָׂה
 מְלָאכּוֹת הַרְבֵּה, בְּשַׁבָּתוֹת הַרְבֵּה אֵינוּ מְיִיב אֵלֵא חֲטָאֵת

שלשלת: במוך, בוד דק: ערביות, בנות ישראל שבערבים: רעולות, מעוטף בראשם
 ומכוסים חוץ מן העינים: פורפת, מחברת: הקטע, שנקטע רגלו: בקב, כסין דפוס
 רגל: סמוכות שלו, קטוע בשר רגליו עושה סמוכות בשוקיו: אנקטמין, כמין
 מרצוף אדם על הסנים: בהוה, שרגיל להיות: מסמר הצלוב, מסמר שבעץ התלוי
 ניתתו על גוף המכה וישור:

סדר ליל שבת רכז

אחת. היודע עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל שבת ושבת. היודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל אב מלאכה ומלאכה. העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת אינו חייב אלא חסאת אחת: ב אבות מלאכות ארבעים חסר אחת. הולדע. והחורש. והקוצר. והמעמר. תדש. והזרה. הבורר. הפוחז. והמקדר. והלש. והאופה. הגוזז את הצמר. המלכנו. והמנפצו. והצובעו. והסווד. והמיסד. והעושה שתי בתי גרין. והאורג שני חוטי. והפוצע שני חוטי. הקושר. והמתיר. והתופר שתי תפירות. הקורע על מנת לתפור שתי תפירות. הצד צבי השוחמו. והמפשימו. המולחו. והמעבד את עורו. והמוחקו. והמתכו. הכותב שתי אורתיזות. והמוחק על מנת לכתוב שתי אותיות. הבונה. והפותר. המכבה. והמבעיר. המכה בפטיש. המוציא טרשות לרשות. הרי אלו אבות מלאכות ארבעים חסר אחת: ג ועוד כלל אחר אמרו כל הכשר להצניע ומצניעין כמוהו והוציאו בשבת חייב עליו חסאת. וכל שאינו כשר להצניע ואין מצניעין כמוהו והוציאו בשבת. אינו חייב אלא המצניעו: ד המוציא תבן במלא פי פרה עצה במלא פי נמל. עמיר במלא פי סלה. עשבים במלא פי גדי. עלי שום ועלי בצלים. לחים בגרונות. יבשים במלא פי גדי. ואין מצטרפין זה

סעין מלאכה. כגון ב' תולדות של אב א': המעטר, אוסף זרעים חלושים אל מקום א': חזורה, ברחת לרוח: הבורר, פסולת: המרקד, נפסה: המלכנו, מכנסו בנהר: המנפצו, חובטו בשבט: כתי גרין, האורגים יש לחם סבעות קטנות של ברזל חליות בחוטין ומעבירין בכל טבעת חוט מהאריגה: הפוצע, מסיר חושי הערב מעל שחי: המוחקו, מגרר שערו: עצה, תבן של מיני קטניות: עמיר, קשין של שבלים:

עם זה מפני שלא שוו בשיעוריהן. המוציא אוכלין פְּנִירוּת חַיִּיב
 ומצטרפין זה עם זה מפני ששוו בשיעוריהן חוץ מקליפיהן
 ונרעיניהן ועוקציהן. וסוכן ומורסן. רבי יהודה אומר חוץ מקליפי
 ערשים שמחבשלות עמהן:

פרק ח' המוציא יין כְּדֵי מְוִיַת הַבּוֹס. חֶלֶב כְּדֵי גְמִיעָה. דְּבַשׁ
 כְּדֵי לֶחֶן עַל הַבְּתִית. שְׁמֵן כְּדֵי לְסוּף אֶבֶר קָטָן. מִים כְּדֵי
 לְשׁוּף קֶהָם אֶת הַקִּילוֹר. וְשָׂאֵר כָּל הַמְּשָׁקִין כְּרַב־עֵית וְכָל
 הַשׁוֹפְכִין כְּרַב־עֵית. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר קֶלֶן כְּרַב־עֵית. וְלֹא אָמְרוּ
 כָּל הַשִּׁיעוּרִין הַלְלוּ אֵלָּא לְמַצְנְעֵיהֶן: ג' הַמוּצִיא חֶלֶב כְּדֵי
 לַעֲשׂוֹת אֵין לְקוֹפָה. גְּמִי כְּדֵי לַעֲשׂוֹת תְּלָאי לְנֶפֶשׁ וְלִכְבֻּדָּה. רַבִּי
 יְהוּדָה אֹמֵר כְּדֵי לְשׁוֹל מִמֶּנּוּ מֵדַת מְנַעַל לְקָטָן. נִיֵּיר כְּדֵי לְכַתּוּב
 עָלָיו קָשֶׁר מוֹכְסִין וְהַמוּצִיא קָשֶׁר מוֹכְסִין תֵּיב. נִיֵּיר מְחוּק כְּדֵי
 לְכַרוֹף עַל פִּי צְלוּחִית קְטַנָּה שֶׁל פְּלִיטוֹן: ג' עוֹר כְּדֵי לַעֲשׂוֹת
 קְמִיעַ. קֶלֶף כְּדֵי לְכַתּוּב עָלָיו פֶּרֶשֶׁה קְטַנָּה שֶׁבְּתַפִּילִין שֶׁהִיא
 שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. הַזְכּוּסוּסוּם כְּדֵי לְכַתּוּב מְוִזוּה. דִּיזוּ כְּדֵי לְכַתּוּב
 שְׁתֵּי אוֹתִיות. כְּחוֹל כְּדֵי לְכַחוֹל עֵין אַחַת: ד' דְּבֵק כְּדֵי לֶחֶן
 בְּרֹאשׁ הַשֶּׁבֶשֶׁבֶת. זָפֶת וְנִפְרִית כְּדֵי לַעֲשׂוֹת נְקֵב. שְׁעוּה כְּדֵי לֶחֶן
 עַל פִּי נְקֵב קָטָן. חֶרְסִית כְּדֵי לַעֲשׂוֹת פִּי כּוֹר שֶׁל צוּרְפִי זְהָב.
 רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר כְּדֵי לַעֲשׂוֹת פְּטָפוּט. סוּבִין כְּדֵי לֶחֶן עַל פִּי
 כּוֹר שֶׁל צוּרְפִי זְהָב. סִיד כְּדֵי לְסוּד אֶצְבַּע קְטַנָּה שֶׁבְּכַנּוֹת. רַבִּי

מְוִיַת, שהוא רובע רביעית יין חי: גמיעה, מה שאדם בולע בנת אחת: הכתית,
 מכה שעל גבי בהמה: לשוף, לשמשף: קילור, שנותנין ע"ג העין: השופכין,
 מים טרוחים: תלאי, לחלות תנפה: קשר מוכסין, חותם להראות שכבר פרע
 המכס: לעשות, לכסות: השבשבת, נטר קטן של ציודי עופות: הרסית,
 לכנח כתושה: פי כור, שהמטות נכנס בו: פטפוט, רגל למושב כירה:

סדר ליל שבת רכט

יהודה אומר כְּדֵי לַעֲשׂוֹת בְּלִפְוֵל. רַבִּי נַחֲמִיָּה אֹמֵר כְּדֵי לְסוּד
(נִימָא לַעֲשׂוֹת) אַנְדִּיפִי: ׀ אַדְרָמָה בְּחֻתָּם בְּחֻתָּם דְּבָרֵי רַבִּי
עֲקִיבָא וְחֻתָּמִים אֹמְרִים בְּחֻתָּם הָאִינְרוֹת. וְגַל וְחֹל תִּדְק כְּדֵי
לְזַבֵּל קַלַּח שֶׁל כְּרוּב דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא וְחֻתָּמִים אֹמְרִים כְּדֵי לְזַבֵּל
כְּרִישָׁא. חֹל הָגַם כְּדֵי לְתַן עַל מְלֵא בַּף סִיד. קָנָה כְּדֵי לַעֲשׂוֹת
קוֹלְמוֹס וְאִם הָיָה עֵב אוֹ מְרוֹסָס כְּדֵי לְבִשֵׁל בּוֹ בִּיצָה בְּלָה
שְׁבִבִיצִים טְרוֹסָה וְנִתְנָה בְּאֵילָפִס: ׀ עֲצָם כְּדֵי לַעֲשׂוֹת סְרָרָה.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר כְּדֵי לַעֲשׂוֹת מְמָנו חָף. וְכוּכִית כְּדֵי לְגָרוֹד בּוֹ
רֵאשׁ הַבְּרָבָר. צָרוֹר אוֹ אָבָן כְּדֵי לְזָרוֹק בְּעוֹף רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן
יַעֲקֹב אֹמֵר כְּדֵי לְזָרוֹק בְּבִהֶמָה: ׀ חָרָס כְּדֵי לְתַן בֵּין סָצִים
לְחִבְרֵי דְבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי מְאִיר אֹמֵר כְּדֵי לְחַתוֹת בּוֹ אֶת
הָאוֹר. רַבִּי יוֹסֵי אֹמֵר כְּדֵי לְקַבֵּל בּוֹ רַבִּיעִית. אָמַר רַבִּי מְאִיר
אֶף עַל פִּי שָׂאִין רְאֵיהּ לְדָבָר וְכֵן לְדָבָר שְׁנַיָּמַר וְלֹא יִמְצֵא
בְּמִקְתָּו חֶרֶשׁ לְחַתוֹת אִישׁ מִקְּוֹד. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסֵי מִשָּׁם רְאֵיהּ
וְלַחֲשֵׁף מִים מִנְּבָא:

כְּלָכוֹל, שְׁמִימִין עַל הַצְדָעִין לְהַשְׁכִּיב אֶת הַשַּׁעַר; אַנְדִּיפִי, לְמַטָּה מִן הַצְדָעִין מַעַס; אַדְרָמָה,
סִיט אָדוּם; מְרוֹצוֹפִין, סָקִין גְּדוּלִים; כְּרִישָׁא, כְּרִיתִי; מְרוֹסָס, מְרוֹצֵץ; טְרוֹסָה,
מְעוֹרְבַת; וְטְרוֹד, בָּף; חָף, שׁוֹן מִסַּחַח; כְּרַכְרַ, שֶׁל אוֹרְגִים; פְּצִים, קוֹרֵה; לַחֲשֵׁף,
לְלוֹחַ; מְנַבָּא, גּוֹמָא קְסִנָּה;

פזמונים לשבת

פזמון נאה שמסדרים בכל ערב שבת על קברו של רבי שמעון בר יוחאי ויעיא
בר יוחאי נְמַשְׁחַת אִשְׁרֵיהּ. שְׁמֹן שְׁשׁוֹן מִחֲבָרִיהּ:
אלכח בְּרַי יוֹחָאי שְׁמֹן מִשְׁחַת קַרְשׁוֹ. נְמַשְׁחַת מִמַּדַּת הַקַּרְשׁוֹ.
נְשִׂאָתָּה צִיץ גִּזְרֵי הַקַּרְשׁוֹ. חֲבוּשׁ עַל רֵאשׁוֹ שְׁאֲרָה:

פזמונים לשבת

- יחד בַּר יוֹחָאי מוֹשֵׁב טוֹב יְשֻׁבָתָהּ. יוֹם נִסְתָּהּ יוֹם אֲשֶׁר בְּרַחֲתָהּ.
 בְּמַעֲרַת צוּרִים שְׁעֵמֻדָּתָהּ. שָׁם קָנִיתָ הוֹדָה וְהַדְרָהּ :
 נצח הוד בַּר יוֹחָאי עֲצֵי שָׁשִׁים עוֹמְדִים. לְמַנְדֵי יְיָ הֵם לֹמְדִים. אֹר
 מִפְּלֵא אֹר הַיְקוֹד הֵם יוֹקְדִים. הֲלֹא הִקְמָה יוֹרֵךְ מַנְרִיחַ :
 תפארת בַּר יוֹחָאי וְלִשְׁרָה תַפְסוּחִים. עֲלִיתָ לְלִקוּט בּוֹ מְרַקְחִים. סוֹד
 תוֹרָה בְּצִיּוּצִים וּפְרָחִים. גַּעֲשֵׂה אָדָם נֹאמֵר בַּעֲבוּרָהּ :
 גבורה בַּר יוֹחָאי נִיּוֹרָתָהּ בְּנִבְוֵרָהּ. וּבְמִלְחָמָתָהּ אֵשׁ דַּת הַשְּׁעָרָה.
 וְחָרֵב הוֹצֵאתָ מִתְעָרָהּ. שְׁלֵפֶתָהּ נִגְדַת צוּרְרִיחָהּ :
 חסד בַּר יוֹחָאי לְמִקוֹם אֲבֵנֵי שֵׁשׁ. הִצַּעַתָּ לְפָנַי אֲרֵיָהּ לִישׁ. גַּם
 גָּלַת בּוֹתְרַת עַל עֵישׁ. תְּשׁוּרֵי וּמֵי יְשׁוּרָהּ :
 כינת בַּר יוֹחָאי בְּקִדְשׁ וּבְהַקְדָּשִׁים. כֵּן יְרוֹק מְחַדֵּשׁ חֲדָשִׁים. שְׁבַע
 שְׁבָתוֹת סוֹד חֲמִשִּׁים. קִשְׁרָתָהּ קִשְׁרֵי שִׁיּוֹן קִשְׁרָהּ :
 חכמה בַּר יוֹחָאי יוֹד חֲכָמָה קְדוּמָה. הַשְּׁקִיפֶתָהּ לְכַבּוֹדוֹ פְּנִימָה.
 שְׁלֵשִׁים וּשְׁתַּיִם נְתִיבוֹת רְאֵשִׁית תְּרוּמָהּ. אֵת כְּרוֹב
 מְמַשֵּׁחַ וְיוֹ אוֹרָהּ :
 כתר בַּר יוֹחָאי אֹר מוֹפְלֵא רוּם מַעֲלָהּ. יִרְאֵתָהּ מְלֵהֲבֵיט כִּי רַב
 לָהּ. תַּעֲלוּמָהּ וְאֵין קוֹרָא לָהּ. נִמְתָּהּ עֵין לֹא תִשׁוּרָהּ :
 בַּר יוֹחָאי אֲשֶׁרֵי יוֹלְדֹתָהּ. אֲשֶׁרֵי הָעַם הֵם לֹמְדִיחָהּ. וְאֲשֶׁרֵי
 הָעוֹמְדִים עַל סוּדָהּ. לְבוֹשֵׁי חֲשֵׁן תְּמִידָהּ וְאוֹרִיחָהּ : בַּר יוֹחָאי

סימן אברהם

כִּי אֲשַׁמְרָה שַׁבָּת אֲיִשְׁגְרֵנִי. אוֹת הִיא לְעוֹלָמִי עַד בְּיָנוּ וּבְיָנֵינוּ.
 אֲסוֹר מִצֵּא חֶפֶץ לַעֲשׂוֹת דְּרָכִים. גַּם מְלֻדְבָר בּוֹ דְּבָרֵי אֲרָכִים.
 דְּבָרֵי סְחוּרָה אוֹ דְּבָרֵי מְלָכִים. אֶהְיֶה בְּתוֹרַת אֲיִ וְתַחֲכַמְנֵי :
 בּוֹ אֲמַצֵּא תְּמִיד נוּחַ לְנַפְשִׁי. תִּגַּה לְדוֹר רֵאשׁוֹן גְּמַן קְדוּשָׁי.
 מוֹפֵת בְּתַת לְחֵם מִשְׁנֵה בְּשִׁשִּׁי. כָּכָה בְּכָל שִׁשִּׁי יִכְסִּיל מְוֹנֵי :

פזמונים לשבת רלא

רַעֲשׁ קִדַּת הָאֵל חוֹק אֶל סַנְנִיז. כּוּ לְעֲרוֹף לָחֵם פָּנִים לְפָנָיו. עַל
 בֵּן לְהִתְעַנּוֹת כּוּ עַל פִּי נְכוּנָיו. אָסִיר לְבַד מִיּוֹם כּפּוּר עֲוִי:
 הַיּוֹם מְקַבֵּר הוּא יוֹם תַּעֲנוּגִים. לָחֵם נִיחַן טוֹב בְּשָׂר וְדָגִים. הַשְּׂמֵחִים
 כּוּ הֵם שְׂמֵחָה מְשִׁינִים. כִּי יוֹם שְׂמֵחוֹת הוּא וְחַשְׂמֵחָנִי;
 מִחַל מְלֹאכָה כּוּ סוּפוּ לְהַכְרִית. עַל בֵּן אֲבָבֶס כּוּ לְכִי בְּכוּרִית.
 אֲתַפְלְלָה אֶל אֵל עֲרֵבִית וְשַׁחְרִית. מוֹקֵף וְגַם מְנַחֵה
 הוּא יַעֲנֵנִי: כִּי אַשְׁמֵרָה שַׁבָּת...

סימן דונש בכל פסוק

הַרְרוּ יִקְרָא לְבֵן עִם בְּרַת. וַיִּנְצַרְכֶם כְּמוֹ כַּבֵּת. נַעִים שְׂמֵכֶם
 וְלֹא יִשְׁבֵּת. שָׁבוּ נַחוּ כְּיוֹם לַשַּׁבָּת:
 הַרְוֵשׁ נִי וְאוֹלָמִי. וְאוֹרֵת יֵשַׁע עֲשֵׂהָ עִמִּי. נִטַּע שׁוֹרֵק בְּתוֹךְ
 בְּרַמִּי. שְׁעָה שְׁוֹעַת כְּנִי עִמִּי
 הַרְוֹךְ פּוֹרָה בְּתוֹךְ בְּצַרְהָ. וְגַם אֲדוּם אֲשֶׁר נִכְרָה. נִתּוּץ צְרִי
 בְּאֵף וְעִבְרָה. שְׁמַע קוֹלִי כְּיוֹם אֶקְרָא:
 אֱלֹהִים תַּן בְּמִדְבַר הַר. הַדָּם שְׂפָה בְרוּשׁ תִּדְרֶה. וְלִמְזוּהִיר
 וְלִנְזוּהִיר. שְׁלוֹמִים תַּן כְּמִי נְהַר:
 הַרְוֹךְ קָמִי חִי אֵל קָנָא. כְּמוֹג לִכְבּ: כְּבִמְעִינָה. וְנִרְחִיב פֶּה
 וְנִמְלֵאנָה. לְשׁוֹנְנוּ לְךָ רִנָּה:
 הַיַּעַר חֲקֵמָה לְנַפְשָׁה. וְהוּא כְּתֵר לְרֵאשָׁה. נַצּוּר מַצְנוֹת אֱלֹהֵיךָ.
 שְׁמוֹר שַׁבָּת קִדְשָׁה: נַעִים שְׂמֵכֶם...

להרב ששון מרדכי משה ז"ל

בְּרוּךְ כָּא בְּשֵׁם יי. שַׁבָּת קִדְשׁ מְאֹר. עֵינִי. זְכוּר וְשְׁמוֹר
 כְּסִיעִי. בְּיַחַד שְׂמְעוּ הַמוֹנִי:
 אַצְפָּה עַת בִּיאֲתָה. לַטַּעִים מְנוּפֹת צוּפָה. כָּל יוֹם נִיּוֹם אֶזְבְּרָה.
 מִזִּים רֵאשׁוֹן אֲשַׁרְתָּה:

רלב פזמונים לשבת

שְׁלֵחַן טָהוּר אֶעְרוֹךְ לָךְ. בְּלַחֵם מִשְׁנֵה לֶשֶׁמֶךָ. וְהִנְחֵחַ לְגַנְדֶּךָ. כִּסֵּא וּמִטָּה עְרוּכָה:

הַזְמַנְתִּי לָךְ הַסְעָדוֹת. שְׁלוֹשׁ בְּשָׁלוֹשׁ מַעֲמָדוֹת. וְלָהֶם מִסֵּן וְיָדוֹת. בְּעוֹלָמוֹת הַחַמּוּדוֹת:

חֶקֶל תַּפְוִחִין רֵאשׁוּנָה. חֶבְלֵי מַשִּׁיחַ מְגִינָה. שְׁנֵי עֲתִיקָא אִזְמִינָה. מִנֵּן גִּיהֲנָם וְדִינָה:

מִלֶּךְ הַקָּדוֹשׁ שְׁלִישִׁית. לְנוֹג וּמְנוֹג עֲשִׂישִׁית. לְלוֹחַת רְבִיעִית אֲשִׁית. מַחְבוּט הַקָּבֵר חֲפָשִׁית:

וְטָל מְלֵאכּוֹת סְבוּרוֹת. וְתוֹלָדוֹת לֶהֱן וּפְאֵרוֹת. יָדִין מוֹקָצָה וְאוֹהָרוֹת. שְׁמָרִם יִזְכֶּה לְטַל אוֹרוֹת:

אָנָּה אִם אֵלֶיךָ הַפְּרִדְתִּי. שְׁמוֹר וְנִבּוֹר לְקַחְתִּי. בְּשִׁמְרַתְּבָּ הֲנִים אֲתִי. לְתַקֵּן אֶת מְעַתְתִּי:

בְּרוּךְ בּוֹאֵךְ יוֹם שְׁבִיעִי. בְּחִשְׁקֶךָ אֲשַׁמָּה נְבִיעִי. לֹא אֶחְסֵר יְיָ רוּעִי. וּכְךָ תוֹרָה שַׁעֲשׁוּעִי:

הַתְּעַנְנָה בְּמַעֲרָבִים. בְּמִינִים מְמִינִים שׁוּגִים. וּבְרַכָּתְּם בְּקוֹנִים. לְמֵאָה בְּרָכוֹת נְמִינִים:

בְּקַדוּשַׁת הַשְּׁבִיט עוֹבְרוֹת. הַנְּשָׁמוֹת הַיְתֵרוֹת. מִמֶּנּוּ מִזֶּן לְהַבְּרוֹת. לְסַפּוֹק הַחוֹל נְזוּרוֹת:

שְׁמוֹר סִיךְ מְדַבְּרִים. שֶׁל הַחוֹל שֶׁהֵם אֲסוּרִים. וְשְׁמוֹר לָךְ לְדוֹר הַזֵּה. גְּחֻלָּה בְּלִי מְצָרִים: וְשְׁמוֹר לָךְ...

סימן משה חלוי חזק

אֲשִׁיר לְאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת. מִמְּלֹאכְתוֹ בְּיוֹם שַׁבָּת. נִתְּנוּ לָעַם בְּקַבְּתָה. עֵין חֲמִיד וְנִצְרָנָהוּ:

שְׁמָרוּ יִשְׂרָאֵל שַׁבָּת כִּי. אוֹת בֵּינֵינוּ וּבֵינֵיכֶם הוּא

פזמונים לשבת רלג

- מְכַבֵּד** הוא מְכַל יָמִים. פִּי בּו שֶׁבֶת צוֹר עוֹלָמִים. יְנִיחַ בּו לֵב
 עֲנוּכִים. שִׁמְח יִשְׁמְחֶנּוּ: שִׁמְרו יִשְׂרָאֵל
- שֶׁבֶת** קָדֵשׁ יוֹם מְנוּחָה. בּו נָסוּ יְנוּן וְאַנְחָה. עִם אֵל בְּהִשְׁקֵמ
 וּבְבִטְחָה. שֶׁבֶת עוֹנֵג יִקְרְאוּהוּ: שִׁמְרו יִשְׂרָאֵל
- הָאֵל** אֲשֶׁר בָּחַר בְּנוֹ. שֶׁבֶת קָדֵשׁוּ הִגְחִילָנוּ. מִן הָעַמִּים הַבְּדִילָנוּ.
 לְהִיוֹת לָנוּ לְאֱלֹהִים הוּא שִׁמְרו יִשְׂרָאֵל
- הַלְלוּ** יְהוָה וּפְצֹחוּ. לְכָבוֹד שֶׁבֶת פִּי בּו נָחוּ. כָּל יִשְׂרָאֵל בּו
 יִשְׁמְחוּ. שִׁמְחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים הוּא: שִׁמְרו יִשְׂרָאֵל
- חֲזֹק** יִשְׁלַח מְשִׁיחֵנוּ. וְיָשִׁיב אֶת שְׁבִיחֵנוּ. וְאִן נִשְׁבּוֹת שֶׁבֶתָנוּ.
 עוֹלָם שִׁבְלוֹ שֶׁבֶת הוּא: שִׁמְרו יִשְׂרָאֵל

סימן אני אכרהם חזק

- אֶרֶץ** וְרוּם בְּהַבְרָאָם בְּהוּא בְרָאָם. כָּלִי עֲמַל יֵא הַמְצִיאָם. אֶדוֹן
 עוֹלָם צוֹר וְשָׂאָם. שֶׁבֶת בְּיוֹם הַשֶּׁבֶת: חִי חִי חִי שֶׁבֶת
- נְקִי** כַּפִּים וְסְהוֹר. מְאוֹר הַנְּאוֹר. בְּלִמִּי חוֹמֵר קוֹדֵם שְׂאוֹר.
 בְּרֵאשִׁית הַכֹּל בְּרָא אוֹר. בְּיוֹם אֶחָד בַּשֶּׁבֶת: חִי חִי חִי בְיוֹם
- יְחִידִי** כָּלִי שְׁנַיִם. עֲשֵׂה שְׁמַיִם. בְּלִמִּי עוֹר וְיָדַיִם. הַמְּבָרִיל בֵּין
 מַיִם לְמַיִם. בְּיוֹם שְׁנֵי בַשֶּׁבֶת: חִי חִי חִי בְיוֹם שְׁנֵי
- אֵל** יוֹצֵר עוֹלָמִים בְּיָהּ. הַמְצִיא הַנוֹיָה. שְׂתוּצִיא הָאֶרֶץ פְּרִיָהּ.
 גֹּר אוֹמֵר וְבֵן הָרֵד. בַּשְּׁלִישִׁי בַשֶּׁבֶת: חִי חִי חִי בַשְּׁלִישִׁי
- כָּלִי** אוֹן כָּלִי גְבוּרוֹת. יָצַר הָאוֹרוֹת. לְאוֹר וּלְהַצְמִיחַ פְּרִירוֹת. גֹּר
 וְנִתְלוֹ מְאוֹרוֹת. בְּרִבְעֵי בַשֶּׁבֶת: חִי חִי חִי בְרִבְעֵי
- רַב** כַּח אֵלִי אֲנוּהוּ. אֲרוּמְמֵנוּ. כָּל נֶפֶשׁ חַיָּה הַמְצִיא הוּא. כָּל
 עוֹף כְּנָף לְמִינֵהוּ. בַּחֲמִישִׁי בַשֶּׁבֶת: חִי חִי חִי בַחֲמִישִׁי
- הָאֵל** חִי נִמְלֵךְ בְּתוֹמוֹ. בְּנִפְשׁוֹת עַמּוֹ. וּבְרָא אָדָם בְּצַלְמוֹ. הַשְּׁלִישִׁי
 עַל כָּל עוֹלָמוֹ. בַּשְּׁשִׁי בַשֶּׁבֶת: חִי חִי חִי בַשְּׁשִׁי

רלד פזמונים לשבת

מלכי השלים כל מלאכתו. ביום שבתו. ויבדש ויבדד אתו. על
 בן ישמרו ערותו. ישראל את השבת: חי חי חי ישראל
חזק הוא ונרא עלינו. נעלם מרעיון. מהר יבנה את הר ציון.
 וינחיל עם כל ואביון. עולם שקלו שבת: חי חי חי עולם

סימן אני אברהם חזק

אליו מי הקשה וישלם. שמים וארץ כלם. בשבת. בו נודרים
 עמי כלם. לבן לבן זכו לעולם. שקלו שבת:

נושאים ונותנים בהלכות. תשע ושלושים מלאכות. בשבת.
 משלימים מאה ברכות: לכן יוכו

יוצאים שעור גבוליהם. אלפים אמות רגליהם. בשבת. חזק
 מארבע אמות שלהם: לכן יוכו

ארבע רשויות סמורות. במשנה המה סדורות. בשבת. ודן
 ערובי חצרות: לכן יוכו

בוצעים על שתי קברות. סכסות פמפות מסוארות. בשבת.
 ובהן כל מיני פירות: לכן יוכו

רצים לכל תענוגים. כשר שמן עופות ודגים. בשבת. שמחים
 ולא דואגים: לכן יוכו

הם מדליקים המנורה. בשמן זית וד וברד. בשבת. בניהם
 זכו לתורה: לכן יוכו

מרחיקים כל מיני סחורה. גם דבר דבר אסורה. בשבת. וגם
 כל מחשבה ורה: לכן יוכו

חזק אל גדול ונרא. מוריד נשמה יתרה. בשבת. לבני בני
 הבקרה: לכן יוכו

סימן ישראל

יודוה בעיני יי רועי. ביום שבת קדש יים השביעי: יום אשר

פזמונים לישבת רצה

קליַתְּ בּוֹ כָּל מְלֹאכְתֶּךָ. אֹמֵרָה כִּי שְׂרִיתְּ עַל כָּל וּלְתֶךָ.
 וּמַעֲשִׂים עֲשִׂיתָ אִין לְכַלּוֹתֶךָ. לִי כֵן אֲמַתָּה חֵיטְ לְהַרְגִיעִי:
 בְּחַרְתָּ מִכָּל הַמְּגִינִים. וְאוֹתוֹ קִדְשַׁתָּ בְּשִׁבְעוֹת וְשָׁנִים. חֵישׁ
 אֲשֶׁר נָשְׂאתָ לְגֹעַ אַמּוּנִים. וּפְדָם מֵאֲסוּנִים אֶרְחִי וּרְבָעִי:
 בְּמִנוּחֹתַי יוֹם זֶה יוֹם מְנוּחָה. וּבַיּוֹם עֲבוּדְתִי הַמְצִיא לִי
 תְרוּחָה. וְהִכֵּן לְשִׁבְתִּי מִשָּׂאת נְאֻרוֹתֶיךָ. וְשִׁשּׁוֹן וְשִׁמְחָה
 יִהְיֶה שְׁשֻׁעִי:

שְׁבִיעִי

רְצָה

אֵל

עוֹלָם שְׁכָלוֹ שִׁבְתָּ תַנְּבִנִי. וְנִרְךָ בְּהִלּוֹ שִׁים אֹרֶךְ בְּעַדְנִי.
 וְאֵל מִשְׁכַּן שִׁילָה. תָּשׁוּב תַעֲלֵנִי. מִתְּהַרָה עֲנֵנִי אֹרְרִי וַיִּשְׁעִי:

סימן מנצור

יוֹם הַשִּׁבְתָּ אִין כְּמוֹהוּ. בְּרַבּוֹ אֱלֹהִים וַיִּקְדְּשֵׁהוּ:

רֵאשׁוֹן עַד יוֹם שְׁשִׁי. לְקִרְאֵת שִׁבְתָּ נִכְסְפָה נִפְשִׁי. כִּי
 בְשִׁבְתָּ אֵצְא חֶפְשִׁי. וְכִי יוֹם מְנוּחָה אֶקְרָאָהוּ: כִּרְכוּ

מִיּוֹם

וְנִשְׁמַח כִּי טוֹב לְהוֹדוֹת. וּלְזַמֵּר עֲלֵיוֹן עַל כָּל אֹדוֹת. כִּי
 הַשִּׁבְתָּ לָנוּ חֲמֻדוֹת. אִישׁ בְּעַר לֹא יִדְעֵהוּ: כִּרְכוּ

נְגִיל

לְעִשׂוֹת שִׁבְתָּ כְּהִלְכָה. אֹז מְסִינִי מִצְּנוּה עֲרוּכָה. גַּם הִיא
 לְשׁוֹמְרָה. כְּתֵר מְלוּכָה. וְכְבוֹד וְהַדָּר תַּעֲטֹרָהוּ: כִּרְכוּ

צְוֵה

וּמֵאֲהַבְיָה חַיִּים יֵאָרִיכוּ. וְגַם טוֹעֲמֵיָה חַיִּים זְכוּ. וּבְנִתִיב יִשְׁאֵר
 הַקָּה יִלְכוּ. עֲרוּחֵיו בְּכָל לֵב יִדְרֹשׁוּהוּ: כִּרְכוּ

יִי וּבַחַר בְּנוֹ. וּמִכָּל לְשׁוֹן הַבְּדִילָנוּ. וּקְדַשַׁת הַשִּׁבְתָּ הַנְּחִיד
 לָנוּ. כָּל זְרַע יַעֲקֹב בְּכֻדוּהוּ:

רְצָה

פזסון קודם ברכת המזון

מִשְׁלֹ אֶכְלָנוּ. בְּרַכּוֹ אַמּוּנִי. שְׁבַעְנוּ וְהוֹתַרְנוּ כְּדַבֵּר יְיָ:
 אֶת עוֹלָמוֹ. רִעַנּוּ אֶבִּינוּ. אֶכְלָנוּ מִלְּחָמוֹ. וּמֵיִינוּ שְׁחִינוּ. עַל
 כֵּן נִזְדָּה לְשִׁמּוֹ. וְנִהְלָלוּ בְּפִינוּ. אֶמְרָנוּ וְשָׁנֵנוּ. אִין קָדוֹשׁ כִּי:

צֹר

הַזֶּן

רלו

פזמונים לשבת

בְּשִׁיר

וְקוֹל תוֹדָה. נְבָרְךָ לֵאלֹהֵינוּ. עַל אֲרֶץ הַמִּדְבָּה שׁוֹבָה.
שֶׁהִנְחִיל לְאַבְרָהָם. וְמוֹזן וְצָדִיק. הַשְּׂבִיעַ לְנַפְשֵׁנוּ. חֲסִדוֹ
נְבָר עֲלֵינוּ. וְאַמֶּת יי:

יָחֵם

בְּחֶסֶדְךָ עַל עַמְּךָ צִוְּרָנוּ. עַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ וְבוֹל בֵּית
תְּפִאֲרֹתֶיךָ. וְכֵן דָּוָד עֲבָדְךָ יָבֵא וַיִּנְאָלֵנוּ. רוּחַ אֲפִינוּ מְשִׁיחַ יי:

יִבְנֶה

הַמִּקְדָּשׁ. עִיר צִיּוֹן תְּמִלָּא. וְשֵׁם נָשִׂיר שִׁיר הַדָּשׁ. וְכִרְנָנָה
שֵׁם גְּעֻלָּה. הַרְחֵמֵן הַמִּקְדָּשׁ. יִתְבָּרֶךְ וַיְהִי־עֲלֵהָ. עַל כּוֹס יַיִן
מְלֵא. בְּבִרְכַת יי:

הלכות נטילת ידים וברכת המוציא

א) אין גוטלים לידים אלא מכלי שמחזיק לא פחות מרביעית מים דהיינו כיו דרהם (87 גרם), ושלא יהיה נקוב או סדוק או שבור, וצריך שהמים הירודים על הידים יהיו באים מכח גברא ולא יהיו באים מאליהם, וצריך להזהר מאד בכל הפרטים האלה כי פרט א' מהם פוסל ולא נחשבת נטילה. ב) צריך ליטול כל היד דהיינו האצבעות וכף היד עד פרק הזרוע, ובשעת הנטילה יהסך את ידיו כדי שיבואו עליהם המים בכל צד, ולא כאותם בורים שאינם גוטלין כראוי כי עונשם מרובה יותר מאותם שאינם גוטלין כלל, כי מלבד שנטילתם אינה נטילה אלא גם הברכה שמברכים ענטי, היא ברכה לבטלה ולכן צריכים להזהר מאד ליטול כראוי. ג) כשיטול ידיו יעשה כסדר הזה, יקח הכלי ביד ימין וימסדנו ליד שמאל והיא תשפוך על יד ימין גיפ בואיז, ויניח הכלי על הארץ ויד ימין תקח אותו מהארץ ותשפוך על יד שמאל גיפ בואיז, ואח"כ ישפשף ידיו זו בזו, גיפ בכל יד בואיז, ויגביה ידיו עד כנגד ראשו ויזהר שקשרי הזרועות של ב' ידיו יהיו לפנים כנגד החזה ולא יהיו בולטין לצדדי הגוף וכשידיו מוגבהות קודם שינגבן יברך ענטי. ד) בשבת צריך ליטול ידיו קודם שלש סעודות מעומד, והיה לברכה ונגוב נמי צריך מעומד. ה) אם נטל ידיו וקודם שנגבן נגע בידי אדם אחר שלא נטל ידיו ואפי' נגע בו תינוק בן יומו, או אם נטל יד א' ונגעה ביד השניה שעוד לא נטלה נטמאו ידיו וצריך לנגבם תחלה ואח"כ יחזור ויטלם פעם שנית. ו) יזהר לנגב ידיו היטב קודם שיכצע שהאוכל בלא נגוב ידים כאלו אוכל לחם טמא. ז) אם אדם אחר נותן לתוך פיו והאוכל אינו נוגע במאכל אפי' האוכל צריך ליטול ידיו ולא המאכל

דיני נט"י וברכת המוציא רלז

ח) יש נוהגים לומר קודם כל סעודה מזמור לדוד ה' רועי וגו' שבו זמין תיבות שלא יחסר מזונו ומזון הנפש, יש אר' אותו קודם נט"י, ויש אר' אותו אחר נט"י. ט) ארזיל תיכף לנט"י סעודה, וע"כ אסור להתעסק בין נט"י להמוציא בשום עסק שלא יסיח דעתו מהסעודה, ואס"י בשתיקה לא יפסיק אלא אחר שנגב ידיו יברך המוציא תיכף ומיד. י) יתן ב' ידיו על הפת בשעה שמכרך המוציא, ובשבת יאחו ב' ככרות בין ב' ידיו, ויזהר לבצוע במקום שנאפה יפה ששולט בו האור יותר. יא) צריך לדקדק ולהדגיש בהיא של המוציא כאלו יש בתוך מלואה היא אחרת, לכן יאריך בה ויגבינהה בקול. יב) מצוה לשים מלח על השלחן ויטביל בו הפת ג"פ. ישאיר את המלח על השלחן עד אחר בהמ"ז דשלחן דומה למזבח וכתוב על כל קרבנך תקריב מלח.

קודם נטילת ידים יאמר בקשה זו שחובאה בטה"ק בן איש חי ש"ש, ול"ח ח"א.

לשם יחוד קבתי בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו ליחדא שם י"ה בוי"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל, הריני בא לקיים מ"ע דרבנן לייטזל ידי ולשפשפם היטב קודם סעודה כדי לעשות נחת רוח ליוצרי ולעשות רצון בוראי לתקן שורש מצוה זו כמקום עליון, ויחי רצון מלפניך ה' אר"א שחיה חשוכה ומקובלת ורצויה לפניך מצוה זו של נטילת ידים והשפשוף קודם סעודה כאלו כונתי בכל הכונות הראויות לכיון במצוה זו.

ויהר"מ ה' או"א שבזכות מצות הברכה אשר נכרך על נט"י קודם סעודה יהיה עתה עת רצון לפניך וימשך מן אור אין סוף שפע מוחין ואורות גדולים לשנים עשר פרצופים הרמוזים בעשר ספירות הכוללים שהם רמוזים בעשר אצבעות הידים, ומשם נקבל שפע עשר הברכות ככתוב, ויתן לך האלהים (יכוין להמשיך מא"ס מוחין ושפע) סמל השמים (חכמה) ומשמני הארץ (בינה) ורוב דגן (דעת) ותירוש (חסד) יעבדוך עמים (גבורה) וישתחוו לך לאומים (תפארת) הוי גביר (נצח) לאחיך (הוד) וישתחוו לך בני אסך (יסוד) אורך ארור ומברכך ברוך (מלכות).

אחר נטילת ידים ישפשף ידיו כנזיל ויגביהן כנגד פניו ויברך על נטילת ידים. קודם שיברך המוציא יאמר עיני כל אליך וכו' סותח את ידך וכו', ואר"כ יברך המוציא.

רלח סדר הלמוד על השלח

בכל סעודה שחזא סעוד בכל יום ילמוד דברי תורה על השלח וראוי ללמוד סדר הלימוד הזה הכתוב בסה"ק בן איש חי ש"ר. ובל"ה ח"א.

להודות להלל לשבח לפאר לרוסם להדר ולנצח על כל דברי דוד בן ישי עבדך משיחך: בעצתך תנחני ואחר כבוד תקחני: וחוא רחום יכפר עון ולא ישחית והרכה להשיב אפו ולא יעיר כל חמתו: אשרי הגבר אשר תיסרנו יה ומתורתך תלמרנו: ואני בחסדך בטחתי יגל לבי בישועתך אשירה לה' כי גמל עלי: שוש אשיש בה' תגל נפשי באלהי כי הלכישני בגדי ישע מעיל צדקה יעטני כחתן יכהן פאר וככלה תעדה כליה: ויבטחו בך יודעי שמך כי לא עזבת דורשך ה': שכחו בה' וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב: נר לרגלי דבריך ואור לנתיבותי: אודך כי עניתני ותחי לי לישועה:

אח"כ יאמר, היום יום וכו' השיר שהיו הלויים או' על הדוכן, ויאמר מזמור של אותו היום ואח"כ יאמר הושיענו ה' אלהינו וכו' עד וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן: ויאמר פסום הקטורת, ופרק איוהו מקומן, ואח"כ אין כאלהינו, ויאמר או"א מלך רחמן רחם עלינו וכו' ותמלוך אתה הוא ה' אלהינו וכו'.

כתב רבינו האר"י ז"ל צריך האדם לזכור בתוך אכילתו חרבן הבית כמ"ש בזה"ש ב' תרומה, על כן יהי רגיל לומר לשם יחוד זה שהובא בסה"ק בן איש חי ש"ר.

לשם יחוד קבה"ו כדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו ליחרא שם י"ח בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל הריני זוכר את ירושלים אשר תרבה בעונותינו, וחריני מצפה לכנינה שיכנה אותה הקב"ה במהרה בימינו אמן.

ויהר"מ ה' או"א שתשכון בתוך ירושלים עירך כאשר דברת וכסא דוד עבדך מהרה בתוכה תכין, וכנה אותה בנין עולם במהרה בימינו, וקיים בה מקרא שכתוב, ואני אהיה לה נאם ת' חופת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה:

דיני דברים הכאים בתוך הסעודה, מים אחרונים, כוס, זמן וברכת המזון

(א) דברים הכאים בתוך הסעודה בין אם הם באים כדי ללפת את הפת כגון כשר ודגים וכיוצא, בין אם הם באים כדי להזין ולהשביע אע"פ שאוכלם בלא

דינים רלם

פת איצ לברך עליהם לא לפניהם ולא לאחריהם דברכת הפת פוטרותן. (ב) דברים הבאים בשביל קנות סעודה ותענוג כגון פירות ומיני ממתקים וכיוצא שאין מלפתין בהם את הפת, צריך לברך עליהם ברכה ראשונה, אבל ברכה אחרונה אין צריך לברך דנפטרין בברכת המזון. ואם מלפת בהם את הפת נעשו טפלין לפת ואיצ לברך עליהם. (ג) היין פוטר כל מיני משקין לפיכך אם בירך על היין ובשעה שברך היה דעתו לשתות משקין אחרים, אינו צריך לברך עליהם, דברכת היין פוטרותן. (ד) קודם ברהמיז צריך ליטול מים אחרונים, וקודם שיטול יאמר **מים אחרונים חובה**, ויטול רק אצבעותיו עד פרק השלישי של האצבעות, וראש פרק הגי' בכלל, וצריך ליטול לחוך כלי ולא עיג קרקע כי רוח רעה שורה עליהם, ולא ירבה במים, אלא יטול מעט, ואין נוטלין במים חמין, ויזהר שלא יפסיק בין מים אחרונים לבהמיז. (ה) ישתדל מאד לחזור אחר זמן כי הוא דבר גדול לסלק עי' זה הסטיא ולדחותה, וכשם שמצוה לחזור אחר גי' כדי לזמן, כך מצוה גדולה יותר ויותר לחזור אחר עשרה כדי לזמן בשם. (ו) אם שנים אכלו פת והשלישי אכל רק פירות או מינים אחרים שנתחייב לברך עליהם ברכה אחרונה, יכולים לזמן, וזה שאכל פירות יברך אחר הזמן ברכה אחרונה של אותו האוכל שאכל אבל לא יברך בהמיז. (ז) אם שבעה אכלו פת ושלשה אכלו כזית פירות או אוכל אחר, או ששתו רביעית משקה איזה מין שיהיה חוץ מן המים, מצטרפין לזמן בשם. ואם פחות מזו אכלו פת והשאר אכלו מינים אחרים אינם מצטרפין. (ח) קטן שהגיע לחנוך דהיינו כבן תשע מצטרף לזמן. (ט) מי שלא אכל עמהם ושמע שאומרים נברך שאכלנו משלו, יענה, **ברוך ומבורך שמו תמיד לעולם ועד**, ואם נכנס בשעה שעונים ברוך שאכלנו עונה אחריהם אמן. (י) אם הם שלשה ישתדל לברך על הכוס, וקודם שיאמר פסוק וידבר אלי זה השלחן וגוי' יקבלנו בשתי ידיו משתי ידיו של אדם אחר, ואחיכ יאחו אותו בימין בלבד ויזמן. (יא) כוס בהמיז טעון הדתה מבסנים ושטיפה מבחוץ, גם צריך שיהיה חי (יימ שבתחילת בהמיז לא יהיה מזוג) ויהיה מלא (אחר שימוגנו בברכת הארץ), ויגביהנו מן השלחן טפח לפחות, ונותן עיניו בו בכל הברכה, ואחרי שישתה ישייר מעט לשגרו לאשתו, ילא יהיה פגום שאם שתי ממנו פגמו. (יב) אם אכל כזית (29 גרם) פת בכדי אכילת פרס (דהיינו שיעור אכילת גי' ביצים פת שהם 173 גרם) חייב לברך בהמיז, ולכתחילה צריך לאכול כביצה דהיינו שתי כזיתות. ואם היה אוכל לאט לאט באופן שלא אכל כזית אי' בכדי אכילת פרס אעיפ שאכל הרבה לא יברך בהמיז. (יג) בין איש בין אשה חייבים בכהמיז מדאורייתא. (יד) צריך לשייר פת על השלחן בעת בהמיז, ולא ישאיר על השלחן כלי ריקם או סכין וכל כלי ברזל בשעת בהמיז. (טו) יברך בהמיז בכונת הלב, וישמיע לאזניו, וידקדק באותיותיה, ולא יבלע שום אות. (טז) צריך לשבת בשעת בהמיז, ולא יברך

מעומד או כשהוא מהלך, וכן אסור לעשות שום מלאכה ואפי' תשמיש קל כגון לנגב את ידיו בשעה שמברך. (ז) ד' ברכות דבהמ"ז דינם כתפילת יח ואין לענות בהם אפי' קדיש וקדושה וברכו.

סדר ברכת המזון

קודם מים אחרונים יאמר לשם יחוד זה שהובא בטה"ק לשון חכמים ח"א

ליקבה"ן בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו ליחדא שם י"ה כו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל, הרי אנחנו באים לקיים ס"ע דאורייתא לכרך בהמ"ז ככתוב בתורה ואכלית ושבעת וברכת את ה' אלהיך, לתקן שורש מצוה זו במקום עליון. ויהר"ם ה' או"א שתהיה חשובה ומקובלת ורצויה לפניך ברכה ראשונה וברכה שניה וברכה שלישית אשר נכרך עתה על המזון, ותתן לנו כח ויכולת ועזר וסיוע להעלות מ"ן ולהנשיך ד' המוחין לישראל ורחל (הגדולה), וגם תהיה חשובה ומקובלת ורצויה לפניך ברכה רביעית אשר נכרך עתה, ותתן לנו כח ויכולת ועזר וסיוע להעלות מ"ן ולהמשיך ד' מוחין ליעקב ורחל ויעלה לפניך כאלו כוננו בכל הכונות הראויות לכיון כד' ברכות אלו של המזון. ויהי נועם וגו'

אחיכ יסול מים אחרונים על אצבעותיו וינגבם ויאמר למנצח בנגינות וגו', ואחיכ יאמר פסוקים אלו

אברכה את ה' בכל עת תמיד תהלתו בפי: סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם: תהלת ה' ידבר פי ויכרך כל בשר שם קדשו לעולם ועד: ואנחנו נכרך יה מעתה ועד עולם הללויה: וידבר אלי זה השלחן אשר לפני דא

אם הם ג' או' המברך הב לן ונברךך למלכא עלאה קדישא (עונים שמים)
 ברשות מלכא עלאה קדישא (נשבת יוסיף וברשות שבת מלכתא)
 (בי"ט או' וברשות יומא טבא אושפיזא קדישא)
 (בסוכות וברשות שבעה אושפיזין עלאין קדישין) (וברשות מורי ורבותי)

قوانین بیرکت‌همازون (شکرانه پس از غذا)

- ۱- هر فرد که حدود ۳۰ گرم نان را طی ۳ دقیقه میل نموده است موظف به گفتن بیرکت‌همازون می‌باشد. زنان حتی در زمان قاعدگی نیز موظف به خواندن بیرکت‌همازون (مثل سایر براهایا) می‌باشند.
- ۲- در هنگام خواندن بیرکت‌همازون لازم است بنشینند و هیچ کاری (از جمله: کمک‌کردن در جمع‌کردن ظرف‌ها، خشک نمودن دست‌ها، یا تمیز کردن سفره و ...) انجام ندهند حتی جواب دادن به قدیش یا تقدیشاخ ممنوع می‌باشد.
- ۳- لازم است که بیرکت‌همازون (یا هر براهای دیگری) را طوری ادا نمایند که حداقل خودش آنرا بشنود. اگر تنها در فکرش، متن بیرکت‌همازون را مرور نمود باید مجدداً آنرا بخواند.
- ۴- ارجح است که هر فرد خودش بیرکت‌همازون را بخواند. در صورتیکه نمی‌تواند متن عبری را قرائت نماید، می‌تواند ترجمه کامل بیرکت‌همازون را خواند یا متن کامل بیرکت‌همازون را کلمه کلمه از فرد دیگری شنیده و بعد از براهایا، آمن بگوید و در این بین به هیچ عنوان صحبت ننماید.
- ۵- مردی که حدود ۳۰ گرم نان خورده و یا خوردن مواد غذایی دیگر سیر شده یا حداقل ۵۸ گرم نان خورده و پس از آن شک کرد که بیرکت‌همازون خوانده است یا نه، موظف است که سه براهای اول بیرکت‌همازون (تا آخر **בְּרַכַּת הַשְּׂמֵימָה אֲמַן**) را مجدداً بخواند.
- ۶- فردی که حداقل ۲۳۱ گرم کیک، بیسکویت یا شیرینی تهیه شده از آرد گندم یا جو را میل نمود موظف به خواندن بیرکت‌همازون می‌باشد.
- ۷- لازم است که قبل از خواندن بیرکت‌همازون انگشتان دست‌ها را با آب سرد شسته و قبل از آن بگوید: "מֵימַי אֶתְרֹאֲנִים חֹזְקָה" "نطیلای آخر واجب است" و آب آنرا روی زمین نریزد. پس از این نطیلا تا شروع بیرکت‌همازون هرگونه صحبت، ممنوع است.
- ۸- رسم است که چاقوها را هنگام بیرکت‌همازون پوشانده، یا از سر سفره برمی‌دارند و لازم است که تکه نانی بر سر سفره باقی بگذارند.
- ۹- ارزش زیادی دارد که سه نفر بالغ یا هم غذا همراه با نان خورده تا بتوانند متن زیمون (دعوت به براهایا) را بیان نمایند. در صورتیکه ده نفر بالغ یا هم غذا بخورند، می‌توانند متن زیمون را با ذکر نام خداوند بخوانند. در جمع سه نفره یا دهنفره، تنها یک فرد زیر سیزدهسال (حداقل بالای شش سال) می‌تواند جزء گروه محسوب شود.
- ۱۰- در صورتیکه حداقل ۲ نفر از گروه ۳ نفره یا حداقل ۷ نفر از گروه ۱۰ نفره نان خورده باشند و بقیه افراد غذا یا میوه یا حداقل ۸۶ گرم نوشیدنی (بجز آب) را به صورتی میل نموده که موظف به براهایا آخر شده باشند می‌توانند با هم زیمون بگویند.
- ۱۱- فردی که غذایی نخورده است و شنید که دیگران زیمون **בְּרַכַּת הַשְּׂמֵימָה** می‌گویند، جواب دهد: "בְּרַכַּת הַמְּבוֹרָךְ שָׁמוּ תְּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד" و اگر جواب آنها **(בְּרַכַּת הַשְּׂמֵימָה ...)** را شنید در خاتمه، آمن بگوید.
- بعد از دستشو و خشک کردن انگشتان پس از غذا (**מֵימַי אֶתְרֹאֲנִים**)، میزمر ۶۷ تهلیلیم **לְמַנְצַח בְּבִינֵינוּ** و متن **אֶתְרֹאֲנִים** را خوانده و در صورتیکه حداقل سه نفر با هم غذا (که حداقل ۲ نفر از آنها نان) خورده‌اند متن زیمون **(בְּרַכַּת הַשְּׂמֵימָה)** خوانده می‌شود.

יהוד איראן

וברשותכם נִבְרַךְ שְׂאֵבְלֵנוּ מִשְׁלוֹ:

המסובין עתים בָּרוּךְ שְׂאֵבְלֵנוּ מִשְׁלוֹ וּבְטוֹבוֹ חַיֵּינוּ: והמברך חוזרו.

ואם הם עשרה או יותר או' נִבְרַךְ יְיָ הֵינוּ שְׂאֵבְלֵנוּ מִשְׁלוֹ:

המסובין עתים בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ שְׂאֵבְלֵנוּ מִשְׁלוֹ וּבְטוֹבוֹ חַיֵּינוּ: והמברך חוזרו.

בסעודת חתן או' נִבְרַךְ (אם יש עשרה או' אלהינו) שְׂהַשְׂמָחָה בְּמַעוֹנוֹ

שְׂאֵבְלֵנוּ מִשְׁלוֹ: וענין המסובין בָּרוּךְ (אם יש עשרה או' אלהינו) שְׂהַשְׂמָחָה

בְּמַעוֹנוֹ שְׂאֵבְלֵנוּ מִשְׁלוֹ וּבְטוֹבוֹ חַיֵּינוּ: והמברך חוזרו.

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הָאֵל

הַזֶּן אוֹתָנוּ וְאֵת הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בְּטוֹבוֹ בְּחֵן בְּחֶסֶד

בְּרִיּוּחַ וּבְרַחֲמִים רַבִּים ^(א) נָתַן לָחֶם לְכָל־בָּשָׂר, כִּי

לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ: וּבְטוֹבוֹ הַגָּדוֹל תָּמִיד לֹא חָסַר לָנוּ

וְאֵל יַחֲסַר לָנוּ מִזֶּן תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הוּא אֵל

זֶן וּמַפְרִינֵם לְכָל וְשִׁלְחָנוּ עֲרוּךְ לְכָל וְהִתְקִין מַחֲיָה

וּמִזֶּן לְכָל־בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא בְּרַחֲמָיו וּבְרֹב חֶסֶדּוֹ

בְּאֲמוֹר. ^(ב) פְּנוֹתַי אֶת־יָדְךָ. (ר"ת פ"א"י שהוא כספר יאהדונה"י

ומספר ס"א"ל וס"ת חת"ך) וּמִשְׁבִּיעַ (כמספר חת"ך) לְכָל־חַי רְצוֹן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ הַזֶּן אֵת הַכֹּל:

נִוְדָה לְךָ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לְאֲבוֹתֵינוּ

אֶרֶץ רְמֵדָה שׁוֹבָה וְרַחֲבָה בְּרִית וְתוֹרָה חַיִּים

וּמִזֶּן. עַל שֶׁהוֹצֵאתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית

עַבָדִים. וְעַל בְּרִיתְךָ שֶׁחֲתַמְתָּ בְּבִשְׂרָנוּ. וְעַל תּוֹרַתְךָ

(א) תהלים קל"ו. (ב) שם קמ"ה.

אברכה خداوند را، در همه وقت متبارک می‌خوانم، مدح او همواره در دهان من است. در پایان همه چیز شنیده می‌شود، از خدا بترس و فرمان‌هایش را نگهدار زیرا این تمام هدف زندگی هر انسانی است. دهان من تسبیح خداوند را خواهد گفت و همه بشر نام قدوس او را تا به ابد متبارک بخوانند. ما خداوند را از حال تا به ابد ستایش می‌کنیم، حمد بگویید خدا را. "به من گفت: این سفره‌ای است که به حضور خداوند آراسته شده است."

اگر ۳ تا ۹ نفر می‌باشند *بر ایاکننده می‌گوید: بیاید تا به درگاه خداوند متعال و مقدس برکت گوئیم. (حاضرین جواب می‌دهند: با اجازه خداوند) با اجازه پادشاه متعال مقدس (در ثبات: با اجازه شبات ملکه) (در یوم‌طوو: و با اجازه یوم‌طوو مهمان مقدس) (در سوکا: و با اجازه هفت مهمان عالی مرتبه مقدس) و با اجازه سروران و استادانم و با اجازه شما، آفرین گوئیم برای آن (هنگامی که ده نفر هستند: خدایی) که از خوان گرم او خوردیم.*

حاضرین جواب می‌دهند: آن (هنگامی که ده نفر هستند: خدایی) که از خوان گرم او خوردیم و با نعمات او ما زنده‌ایم متبارک باد.

(متن بیرکت‌همازون مخصوص خانه شخص عزادار در صفحه ۴۲۳ می‌باشد.)

ברוך متبارک هستی تو ای خدا، خالق ما، پادشاه جهان، خدای قادری که به ما و به همه جهانیان با خوبی خود، با آبرو، احسان، رفاه و رحمت زیاد روزی می‌بخشد. به همه موجودات زنده، خوراکی می‌دهد زیرا احسان او ابدی است. و بخاطر خوبی بیکرانش هرگز کمبود نداشته‌ایم و هرگز هم روزی ما تا ابد کسر نخواهد آمد. زیرا او خدای قادری است که به همه روزی و نفقه می‌بخشد و خوان نعمتش برای همه گسترده است. برای تمام مخلوقاتش که با رحمت و با کثرت احسان‌هایش آفریده، وسیله معاش و روزی فراهم نموده است. همانطور که (در تهیلیم) مرقوم است: دست خود را می‌گشایی و تمام زندگان را با رضایت سیر می‌گردانی. متبارک هستی تو، خدایی که همگان را روزی می‌دهی.

לוי ای خدای خالق ما، بخاطر اینکه سرزمین مرغوب، خوب و پهناور، پیمان (بریت میلا) و تورات، زندگی و روزی نصیب اجداد ما نمودی، بخاطر آنکه ما را از سرزمین مصر خارج نموده و ما را از خانه غلامی باز خریدی و به جهت سنت ختنه که در بدن ما مهر نمودی

רמב"ם ברכת המזון

שְׁלַמְדָתְנוּ. וְעַל חֶקְי רְצוֹנָךְ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ. וְעַל חַיִּים
וּמְזוֹן שֶׁאַתָּה זֶן וּמְפָרְנִים אוֹתָנוּ:

בחנוכה ובפורים או' על הגסים לעיל בדף רב. ואם לא אמר ונזכר קודם
תיבת ה' של ברכת על הארץ חוזר לאמרו. ואם נזכר אחר תיבת ה' יאמר אותו
בהרחמן ויאמר הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו
בימים ההם בזמן הזה בימי וכו'.

(ו) עַל הַפֶּל יְהוָהּ יֵאָדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ
וּמְבָרְכִים אֶת שְׁמֶךָ כְּאִמּוֹר (א) וְאֹכְלֵת וְשֹׁבַעַת.

וּבְרַכְתָּ (כשיאמר מלת את ימוזג את הכוס) אֶת־יְהוָהּ יֵאָדוּנָהּ
אֱלֹהֵיךָ עַל־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַתְךָ לָךְ: בְּרוּךְ
אַתָּה יְהוָהּ יֵאָדוּנָהּ עַל הָאָרֶץ וְעַל הַמְּזוֹן:

רַחֵם יְהוָהּ יֵאָדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וְעַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.
וְעַל יְרוּשָׁלַם עִירְךָ. וְעַל הַר צִיּוֹן מְשָׁבֵן
כְּבוֹדְךָ. וְעַל הַיְכָלְךָ. וְעַל מְעוֹנֶךָ. וְעַל דְּבִירְךָ. וְעַל
הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלָיו. אָבִינוּ
רַעֲנוּ זוּנְנוּ. פָּרְנָסְנוּ. כְּפָלְנוּ. הִרְוִיחְנוּ הַרוּחַ לָנוּ
מִתְּרָה מִכָּל־צָרוֹתֵינוּ. וְנָא אֵל תִּצְרִיכֵנוּ יְהוָהּ
יֵאָדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ לִיְדֵי מַתְּנוֹת בְּשֵׁר וְדָם. וְלֹא לִיְדֵי
הַלּוֹאֲתָם. אֲפָא לִיְדֵךְ הַמְּלֵאָה וְהַרְחֵבָה. הַעֲשִׂיָה
וְהַפְּתוּחָה. יְהִי רְצוֹן שְׁפָא נְבוּשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְלֹא
נִפְלִים לְעוֹלָם הַבָּא. וּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ
תַּחֲזוּרְנָה לְמְקוֹמָהּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ:

(ל) ומימי ה'.

و به سبب شریعت (تورات) که به ما آموختی و بخاطر اینکه قوانین مورد رضایت را به ما اطلاع دادی و به جهت زندگی و روزی که به ما معاش و نفقه می‌بخشی، بدرگاه تو شکر می‌گوییم.

(در حوکا و پوریم قسمت **על הנסים** صفحه ۲۰۲ خوانده می‌شود. اگر خواندن آن را فراموش نمود و پس از ذکر نام خلوند در براخای **על הארץ ועל המזון** بخاطر آورد بر نمی‌گردد بلکه در قسمت **התקומה** آن را بدین شکل می‌خوانند: **התקומה הוא יעשה לנו נסים ונסלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי ואמה...**)

על הכל ای خدا، خالق ما بخاطر همه اینها، ما به درگاه تو شکر گزاریم و نام تو را متبارک می‌خوانیم. همانطور که (در تورات) مرقوم است: "بخور و سیر شو و خدای خالفت را بخاطر سرزمین خوبی که به تو عطا فرموده است، متبارک بخوان". تو، ای خدا، بخاطر آن سرزمین و بخاطر روزی متبارک هستی.

רחם ای خدای خالق ما، بر ما و بر قوم اسرائیل، بر یروشالیم (اورشلیم) شهر خودت، و بر کوه صیون مسکن جلالت و بر محرابت، و بر ماوایت و بر تالار قدس الاقداس و بر آن خانه بزرگ و مقدس (بت‌همیقداش) که نام تو بر آن خوانده شده است، رحم کن. ای پدر ما، ما را شبانی کن، روزی ده ما را، به ما نفقه ببخش، معاش ما را فراهم نما، به کار ما گشایش بده، بزودی ما را از تمام سختی‌هایمان فراغ خاطر عنایت فرما. ای خداوند خالق ما تمنا داریم ما را محتاج به هدایا (صدقه) و وام انسان‌ها نگردانی بلکه فقط به درگاه پربرکت، سخاوتمند، غنی و گشاده تو امید داشته باشیم. از پیشگاهت چنین مقدر گردد تا آنکه نه در این دنیا خجل شویم و نه در عالم باقی شرمنده گردیم و سلطنت خاندان داوید، ماشیح خود را به زودی در ایام زندگی ما بجای خودش بازگردان.

(در شب و روز شبات قسمت **רחם** خوانده می‌شود. اگر فردی فراموش نمود و قبل از ذکر نام خلوند در براخای **בונה**، **יבנה** بخاطر آورد برگشته و آنرا می‌خواند در صورتیکه نام خلوند را ذکر نمود براخا را با عبارت **למדין הקדש** خاتمه داده و برگشته **רחם** را می‌خواند. در صورتیکه بیان کلمات **בונה**، **יבנה** را نیز شروع کرده براخای ذکر شده در صفحه بعد (**שבתך** **שבתך**) را می‌خواند و اگر براخای **האל אבינו** را شروع کرده است در شب و صبح شبات به ابتدای بیرکت‌همازون برمی‌گردد.)

כשבת אומרים

רָצוּהוּ וְהִתְלַצְנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּמִצּוֹתָיִךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם
הַשַּׁבָּת. הַשְּׂבִיעֵנוּ הַשֶּׁבֶת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ הַזֶּה. כִּי יוֹם גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ
הוּא מִלְּפָנֶיךָ. נִשְׂבּוֹת בּוֹ וְנִגְנוּחַ בּוֹ וְנִתְעַנֵּג בּוֹ בְּמִצְוֹת חֲקֵי רְצוֹנֶךָ.
וְאֵל תְּהִי צָרָה וְנֹחַן בְּיוֹם מְנוּחָתֵנוּ. וְהִרְאֵנוּ בְּנִחְמַת צִיּוֹן בְּמִדְבָּרָה
בְּיָמֵינוּ. כִּי אַתָּה הוּא בַּעַל הַנְּחֻמּוֹת. וְהַנֶּגֶם שֶׁאֲכַלְנוּ וְשִׁתִּינוּ חֲרִיבָן
בֵּיתֶךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ לֹא שִׁכְחָנוּ. אֵל תִּשְׁכַּחְנוּ לְנֶצַח וְאֵל תִּנְחַנְנוּ
לְעַד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אַתָּה:

בראש חדש וביום טוב ובחזוים אומרים יעלה ויבא, ואם לא אמרו אינו חוזר,
חוץ מליל א' של פסח וליל א' של סכות שאם שכח חוזר לראש ברהמיז.

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֵא וְיַגִּיעַ וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַע
וְיִשְׁקַד וְיִזְכֵּר וְיִזְכְּרֵנוּ וְיִזְכְּרוּ אֲבוֹתֵינוּ. וְזָרוּן יְרוּשָׁלַם
עִירֶךָ. וְזָרוּן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עֲבָדֶךָ. וְזָרוּן כָּל עַמּוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ
לְסִלִּישָׁה לְטוֹבָה. לְחַן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים. לְתַנּוּיִם טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בְּיוֹם
בראש חדש ראש חודש הַזֶּה.

בספח — חג המצות הַזֶּה בְּיוֹם (בְּיוֹם אוֹי מוֹב) מְקַרָּא קוֹדֶשׁ הַזֶּה.
בשבעות חג השבועות הַזֶּה בְּיוֹם טוֹב מְקַרָּא קוֹדֶשׁ הַזֶּה.
בסכות חג הסכות הַזֶּה בְּיוֹם (בְּיוֹם אוֹי מוֹב) מְקַרָּא קוֹדֶשׁ הַזֶּה.
בשמיע שְׁמִיעֵנוּ חַג עֲצַרַת הַזֶּה.

בראש השנה הַזְּכָרוֹן הַזֶּה בְּיוֹם טוֹב מְקַרָּא קוֹדֶשׁ הַזֶּה.
לְרַחֵם בּוֹ עָלֵינוּ וְלְהוֹשִׁיעֵנוּ. וְזָכְרֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בּוֹ
לְטוֹבָה. וּפְקָדֵנוּ בּוֹ לְבִרְכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים.
בְּדָבָר יְשׁוּעָה וּרְחֻמִּים. חוּם וְחֶנֶן וְחַמּוּל וּרְחַם עָלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ
כִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אַתָּה:

וּרְחַמֵנוּ יְרוּשָׁלַם עִירֶךָ בְּמִתְרָה בְּיָמֵינוּ:

۱۷۳۶ ای خدای خالق ما، اراده فرما و ما را با دستوراتت و با فرمان روز هفتم - این شبات بزرگ و مقدس - تقویت فرما، زیرا این روز به درگاه تو بزرگ و مقدس است، در این روز از کارهایمان دست کشیده، استراحت می‌کنیم و طبق فرمان فرایض مورد رضای تو از آن لذت می‌بریم. در این روز آسایش ما، عذاب و غم و اندوهی وجود نداشته باشد و به زودی در ایام زندگی ما، تسلی صیون را به ما نشان بده چون تو صاحب تسلی هستی. هر چند که خوردیم و نوشیدیم خرابی خانه بزرگ و مقدس (بت همیقداش) تو را فراموش نکرده‌ایم. (پس تو هم) هیچگاه ما را فراموش نفرما و تا ابد ما را ترک نکن. زیرا تو خدای قادر، پادشاه بزرگوار و مقدس هستی.

(در شب و روز اول ماه و موعده ۱۷۳۷ خوانده می‌شود. اگر اشتباه کرد و آنرا در اول ماه و یا ایام وسط موعده نخواند برنمی‌گردد و می‌تواند آنرا در قسمت ۱۷۳۸ بخواند. ولی اگر آنرا در یوم طوو نخواند و پس از براخی ۱۷۳۹ متوجه شد براخی ذکر شده در صفحه بعد (۱۷۴۰) را می‌خواند ولی اگر براخی چهارم ۱۷۴۱ را شروع نموده برنمی‌گردد مگر در دو شب اول پسخ و سوکا که به ابتدای بیرکت همازون برمی‌گردند. خانمها در مورد شب سوکا برنمی‌گردند)

۱۷۴۰-۱۷۴۱ خدای ما و خدای پدران ما (امیلواریم که) تقیلائی ما و یاد ما و یاد پدران ما، یاد یروشالیم شهر تو، و یاد ماشیح بن داوید بنده تو و یاد تمام قوم خاندان اسرائیل در پیشگاهت برای رهایی بخوبی، برای آبرو، برای احسان و برای رحمت، برای زندگانی خوب و برای صلح و سلامتی، بالا رود و بیاید و برسد و دیده شود و مورد رضایت قرار گرفته و پذیرفته شده و مورد تفقد قرار گیرد، در روز: (در روش خودش - اول ماه - می‌گوید: اول این ماه؛

(در موعده پسخ می‌گوید: این جشن مصاها، در این روز (در یوم طوو می‌گوید: خوش) که مقدس خوانده شده است؛

(در موعده شاووعوت می‌گوید: این جشن شاووعوت، در این روز خوش که مقدس خوانده شده است؛

(در موعده سوکا می‌گوید: این جشن سوکا، در این روز (در یوم طوو می‌گوید: خوش) که مقدس خوانده شده است؛

(در شمینی عصرت می‌گویند: این جشن شمینی عصرت، در این روز خوش که مقدس خوانده شده است؛

(در روش هشاتا می‌گوید: یادآوری، در این روز خوش که مقدس خوانده شده است؛

برای رحم نمودن بر ما در این روز و برای نجات دادن ما، یادآوری شود. ای خدا خالق ما، ما را در این روز برای خوبی یادآور و در این روز با برکت ما را تفقد نما، و در این روز ما را برای زندگی خوب نجات بخش؛ با کلام نجات و رحمت، شفقت کن و بر ما لطف نما و عنایت کن و بر ما رحم فرما و ما را نجات ده زیرا به تو چشم دوخته‌ایم، چون تو خدای قادر، پادشاه بخشنده و مهربان هستی.

و یروشالیم شهر خودت را به زودی در ایام زندگی ما آباد فرما.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּ יְהוָהּ אֱלֹהֵינוּ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם (ואוֹ בְּלֵהֶשׁ אֱמִין):

אם בשבת שכח לומר רצה והחליצנו ונזכר קודם שהתחיל ברכת הסוב והמטיב יאמר
ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שנתן שבתות לסנוחה לעמו
ישראל באהבה לאות ולזכרית. ברוך אתה ה' מקדש השבת:
ואם אחרי שנתחיל ברכת הסוב והמטיב נזכר שלא אמר רצה והחליצנו אפילו לא אמר
רק מלת ברוך יחזור לראש בהפ"ו.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּ יְהוָהּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הָאֵל
אֲבִינוּ מִלְכֵנוּ אֲדִירֵנוּ. בּוֹרְאֵנוּ. גּוֹאֲלֵנוּ. קְדוֹשֵׁנוּ.
קְדוֹשׁ יַעֲקֹב. רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל. הַמֶּלֶךְ הַטּוֹב
וְהַמְּטִיב לְכָל. שֶׁבְכָל-יוֹם וַיּוֹם הוּא הַטֵּיב לָנוּ. הוּא
מְטִיב לָנוּ. הוּא יֵיטִיב לָנוּ. הוּא גָמְלָנוּ. הוּא גּוֹמְלָנוּ.
הוּא יְגַמְלָנוּ לְעַד חֵן וְחֶסֶד וְרַחֲמִים וְרוּחַ וְהַצְלָה
וְכָל-טוֹב: יַעֲנוּ אָמֵן. הַרְחֵמֵן הוּא יִשְׁתַּבַּח עַל כְּבוֹדוֹ:
הַרְחֵמֵן הוּא יִשְׁתַּבַּח בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ: הַרְחֵמֵן הוּא
יִשְׁתַּבַּח בְּנוֹ לְדוֹר הַדּוֹרִים: הַרְחֵמֵן הוּא קָרֵן לְעַמּוֹ
יְרֵם: הַרְחֵמֵן הוּא יִתְפָּאֵר בְּנוֹ לְנִצְחָה נְצָחִים: הַרְחֵמֵן
הוּא יִפְרֹנְסֵנוּ בְּכְבוֹד וְלֹא בְּבוּזֵי בְהִתֵּר וְלֹא בְּאִסּוּר
בְּנִחַת וְלֹא בְּצַעַר: הַרְחֵמֵן הוּא יִתֵּן שְׁלוֹם בֵּינֵינוּ:
הַרְחֵמֵן הוּא יִשְׁלַח בְּרָכָה רוּחָה וְהַצְלָחַה בְּכָל-
מַעֲשֵׂה יְדֵינוּ: הַרְחֵמֵן הוּא יַצְלִיחַ אֶת דְּרָכֵינוּ:
הַרְחֵמֵן הוּא יִשְׁבּוֹר עוֹל גְּלוּת מִהֲרָה מֵעַל צְוָארֵנוּ:

تو ای خدا، آباد کنندهٔ یروشالیم مبارک هستی. (هسته می‌گوید: آمن)

• در شبات اگر خواندن **יְצִיחָה** را فراموش نمود و پس از براخای **בונייה** **יְרוּשָׁלַיִם** بخاطر آورد، بجای آن این

برآخا را می‌خوانند:

**בְּרוּךְ אַתָּה ד' אֱ-לֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שָׁנְתָן שַׁבָּתוֹת לְמִנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּאַהֲבָה לְאוֹת וְלִבְרִית (در یومטوو اضافه می‌کنند: יָמִים טוֹבִים לְשִׁשּׁוֹן וְלְשִׁמְחָה אֶת
יּוֹם נָא מוֹעֵד הַזֶּה) בְּרוּךְ אַתָּה ד' מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת (در یومטوو اضافه می‌کنند: יִשְׂרָאֵל
וְהַזְּמַנִּים)**

مبارک هستی تو، ای خدا خالق ما پادشاه جهان، که شبات‌ها را با محبت برای آرامش به قوم اسرائیل
بعنوان علامت و پیمان (در یومטوو می‌گویند: و ایام خوش را برای شادی و نشاط، این روز جشن ...) عطا
فرمود. تو ای خدا، مقدس کنندهٔ شبات (در یومטوو می‌گویند: و اسرائیل و زمانهای خاص) مبارک هستی.

• در یومטوو اگر خواندن **יְצִיחָה** را فراموش نمود و پس از براخای **בונייה** **יְרוּשָׁלַיִם** بخاطر آورد،

بجای آن این برآخا را می‌خوانند:

**בְּרוּךְ אַתָּה ד' אֱ-לֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן יָמִים טוֹבִים לְיִשְׂרָאֵל
לְשִׁשּׁוֹן וְלְשִׁמְחָה אֶת יּוֹם חַג מוֹעֵד הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה ד' מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל
וְהַזְּמַנִּים:**

مبارک هستی تو، ای خدا، خالق ما، پادشاه جهان، که ایام خوش را برای شادی و نشاط، این روز
جشن... را به (بنی) اسرائیل عطا فرمود. تو ای خدا بخشندهٔ تقدس به بنی اسرائیل و زمانهای خاص
مبارک هستی.

בְּרוּךְ مبارک هستی تو، ای خدا، خالق ما، پادشاه جهان، خدای قادر، پدر ما، پادشاه ما،
سرور ما، آفریدگار ما، نجات‌دهندهٔ ما، قدوس ما، قدوس یعقوب، شبان ما، شبان اسرائیل،
پادشاه خوب و نیکی کننده به همگان، که در هر روز به ما خوبی کرده است و او با ما نیکی
می‌کند و او به ما خوبی خواهد کرد. او به ما پاداش داده است، او به ما پاداش می‌دهد، او به ما
برای همیشه، آبرو و احسان و رحمت و رفاہ و خلاصی و هرگونه خوبی پاداش خواهد داد.
(خضار با لمن پاسخ می‌دهند)

خدای رحمان، او بر کرسی جلال خدایی‌اش مورد تحسین قرار می‌گیرد.

خدای رحمان، او در آسمانها و زمین مورد تمجید واقع می‌شود.

خدای رحمان، او توسط ما در هر دوره تسبیح گفته می‌شود.

خدای رحمان، او پرچم (ماشیح را) برای قوم بنی اسرائیل، بلند گرداند.

خدای رحمان، او تا ابد بوسیلهٔ ما مورد تمجید قرار می‌گیرد.

خدای رحمان، او با احترام و نه با تحقیر، از راه حلال و نه از راه حرام، با راحتی و نه با
رنج و محنت روزی ما را برساند.

خدای رحمان، او صلح و سلامتی بین ما برقرار سازد.

خدای رحمان، او برکت، گشایش و موفقیت را شامل تمام اعمال دستهای ما گرداند.

خدای رحمان، او راه‌های (زندگی) ما را کامیاب گرداند.

خدای رحمان، او به زودی یوغ غربت را از روی گردن ما بردارد.

ברכת המזון רמה

הַרְחַמֵּן הוּא יוֹלִיכֵנוּ מִהֶרֶה קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ: הַרְחַמֵּן
הוּא יִרְפָּאֵנוּ רְפוּאָה שְׁלֵמָה. רְפוּאֹת הַנֶּפֶשׁ וְרְפוּאֹת
הַגּוּף: הַרְחַמֵּן הוּא יִפְתַּח לָנוּ אֶת יְדוֹ הַרְחַבְהָ:
הַרְחַמֵּן הוּא יְבָרֵךְ כָּל-אֶחָד וְאֶחָד מִמֶּנּוּ בִשְׂמוֹ הַגָּדוֹל
כִּמוֹ שְׁנַת־בְּרֻכּוֹ אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב בְּכָל
מַלְאָכָה. כֵּן יְבָרֵךְ אוֹתָנוּ יַחַד בְּרֻכָּה שְׁלֵמָה. וְכֵן
יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן: הַרְחַמֵּן הוּא יִפְרוֹשׁ עָלֵינוּ
סִבַּת שְׁלוֹמוֹ:

בשבת הַרְחַמֵּן הוּא יַנְחִילֵנוּ עוֹלָם שְׁכָלוֹ שֶׁבַת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:
כראש חודש הַרְחַמֵּן הוּא יַחַדְשׁ עָלֵינוּ הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלִבְרָכָה:
בסוכות הַרְחַמֵּן הוּא יְזַכֵּנוּ לִישׁוּב בְּסִבַּת עוֹרוֹ שֶׁל לְיוֹתָן: הַרְחַמֵּן
הוּא יִשְׁפֹּעַ עָלֵינוּ שְׁפַע קְדוּשָׁה וּמְהֵרָה מִשְׁבַּעַת אוֹשְׁפִיּוֹן
עַלְאֵין קְדִישִׁין. וְכוּתֵם תְּהֵא מְגַן וְצַנָּה עָלֵינוּ:

במועדים הַרְחַמֵּן הוּא יַגְּעֵנוּ לְמַעֲדִים אַחֲרֵים הַבָּאִים לְקַרְאֲתָנוּ לְשָׁלוֹם:
ליום טוב הַרְחַמֵּן הוּא יַנְחִילֵנוּ לְיוֹם שְׁכָלוֹ טוֹב:

הַרְחַמֵּן הוּא יִטַּע תּוֹרָתוֹ וְאַהֲבָתוֹ בְּלִבֵּנוּ וְתַהֲיֶה
יְרֵאָתוֹ עַל פְּנֵינוּ לְבִלְתִּי נִחְטָא. וַיְהִי
כָּל-מַעֲשֵׂינוּ לְשֵׁם שָׁמַיִם:

ברכת האורח הַרְחַמֵּן הוּא יְבָרֵךְ אֶת הַשֹּׁלְחָן הַזֶּה שְׂאֵבְלֵנוּ עָלָיו
וַיִּסְדֵּר בּוֹ כָּל מַעֲדָנֵי עוֹלָם וַיְהִי כְּשֹׁלְחָנוּ שֶׁל אֲבָרְהָם
אָבִינוּ כָּל רֵעֵב מִמֶּנּוּ יֵאָבֵל וְכָל צָמָא מִמֶּנּוּ יִשְׁתַּדֵּה. וְאֵל יַחֲסֵר מִמֶּנּוּ
שֶׁל טוֹב לְעַד וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים אָמֵן: הַרְחַמֵּן הוּא יְבָרֵךְ בְּעַל הַבַּיִת

خدای رحمان ، او به زودی ما را با سربلندی به سرزمین خود ببرد.

خدای رحمان ، او ما را شفای کامل - بهبودی روحی و بهبودی جسمی - عطا فرماید.

خدای رحمان ، او دست سخاوت خویش را برای ما بگشاید.

خدای رحمان ، او هر یک از ما را با نام بزرگ خود برکت دهد همانطور که پدران ما ابراهیم، اسحق و یعقوب، با همه چیز از هر حیث و بطور کامل برکت یافتند. همچنین ما را با یکدیگر مشمول برکت کامل گرداند. (امید اینکه) اینچنین رضای درگاه حق باشد و بگوییم آمین.

خدای رحمان ، او سایبان صلح و سلامتی خویش را بر ما بگستراند.

● برای ثبات: خدای رحمان ، او عالمی را که همه آن شبات و آرامش است بعنوان زندگی ابدی نصیب ما گرداند.

● برای اول ماه: خدای رحمان ، او این ماه را برای ما بخوبی و با برکت تجدید گرداند.

● برای سوکة: خدای رحمان ، او ما را به نشستن در سایبان پوست لیویاتان موفق گرداند.

خدای رحمان ، او از قداست و طهارت هفت مهمان عالی مرتبه مقدس به ما فیض برساند.

● برای ایام وسط موعده: خدای رحمان ، او ما را به سلامتی به موعدهای دیگری که در پیش داریم برساند.

● برای یوم طوو: خدای رحمان ، او روزی را که سراسر خوشی است نصیب ما گرداند.

خدای رحمان ، او تورات (شریعت) و محبت خویش را در قلب ما غرس نماید و ترس از او در نظر ما باشد تا خطا نکنیم و تمام اعمال ما، بخاطر (عبادت) خدا باشند.

● (مهمان متن زیر را میخوانند: خدای رحمان ، او این سفره‌ای که از آن تناول نمودیم را برکت نماید و همه لذایذ جهان را در آن فراهم کند و همانند سفره ابراهیم جد ما باشد؛ هر گرسنه‌ای از آن بخورد و هر تشنه‌ای از آن بنوشد و هر گز تا ابد هیچ نعمتی از آن کسر نگردد. آمین.

הָיָה וּבְעַל הַסְּעוּדָה הַזֹּאת. הוּא וּבְנָיו וְאִשְׁתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ. בְּבָנִים
 שְׂיִחְיוּ וּבְנִבְכָּסִים שְׂיִרְעוּ. בְּרַךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל.
 וְיִהְיוּ נִקְסוּ וּנְקֻסֵנוּ מוֹצְלֵחִים וְקָרוֹבִים לְעִיר. וְאֵל יִיחַדְקֵנוּ לְפָנָיו וְלֹא
 לְסַגֵּינוּ שׁוֹם דְּבַר חֲסָא וְהַרְדּוּר עֵץ. שֶׁשׁ וְשִׁמְחַח כָּל הַיָּמִים בְּעֶשֶׂר
 וּבְכּוֹד מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. לֹא יָבוֹשׁ בְּעוֹלָם הָיָה וְלֹא יִכְלֵם לְעוֹלָם
 הַבָּא. אָמֵן בְּן יְהִי רָצוֹן:

בסעודת המילה הרחמן תוא יברך את בעל הבית הזה אבי הבן הוא
 וְאִשְׁתּוֹ הַיּוֹלֶדֶת מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם: הרחמן הוא יברך
 את הילד הנולד וכשם שזכהו הקדוש ברוך הוא למילה כך יזכהו
 לִיְכַנֵּם לַתּוֹרָה וּלְחֻפָּה וּלְמִצְוֹת וּלְמַעֲשִׂים טוֹבִים וְכֵן יְהִי רָצוֹן
 וְנֹאמַר אָמֵן: הרחמן הוא יברך את מעלת הסנדק והמוהל ושאר
 הַמְּשַׁתְּדָלִים בְּמִצְוֵה הֵם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם:

בסעודת החתן הרחמן הוא יברך את החתן והכלה בבנים זכרים לעבודתו
 יתברך (יש מוסיפים) הרחמן הוא יברך את כל המסובין
 בשלחן הזה ויתן לנו הקדוש ברוך הוא משאלות לבנו לטובה:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְחִינּוּ וְיִזְכְּנוּ וְיִקְרְבֵנוּ לַיְמֹת הַמְּשִׁיחַ
 וּלְבִנְיַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.

(א) מְגִדִּיל (ביום שמתפללים מוסף וכן במוצאי שבת אומרים מְגִדִּיל) יִשְׁוֹעוֹת
 מִלִּבּוֹ. וְעִשְׂה־חֶסֶד לְמַשִּׁיחוֹ לְדָוִד וּלְזֶרְעוֹ עַד־עוֹלָם:
 (ב) בְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעְבוּ. וְדוֹרְשֵׁי יְהוָה יִהְיוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לֹא־
 יִחְסְרוּ כָּל־טוֹב: (ג) נַעַר הָיִיתִי גַּם־זָקֵנְתִי וְלֹא־רָאִיתִי
 צְדִיק נֶעְזֵב. וְזֶרְעוֹ מְבַקֵּשׁ־לָהֶם: כָּל־הַיּוֹם חוֹנֵן
 וּמְלֹה. וְזֶרְעוֹ לְבִרְכָה: מֵה שְׁאֲכַלְנוּ יְהִיָּה לְשִׁבְעָה.
 וּמֵה שְׁשָׂתֵינוּ יְהִיָּה לְרִפּוּאָה. וּמֵה שְׁהוֹתָרְנוּ יְהִיָּה

*. שמואל ב' כ"ב. (ב) תהלים ל"ד. (ג) שם ל"ח.

خدای رحمان، او این صاحب‌خانه و این صاحب‌غذا، وی، همسر و فرزندان و هر چه را به او تعلق دارد را برکت نماید. فرزندانش زنده بمانند و ثروتش افزون گردد. خدایا، ثروت او را برکت ده و از عمل دست‌هایش راضی شو. و اموال او و اموال ما موفق و نزدیک به شهر باشد. هیچ مورد خطا و وسوسه گناه برای او و برای ما پیش آمد نکند. تمام ایام عمر از حال تا ابد با ثروت و احترام شاد و خوشحال باشد. در این جهان شرمنده نگردد و در جهان آینده خجل نشود. آمن. اینچنین رضای درگاه حق باشد.)

• (در جشن ختنه‌سوران می‌خوانند: خدای رحمان، او، این صاحب‌خانه، پدر بچه و همسرش را از حال تا ابد برکت دهد. خدای رحمان، او، پسر بچه متولد شده را برکت نماید و همانگونه که پروردگار متعال او را به فرمان ختنه موفق گردانیده، همین‌طور او را به ورود برای آموزش تورات، ازدواج و اجرای فرامین و اعمال نیک موفق گرداند، اینچنین رضای درگاه حق باشد بگوئیم آمن. خدای رحمان، او، جناب «صنداق» (فردی که بچه را هنگام میل بر پای خود نگه می‌دارد)، «مُوهِل» (ختنه‌کننده) و سایر افرادی که در این کار خیر تلاش نموده‌اند، خود و هر چه به آنها تعلق دارد را برکت نماید.)

• (در جشن دامادی می‌خوانند: خدای رحمان، او، داماد و عروس را با فرزندان ذکور در راه عبادت خداوند برکت نماید. خدای رحمان، او، همه حاضرین سر این سفره را برکت نموده و خداوند مقدس درخواستهای قلبی ما را بخوبی برآورده سازد.)

הרחמן خدای رحمان، او ما را، زنده نگهداشته و کامیاب گرداند و به ایام ماشیح و آبادی بت‌همیقداش و حیات ابدی نزدیک گرداند. نجات‌های پادشاهش را عظیم می‌گرداند و برای ماشیح خود- برای داوود و برای نسل او- تا ابد احسان می‌نماید. شیرهای جوان بیچاره و گرسنه شدند ولی جویندگان خداوند، هیچ نعمتی را کسر نخواهند آورد. جوان بودم، پیر هم شدم ولیکن مشاهده نکردم که فرد نیکوکار ترک شود و نسل او محتاج نان گردند. (فرد نیکوکار) تمام روز شفقت کرده و (به این و آن) قرض می‌دهد و ذریه او مورد برکت خواهد بود. آنچه خوردیم موجب سیری و آنچه نوشیدیم باعث شفا و آنچه زیاد آوردیم موجب برکت باشد.

ברכת המזון רמז

לְבָרְכָה כְּדַכְתִּיב (א) וַיִּתֵּן לִפְנֵיהֶם וַיֹּאכְלוּ וַיִּזְתְּרוּ כְּדַבֵּר
 יְהוָה (יאהרונחי: ב) בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה (יאהרונחי). עוֹשֵׂה
 שָׁמַיִם וָאָרֶץ: (ג) בְּרוּךְ הַגֵּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיהוָה (יאהרונחי).
 וְהָיָה יְהוָה (יאהרונחי) מִבְּטָחוֹ: (ד) יְהוָה (יאהרונחי) עֹז
 לְעַמּוֹ יִתֵּן. יְהוָה (יאהרונחי) אֵת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:
 עוֹשֵׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם
 עָלֵינוּ וְעַל כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

אם מברכים על הכוס אומרים

(ה) בּוֹסֵי-יְשׁוּעוֹת אֲשָׂא. וּבְשֵׁם יְהוָה (יאהרונחי) אֲקַרָּא: סְבָרֵי מְרֻנָּו:
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה (יאהרונחי) אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בְּנֵרֵי הַגִּפְתָּן:
 כל דבר שצריך כוס צריך לשתות ממנו מלא לוגמיו שהוא רוב רביעית
 ומצוה לשתות רביעית שלם.
 אחר ששתה משגרו לאשתו שתשתה ממנו. ואם שתה רביעית דהיינו כ"ז דרה"ט
 (87 גרם) יברך אחריו ברכה זו.

ברכת מעין שלש

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה (יאהרונחי) אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

אם אכל מזונות יאמר	אם שתה יין יאמר	אם אכל מירות מז' מינים א'
עַל הַמַּחְיָה וְעַל	עַל הַגִּפְתָּן וְעַל	עַל הָעֵץ וְעַל
הַבְּלִבְלָה	פְּרֵי הַגִּפְתָּן	פְּרֵי הָעֵץ

וְעַל תְּנוּבַת הַשָּׂדֶה וְעַל אֶרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה
 שְׂרָצִית וְהִנְחַלְתָּ לְאֲבוֹתֵינוּ לְאֹכֹל מִפְּרִיָּהּ וּלְשִׁבּוֹעַ

(א) מלכים ב' ד'. (ב) תהלים קס"ו. (ג) ירמיהו י"ג. (ד) תהלים כ"ט. (ה) שם קס"ז.

همانطور که (در کتاب پادشاهان) نوشته شده است: (آن نان را) جلوی آنها قرار داد، خوردند و طبق کلام الهی زیاد آوردند. شما به درگاه خداوند، آفریننده آسمانها و زمین، متبارک هستید. فردی که به خداوند توکل نماید، متبارک است و خدا مایه توکل و دلگرمی او خواهد بود. خداوند به قوم خود قدرت دهد، خدا، قوم خویش را با صلح و سلامتی برکت نماید.

לַוַשׁוּת خدایی که صلح و سلامتی را در افلاکش برقرار می‌نماید، او با رحمهایش برای

ما و برای تمام قوم بنی اسرائیل صلح و سلامتی ایجاد نماید و بگویید. آمن.

خلاصه‌ای از قوانین براخای آخر

- ۱- فردی که حدود ۳۰ گرم شیرینی، کیک، بیسکویت یا خوراک تهیه شده از انواع گندم یا جو (مثل ماکارونی، آش جو، حلیم، ...) را میل نمود، در آخر براخای **מַעֲיִן שְׁלֹשׁ** (قسمت **לַל הַמַּחֲזֵה**) را بخواند.
- ۲- فردی که تصمیم دارد بیش از ۳۱ گرم شیرینی، کیک یا بیسکویت تهیه شده از آرد گندم یا جو را میل کند، ابتدا نطیلا گرفته و براخای **הַמַּחֲזֵה** گفته و در آخر بیرکت‌همازون بخواند.
- ۳- بر خوراک تهیه شده از برنج در ابتدا، براخای **מַחֲזֵה** و در انتها براخای **בֹּרָא הַפְּשׁוּת** گفته می‌شود. اگر هم خوراک برنج و هم غذای تهیه شده از گندم و جو (مثل کیک یا ماکارونی و ...) را میل نمود- از هر کدام حدود ۳۰ گرم- در آخر فقط براخای **מַעֲיִן שְׁלֹשׁ** (قسمت **לַל הַמַּחֲזֵה**) را بگوید.
- ۴- پس از میل نمودن حدود ۳۰ گرم از میوه‌های مخصوص (شامل: خرما، زیتون، انگور، انجیر و انار) براخای **מַעֲיִן שְׁלֹשׁ** (قسمت **לַל הַעֲלִי**) گفته می‌شود. ولی بر سایر میوه‌های درختی یا زمینی و دیگر مواد خوراکی مثل گوشت، ماهی، تخم‌مرغ و ... در آخر براخای **בֹּרָא הַפְּשׁוּת** گفته می‌شود.
- ۵- اگر از ۵ نوع میوه مخصوص (مثلاً ۳۰ گرم انگور) و همچنین از سایر میوه‌های درختی (مثل سیب، نارنگی و ...) میل نمود در آخر فقط براخای **מַעֲיִן שְׁלֹשׁ** (قسمت **לַל הַעֲלִי**) را بگوید.
- ۶- پس از نوشیدن یکبارہ بیش از ۸۶ گرم مایعات (مثل آب، آب‌میوه، سوپ) بجز محصولاتی که از انگور تهیه شده، براخای **בֹּרָא הַפְּשׁוּת** گفته می‌شود. ولی بر محصولات به‌عمل آمده از انگور (مثل آب‌انگور یا **יַיִן**) در آخر براخای **מַעֲיִן שְׁלֹשׁ** (قسمت **לַל הַיַּיִן**) خوانده می‌شود.
- ۷- در ایام خاص (مثل شبات و مועد) در براخای **מַעֲיִן שְׁלֹשׁ** آن روز خاص ذکر می‌گردد. اگر ذکر آن را فراموش نمود، نیاز به برگشتن براخا نمی‌باشد.
- ۸- فردی که هم از مواد آردی (گندم یا جو)، میوه‌های مخصوص و آب انگور استفاده نموده می‌تواند قسمت‌های مختلف براخای **מַעֲיִן שְׁלֹשׁ** را با هم بخواند.

רמח

ברכת מעין שלש

ממזוכה. רחם יהוה אלהינו עלינו ועל ישראל
 עמך ועל ירושלים עירך ועל הר ציון משכן כבודך.
 ועל מזבחך ועל היכלך ובנה ירושלים עיר הקדש
 במהרה בימינו והעלנו לתוכה ושמחנו בבנינה
 ונברכך עליה בקדושה ובטהרה.
 בשבת ורצה והחליצנו ביום השבת הזה.
 בריח וזכרנו למזכה ביום ראש חדש הזה.
 בריח וזכרנו למזכה ביום הזקרון הזה.
 ביום טוב ובחיהים ושמחנו ביום

בספס	בשבועות	בסכות	בש-ע
חג המצות	חג השבועות	חג הסכות	שמיני חג עצרת
הזה. ביום (כיו"ט או טוב) מקרא קדש הזה.			

כי אתה טוב ומטיב לכל ונודה לך יי אלהינו על הארץ

ועל המחיה ועל הכלכלה.	ועל פרי הגפן.	ועל הפירות.
על של ארץ ישראל או	על של א"י או	על של א"י או
ועל מחיתה ועל פלגלתה.	ועל פרי גפנה.	ועל פירותיה:

ברוך אתה יהוה אלהינו על הארץ ועל

המחיה ועל הכלכלה:	פרי הגפן:	הפירות:
על של ארץ ישראל או	על של א"י או	על של א"י או
מחיתה ועל פלגלתה:	פרי גפנה:	פירותיה:

ברכת המזון לנשים

נשים חייבות כבהמיז מדאורייתא, וכעונות, הרבה נשים אוכלות בלא ברכה
 הן מחמת חסרון ידיעה, הן מחמת עצלות, ולכן יברכו לכהנים נוסח
 הקצר הזה אם אינן יכולות לברך כהמיז בנוסח העקרי.

ברכת המזון לנשים רמט

בְּרִיךְ רַחֲמָנָא מְרַן מַלְכָּא דְעֵלְמָא סְבִיבָה דְהַאי
פְּתָא. בְּרִיךְ רַחֲמָנָא דְזֶן לְכֵלָּא:

נִוְדָה לְךָ יְהוָהּ ^{יֵאחֲדוּנְהִי} אֱלֹהֵינוּ עַל שְׁהַנְחֵלְתָּ לְאַבּוֹתֵינוּ
אֶרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה בְּרִית וְתוֹרָה לַחֵם
לְשׁוֹבֵעַ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּ ^{יֵאחֲדוּנְהִי} עַל הָאֶרֶץ
וְעַל הַמְּזוֹן:

רַחֵם יְהוָהּ ^{יֵאחֲדוּנְהִי} אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וְעַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ
וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ וְעַל מַלְכוּת בֶּן דָּוִד מְשִׁיחֲךָ:
בשבת וירצה ויהחליצנו ביום השבת הזה:
בר"ח ונקרנו לטובה ביום ראש חודש הזה:

וּבִנְיַה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקִּדְשׁ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ. בְּרוּךְ
אַתָּה יְהוָהּ ^{יֵאחֲדוּנְהִי} בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם. אָמֵן:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּ ^{יֵאחֲדוּנְהִי} אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הָאֵל
אֲבֵינוּ מַלְכֵנוּ הַמֶּלֶךְ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב לְכָל.
הוא הטיב הוא מטיב הוא ייטיב לנו. הוא גמלנו
הוא גומלנו הוא יגמלנו לעד חן וחסד ורחמים וכל
טוב: והוא יופנו לימות המשיח: עושה שלום
במרומו. הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו ועל
כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

דיני ברכה מעין שלש ובורא נפשות

א) האוכל כזית פת הבאה ככסנין כגון עוגות וכיוצא, וכן מעשה קדירה, מה' מיני דגן שהם חטה, שעורה, כוסמין, שבלת שועל, ושיסון, מברך בתחלה בורא

פיני מזונות ולבסוף על המחיה. (ב) האוכל פת הכאה בכסנין עד גיד דרהם (173 גרם) יברך אחריו על המחיה, והאוכל ע"ב דרהם (231 גרם) חייב לברך בהמיז לכ"ע דוה חשיב קביעות סעודה. אך מן גיד עד ע"ב דרהם נכנס בספק, י"א מברך במי"מ ועל המחיה. וי"א יברך המוציא ובהמיז, לכן ירא שמים יזהר לאכול פחות מגיד דרהם, ואם היתה דעתו לאכול יותר או יטול ידיו ויברך ענטיי והמוציא ויאכל ע"ב דרהם ויברך בהמיז, ובריעבד אם אכל גיד דרהם או יותר ישלים אכילתו עד ע"ב דרהם כדי שיברך בהמיז לכ"ע, ואע"פ שברך בתחלה במי"מ יכול לברך בהמיז. (ג) האוכל אורז מבושל מברך בתחלה במי"מ ולבסוף בנ"ר. (ד) האוכל כזית פירות מה' מיני פירות שנשתבחה בהם איז והם, זיתים, תמרים, ענבים, תאנים, ורמונים, יברך אחריהם על העץ, אבל שאר פירות יברך אחריהם בנ"ר. (ה) אם אכל פירות מה' מינים הנוזל שמברכים אחריהם על העץ, וגם אכל שאר פירות העץ שמברכים אחריהם בנ"ר אע"פ שאכל מכל מין כזית אין צריך לברך בנ"ר דנפטרין בברכת על העץ. (ו) אם אכל פירות מה' המינים וגם מיני מזונות, וגם שתה יין יכלול בברכה האחרונה שלשתם יחד ויקדים על המחיה ואח"כ הגפן ואח"כ העץ. (ז) בברכת מעין שלש צריך להזכיר מעין המאורע (שיזכיר שבת או יריט וכ"ו) ואם שכח אינו צריך לחזור. ואם אמר כי אתה טוב ומטיב לכל וזוכר, לא יזכיר עוד ויגמור הברכה.

ברכות הנהנין

אמרו רז"ל אסור לאדם ליהנות מן העולם הזה בלא ברכה, והנהנה בלא ברכה מעל. ולכן תקנו ברכה על כל דבר ודבר.

כשאוכל דבר שברכתו מזונות כנוזל יברך:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

בוֹרֵא מִיְּמֵי מְזוֹנוֹת: ולאחריו כנוז' לעיל בסעיף א' - ג'.

על פירות העץ יברך:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

בוֹרֵא פְּרֵי הָעֵץ: ולאחריו כנוז' לעיל בסעיף ד'.

על פירות הארץ מברך:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

בוֹרֵא פְּרֵי הָאֲדָמָה: ולאחריו בורא נששות רבות.

ברכות הנהנין רנא

על דבר שאין גדולו מן הארץ כגון בשר, דגים, ביצים, חלב, גבינה, וכו' וכן על כמהין, והשותה מים ושאר משקין חוץ מן היין מברך:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָהנוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶפֶל נְהִיָּה בְּדַבְּרוֹ:

האוכל בוי"ת (29 גרם) בכדי אכילת פרס (שיעור אכילת 173 גרם פת) מכל מיני מאכל חוץ מז' המינים שנשתבחה בהם אי, וכן השותה כבת אחת רביעית (87 גרם) מכל מיני משקה חוץ מן היין מברך אחריהם:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָהנוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא נַפְשוֹת רַבּוֹת וְחֶסְרוֹנָן עַל כָּל מַה שֶׁבְּרָאת לְהַחַיּוֹת בָּהֶם נַפֶּשׁ כָּל חַי. בְּרוּךְ חַי הָעוֹלָמִים:

הלובש בגד חדש ששמח בו (חוץ מהבגדים התחתונים, כובע, מנעלים וכיוצא), וכן האוכל פרי חדש המתחדש משנה לשנה ויש זמן קבוע לגדלו יברך שהחיינו, אבל פירות שאין בהם היכר בין ישנים לחדשים, כגון אבוזים ושקדים וכיוצא, אע"פ שברור לו, שאלה הם חדשים לא יברך עליהם שהחיינו. וכן על תפוחי זהב (פרתק"ץ) ולימון לא נהגו לברך שהחיינו.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָהנוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהַחַיִּינוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזִמְן הַזֶּה:

על ריח טוב צריך לברך קודם שיריח. אם הוא עץ או יוצא מן העץ יברך עליו בורא עצי בשמים, ואם הוא עשב יברך בורא עשבי בשמים, ואם אינו לא עץ ולא עשב (כגון מיסך או עמבר וכיוצא), או שהוא מסופק בו בין עץ לעשב יברך בורא מיני בשמים, וכשמריח יאמר ריח ניחוח אשה לה.

שחרית של שבת

ענין הטבילה דשחרית דשבת, הנה אם נטמא בקרי או בתשמיש חמסה אין צורך להזכיר כי הטבילה או מוכרחת, אבל אף אם לא הוצרך לטבול לסבה הנז' צריך לטבול בבוקר כיום שבת, והוא כי כדמיון מה שביארנו שצריך לטבול בכל ע"ש להפריש מן החול לשבת כן צריך עתה טבילה אחרת

רנב שחרית של שבת

כי הפרש גדול יש בין קדושת ליל שבת לקדושת יום שבת שהוא קדושה יתירה, אבל החילוק הוא כי בע"ש הוצרך לבי טבילות הא' להפסיק בגדי החול מעל נפשו, והבי' להתדבק ולהמשיך בו קדושת שבת, אבל עתה בבוקר יום שבת די לו בטבילה אחת להמשיך עליו קדושה עליונה של יום השבת, ואיננו מפסיק מעליו חזו קדושת ליל שבת (שעה"כ דף ע"ג):

מתחילים מפרשת העקידה עד כל הנשמה תהלל יה הללויה שאומרים אחרי ה' מלך, ככתוב לעיל בשחרית של חול, ואח"כ מתחילים מכאן

א) לַמַּנְצִיחַ מְזִמּוֹר לְדָוִד: הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֱלֹהִים
וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מְגִיד הַרְקִיעַ: יוֹם לַיּוֹם יִבְיַע
אָמַר. וּלְיִלְה לְרִילָה יִתְוַהֲדַעַת: אֵין אָמַר וְאֵין דְּבָרִים.
בְּלִי נִשְׁמַע קוֹלָם: בְּכַל־הָאָרֶץ יֵצֵא קוֹם וּבְקִצֵּה
תֵּבֵל מְלִיָּהֶם. לְשִׁמְשׁ שָׁם אֱהֵל בָּהֶם: וְהוּא כְּחַתָּן
יֵצֵא מִחַתָּתוֹ. יֵשִׁישׁ כְּגִבּוֹר לְרוּץ אֶרֶץ: מְקִצֵּה
הַשָּׁמַיִם מוֹצֵאוֹ וְתִקְוַתוֹ עַל־קִצּוֹתָם. וְאֵין נִסְתָּר
מִחַתָּתוֹ: תוֹרַת יְהוָה^{יאהדונהי} תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ.
עֲדוֹת יְהוָה^{יאהדונהי} נְאֻמָּנָה מְחַפֵּימַת פֶּתִי: פְּקוּדֵי
יְהוָה^{יאהדונהי} יִשְׂרָיִם מְשִׁמְחֵי־לֵב. מִצּוֹת יְהוָה^{יאהדונהי}
כָּרָה מְאִירַת עֵינַיִם: יִרְאֵת יְהוָה^{יאהדונהי} טְהוֹרַת
עֲמֻדַת לְעַד מְשַׁפְּטֵי־יְהוָה^{יאהדונהי} אָמֵת. צְדָקוֹ יַחֲדוֹ:
הַנְּחַמְדִּים מְזַהֵב וּמְפֹז רַב. וּמִתּוֹקִים מְדַבֵּשׁ וְנִפְתַּת
צוּפִים: גַּם־עֲבָדֶיךָ נִזְהָר בָּהֶם. בְּשִׁמְרָם עֵקֵב רַב:
שְׂגִיאוֹת מִי־יָבִין. מְנַסְתְּרוֹת נִקְנִי: גַּם מִזִּידִים חֲשֵׁךְ

טו תחלים י"ט.

שחרית של שבת רנג

עבֹדְךָ אֱלֹהֵי־מִשְׁלוֹ-בִי אֲזוּ אֵיתָם. וְנִקְנֹתִי מִפֶּשַׁע רָב:
יְהִי לְרִצּוֹן אֲמַרְי־פִי וְהִגִּיזֶן לְבִי לִפְנֶיךָ. יְהוָה
יִאֱהוּדְנֵהי צוּרֵי וְגֵאֲלֵי:

מזמור זה ומזמור בשנתו יש בהם סודות גדולים ועמוקים, ואם יחסר מהם
תיבה אחת יאכר טובה הרבה חיו, ועיכ צריך לדקדק מאד באמירתם:

א) רָנְנוּ צְדִיקִים בַּיהוָה יִאֱהוּדְנֵהי. לַיִשְׂרָאֵל נְאוֹת תְּהִלָּתָה:
הוֹדוּ לַיהוָה יִאֱהוּדְנֵהי בְּכִנּוֹר. בְּנִבְלַ עֶשׂוֹר וּמְרוֹ-
לוֹ: שִׁירוּ לוֹ שִׁיר חֲדָשׁ. הֵיטִיבוּ נֶגֶן בְּתְרוּעָה: פִּי-
יִשָּׁר דְּבַר-יְהוָה יִאֱהוּדְנֵהי. וְכָל-מַעֲשָׂהוּ בְּאִמוּנָה: אֱהָב
צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. חֶסֶד יְהוָה יִאֱהוּדְנֵהי מִלֶּאֱתָה הָאָרֶץ:
בְּדַבַּר יְהוָה יִאֱהוּדְנֵהי שָׁמַיִם נִעֲשׂוּ. וּבְרוּחַ פִּי כָל-
צַבָּאִם: פָּנִים פָּנֵד מִי הַיָּם. נָתַן בְּאוֹצְרוֹת תְּהוֹמוֹת:
יִירָאוּ מִיְהוָה יִאֱהוּדְנֵהי כָל-הָאָרֶץ. מִמֶּנּוּ יִגּוּרוּ כָל-
יּוֹשְׁבֵי תְבֵל: פִּי הוּא אָמַר וַיְהִי. הוּא-צְוָה וַיַּעֲמֵד:
יְהוָה יִאֱהוּדְנֵהי הַפִּיר עֲצַת-גּוֹיִם. הֵנִיא מַחְשָׁבוֹת עַמִּים:
עֲצַת יְהוָה יִאֱהוּדְנֵהי לְעוֹלָם תַּעֲמֵד. מַחְשָׁבוֹת לְבֹנוֹ
לְדָר וָדָר: אֲשֶׁר־יִהְיֶה אֲשֶׁר-יְהוָה יִאֱהוּדְנֵהי אֱלֹהֵינוּ.
הָעַם בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְהוָה יִאֱהוּדְנֵהי.
רָאָה אֶת-כָּל-בְּנֵי הָאָדָם: מִמִּכּוֹן-שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיתָ. אֶל-
כָּל-יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הוֹצֵר יַחַד לָבָם. הַמְבִיֵן אֶל-כָּל-

א) תחלים ל-ג.

רנר שחרית של שבת

מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשֵׁעַ בְּרַב־חַיִל. גְּבוּר לֹא־יִנְצֵל
 בְּרַב־כֹּחַ: שֶׁקֶר הַפֹּסֵם לַתְּשׁוּעָה. וּבְרַב חֵילוֹ לֹא יִמְלֹט:
 הִנֵּה עֵין יְהוָה^{יאהרונהי} אֶל־יִרְאִיו. לְמִי־חַלִּים לְחַסְדּוֹ:
 לְהַצִּיל מִמּוֹת נַפְשָׁם. וּלְחֵיוֹתָם בָּרַעֲב: נַפְשֵׁנוּ חֲבַתָּה
 לְיְהוָה^{יאהרונהי}. עֲזָרְנוּ וּמְגַנְנֵנוּ הוּא: כִּי־בוֹ יִשְׁמַח לְבַנּוּ.
 כִּי בְשֵׁם קִדְשׁוֹ בִּטְחָנוּ: יְהִי־חַסְדְּךָ יְהוָה^{יאהרונהי}
 עִלֵּינוּ. כִּי־אִשֶׁר יַחֲלֵנוּ לָךְ:

א) לְקָדוֹד בְּשֵׁנוֹתוֹ אֶת־טַעְמוֹ לְפָנַי אֲבִימְלֶךְ. וַיַּגְרֵשְׁהוּ
 וַיִּלְךְ: אֲבָרְכָה אֶת־יְהוָה^{יאהרונהי} בְּכָל־עֵת.
 תִּמְיֵד תְּהַלְּתוֹ בְּפִי: בִּיהוָה^{יאהרונהי} תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי.
 יִשְׁמְעוּ עֲנׁוּיִם וַיִּשְׁמְחוּ: גִּדְלוּ לְיְהוָה^{יאהרונהי} אֶתִּי.
 וַנְּרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדּוֹ: דַּרְשֵׁתִי אֶת־יְהוָה^{יאהרונהי} וְעֲנֵנִי.
 וּמִכָּל־מְגוֹרוֹתַי הֲצִילָנִי: הִבִּיטוּ אֵלָיו וְנִהְרׁוּ. וּפְנִיָהֶם
 אֶל־יַחֲפְרוּ: זֶה עָנִי קָרָא וַיְהוָה^{יאהרונהי} שָׁמַע. וּמִכָּל־
 צָרוֹתַי הוֹשִׁיעוּ: חֲנָה מִלֵּאדֶּי־יְהוָה^{יאהרונהי} סָבִיב
 לִירְאִיו וַיַּחֲלֹצֵם: טַעְמוֹ וְרֵאוּ כִּי־טוֹב יְהוָה^{יאהרונהי}.
 אֲשֶׁר־יִהְיֶה הַגֹּבֵר יַחֲסֶה־בוֹ: יֵרֵאוּ אֶת־יְהוָה^{יאהרונהי} קִדְשׁוֹ.
 כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאִיו: כְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעֲבוּ. וְדַרְשֵׁי
 יְהוָה^{יאהרונהי} לֹא־יַחֲסְרוּ כָל־טוֹב: לְכוּ־בָנִים שִׁמְעוּ־
 לִי. יֵרֵאת יְהוָה^{יאהרונהי} אֶלְמַדְכֶם: מִי־הָאִישׁ הַחֲפִיץ

א) תהלים ל-ד.

שחרית של שבת רנה

חיים. אהב ימים לראות טוב. נצר לשונך מרע.
ושפתוך מדבר מרמה: סור מרע ועשה טוב. בקש
שלום ורדפהו: עיני יהוה יראוהו יאהונוהי אל צדיקים. ואזניו
אל שועתם: פני יהוה יראוהו יאהונוהי בעשי רע. להכרית
מארץ זכרם: צעקו ויהוה יראה יאהונוהי שמע. ומכל-
צרותם הצילם: קרוב יהוה יראה יאהונוהי לנשבריו לב.
ואת דבאירווח יושיע: רבות רעות צדיק. ומכלם
יצילנו יהוה יראה יאהונוהי: שמר כל עצמתיו. אחת מהנה
לא נשברה: תמותת רשע רעה. ושנאי צדיק
יאשמו: פודה יהוה יראה יאהונוהי נפש עבדיו. ולא
יאשמו כל החסים בו:

תפלה למשה איש האלהים אדני מעון אתה
היית לנו בדר ודר: בטרם יהיו ילדו
ותחולל ארץ ותבל. ומעולם עד עולם אתה אל:
תשב אנוש עד דבא. ותאמר שובו בני אדם: כי
אלף שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר. ואשמורה
בלילה: זרמתם שנה יהיו. בבקר פחציר יחלף:
בבקר יציץ וחלף. לערב ימולל ויבש: פי כלינו
באפק. ובחמתך נבהלנו: שפתה עונתינו לנגדך.
עלמנו למאור פניך: כי כל ימינו פנו בעברתך.

ט תהלים ז'

רנו שחרית של שבת

כְּלִינוּ שְׁנִינוּ כְּמוֹהֶנּוּ: יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ אִבְּהֵם שְׁבַעִים
 שָׁנָה וְאִם בְּגִבּוֹלֹת אֲשֶׁמוּנִים שָׁנָה וְרֹהֶבֶם עֲמַל וְאוֹן.
 כִּי גַז חֵישׁ וְנִעְפָּה: מִי־יִוְדַע עֵז אַפָּךְ. וְכִירְאֲתָךְ
 עֲבָרְתָךְ: לְמָנוֹת יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַע. וְנָבֵא לְבַב חֲכָמָה:
 שׁוּבָה יְהוָה יֵאָדָוּנִי עַד־מָתִי. וְהִנָּחֵם עַל־עֲבֻדְיָךְ:
 שְׁבַעֵנוּ בַּבֶּקֶר חֲסֵדְךָ. וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמַחָה בְּכָל־יָמֵינוּ:
 שְׁמַחְנוּ כִּימֹזֵת עֲנִיתָנוּ. שְׁנוֹת רְאִינוּ רָעָה: יִרְאֶה
 אֶל־עֲבֻדְיָךְ פֶּעֶלְךָ. וְהִדְרֶךְ עַל־בְּנֵיהֶם: וַיְהִי אֲנִים
 אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ.
 וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

א יֵשֵׁב בְּסֶתֶר עֲלִיוֹן. בְּצֵל שָׁדַי יִתְלוֹנֵן: אָמַר
 לַיהוָה יֵאָדָוּנִי מַחְסֵי וּמְצוֹדֹתַי. אֱלֹהֵי אֲבֹטְחִי
 בּוֹ: כִּי הוּא יִצְיִלְךָ מִפֶּחַ יְקוֹשׁ מִדְּבַר הַזּוֹת: בְּאַבְרָתוֹן
 יִסֹּךְ לְךָ וְתַחַת כְּנָפָיו תִּחְסֶה. צַנָּה וְסַחְרָה אָמְתוֹ:
 לֹא־תִירָא מִפֶּחַד לְיִלְהָה. מַחֲץ יַעֲוֹף יוֹמָם: מִדְּבַר
 בְּאִפֶּל יִהְלֶךְ. מִקָּטָב יִשׁוּד צִהְרִים: יִפֹּל מִצִּדְךָ אֶלְךָ
 וּרְבָבָה מִימִינְךָ. אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְיֵט.
 וְשִׁלַּמְתָּ רְשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי־אֲתָהּ יְהוָה יֵאָדָוּנִי מַחְסֵי.
 עֲלִיוֹן שְׁמֹת מַעֲוֹנְךָ: לֹא־תֵאָנֶה אֵלֶיךָ רָעָה. וְנִגַּע
 לֹא־יִקְרַב בְּאֵהֶלְךָ: כִּי מִלְּאֲכִיו יִצְוֶה־לְךָ. לִשְׁמֶרְךָ

(א) תהלים צ"א.

שחרית של שבת רנו

בְּכָל־דְּרָכֶיךָ: עַל־כַּפַּיִם יִשְׁאוּנֶךָ. פֶּן־תִּנְּףָהּ בְּאֶבְנֵי רַגְלֶךָ:
עַל־שַׁחַר וּפְתָן תִּדְרֹךְ. תִּרְמַס כַּפִּיר וְתַנִּין: כִּי בִי
חֶשֶׁק וְאִפְלֹטָהוּ. אֲשַׁנְּבֶהוּ כִּי־יִדַע שָׁמַי: יִקְרָאֵנִי ו
וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ אֲנֹכִי בְּצָרָה. אֲחַלְּצֶהוּ וְאֲכַבְּדֶהוּ: אֲרֹךְ
יָמִים אֲשַׁבִּיעֶהוּ. וְאִרְאֶהוּ בִישׁוּעָתִי:

ביום טוב מוסיפין כאן מזמור השייך לאותו הרגל.

(א) מְזֻמָּר שִׁירוֹ לַיהוָה^{יאהדונה} | שִׁיר חֲדָשׁ כִּי־נִפְלְאוֹת
עָשָׂה. הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוּעַ קִדְשׁוֹ:

הוֹדִיעַ יְהוָה^{יאהדונה} יִשׁוּעָתוֹ. לְעֵינֵי הַגּוֹיִם גִּלָּה
צִדְקָתוֹ: זָכַר חֶסֶדוֹ וְאֱמוּנָתוֹ לְבֵית יִשְׂרָאֵל רְאוּ כָל־
אֲפְסֵי־אָרֶץ. אֵת יִשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ: הֲרִיעוּ לַיהוָה^{יאהדונה}
כָּל־הָאָרֶץ פִּצְחוּ וּרְנְנוּ וּזְמְרוּ: זָמְרוּ לַיהוָה^{יאהדונה}
בְּכַנּוֹר. בְּכַנּוֹר וְקוֹל זְמֵרָה: בְּחַצְצְרוֹת וְקוֹל
שׁוֹפָר. הֲרִיעוּ לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ יְהוָה^{יאהדונה}: יִרְעַם הַיָּם
וּמִלְאוּ. תִּבֵּל וַיִּשְׁבִּי בָהּ: גִּהְרוֹת יִמְחֲאוּ־כָף. יַחַד
הָרִים יִרְנְנוּ: לְפָנֵי יְהוָה^{יאהדונה} כִּי בָא לְשַׁפֵּט הָאָרֶץ
יִשְׁפֹּט־תִּבֵּל בְּצֶדֶק. וְעַמִּים בְּמִישְׁרֵיהֶם:

(ב) שִׁיר לַמַּעֲלוֹת אֲשָׁא עֵינֵי אֶל־הַהָרִים. מֵאֵין יָבֵא
עֲזָרִי: עֲזָרִי מֵעַם יְהוָה^{יאהדונה}. עֲשֵׂה שָׁמַיִם
וְאָרֶץ: אֲל־יִתֵּן לְמוֹט רַגְלֶךָ. אֲל־יִנּוּם שְׁמֶרְךָ: הִנֵּה

(ח) הַלֵּלִים צִיח. (ב) שֵׁם קָבֵא.

(יז)

רנח שחרית של שבת

לֹא־יָנוּם וְלֹא יִישָׁן. שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל: יְהוָה יְהוָה ^{יֵאָהֲדוּנְהִי}
 שְׁמֹרֶךָ. יְהוָה יְהוָה ^{יֵאָהֲדוּנְהִי} צִלְּךָ עַל־יַד יְמִינֶךָ: יוֹמֵם הַשֶּׁמֶשׁ
 לֹא־יַכְכָּה וַיִּרְחַ בַּלַּיְלָה: יְהוָה יְהוָה ^{יֵאָהֲדוּנְהִי} יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל־
 רָע. יִשְׁמַר אֶת־נַפְשְׁךָ: יְהוָה יְהוָה ^{יֵאָהֲדוּנְהִי} יִשְׁמַר־צִאתְךָ
 וּבּוֹאֶךָ. מַעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

(א) נְשִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שְׁמַחְתִּי בְּאִמְרִים לִי. בֵּית
 יְהוָה יְהוָה ^{יֵאָהֲדוּנְהִי} גִלְגָּל: עֲמֻדוֹת הָיוּ רַגְלָיו.
 בְּשַׁעֲרֶיךָ יְרוּשָׁלַם: יְרוּשָׁלַם הַבְּנוּיָה. כְּעִיר שְׁחֻבְרָה
 לָהּ יַחֲדוּ: שָׁשׂוּם עָלוּ שְׁבֻטִים שְׁבֻטֵי־יְהוּדָה לְיִשְׂרָאֵל.
 לְהוֹדוֹת לְשֵׁם יְהוָה יְהוָה ^{יֵאָהֲדוּנְהִי}: כִּי שָׁמָּה יֵשְׁבוּ כִּסְאוֹת
 לְמִשְׁפָּט. כִּסְאוֹת לְבֵית דָּוִד: שֹׁאֲרוֹ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלַם.
 יִשְׁרִי אֱהַבְיָךְ: יְהִי־שְׁלוֹם בְּחִילְךָ. שְׁלוֹה בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ:
 לְמַעַן־אֲחִי וְרָעִי. אֲדַבְּרָה־נָּא שְׁלוֹם בְּךָ: לְמַעַן בֵּית־
 יְהוָה יְהוָה ^{יֵאָהֲדוּנְהִי} אֱלֹהֵינוּ. אֲבַקֶּשֶׁה טוֹב לְךָ:

(ב) נְשִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֶלְיָךְ נְשִׂאתִי אֶת־עֵינִי. הִישָׁבִי
 בְּשָׁמַיִם: הִנֵּה כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֶל־יַד אֲדוֹנֵיהֶם
 כְּעֵינֵי שֹׁפְחָה אֶל־יַד גְּבֻרָתָהּ כִּן עֵינֵינוּ אֶל־יְהוָה
 יְהוָה ^{יֵאָהֲדוּנְהִי} אֱלֹהֵינוּ. עַד שִׁיִּחַנְנוּ: חָנְנוּ יְהוָה יְהוָה ^{יֵאָהֲדוּנְהִי} חָנְנוּ.
 כִּי־רַב שָׁבַעְנוּ כּוֹז: רַבַּת שָׁבַעְהָ־לָּהּ נַפְשֵׁנוּ תִלְעַג
 הַשָּׂאֲנָנִים. הַבּוֹז לְגַאֲיוֹנִים:

(א) תהלים קכ"ב. (ב) שם קכ"ג.

רם שחרית של שבת

הַפֶּשֶׁן. וְלִכְל מִמְּלָכוֹת כְּנָעַן: וְנָתַן אֶרֶצָם נַחֲלָה. נַחֲלָה
 לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִשְׁמַךְ לְעוֹלָם. יְהוָה
 יִשְׁמַךְ לְדָרְוֹדָר: כִּי יִדִּין יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַמּוֹ.
 וְעַל־עַבְדָּיו יִתְנַחֵם: עַצְמֵי הַגּוֹיִם כָּסַף וְזָהָב. מַעֲשֵׂה
 יְדֵי אָדָם: פְּהַלָּהֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ. עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא
 יִרְאוּ: אָזְנִים לָהֶם וְלֹא יֵאָזְנוּ. אֵף אֵין־יִשְׁרֹרֹחַ
 בְּפִיהֶם: כְּמוֹתֵם יִהְיוּ עֹשִׂיהֶם. כֹּל אֲשֶׁר־כָּטַח בָּהֶם:
 בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרַכּוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ. בֵּית אֶהֱרָן
 בְּרַכּוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: בֵּית הַלְוִי בְּרַכּוּ אֶת־יְהוָה
 אֱלֹהֵינוּ. יִרְאֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִשְׁמַךְ לְעוֹלָם אֱלֹהֵינוּ:
 בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ | מִצִּיּוֹן שֶׁכֵּן יְרוּשָׁלַם הַלְלוּיָהּ:
 א) הוֹדוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ כִּי־טוֹב. כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:
 הוֹדוּ לַאֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים. כִּי־ח:
 הוֹדוּ לְאֱדֹנֵי הָאֲדֹנִים. כִּי־ח:
 לַעֲשֵׂה נִפְלְאוֹת גְּדֹלוֹת לְבָדוֹ. כִּי־ח:
 לַעֲשֵׂה הַשָּׁמַיִם בְּתַכּוּנָה. כִּי־ח:
 לְרוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמַּיִם. כִּי־ח:
 לַעֲשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים. כִּי־ח:
 אֶת־הַשָּׁמַשׁ לְמַמְשַׁלַת בְּיוֹם. כִּי־ח:

א תהלים קל"ז.

שחרית של שבת רסא

את־הַיָּרֵחַ וְכֹכְבֵי־הַשָּׁמַיִם לְמַמְשְׁלוֹת בְּיָמֶיךָ.
לְמַפָּה מִצְרִים בְּבְכוּרֵיהֶם.
וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מֵתוֹכָם.
בְּיַד חֲזָקָה וּבְזִרְעוֹ גְּטוּיָה.
לְגִזְרֵי־סוֹף לְגִזְרֵים.
וְהַעֲבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ.
וַנַּעַר פַּרְעֹה וְחִילוֹ בַּיַּם־סוֹף.
לְמוֹלִיד עֲמוֹ בַּמִּדְבָּר.
לְמַפָּה מְלָכִים גְּדֹלִים.
וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אֲדִירִים.
לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי.
וְלַעֲזֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן.
וְנָתַן אֶרֶץ לְנַחֲלָה.
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עֲבָדָיו.
שֶׁבַשְׁפִּלְנוּ וְכַרְלָנוּ.
וַיַּפְּרֵקֵנוּ מִצְרֵינוּ.
נָתַן לָחֶם לְכָל־בָּשָׂר.
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמַיִם.

צריך לזהר מלהסטיק בדבור משיתחיל ברוך שאמר עד סוף שמונה עשרה.
דין ענית אמנים וכל דבר שבקדושה עיין לעיל (דף סז).
יאחווו בבי' ציציות שלפניו ביד ימין ובסוף ברוך שאמר ינסקם.

שחרית של שבת

קודם ברוך שאמר יש נוהגים לומר, כי גבר וגר.

א) כי נבר עלינו חסדו וְאֶמְתֵּי-יְהוָה יִאֲהוּבֵנוּ לְעוֹלָם הַלְלוּקָהּ; בְּרוּךְ הַמְנַחֵל מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם שַׁבַּת קָדְשׁ:

בְּרוּךְ שְׂאֵמַר וְהָיָה הָעוֹלָם. בְּרוּךְ הוּא. בְּרוּךְ אוֹמֵר וְעֹשֶׂה. בְּרוּךְ גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם. בְּרוּךְ עֹשֶׂה בְּרָאשִׁית. בְּרוּךְ מְרַחֵם עַל הָאָרֶץ. בְּרוּךְ מְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת. בְּרוּךְ מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב לִירְאָיו. בְּרוּךְ חַי לְעַד וְקַיִם לְנֶצַח. בְּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל. בְּרוּךְ שְׂמוֹ. בְּרוּךְ אֲתָה יְהוָה יִאֲהוּבֵנוּ אֱלֹהֵינוּ מִלֶּךְ הָעוֹלָם הָאֵל אֲב הַרְחֵמֵן הַמְהַלֵּל בְּפֶה עַמּוֹ. מְשַׁבַּח וּמְפָאֵר בְּלִשׁוֹן חֲסִידָיו וְעַבְדָּיו. וּבְשִׁירֵי דָוִד עַבְדְּךָ נְהַלֵּלְךָ יְהוָה יִאֲהוּבֵנוּ אֱלֹהֵינוּ. בְּשִׁבְחוֹת וּבְזִמְרוֹת. וּנְגַדְלְךָ וּנְשַׁבְּחֶךָ. וּנְפָאֲרֶךָ. וּנְמַלִּיכֶךָ. וּנְזַכִּיר שִׁמְךָ מִלִּפְנֵי אֱלֹהֵינוּ יְחִיד חַי הָעוֹלָמִים. מִלֶּךְ מְשַׁבַּח וּמְפָאֵר עַד־עַד שְׂמוֹ הַגָּדוֹל. בְּרוּךְ אֲתָה יְהוָה יִאֲהוּבֵנוּ מִלֶּךְ מְהַלֵּל בַּתְּשֻׁבָחוֹת:

ב) מְזִמּוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהוֹדוֹת לַיהוָה יִאֲהוּבֵנוּ וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֲלֵינוּ: לְהַגִּיד בְּבִקְרָה חֲסִדְךָ. וְאֶמוֹנָתְךָ בַּלֵּילוֹת: עַל־עֲשׂוֹר וְעַל־נָבֶל. עַל־י הַגִּיּוֹן בְּכַנּוֹר: כִּי שִׁמְחַתְּנִי יְהוָה יִאֲהוּבֵנוּ בְּפַעֲלֶךָ.

(א) תהלים קי"ז. (ב) שם צ"ב.

שחרית של שבת רסג

בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַגֵּן: מִהֲדַגְּדְלוּ מֵעֲשִׂיֶךָ יְהוָה
יִאֲהוּבֶנִי. מֵאֵד עֲמָקוֹ מִחֲשַׁבְתֶּיךָ: אִישׁ-בַּעַר לֹא יִדַּע.
וְכִסִּיל לֹא-יָבִין אֶת-זֹאת: בְּפֶלֶחַ רָשָׁעִים | כִּמוֹ עֹשֵׁב
וַיִּצְיָצוּ כָל-פְּעָלֵי אֹן. לְהַשְׁמַדֵם עַד־יָעַד: וְאֶתָּה מְרוֹם
לְעֵלָם יְהוָה יִאֲהוּבֶנִי: כִּי הִנֵּה אֵיבֶיךָ | יְהוָה יִאֲהוּבֶנִי
כִּי-הִנֵּה אֵיבֶיךָ יֹאבְדוּ. יִתְפָּרְדוּ כָל-פְּעָלֵי אֹן: וְתָרַם
כְּרָאִים קֶרְנִי. בְּלַתִּי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וְתַבֵּט עֵינֵי בְּשׂוּרֵי
בְּקָמִים עָלַי מְרַעִים תִּשְׁמַעֲנָה אֲזִנִּי: צַדִּיק כְּתָמַר
יִפְרָח. כְּאֵרֶז בְּלִבְנֹן יִשְׁנָה: שְׁתוֹלִים בְּבֵית יְהוָה
יִאֲהוּבֶנִי. בְּחֲצֵרוֹת אֱלֹהֵינוּ יִפְרִיחוּ: עוֹד יִנוּכּוֹן בְּשִׁיבָתָה.
דְּשִׁנִּים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי-יִשְׂרָאֵל יְהוָה יִאֲהוּבֶנִי.
צוּרֵי וְלֹא-עוֹלָתָהּ בּוֹ:

(א) יְהוָה יִאֲהוּבֶנִי מְלֶכֶךְ גֵּאוֹת לְבִישׁ לְבִישׁ יְהוָה יִאֲהוּבֶנִי עוֹן
הַתְּאֲזָר. אֶף-הַבּוֹן תִּכַּל בַּל-תְּמוֹט: נְכוֹן
כֶּסֶף מְאֹד. מֵעוֹלָם אֶתָּה: נִשְׂאוּ נְהָרוֹת | יְהוָה יִאֲהוּבֶנִי
נִשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם. יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דְּכִיּוֹם: מְקֻלוֹת | מִים
רַבִּים אֲדִירִים מִשְׁבְּרֵי-יָם. אֲדִיר בְּמְרוֹם יְהוָה יִאֲהוּבֶנִי:
עֲדָתְךָ | נֶאֱמָנוּ מֵאֵד לְבֵיתְךָ נֶאֱוָה-קֶדֶשׁ. יְהוָה יִאֲהוּבֶנִי
לְאֶרֶץ יְמִים:

רסו שחרית של שבת

עֵינַי כָּל אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּ. וְאַתָּה נוֹתֵן-לָהֶם אֶת-אֲכָלָם בְּעֵתוֹ: פֹּתַח אֶת-יָדְךָ (יכוין מאד בפסוק זה כי בו עיקר הפרנסה.

ויכוין שהוא ית' משיגה וזן ומפרנס לכל. ויש פורשים כפיהם כלפי השמים והוא סימן לקבלת השפע מלמעלה, וכשיאמר פותח את ידך יכוין רית שם פא"י שהוא מספר יאהרונה"י, ומספר סא"ל, וס"ת חת"ך) וּמִשְׁבִּיעַ

(ג"י חת"ך) לְכָל-חַי רִצּוֹן: צְדִיק יוֹהוּוֹ אֱדֵנָהּ (יאהרונה"י) (יסוד) בְּכָל-דְּרָכָיו. וְחֲסִיד בְּכָל-מַעֲשָׂיו: קְרוֹב יְהוָה (יאהרונה"י)

(מלכות) לְכָל-קְרָאָיו. לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֵמֶת: רִצּוֹן יִרְאִיו יַעֲשֶׂה. וְאֶת-שׁוֹעֲתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר

יְהוָה (יאהרונה"י) (נצח) אֶת-כָּל-אֲהָבָיו. וְאֵת כָּל-הַרְשָׁעִים יִשְׁמִיד: תְּהַלֵּת יְהוָה (יאהרונה"י) (הוד) יִדְבַר-פִּי וּיְבָרֵךְ כָּל-

בְּשֵׁר שֵׁם קִדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: (א) וְאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יְהוָה מֵעַתָּה וְעַד-עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(ב) הַלְלוּיָהּ הַלְלֵי נַפְשֵׁי אֶת-יְהוָה (יאהרונה"י): אֶהְלֵלָהּ יְהוָה (יאהרונה"י) בְּחַיֵּי. אֹמְרָה לֵאלֹהֵי בְעוֹדֵי:

אֶל-תִּבְטְחוּ בְנֵי-בָיִם. בְּבֶן-אָדָם | שְׂאִין לוֹ תִשׁוּעָה: תִּצַּא רוּחוֹ יִשָּׁב לְאֲדָמָתוֹ. בַּיּוֹם הַהוּא אֲבָדוּ עֲשָׂתְנָתָיו:

אֲשֶׁרֵי שָׂאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ. שִׁבְרוּ עַל-יְהוָה (יאהרונה"י) אֱלֹהֵינוּ: עֲשֵׂה | שָׁמַיִם וָאָרֶץ אֶת-הַיָּם וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר-

בָּם. הַשְׁמַר אֶמֶת לְעוֹלָם: עֲשֵׂה מִשְׁפָּט | לְעֹשׂוֹקִים נִתָּן (א) תהלים קט"ו. (ב) שם קמ"ו.

לַחֵם לַרְעֵבִים. יְהוָה יִאֲהוּבֵהּ יִאֲהוּבֵהּ כְּמִתִּיר אֲסוּדָה: יְהוָה יִאֲהוּבֵהּ
 פִּקַּח עוֹרִים יְהוָה יִאֲהוּבֵהּ זִקָּה כְּפּוֹפִים. יְהוָה יִאֲהוּבֵהּ
 אֲהַב צְדִיקִים: יְהוָה יִאֲהוּבֵהּ | שְׁמֵר אֶת־גְּרִים
 יְתוֹם וְאֶלְמָנָה יַעֲזֹד. וְדַרְךְ רָשָׁעִים יַעֲזוּת: יִמְלֹךְ
 יְהוָה יִאֲהוּבֵהּ | לְעוֹלָם אֱלֹהֶיךָ צִיּוֹן לְדֹר וְדֹר הַלְלוּיָהּ:
 הַלְלוּיָהּ | כִּי־טוֹב זְמֶרָה אֱלֹהֵינוּ. כִּי־נָעִים נָאוּהָ
 תְהַלֵּלָהּ: בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יְהוָה יִאֲהוּבֵהּ. נְדַחֵי
 יִשְׂרָאֵל יִכְנָס: הַרּוּפָא לְשִׁבּוּרֵי לֵב. וּמַחֲבֵשׁ לְעַצְבוֹתָם:
 מוֹנֵה מַסְפֵּר לְבוֹכָבִים. לְכַפֵּם שִׁמּוֹת יִקְרָא: גְּדוֹל
 אֲדוֹנֵינוּ וְרַב־כֹּחַ. לְתַכּוֹנָתוֹ אֵין מַסְפֵּר: מְעוֹדֵד עֲנוּיִם
 יְהוָה יִאֲהוּבֵהּ. מִשְׁפִּיל רָשָׁעִים עַד־יְאֲרֵץ: עֲנֹנוּ לִיהוָה
 יִאֲהוּבֵהּ בְּתוֹדָה. וּמְרוּ לְאֱלֹהֵינוּ בְּכִנּוֹר: הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם |
 בְּעָבִים הַמְכִּין לְאֲרֵץ מָטָר. הַמְצַמִּיחַ הַרִים חֲצִיר: נוֹתֵן
 לְבַהֲמָה לְחֶמְהָ. לְכִנֵּי עֵרֵב אֲשֶׁר יִקְרָאוּ: לֹא בְּגִבּוֹרֵת
 הַסּוֹם יַחְפֵּץ. לֹא־בְשׁוֹקֵי הָאִישׁ יִרְצֶה: רוּצֵה יְהוָה
 יִאֲהוּבֵהּ אֶת־יְרֵאוֹ. אֶת־הַמִּיַּחֲלִים לְחַסְדּוֹ: שִׁבְחֵי יְרוּשָׁלַם
 אֶת־יְהוָה יִאֲהוּבֵהּ. הַלְלוּ אֱלֹהֶיךָ צִיּוֹן: כִּי־חֹזֵק בְּרִיחֵי
 שְׁעָרֶיךָ. בְּרַךְ בְּנִיךָ בְּקַרְבֶּךָ: הַשֵּׁם־גְּבוּלֶךָ שְׁלוֹם.
 חֶלֶב חַטִּים יִשְׁבִּיעֶךָ: הַשְׁלַח אִמְרָתוֹ אֲרֵץ. עַד־מְהֵרָה
 יְרוּץ דְּבָרוֹ: הִנֵּיתָן שְׁלֵג כְּצֶמֶר. כְּפֹר כְּאֶפֶר יִפּוֹר:

רסח שחרית של שבת

מִשְׁלִיךְ קָרְחוֹ כַּפְתִּים. לִפְנֵי קָרְתוֹ מִי יַעֲמֵד: יִשְׁלַח
 דְּבָרוֹ וַיִּמָּסֵם. יֵשֵׁב רוּחוֹ יִזְלוּ-מַיִם: מְגִיד דְּבָרָיו
 לַיַּעֲקֹב. חָקָיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל: לֹא-עָשָׂה כֵן |
 לְכָל-גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים בְּלַיְדָעוֹם הַלְלוּיָהּ:

יזהר לומר מזמור זה ומזמור הללו אל בקדשו במתון ובכוונה, כי עליהם אמרו
 רז"ל בגמרא יהא חלקי מגומרי הלל בכל יום.

א) הַלְלוּיָהּ | הִלְלוּ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יאהוונתי מִן-הַשָּׁמַיִם.
 הִלְלוּהוּ בַּמְרוֹמִים: הִלְלוּהוּ כָּל-מַלְאָכָיו.
 הִלְלוּהוּ כָּל-צְבָאוֹ: הִלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וַיְרַח. הִלְלוּהוּ כָּל-
 כּוֹכְבֵי אֹר: הִלְלוּהוּ שָׁמַי הַשָּׁמַיִם. וְהַמַּיִם אֲשֶׁר |
 מֵעַל הַשָּׁמַיִם: יִהְלֹו אֶת-שֵׁם יְהוָה יאהוונתי. כִּי הוּא
 צָוָה וַנִּבְרָאוּ: וַיַּעֲמִידֵם לְעַד לְעוֹלָם. חָק־נָתַן וְלֹא
 יַעֲבֹר: הִלְלוּ אֶת-יְהוָה יאהוונתי מִן-הָאָרֶץ. תַּנְיִינִים
 וְכָל-תְּהוֹמוֹת: אֲשׁוּבָרְד שְׁלֵג וְקִיטוֹר. רוּחַ-סְעָרָה עָשָׂה
 דְּבָרוֹ: הַקְּרִים וְכָל-גְּבָעוֹת. עֵץ פְּרִי וְכָל-אֲרָזִים:
 הַחַיָּה וְכָל-בְּהֵמָה. רִמָּשׁ וְצִפּוֹר כַּנָּף: מַלְכֵי-אֲרָץ וְכָל-
 לְאָמִים. שָׂרִים וְכָל-שֹׁפְטֵי אֲרָץ: בַּחֲוָרִים וְגַם-בְּתוֹלָת.
 זְקֵנִים עַם-נְעָרִים: יִהְלֹו | אֶת-שֵׁם יְהוָה יאהוונתי כִּי-
 נִשְׁגָּב שְׁמוֹ לְבָדוֹ. הוֹדוּ עַל-אֲרָץ וְשָׁמַיִם: וַיִּרַם קָרְן
 לְעַמּוֹ תְּהַלָּה לְכָל-חֲסִידָיו לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל עִם
 קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

(א) תהלים קמ"ח

שחרית של שבת רסמ

(א) הַלְלוּהָ | שִׁירוּ לַיהוָה יֵאָהֲדוּנָהי שִׁיר חֲדָשׁ. תְּהַלְתוּ
 בְּקֹהַל חֲסִידִים: יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֲשׂוֹ.
 בְּגִי-צִיּוֹן יִגִּילוּ בְּמִלְכָם: יִהְלֹלוּ שְׁמוֹ בְּמַחֲזֵר. בְּתַף
 וְכִנּוֹר יִזְמְרוּ-לוֹ: כִּי-רוֹצֵה יִהְיֶה יֵאָהֲדוּנָהי יֵאָהֲדוּנָהי בְּעַמּוֹ. יִפְאֵר
 עַנּוּיִם בִּישׁוּעָה: יַעֲלוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד. יִרְנְנוּ עַל-
 מִשְׁפְּבוֹתָם: רוֹמְמוֹת אֵל בְּגֵרוֹנָם. וְחָרַב פִּיפּוֹת בְּיָדָם:
 לַעֲשׂוֹת נִקְמָה בְּגוֹיִם. תּוֹכַחוֹת בְּלֵאמִים: לְאָסֵר
 מַלְכֵיהֶם בְּזֻקִים. וְנִכְבְּדֵיהֶם בְּכַבְּדֵי בְרוֹל: לַעֲשׂוֹת
 בָּהֶם | מִשְׁפָּט פְּתוּב הַדָּר הוּא לְכָל-חֲסִידָיו הַלְלוּהָ:
 (ב) הַלְלוּהָ | הַלְלוּ-אֵל בְּקֹדֶשׁוֹ. הַלְלוּהוּ בְּרַקִּיעַ עֲזוֹ:
 הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ. הַלְלוּהוּ כָּרֹב גְּדֻלּוֹ:
 הַלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר. הַלְלוּהוּ בְּנִבֵּל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ
 בְּתַף וּמַחֲזֵל. הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִגָּב: הַלְלוּהוּ
 בְּצִלְצְלֵי-שָׁמַע. הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה
 תְּהַלֵּל יְהִי הַלְלוּיָהּ: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יְהִי הַלְלוּיָהּ:
 (ג) בְּרוּךְ יִהְיֶה יֵאָהֲדוּנָהי לְעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן: (ד) בְּרוּךְ
 יִהְיֶה יֵאָהֲדוּנָהי | מִצִּיּוֹן שֶׁכֵּן יְרוּשָׁלַם הַלְלוּיָהּ:
 (ה) בְּרוּךְ | יִזְוָהֲדוּנָהי יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. עֲשֵׂה
 נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ: וּבְרוּךְ | אִשֵּׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וַיִּמְלֵא
 כְּבוֹדוֹ אֶת-כָּל-הָאָרֶץ אָמֵן | וְאָמֵן:

(א) תהלים קמ"ט. (ב) שם ק"ג. (ג) שם ט"ט. (ד) שם קל"ה. (ה) שם ע"ב.

יעמוד ויאמר בכוזבה.

(א) וַיְבָרֶךְ דָּוִד אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ (יכוין ר"ת שם ודא"י) לְעֵינַי
 כָּל־הַקְהָל. וַיֹּאמֶר דָּוִד בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם: לְךָ
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הַגְדֵּלָה וְהַגְבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנִּצְחָה
 וְהַהוֹדָה כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. לְךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 הַמְּמַלְכָה וְהַמְתַּנְשֵׂא לְכֹל־לֶרְאֵשׁ: וְהַעֲשֵׂר וְהַכְּבוֹד
 מִלְּפָנֶיךָ וְאַתָּה מוֹשֵׁל בְּכֹל וּבִידֶךָ כַּח וּגְבוּרָה.
 וּבִידֶךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לְכֹל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ
 לְךָ. וּמַהֲלֵלִים לְשֵׁם תְּפָאֶרְתֶּךָ: (ב) וַיְבָרְכוּ שֵׁם כְּבֹדֶךָ
 וּמְרוֹמִם עַל־כָּל־בְּרָכָה וְתַהֲלָה: אַתָּה־הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 לְבִדְךָ אַתָּה עֹשֵׂית אֶת־הַשָּׁמַיִם שָׁמַי הַשָּׁמַיִם
 וְכֹל־צְבָאֵם הָאָרֶץ וְכֹל־אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיָּמִים וְכֹל־אֲשֶׁר
 בָּהֶם וְאַתָּה מְרִיָּה אֶת־כָּלֶם. וּצְבָא הַשָּׁמַיִם לְךָ
 מִשְׁתַּחֲוִיִּים: אַתָּה הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הָאֱלֹהִים רַחֵם אַחֲיָה
 עִיב מְעוֹסָד אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוּ מֵאוּר כַּשְׁדִּים.
 וְשִׁמְתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם: וּמִצֵּאתָ אֶת־לִבְבוֹ נֶאֱמַן לְפָנֶיךָ
 וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת־אָרֶץ הַכְּנַעֲנִי חַתִּי
 הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִי וְהַיְבוּסִי וְהַגְּרָגְשִׁי לָתֵת לְזֶרְעוֹ. וְתַקַּם
 אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צָדִיק אַתָּה: וְתֵרָא אֶת־עֵינַי אֲבֹתֵינוּ

(א) ר"ה א' כ"ט. (ב) נחמיה ט"ו.

שחרית של שבת רעא

במצרים. ואת זעקתם שמעת עלי-סוף: ותתן
אתת ומפתים בפרעה ובכל עבדיו ובכל-עם ארצו
כי ידעת כי הזידו עליהם. ותעש-לך שם כהיום הזה:
והים בקעת לפניהם ויעברו בתוך-הים ביבשה. ואת-
רדפיהם השלכת במצולת פמו-אבן במים עזים:
א ויושע יהוה את ישראל ביום ההוא את-ישראל

מיד מצרים וירא ישראל את-
מצרים מת על-שפת הים: וירא ישראל
את-היך הגדלה אשר עשה יהוה ביום ההוא
במצרים ויראו העם את-יהוה ויאמינו ביהוה
ובמשה עבדו: יאהרונה יאהרונה

אז ישיר-משה ובני ישראל את-השירה
הזאת ליהוה ויאמרו לאמר
אשירה ליהוה כי גאה גאה סוס
ורכבו רמה בים: עזי וזמרת יה ויהי-לי
לישועה זה אלי ואנוהו יאחי אבי וארממנהו:
יהוה אלהי ישראל מלחמה יהוה אלהי שמו:
מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר

(א) שפוט ירו. (ב) שם ירו.

רעב שחרית של שבת

שְׁלֹשִׁים מִבְּעוֹ בַיּוֹם-סוּף: תְּהַמְתּוּ וְכִסְיֵמוּ
 וְרָדוּ בַמְצוֹלָת כְּמוֹ-אֶבֶן: יְמִינֶךָ יְהוָה וְאֵדְנִי ^{יֵאֱהוּבְנִי}
 נֶאֱדָרִי בְּכַח יְמִינֶךָ יְהוָה ^{יֵאֱהוּבְנִי} תִרְעֵץ אוֹיֵב:
 וּבְרַב גְּאוּנֶךָ תִּתְחַרֵם קָמֹד תִּשְׁלַח חֲרִיבֶךָ
 יֵאֱכֹלְמוּ פִקֵּשׁ: וּבְרוּחַ אֶפְיֶךָ נְעַרְמוּ-מִים
 נִצְבוּ כְמוֹ-יַד נְזֻלִים קָפְאוּ תְהַמְתּוּ בְּלִבֵּי-ים:
 אָמַר אוֹיֵב אֶרְדָּף אֲשִׁיג אֲחַלֵּק שְׁלָל
 תִּמְלֹאֲמוּ נַפְשֵׁי אֲרִיִּק חֲרָבִי תִזְרִישְׁמוּ יָדַי:
 נִשְׁפָּת בְּרוּחֶךָ כִּסְמוּ יָם צִלְלוּ בְּעוֹפְרַת
 בְּמִים אֲדִירִים: מִי-כִמְכָה בְּאֵלִים יְהוָה ^{יֵאֱהוּבְנִי}
 מִי כִמְכָה נֶאֱדָר בְּקֹדֶשׁ נוֹרָא תְהַלֵּת
 עֲשֵׂה-פֶלֶא: נְטִיֶת יְמִינֶךָ תִּכְלַעְמוּ אֶרֶץ:
 נְחִיֶת בְּחִסְדֶּךָ עִם-זֵי גְאֻלָּת גְּהֻלָּת בְּעֵזֶךָ
 אֶל-נֹגַהּ קֹדֶשְׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן הַיָּם
 אֲחֹז יִשְׁבִּי פְלִשְׁתִּי: אֲזִ נִבְהֵלוּ אֱלֹהֵי אֲדוֹם
 אֵילֵי מוֹאָב יֵאֱחֹזְמוּ רֶעַד נִמְגּוּ כֹל יִשְׁבִּי
 כְּנַעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אִוְמָתָה וּפְחַד בְּגֻדְךָ
 זְרוּעֶךָ יִדְמוּ כְּאֶבֶן עַד-יַעֲבוֹר עִמָּךָ יְהוָה

שחרית של שבת רעג

יִהְיֶה עַד-יַעֲבֹר עִם-זֶוּקְנֵי־תָ: תִּבְאֲמוּ וְתִשְׁעֲמוּ
בְּתֵרֵנְחָלְתֵךְ מִכּוֹן לְשַׁבְּתֵךְ פֶּעֶלְתִּי הַוְּאֵרֵי יִהְיֶה
מִקֶּדֶשׁ אֲדָנִי כּוֹנֵנוּ יְדִיד: יְהוָה יִהְיֶה אֱמֶלֶךְ
לְעַלְמֵם וְעַד: יְהוָה יִהְיֶה אֱמֶלֶךְ לְעַלְמֵם וְעַד:
יְהוָה יִהְיֶה מַלְכוּתִי קָאִים לְעַלְמֵם וְלְעַלְמֵי
עַלְמֵי־אֵ: כִּי בָא סוּם פִּרְעָה בְּרַכְבּוֹ וּבְכַפְרֵשׁוֹ
בַּיּוֹם וַיֵּשֶׁב יְהוָה עֲלֵהֶם אֶת-מֵי הַיָּם
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בַּיַּבֶּשֶׁה בְּתוֹךְ הַיָּם:
(א) כִּי לִיהוָה הַמְּלוּכָה. וּמוֹשֶׁה בְּגוֹיִם: (ב) וְעָלוּ
מוֹשְׁעִים בְּתֵרֵנְחָלְתֵךְ לְשִׁפְטֵי אֶת-הַר עֵשׂו.
וְהִיְתָה לִיהוָה הַמְּלוּכָה: (ג) וְהָיָה יְהוָה
לְמֶלֶךְ עַל-כָּל-הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יְהִי
יְהוָה אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד:

(א) באמירת ג' תיבות נשמת כל חי יכוין לקבל תוספת נפש יתירה דבחינת היום, גם יכוין שרית שלהם עולים מספר ג' הוי"ו, וגם יכוין ששתי תיבות כל חי עולות מספר אהייה יהויה אהייה והם מספר חיים. (ב) שכח זה דנשמת יקר ומעולה מאד וצריך לאמרו בנעימה, והוא מסוגל על כל צרה שאדם עומד בה שידור גדר לומר אחר הצלתו מהצרה שכח זה של נשמת ויועיל לו. (ג) אם שכח לומר נשמת וברך ברכת ישתבח אחר שירת הים כמעשהו בחול, כל עוד שלא התחיל בברכת יוצר יכול לומר נשמת, ואם כבר התחיל ביוצר לא יפסיק לאומרה אלא אומרה אחר התפלה בלא ברכת ישתבח.

(א) חתלים כ"ב. (ב) סוף עובדיה. (ג) זכריה י"ד.

(יח)

רעד שחרית של שבת

נְשַׁמֵּת כָּל חַי תְּבַרְךָ אֶת שְׁמֶךָ יְהוָהּ יִהְיוּ אֲחֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
רוּחַ כָּל־בֶּשֶׂר תִּפְאַר וְתַרּוּמִם וְכִרְךָ מִלְּבָנוּ
תָּמִיד. מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אַתָּה אֵל. וּמִבְּלָעָדֶיךָ
אֵין לָנוּ (מֶלֶךְ) גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ. פּוֹדָה וּמַצִּיל. וְעוֹנָה
וּמַרְחֵם. בְּכָל־עֵת צָרָה וְצוּקָה. אֵין לָנוּ מֶלֶךְ עוֹזֵר
וְסוֹמֵךְ אֲלֵנוּ אַתָּה :

אֱלֹהֵי הָרֵאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים. אֲלוֹהַ כָּל בְּרִיּוֹת.
אֲדוֹן כָּל־תּוֹלְדוֹת. הַמְּהַלֵּל בְּכָל־
הַתְּשׁוּבָחוֹת. הַמְּנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרִיּוֹתָיו
בְּרַחֲמִים. וַיְהוָהּ יִהְיוּ אֱלֹהִים אִמְתָּ לֹא יָנוּם וְלֹא
יִישָׁן. הַמְּעוֹרֵר יְשָׁנִים וְהַמְּקַיֵּץ נִרְדָּמִים. מְחַיֶּה מֵתִים.
וְרוֹפֵא חוֹלִים. פּוֹקֵחַ עִוְרִים. וְזוֹקֵף כְּפוּפִים. הַמְּשִׁיחַ
אֱלֹמִים. וְהַמְּפַעֵנֵחַ נְעֻלְמִים. וְלֶךְ לְבִדְךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים :
וְאֵלֵנוּ פִּינוּ מֵלֹא שִׁירָה כִּי־ם. וְלִשְׁוֹנָנוּ רְנָה כְּהַמּוֹן
גִּלְיוֹ. וְשִׁפְתוֹתֵינוּ שֹׁבַח בְּמִרְחַבֵי רַקִּיעַ.
וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת בְּשִׁמְשׁ וּכְיָרַח. וְיָדֵינוּ פְּרוּשׁוֹת
כְּנִשְׂרֵי שָׁמַיִם. וְרַגְלֵינוּ קְלוֹת כְּאַיִלוֹת. אֵין אֲנַחְנוּ
מִסְפִּיקוֹן לְהוֹדוֹת לְךָ יְהוָהּ יִהְיוּ אֱלֹהֵינוּ. וְלְכִרְךָ
אֶת־שְׁמֶךָ מִלְּבָנוּ. עַל אַחַת מֵאַלְפָּה אֲלֵפֵי אֲלָפִים וְרוֹב
רַבֵי רַבּוֹת פְּעָמִים. הַטּוֹבוֹת נְסִים וְנִפְלְאוֹת שְׁעֵשִׂית

שחרית של שבת רעה

עָמְנוּ וְעַם אֲבוֹתֵינוּ. מִלְּפָנִים מִמְצָרִים נִאֲלָתָנוּ
 יְהוָהּ יִחַדְוֶנָּה אֱלֹהֵינוּ. מִבֵּית עֲבָדִים פָּדִיתָנוּ. פָּרַעַב
 זִנְתָנוּ. וּבְשֹׁבַע כָּל־פִּלְתָנוּ. מִחֶרֶב הִצַּלְתָנוּ. מִדְּבַר
 מַלְטָתָנוּ. וּמִחֲלָאִים רָעִים וְרָבִים דִּלִּיתָנוּ. עַד הִנָּה
 עֲזָרוּנוּ רַחֲמֶיךָ וְלֹא עֲזָבוּנוּ חֲסָדֶיךָ. עַל כֵּן אֲבָרִים
 שְׁפִלְגַת בָּנוּ. וְרוּחַ וּנְשָׁמָה שְׁנַפְחַת בְּאֵפֵינוּ. וְלִשׁוֹן
 אֲשֶׁר שִׁמַּת בְּפִינוּ. הֵן הִם. יוֹדוּ וַיְכַרְכוּ. וַיִּשְׁבְּחוּ.
 וַיִּפְאֲרוּ. וַיִּשׁוֹרְרוּ. אֶת־שִׁמְךָ מִלְּפָנֵינוּ תָּמִיד. כִּי כָל־פֶּה
 לְךָ יוֹדֶה. וְכָל־לִשׁוֹן לְךָ תִּשְׁבַּח. וְכָל־עֵין לְךָ תִּצַּפֶּה.
 וְכָל־בֶּרֶךְ לְךָ תִּכְרַע. וְכָל־קוֹמָה לְפָנֶיךָ תִּשְׁתַּחֲוֶה.
 וְהַלְבָּבוֹת יִירְאוּךָ וְהַקְּרֹב וְהַבְּלִיּוֹת יִזְמְרוּ לְשִׁמְךָ.
 כִּדְבַר שְׁנֵאָמַר ^(א) כָּל עֲצַמְתִּי | תִּאֲמַרְנָה יְהוָהּ
 מִי כָמוֹךָ מְצִיל עָנִי מִחֶזֶק מִמֶּנּוּ. וְעָנִי וְאֲבִיוֹן
 מִגְּזֹלוֹ: שׁוּעַת עֲנִיִּים אַתָּה תִּשְׁמַע. צַעֲקַת הַדָּל
 תִּקְשֹׁב וְתוֹשִׁיעַ. וְכַתּוּב ^(ב) רַגְנוּ צְדִיקִים בְּיְהוָהּ

בְּפִי י שָׁרִים תַּת ר וּמָם :
 וּבְשִׁפְתַי צ דִּיקִים תַּת ב רָךְ :
 וּבְלִשׁוֹן ח סִידִים תַּת ק דָּשׁ :
 וּבְקֶרֶב ק דוֹשִׁים תַּת ה לָל :

(א) תהלים ל"ח. (ב) שם ל"ג.

רעו שחרית של שבת

בְּמִקְהֵלוֹת רַבּוֹת עִמָּךְ בַּיִת יִשְׂרָאֵל שָׁפֵן חוֹבֵב
 כָּל הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ יְהוָה ^{יֵאָדוּנָה} יְהוָה
 אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת. לְהִלָּל לְשַׁבַּח.
 לְפָאֵר. לְרוֹמֵם. לְהִדָּר. וּלְנַצַּח. עַל כָּל דְּבָרֵי שִׁירוֹת
 וְתַשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן יִשִׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחְךָ: וּבְכֵן
 יִשְׁתַּבַּח שְׁמֶךָ לְעַד מְלַכְנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל
 וְהַקְדוֹשׁ בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ כִּי־לֶךְ נָאֵה
 יְהוָה ^{יֵאָדוּנָה} יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד.
 א שִׁיר. ב וְשַׁבְּחָה. ג הִלָּל. ד וּזְמָרָה. ה עֲזֹר. ו וּמְשַׁלָּה.
 ז נְצַח. ח גְּדוּלָה. ט גְּבוּרָה. י תְּהַלָּה. יא וְתַפְאֶרֶת.
 יב קְדוּשָׁה יג מְלֻכוֹת. יד בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
 וְהַקְדוֹשׁ. יוּמְעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אֲתָה אֵל. יז כְּרוֹךְ
 אֲתָה יְהוָה ^{יֵאָדוּנָה} מֶלֶךְ גָּדוֹל וּמְהַלָּל בְּתַשְׁבְּחוֹת.
 יח הַהוֹדָאוֹת. יט אֲרוֹן הַנִּפְלְאוֹת. כ בּוֹרֵא כָּל הַנְּשָׁמוֹת.
 כא רְבוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים. כב בּוֹחֵר בְּשִׁירֵי וּמְרָה מֶלֶךְ אֵל
 חי הָעוֹלָמִים אָמֵן:

בשבת תשובה יאמר

(א) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת. מִמַּעַמְקִים קָרָאתִיךָ יְהוָה ^{יֵאָדוּנָה} יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: אֲדַנִּי שְׁמַעָה
 בְּקוֹלִי תִהְיֶינָה אָזְנוֹךָ קְשׁוּבוֹת. לְקוֹל תִּתְחַנְּנֵנִי: אִם־עֲנוּת
 תִּשְׁמָרֶנִּי. אֲדַנִּי מִי יַעֲמֵד: כִּרְעִמָּךְ הַסְּלִיחָה. לְמַעַן תִּזְכָּר: קְבוּת
 יְהוָה ^{יֵאָדוּנָה} יְהוָה קְנֻתָה גִּפְשִׁי. וְלִדְרָבּוֹ תִתְקַלְּתִי: גִּפְשִׁי לְאֲדֹנָי.
 (א) תחלים ק"ל.

שחרית של שבת רעז

מְשַׁמְרִים לְבַקֵּר שְׂמֵרִים לְבַקֵּר: יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִתְחַנֵּן
קִרְעֵם יְהוָה יִתְחַנֵּן הַקָּסֶד. וְהִרְבֵּה עִמּוֹ פְרוֹת: וְהוּא יַפְדֶּה אֶת־
יִשְׂרָאֵל. מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו: ע"כ. ואומר החזן חצי קדיש

ואח"כ אומר בְּרַכּוּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִתְחַנֵּן הַמְּבֹרָךְ:

וְעִנֵּן הַקָּהֹל בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִתְחַנֵּן הַמְּבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד: החזן חתום

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ. עוֹשֶׂה שְׁלוֹם וּבוֹרֵא
אֶת־הַפֶּל: הַפֶּל יוֹדוּךְ. וְהַפֶּל יִשְׁבַּחוּךְ. וְהַפֶּל יֹאמְרוּ
אֵין־קְדוּשׁ כִּי־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ. הַפֶּל יְרוֹמְמוּךְ סֶלָה יוֹצֵר
הַפֶּל. הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל יוֹם דְּלִתּוֹת שְׁעָרֵי מִזְרַח.
וּבוֹקֵעַ חֲלוֹנֵי רְקִיעַ. מוֹצִיא חֶמֶד מִמְּקוֹמָהּ וּלְבָנָהּ
מִמְּכוֹן שְׂבָתָהּ. וּמְאִיר לְעוֹלָם כְּלוֹ וְלִיּוֹשְׁבָיו שְׂבָרָא
בְּמִדַּת הַרְחָמִים. הַמְאִיר לְאַרְצָן וְלְדָרִים עֲלֵיהָ
בְּרַחְמִים. וּבָטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה
בְּרָאשִׁית. (א) מְהִרְבּוֹ מַעֲשֵׂיךְ | יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כְּפֹלֵם
בְּחֻכְמָה עֲשִׂית. מְלַאֵה הָאָרֶץ קַנְיָיִךְ: הַמְלִיךְ
הַמְרוֹמֵם לְבָדוֹ מְאֹד. הַמְשַׁבֵּחַ וְהַמְפּוֹאֵר וְהַמְתַּנְשֵׂא
מִימּוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחְמֶיךָ הַרְבִּים רַחֵם
עָלֵינוּ. אֲדוֹן עֲזָנוּ. צוֹר מִשְׁגָּבֵנוּ. מְגִן יִשְׁעֵנוּ. מְשַׁבֵּב
בְּעֲרָנוּ. אֵין עֲרוּךְ לָךְ וְאֵין זוֹלָתָךְ אָפֶס בְּלָתָךְ וּמִי

(א) תחלים ק"ד.

רעח שחרית של שבת

דומה לך. אין ערוך לך יהוה אלהי אלהינו בעולם הזה. ואין זולתך מלכנו לחיי העולם הבא. אפס בלתיך גואלנו לימות המשיח. ומי דומה לך מושיענו לתחיית המתים:

אל אדון על כל המעשים. ברוך ומבורך בפני כל הנשמה: גדלו וטובו מלא עולם. דעת ותבונה סוכבים הודו: המתנאה על חיות הקדש. ונהדר בכבוד על המרפבה: זכות ומישור לפני כסאו. חסד ורחמים מלא כבודו: טובים מאורות שבראם אלהינו. יצאם בדעת בבניה ובהשכל: פח וגבורה נתן בהם. להיות מושלים בקרב תבל: מלאים זיו ומפיקים נוגה. נאה זיום בכל העולם: שמחים בצאתם ששים בבואם. עושים באימה רצון קניהם: פאר וכבוד נותנים לשמו. צהלה ורנה לזכר מלכותו: קרא לשמש ויזרח אור. ראה והתקין צורת הלבנה: שבה נותנים לו כל צבא מרום. תפארת וגדולה שרפים וחיות ואופני הקדש:

ביום טוב שאינו שבת אין אומרים זה אלא מתחילין שמך:

לא אל אשר שבת מכל המעשים וביום השביעי נתעלה וישב על פסא כבודו. תפארת עטה ליום המנוחה. ענג קרא ליום השבת. זה שיר שבה

שחרית של שבת רעט

שֶׁל יוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבוּ שַׁבַּת אֵל מִכָּל מְלָאכָתוֹ.
יוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשַׁבַּח וְאוֹמֵר "מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם
הַשַּׁבָּת: לְפִיכֶךָ יִפְאָרוּ לְאֵל כָּל יְצוּרָיו. שִׁבְחֵי יוֹקֵר
וְגִדְלָה וְכְבוֹד יִתְּנוּ לְמִלְכְּךָ יוֹצֵר כָּל. הַמִּנְחִיל מְנוּחָה
לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם שַׁבַּת קִדְשׁ: ע"ב

שְׁמֵךָ יְהוָהּ ^{יֵאֱהוּנָה} אֱלֹהֵינוּ יִתְקַדְּשׁ. וְזִכְרֶךָ יִתְפָּאֵר
מִלְכֵנוּ בַשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת.
עַל כָּל־שִׁבְחַ מַּעֲשֵׂה יְדִידֶךָ. וְעַל מְאוּרֵי אוֹר שִׁיְצַרְתָּ
הַמָּה יִפְאָרוּךְ סְלָה:

תִּתְבָּרֶךְ לְנִצַּח צוּרֵנוּ מִלְכֵנוּ וְגֵאֲלֵנוּ. בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים
יִשְׁתַּבַּח שְׁמֶךָ לְעַד מִלְכֵנוּ. יוֹצֵר מְשָׁרְתִים
וְאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו. כָּלֶם עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם וּמְשֻׁמְעִים
בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל. דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמִלְכֶךָ עוֹלָם.
כָּלֶם אֱהוּבִים. כָּלֶם בְּרוּרִים. כָּלֶם גְּבוּרִים. כָּלֶם
קְדוֹשִׁים. כָּלֶם עוֹשִׂים בְּאֵימָה וּבְיִרְאָה רְצוֹן קוֹנֵיהֶם.
וְכָלֶם פּוֹתְחִים אֶת־פִּיהֶם בְּקְדוּשָׁה וּבְטַהֲרָה בְּשִׁירָה
וּבְזִמְרָה. וּמְבָרְכִין. וּמְשַׁבְּחִין. וּמְפָאֲרִין. וּמְקַדְּשִׁין
וּמְעַרְצִין. וּמְמַלִּיכִין. אֶת שֵׁם הָאֵל הַמִּלְכֶךָ הַגָּדוֹל
הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא יִכּוּן כִּי רִית ה' תִּיבּוֹת אֵלֹהֵי הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר
וְהַנּוֹרָא בְּגוֹי כִּי כַמְסַס שֵׁם הוֹיִיָּה בֵּיה קְדוּשׁ הוּא. וְכָלֶם מְקַבְּלִים

(א) תתלים צ"ב.

רפ שחרית של שבת

עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מְזוּה וְנוֹתְנִים רְשׁוֹת
זֶה לָזוּה. לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצֵרָם בְּנִחַת רוּחַ. בְּשֹׁפָה בְרוּרָה
וּבְנִעִימָה. קְדוּשָׁה פְּלִם פְּאָחַד עוֹנִים בְּאִימָה.
וְאוֹמְרִים בִּירְאָה: קְדוּשָׁה זוֹ צְרִיךְ לֵאמְרָה מִיוֹשֵׁב וְאִם הִיָּה עוֹמֵד צְרִיךְ
לְשַׁבֵּת.^(א) קְדוּשָׁה וְקְדוּשָׁה. קְדוּשַׁיְהוָה וְקְדוּשַׁיְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי צְבָאוֹת. מְלֵא
כָּל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: וְהָאוֹפָנִים וְחִיּוֹת הַקֹּדֶשׁ בְּרַעֲשׁ
גְדוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעַמַּת הַשָּׁרְפִים לְעַמַּתָּם מְשַׁבְּחִים
וְאוֹמְרִים: ^(ב) בְּרוּךְ כְּבוֹד־יְהוָה וְיֵאֱהוּדוּנְהִי מִמְּקוֹמוֹ:

לְאֵל בְּרוּךְ. נְעִימוֹת יִתְנוּ. לְמַלְךְ אֵל חַי וְקַיִם.
זְמִירוֹת יֹאמְרוּ. וְתִשְׁבְּחוּת יִשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא
לְבַדּוֹ מְרוֹם וְקְדוּשׁ. פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת. עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת.
בְּעַל מְלַחְמוֹת. זוֹרַע צְדָקוֹת. מְצַמִּיחַ יִשׁוּעוֹת. בּוֹרָא
רְפוּאוֹת. נוֹרָא תְהִלּוֹת. אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת. הַמְּחַדֵּשׁ
בְּטוֹבוֹ בְּכָל־יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית. כְּאֹמֵר
^(ג) לְעֵשֶׂה אוֹרִים גְּדֹלִים. כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ: בְּרוּךְ אַתָּה
יְהוָה וְיֵאֱהוּדוּנְהִי יוֹצֵר הַמְּאֹרוֹת:

אֶהְבֵּת עוֹלָם אֶהְבְּתֵנוּ יְהוָה וְיֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ
חֲמֻלָה גְדוֹלָה וַיִּתְרָה חֲמֻלַת עֲלֵינוּ. אֲבִינוּ
מִלְּפָנָיו בְּעֵבֹר שְׂמֵךְ הַגְּדוֹל וּבְעֵבֹר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבִטְחוּ
בְּךָ וְהִלְמְדוּ חֲקֵי חַיִּים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלִבְבֵנוּ שְׁלָם.

(א) יִשְׁעִיהָ וְי. (ב) יִחוּקָאֵל גִּי. (ג) תְּהִלִּים קל"ו.

שחרית של שבת רפא

בֵּן תִּחַנְנוּ אָבִינוּ אָב הַרְחֵמֵן. הַמְּרַחֵם רַחֵם נָא עָלֵינוּ
וְתֵן בְּלִבֵּנוּ בִּינָה לְהַבִּין. לְהַשְׁכִּיל. לְשִׁמּוֹעַ. לְלַמּוֹד
וּלְלַמֵּד. לְשִׁמּוֹר וּלְעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דְּבָרֵי תִלְמוּד
תּוֹרַתְךָ בְּאַהֲבָה. וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרַתְךָ. וְדַבֵּק לִבֵּנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ. וַיַּחַד לִבֵּנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֶת־שְׁמֶךָ.
לֹא נִבּוֹשׁ וְלֹא נִפְלֵם וְלֹא נִפְשָׁל לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי
בְשֵׁם קִדְשֶׁךָ הַגְּדוֹל הַנְּבוֹר וְהַנּוֹרָא בְּטַחְנוּ. נִגְלָה
וְנִשְׁמַחָה בִישׁוּעָתְךָ. וְרַחֲמֶיךָ יְהוָה^{יאהודנהי} אֱלֹהֵינוּ
וְחִסְדֶּיךָ הַרְבִּים אֵל יַעֲזֹבוּנוּ נִצְחָסְלָה וְעַד. מֵהַר וְהִבֵּא
עָלֵינוּ בְּרָכָה וְשָׁלוֹם מְהֵרָה יִקְבֹּץ ה' צִיצִיּוֹת בִּידוֹ הַשְּׂמַלִּית
וַיְשִׁימֵם כְּנֶגֶד לְבוֹ, וַיִּשְׁאֲרוּ בִידוֹ עַד וְנִאֲמָנִים וְנִחְמָדִים לַעַד מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת
כָּל־הָאָרֶץ. וְשָׁבוֹר עוֹל הַגּוֹיִם מֵעַל צוּאֲרָנוּ וְהוֹלִיכֵנוּ
מִהָרָה קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ. כִּי אֵל פּוֹעֵל יִשׁוּעוֹת אֶתְּהָ
וּבָנוּ בַחֲרֵת מְכַל־עַם וְלִשׁוֹן. וְקִרְבַּתְנוּ מִלִּבֵּנוּ יַפּוּיִן לְקִיִּים
מֵעַ לזִכּוֹר מַעֲמַד הַר סִינַי וְנִתְיַנַּח הַחֲזוּרָה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל יַכּוּיִן לזִכּוֹר מַעֲשֵׂה
עֲמַלֵּק שֶׁבַע־כּוֹרוֹ אֵין הַשֵּׁם שָׁלוֹם בְּאַהֲבָה לְהוֹדוֹת לְךָ יַכּוּיִן לזִכּוֹר
מֵה שַׁעֲשֵׂה הַקְּבִיָּה לְמִרִים, כִּי לֹא בִרָא הַקְּבִיָּה פֹה לְאָדָם אֲלֵא רַק לְהוֹדוֹת לוֹ
וּלְיִהְיֶיךָ לְיִרְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת־שְׁמֶךָ: כְּרוּךְ אֶתְּהָ
יְהוָה^{יאהודנהי} הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

(דיני קריאת שמע בדרך מג)

שחרית של שבת רפג

לָכֶם פֶּן־יִפְתָּה לְבַבְכֶם וּסְרֹתֶם וְעַבַּדְתֶּם
אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה
יִפְסִיק מִטַּט אֶף־יְהוָה וְאָרְבֵי יֵאֱהַדוּגָהי בָכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן
אֶת־יְבוּלָהּ וְאֲבַדְתֶּם מִחֶרֶת מֵעַל הָאָרֶץ
הַטְּבֹחַ אֲשֶׁר יְהוָה וְיֵאֱהַדוּגָהי נָתַן לָכֶם: וּשְׁמַתֶּם
אֶת־דְּבָרֵי אֱלֹהֵי עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשֵׁיכֶם
וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יַדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹמְטֹפֹת
בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמְדֹתֶם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשַׁבָּתְךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתֶּךָ בְּדַרְךָ
וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ: וּכְתַבְתֶּם עַל־מְזוּזוֹת
בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם וַיְמֵי
בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר יִכְתָּא הַיִּטְבֹּחַ אֶת הָעֵינַן נִשְׁבַּע
יְהוָה וְיֵאֱהַדוּגָהי לְאַבְתֵּיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּיְמֵי
הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

יאחז חציציות גם כידו הימנית ושרשם ישארו כידו השמאלית.

א) וַיֹּאמֶר יְהוָה וְיֵאֱהַדוּגָהי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ

(א) במדבר ט"ז.

רפד שחרית של שבת

לָהֶם צִיצִית עַל־כַּנְפֵי בְגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתַנּוּ
עַל־צִיצִית הַכַּנֵּף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם
לְצִיצִית כְּשִׂאמֵר וּרְאִיתֶם אוֹתוֹ יִסְתַּכֵּל בְּצִיצִיּוֹת שְׂבִידוֹ וַיְכוּיֵן

מספר עין הוא חמשה הוי"ת ויעכירם ע"ג עיניו וינשקם, ככה יעשה כ"פ.

וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וַיִּזְכְּרֶתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם יְכוּיֵן לְקִיּוּם מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה שְׂלֹא

לתור אחרי טחשבת הלכ לסינות ואחרי ראות חעינים לזנות וְלֹא־

תִּתְּוֹרוּ אַחֲרָי לְבִנְכֶם וְאַחֲרָי עֵינֵיכֶם יַעֲבִיר

תציציות ע"ג עיניו וינשקם אֲשֶׁר־אַתֶּם זָנִים אַחֲרֵיהֶם:

לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי

וְהָיִיתֶם קְדוֹשִׁים לֹא־הֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵי

יִשְׂרָאֵל יְכוּיֵן לְקִיּוּם מ"ע של זכירת יציאת מצרים אֲשֶׁר

הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהִיּוֹת לָכֶם

לֹא־הֵיכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: אֱמֶת.

יזהר לסיים אני ה' אלהיכם אמת עם הש"צ ביהד ומלת אמת יאמר אותה עם הקהל בקול רם (גם הש"צ יאמר אותה בלחש), ואח"כ ישתוק וישמע מהש"צ כשחוזר לומר ה' אלהיכם אמת ויכוין לצאת י"ח באמירתו, ואם לא הספיק לגמור עם הש"צ או שהוא מתפלל ביהיד, אז אחרי שגומר אני ה' אלהיכם אמת יחזור לומר ה' אלהיכם אמת, כדי להשלים מגין רמיח תיבות של ק"ש כמגין אבריו של האדם.

ותזור הש"ן יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֱמֶת.

שחרית של שבת רפה

יזהר לדקדק בסיו וויין ולא יפסיק ביניהם כלל מאמת ויציב עד הדבר הזה וכו'.

וַיְצִיב. וְנִכּוֹן. וְקִים. וַיִּשֶׁר. וְנֶאֱמַן. וְאֶהוּב. וְחָבִיב.
וְנִחְמָד. וְנָעִים. וְנוֹרָא. וְאֲדִיר. וּמְתוֹקָן.
וּמְקַבֵּל. וְטוֹב. וַיִּפֶּה. הַדְּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד:
אֲמַת אֱלֹהֵי עוֹלָם מִלְּפָנָיו. צוּר יַעֲקֹב מִגֵּן יִשְׁעָנוּ. לְדוֹר
וְדוֹר הוּא קִים וְשָׁמוּ קִים וְכִסְאוֹ נִכּוֹן וּמִלְכוּתוֹ
וְאִמּוֹנָתוֹ לְעַד קִימָת: וּדְבָרָיו חַיִּים וְקִימִים וְנֶאֱמָנִים
וְנִחְמָדִים לְעַד כְּשִׂיאֵמֶר לְעַד יִנְשַׁק הַצִּיצִיּוֹת וַיַּעֲבִירֵם עַל גְּבֵי עֵינָיו
וַיִּנְחַם מִיָּדוֹ וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. עַל אֲבוֹתֵינוּ. עָלֵינוּ וְעַל
בָּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדֶּיךָ:
עַל הָרָאשׁוֹנִים וְעַל הָאַחֲרוֹנִים דְּבַר טוֹב וְקִים. בְּאֲמַת
וּבְאִמּוֹנָה חוֹק וְלֹא יַעֲבוֹר: אֲמַת שְׂאֵתָה הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
יִשְׁתַּחֲוֶה וְאֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מִלְּפָנָיו מִלֶּךְ אֲבוֹתֵינוּ
גּוֹאֲלֵנוּ גּוֹאֲלֵ אֲבוֹתֵינוּ. יוֹצֵרֵנוּ צוּר יִשׁוּעֵתָנוּ. פּוֹדֵנוּ
וּמַצִּילֵנוּ מֵעוֹלָם הוּא שְׂמֵךְ (ר"ת שם מה"ש) וְאִין לָנוּ עוֹד
אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ סְלָה:

עֲזַרְתָּ אֲבוֹתֵינוּ אֶתָּה הוּא מֵעוֹלָם. מִגֵּן וּמוֹשִׁיעַ לָהֶם
וּלְבָנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם בְּכָל דּוֹר וְדוֹר. בְּרוּם עוֹלָם
מוֹשְׁבֶיךָ. וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ עַד אֲפָסֵי אֶרֶץ: אֲמַת
אֲשֶׁרֵי אִישׁ שִׁישְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ. וְתוֹרָתְךָ וְדְבָרְךָ
יֵשִׁים עַל לְבוֹ: אֲמַת שְׂאֵתָה הוּא אֲדוֹן לְעַמְּךָ. וּמִלֶּךְ

רפו שחרית של שבת

גבור לריב ריכם לאבות ובנים: אמת אתה הוא
ראשון ואתה הוא אחרון. ומבלעדיך אין לנו מלך
גואל ומושיע: אמת ממצרים גאלתנו יהוה ^{יאהדונתי}
אלהינו. מבית עבדים פדיתנו. כל-בכוריהם הרגת
ובכורך ישראל גאלת. ויסוסף להם בקעת. וזדים
טבעת. וידידים עברו ים. ויכסו מים צריהם אחר
מהם לא נותר: על זאת שבחו אהובים ורוממו לאל
ונתנו ידידים ומירות שירות ותשבחות ברכות
והודאות למלך אל חי וקים. רם ונשא גדול ונורא.
משפיל גאים עדי ארץ. מגביה שפלים עד מרום.
מוציא אסירים. פודה ענוים. עוזר דלים. העונה לעמו
ישראל בעת שועם אליו. כשיאמר מלת תהלות חכף יעמוד תהלות
לאל עליון גואלם ברוך הוא ומבורך. משה ובני
ישראל לך ענו שירה בשמחה רבה ואמרו כלם:
א) מי-כמכה באלים יהוה ^{יאהדונתי} מי כמכה נאדר
בקדש. נורא תהלת עשה-פלא: שירה חדשה שבחו
גאולים לשמך הגדול על-שפת הים יחד כלם הודו
והמליכו ואמרו: ב) יהוה ^{יאהדונתי} | ימלך לעלם ועד:
ונאמר ג) גאלנו יהוה ^{יאהדונתי} צבאות שמו. קדוש
ישראל: ברוך אתה יהוה ^{יאהדונתי} גאל ישראל:

(א) שמות ט"ו. (ב) שם. ג) ישעיה ט"ו.

שחרית של שבת רפז

(א) אֲדָנִי (יפסיק מעט) שְׁפָתַי תִּפְתָּח. וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתְךָ:

יכוין לקבל תוספת רוח דבחינת היום.

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה יֵאָדָוּנִי (יא) אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי

אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אֲבֹתֵנוּ. אֱלֹהֵי יִצְחָק

וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא.

אֵל עֲלִיּוֹן. גּוֹמֵר חַסְדִּים טוֹבִים. קוֹנֵה הַכֹּל

וְזוֹכֵר חַסְדֵי אֲבוֹת. וּמְבִיא גּוֹאֵל לְבְנֵי בְנֵיהֶם

לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה (יכוין למסור עצמו על קדוש השם):

בשבת חשובה או זכרנו לתים. מלך הפך בחיים. כתבנו בספר חיים.

למענה אלהים חיים (אם לא אמר זכרנו אינו חוזר):

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן (בתיבת מגן יכוין שהיא מספר גים אל)

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה יֵאָדָוּנִי (יא) מַגֵּן אֲבֹתֵנוּ:

אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אֲדָנִי. (יכוין רית שם אנלא) מְחִיָּה

מֵתִים אַתָּה. רַב לְהוֹשִׁיעַ.

בקץ מוריד הטל (ואם אמר משיב הרוח ולא נזכר עד שאמר באי חוזר):

בחורף משיב הרוח ומוריד הגשם (ואם אמר מוריד הטל אינו חוזר):

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד. מְחִיָּה מֵתִים בְּרַחֲמִים

רַבִּים. סוֹמֵךְ נוֹפְלִים. וְרוֹפֵא חוֹלִים.

וּמְתִיר אֲסוּרִים. וּמְקַיֵּם אֲמוּנָתוֹ לִישְׁנֵי עָפָר.

(א) תהלים ג"א

רפח שחרית של שבת

מִי כְמוֹדָה יִבְטַח הִיטֵב אֶת הַעֵינַי בְּעַל נְבוֹרוֹת וּמִי דוֹמָה
לָהּ. מְלֹךְ מַמְיֵת וּמַחֲיֶה וּמְצַמֵּחַ יְשׁוּעָה:
בשבת חשובה אר מי כמוך אב הרחמן וזכר יצוריו ברחמים לחיים:
וּנְאֻמָּן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים: פְּרוּךְ אַתָּה
יְהוָהּ יְהוָהּ יֵאֱהוּנְהִי מַחֲיֶה הַמֵּתִים:

בחזרת העמידה השייך אומר

נִקְדֵּי יֵשׁוּף וְנִעְרֵי צָדֵךְ. כְּנוֹשֵׁם שֵׁים סוּר שְׂרָפִי קִדְשׁ הַמִּשְׁלָשִׁים
לָהּ קִדְשָׁהּ. וְכֵן כָּתוּב עַל יַד נְבִיאָךְ. אֵיךְרָא
וְהָ אֵלֶיךָ וְאָמַר. קָדוֹשׁ א קָדוֹשׁ. קָדוֹשׁ יְהוָהּ יְהוָהּ יֵאֱהוּנְהִי
צְבָאוֹת. מְלֵא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: לְעַמְתָּם מְשַׁבְּחִים
וְאוֹמְרִים: (ג) פְּרוּךְ כְּבוֹד־יְהוָהּ יְהוָהּ יֵאֱהוּנְהִי מִמְקוֹמוֹ: וּבְדַבְרֵי
קִדְשֶׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. (ג) יִמְלֹךְ יְהוָהּ יְהוָהּ יֵאֱהוּנְהִי לְעוֹלָם
אֶלְתֵּיךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ. וּקְדוּשֵׁים בְּכָל־
יוֹם יְהַלְלוּךָ סְלָה: פְּרוּךְ אַתָּה
יְהוָהּ יְהוָהּ יֵאֱהוּנְהִי הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

בשבת חשובה אומרים הַמְּלֹךְ הַקָּדוֹשׁ: (ואם אמר האל הקדוש חוזר).

יִשְׂמַח מִשְׁשָׁה בְּמַתַּנֵּת חֶלְקוֹ. כִּי עֶבֶד נְאֻמָּן
קָרָאתָ־לוֹ. כְּלִיל תַּפְאֲרֹת בְּרֵאשׁוֹ

(א) ישעיהו ל. (ב) יחזקאל ג. (ג) תהלים קמ"ו.

שחרית של שבת רפט
נחת. בעמדו לפניך על-הר סיני. שני
לוחות אבנים הוריד בידו וכתוב בהם
שמירת שבת. וכן כתוב בַּתּוֹרָה:

וְשָׁמְרוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-הַשַּׁבָּת. לַעֲשׂוֹת
אֶת-הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם:
בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֹתָהּ הִיא לְעֹלָם. כִּי-
שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה^{יֵאָחֲזֵנִי} אֶת-הַשָּׁמַיִם
וְאֶת-הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנַּפֶּשׁ:
וְלֹא נָתַתּוּ יְהוָה^{יֵאָחֲזֵנִי} אֱלֹהֵינוּ לְגוֹיֵי הָאָרְצוֹת.
וְלֹא הִנְחִלְתוּ מִלְּכֵנוּ לְעוֹבְדֵי אֱלֹהִים.
גַּם בְּמִנוּחָתוֹ לֹא יִשְׁכְּנוּ עֵרְלִים. כִּי לְעַמֶּךָ
יִשְׂרָאֵל נָתַתּוּ בְּאַהֲבָה. לְזֵרַע יַעֲקֹב אֲשֶׁר
בָּם בְּחָרְתָּ:

יִשְׁמְחוּ בְּמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עוֹנֵג.
עִם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי. כָּלֵם יִשְׁבְּעוּ
וַיִּתְעַנְּגוּ מִטּוֹבְךָ. וְהַשְּׁבִיעִי רְצִיתָ בּוֹ
וְקַדְּשֵׁתוֹ. חֲמִידַת יָמִים אֹתוֹ קָרָאתָ:

(יט)

(א) שמות ל"א

רצ שחרית של שבת

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה נָא בְּמִנוּחָתֵנוּ.
 קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ שִׁים חֻלְקֵנוּ
 בְּתוֹרָתְךָ שִׁבְעֵנוּ מִטּוֹבָךָ. שִׂמַּח נַפְשֵׁנוּ
 בִּישׁוּעָתְךָ. וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאַמֶּת.
 וְהַנְחִילֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן
 שֶׁבֶת קִדְּשָׁךְ. וַיְנַוְחוּ בּוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל מִקִּדְּשֵׁי
 שְׁמֶךָ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִקִּדְּשֵׁי שֶׁבֶת:

כשיתחיל השיצ רצה כל כהן שבביה"כ יעקר מסקומו לעלות לדוכן, ואם לא עקר
 רגליו קודם שסיים שיצ רצה, דהיינו ברכת המחזיר שכינתו לציון, לא יעלה לדוכן.
 רְצֵה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּעִמְךָ יִשְׂרָאֵל
 וְלִתְפִלָּתָם שְׁעָה. וְהַשֵּׁב הָעֲבוּדָה
 לְדָבִיר בֵּיתְךָ. וְאֲשֵׁי יִשְׂרָאֵל וְתִפְלָתָם מִהָרָה
 בְּאַהֲבָה תִּקְבַּל בְּרָצוֹן. וְתֵהִי לְרָצוֹן תָּמִיד
 עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל עִמְךָ:

בר"ח ובחזה"מ או' יעלה ויבא ואם לא אמר מחזירין אותו

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֵא וַיְנַוְחוּ וַיִּרְאֶה וַיִּרְצֵה וַיִּשְׁמַע
 וַיִּסְקַד וַיִּזְכַּר וַיִּזְכְּנוּ וַיִּזְכְּרוּ אֲבוֹתֵינוּ. וְכָרוֹן יְרוּשָׁלַם
 עִירְךָ. וְכָרוֹן מְשִׁים בְּנֵי דוֹר עִבְדֶּךָ. וְכָרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ
 לְפִלִּיטָה לְטוֹבָה. לְחַן וּלְחַסֵּד וּלְבִרְחָמִים. לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. כְּיוֹם
 בְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ רֵאשׁ חֹדֶשׁ הַקֹּדֶשׁ.

במחז"מ פסח חג המצות הנה כיום מקרא קדש הנה

שחרית של שבת רצא

בחוה"מ סכות חג הסוכות הנה פחים מקרא קדש הנה.
 לרחם פו עלינו ולהושיענו. וקרנו יהוה אלהינו יאהרוננו אלהינו פו
 לשוכה. ופקרנו בו לברכה. והושיענו בו לחיים טובים.
 בקבר ישועה ורחמים. חוס וחסנו והמול ורחם עלינו. והושיענו
 פי אלה עינינו. פי אל מלך חנון ורחום אתה:

ואתה ברחמיך הרבים. תחפץ בנו ותרצנו
 ותחזיקה עינינו בשוכך לציון
 ברחמים: ברוך אתה יהוה אלהינו יאהרוננו המחזיר
 שכינתו לציון:

מודים רבנו
 מודים אנחנו לך שאתה
 הוא יהוה אלהינו יאהרוננו
 אלהינו ואלהי אבותינו אלהי
 כל בשר. יוצרנו יוצר
 בראשית. ברכות והודאות
 לשמך הגדול והקדוש על
 שהתייחדנו וקיימתנו. בן
 תחינו ותהננו. ותאסף
 גלותינו לחצרות קדשך.
 לשמר חקך ולעשות
 רצונך. ולעבדך בכלב
 שלם. על שאנחנו מודים
 לך. ברוך אל ההודאות:

מודים אנחנו לך שאתה
 הוא יהוה אלהינו יאהרוננו (21)
 אלהינו ואלהי אבותינו
 לעולם ועד. צורנו צור
 חיינו ומגן ישענו אתה
 הוא. לדר ודר נודה לך
 ונספר תהלתך. על-
 חיינו המסורים בידך.
 ועל נשמותינו הפקודות
 לך. ועל-נפיד שבכל-

רצב שחרית של שבת

יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל
 עת. ערב ובקר וצהרים. השוב כי-לא-כרו
 רחמיך. המרחם כי-לא תמו חסדיך כי
 מעולם קיינו לך:

בחנוכה ובפורים אומרים על הנסים ואם לא אמרו אין מחזירין אותן
 על הנסים ועל הפירקון ועל הגבורות. ועל התשועות ועל הנפלאות
 ועל הנחמות שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה:

לפורים

לחנוכה

בימי מרדכי ואסתר בשושן
 הבירה. בשעמד עליהם
 הזמן הרשע. בקש להשמיד
 לדרוג ולאבד את כל היהודים
 מצער ועד זקן טף ונשים ביום
 אחד בשלשה עשר לחודש
 שנים עשר הוא חדש אדר
 ושללם לבו. ואתה ברחמיך
 הרבים הפרת את עצתו
 וקלקלת את מחשבתו.
 והשבות לו נמולו בראשו.
 וקלו אותו ואת קניו על העץ.
 ועשית עמם גם ופלא ונדוה
 לשמך הגדול סלה:

בימי מתתיה בן יוחנן כהן גדול
 חשמונאי ובניו בשעמדה
 מלכות יון הרשעה על עמך
 ישראל לשבחם תורתך ולהעבירם
 מחקי רצונך. ואתה ברחמיך
 הרבים עמדת להם בעת צרתם.
 ברבת את ריבם. ונתת את דינם
 נקמת את נקמתם. נסרת גבורים
 ביד חלשים. ורבים ביד מעטים.
 ורשעים ביד צדיקים. וטמאים
 ביד טהורים. וזדים ביד עוסקי
 תורתך. לך עשית שם גדול
 וקדוש בעולמך. ולעמך ישראל
 עשית תשועה גדולה ופירקון
 בהיום הנדו. ואמר קד באי בניה

שחרית של שבת רצו

לדביר ביהקה ופנו את־היכלה. וטִהרו את־מקד־שֶׁה. וְהִדְלִיקוּ נֵרוֹת
בְּחִצְרוֹת קִדְשֶׁה. וְקָבְעוּ שְׁמוֹנֵת יָמֵי חֲנֻכָּה אֵלָיו בְּהִלָּל וּבְהוֹדָאָה.
וְשִׁיחַ עֲמֻקָּה נְסִים וְנִפְלְאוֹת וְנוֹדָה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סְלָה:

וְעַל כָּלֵם יִתְפַּרֵּךְ וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא תָמִיד
שִׁמְךָ מִלְּפָנֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. וְכָל־הַתִּיִּים
יִדְוֶה סְלָה:

כשית אומרים וכתוב לתים טובים כל־פני בְּרִיָּהֶךָ:

אם לא אמר וכתוב ונזכר קודם שאמר ה' של ברכת הטוב שמך חוזר. ואם לא
נזכר עד לאחר שאמר באיי אינו חוזר.

וַיִּתְהַלְּלוּ וַיְבָרְכוּ אֶת־שִׁמְךָ הַגָּדוֹל בְּאַמֶּת
לְעוֹלָם כִּי טוֹב. הֵיאִ יִשׁוּעָתֵנוּ וְעִזְרָתֵנוּ
סְלָה הֵאל הַטּוֹב: כָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה (אהרונהי) (ה')

הַטּוֹב שִׁמְךָ וְלֶךָ נְאֻה לְהוֹדוֹת (יכוין סת כה"ת) :

בכל מקום שמתפללים בצבור יש שם נשיאות כפים. תמצא (לעיל כדף קא).
ואם אין כהנים יתחיל השיצ אריא, ואחר כל פסוק יענו הקהל כ"ר.
אַל־תִּינּוּ וְאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ כָּרְבֵנוּ בְּכַרְכָּה הַמְּשַׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה.
הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עֲבָדֶךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אֱהָרֹן וּבְנָיו
כְּהֻנִּים עִם קְרוֹשִׁיךָ כְּאֲמֹר:

א) וַיְבָרְכֶךָ יְהוָה (אהרונהי) (כלפי ההיכל) וַיִּשְׁמְרֶךָ (לצד יסין) . וַיִּצַּד
יְהוָה (אהרונהי) (כלפי ההיכל) אֱלֹהֵיךָ וַיַּחֲנֶךָ (לצד שמאל).

ישא יהוָה (אהרונהי) פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשְׁם לְךָ שְׁלוֹם :

(וְשָׂמוּ אֵת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָנִי אֲבָרְכֵם) :

א) במדבר ו'.

רצד

שחרית של שבת

שֵׁים שְׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה תַּיִם חֵן וְחֶסֶד
 וּרְחָמִים עָלֵינוּ וְעַל-כָּל-יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ
 וּבְרַכְנוּ אָבִינוּ בְּלָנוּ בְּאַחַד בְּאוֹר פְּנִיךָ כִּי
 בְּאוֹר פְּנִיךָ נִתְּתָ לָנוּ יְהוָהּ ^{יֵאָחֲזֵנוּ} אֱלֹהֵינוּ
 תּוֹרָה וְחַיִּים. אֶהְיֶה וְחֶסֶד. צְדָקָה וּרְחָמִים.
 בְּרָכָה וְשְׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבְרַכְנוּ וּלְבְרַךְ
 אֶת-כָּל-עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל בְּרוֹב-עֵז וְשְׁלוֹם:

בשבת תשובה אומרים

וּבְסֶפֶר תַּיִם בְּרָכָה וְשְׁלוֹם וּבְרַנְּכָה טוֹבָה וְיִשׁוּעָה וְנִחְמָה וְגִירוּחַ
 טוֹבוֹת. גִּזְרֵי וְנִכְחָב לְפָנֶיךָ בְּאַנְחָנוּ וְכָל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל
 לְחַיִּים טוֹבִים וְלְשְׁלוֹם: וְאִם לֹא אָמְרוּ אֵינוּ חוֹזְרִים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה וְיֵאָחֲזֵנוּ ^{יֵאָחֲזֵנוּ} הַמְבַרְכֶּךָ אֶת עַמּוֹ
 יִשְׂרָאֵל בְּשְׁלוֹם אָמֵן:

יְהִי-לְרָצוֹן אֲמֵרֵי-פִי וְהַגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ.
 יְהוָהּ ^{יֵאָחֲזֵנוּ} צוּרֵי וְגֵאֲלֵי:

אֱלֹהֵי נְצוּר לְשׁוֹנֵי מִרְעָה. וְשִׁפְתוֹתַי מִדְּבַר
 מִרְמָה. וְלִמְקַלְלֵי נַפְשֵׁי תְהוֹם. וְנַפְשֵׁי
 כְּעַפְרָ לְכָל תְּהִיָּה. פֶּתַח לְבִי בְּתוֹרָתֶךָ.
 וְאַחֲרֵי מִצְוֹתֶיךָ תִּרְהוֹף נַפְשֵׁי. וְכָל-הַקָּמִים

(א) מהליל י"ט.

שחרית של שבת רצה

עָרִי לְרָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקַל
מִחֲשָׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן
יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרַתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן
קְרוֹשְׁתְּךָ. ^(א) לְמַעַן יִחַלְצוּן יְדִידֶיךָ. (רית שם יל"י)

הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ וְעַנְנֵי: סגולה שלא ישכח שמו ליום הדין, יאמר
כאן פסוק מתנ"ך המתחיל באות הראשונה ומסיים באות האחרונה של שמו.
^(ב) יְהִי־יְהִי־לְרָצוֹן אֱמִרֵי־פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ.
יְהוָה אֱדַבְרֵי יִאֲדוֹנָי צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

עוֹשֶׂה שְׁלוֹם (כעשׂוית או' השלום) בְּמְרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: ואחר כך יאמר:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׁתַּבְּרֶנָּה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמִהְרָה
בְּיָמֵינוּ וְחַן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרַתְךָ לְעֲשׂוֹת תְּקֵי רְצוֹנֶךָ וּלְעַבְדְּךָ כְּלָבִב שְׁלָם:
אם חל בו ריח או חנוכה אוטרים הלל ואחריו קדיש תתקבל.

אחר החזרה יש גוהגים לומר

^(א) אֵל־יֵשׁוּב דָּךְ נִכְלָם עָנִי וְאֶבְיוֹן יְהַלְלוּ שְׁמֶךָ: ^(י) מְגִדֵּל
עַל שֵׁם יְהוָה אֱדַבְרֵי יִאֲדוֹנָי. בּוֹ־יְרוּץ צְדִיק וְנִשְׁגָּב:
ואומר החזן קדיש תתקבל (רף קסד).

בעת סתיחת ההיכל או' ח' פסוקים אלו כנגד ז' עולים והמססיר, וביום מדלגין
ב' פסוקים הראשונים ומתחילין מן יהי ה' אלהינו עמנו. וכחול או' ג' פסוקים
בלבד כנגד ג' עולים.

(א) תחלים ט"ו. (ב) שם י"ט. (ג) שם ע"ד. (ד) משלי י"ח.

רצו שחרית של שבת

(א) אַתָּה הִרְאֵתָ לְדַעַת כִּי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{יאהדונוהי} הוּא הָאֱלֹהִים
 אֵין עוֹד מִלְבָּדוֹ: (ב) אֵין כְּמוֹךָ בָאֱלֹהִים | אֲרָנִי
 וְאֵין כְּמַעֲשֵׂיךָ: (ג) יְהִי יְהוָה ^{יאהדונוהי} אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ
 כַּאֲשֶׁר הָיָה עִם-אַבְתָּיִנוּ אֶל-יַעֲזֹבֵנוּ וְאֶל-יִטְשֵׁנוּ:
 (ד) הוֹשִׁיעָה | אֶת-עַמֶּךָ וּבִרְךָ אֶת-נַחֲלַתְךָ וְרַעַם וְנִשְׂאֵם
 עַד-הָעוֹלָם: (ה) וְיִהְיֶה בְנִסְעֵי הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוֹמָה |
 יְהוָה ^{יאהדונוהי} וַיִּפְצֹץ אֵיבֶיךָ וַיִּנָּסוּ מִשְׁנֵאִיךָ מִפְּנֵיךָ:
 (ו) קוֹמָה יְהוָה ^{יאהדונוהי} לְמַנוּחַתְךָ אֶתָּה וְאֶרְוֶן עֲזֶךָ:
 כְּהִנֵּךָ יִלְבָּשׁוּ-צַדִּיק וְחַסִּידֶיךָ יִרְנְנוּ: בְּעֶבֶר דְּוָךְ
 עֲבָדְךָ אֶל-תִּשָׁב פָּנַי מִשִּׁיחָךָ:

ופותחים ההיכל ואומרים:

(א) בְּרִיךְ שְׁמֵה דְמַאֲרֵי עֲלְמָא בְּרִיךְ כְּתָרְךָ וְאַתְרֶךָ. יְהִי רַעֲיָתְךָ.
 עִם עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעָלְמַי. וּפְרִיזֵנוּן יְמִינְךָ אַחֲוֵי לְעַמְּךָ בְּבֵית
 מִקְדָּשְׁךָ. לְאַמְטוּי לְנָא מִטּוֹב נְהוּרְךָ. וּלְקַבְּל צְלוּתְנָא בְּרַחֲמֵי.
 יְהֵא רַעֲוֵא קְדָשְׁךָ דְתוֹרִיךָ לְן חַיִּין בְּטִיבֵי. וְלִהְיוּ אֲנָא עֲבָדְךָ סְקִידָא
 בְּנוּ צַדִּיקָא. לְמַרְחַם עָלֵי וּלְמַנְטֵר יְחִי וְיַת כָּל דִּי לִי וְדִי לְעַמְּךָ
 יִשְׂרָאֵל. אֲנִתְּ הוּא וְן לְכֻלָּא וּמְפָרְנֵם לְכֻלָּא. אֲנִתְּ הוּא שְׁלִיט עַל
 כֻּלָּא אֲנִתְּ הוּא דְשְׁלִיט עַל מַלְכֵיָא וּמַלְכוּתָא דִּילְךָ הִיא. אֲנָא
 עֲבָדָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְסַגִּידְנָא קַמְהָ וּמִן קַמְהָ דִּיקָר אֹבֵרְתָהּ
 בְּכָל-עֵדוֹן וְעֵדוֹן. לֹא עַל אֲנָשׁ רַחֲיִצְנָא. וְלֹא עַל פִּר אֱלֹהִין סְמִיכָנָא.
 אֱלֹא בְּאֱלֹהָא דְשְׁמַיָּא דְהוּא אֱלֹהָא דְקְשׁוּט. וְאוֹרְיָתָהּ קְשׁוּט

(א) דברים ד' (ב) תפילי פ'ו (ג) מלכי ח' (ד) תפילי כ"ח (ה) בפר' י' (ו) תפילי קל"ב (ז) וזהו פ' ויקהל

שחרית של שבת רצו

וּבִיאֹהֶי קְשׁוּמֵי. וּמִסְגֵּי לְמַעַבְד טַבָּח וְקְשׁוּמֵי. בֵּיה אֲנָא רַחֵץ וְלִשְׁמָה
יִקְרָא בְּדִישָׁא אֲנָא אִמְר תְּשַׁבְּחֵן. יְהֵא רַעְוָא קְרַמְךָ דְּתַפְסַח לְבִי
בְּאוּרֵיתְךָ. (וְתִיֵּיב לִי בְּנִין דְּכָרִין דְּעָבְדִין רַעוּתְךָ). וְתִשְׁלִים מִשְׁאַלְךָ
דְּלִקְאֵי וְלִקְא דְּכַלְעַמְךָ. יִשְׂרָאֵל לְטַב וְלְחַיִּין וְלְשָׁלָם אָמֵן.

הכרות ראש חדש

בשבת שלפני ריח אפילו בריח אב מכריזין ריח ואוי יהיר, חוץ מריח תשרי שאין
מכריזין דכתיב בכסה ליום חגנו, ובכון לידע המולד קודם, ולכן איש נוהגים
להכריז בשעת קריאת יהי רצון על זמן המולד בדיוק.

יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֵי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם לְכוֹנֵן אֶת בֵּית חַיִּינוּ וְלִהְיוֹב
שְׂכִינָתוֹ לְתוֹכּוֹ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ וְאָמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֵי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם לְרַחֵם עַל פְּלִיטָתֵנוּ. וְלַעֲצוֹר
הַמַּגָּפָה. וְהַמְּשַׁחִית. וְהַתְּרַב. וְהַרְעֵב. וְהַשְּׂבִי. וְהַבְּזֶה. מֵעַלֵּינוּ
וּמֵעַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֵי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם לְקַיֵּם לָנוּ אֶת כָּל־חֻבֵּי יִשְׂרָאֵל.
הֵם וּנְשִׂיהֶם וּבְנֵיהֶם וְתַלְמִידֵיהֶם. בְּכָל־מְקוֹמוֹת מוֹשְׁבוֹתֵיהֶם
וְאָמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֵי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם שֶׁנִּשְׁמַע וְנִתְבַּשֵּׂר בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת
בְּשׁוֹרוֹת יְשׁוּעוֹת וְנִחְמוֹת. מֵאַרְבַּע בְּנִפּוֹת הָאָרֶץ וְאָמְרוּ אָמֵן:
מִי שֶׁעָשָׂה נִסִּים לְאַבוֹתֵינוּ וּמִמְצָרִים נֶאֱלָם. הוּא יִגְאֹל אוֹתָנוּ
וְיָשִׁיב בָּנִים לְנִבְלָם. בְּסִימָן טוֹב יְהֵא לָנוּ רֹאשׁ חֹדֶשׁ פְּלוּגֵי
בְּיוֹם פְּלוּגֵי וּפְלוּגֵי (חֹדֶשׁ שִׁיבָה בְּיוֹם פְּלוּגֵי וּקְבוּעָה וּמִנְיָנָה בְּיוֹם פְּלוּגֵי)
יְחַדְּשֵׁהוּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עָלֵינוּ וְעַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־מְקוֹם
שָׁהֵם. לְטוֹבָה וְלִכְרָכָה. לְשִׁשׁוֹן וְלִשְׂמֻחָה. לִישׁוּעָה וְלִנְחֻמָּה.
לְפִרְנָסָה וְלְכַלְכָּלָה טוֹבָה. לְשִׁמוּעוֹת טוֹבוֹת. וְלִבְשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת.

(כחורף וְלִנְשָׁמִים בְּעֵתָם). (בקיץ וְלִטְלָלֵי בְרָכָה). וְלִרְפוּאָה שְׁלֵמָה.
וְלִנְאֻלָּה קְרוּבָה. וְאָמְרוּ אָמֵן:

ומוציאים ספר תורה ואומרים

**בְּרוּךְ הַמָּקוֹם שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרוּךְ הוּא: אֲשֶׁרֵי הָעָם
שֶׁצָּבְחָה עִו אֲשֶׁרֵי הָעָם שְׁנֵי אֱלֹהֵיו:**

וכשמוליכים חס"ת לתיבה אומר החזן עם הקהל

גְּדִלוֹ לִנֵּי אֲתֵי וְנִרְוֶמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

רִוְמָמוּ יי אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַהֲדוּם רַגְלָיו קְדוֹשׁ הוּא: רִוְמָמוּ יי
אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַהֲרַ קְדָשׁוֹ כִּי קְדוֹשׁ יי אֱלֹהֵינוּ: אֵין
קְדוֹשׁ בִּינֵי כִי אֵין בְּלִמְתָּךְ וְאֵין צוּר בְּאֱלֹהֵינוּ: כִּי מִי אֱלוֹהִים מִבְּלַעֲדֵי
יי וּמִי צוּר זוּלָּתִי אֱלֹהֵינוּ: תּוֹרָה צְוָה לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרְשָׁה קְהֵלֶת יַעֲקֹב:
אֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחְוִיקִים בָּהּ וְתוֹמְכֵיהָ מְאֹשֶׁר: דְּרָכֶיהָ דְּרָכֵי נֹעַם וְכָל
נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם: שְׁלוֹם רַב לְאוֹהֲבֵי תוֹרָתְךָ וְאֵין לָמוּ מְכֻשׁוֹל: יי עוֹז
לְעַמּוֹ יִתֵּן יי יְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם: כִּי שֵׁם יי אֶקְרָא הֵבו גּוֹדֵל
לְאֱלֹהֵינוּ: הַלֵּל תָּנוּ עוֹז לְאֱלֹהִים וְתָנוּ כְּבוֹד לַתּוֹרָה:

ומגביה ספר תורה ומראה הכתב לעם ומשתחוים ואומרים

**וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: אֵל שְׂדֵי אָמֶת וּמֹשֶׁה
אָמֶת וְתוֹרָתוֹ אָמֶת: תּוֹרָה צְוָה לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרְשָׁה קְהֵלֶת יַעֲקֹב:
הָאֵל תָּמִים דְּרָכּוֹ אִמְרַת יי צְרוּפָה מְגֵן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ:
(אוֹי חֲחוּן בֵּית אֶהְרֹן בְּרָכּוֹ אֶת ה' הַמְּבַרְכֶךָ כִּי־הוּא יְבָרֵךְ):**

וקורין בסדר היום ז' גברי ואין פוחתין, אבל יכולים להוסיף, ומנהג החסידים שלא להוסיף.

דיני קריאת ספר תורה

א) כשפותחין הסית להראותו לקהל טוב להסתכל באותיות הסית ממש באופן שיוכל לקרוא האותיות היטב ועייז נמשך אור גדול אל האדם, וטוב שיסתכל בתיבה שהאות הראשונה שבה כמו אות הראשונה שבשמו. ב) ישתדל האדם לעלות לסית לפחות פעם א' בתדוש, ויעלה בדרך הקצרה ויחזור בדרך הארוכה. ג) העולה לסית יראה תחלה מקום הקריאה ויסתכל בפסוק שבו יתחיל לקרוא,

שחרית של שבת רצמ

ואח"כ יכסה הכתיבה במפה, ויניח ב' ידיו על המפה שעל היריעה, א' מצד זה וא' מצד זה, ויאמר בקול רם (רבנן) ברכו וכו' ואחר שיענו הקהל ברוך ה' וגו' יחזור לומר ברוך ה' המבורך וכו' ויברך בקול רם אשר בחר בנו וכו' ואחר הברכה יסיר יד שמאלו ותשאר יד ימינו לבדה אוחזת בסית כל זמן הקריאה, ויקרא עם החזן בלחש, ויזוהרו גם החזן וגם העולה לקרוא מתוך הסית, ולא יקראו אפי' אות א' על פה, ואחר הקריאה חוזר ויבסה הכתיבה במפה ויברך אשר נתן לנו וכו', וצריך להזהר שלא לאחוז היריעה כי אם ע"י מפה (ד) העולה לסית לא יסמוך עצמו על התיבה או על דבר אחר, וכן גם החזן יזהר בזה. (ה) אם אין לוי בביהכ"נ אזי כהן שקרא ראשון מברך שנית וקורא במקום לוי, ולא יקראו כהן אחר לקרוא, שאין קוראים כהן אחר בהן ולא לוי אחר לוי בלא הפסק ישראל ביניהם, ואם אין כהן יעלה ישראל, ולא יעלה לוי במקומו. (ו) אם כהן או לוי רוצה לעלות לסית אחר שכבר עלה ישראל יאמר החזן וגם שזוא (כהן) (לוי). (ז) שני אחים או אב ובנו לא יעלו לסית זה אחר זה אלא בהפסק עולה אחר ביניהם. (ח) מספר העולים לסית בשבת ד' ביוה"כ ו', ביום ה', בחוה"מ ובר"ח ד', בשני וחמישי וכן במנחה של שבת, וכספור, ותעניות, ג'. ובכל פעם קורא כהן ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל. (ט) זה סדר מעלת העולים לסית ע"פ הסוד, הששי גדול מכולם שהוא כנגד היסוד, והשני במעלה הוא השלישי שהוא כנגד תפארת והג' במעלה הכהן שהוא כנגד חסד, ואחריו הלוי שהוא כנגד נצח, ואחריו הרביעי שהוא כנגד גבורה, ואחריו החמישי שהוא כנגד הוד, ואחריו השביעי שהוא כנגד מלכות, ולכן קטן עולה למנין שבעה, בעלית שביעי דוקא. (י) עלית הבן למפסיר בתוך י"ב חדש על אביו ואמו תועיל יותר טוב מעלית המשלים וכן ביום הפטירה בכל שנה ושנה. (יא) יזהר מאד העולה לומר ברכו והברכות בקול רם כדי שישמעו הקהל.

אומר העולה (רבנן) בְּרַכּוּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוּנָהי הַמְּבֹרָךְ ;

ועונים הקהל בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוּנָהי הַמְּבֹרָךְ לְעֹלָם וָעֶד ;

יחזור העולה ברוך ה' המבורך וכו' ואח"כ מברך

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ מִלֶּךְ הָעוֹלָם

אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת

תּוֹרָתוֹ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאָדוּנָהי נֹתֵן תּוֹרָה ;

אין אומרים 'אמת תורתנו קדושה' קודם ברבת אשר נתן לנו כי זה נחשב הפסק.

שחרית של שבת שא

וְיִשְׁרֹו עַמְּךָ שִׁירֹוֹת. וְזִמְרֹוֹת מִסּוּן יְקָרוֹת. בְּהַדְלִיקֶם אֶת
הַנְּרוֹת. בְּשִׁמּוֹנֵת יְמֵי חַנּוּכָה:
הַרְשׁוּ לֹא כָּל לְכָבוֹת. כִּי נִמְלָא עֲלֵינוּ טוֹבוֹת. שְׂמַחוּ בְּנִים עִם
הָאָבוֹת. בְּדַת מְנֵי יָם אֲרָכָה:
הַיָּל יְמֵינוּ יִסְדֵּשׁ. וְצַר לְהַרְיָנָה יְקַדֵּשׁ. יִשְׁלַח עֲזָרְךָ מִקְדֵּשׁ.
וּמִצִּיּוֹן יִסְעָדֶךָ:

יש נוהגים לומר פזמון זה קודם קריאת עשרת הדברות (סי' יצחק)
יום יום אוֹדָה. לְאֵל אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ. מִן הָעַמִּים לְסַנְּלָה לֹו
לְקַחְנֵנוּ. עַל הַר סִינַי אֶת תּוֹרָתוֹ הַנְּחִילָנוּ. עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת
קָדְשׁוֹ הַשְּׂמִיעֵנוּ:

צְבֹא מְרוֹם רְבוּתִים יָרְדוּ עִמּוֹ. בָּעֵת אֲשֶׁר נִגְלָה לְיִשְׂרָאֵל עִמּוֹ.
מִסִּינַי בָּא וְנִרְחַ מִשְׁעֵיר לָמוֹ. בְּקוֹל שׁוֹפָר חֲזוֹק מְאֹד יַעֲנֵנוּ:
חֲרָד וְרָגַז הַר סִינַי עַת בְּיָאֲתוֹ. לְהַנְחִיל דַּת לְיִשְׂרָאֵל סְנוּלָתוֹ. עַל
יַד מִשָּׁה עֶבֶד אֵל גְּאֻמָּן בֵּיתוֹ. וְשֵׁם עֵין בְּעֵין רְאֲתָהּ עֵינֵינוּ:
קָדוֹשׁ כְּאִזּוֹ תִּגְלָה מְלֻכּוֹתָהּ עָלַי. לְמַקְדָּשֵׁי שׁוֹבָה וּשְׂכוֹן תוֹדָה אֶהְיֶי.
וְלִי הַטָּה שְׁלוֹם כְּמִי נִהַר אוֹלֵי. וְעֵינֵינוּ יִרְאוּ וַיִּשְׂמַח לְבָנוּ:

בשבת זכור

יש נוהגים לומר קודם ספסיר פזמון זה (סימן שלמה)
שְׂיִמְנֵי רֵאשׁ עַל כָּל אוֹיְבֵי. וְחַשְׂמִיחֵנוּ. כִּימֵי מְרַדְּבֵי בֶן יֵאִיר. אֵל
חַנוּן וְחַנּוּן: מַחַה תִּמְחֶהוּ לְאַרוֹם. הַבְּהוּ אִם עַל בְּנִים:
לְבִשְׁתֵּי מְלָכוֹת לְהַדְּסָה. וְהַצְלִימֵנוּ. בְּקוֹם הַסּוּן הָאֲנֵנוּ. כְּתַנִּין לְבַלְעֵנוּ:
מִמְרוֹם רוּחַ שְׁלַחְתָּ. וַתּוֹשִׁיעֵנוּ. יִסּוּר יִסְרֵנִי יְהוָה. לִמְנַת לֹא נִתְנַנֵּי:
הַסּוּן חָשַׁב לְאַבְרָנִי. וְלַהֲשִׁימֵדֵנִי. דַּחַה דְחִיתֵנִי לְנִפּוּל. וַיִּי עֲזָרְנִי:
חֲזוֹק לֵב עֶבְדְּךָ כְּקָרָם. וְאַמְצֵנוּ. בְּזִכּוֹת יִצְחָק עֲקָרָהּ. הַשִּׁיבֵנִי
עַל בְּנֵי: בְּזִכּוֹת אֲבָרְהָם אֶהְוֶיךָ ...

בשבת החדש

יש נוהגים לומר קודם מפטיר פזמון זה (סימן משה חוסן חזק)

מִלְךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ. אֵל גֹּעֲרֵךְ בְּסוּד קְדוּשִׁים. וּלְאִין אוֹנִים עֲצָמָה

נִקְרָה. מַחְזִיק רַפְיוֹן יְדֵי רְשָׁיִם. כִּי הוֹצִיא בְּחֻדֶשׁ אֶבִיב. בְּגִי
יִשְׂרָאֵל חֲמוּשִׁים. הוֹדוּ לָאֵל כִּי הַחֻדֶשׁ הַזֶּה לְכֶם רֵאשׁ חֻדְשִׁים:

שְׁמוֹ יַחֲדָיו נְרוֹמְמָה. עָלֵי נִבְל וְעָלֵי עֲשׂוֹר. כִּי זָכַר אֶת דְּבַר קְדָשׁוֹ.
וַיֹּצִיא עִמּוֹ מִמְצוֹר. וְהוּא צִוָּה אֵלַי עִמּוֹ. קָחוּ לְכֶם שָׁה
בְּעֲשׂוֹר. לְהוֹדִיעַ כִּי הוּא יְשׂוֹר. עַל אֱלֹהִים וְאִנְשִׁים:

הָעַם עָשׂוּ אֶת פֶּסַחְהֶם. בְּלַתִּי פַחַד מִמְצָרִים. בְּשִׁירֵי וּמְרָה וּתְהִלָּה.
בְּשִׁלֵּשׁ כַּתוּת מִחֲנֻמִּים. אֶכְלוּ אוֹתוֹ עָלֵי מִצּוֹת. וּמְרוֹרִים
בְּהַעֲרָבִים. בְּלַתִּי מִבְּשָׁל בְּמִים. וְנָא כִּי אִם צְלִי אֲשִׁים:

חוּסָן יֵשַׁע יְמִינוּ אֵל. הִרְאָה לְהוֹשִׁיעַ לְמוֹ. כִּי הִשְׁקִיף מִמַּעַן קְדָשׁוֹ.
הָעַם מִתְּבוּסִים בְּדָמוֹ. דָּם פֶּסַח וְדָם הַמִּילָה. אֲנִי עֶבֶר הוּא
בְּעֲצָמוֹ. לְמִצְרַיִם וְאֶת עִמּוֹ. הוֹצִיא מִעַבְדוֹת לְחַפְשִׁים:

חֻזֵק חוֹשֶׁה שְׁלַח זְרִים. לְבִנְיָ אָדוּם וּפִילִגְנִישִׁים. שִׁימִם כְּמַהֲפַכַת
עָרִים. עָרֵי אֲשׁוּרִים וּלְמוֹשִׁים. וְתַכְנִיעַ גְּאוֹן זְרִים. וּשְׁלַח לְעַם
לְךָ הוֹרְשִׁים. הָאָדוֹן אֲשֶׁר מִבְּקָשִׁים. בְּנִיטָן רֵאשׁ הַחֲדָשִׁים: חוּדוֹ

אחרי סיום המפטיר מברך החזן את הקהל

מִי שֶׁבֵרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְדָוִד וְשְׁלֹמֹה.

וְכָל הַקְּהָלוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת וְהַשְּׁהוֹרוֹת. הוּא יְבָרֵךְ אֶת כָּל

תְּקֵלָה תְּקַדֵּשׁ הַזֶּה. גְּדוּלָּים וְקַטְנִים. הֵם וְנִשְׁיָהֶם וּבְנֵיהֶם וְתַלְמִידֵיהֶם.

וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם. מִלְּכָא דְעֻלְמָא הוּא יְבָרֵךְ יִתְכוּן. וַיִּנְכַּה יִתְכוּן. וַיִּשְׁמַע

בְּקַל צְלוֹתְכוֹן. תַּתְּפַרְקוּן וְתַשְׁתּוּבוּן מִכָּל צָרָה וְעַקְמָא. וַיְהִי מִימְרָא

דִּי בְּסַעֲדָכֶם. וַיִּגַּן בְּעַדְכֶם. וַיִּפְרוֹשׁ סִפְתֵי שְׁלוֹמוֹ עֲלֵיכֶם. וַיִּשַׁע

בִּגְיָכֶם אֲהַבָּה וְאַחֲוָה. שְׁלוֹם וְרִיעוּת. וַיִּסְלַק שְׁנֵאת חַנּוּם מִבְּיָגִיכֶם.

שחרית של שבת שג

וַיִּשְׁבֹּר עוֹלֵי הַגּוֹיִם מֵעַל צְוָאֲרֵיכֶם. וַיִּקִּים בְּכֶם מִקְרָא שְׁכָתוֹב. יי אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם יוֹסֵף עֲלֵיכֶם בְּכֶם אֶלֶף פְּעָמִים וַיְבָרֵךְ אֶתְכֶם בְּאֶשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם. (בש"ת או') וַיִּקְרָבְנוּ הָאֵל בְּסֹפֵר חַיִּים טוֹבִים. וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

בשבת שלפני הצום של י"ז בתמוז ושל י" בטבת מכריז החזן (חוץ מ"ט באב וכפור ופורים שאין מכריזין עליהם וסימניך אכיף עליו סיהו)

אֲרֻחֵנוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל שְׁמָעֵנוּ. צוּם (ל"ז בתמוז הרביעי) (לעשרה בטבת העשירי) יהיה יום (פלוגי) יהפוך אותו הקדוש ברוך הוא לששן ולשמחה. כדכתיב כה אמר ה' צבאות צוּם הרביעי (י"ז בתמוז) וצוּם החמישי (ט' באב) וצוּם השביעי (צום גדליה) וצוּם העשירי (עשרה בטבת) יהיה לבית יהודה לששן ולשמחה ולמועדים טובים והאמת והשלום אֶהְבּוּ:

א) יְהִי רַחֲמֵיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ. בְּאֶשֶׁר יַחֲלֵנוּ לָךְ:

ב) יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִשְׁמְעֵנוּ הַיּוֹם בְּיַדְךָ אָנּוּ:

ואומרים מזמור אשרי יושבי ביתך עד הללית.

יש נוהגים לומר פסוקים אלה בעת החזרת ס"ת להיכל

ברוך יי אשר נתן סנוחה לעמו ישראל ככל אשר דבר לא נפל דבר אחד מכל דבריו הטוב אשר דבר ביד משה עבדו: יחי יי אלהינו עמנו כאשר היה עם אבותינו אל יעזובנו ואל יטשנו: להטות לבבנו אליו ללכת בכל דרכיו ולשמר מצותיו וחקיו ומשפטיו אשר צוה את אבותינו: ויהיו דברי אלה אשר התחננתי לפני יי קרובים אל יי אלהינו יומם ולילה לעשות משפט עבדו ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו: למען דעת כל עמי הארץ כי יי הוא האלהים אין עוד: לא ימוש ספר התורה הזה מפיך והגית בו יומם ולילה למען תשמר לעשות ככל חכתוב בו כי אז תצליח את ררכיך ואז תשכיל: הלא צויתך חזק ואמץ אל תערץ ואל תחת כי עמך יי אלהיך בכל אשר תלך:

א) תהלים ל"ג. ב) שם ב"י.

מוסף של שבת

שֶׁה אֶתְּהָ גְבוּר לְעוֹלָם אֲדֹנָי. (יכוין ר"ת שם אנלא) מְחִיָּה מֵתִים
אֶתְּהָ. רַב לְהוֹשִׁיעַ.

בקיץ מוריד הטל (ואם אמר משיב הרוח ולא נזכר עד שאמר ב"י חזר לראש):

בחורף משיב הרוח ומוריד הגשם (ואם אמר מוריד הטל אינו חזר):

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד. מְחִיָּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים.

סוֹמֵךְ נוֹפְלִים. וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמְתִיר

אֲסוּרִים. וּמְקִים אֲמוֹנָתוֹ לַיִשְׁנֵי עֶפְרָה. מִי כְמוֹךְ

יְבִסָּא הֵיטֵב אֶת הָעֵינַן בְּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמָה לָךְ. מְלַךְ

מִמֵּית וּמְחִיָּה וּמְצַמִּיחַ יְשׁוּעָה:

כשבת תשובה א"י מִי כְמוֹךְ אָב הַרְחָמִים זוֹכֵר יְצוּרְיוֹ בְּרַחֲמִים לְחַיִּים:

וְנִצְאָמֵן אֶתְּהָ לְהַחְיֹת מֵתִים: בְּרוּךְ אַתְּהָ יְהוָה

יֵאָחֲדוּנְהוּ מְחִיָּה הַמֵּתִים:

בחזרת העמידה אומרים כתר. יכוין רגליו כאחת ויכוין לקיים מצות עשה

לקדש שמו יתברך

כְּתָר יִתְּנֵנוּ לָךְ יְהוָה יֵאָחֲדוּנְהוּ אֱלֹהֵינוּ מְלֹאכִים הַמוֹנֵי מַעֲלָה

עִם עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל קְבוּצֵי מַטֵּה. יַחַד כָּלָם קָדְשָׁה לָךְ

יִשְׁלְשׁוּ בְּדָבָר הָאֲמוּר עַל יַד גְּבִיּוֹךְ אֵל וְקָרָא זֶה אֱלֹהֵי וְאָמַר

קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ יְהוָה יֵאָחֲדוּנְהוּ יֵצְבְּאוֹת. מְלֹא כָּל-

הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: כְּבוֹדוֹ מְלֹא עוֹלָם וּמְשַׁרְתּוֹ שׁוֹאֲלִים אֵיךְ כִּשְׂאֵמֶר

מֵלֵת אֵיךְ יִכוּיִן לִקְבֹּל חוֹסֶפֶת נִשְׁמָה דְּבַחֲנֵת הַיּוֹם מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ:

לְעַמְתָּם מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים ב) בְּרוּךְ יְהוָה יֵאָחֲדוּנְהוּ

א) ישעיה ר"ב ב) יחזקאל ב'

(ב)

שׁו

מוסף של שבת

מִמְקוֹמוֹ: מִמְקוֹמוֹ הוּא יִפֵּן בְּרַחֲמָיו לְעַמּוֹ הַמִּיְחָדִים שְׁמוֹ עָרַב
בְּקָרָה כָּל יוֹם תְּמִיד אוֹמְרִים פְּעַמִּים בְּאַהֲבָה * שְׁמַע יִשְׂרָאֵל.

יְהוָה יְהוָה יֵאֱהוּבָהי אֱלֹהֵינוּ יְהוָה יְהוָה יֵאֱהוּבָהי אֶחָד: במלת אחד יכוין

למסור עצמו על קדוש השם הוא אֱלֹהֵינוּ. הוא אֶכְיֵנוּ. הוא מְלַכְנוּ. הוא

מוֹשִׁיעֵנוּ. הוא יוֹשִׁיעֵנוּ וְיִגְאֲלֵנוּ שְׁנִיתָ וְיִשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו לְעֵינֵי כָל

חַי לֵאמֹר. הֵן גְּאֲלָתִי אֲתָכֶם אַחֲרֵית כְּרֵאשִׁית לְהִיּוֹת לָכֶם לְאֱלֹהִים.

אֲנִי יְהוָה יְהוָה יֵאֱהוּבָהי אֱלֹהֵיכֶם: וּבְדַבְּרֵי קִדְשׁוֹ כְּתוּב לֵאמֹר. (ג) יִמְלֹךְ

יְהוָה יְהוָה יֵאֱהוּבָהי לְעוֹלָם אֱלֹהֵינוּ צִיּוֹן לְדָר וְדָר הַגְּלוּיָה:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ. וְקְדוּשִׁים בְּכָל־יוֹם

יְהַלְלוּךָ סֶלָה: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה יֵאֱהוּבָהי

הָאֵל הַקָּדוֹשׁ: בְּשֵׁית אֵי הַמְּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ: (ואם אמר האל חקדוש חוזר.

אם במקום תכנת קרא אתה קדשת או ישמח משה או אתה אחד יצא, ויֵאֵל שלא יצא

וצריך לחזור ולהתפלל. ואם מתפלל בצבור יכוין מלה במלה עם השיץ בחזרה.

תִּבְנֶנָּה שַׁבַּת רְצִיתָ קָרַבְנוּתֶיהָ צִוִּיתָ

פִּירוּשֶׁיהָ עִם סְדוּרֵי נִסְכֶּיהָ מְעַנְנֶיהָ

לְעוֹלָם כְּבוֹד יִנְחֲלוּ מוֹעֲמֶיהָ חַיִּים זְכוּ וְגַם

הָאוֹהֲבֵי דְבָרֶיהָ גְּדוּלָהּ בְּחָרוּ. אֲזִי מִסִּינֵי

נִצְטַוּוּ צִוִּיֵי פְעָלֶיהָ בְּרֵאוּי:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יְהוָה יֵאֱהוּבָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֵי

אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּעַלְנוּ בְּשִׂמְחָה לְאַרְצֵנוּ

וְתִטְעֵנוּ בְּגִבּוֹלֵנוּ וְשֵׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֵת

(א) דברים ו'. (ב) ההליכ קמ"ו.

שז

يهود ايران

מוסף של שבת

קָרְבָּנוֹת חֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסֻדָּרָם וּמוֹסָפִים
כְּהִלְכָתָם. אֵת מוֹסֵף יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה
נַעֲשֶׂה וְנִקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוֹת
רְצוֹנָךְ. כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל-יַדִּי
מֹשֶׁה עַבְדְּךָ בְּאָמֹר:

“וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי-כִבְשִׁים בְּנֵי-שָׁנָה
תְּמִימִים וְשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה
בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֲלֵת שַׁבָּת בְּשַׁבְּתוֹ
עַל-עֲלֵת הַתְּמִיד וְנִסְכָּה:

יִשְׁמְחוּ בְּמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עוֹנֵג.
עִם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעֵי. כָּלֵם יִשְׁבְּעוּ
וַיִּתְעַנְּנוּ מִטּוֹבְךָ וְהַשְּׁבִיעֵי רְצִיתָ בּוֹ
וְקַדְּשָׁתוּ. חֲמֻדַּת יָמִים אֹרְתוֹ קָרְאתָ. זְכַר
לְמַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית:

אֵלֵהֵינוּ וְאֵלֵהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה נָא בְּמִנוּחָתֵנוּ.
קַדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ שִׁים חֶלְקֵנוּ
בְּתוֹרָתְךָ שִׁבְּעֵנוּ מִטּוֹבְךָ. שִׂמַּח נַפְשֵׁנוּ
בִּישׁוּעָתְךָ. וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעַבְדְּךָ בְּאַמְתָּ.

שח

מוסף של שבת

וְהִנְחִילֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן
שַׁבַּת קִדְשֶׁךָ. וַיְנַחֲנוּ בּוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל מִקִּדְשֵׁי
שִׁמְךָ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִקִּדְשֵׁי הַשַּׁבָּת:

כשיתחיל השי"צ רצה כל כהן שבכיהכ"ג יעקר ממקומו לעלות לדוכן, ואם לא עקר
רגליו קודם שסיים שי"צ רצה, והיינו ברכת המחזיר שכינתו לציון, לא יעלה לדוכן

רְצֵה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּלְתַפְלֹתֶם
שְׁעָה. וְהָשֵׁב הָעֲבוּדָה לְדָבִיר בֵּיתְךָ. וְאֲשִׁי
יִשְׂרָאֵל וּתְפִלֹתֶם מְהֵרָה בְּאַהֲבָה תִּקְבַּל בְּרָצוֹן.
וְתֵהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ:

וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. תַּחֲפֹץ בָּנוּ וְתִרְצָנוּ וְתַחֲיֶינָהּ
עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים: בְּרוּךְ אַתָּה
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הַמַּחְזִיר שְׁכִינְתּוֹ לְצִיּוֹן:

מורים דרבנן
מורים אנונו לך שאמה
הוא יהוה אלהינו
אלהינו ואהי אבותינו אלהי
כל בשר. יוצרנו יוצר
בראשית ברכות והודאות
לשם הגדול והקדוש על
שהחיינו וקיימנו. בן
תחינו ורחמנו. והאסוף
וליומנו לספרות קדשך

מורים אנונו לך שאמה
הוא יהוה אלהינו (ג)
אלהינו ואלהי אבותינו
לעולם ועד. צורנו צור חיינו
ומגן ישענו אתה הוא. לך
ודר נודה לך ונספר תהלתך.
על-חיינו המסורים בידך.
ועל נשמותינו הפקודות לך.

מוסף של שבת שש

ועל-נפיקה שבכר-יום עמנו ועל נפלאותיה וטובותיה שבכר עת. ערב ובקר וצהרים. הטוב כי-לא-כרו

רחמיה. המרחם כי-לא תמו חסדיה כי מעולם קוינו לה:

בחנוכה ובפורים אומרים כאן על הנסים (לעיל דף רצב)

ועל כלם יתברך ויתרומם ויתנשא תמיד שמך מלכנו לעולם ועד. וכר-החיים יודוך סלה:

בשבת אומרים ובתוב לחיים טובים כל-פני בריהו:

ויהללו ויברכו את-שמך הגדול באמת לעולם כי טוב. האל ישועתנו ועזרתנו סלה

האל הטוב: ברוך אתה יהוה ^{יאהדונהי} (חי) הטוב שמך ורך נאה להודות (יכוין סית כהית):

בכל מקום שמתפללים בצבור יש שם נשיאות כפים. (תמצא לעיל בדף קא). ואם אין כהנים יתחיל השיצ אריא, ואחר כל פסוק יענו הקהל כיד.

אלהינו ואלהי אבותינו ברכנו בברכה המושלשת בתורה. הכתובה על-ידי משה עבדך האמורה מפי אהרן ובניו כהנים עם קרוביך פאמור:

(א) **יברכה יהוה** ^{יאהדונהי} (כלפי הויכל) **ושמך** (לצר יסין) . **יאר יהוה** ^{יאהדונהי} פניו (כלפי הויכל) **אליה ויחנה** (לצר שמאל).

ישא יהוה ^{יאהדונהי} פניו אליה וישם לה שלום:

(ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם):

(א כדבר ו.)

שי מוסף של שבת

שִׁים שְׁלוֹם טוֹבָה וּבִרְכָה חַיִּים חַן וְחֶסֶד וְרַחֲמִים
עָלֵינוּ וְעַל-כָּל-יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ וּבִרְכָנוּ אָבִינוּ כְּלָנוּ
כְּאַחַד בְּאוֹר פְּנִיךָ כִּי בְּאוֹר פְּנִיךָ נִתְּתָ לָנוּ יְהוָה
יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵינוּ תוֹרָה וְחַיִּים. אֶהְבֶּה וְחֶסֶד. צְדָקָה
וְרַחֲמִים. בְּרָכָה וְשְׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרְכָנוּ
וּלְבָרֵךְ אֶת-כָּל-עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרוֹב-עֵז וְשְׁלוֹם:

בשבת תשובה אומרים

וּבְסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשְׁלוֹם וּפְרִנְסָה טוֹבָה וְיִשׁוּעָה וְנִחְמָה וְנִזְרוּת
טוֹבוֹת. גִּזְרֵי וְנִכְתָּב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים
טוֹבִים וְלְשְׁלוֹם: וְאִם לֹא אָמְרוּ אֵינוּ חוֹזְרִים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ יְהוָה יְיָ הַמְּבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּשְׁלוֹם אָמֵן:

יְיָ הַיּוֹדֵי לְרִצּוֹן אֲמָרֵי-פִי וְהַגִּיזוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ. יְהוָה
יִשְׂרָאֵל צוּרֵי וְגֵאֲלֵי:

אֱלֹהֵי נִצּוֹר לְשׁוֹנֵי מַרְעַי. וְשִׁפְתוֹתַי מִדְּבַר מְרָמָה.
וְלִמְקַלְלֵי נַפְשֵׁי תְהוֹמוֹת. וְנַפְשֵׁי כְּעַפְרָה לְכָל
תְּהוֹמָה. פֶּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתְךָ. וְאַחֲרַי מִצּוֹתֶיךָ תְּרִדּוּף
נַפְשֵׁי. וְכִלְ-הַקָּמִים עָלַי לְרַעָה. מְהֵרָה הַפֵּר עֲצָתָם
וְקַלְקַל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן
יְמִינְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדוּשַׁתְךָ.

(א) הַחֲלִים יֵשׁ.

מוסף של שבת שיג

עלינו לשבת לאדון הכל. לתת גדלה ליוצר
בראשית. שלא עשנו פגויי הארצות ולא
שמנו כמשפחות האדמה. שלא שם חלקנו כהם
וגורלנו ככל המונם. שהם משתחווים להבל וריק
ומתפללים א אל לא יושיע. יפסיק מעט. וכשיאמר ואנחנו משתחווים
יכרע כל גסו. ואנחנו משתחווים לפני מלך מלכי המלכים
הקדוש ברוך הוא. שהוא נוטה שמים ויוסד ארץ.
ומושב יקרו בשמים ממעל. ושכינת עזו בנביהי
מרומים. הוא אלהינו ואין עוד אחר. אמת מלפנו
ואפס זולתו. בפתוב בתורה. (א) וידעת היום והשבות
אל לבבך כי יהוהני יאחזונה הוא האלהים בשמים
ממעל ועל הארץ מתחת. אין עוד:

על כן נקנה לך יהוהני יאחזונה אלהינו לראות מהרה
בתפארת עזך. להעביר גפולים מן הארץ
והאילדים פרות יפרתון. לתקן עולם במלכות שדי.
וכל בני בשר יקראו בשמך להפנות אליך כל רשעי-
ארץ. יפירו וידעו כל יושבי תבל. פי לך תכרע
כל פרך תשבע כל לשון. לפניך יהוהני יאחזונה
אלהינו יכרעו ויפלו ולכבוד שמך יקר יתנו. ויקבלו
כלם את עול מלכותך. ותמלוך עליהם מהרה לעולם

(א) דברים ד'

שִׁיד

מוסף של שבת

וְעַד. כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְךָ הִיא. וְלְעוֹלָמִי עַד תִּמְלוֹךְ
 בְּכָבוֹד. כְּפֶתוּחַ בְּתוֹרַתְךָ. ^(א) יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִמְלֹךְ לְעַלְמֵי
 וְעַד: וְנֹאמַר ^(ב) וְהָיָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִמְלֹךְ לְעַלְמֵי עַל-כָּל-הָאָרֶץ.
 בְּיוֹם הַהוּא יְהִי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִמְלֹךְ אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד:

סעודת שחרית

שיבוא לביתו יעמוד במקום שישב בו לפני השלחן, ויקיף השלחן שתי פעמים כסדר
 הכתוב בליל שבת, ויברך על עצי בשמים ואחרי שיריח יאמר
 שמור וזכור בדבור אחד נאמרו: גם יאמר ריח נידוח אשה לה.
 יש נוהגין לומר משנה כלים פרק א' :

עֲשֹׂר קְדוֹשׁוֹת הֵן. אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְקֻדָּשֶׁת מִכָּל הָאֲרָצוֹת. וְמָה הִיא
 קְדוּשָׁתָהּ. שֶׁמִּבְיָאִים מִמֶּנָּה הָעוֹמֵר וְהַבְּעוּרִים וְשֵׁתֵי הַלֶּחֶם. מָה
 שָׂאִין מִבְיָאִין בֵּן מִכָּל הָאֲרָצוֹת: ג' עֲזֵרוֹת הַמְקַטְּפוֹת חוֹמָה מְקֻדָּשׁוֹת
 מִמֶּנָּה. שֶׁמִּשְׁעָתִין מִתּוֹכָן אֵת הַמְצוֹרְעִים. וּמִסְבִּיבִין לְתוֹכָן מֵת עַד שִׁירְצוֹ.
 נָצָא אֵין מִתְחַיְבִין אוֹתוֹ: ג' לְסָגִים מִן הַחוֹמָה מְקֻדָּשׁ מִהֶם. שֶׁאוֹכְלִין
 שֵׁם קְדוֹשִׁים קָלִים וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי: ד' הֵר הַבַּיִת מְקוּדָּשׁ מִמֶּנּוּ. שָׂאִין נְבִים
 וְנְבוֹת נְדוֹת וְיוֹלְדוֹת נְכַנְסִים לְשֵׁם: ה' תַּחֲוֵל מְקוּדָּשׁ מִמֶּנּוּ. שָׂאִין הַגּוֹיִם
 וְטַמְאֵי מֵתִים נְכַנְסִים לְשֵׁם: ו' עֲזֵרַת נָשִׁים מְקוּדָּשֶׁת מִמֶּנּוּ. שָׂאֵן טְבוּל יוֹם
 נְכַנְס לְשֵׁם. וְאֵין חֲבִיבִין עֲלֶיהָ חֲסָאֵת: ז' עֲזֵרַת יִשְׂרָאֵל מְקוּדָּשֶׁת מִמֶּנָּה.
 שָׂאִין מְחוּסַר כְּפוּרִים נְכַנְס לְשֵׁם. וְתַבִּיבִין עֲלֶיהָ חֲסָאֵת: ח' עֲזֵרַת הַהַלְהָנִים
 מְקוּדָּשֶׁת מִמֶּנָּה. שָׂאִין יִשְׂרָאֵלִים נְכַנְסִין לְשֵׁם. אֵלֶּא בְּשַׁעַת עֲרֵבִיהֶם.
 לְסַמִּיכָה לְשַׁחֲטָה וְלַתְּנוּפָה: ט' בֵּין הָאוֹלָם וְלַמְּוָגֵן מְקוּדָּשׁ מִמֶּנָּה. שָׂאֵן
 בְּעֵלֵי מוּמִין וּפְרוּעֵי רֹאשׁ נְכַנְסִים לְשֵׁם: י' הַהִקֵּל מְקוּדָּשׁ מִמֶּנּוּ. שָׂאִין
 נְכַנְס לְשֵׁם שֶׁאֵא רְחוּץ יְנִים וְרַגְלִים: יא קֶדֶשׁ בְּתֻקְדָּשִׁים מְקוּדָּשׁ מִמֶּנּוּ.
 שָׂאִין נְכַנְס לְשֵׁם אֵלֶּא כְּהֵן גְּדוֹל בְּיוֹם הַכְּפוּרִים בְּשַׁעַת הָעֲבוּדָה. אָמֵר

(א) שמות ט"ו. (ב) זכריה י"ד.

שמו

סעודת שחרית

רבי יוסי בַּחמֶשֶׁה דְּבָרִים גֵּינן הָאוּלָם וְלַמְנַחֵם שְׁנֵה לְהִיכָל. שְׂאִין בְּעֲלֵי
מוֹמִין וּמְרוֹעֵי רֹאשׁ וּשְׁתוּיֵי יַיִן וְשֵׁא רַחוּץ יָבִים וְרִגְלֵם וְנִקְוִים לְשֵׁם
וּמְרֻשֵׁין מִבֵּין הָאוּלָם וְלַמְנַחֵם בְּשַׁעַת הַקְּטָרָה:
פֶּרֶק ב'. כָּלִי עֶז וְכָלִי עוֹר וְכָלִי עֶצֶם וְכָלִי זְכוּכִית. פְּשׁוּטִיקָן סְהוֹרִים
וּמְקַבְּלִיקָן טַמְאִים. נִשְׁבְּרוּ סְהָרוּ. חוֹר וְעִשָּׂה מִהֶם כְּלִים
מְקַבְּלִים טוֹמְאָה מִקָּאן וְלִהָבָא. כְּלֵי תְרַס וְכָלִי גְתָר טוֹמְאָתָן שְׁוֵה.
מְטַמְאִין וּמְטַמְאִין בְּאֵינִר. וּמְטַמְאִין מִאֲחוֹרֵיקָן וְאֵינִן מְטַמְאִין מִגְּבִיקָן.
וְשִׁבִירְתָן הִיא סְהָרְתָן:

ואח"כ יאמר זה המאמר מזהר ח"ב דף פ"ח ע"ב

ביומא דשכתא בסעודתא תנינא כתיב אז תתענג על חיי. על חיי
ודאי דההיא שעתא אתגליא עתיקא קדישא וכלהו עלטין
בחדוותא ושלימו וחדוותא דעתיקא עבדינן ומעודתא דיליה היא ודאי.
בסעודתא תליחאה דשכתא כתיב והאכלתיך נחלת יעקב אביך. דא
היא סעודתא דזעיר אנפין דהוי בשלימותא. וכלהו שיחא יוסין
מהוא שלימו מחברכאן. וכעי בר נש למחדי בסעודתיה ולאשלימא
אלין סעודתי דאינון סעודתי דמהיסנותא שלימתא דזרעא קדישא
דישראל די מהיסנותא עלאה דהא דילהון היא ולא דעמין עובדי עין
ובג"כ אמר ביני ובין בני ישראל. ת"ח בסעודתי אלין אשתמודעאן
ישראל דאינון בני מלכא דאינון מהיכלא דמלכא דאינון בני
מהיסנותא. ומאן דפגים חד סעודתא מנייהו אחזי פגיסותא לעילא
ואחזי גרמיה דלאו מבני מלכא עלאה הוא דלאו מבני היכלא דמלכא
הוא דלאו מזרעא קדישא דישראל הוא ויהבין עליה חומרא דתלת
טילין דינא דגיהנם וכו'. ותא חזי בכלהו שאר זמנין וחגיגין בעי בר נש
למחדי ולמחדי למסכני. ואי הוא חדי בלחודוי ולא יהיב למסכני
עונשיה סגי דהא בלחודוי חדי ולא יהיב חידו לאחרא עליה כתיב
וזריתי פרש על פניכם פרש חניכם ואי איהו בשבתא חדי אף על גב
דלא יהיב לאחרא לא יהבין ליה עונשא כשאר זמנין וחגיגין דכתיב
פרש חניכם. פרש חניכם קאמר ולא פרש שבתכם. וכתיב חדשיכם
ומועדיכם שנהא נפשי. ואלו שבת לא קאמר. ובגין כך כתיב ביני
ובין בני ישראל. ומשום דכל מהיסנותא אשתכח בשבתא יהבין ליה
לבר נש נשמתא אחרא נשמתא עילאה נשמתא דכל שלימו בת
כדונמא דעלמא דאתי ובגין כך אקרי שבת. מהו שבת שבתא דקודשא

כריך הוא שם דאיהו שלים סכל סטרוני אמר רבנן יומי ודאי כך הוא. ווי ליה לבר נש ולא אשלים חרותא דמלכא קדישא. ומאן חרותא דלית. אלין תלת סעודתי מהימנותא. סעודתא דאברהם יצחק ויעקב כליין בהו. וכלהו חרו על חרו מהימנותא שליסתא סכל סטרוני. חאנא כהדין יומא סתעטרין אבהן וכל בנין ינקין מה דלאו הכי בכל שאר חגין וזמנין. כהדין יומא חייביא דניהגם נייחין. כהדין יומא כל דינין אתכפיין ולא מתערין בעלמא. כהדין יומא אורייתא סתעטרא בעטרין שלימין. כהדין יומא חרותא וחפנוקא אשתסע כמאתן וחמשין ערסין. כרוך ה' לעולם אמן ואמן:

אתקינו סעודתא דמהימנותא שלימתא חדותא דמלכא קדישא.
אתקינו סעודתא דמלכא. דא היא סעודתא דעתיקא
קדישא (נתקל בשוחין קדישין וציר אנפין אתין לסעודא בהדיה):

אסדר לסעודתא. בצפרא דשבתא. ואזמין בה השתא. עתיקא
קדישא: נהוריה ישרי בה. בקדושא רבא. ובחמרא טבא.
דביה תחדדי נפשא: ישדר לן שופריה. ונחנז בקריה. ויחזי לן
סתריה. דאתאמר בלחישא: יגלה לן טעמי. דבתריסר נהמי.
דאינון את בשמיה. בפלא וקלישא: צרוקא דלעילא. דביה חזי
פלא. ויתרבי חילא. ותיסק עד רישא: חרו חצרי סקלא. דבבור
ובקלא. וטלילו מלה כמתיקא ובדובשא: קדם רבון עלמין. כמלן
סתמין. תגלון פתגמין. ותימרון חדושא: לעשר שתורא. ברנא
נקרא. עמיקא ומטירא. ולא מלתא אושא: ואלין סליא. יהון
ברקיעיא. ותמן מאן שריא. הלא ההוא שמשא: רבו יתיר יסני.
לעילא מן דרגיה. ויפכ פת וזגה. דבת פרישא:

קדם קדושא רבא נכון לומר לשון הנוהר פי ויקהל.

קידושא דיומא הא אוקמוה בורא פרי הגפן ולא יתיר, דהא יומא
קצרים לקדשא ליה, מה דלירי הכי כלייא דאנן צדיכין
לקדשא ליה כחזי סילין כסא דאוקוסנא, ולא אתקדש האי ליליא
ולא בעמא קדישא לתחא כד שריא עלייתו ההוא רוחא עלאת. ואנן

בְּעִינֵי לְקִדְשָׁא לִיהּ כְּרַעוּחָא דְלִבָּא וּלְכוּנָא דְעִמָּא לְהַאי, וְיוּמָא אִיהוּ
קָא מְקִדְשָׁא לִיהּ, וְיִשְׂרָאֵל מְתַקְדָּשִׁין בְּצִלּוֹתֵין וּבְעֻתֵין וּמְתַקְדָּשִׁין
בְּקִדּוּשְׁתִּיהּ כְּהַאי יוּמָא. זְכָאִין יִשְׂרָאֵל עִמָּא קְדִישָׁא דִּאֲחִסְיָנָא יוּמָא דִּא
אֲחִסְנַת יְרוּתָא לְעַלְמִין. בִּלְאִ"ו:

סדר קידוש היום

א) מְזִמּוֹר לְדוֹד. יְהוָה־נִּיהּ יִאֲחַדְוֵנָהי לְעֵי לֹא אֲחָסֵר: בְּנֵאוֹת
דְּשָׂא יִרְבִּיצְנִי. עַל־מֵי מְנַחוֹת יִנְהַלְנִי:
נַפְשִׁי יִשׁוּבָב. יִנְחֵנִי בְּמַעְגְלֵי־צַדִּיק לְמַעַן שְׁמוֹ: גַּם
כִּי־אֲלַךְ בְּגֵיא צִלְמוֹת לֹא־אִירָא רַע כִּי־אֲתָה עִמָּדִי.
שְׁבַטְךָ וּמִשְׁעֶנְתְּךָ הִמָּה יִנְחֵמְנִי: תַּעֲרֹךְ לְפָנַי |
שְׁלַחַן נֶגֶד צַרְרִי. דְּשַׁנְתָּ בְּשֶׁמֶן לֹא־שִׁי כּוֹסֵי רוּיָה:
אֲךָ טוֹב וְחָסֵד יִרְדְּפוּנִי כָּל־יְמֵי חַיִּי. וְשַׁבְתִּי בְּבֵית
יְהוָה־נִּיהּ יִאֲחַדְוֵנָהי לְאֲרֶךְ יָמַי:

ב) אִם־תִּשְׁיֵב מִשַּׁבַּת רַגְלְךָ עֲשׂוֹת חֲפָצֶיךָ בְּיוֹם
קִדְשִׁי. וְקִרְאתָ לְשַׁבַּת עֲנֵג לְקִדּוּשׁ יְהוָה־נִּיהּ יִאֲחַדְוֵנָהי
מִכְבֵּד. וּכְבֹדְתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרַכִּיךָ מִמִּצּוֹא חֲפָצֶיךָ וּדְבַר
דְּבַר: אֲזוּ תַתְּעַנֵּג עַל־יְהוָה־נִּיהּ יִאֲחַדְוֵנָהי וְהִרְפַּבְתִּיךָ עַל־
בְּמַתֵּי אֶרֶץ. וְהֵאֲכִלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ כִּי פִי
יְהוָה־נִּיהּ יִאֲחַדְוֵנָהי דְּבַר:

ג) וְיִשְׁמְרוּ יִכְיֹן לְכָלֵל מַדַּת לַיְלָה שְׁהוּא שְׁמוֹר עִם מַדַּת יוֹם שְׁהוּא זְכוֹר: בְּנִי־
יִשְׂרָאֵל אֲת־הַשַּׁבַּת. לַעֲשׂוֹת אֲת־הַשְּׁפָר:

א) תהלים כ"ג. ב) ישעיה נ"ח. ג) שמות ל"א

שיח

סדר קידוש היום

לְדַרְתֶּם בְּרִית עוֹלָם: בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֹתָהּ
 הִיא לְעַלְמֵם. כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת־
 הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנְפָּשׁ:
 (א) עַל־כֵּן בֵּרַךְ יְהוָה אֶת־יְמֵי הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֶׁהוּ:
 סְבָרֵי מְרַנֵּן (ועונין לחיים) בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 מְלַךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְרֵי הַגֶּפֶן:

ושוטה רביעית או מלא לוגמיו ויתן לכל המסובין, ואח"כ יסול ידיו מעומד
 ויברך ענט"י ויבצע על ב' ככרות כנז' בליל שבת.

קודם הסעודה יאמר

ליחדא שמא דקבה'ו בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו ליחדא שם
 י"ה כו"ה ביחודא שלים בשם כ"ר ישראל הנה אנכי בא
 לקיים מצות סעודה שניה של שבת קדש המיוחסת לאברהם חסידא
 לתקן את שרשה במקום עליון, וכזכותה נצול מרינה של גיהנם ויקויים
 בנו מקרא שכתוב אז תתענג על ה' וגו' ויהי נועם וגו'.

ירבה בפירות ומגדים ומיני דיח כדי להשלים מאה ברכות:

פרקי שבת

פרק ט אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא. מְנַן לְעִבּוּדָה וְרָה לְמַטְמָאָה בְּמִשְׁאָה
 בְּנִדְהָ. שְׁנַאֲמַר תּוֹרָם בְּמֹו דְרָוּה. צָא תֹאמַר לוֹ. מַה נִּדְהָ
 מְטַמָּאָה בְּמִשְׁאָה אַף עִבּוּדָה וְרָה מְטַמָּאָה בְּמִשְׁאָה: ב מְנַן לְסַפִּינָה
 שְׁהִיא מְהוֹרָה שְׁנַאֲמַר דְּרָד־אֲנִיָּה בְּלַבְיָם. מְנַן לְעִרוּנָה שְׁהִיא
 שְׁשָׂה עַל שְׁשָׂה טַפָּחִים שְׁזוֹרְעִין בְּתוֹכָהּ חֲמִשָּׁה וַרְעוּנִין. אַרְבַּע
 בְּאַרְבַּע רִחוֹת הָעִירוּנָה וְאַחַד בְּאַמְצַע. שְׁנַאֲמַר כִּי כְּאַרְץ תּוֹצִיא
 צִמְחָהּ. וּבְגִנָּה וַרְעִיָּה תְצַמִּיחַ. וַרְעִיָּה לֹא נִיַּאֲמַר אֱלָא וַרְעִיָּה:

דוה, כמו אשה דוה: בד' דוחות, תמלא כל הרוח עד סמוך לקרן: וא' באמצע,
 כדי שיהא רחוק ג' טפחים מן הורע: כ' כארץ ונז', תוציא חד, צמחה חד, זרעיה תרי.

(א) כמית כ'.

פרקי שבת שיט

1. מנין לפולטת שכבת זרע ביום השלישי שהיא טמאה. שניאמר
 יהיו נכונים לשלשת ימים. מנין שמרחיצין את המילה ביום
 השלישי שחל להיות בשבת שניאמר יהיו ביום השלישי בהזותם
 כזאבים. מנין שקושרין לשון של והורית בראש שעיר המשתלם.
 שניאמר אם יהיו חטאיכם בשנים בשלג ילבינו: ד מנין לסיקה
 שהיא בשתיה ביום הכפורים אף על פי שאין ראיה לדבר וקר
 לדבר שניאמר ותבא במים בקרבו ובשמן בעצמותיו: ה המוציא
 עצים כדי לבשל ביצה קלה. תכלין כדי לסבל ביצה קלה
 ומצטרפין זה עם זה. קליפי אגוזים. קליפי רמונים. איסטים ופואה.
 כדי לצבוע בהן בנגד קטן בסבכה. מי רנלים. נתר ובורית.
 קמוליא. ואשלג. כדי לבכס בהן בנגד קטן בסבכה. רבי יהודה
 אומר כדי להעביר על הכתם: ו סלפלת כלשהוא ועטרן
 כלשהוא. מיני בשמים ומיני מתכות כלשהן מאבני המזבח.
 ומעפר המזבח. מקק ספרים. ומקק מטפחותיהם כלשהוא
 שמצניעים אותן לזנון. רבי יהודה אומר אף המוציא ממשימשי
 עבודה זרה כלשהוא. שניאמר ולא ידבק בידך מאומה סך
 התרם: ז המוציא קפת הרוכלין אף על פי שיש בה מנין
 הרבה אינו תיב אלא חטאת אחת. ורעוני ננה פחות מכנרונרת.
 רבי יהודה בן בתירה אומר חמשה זרע קשואין שנים. זרע
 דלועין שנים. זרע פול המצרי שנים. תנב חי טהור כל שהוא.
 סת כנרונרת. צפורת פרמים בין חיה בין מתה כלשהוא

תצמיח חר, הרי ח': לשון, של צבע ארום: בסככה, מעט בגד שנותנים בראש
 חשבכה: בורית קמוליא ואשלג, מיני עשבים שמנקים את הדרים: מקק, יקב:
 רוכלין, מוכרי בשמים: צפורת, עוף שמצוי בין חקלים:

שֶׁמִצְנִיעֵין אוֹתָהּ לְרֵפוּאָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם הַמוֹצֵיא חָבֵב חֵי
טָמֵא כָּל־שָׁהוּא. שֶׁמִצְנִיעֵין אוֹתוֹ לְקַטֵּן לְשַׁחֲוֹק בּוֹ:

סרס • הַמִצְנִיעַ לְזַרַע וּלְדוֹנָמָא וְלְרֵפוּאָה וְהוֹצִיאוֹ בְּשֶׁבֶת חֵיב
בְּכָל שָׁהוּא. וְכָל אָדָם אֵין חֵיב עָלָיו אֶלָּא כְּשִׁיעוּרוֹ. חֲזוֹר
וְהִכְנִיסוּ אֵינוֹ חֵיב אֶלָּא כְּשִׁיעוּרוֹ: ב הַמוֹצֵיא אוֹכְלִין וּנְתָנָן עַל
הָאֶסְקוּפָה בֵּין שַׁחֲוֹר וְהוֹצִיאָן בֵּין שְׁהוֹצִיאָן אַחֵר פְּטוּר מִפְּנֵי שְׁלֵא
עָשָׂה מְלֵאכְתּוֹ בְּבֵת אַחֲתָה. קָפָה שֶׁהִיא מְלֵאָה פִּירוּת וּנְתָנָה עַל
הָאֶסְקוּפָה הַחִיצוֹנָה אִם עַל פִּי שְׂרוּב הַפִּירוּת מִבַּחוּץ פְּטוּר. עַד
שְׁוִיצִיא אֶת כָּל הַקָּפָה: ג הַמוֹצֵיא בֵּין בֵּימֵינוֹ בֵּין בְּשִׁמְאֵל
כְּתוּדָה חֵיב אוֹ עַל כְּתִיפּוֹ חֵיב. שֶׁבֵּן מִשָּׂא בְּנֵי קֶהֱתִי. לְאַחֵר יָדוֹ
בְּרַגְלוֹ בְּפִיּוֹ וּבְמַרְפְּקוֹ בְּאֵזְנוֹ וּבְשִׁעְרוֹ וּבְפִיּוֹנְדָתוֹ וּפִיָּה לְמִשָּׂה. בֵּין
פִּיּוֹנְדָתוֹ לְחִלּוֹקוֹ וּבְשִׁפְתּוֹ חִלּוֹקוֹ בְּמַנְעֵלּוֹ בְּסַנְדְּלוֹ פְּטוּר שְׁלֵא הוֹצִיא
כְּהַרְדּוֹ הַמוֹצִיאָן: ד הַמְתַּבְּוִין לְהוֹצִיא לְפָנָיו וּבָא לוֹ לְאַחֲרָיו
פְּטוּר. לְאַחֲרָיו וּבָא לוֹ לְפָנָיו חֵיב. בְּאַמְתּוֹ אָמְרוּ הָאִשָּׁה הַחוֹנְרָת
בְּסִיעַר בֵּין מְלַפְנֵיהָ וּבֵין מְלֵאחְרֵיהָ חֵיבָתָה. שֶׁבֵּן רְאוּי לֵהוּיֹת חוֹנֵר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם מְקַבְּלֵי פְּרִיקוֹן: ה הַמוֹצֵיא בְּכַר לְרֵשׁוֹת
הַרְבִּים חֵיב. הוֹצִיאָהוּ שְׁנַיִם פְּטוּרִים. לֹא יָכוֹל אֶחָד לְהוֹצִיאוֹ
וְהוֹצִיאָהוּ שְׁנַיִם חֵיבִין. וְרַבִּי שִׁמְעוֹן פּוֹטֵר. הַמוֹצֵיא אוֹכְלִין פְּחוּת
מִכְּשִׁיעוּר בְּכַר פְּטוּר אִם עַל הַכְּלִי שֶׁהַכְּלִי מְפִילָה לוֹ. אֶת הַחֵי
בְּמִשָּׂה פְּטוּר אִם עַל הַמִּשָּׂה שֶׁהַמִּשָּׂה מְפִילָה לוֹ. אֶת הַמֵּת בְּמִשָּׂה

הַמִצְנִיעַ, קוֹדֵם שֶׁבֶת: דְּרֵוּגְמָא, לֵהרְאוֹת שִׁישׁ לוֹ: אֶסְקוּפָה, אֲצִטְבָּא שְׁלִפְנֵי טוֹבָא
הַבֵּית לְצַד רֵ"ה: בְּמַרְפְּקוֹ, סרס האמצעי שבוֹרֵע: אֶסְוֹנְדָתוֹ, אוֹר חִלּוֹל: פְּתִיקָא,
תְּרִצִים הַנּוֹשָׂאִים אַגְרוֹת הַמֶּלֶךְ וְנוֹתְנִים אוֹתָם בְּקִנִּים חִלּוּלִים וְחוּלִים אוֹתָם בְּצוּאֵרֵיהֶם:

פרקי שבת שגא

חייב. וכן בזית מן המת וזנית מן הנבלה ובעדשה מן השרץ
 חייב ורבי שמעון פומר: ו הנוטל צפורניו זו בזו או בשניו. וכן
 שעריו וכן שפמו וכן זקנו וכן הגודלת וכן הבוחלת וכן הפוקסת
 רבי אליעזר מחייב וחקמים אוסרין משום שבות. התולש מעצץ
 נקיב חייב ושאינו נקיב פטור. ורבי שמעון פומר בזה וכוה:

פרק יא הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים מרשות הרבים
 לרשות היחיד חייב. מרשות היחיד לרשות היחיד ורשות
 הרבים באמצע. רבי עקיבא מחייב וחקמים פוסרין: ב כיצד שתי
 נוזמראות זו כנגד זו ברשות הרבים. המושיט והזורק מזו לזו
 פטור. היו שתיהן בדיוטא אחת המושיט חייב והזורק פטור.
 שפך היתה עבודת הלויים שתי עגלות זו אחר זו ברשות הרבים
 מושיטין הקרשים מזו לזו אכל לא זורקין. חולית הבור והפלע
 שהן גבוהים עשרה ורחבן ארבעה הנוטל מהן והנותן על גבן
 חייב. פחות מכן פטור: ג הזורק ארבע אמות בכותל למעלה
 מעשרה טפחים בזורק באויר. למטה מעשרה טפחים בזורק
 בארץ. הזורק בארץ ארבע אמות חייב. זרק לתוך ארבע אמות
 ונתגלגל חוץ לארבע אמות פטור. חוץ לארבע אמות ונתגלגל
 לתוך ארבע אמות חייב: ד הזורק בים ארבע אמות פטור. אם
 הנה רקק מים ורשות הרבים מהלקת בו הזורק לתוכו ארבע

הגודלת, קולעת שער ראשה: פוקסת, חולקת שער הראש:

גוזזמראות, הם נסרים שיוצאים מכותל העליה ולחץ לרשות הרבים: בדיוטא,
 בעליה א' באורך רשות הרבים: חוליות הבור, עטר שמוציאין מחסירת
 חבור: והנותן, מרשות הרבים: רקק מים, מקום שיש מים מעט ורפש וטיט:

(כא)

שכב פרקי שבת

אמות תיב. וכמה הוא רגק מים פחות מעשרה טפחים. רגק מים ורשות הרבים מהלקת בו הזרק בתוכו ארבע אמות תיב: ה הזרק מן היים ליבשה. ומן היבשה לים. ומן היים לפינה. ומן הפינה לים. ומן הפינה לחברתה פטור. ספינות קשורות זו בזו מטלטלין מזו לזו. אם אינן קשורות אף על פי שמקפות אין מטלטלין מזו לזו: ו הזרק ונוקר לאחר שיצתה מידו קלטה אחר קלטה בלב או שגשרפה פטור. זרק לעשות חבורה בין פאדם ובין בבהמה ונוקר עד שלא געשית חבורה פטור. וה הכלל כל תיבי חטאות אינן תיבין עד שתהא תחלתן וסופן שגנה. תחלתן שגנה וסופן זרין. תחלתן זרין וסופן שגנה פטורין עד שתהא תחלתן וסופן שגנה:

פרק יב הבונה פמה יבנה ויהא תיב. הבונה כל-שהוא והמסתת והמכה בפטיש ובמעצר והקורח כל-שהוא תיב. וה הכלל כל העושה מלאכה ומלאכתו מתקיימת בשבת תיב. רבן שמעון בן גמליאל אומר אף המכה בקורנים על הסדן בשעת מלאכה תיב מפני שהוא במתקן מלאכה: ג החורש כל שהוא המגבש והמקרחם והמזרד כל-שהוא תיב. המלקט עצים אם לתקן כל-שהוא אם להסיק גדי לבשל ביצה קלה. המלקט עשבים אם לתקן כל-שהוא אם לבהמה במלא פי גדי: ג הכותב שתי

ור"ה, שרבים מהלכין: סוקפות, סמוכות: חזרק, בשוגג: וזכר, שהוא שבת: קלטה, כמו קבלה:

והמסתת, מחליק ומתקן האבן: במעצר, קופץ קסן: הקורח, הנקב: קורנם, מטיל בלע"ז: הסדן, ויגורני בלע"ז: מנכש, עוקר עצים רעים: מקרסם וטורד, מפורשים במ"ב דשביעית: ביצה קלה, ביצת תרנגולת:

פרקי שבת ש"ג

אותיות בין בימינו בין בשמאלו בין משם אחד בין משתי שמות
 בין משתי סממניות בכל לשון תיב. אמר רבי יוסי לא חייבו
 שתי אותיות אלא משום רושם שפך היו כותבין על גרשי
 המשפך לדע איוז בן זוגו אמר רבי מצנינו שם קמן משם גדול
 שם משמעון ומשמאל נח מנחור דן מדניאל נד מדניאל;
 ו הכותב שתי אותיות בהעלם אחד תיב. כתב בדיו גסם בסקרא
 בקומס ובקנקנתום ובכל דבר שהוא רושם על שני כותלי וניות
 ועל שני לחי פנגם והן נהגין זה עם זה תיב. הכותב על פשרו
 תיב. המסרט על פשרו רבי אליעזר מחיב תפאת ורבי יהושע
 פומר: * כתב במשקין במי פירות באבן דרכים באבן
 הסופרים ובכל דבר שאינו מתקנים פטור. לאחר דו ברנלו בפיו
 ובמפיקו כתב אות אחת סמוך לכתב. וכתב על גבי כתב
 נתבן לכתוב חיות וכתב שני ויניין אחת בארץ ואחת בקורה.
 כתב על שני כותלי הפית על שני רפי פנגם ואין נהגין זה עם
 זה פטור. כתב אות אחת נוטריקון. רבי יהושע בן בתירא מחיב
 וחכמים פותרין: ו הכותב שתי אותיות בשתי העלמות אחת
 שתרית ואחת בין הערבים רבן גמליאל מחיב וחכמים פותרין;
 פרק יג רבי אליעזר אומר האורג שלשה חוטין בתחלה ואחת
 על האריגה תיב. וחכמים אומרים בין בתחלה בין בסוף

משם א' שתיקן אלפין; ב' שמות, אלף בית: ב' כותלי, א' כמורח וא' בצפון;
 הסרט, עושה צורות אותיות בשרו; לאחר דו, שהפך ירו: מרפקו, הפרק האמצעי
 שבורע: על גבי כתב, שהעביר הקולמוס על אותיות הכתובות כבר וחושם: נוטריקון,
 פון ק' קרבן מ' מעשר ת' תרומה: בשתי העלמות, שנודע לו ביניהם:

בתחילה, תחילת אריגתו של בגד:

שיעורו שני חזמין: ב העושה שתי קתי גירין בנודת פקירוס
 בנפה בכבדה ובסל חייב. והתופר שתי תפירות והקורע על מנת
 לתפור שתי תפירות: ג הקורע בפתחו ועל מנת וכל המבלקלן
 פטורין. והמבלקל על מנת לתקן שיעורו במתקן: ד שיעור
 המלבן והמנפס והצובע והטווה כמלא רוחב הסיט פסול והאורג
 שני חזמין שיעורו כמלא הסיט: ה רבי יהודה אומר הצד צפור
 למגדל וצבי לבית חייב. וחקמים אומרים צפור למגדל וצבי
 לבית ולחצר ולביבדק. רבן שמעון בן גמליאל אומר לא כל
 הביבדקין שוין. זה הכלל כל המחסר צידה פטור ושאינו מחסר
 צידה חייב: ו צבי שונכנס לבית ונעל אחר בפניו חייב. ונעלו
 שנים פטורין. לא יכול אחר לנעול ונעלו שנים חייבין. ורבי
 שמעון פומר: ו ישוב האחר על הפתח ולא מלאהו ישוב השני
 ומלאהו השני חייב. ישוב הראשון על הפתח ומלאהו וקא השני
 וישוב בצדו אף על פי שעמד הראשון והלך לו הראשון חייב
 והשני פטור. הא למה זה דומה לנועל את ביתו לשמרו ונמצא
 צבי שמור בתוכו:

פרק יד שמונה שרצים האמורים בתורה. הצדן והחובל פהן
 חייב. ושאר שרצים ורמשים. החובל פהן פטור. הצדן
 לצורך חייב. ושלא לצורך פטור. חיה ועוף שברשותו. הצדן

גירין, מטורש לעיל בפ"ח: קירוס, יריעה ארוגה מסיב של דקל. המנפץ וכו',
 בלחו מסורשים בפ"ז: הסיט, שיעור המרחק שיש בין אמה לאצבע כל מה שיכול להרחיבו;
 ביבדקין, מקום מוקף שנשמרים שם חיות וגם דגים: מחוסר, שקשה לתופשו; ונמצא,
 כך זה אף על פי שעמד הראשון אין זה אלא כשומר:

פרקי שבת שכה

פסוק: והחובל בהן חייב: ב אין עושין הילמי בשבת. אכל
 עושה הוא את מי המלח. וטובל בהן פתו ונותן לתוך התבשיל.
 אומר רבי יוסי והלא הוא הילמי. בין מרבה ובין מועט. ואלו הן
 מי מלח המתרין. נותן שמן בתחלה לתוך המים או לתוך
 המלח: ג אין אוכלין אחזב יין בשבת. לפי שאינו מאכל פריאים.
 אכל אוכל הוא את יועור. ושותה אכזב רועה. כל האוכלין
 אוכל אדם לרפואה. וכל המשקין שותה. חוץ ממי דקלים. וכוס
 עקרין מפני שהן לירוקה. אכל שותה הוא מי דקלים לצמא
 וסוד שמן עקרין שלא לרפואה: ד החושש בשניו. לא יגמע בהן
 את החומץ. אכל מטביל הוא פדרבו. ואם נתרפא נתרפא.
 החושש במתניו לא יסוד יין וחומץ. אכל סוד הוא את השמן.
 ולא שמן ורד. בני מלקים סבין שמן ורד על מכותיהן. שכן
 נרפם לסוד בחול. רבי שמעון אומר כל ישראל בני מלקים הם:
 פרק טו אלו קשרים שחייבין עליהן. קשר הנמלין. וקשר הפסגין.
 וכשם שהוא חייב על קשורן כך הוא חייב על התרין.
 רבי מאיר אומר כל קשר שהוא יכול להתירו באחת מידיו אין
 חייבין עליו: ב יש לך קשרים שאין חייבין עליהן. כקשר הנמלין
 וכקשר הפסגין. קושפת אשה מפתח חלוקה וחומי סבכא. ושל

הילמי, מי מלח מרובים: טי מלח, מעוטים: בין טרובה וכו', ואסור: איזוב
 יין, מין אחזב: יועור, סולין בלע"ז: אכזב רועה, עץ גדל יחידי בלתי ענפים:
 כוס עקרין, עושים סממנים לאשה וזה שותה מהם ג' כוסות ותתרפא:
 לירוקה, רטואה לחולי הירקון: יגמע, לשון גמיעה מטורש לעיל בפ"ח:

להתירו, שאינו מהודק יסוד: סבכה, מגבעת הראש כעין רשר:

פסיקיא. ורצועות מנגעל וסגדל. ונורות יין ושמן. וקברה של קשר רבי אליעזר בן יעקב אומר קושרין לפני הבהמה בשביל שלא תצא. קושרין דלי בפסיקיא אכל לא בתכל. רבי יהודה מתיר. כולל אפר רבי יהודה. כל קשר שאינו של קימא. אין תיבין עליו: ג מקפלין את הכלים אפילו ארבעה וחמשה פעמים ומציעין את המטות מליי שבת לשבת. אכל לא משבת למוצאי שבת. רבי ישמעאל אומר מקפלין את הכלים ומציעין את המטות מיום הכפורים לשבת. וחלבי שבת קרבין ביום הכפורים (גיא אכל לא של יום הכפורים בשבת). רבי עקיבא אומר לא של שבת קרבין ביום הכפורים. ולא של יום הכפורים קרבין בשבת:

טרכ טו כל בתבי הקדש מצילין אותן מפני הדליקה בין שקורין ביה ובין שאין קורין ביה. ואף על פי שבתוכים בכל לשון טעונים גניזה. מפני מה אין קורין ביה מפני בשול בית המדרש. מצילין תיק הספר עם הספר ותיק התפילין עם התפילין. ואף על פי שיש בתוכן מעות. ולהיכן מצילין אותן. למבוי שאינו מפלש. בן בתירא אומר אף למפלש: ג מצילין מזון שלש סעודות. הראוי לאדם לאדם. הראוי לבהמה לבהמה. ביצר. נפלה דליקה בלילי שבת מצילין מזון שלש סעודות. בשחרית מצילין מזון שתי סעודות. במנחה מזון סעודה אחת. רבי יוסי אומר לעולם

פסיקיא, אזור רחב: וקדירה, פעמים קושר בה בנו סביב לפיה: הבהמה, חבל ברוחב הפתח לנעול בפניה שלא תצא: מקפלין, כמו מכסלין: סיוה"כ לשבת, אם חל י"ה בע"ש: הדליקה, שנפלה בחצר: שאינו מפולש, שיש לו ג' מחיצות ולחי ברוח ד':

פרקי שבת

מצילין סוזן שלש סעודות: ^ג מצילין סל מלא בכרות. ואף על פי שיש בו מאה סעודות. ועגול של דבילה. וקבית של יין. ואומר לאחרים בואו והצילו לקם. ואם היו סקחין עושין עמו חשבון אחר השבת. להיכן מצילין אותן לחצר המעורבת. כן בתרא אומר אף לשאינה מעורבת: ^ד ולשם מוציא כל כלי תשמישו ולובש כל מה שיכול ללבוש. ועוסף כל מה שיכול לעטות. רבי יוסי אומר שמונה עשר בלים. וחוזר ולובש ומוציא ואומר לאחרים. בואו והצילו עמי: ^ה רבי שמעון כן נגם אומר פורסין עור של גדי על גבי שידה תיבה ומנדל שאחו בהן את האור. מפני שהוא מתרד. ועושין מחיצה בכל הכלים. בין מלאים בין ריקנים בשביל שלא תעבור הדליקה. רבי יוסי אומר בכלי תרש חדשים מלאים מים. לפי שאין יכולים לקבל את האור. והן מתבקעין ומכבין את הדליקה: ^ו נכרי שקא לכבות אין אומרים לו כבה ואל תכבה. מפני שאין שבידתו עליהן. אבל קטן שקא לכבות אין שומעין לו. מפני ששבידתו עליהן: ^ז בוסין קערה על גבי הגר. בשביל שלא תתחוו בקורה. ועל צואה של קטן. ועל עקרב שלא תשוף. אמר רבי יהודה מעשה קא לפגי רבן יוחנן כן ופאי בערב. ואמר חוששני לו מחטאת: ^ח נכרי שהדליק את הגר משתמש לאורו ישראל. ואם בשביל ישראל אסור. מלא מים להשקות בהמתו. משקה אחריו ישראל

שידה, ארון: ומנדל, ארמיון בלעזי והוא של עצ: סחרך, ואין האור נאחו בו: טלאים, מים: אין אומרים, דאמירה לנכרי שבות: ואל תכבה, שאין שבידתו עליך: בערב, שם מקום: מחטאת, משום צידה: חוששני, חושש אני לו:

שבת

פרקי שבת

וְאִם בְּשָׂבִיל יִשְׂרָאֵל אָסוּר. עֲשֵׂה גוֹי כְּכֶשׂ לִירֵד בּוֹ. יוֹרֵד אֲחֵרָיו
 יִשְׂרָאֵל. וְאִם בְּשָׂבִיל יִשְׂרָאֵל אָסוּר. מַעֲשֵׂה בְּרֵכָן גְּמֻלְיָאֵל וְזַקְנִים
 שְׁהָיוּ כְּאֵן בְּסַפִּינָה. וְעֲשֵׂה גוֹי כְּכֶשׂ לִירֵד בּוֹ וְיֵרְדוּ בּוֹ בְּרֵן
 גְּמֻלְיָאֵל וְזַקְנִים:

כבש, לוח עץ שעושים לירד מהספינה ליבשה :

אחר הסעודה יטול מים אחרונים ויביאו לו כוס ברכה ויברך בברכת המזון
 (בדף רמ"א). נכון לישן ביום שבת ב' או ג' שעות וגם זה מכלל עונג שבת.
 יש נוהרים שלא לדבר בשבת כי אם בלה"ק ושלא לדבר שיחה בסילה או דבור
 חול אפי' בלה"ק. אחר השינה יעסוק בתורה ויחדש חידושי תורה כפי השנתו.

מנחה של שבת

מתחילים למנחה, פרשת התמיד, פסום הקסורת ואשרי, כמו במנחה של חול,
 ואח"כ אומרים

א) וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבֵי פִשְׁעַ בְּיַעֲקֹב. נְאֻם יְהוָה
 יִאֲהוּבָנִי: וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אָמַר יְהוָה
 יִאֲהוּבָנִי רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְדִבְרֵי אֲשֶׁר־שָׁמַתִּי בְּפִיךָ.
 לֹא־יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּזְרַעֲךָ אָמַר
 יְהוָה יִאֲהוּבָנִי. מַעֲתָה וְעַד־עוֹלָם: וְאַתָּה קְדוֹשׁ. יוֹשֵׁב
 תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל: וְקָרָא זֶה לַזֶּה וְאָמַר. קְדוֹשׁ וְקְדוֹשׁ
 קְדוֹשׁ יְהוָה יִאֲהוּבָנִי צְבָאוֹת. מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:
 וּמִקְבְּלֵי דִין מְדִינָה וְאֲמָרִין. קְדִישׁ בְּשֵׁמִי מְרוֹמָא
 עֲרָאָה בֵּית שְׁכִינְתָּהּ. קְדִישׁ עַל־אֲרַעָא עוֹבַד

א) מראה מקומות של וּבָא לְצִיּוֹן בְּדָף ע"ב

מנחה של שבת שכט

גְבוּרַתָּהּ. קָדִישׁ לְעֵלִים וּלְעֵלְמֵי עֲלְמֵיָא. יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִשְׁמַע
צְבָאוֹת מְלֵיא כָל־אָרְעָא זִיו יְקָרָהּ: וְתִשְׁאַנֵּן רוּחַ
וְאִשְׁמַע אַחֲרֵי קוֹל רַעַשׁ גְּדוֹל. בְּרוּךְ כְּבוֹד־יְהוָה
מִמְקוֹמוֹ: וְנִטְלַתְנֵי רוּחָא. וְשִׁמְעִית בְּתַרֵּי קָל
זִיע שְׁגִיָּא דְמִשְׁבְּחֵינּוּ וְאִמְרִין בְּרִיךְ יְקָרָא דִּיהוָה
מֵאַתְרֵי בֵּית שְׁכִינְתָּהּ: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ | יִמְלֹךְ
לְעֵלַם וְעַד: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מְלַכּוֹתָהּ קָאִים לְעֵלַם
וּלְעֵלְמֵי עֲלְמֵיָא: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק
וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שְׁמֵרָה־זֹאת לְעוֹלָם לְיִצְרַח מַחֲשָׁבוֹת
לְבַב עַמְּךָ. וְהִכֵּן לְבַבְכֶם אֱלֹהֵיךָ: וְהוּא רַחוּם | יִכְפֹּר
עוֹן וְלֹא־יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהַשִּׁיב אָפוֹ. וְלֹא־יַעִיר כָּל־
חַמְתּוֹ: כִּי־אֵתָהּ אֲדַנִּי טוֹב וְסִלַּח. וְרַב־חֶסֶד לְכָל־
קְרֵאֵיךָ: צְדָקָתְךָ צֶדֶק לְעוֹלָם. וְתוֹרַתְךָ אִמְרַתִּי:
תִּתֵּן אִמְרַת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם. אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ
לְאַבְתֵּינוּ מִיְמֵי קֶדֶם: בְּרוּךְ אֲדַנִּי יוֹם יוֹם יַעֲמִס־
לָנוּ הָאֵל יִשׁוּעָתָנוּ סִלָּה: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ צְבָאוֹת
עִמָּנוּ. מִשְׁנַבְּלָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סִלָּה: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
צְבָאוֹת. אֲשֶׁר־יֵאָדָם בְּטוֹחַ בְּךָ: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קְרָאֵנוּ:
בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ שְׁבָרָאֵנוּ לְכַבּוֹדֵי וְהַבְדִּילָנוּ מִן־תְּלוּעִים

שַׁר מִנְחַה שֶׁל שַׁבַּת

וְנָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַי עוֹלָם נִטַע בְּתוֹכֵנוּ.
 הוּא יִפְתַּח לָבֵנוּ בְּתוֹרָתוֹ. וַיַּשִּׁים בְּלִבֵּנוּ אֶהְבֵּתוֹ
 וַיִּרְאֵתוֹ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וּלְעַבְדוֹ בְּלִבְבֵּנוּ שָׁלֵם. לֹא נִיגַע
 דְּרִיק וְלֹא נִלְדַּד לְבַהֲלָהּ. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה
 יֵאָדָוֶנָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִּשְׁמָר חֻקֶּיךָ וּמִצְוֹתֶיךָ
 בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְנִזְכָּה וְנַחֲיָה וְנִירָשׁ טוֹבָה וּבִרְכָה לְחַי
 הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יִזְמַרְךָ כְּבוֹד וְלֹא יִדָּם. יְהוָה
 יֵאָדָוֶנָה אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אֲוֶרְךָ: יְהוָה יֵאָדָוֶנָה חֲפִץ לְמַעַן
 צְדָקוֹ. יִגְדִיל תּוֹרָה וַיֵּאָדִיר: וַיִּבְטַחוּ בְּךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ.
 כִּי לֹא-עֲזַבְתָּ דוֹר־שֵׁשֶׁךָ יְהוָה יֵאָדָוֶנָה: יְהוָה יֵאָדָוֶנָה
 אֲדֹנָינוּ. מִה־אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל-הָאָרֶץ: חֲזָקוֹ וַיֵּאֱמַן
 לְבַבְכֶם. כָּל-הַמִּיתָרִים לַיהוָה יֵאָדָוֶנָה:

ואומר החזן חצי קדיש, ומתעסף בציצית, וקודם הוצאת ספר תורה עומד ואומר:
 אֲנִי תַפְלִיתִּיךָ יְהוָה יֵאָדָוֶנָה עַת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב-חַסְדֶּךָ.
 עֲנֵי בְּאַמֶּת יִשְׁעָה בֵּית:

ואוי בריך שמייה (לעיל דף רצ"ו) ומוציאין סית ואומר החזן ברוך המקום וגדלו
 כמו שכתוב בשחרית. וקוראים בו ג' גברי י' פסוקים בס' השבוע הבא ואין
 אומרים קדיש, ואח"כ גוללין הסית ואומרים מזמור שיר ליום השבת וכו',
 ומחזירין סית למקומו ואוי יהללו וגוי, ואחר שמכניס סית להיכל אוי החזן

(ב) כִּי לָקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אֶל-תַּעֲזוּבוּ:

אֶת-כּוֹן תַּפְלִיתִּי קִטְרַת לִפְנֶיךָ. מִשָּׂאת כְּפִי מִנְחַת-עֶרְבִי: הִקְשִׁיכָה
 לְקוֹל שׁוֹעֵי מַלְכֵי וְאֱלֹהֵי. בְּרֵאֲלֶיךָ אֶת-פְּסָלֵךְ:

ואח"כ אומר השיץ חצי קדיש:

(א) תְּהִלִּים ס"ט. (ב) מְשִׁלֵּי ד'. (ג) הַהִלִּים קמ"א. (ד) ש"ס. ת.

מנחה שר שבת שלא

אֲדַנִּי (יפסיק כעס) שִׁפְטֵי תִקְפָּחָהּ. וּפִי יִגִּיד תְּהַלְלָהּ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַוָּאֲדַנִּי יֵאֱהוּדְנִי (יא) אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם. אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב. הַלַּ

הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא. אֵל עֲלִיוֹן. גּוֹמֵל חַסְדִּים

טוֹבִים. קוֹנֵה הַכֹּל. וְזוֹכֵר חַסְדֵי אֲבוֹת. וּמְבִיא גּוֹאֵל

לְבָנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׂמוֹ בְּאַהֲבָה (יכוין למסור עצמו על קדוש השם):

בשבת תשובה או' וְכָרְנוּ לַחַיִּים. מְלַךְ חֶפְזָה בַחַיִּים. כְּתִבְנוּ בְּסֵפֶר חַיִּים.

לְמַעַן אֱלֹהִים חַיִּים (אם לא אמר וְכָרְנוּ אֵינוֹ חוֹזֵר):

מְלַךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן (בתיבת מגן יכוין שהיא מספר ג'ם אל):

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַוָּאֲדַנִּי יֵאֱהוּדְנִי (הר) מַגֵּן אֲבֹרָהֶם:

אַתָּה גְּבוּר לְעוֹלָם אֲדַנִּי. (יכוין ר"ת שם אנלא) מְחַיֶּה מֵתִים

אַתָּה. רַב לְהוֹשִׁיעַ.

בקיז מוריד הַטָּל (ואם אמר משיב הרוח ולא נזכר עד שאמר בא"י חזר לראש):

בחוורף מְשִׁיב הַרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם (ואם אמר מוריד הטל אינו חוזר):

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד. מְחַיֶּה מֵתִים בְּרַחֲמֵים רַבִּים.

סוֹמֵךְ נוֹפְלִים. וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמְתִיר

אֲסוּרִים. וּמְקַיֵּם אֲמוּנָתוֹ לִישְׁנֵי עֶפְרָה. מִי כְמוֹךָ

יבטא היטב את העיין בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמָה לָךְ. מְלַךְ

מְמִית וּמְחַיֶּה וּמְצַמִּיחַ יְשׁוּעָה:

בשבת תשובה או' מִי כְמוֹךָ אֵב רַחֲמִים וּזְכָר יִצְחָקוֹ בְּרַחֲמֵים לְאֵשִׁים:

א תתלים ב"א.

שֶׁלֶב מִנְחָה שֶׁל שַׁבַּת

וְנִצָּאֲמֵן אֶתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַיְהוָה

יֵהוּדֵנוּ מִתְּחֵיל הַמֵּתִים:

בְּחֹרֶת הַעֲמִידָה הַשִּׁיחַ אֹמֵר

נִקְדִּישְׁךָ וְנַעֲרִיצְךָ. כְּנוֹעַם שֵׁיחַ סוּד שְׂרָפִי קִדְשׁ הַמִּשְׁלָשִׁים

לְךָ קִדְשָׁהּ. וְכֵן כְּתוּב עַל יַד נְבִיאְךָ. אִי־קָרָא

וְהָ אֱלֹהֶיךָ וְאָמַר. קְדוֹשׁ אֶתְּהוּ. קְדוֹשׁ יְיָ הַיְהוָה יֵהוּדֵנוּ יֵהוּדֵנוּ

צְבָאוֹת. מִלֵּא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: לְעַמָּחֶם מְשַׁבְּחִים

וְאוֹמְרִים: בְּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ הַיְהוָה יֵהוּדֵנוּ יֵהוּדֵנוּ מִמְקוֹמוֹ: וּבְדַבְרֵי

קִדְשְׁךָ בְּרַחוּב לְאֵמֶר. ג) וּמֶלֶךְ יְיָ הַיְהוָה יֵהוּדֵנוּ יֵהוּדֵנוּ לְעוֹלָם

אֱלֹהֶיךָ צִיּוֹן לְדָר וְדָר הַלְלוּיָהּ:

אַתָּה קְדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קְדוֹשׁ. וְקְדוֹשִׁים בְּכָל־יּוֹם

יְהַלְלוּךָ סֶלָה: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַיְהוָה יֵהוּדֵנוּ יֵהוּדֵנוּ

הָאֵל הַקְּדוֹשׁ: בְּשֵׁית אוֹי־בְּמֶלֶךְ הַקְּדוֹשׁ: (וְאִם אָמַר הָאֵל הַקְּדוֹשׁ חֹזֵר.)

אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד. וּמִי כְּעַמְּךָ כִּי־שָׂרָא

גוֹי אֶחָד בְּאָרֶץ. תִּפְאַרֶת גְּדֹלָה

וְעֲטָרֶת יְשׁוּעָה. יוֹם מְנוּחָה וְקִדְשָׁה לְעַמְּךָ

נְתַתְּ. אֲבָרְהֶם יַגִּל. יִצְחָק יִרְנֵן. יַעֲקֹב וּבְנָיו

יִנְחוּ בּוֹ. מְנוּחַת אֶהְבָּה וּנְדָבָה. מְנוּחַת אֶמֶת

וְאַמוּנָה. מְנוּחַת שְׁלוֹם הַשְּׁקֵט וּבְטָח. מְנוּחָה

שְׁלָמָה שְׂאֵתָה הוּא רוּצָה בָּהּ. יִבְרִיאוּ בְּנֵיךָ

(א) יִשְׁעֵיהּ רַי. (ב) יִחֻקָּל גַּי. (ג) תַּחֲלִים קַמִּי.

מנחה של שבת שלג

וַיִּדְעוּ כִּי מֵאַתָּךְ הִיא מְנוּחָתָם. וְעַל מְנוּחָתָם
יִקְרֵי שׁוֹן יְכוּיִן לְמִסּוֹר נִפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצִיחָה נָא בְּמְנוּחָתֵנוּ.
בְּקִדְשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. שִׁים חֶלְקֵנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ. שִׁבְעֵנוּ מִטּוֹבֶךָ. שִׂמַּח נַפְשֵׁנוּ
בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאַמֶּת.
וְהַנְּחִילֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן
שֶׁבֶת קִרְיָתֶךָ. וַיְנוּחוּ בּוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל מִקְדָּשֵׁי
שִׁמְךָ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{יֵאָדוּנָה} מִקְדָּשֵׁי שֶׁבֶת:
רְצִיחָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{יֵאָדוּנָה} בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וְלִתְפִלָּתָם
שִׁעָה. וְהַיֵּטב הָעֲבוּדָה לְרֹבִיר בֵּיתֶךָ. וְאַשִּׁי
יִשְׂרָאֵל וְתַפִּלָּתָם מְתַרָה בְּאַהֲבָה תִקְבַּל בְּרָצוֹן.
וְתֵהִי לְרָצוֹן תְּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ:

כר"ה ובחור"מ או' יעלה ויבא ואם לא אמר מחזירין אותו

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וַיָּבֵא וַיַּעַז וַיְרַאֵה וַיְרַצֵּה וַיִּשְׁמַע
וַיִּשְׁקַד וַיִּנְבֵּר וַיְקַרְנֵנוּ וַיְקַרְנֵנוּ אֲבוֹתֵינוּ. וְכִרּוֹן יְרוּשָׁלַם
עִירֶךָ. וְכִרּוֹן מְשִׁים בְּנֵי דוֹר עִבְדֶּךָ. וְכִרּוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ
לְפִלִּיטָה לְטוֹבָה. לְחַן וְלַחֲסֵד וְלִרְחֻמִּים. לְחַיִּים טוֹבִים וְלִשְׁלוֹם. בְּיוֹם
בְּרַאשׁ חֹדֶשׁ רֵאִשׁ חֹדֶשׁ הַהוּא.

בחור"מ ספח חג המצות הנה ביום מקרא קדש הנה

בחור"מ סכות חג הקבוצות הנה ביום מקרא קדש הנה

שֵׁרַד מְנַחֵה שֶׁל שַׁבַּת

לְרַחֵם בּוֹ עָלֵינוּ וּלְהוֹשִׁיעֵנוּ. וְכַרְנוּ יְהוָה וְאֵלֵינוּ יֵאָדָּונוּ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ
 לְטוֹבָה. וּפְקָדְנוּ בּוֹ לְבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים.
 קְדָבֵר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחַנּוּן וְחַמּוּל וְרַחֵם עָלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנו
 כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אַתָּה:

וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. תַּחֲפֹץ בָּנוּ וְתִרְצֵנוּ וְתַחְזִיקֵנוּ
 עֵינֵינוּ בְּשׁוֹבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים: בְּרוּךְ אַתָּה
 יְהוָה וְאֵלֵינוּ יֵאָדָּונוּ הַמַּחְזִיר שְׂכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרכנו

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׂאֵתָה

הוא יְהוָה וְאֵלֵינוּ יֵאָדָּונוּ

אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵינוּ אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי

כָּל בְּשָׂר. יוֹצֵרֵנוּ יוֹצֵר

בְּרֵאשִׁית. בְּרֵכוֹת וְהוֹדָאוֹת

לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ עַל

שְׂהַתְּיָרְעֵנוּ וְקִבְּלֵתָנוּ. בְּיָן

תַּחְזִיקֵנוּ וְתַחַנְנוּ. וְהַנְּאֻסָּה

נְלִיזְתֵינוּ לְחִצְרוֹת קְדֻשָּׁה.

לְשִׁמְרֵי הַקֶּקֶד וְלְעִשׂוֹת

רְצוֹנָה. וְלְעִבְדֶיךָ בְּלֵב

שָׁלֵם. עַל שְׂאֵנַחְנוּ מוֹדִים

לָךְ. בְּרוּךְ אַל הַהוֹדָאוֹת:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׂאֵתָה

הוא יְהוָה וְאֵלֵינוּ יֵאָדָּונוּ (21)

אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵינוּ אֲבוֹתֵינוּ

לְעוֹלָם וָעֶד. צוּרֵנוּ צוּר חַיִּינוּ

וְמִנּוּן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא. לְדֹר

וְדֹר גּוֹרָה לָךְ וְנִסְפָּר תְּהִלָּתְךָ.

עַל-חַיִּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ.

וְעַל גְּשָׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ.

וְעַל-נְפִישׁךָ שְׂבַכְל־יוֹם עִמָּנוּ

וְעַל נַפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ

שְׂבַכְל עֵת. עָרַב וּבָקֵר

וְצַהֲרִים. הַטּוֹב כִּי-לֹא-כָרוּ

בְּרַחֲמֶיךָ. הַמְּרַחֵם כִּי-לֹא תִמּוּ

חֲסָדֶיךָ כִּי מַעֲוֹלָם

קוִינוּ לָךְ:

קוִינוּ לָךְ:

מנחה של שבת שלשה

בחנוכה ובפורים אומרים כאן על הגסים (לעיל דף רצב)

ועל כלם יתברך ויתרומם ויתנשא תמיד שמך
מלכנו לעולם ועד. וכל־החיים יודוך סלה:
בשית אומרים וקרוב לחיים טובים כל־כני בריחה:

ויהללו ויברכו את־שמך הגדול באמת לעולם
כי טוב. האל ישועתנו ועזרתנו סלה
האל הטוב: ברוך אתה יהוה אלהי ישראל (הי) הטוב
שמך ורך נאה להודות (יכוין סית כהית):

שים שלום טובה וברכה חיים חן וחסד ורחמים
עלינו ועל־כל־ישראל עמך וברכנו אבינו כלנו
באחד באור פניך כי באור פניך נתת לנו יהוה אלהי
אלהינו תורה וחיים. אהבה וחסד. צדקה
ורחמים. ברכה ושלום. ומוב בעיניך לברכנו
ולברך את־כל־עמך ישראל ברוב־עז ושלום:

בשבת תשובה אומרים

ובספר חיים ברכה ושלום ופרנסה טובה וישועה ונחמה ונזרות
טובות. נזכר ונכתב לפניה אנחנו וכל עמך ישראל לחיים
טובים ולשלום: ואם לא אמרו אינו חוזר.

ברוך אתה יהוה אלהינו יהוה אחד המברך את עמו
ישראל בשלום אמן:

יהיו לרצון אמרי־פי והגיון לבי לפניך. יהוה אלהי
צורי וגואלי:

(ה) תהלים י

שלו מנחה של שבת

אָרְהִי נְצוּר לְשׁוּנֵי מַרְעֵי. וְשִׁפְתוֹתַי מִדְּבַר מְרָמָה.
 וְלִמְקַלְלֵי נַפְשֵׁי תְדוּם. וְנַפְשֵׁי כְּעַפְרָה לְכָל
 תְּהִיָּה. פֶּתַח לְבִי בְּתוֹרָתְךָ. וְאַחֲרֵי מִצְוֹתֶיךָ תִּדְבֹּר
 נַפְשֵׁי. וְכָל־הַקָּמִים עָלַי לְרָעָה. מִהֲרֵה הַפֵּר עֲצָתָם
 וְקַלְקַל מַחֲשָׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמֹךְ. עֲשֵׂה לְמַעַן
 יִמְיָנְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדוּשַׁתְךָ.
 (א) לְמַעַן יִהְיֶה לְצוֹן יִדְיָדֶיךָ. (רִית שֶׁם יל"י) הוֹשִׁיעָה יִמְיָנְךָ

וְעַנְנֵי: סְגוּלָה שֶׁלֹּא יִשְׂכַח שְׁמוֹ לְיוֹם הַדִּין, יֹאמֵר כִּי כִּן פְּסוּק מִתְנַיֵךְ הַמַּתְחִיל
 בְּאוֹת הַרְאֵשׁוֹנָה וּמְסִיִּים בְּאוֹת הָאֲחֵרוֹנָה שֶׁל שְׁמוֹ יִהְיֶה לְרְצוֹן אִמְרֵי־פִי

וְהַגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ. יְהוָה יִשְׁמַע צוֹרֵי וְגֹאֲלֵי:
 עוֹשֵׂה שְׁלוֹם (בִּשְׁמֵי הַשְּׁלוֹם) בְּמַרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה
 שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּבַנֶּה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה
 בְּיָמֵינוּ וְחַן וְחֶלֶקנוּ בְּתוֹרָתְךָ לַעֲשׂוֹת תְּקִי רְצוֹנְךָ וְלַעֲבֹדְךָ בְּלִבְבֵנוּ שְׁלָם:
 בְּיוֹם שֶׁאֵין אוֹמְרִים כּוֹ תַחֲנָה בַחֹל אֵין אוֹמְרִים כּוֹ צְדָקָתְךָ בְּשַׁבָּת, אֵלֹא אִין
 יְהִי שֶׁם ה' מְבוֹרָךְ וְגו'.

(ב) צְדָקָתְךָ | כְּהַרְרֵי־אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוּם רַבָּה. אָדָם
 וּבְהִמָּה תוֹשִׁיעַ יְהוָה יִשְׁמַע יְהוָה יִשְׁמַע: (ג) וְצְדָקָתְךָ
 אֱלֹהִים עַד־מָרוֹם אֲשֶׁר־עָשִׂיתָ גְדֻלוֹת. אֱלֹהִים מִי
 כְּמוֹךָ: (ד) צְדָקָתְךָ צְדָק לְעוֹלָם. וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת:

וְאוֹמֵר הַשֵּׁץ קָדִישׁ תִּתְקַבֵּל (דף קס"ד)

(ה) תְּהִלִּים פ' (ב) שֶׁם ל'ו. (ג) שֶׁם ע"א. (ד) שֶׁם ק"ט

מנחה של שבת של שז

הַלְלוּהָ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יְהוָה יִתְעַלֶּה בְּכָל-לֵבָב. בְּסוּד
יְשָׁרִים וְעֵדָה: גְּדֹלִים מַעֲשֵׂי יְהוָה יִתְעַלֶּה יִתְעַלֶּה יִתְעַלֶּה.
הַרְוֵשִׁים לְכָל-חַפְצֵיהֶם: הוֹדוּהֶן פְּעֻלוֹ. וְצַדִּיקָתוֹ
עֲמֶדֶת לְעַד: זִכֹּר עֲשֵׂה לְנַפְלְאוֹתָיו. חֲנוּן וְרַחוּם
יְהוָה יִתְעַלֶּה יִתְעַלֶּה יִתְעַלֶּה: טָרַף נֶתַן לִירְאָיו. יוֹכֵר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ:
כַּח מַעֲשָׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ. לָתֵת לָהֶם נַחֲלַת גּוֹיִם:
מַעֲשֵׂי יָדָיו אֲמֶת וּמִשְׁפָּט. נִאֲמָנִים כָּל-פְּקוּדָיו:
סְמוּכִים לְעַד לְעוֹלָם. עֲשׂוּיִם בְּאֲמֶת וַיִּשָּׂר: פְּדוּת |
שָׁלַח לְעַמּוֹ צֹוֶה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. קְדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמׁוֹ:
רְאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת יְהוָה יִתְעַלֶּה יִתְעַלֶּה יִתְעַלֶּה שֶׁכָּל טוֹב לְכָל-
עֲשֵׂיהֶם. תְּהַלְּתוּ עֲמֶדֶת לְעַד:

ואומר החזן קדיש יהא שלמא וכו' ועלינו לשבח (כדף שיג).

סעודה שלישית

א) יוהר בסעודה ב' שהיא כנגד יעקב אציה להנצל ממלחמת גוג ומגוג, וזמנה
אחר שיתפלל מנחה, ואם נאנס ועשאה קודם, אם עשאה אחר זמן תפלת מנחה
גדולה יצא ייח בדיעבד, ולפי הסוד לא יצא ייח אפי' בדיעבד. ב) בין איש בין
אשה חייבים לקיים סעודה ב' בפת, וטוב לסדר ייב ככרות, ואם אי אפשר לו,
יסדר ד' ככרות ויבצע על שנים מהם. גם בסעודה זו ישים ב' מפות, אחת תחת
הפת וא' למעלה. ג) מצוה לשנות יין באמצע הסעודה ולברך בורא שרי הגפן.
ד) יביא ב' אגודות הדס ויברך עליהם ויריח ויאמר

זכור ושמור בדבור אחד נאמרו. וגם יאמר ריח נרחוח אשה לה.

אתְּקִינוּ סְעוּדָתָא דְּמַהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא חֲדוּתָא דְּמַלְכָּא קְדִישָׁא.

אתְּקִינוּ סְעוּדָתָא דְּמַלְכָּא. דָּא הוּא סְעוּדָתָא דְּמַלְכָּא

קְדִישָׁא וְהוּא אֲנִשִּׁין (ועתיקא קדישא וחלל תפוחין קדישין אתין לסעודא בהדיה):

(כב)

א) תהלים ק"א.

אפי' של בני היכלא דכסיפין יש חסידים שנמנעים מלאומרו, כמ"ש בן איש חי ש"ש ס' חיי שרה, ולכן לא שמנוהו כאן.

קודם סעודה שלישית יאמר

ליקבה"ן ברחילו ורחימו, ורחימו ורחילו ליחדא שם י"ה בוי"ה ביחודא שלים בשם כל"י ישראל. הנה אנכי בא לקיים מצות סעודה שלישית של שבת וחיא כנגד יעקב אב של שבקים נפש, ובזכותו נצול ממלחמת גוג ומגוג, ויקויים בנו מקרא שכתוב והאכלתיך נחלת יעקב אביך, נחלה בלי מצרים, ובכן בכח סגולת ג' סעודות אלו יתוקן פגמינו בסעודות הרשות ומאכלות אסורות, ויהי נועם וגו'.

ואח"כ יאמר זה המאמר מהווה המדבר מכבוד סעודה זו

תא חזי בכל שיתא יומא דשבתא כד מטא שעתא דצלותא דמנחה דינא תקיפא שלטא וכל דינין מתערין, אבל ביומא דשבתא כד מטא עידן דצלותא דמנחה רעוא דרעוין אשתכח ועתיקא קרישא גליא רצון דיליה וכל דינין מתכפין ואשתכח רעותא וחדו בכלא, וכהאי רצון אסתלק משה נביאה מהימנא קרישא מעלמא בגין למנדע דלא בדינא אסתלק וההיא שעתא ברצון דעתיקא קרישא נפיק נשמתיה ואחטמר ביה בגין כך ולא ידע איש את קבורתו כתיב, מה עתיקא קרישא טמירא מכל טמירין ולא ירעין עלאין ותתאין אופ הכא האי נשמתא דאתטמר בהאי רצון דאתגלייא בשעתא דצלותא דמנחה דשבתא כתיב ולא ידע איש את קבורתו, והוא טמיר מכל טמירין דעלמא ודינא לא שלטא ביה, זכאה חולקיה דמשה, תאנא בהאי יומא דאורייתא מתעטרא ביה מתעטרא בכלא בכל אינון פקודין בכל אינון גזרין ועונשין בשבעין ענפין דנהורא דזהרין מכל סטרא וסטרא, סאן חסי ענפין דנפקין מכל ענפא וענפא חמשה קיימין בנו אילנא כלהו ענפין בהו אחידן, סאן חסי אינון תרעין דמתפתחין בכל סטר וסטר כלהו מודהרין ונהרין בההוא נהורא דנפיק ולא פסיק, קל כרוזא נפיק אתערו קרישי עליונין, אתערו עמא קרישא דאתבחר לעילא ותתא, אתערו חדוותא לקרמות מאריכון אתערו בחדוותא שלימתא אודמנו בתלת חרוון דתלת אבהן, אודמנו לקרמות מהימניתא דחרה דכל חדוותא, זכאה חולקיון ישראל קרישין בעלמא דין ובעלמא

מעודה שלישית שלט

דאחי, דא היא ירותא לכון מכל עמין עעזי ועל דא כתיב ביני וכן בני ישראל. איר יהודה הכי הוא ודאי ועל דא כתיב זכור את יום השבת לקדשו, וכתיב קדושים תהיו כי קדוש אני ה', וכתיב וקראת לשבת עונג לקדוש ה' בכוכב. תאנא בהאי יומא כל נשמתיהון דצדיקיא מתעדנין בתפנוקי עיק מתימא דכל מתימין, ורוחא חדא מענוגא דההוא עתיקא מתפשטא (ניא ההוא מתפשט) בכלהו עלמין ומלקא ונחתא ומתפשטא לכלהו בני קדישי לכלהו נטורי אורייתא ונייחין בנייתא שלים ומחנשי מכלהו כל רוגזין כל דינין וכל פולחנין קשין. הדא הוא דכתיב ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגנך ומן העבודה הקשה. בגין כך שקיל שבתא לקבל אורייתא, וכל דנטיר שבתא כאלו נטיר אורייתא כולה, וכתיב אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל דע, אשתמע דמאן דנטיר שבת כמאן דנטיר אורייתא כולה, בילאין:

פרקי שבת

פרק י' כל הכלים נטלין בשבת ודלתותיהן עמהון. אף על פי שנתפרקו בשבת. שאינן דומין לדלתות הבית לפי שאינן מן המוכן: ג נטל אדם קורנא לפצע בו את האגוזים, וקרידום לתתוך את הדבילה. מגרה לנרוד קה את הגבינה. מגריפה לנרוד קה את הנרות. את הרחת ואת המזלג לתת עליו פת לקמן. את הבוש ואת הפרקר לתחוב בו. מחט של יד לטול בו את הקוף ושל סקאים לפתוח בו את הדלת: ג קנה של זתים. אם יש קשר בראשו מקבל טומאה. ואם לאו אינו מקבל טומאה. בין בין ודין בין נטל בשבת: ד רבי יהודה אומר כל הכלים

קורנא, פטיש: טגירה, כעין סכין מלא פגימות: טגריפה, כמו כף: רחת, מלי שורין בו תבואה (פאלה בלע"ז): סזלג, כלי של שלשה שינים שמהפכין בו בגורן: כוש, שלך שטווין בו הנשים: כרכר, כעין מחט לאורגים: סקאים, שחורין בו השקים: קנה, חעשרי לבדוק זיתים אם הגיעו להיות ראויין לבית הבד: קשר, כעין

שמ פרקי שבת

נשלין. חוץ מן המסר הנדול ויחד של מחרישות כל הכלים נשלין לצורך ושללא לצורך. רבי נחמיה אומר אין נשלין אלא לצורך; ה כל הכלים הנשלין בשבת שבגריהן נשלין עמהן ובלבד שיהיו עושין מעין מלאכה. שבגרי עריכה לכסות בהן את פי החבית. שבגרי זכוכית לכסות בהן את פי הפה. רבי יהודה אומר ובלבד שיהיו עושין מעין מלאכה. שבגרי עריכה לצוק לתוכן מקסרה ושבגרי זכוכית לצוק לתוכן שמן; ו האבן שבקרניה אם ממלאין בה ואינה נופלת ממלאין בה. ואם לאו אין ממלאין בה. ומורה שהיא קשורה בטפח ממלאין בה בשבת; ו פקק החלון רבי אליעזר אומר בזמן שהוא קשור ותלוי פוקקין בו. ואם לאו אין פוקקין בו. ותקמים אומרים בין כף ובין כף פוקקין בו; ה כל כסויי הכלים שגיש להם בית אחיזה נשלין (עמהם) בשבת. אמר רבי יוסי במה דברים אמורים בכסויי הקרקעות. אכל בכסויי הכלים בין כף ובין כף נשלין בשבת:

פרק יח מפנין אפילו ארבע וחמש קפות של תבן ושל תבואה מפני האורחים ומפני בשול בית המדרש. אכל לא את האוצר. מפנין תרומה טהורה ודמאי ומעשר ראשון שנפלה תרומתו. ומעשר שני והקדש שנפדו והתורמוס היבש מפני שהוא מאכל לעניים. אכל לא את הסבל ולא את מעשר ראשון שלא נפלה תרומתו. ולא את מעשר שני והקדש שלא נפדו. ולא את

פקק שבקנה; ססר, סכין גדול מלא סגימות; סקפה, דומיא דעיסה; קרויה, דלעת יבישה וממלאין בה מים ונותנין אבן להכבידה; טפח, סך קסן; פקק, לוח; פוקקין, מוחסין; מפנין, מבערין; האורחים, להשיבם שם; ומעשר ראשון וכו', כולו מפורשים

פרקי שבת שמא

הלוא ולא את החרדל. רבן שמעון בן גמליא מתיר בלואת מסגי שהוא מאכל עורבין: ב חבילי קש וחבילי עצים וחבילי ורדים. אם התקינן למאכל בהמה ממלמלין אותן. ואם לאו אין ממלמלין אותן. כופין את הפל לפני האפרוחים. פדי שיעלו ויורדו. תרנגולת שברחה דוחק אותה עד שתכנס. מרדין עגלין וסחחין ברשות הרבים. אשה מרדה את בנה. אמר רבי יהודה אימתי בזמן שהוא נוטל אחד ומניח אחד אבל אם הנה גורר אסור: ג אין מגלדין את הבהמה ביום טוב. אבל מסעדין ומגלדין את האשה בשבת. וקורין לה חכמה ממקום למקום. ומחללין עליה את השבת וקושרין את השפור. רבי יוסי אומר אף חותבת. וכל צרבי מילה עושין בשבת:

פרק יט רבי אליעזר אומר אם לא הביא כלי מערב שבת מביאו בשבת מגולה. ובסכנה מכסהו על פי עדים. ועוד אמר רבי אליעזר. כורתים עצים לעשות פחמין לעשות כלי ברזל. כלל אמר רבי עקיבא כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת. ושאי אפשר לעשותה מערב שבת. דוחה את השבת: ב עושין כל צרבי מילה בשבת. מוהלין. ופורעין. ומוצצין. ונותנין עליה אספלגית וכמון. אם לא שחק מערב שבת. לזעם בשניו ונותן. אם לא טרף יין ושמן מערב שבת ינתן וזה

בפי' דברכות: לוף, מין קטניות ורמב"ם פי' מין בצלים: חבילי, אגודות: ורדים, ענפי האילן לחים: שברחה, מן הבית: מרדין, מסייע להם בנענוע רגליו להלך: וסויחין, חמורים קטנים: נוטל א', רגלו א': אין סילדין, אין מושכין הולד מן הרחם: מסעדין, אווח הילד שלא יכול: חכמה, מילדת:

כלי, אינמל למול את התינוק: ובסכנה, שגורו גזירה על המילה: פחמין, גחלים: כלי ברזל, אינמל: אספלגית, תחבושת: וכמון, כך שמו בערבי: טרף, ערב:

שַׁמֵּב פֶּרֶקִי שֵׁשֶׁת

בְּעֲצָמוֹ וְזוֹה בְּעֲצָמוֹ. וְאִין עוֹשִׂין לָהּ חֲלוּקָה לְבִתְחִלָּה. אֲכָל כּוֹרֵךְ עָלֶיהָ סְמֵרְטוּט. אִם לֹא הִתְקַן מִעֲרֵב שֵׁשֶׁת. כּוֹרֵךְ עַל אֲצָבָעוֹ וּמְבִיא וְאִסִּילוֹ מִחֲצָר אֲחֵרֶת: ג מְרַחֵצִין אֶת הַקָּטָן בֵּין לִפְנֵי הַמִּילָה. וּבֵין לְאַחַר הַמִּילָה. וּמְזַלְפִין עָלָיו בְּיָד. אֲכָל לֹא בְּקָלִי. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר. מְרַחֵצִין אֶת הַקָּטָן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁחָל דִּהְיוֹת בְּשֵׁשֶׁת. שְׁנַיִמָּר וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהַיּוֹתָם כְּבָאִים. סָפֵק וְאַנְדְּרוּגִינוֹם אֵין מְחַלְלִין עָלָיו אֶת הַשֵּׁשֶׁת. רַבִּי יְהוּדָה מְתִיר בְּאַנְדְּרוּגִינוֹם: ד מִי שֶׁהָיוּ לוֹ שְׁתֵּי תִינוּקוֹת. אֶחָד לְמוֹל אַחַר הַשֵּׁשֶׁת. וְאֶחָד לְמוֹל בְּשֵׁשֶׁת. וְשָׁבַח וּמַל אֶת שְׁל אַחַר הַשֵּׁשֶׁת בְּשֵׁשֶׁת חַיִּב. אֶחָד לְמוֹל בְּעֵרֵב שֵׁשֶׁת וְאֶחָד לְמוֹל בְּשֵׁשֶׁת. וְשָׁבַח וּמַל אֶת שְׁל עֵרֵב שֵׁשֶׁת בְּשֵׁשֶׁת. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב חֲסָאָה וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שׁוֹמֵר: ה קָטָן נְמוֹל לְשִׁמּוֹנָה. וְלֹתְשָׁעָה. וְלַעֲשָׂרָה. וְלְאַחַד עָשָׂר. וְלִשְׁנַיִם עָשָׂר. לֹא פָחוֹת וְלֹא יוֹתֵר. הָא בְּיָצֵר. בְּדַרְכּוֹ לְשִׁמּוֹנָה. נוֹלַד לְבֵין הַשְּׁמָשׁוֹת נְמוֹל לְתִשְׁעָה. בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת שְׁל עֵרֵב שֵׁשֶׁת נְמוֹל לְעֲשָׂרָה. יוֹדֵסְטוֹב לְאַחַר הַשֵּׁשֶׁת נְמוֹל לְאַחַד עָשָׂר. שְׁנֵי יָמִים מְזַבִּים שְׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה. נְמוֹל לְשְׁנַיִם עָשָׂר. קָטָן הַחוֹלָה אֵין מוֹהֲלִין אוֹתוֹ עַד שְׁיִבְרִיא: ו אֵלּוֹ הֵן צִיּוּצֵין הַמְּעַבְּבִין אֶת הַמִּילָה. בְּשָׂר הַחוֹפָה אֶת רוֹב הָעֲשָׂרָה. וְאִינוּ אוֹכְלִין בְּתְרוּמָה. וְאִם הָיָה בְּעַל בְּשָׂר מְתַקְנָה מְפַגֵּי מִרְאִית הָעֵין. מַל וְלֹא פָרַע אֶת הַמִּילָה כְּאֵלּוֹ לֹא מַל:

חֲלוּקָה, חֲתִיכַת בְּגַד נְקוּבָה: סְמֵרְטוּט, חֲתִיכַת בְּגַד: וּמְזַלְפִין, זְרִיקַת מִים קָרוֹי יְלוּף: סָפֵק, בֵּן ח' אוֹ בֵּן ט': צִיּוּצֵין, גִּימִין שֶׁל בִּשְׂר: עֲטָרָה, שִׁפְחָה גְבוּהָה: חֲמִסָּה אֵת הַגִּיד: וְלֹא פָרַע, לֹא גִלָּה:

פרקי שבת שמג

טרק כ רבי אלתעור אומר תולין את המשמרת ביום טוב. ונותנין
 לתלויה בשבת. וחכמים אומרים אין תולין את המשמרת
 ביום טוב. ואין נותנין לתלויה בשבת. אכל נותנין לתלויה ביום
 טוב: ב נותנין מים על גבי שמרים בשביל שיצלו. ומסניגין אגז
 הניח בסודרין ובכפיפה מצרית. ונותנין ביצה במסננת של תרדל.
 ועושין אנומליין בשבת. רבי יהודה אומר בשבת בכוס. ביום טוב
 בקלני. ובמועד בקבית. רבי צדוק אומר הכל לפי האורחין: ג אין
 שורין את החלתית בפושטין. אכל נותנין לתוך החומק. ואין שורין
 את הפרשיני. ולא שפין אותן. אכל נותנין לתוך הכברה או לתוך
 הפלפלה. אין בוכרין את התבן בכברה. ולא יתנונו על גבי מקום
 גבוה בשביל שיערד המוק. אכל נוטל הוא בכברה ונותנין לתוך
 האבוס: ד גורפין מלפני הפסס ומסלקין לצדדין מפני הרעי
 דברי רבי יוסא. וחכמים אומרים. נוטלין מלפני בהמה זו ונותנין
 לפני בהמה זו בשבת: ה תקש שעל גבי המטה לא יגענונו בידו
 אכל מגענונו בגופו. ואם היה מאכל בהמה. או שהיה עליו פר או
 סדין. מגענונו בידו. מכבש של בעלי בתים מתירן. אכל לא
 בוכשין. ושל בוכסין לא יגע בו. רבי יהודה אומר אם היה מתיר
 מערב שבת מתיר את כלו ושומטו:

המשמרת, שמסניגין בה שמרי יין; לתלויה, שתלויה על הכלי מע"ש; שיצלו,
 שיהיו השמרים צלולים ויזוב כל יינם; ובכפיפה מצרית, סלים או קיפות; אנומליין,
 יין רובש ופלפל; קלני, כלי גדול מכוס; החלתית, כך שמה בערבי; שפין,
 ביד להסיר פסולתן; האבוס, כלי שנותן בו מאכל לפני בהמה; גורפין, האבוס;
 מכבש, ג' לחות שמישימים ביניהם הנגדים;

פרק כא נוטרי אדם את בנו והאבן בידו וכלכלה והאבן בתוכה.
 ומטלטלין תרומה ממאה עם הפדויה ועם החולין. רבי
 יהודה אומר אף מעלין את המדמע באחד ומאה: ב האבן שעל
 פי החבית. משה על צדה והיא נופלת. היתה בין החביות מנביחה
 ומשה על צדה והיא נופלת. מעות שעל הכר נוער את הכר והן
 נופלות. היתה עליו לשלשית מקנחו בסמרטוט. היתה של עור
 נותנין עליה מים עד שתכלה: ג בית שמאי אומרים מנביחה מן
 השלחן עצמות וקליפין. ובית הלל אומרים נוטל את הסבלא
 כלה ומנערה. מעבירין מעל השלחן פירורין פחות מביצה. ושער
 של אפונין ושער של עדשים. מפני שהוא מאכל בהמה. ספוג אם
 יש לו עור בית אחזה מקנחין בו ואם לאו אין מקנחין בו. וחכמים
 אומרים בין כף ובין כף נפל בשבת ואינו מקבל טומאה:

פרק כב חבית שנשברה מצילין הימנה מוח שלש סעודות. ואומר
 לאחרים פואו והצילו לכם וכלכר שלא יספוג. אין סוחטין
 את הפירות להוציא מהן משקין. ואם יצאו מעצמן אסורים. רבי
 יהודה אומר אם לאוכלים הוציא מהן מטר. ואם למשקין הוציא
 מהן אסור. חלות דבש שרסקן מערב שבת ויצאו מעצמן אסורים.
 ורבי אליעזר מתיר: ב כל שבא בחמין מערב שבת שורין אותו
 בחמין בשבת. וכל שלא בא בחמין מערב שבת שורין אותו
 בחמין בשבת. חוץ מן המליח הישן (ורגים מלוחים קטנים) וקוליס

כלכלה, טל: סרוסע, חולין שנתערב בתרומה: מנביה, לחבית, והיא, האבן:
 לשלש, דבר של טינוף: סמרטוט, חתיכת בגד: מקנחים, מטהרים ומקיים:
 שריסקן, ותבם: המליח הישן, דג מלוח: וקוליס חמספנין, דג שקליטמו רח:

פרקי שבת שמה

האִסְפָּן שֶׁהִדְחָתָן זוּ הֵיא נְמַר מְלֹאכְתָּן: ג שׁוֹבֵר אֲדָם אֶת הַחֲבִית
לְאֵכֹל הַיִּמְנָה גְרוֹם זֶה. וּבְלֵבֵד שְׁלֵא: וּבְכֹחַ לְעִשׂוֹת כְּלֵי. וְאִין
נִזְקָבִים מְנוּפָה שֶׁל חֲבִית דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וּבְחֻמְסִים מִתִּירָיו. (נִיא
וְרַבִּי יוֹסִי מִתִּיר). וְלֹא יִקְבְּנָה מִצְדָּה. וְאִם הִיָּתָה נִקְוָה. לֹא יִתֵּן
עָלֶיהָ שְׁעָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְמַרְח. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה. מַעֲשֶׂה בָּא
לְפָנֵי רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זְבַאִי בְּעֶרְב. וְאָמַר חוֹשְׁשֵׁי לֹא מִחֲטָאֵת: ד נִזְתָּן
תְּבַשִּׁיל לְתוֹךְ הַבּוֹר בְּשָׂבִיל שְׂוִיָּה שְׁמֹר. וְאֶת הַמַּיִם הַיָּסִים בְּרָעִים
בְּשָׂבִיל שְׂוִיָּה. וְאֶת הַצּוֹנֵן בַּחֲמָה בְּשָׂבִיל שְׂוִיָּה. מִי שֶׁנִּשְׂרַף בְּלִי
בְּרֵדָה בַּמַּיִם. מְהֵלֵךְ בָּהֶן וְאִינוּ חוֹשְׁשִׁים. הַצֵּעַ לְחַצֵּר הַחִיצוֹנָה.
שׁוֹמְטָן בַּחֲמָה. אֲבָל לֹא כִּנְגַד הָעַם: ה הָרוּחַץ בְּמֵי מְעָרָה וּבְמֵי
טְבָרִיא וְנִסְתַּפְּג אִפְּלוּ בְּעֶשֶׂר אֱלוֹנִיאוֹת. לֹא יִבְיֵאֵם בְּיָדוֹ. אֲבָל
עֲשָׂרָה בְּנֵי אָדָם מִסְתַּפְּגִין בְּאֱלוֹנִיָּתִים אַחַת פְּגִיָּהִים יִדְּיָהֶם וְרַגְלֵיהֶם
וּמְבִיאִין אוֹתָן בְּרֵדָה. סָבִין וּמִשְׁמָשִׁין בְּבָנֵי מַעִים אֲבָל לֹא מִתַּעֲמִלִין
וְלֹא מִתְנַרְדִּין. אִין יוֹרְדִין לְקוֹרְדִיָּה. וְאִין עוֹשִׂין אִפְּיִקְמוּזִין. וְאִין
מַעֲצָבִין אֶת הַקָּשָׁן. וְאִין מַחְזִירִין אֶת הַשֶּׁבֶר. מִי שֶׁנִּפְרָקָה יָדוֹ אוֹ
רַגְלוֹ לֹא יִטְרַפֵּם בְּצוֹנֵן. אֲבָל רוּחַץ הוּא כְּדָרְכוֹ וְאִם נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא:
פֶּרֶק כֵּג שׁוֹאֵל אֲדָם מִתְבִּירוֹ בְּיַד יָיִן וּבְיַד שֶׁמֶן וּבְלֵבֵד שְׁלֵא

מְנוּפָּה, כְּמֵי הַדּוּבֹק בְּמֵי יַעֲבִירָהּ, בְּעֶרְב, שֶׁם מְקוּם: וְנִסְתַּפְּג, וְכֹחַ עֲצָמוֹ,
אֱלוֹנִיאוֹת, סִדְיָיִם: סָבִין, בַּשֶּׁבֶת: מִתַּעֲמִלִין, לְשִׁמְשֵׁף כֹּחַ: מִתְנַרְדִּין, בַּמְגֵרֶת
וְדוּמָה לֹא וִיקַח לוֹ חֶרֶשׁ לְהַתְגַּדֵּז: לְקוֹרְדִיָּה, בַּקַּעַה מִלֵּאָה מִיָּם וְיִטֵּט לְמַטָּה
כְּמוֹ דְבַק: אִפְּיִקְמוּזִין, לְהִקִּיא הָאוֹכֵל: מַעֲצָבִין, מִתְקַנֵּן וּמִשְׁכִּיֵּן הַעֲצָמוֹת:
הַשֶּׁבֶר, עֲצָם הַגִּסְרָה: שֶׁנִּפְרָקָה, שִׁיבָא הָעֲצָם מֵהַמְרַק שְׁלוֹ: לֹא יִטְרַפֵּם, לְשׁוֹן
עֲרֹבֹב כְּמוֹ בִיצָה טְרוּפָה:

שמו פרקי שבת

יאמר לו הלויני. וכן האשה מחברתה בברות. ואם אצט
מאמינו מניח טליתו אצלנו ועושה עמו חשבון לאתר שבת. וכן
ערכ פסח בירושלם שחל להיות בשבת מניח טליתו אצלנו. ועמל
את פסחו. ועושה עמו חשבון לאתר יום טוב: ג מונה אדם את
אורחיו ואת פרפרותיו מסוין. אבל לא מן הכתב. ומפסי עם קניו
ועם בני ביתו על השלחן. ובכלבד שלא יתכנין לעשות מנה גדולה
בנגד קמנה משום קוביא. ומטילין חלשים על הקדשים ביום טוב
אבל לא על המנות: ג לא ישבור אדם פועלים בשבת. ולא יאמר
אדם לחברו לשבור לו פועלים. איך מחשיבין על התחום לשבור
פועלים ולהביא פירות. אבל מחשיב הוא לשמור ומביא פירות
בדו. כלל אמר אבא שאול כל שאני זכאי באטירתו רשאי אני
להחשיב עליו: ד מחשיבין על התחום לפנקח על עסקי בלה. ועל
עסקי המת להביא לו ארון ותכריבין. גוי שהביא חלילין בשבת
לא יספור בהן ישראל. אלא אם בן באו ממקום קרוב. עשו לו
ארון ותפרו לו קבר וקבר בו ישראל. ואם בשביל ישראל לא
יקבר בו עולמית: ה עושין כל צרכי המת. סבין ומדיחין אותו.
ובכלבד שלא יזו בו אבר. שומטין את הכר מתחתיו ומטילין
אותו על החול בשביל שימתין. קושרין את הלחי לא שיעלה אלא
שלא יזסוף. וכן קורה ששפכה סומקין אותה בספסל או בארזכות
המטה. לא שתעלה אלא שלא תוסף. אין מעמציין את המת

הלויני, שמה יכתוב שלא ישכח: פרפרותיו, מיני מעדנים: ספסי, מטל גורל;
קוביא, שם גופל על כל מיני שחוק שבו לוקח ממון חברו: חלשים, גורלות;
הקדשים, לחלקם בין הכהנים: הסנות, של קדשים גאומול: מחשיבין, לקרב
עצמו לסוף התחום להחשיב שם שיהיה קרוב למקום חסו: לזקת, לעיין ולחקור;
חלילין, כלי נגון שקולן מעורר הבכי: מעמציין, לשון סחימה כמו עוצם עיניו:

פרקי שבת שמו

בשבת ולא בחול עם יציאת הנפש. והממזיק עם יציאת הנפש
הרי זה שופך דמים:

פרק כד כזי שהחשיף לו בדרך. נותן פיסו לנכרי ואם אין עמו נכרי
מניחו על החמור. הגיע לחצר החיצונה נוטל את הכלים
הנשלין בשבת. ושאין נשלין בשבת מתיר את התכלים והשקים
נשלין מאליהן: ב מתירין פקיעי עמיר לפני בהמה ומספספין את
הקישין. אבל לא את הדרין. אין מרסקין לא את השחת ולא את
החרובין לפני בהמה. בין בקה ובין גסה. רבי יהודה מתיר בחרובין
לדקה: ג אין אוכסין את הנמל ולא דורסין. אבל מלעיטין. ואין
ממרים את העגלים. אבל מלעיטין. ומהלקטין לתרנגולים. ונותנין
מים למורסן. אבל לא גובלין. ואין נותנין מים לפני דבורים ולפני
זנים שבשוק. אבל נותנין לפני אהזן ותרנגולים ולפני זני
הרדיוסיות: ד סחתיין את הדלועין לפני בהמה ואת הנבלה לפני
הכלבים. רבי יהודה אומר אם לא היתה נבלה מערב שבת
אסורה לפי שאינה סן המוקן: ה מפירין נדרים בשבת. ונשאלין
לנדרים שהן לצורך השבת. פוקקין את המאור. ומודדין את
המטלית ואת המקנה. ומעשה בימי אביו של רבי צדוק ובימי
אבא שאול בן במנית שפסקו את המאור בטפוח וקשרו את
שופך דמים, שמקרב מיתו:

פקיעי, קשין של שבלים: וספספין, מזורין: הכיפין, ענפים לחים של ארז:
זרין, הם פקיעי עמיר אלא שיש להם קשר אי יותר באמצע: מרסקין, מחתכין,
אוכסין, מאכילין אותו בעל כרחו: דורסין, דורס המאכל לתוך גרונו: מלעיטין,
תוחב לו מאכל למקום שיכול להחזיר: ממרים, מפסמין ופוי תוחב לו מאכל למקום
שאינו יכול להחזיר: מהלקטין, תוחב לו מאכל למקום שיכול להחזיר: גובלין,
לשין במים: וחרנגולין, שבנתיים: הרדיוסיות, ע"ש הורדוס המלך שהיה מגדל מהם:
ונשאלין, לחכס: פוקקין, סוחמין: מטלית, חתיכת בגד: טפוח, סך של חרס:

במקדה בנמי לידע אם יש בניית פותח טפח אם לאו ומדפריקם
למדנו שפוקקז ומודדזן וקושרזן בשבת:
מקדה, כלי חרס; גיבית, מין חבית:

ישלים סעודתו ויברך ברכת המזון (ברך רמא). אחר ברכת המזון יאמר
אשלימו סעודתא דמהימנותא שלימתא דורעא קדישא דישראל:

ערבית למוצאי שבת

א) כיון שהגיע בין השמשות אסור לאכול או לשתות עד שיבדיל, ויש מחמירין
אפי' במים. ואם התחיל לאכול מבעוד יום וחשכה לו יכול לגמור כרצונו. ודוקא
אם קבע עצמו לאכילה, אבל אם קבע עצמו לשתיה בלבד, או כשיגיע זמן בהיש
צריך להפסיק ואסור לשתות עוד. ב) מאחרין תפלת ערבית כדי להוסיף מחול
על הקודש. ג) טוב להמשיך ולהאריך בענית ברוך ה' המבורך וגו' במנציש,
ויועיל להצלחה. ד) מתפללין ערבית של חול (ואם חל ר"ח או ברכי נפשי). ואו'
אתה חוננתנו, ואחר העמידה או' יהי שם וגו', וחצי קדיש ואחיכ או'
שובה ה' וגו', ויאמר אותה מעומד כי ע"פ הסוד יש באמירת ויהי נועם עזין
נפלא וגדול מאד, כי הוא כדי להמשיך תוספת קדושת שבת לכל ימי השבוע
עד שבת הבאה, ולכן טוב שכל אדם יאמר קודם אמירת שובה יהי רצון זה
שהוא בס' בן איש חי שיש

הריני מכין עצמי לקבל אור תוספת קדושת שבת לימי החול,
ואתקדש בעזהי בימי החול מקדושת השבת כמו שצונו ה'
אלהינו בתורתו הקדושה והתקדשתם והייתם קדושים. ויהר"ם ה' או"א
שיעלה לפניך כא"ו כונתי בכל הכונות הראויות לכיון בזה:

ואחיכ יאמר שובה וגו'. ודע דאע"פ שכתבו הפוסקים הפשטנים דאין לומר והי
נועם כשחל י"ט באמצע השבוע, מימ ע"פ הסוד צריך לאומרו בכל מוציש
וכמיש הרי חידאי זיל בברכי ס' רציה, וכיכ בשיצ (בן איש חי ש"ס).

א) שובה יהוה יהוה יאחודנתי עד מתי. והנחם על עבדיך:
שבוענו בבקר חסדך. ונרננה ונשמחה בכל-
ימינו: שמחנו פימות עניתנו. שנות ראינו רעה:

א) תהלים צ"ו

ערבית למוצאי שבת שמט

יִרְאֶה אֶל-עֲבָדֶיךָ פֶּעֱלִיךָ. וְהִדְרֶךְ עַל-בְּנֵיהֶם: וְהִי |
נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ פִּזְנָה עָלֵינוּ.
וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ פִּזְנָהוּ:

אִישׁ בְּסֵתֶר עֲלִיוֹן. בְּצֵל שְׂדֵי יִתְלוֹנֵן: אָמַר
לַיהוָה יְהוָה יִתְלוֹנֵנִי מִחֲסֵי וּמִצִּדְדֵי אֱלֹהֵי אֲבֹתַי
בּוֹ: כִּי הוּא יִצְלֶנִי מִפַּח יְקוֹשׁ. מִדְּבַר הַזֹּזוֹת:
בְּאֲבָרְתוֹ | יִסֶּךְ לִי וְתַחַת-כַּנְפָיו תִּחְסֶנִּי. צִנְה וּסְחַרְה
אֲמַתּוֹ: לֹא תִירָא מִפְחָד לַיְלָה. מִחֵץ יַעֲוֹף יוֹמָם:
מִדְּבַר בְּאִפְלֵ יְהִלֶךְ. מִקָּטָב יִשׁוּד צְהָרִים: יִפֹּל מִצִּדְדוֹ |
אֶלְף וּרְבֻבָה מִימִינֶךָ. אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ
תִּבְיֵט. וְשִׁלְמַת רְשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי-אֲתָה יְהוָה
יִתְלוֹנֵנִי מִחֲסֵי. עֲלִיוֹן שִׁמְתָה מְעֻנְךָ: לֹא-תֵאָנֶה אֵלֶיךָ
רָעָה. וְנִגַּע לֹא-יִקְרַב בְּאֵהָלֶךָ: כִּי מִלְּאֲכִיו יִצְוֶה-לֶךָ.
לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל-דְּרָכֶיךָ: עַל-כַּפָּיִם יִשְׁאוֹנֶךָ. פֶּן-תִּגְנוֹף
בְּאֶבֶן רִגְלֶךָ: עַל-שַׁחַל וּפְתָן תִּדְרֹךְ. תִּרְמָס כְּפִיר
וְתִנֵּן: כִּי בִי חֶשֶׁק וְאַפְלִטָהוּ. אֲשַׁנְּבֶהוּ כִּי-יָדַע
שְׁמִי: יִקְרָאֵנִי | וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ אֲנֹכִי בְצָרָה. אֲחַלְצֶהוּ
וְאֲכַבְּדֶהוּ: אֶרְךָ יָמִים אֲשַׁכְּיֶהוּ. וְאִרְאֶהוּ בִישׁוּעָתִי:

כופלין פסוק ארך ימים אשביעהו וגו'.

ואח"כ אוי' ואתה קדוש (הך שכח) וקדיש חתקבל, ושיר למעלות
וקדיש יהא שלמא, וברכו, ועלינו לשבח וכו'.

(ח) תחלים צ"א.

קודם ההבדלה יש נוהגים לומר זה

אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיאָה. אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיאָה. אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיאָה: בְּמִתְרָה יָבֵא אֱלֵינוּ
 עִם מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד: אִישׁ אֲשֶׁר קָנָא לְשֵׁם הָאֵל. אִישׁ בְּשֵׁר
 שְׁלוֹם עַל יַד יְקוּתִיאֵל. אִישׁ גָּשׁ וַיְכַפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: אֵלֵינוּ (אִישׁ
 הַזֹּרוֹת שָׁנִים עָשָׂר רָאוּ עֵינָיו. אִישׁ הַנְּקָרָא בְּעַל שְׁעָר בְּסִימְנֵינוּ.
 אִישׁ וְאֶזְרָא עוֹר אֶזְרָא בְּמִתְנָיו: אֵלֵינוּ אִישׁ וְעָרָה עַל עוֹבְדֵי חַמְנִים.
 אִישׁ חָשׁ וְגִשְׁבַּע מִהֵיחַת גְּשָׁמֵי מַעֲוִנִים. אִישׁ טַל וּמָטָר עָצָר שְׁלֹשׁ
 שָׁנִים: אֵלֵינוּ אִישׁ יָצָא לְמִצְוֹא לְנַפְשׁוֹ נַחַת. אִישׁ כְּלָלָהוּ הָעוֹרְבִים
 וְלֹא מֵרַת לְשַׁחַת. אִישׁ לְמַעַנָּו נִתְכַּרְכוּ כֹּד וְצַפְחַת: אֵלֵינוּ אִישׁ
 מוֹסְרָיו הַקְּשִׁיבוּ כְּמַהֲרִים. אִישׁ נִעְנָה בְּאִשׁ מְשָׁמֵי נְבוֹהִים. אִישׁ שְׁחוּ
 אַחֲרָיו ייִ הוּא הָאֱלֹהִים: אֵלֵינוּ (אִישׁ עֲתִיד לְהַשְׁתַּלֵּחַ מְשָׁמֵי עֲרֻבוֹת.
 אִישׁ סָקֵד עַל כָּל בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת. אִישׁ צִיר נֶאֱמָן לְהָשִׁיב לֵב
 בָּנִים עַל אָבוֹת: אֵלֵינוּ אִישׁ קָרָא קָנָא קָנָא לְנֵי בְּתַפְאָרָה. אִישׁ
 רָכַב עַל סוּסֵי אֵשׁ וְעָלָה בְּסַעְרָה. אִישׁ שְׁלֹא טָעַם טָעַם מִיָּתָה
 וְקַבְּרָה: אֵלֵינוּ תְּשֻׁבֵי תְּצִילֵנוּ מִפִּי אֲרִיּוֹת. תְּבַשְׂרֵנוּ בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת
 בְּמוֹצְאֵי שַׁבָּתוֹת. תְּשַׁמְּחֵנוּ בָּנִים עַל אָבוֹת: אֵלֵינוּ אִישׁ תְּשֻׁבֵי עַל
 שְׁמוֹ וְקָרָא. תְּצִלֵּנוּ עַל יְדוֹ בַתּוֹרָה. תְּשַׁמְּעֵנוּ מִפִּי בְּשׁוֹרָה טוֹבָה
 בְּמִתְרָה. תּוֹצִיאֵנוּ מִבְּאֵפְלָה לְאוֹרָה: אֵלֵינוּ אֲשֶׁרֵי מִי שְׂרָאָה פָּנָיו
 בְּחֵלוֹם. אֲשֶׁרֵי מִי שָׁנְתָן לֹא שְׁלוֹם. וְהַחֲזִיר לֹא שְׁלוֹם. ייִ וְכִרְדָּ אֶת
 עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם: אֵלֵינוּ בְּכַתּוּב * הִנֵּה אֲנֹכִי שֹׁלַח לְכֶם אֶת אֱלֹהֵי
 הַנְּבִיאָה. לְפָנֵי בּוֹא יוֹם ייִ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא: וְהָשִׁיב לְבִבְאָבוֹת עַל
 בָּנִים. וְלֵב בָּנִים עַל־אָבוֹתָם:

אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֵי אָבוֹתֵינוּ. בְּסִימָן טוֹב וּבְמִזֵּל טוֹב הִחַל עֲלֵינוּ אֶת
 (שְׁשׁוּחַ) יְמֵי הַמַּעֲשֵׂה הַבָּאִים לְקִרְאָתֵנוּ לְשְׁלוֹם. חֲשׂוֹכִים
 מְכַלְחָטָא וּפְשָׁעֵי. וּמְגַנְקִים מְכַלְעֵזֵן וְאַשְׁמָה וְרָשָׁע. וּמְדַבְּקִים

(א) מל'אני ג'.

רמוציא שבת שניא

בתלמוד תורה ומעשים טובים. וחנונים חכמה בינה ודעת מאתה. ותשמיענו בהם ששון ושמחה. ולא תעלה קנאתנו על לב אדם. ולא קנאת אדם תעלה על לבנו. מלבנו ואלהינו. שים ברכה רחוקה והצלחה בכל מעשה ידינו. וכל היועק עלינו ועל עמך בית ישראל. עצה טובה ומחשבה טובה אמצו. ברכו. גדלו. קימו. קים עצתו. בדבר שנאמר א. ויתן לך כלבבך. וכל עצתך ימלא: ונאמר ב. ותגור אמר ויקום לך. ועל דרך נגה אור: וכל היועק עלינו ועל עמך בית ישראל עצה שאינה טובה ומחשבה שאינה טובה. אבדו. בטלו. גרעו. הפרו. הפך עצתו. בדבר שנאמר ג. וי הפיר עצת גוים. הניא מחשבות עמים: ונאמר ד. עצי עצה ותשר. דבר דבר ולא יקום כי עמנו אל: ופתח לנו יי אלהינו בזה השבוע ובכל שבוע ושבוע. שערי אורה. שערי ברכה. שערי גילה. שערי דיצה. שערי רעה. שערי הוד והדר. שערי ועד טוב. שערי זמרה. שערי חרות. שערי חמלה. שערי חן וחסד. שערי חיים טובים. שערי טובה. שערי ישועה. שערי כפירה. שערי כלכלה. שערי למוד תורה לשמה. שערי מזון. שערי מחילה. שערי נחמה. שערי סליחה. שערי עזרה. שערי פדות. שערי פרנסה טובה. שערי צדקה. שערי צהלה. שערי קוממיות. שערי רפואה שלמה. שערי שלום. שערי שלווה. שערי תורה. שערי תפלה. שערי חשוכה. שערי תשועה. כדכתיב ו. ותשועת צדיקים מיני מעוזם בעת צרה: ונעורם יי ויפלטם ויפלטם מרשעים ויושיעם. כי חסו בו: ונאמר ז. חשב יי את חרוע קדשו לעיני כל הגוים. וראו כל אפסיר ארץ את ישועת אלהינו: ונאמר ח. קול צופף נשאו קול יחדו ירגנו. כי עין בעין יראו בשוב יי ציון: ונזים לנו יי אלהינו מקרא

(א) תהלים כ"ב. (ב) איוב כ"ב. (ג) תהלים ל"ג. (ד) ישעיה ח"י. (ה) תהלי ל"ז. (ו) ישעיה נ"ב. (ז) ספ.

למוצאי שבת

שנב

שְׂפָתַיב א^(א) מִהֲנָאוּ עַל־הַדְּהָרִים רַגְלֵי מִבְּשָׂר מִשְׁמִיעַ שְׁלוֹם מִבְּשָׂר
טוֹב מִשְׁמִיעַ יְשׁוּעָה. אוֹמֵר לְצִיּוֹן מִלֶּדֶד אֶל־הָיְיָ:

כ^(ב) רָאִשׁוֹן לְצִיּוֹן הִנֵּה הַנֶּגֶם. וְלִירוּשָׁלַם מִבְּשָׂר אֲתָן: ג^(ג) אֶל־תִּשְׁמָחֵי
אוֹנִבְתִּי לִי כִי נִפְלַתִי בְקִמְתִּי. כִּרְאִשְׁב בַּחוּשֶׁךְ יְיָ אוֹר לִי:

ד^(ד) לַיהוּדִים הִיטָה אֹרְחָה וְשִׁמְחָה. וְשִׁשֵּׁן וְיִקָּר: ה^(ה) וַיְהִי דָוִד לְכָל־
דְּרָבָיו מִשְׁבִּיל. וַיְיָ עֲמוֹ: ו^(ו) וַיִּנַּח מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי יְיָ: ז^(ז) כִּן נִמְצָא חֵן
(תִּמְצָאוּ חֵן) וְשָׁקֵל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:

ח^(ח) קוֹמֵי אוֹרֵי כִּרְבָא אוֹרְךָ. וְכָבוֹד יְיָ עֲלֶיךָ וְזָכַח: ט^(ט) כִּרְהִיבָה הַחֲשֹׁךְ
יִכְסֶה־אֶרֶץ וְעַרְפָּל לְאֲמִים. וְעֲלֶיךָ יִזְרַח יְיָ וְכָבוֹדוֹ עֲלֶיךָ יִרְאָה:

הלכות הברלה

א^(א) אסור לעשות מלאכה קודם שיבדיל, והשמש שצריך להדליק נרות בביהמ"ג
יכן האשה שצריכה להדליק בבית, יאמרו ברוך המבדיל בין קודש לחול
(בלי שם ומלכות) וידליקו. ב^(ב) צריך להזהר בכוס ההבדלה בכל הדברים האמורים
בכוס הקדוש, ולא ימזגנו במים כלל. ג^(ג) יאחזו הכוס בימינו והבשמים בשמאלו,
ואחרי שיברך בפה"ג יאחזו הכוס בשמאלו והבשמים בימינו ומברך על הבשמים
ומאורי האש, ואח"כ יעביר הכוס לימינו ויברך ברכת ההבדלה, כי כל דבר
שמברך עליו ראוי לאחזו אותו בימין. ד^(ד) כשיברך על הגר יכוף ראשי
אצבעותיו של יד ימין אל תוך כפו, והגודל יהיה מכוסה תחתיהן, באופן
שארבע אצבעותיו תהיינה נכפפות לפני הגר ולפני האדם עצמו, ויסתכל
בצפרגים בלבד. ה^(ה) צריך שיראה גוף השלהבת ממש בלי שום הפסק אפ"י
זכוכית. ו^(ו) מי שהבדיל כבר לעצמו יכול להבדיל שוב לאחרים, אך לא יברך
מאורי האש, אלא הם יברכו לעצמם, והוא יברך בפה"ג והמבדיל. ז^(ז) אין מטעימים
מכוס ההבדלה לאחרים, ונוהגים להטביל ראשי אצבעותיהם בשיורי הכוס
ומעבירים על מצחם לחבוב מצוה, ואח"כ שופכים מעט על הארץ לסימן טוב.

סדר ההבדלה

יקח הכוס בידו ויאמר

ח^(ח) כּוֹס־יְשׁוּעוֹת אֶשָּׂא. וּבִשְׁם יְהוָה יִאֲדָרְנִי יֵאָדָרְנִי יֵאָדָרְנִי אֶקְרָא:

א^(א) ישעיה נ"ב. ב^(ב) שם מ"א. ג^(ג) מיכה ו'. ד^(ד) אמר תי. ה^(ה) שמואל א' י"ח. ו^(ו) בראשית ו'.
ז^(ז) ישעיה ס'. ח^(ח) מתלים קט"ו.

(א) אָנָא יְהוָהּנִי יֵאֵהוּבֵהּ הוֹשִׁיעָה נָא.
 אָנָא יְהוָהּנִי יֵאֵהוּבֵהּ הַצְּלִיחֵה נָא:

יש נוהגים לומר זה במקום ברוך הבא וגר
 הַצְּלִיחֵנוּ הַצְּלִיחֵנוּ הַצְּלִיחֵנוּ הַצְּלִיחֵנוּ
 הַצְּלִיחֵנוּ לַמּוֹדֵינוּ
 וְשִׁלַּח בְּרָכָה רַחֲמָה וְהַצְּלִיחֵה
 בְּכָל מַעֲשֵׂהיָדֵינוּ בְּרַבְתִּיב יִשְׂא
 בְּרָכָה מֵאֵת יְהוָהּנִי יֵאֵהוּבֵהּ.
 וְצַדִּיקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: לַיהוּדִים
 הֵיחָה אֹרְחָה וְשִׁמְחָה. וְשִׁשָּׁן
 וְיָקָר: וְקַתִּיב וַיְהִי דוֹד לְכָל
 דְּרַבְרָבֵי מִשְׁכִּיל. וַיְהוָהּנִי יֵאֵהוּבֵהּ
 יֵאֵהוּבֵהּ עִמּוֹ: כֵּן יִהְיֶה עִמָּנוּ:

(ב) בָּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְהוָהּנִי יֵאֵהוּבֵהּ
 יֵאֵהוּבֵהּ. בְּרַכְנוּכֶם
 מִבֵּית יְהוָהּנִי יֵאֵהוּבֵהּ: אֵל
 יְהוָהּנִי יֵאֵהוּבֵהּ וַיָּאָר לָנוּ
 אֶסְרוּחַג בַּעֲבַתִּים. עַד-
 קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ: אֵלֵי אַתָּה
 וְאוֹדָךְ. אֱלֹהֵי אַרְוִמְמָךְ:
 תוֹדוֹ לַיהוָהּנִי יֵאֵהוּבֵהּ פִּי-
 טוֹב. פִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

סְבְרֵי מְרָזוֹ: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּנִי יֵאֵהוּבֵהּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
 הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְרֵי הַגֶּפֶן:

אם אין לו בשמים, וכן מי שאינו מריח אינו צריך לברך על הבשמים.

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּנִי יֵאֵהוּבֵהּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 בּוֹרֵא עֵצִי (עֵשָׁבִי) (מִיָּנִי) בְּשָׂמִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּנִי יֵאֵהוּבֵהּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 בּוֹרֵא מְאוּרֵי הָאֵשׁ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּנִי יֵאֵהוּבֵהּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 הַמְבַדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל וּבֵין אֹר לְחֹשֶׁךְ וּבֵין

(א) תהלים קי"ח ג' ש"ט. (ב)

שנד רמוצאי שבת

ישראל לעמים ובין יום השביעי לששת ימי המעשה.
 ברוך אתה יהוה אלהי יאחזנוני המברך בין קדש לחול:
 שחה רביעית ומברך על הגפן (לעיל דף רמוז).

וַיִּתֵּן לָךְ הָאֱלֹהִים מַטְל הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ
 וְלֵב דָּגָן וְרֵיזָשׁ: יַעֲבֹדֶךָ עַמִּים וַיִּשְׁתַּחֲוּ
 לָךְ לְאֲמִים הַזֶּה גִבּוֹר לְאַחֶיךָ וַיִּשְׁתַּחֲוּ לָךְ בְּגַן אֶדֶן
 אֲרֶיךָ אֲרוֹר וּמְבָרְכֶיךָ בְּרוּךְ: וְאַל שְׂדֵי יִבְרַךְ אֶתְךָ
 וַיִּפְרֹךְ וַיִּרְבֶּךָ וְהָיִיתָ לְקַתֵּל עַמִּים: וַיִּתֵּן לָךְ אֶת־
 בְּרַפְת אֲבָרָהֶם לָךְ וּלְזֶרְעֶךָ אֶתְךָ לְרֵשֶׁתְךָ אֶת־אֶרֶץ
 מִגְרֶיךָ אֲשֶׁר־נָתַן אֱלֹהִים לְאַבְרָהָם: מֵאֵל אָבִיךָ
 וַיַּעֲזֹרְךָ וְאֵת שְׂדֵי וַיִּבְרַכְךָ בְּרַכַּת שָׁמַיִם מִעַל בְּרַכַּת
 תְּהוֹם לְבַצַּת תַּחַת בְּרַכַּת שָׁדַיִם וְרַחֵם: בְּרַכַּת אָבִיךָ
 גִּבְרוּ עַל־בְּרַכַּת הַזֶּה עַד־תֵּאָוֹת גְּבַעַת עוֹלָם תִּהְיֶינָה
 לְךָ לְאֵשׁ יוֹסֵף וּלְקַדְקַד גִּזֵּר אֶחָיו: וְאַהֲבֶךָ וּבִרְכֶךָ
 וְהִרְבֶּךָ וּבִרְכָה פְּרִי־בִטְנֶךָ וּפְרִי־אֲדָמְתְךָ דִּגְגֶךָ
 וְתִירְשֶׁךָ וַיְצַהֲרֶךָ שְׁגַר־אֶלְפִיךָ וְעַשְׂתִּילֶת צֹאנֶךָ עַל
 הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לְאַבְתָּיִךְ לָתֵת לָךְ: בְּרוּךְ תִּהְיֶה
 מִכָּל־הָעַמִּים לֹא־יְהִיֶה בְךָ עֶקֶר וְעַקְרָה וּבְבִהַמְתְּךָ:
 וְהִסִּיר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִמֶּךָ כָּל־חֲלֵי וְכָל־מַדּוּי מִצָּרִים

(א בראשית כ"ז ב) שם כ"ח ג) שם מ"ט ד) דברים ו'

למוצאי שבת שנה

הַרְעִים אֲשֶׁר יִדְעַתָּה לֹא יִשְׁמְסוּ בָּךְ וּנְתַנֶּם בְּכָל־
 שְׁנֵאֵיךְ: ^(א) בְּרוּךְ אַתָּה בָּעִיר וּבְרוּךְ אַתָּה בַשָּׂדֶה:
 בְּרוּךְ פְּרִי־בִטְנֶךָ וּפְרִי אֲדָמָתְךָ וּפְרִי בְהֵמָתְךָ שֶׁנָּרַךְ
 אֶל־פִּיךָ וַעֲשִׂיתָרוֹת צִאֲנֶךָ: בְּרוּךְ טַנְיָאֲךָ וּמִשְׁאֲרֵיךָ:
 בְּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֲךָ וּבְרוּךְ אַתָּה בְּצֵאתְךָ: ^(ב) יִצְוּ יְהוָה וְהִוָּדְהוּ
 יִתְחַדְּדוּ אִתְּךָ אֶת־הַבְּרָכָה בְּאִסְמֵיךָ וּבְכָל מִשְׁלַח יָדְךָ
 וּבְרִכְךָ בָּאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה וְהִוָּדְהוּ יִתְחַדְּדוּ אֶל־הֵיךָ נִתַּן לָךְ:
^(ג) וּפְתַח יְהוָה וְהִוָּדְהוּ יִתְחַדְּדוּ אֶל־ךָ אֶת־אוֹצְרוֹ הַטּוֹב אֶת־
 הַשָּׁמַיִם לְתֵת מִטֶּרֶם־אֶרֶץ בַּעֲתוֹ וּלְבָרֶךְ אֶת כָּל־
 מַעֲשֵׂה יָדְךָ וְהַלְוִיתָ גּוֹיִם רַבִּים וְאַתָּה לֹא תִלוּהָ:
^(ד) אֲשֶׁרִיךָ יִשְׂרָאֵל מִי כַמוֹד עִם נוֹשַׁע בֵּית־יְהוָה וְהִוָּדְהוּ
 מִנֵּן עֲזָרְךָ וְאֲשֶׁר־חָרַב גְּאוֹרְתְךָ וַיִּכְחָשׁוּ אֲיִבֶיךָ
 לָךְ וְאַתָּה עַל־בְּמוֹתֵימוֹ תִּדְרֹךְ:

בְּיָמֵינוּ ^(ה) וַיִּשְׂרָאֵל נוֹשַׁע בֵּית־יְהוָה וְהִוָּדְהוּ יִתְחַדְּדוּ תִשׁוּעַת עוֹלָמִים
 לֹא־תִבְשׁוּ וְלֹא־תִפְלְמוּ עַד־עוֹלָמֵי עַד: ^(ו) וְאַכְלִיתֶם
 אֲכֹל וְשִׂבֹּעַ וְהִלַּלְתֶּם אֶת־שֵׁם יְהוָה וְהִוָּדְהוּ יִתְחַדְּדוּ אֶל־הֵיכֶם
 אֲשֶׁר־עָשָׂה עִמָּכֶם לְהַפְלִיא וְלֹא־יִבְשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם:
 וַיִּדְעֶתֶם כִּי בִקְרִב יִשְׂרָאֵל אֲנִי וְאַנִּי יְהוָה וְהִוָּדְהוּ יִתְחַדְּדוּ
 אֶל־הֵיכֶם וְאִין עוֹד וְלֹא־יִבְשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם: ^(ז) וּפְדוּנֵי
 יְהוָה וְהִוָּדְהוּ יִתְחַדְּדוּ יִשְׁכּוּן וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה וְשִׂמְחַת עוֹלָם

(א) דברים כ"ח. (ב) שם. (ג) שם. (ד) שם ל"ג. (ה) ישעיה מ"ח. (ו) יואל ב'. (ז) ישעיה ל"ח.

שנו

למוצאי שבת

يهود ايران

עַל־רֹאשׁם שֶׁשָׁזוֹן וְשִׂמְחָה יִשְׁיגוּ וְנִסּוּ יִגְוֹן וְאִנְחָה: (א) כִּי־
בְשִׂמְחָה תֵּצְאוּ וּבְשָׁלוֹם תּוּבְלוּן הַהַרְיִם וְהַגְּבָעוֹת
יִפְצְחוּ לִפְנֵיכֶם רִנָּה וְכָל־עֲצֵי הַשָּׁדָה יִמְחֲאוּ־כָף:
(ב) הִנֵּה אֵל יִשׁוּעָתִי אֲבַטַח וְלֹא אֶפְחַד כִּי עֲזִי וְזִמְרַת
יְהוָה יִהְיֶה־לִּי יִהְיֶה־לִּי לִישׁוּעָה: וְשִׂאֲבַת־מַיִם
בְּשֶׁשָׁזוֹן מִמַּעַיְנֵי הַיְשׁוּעָה: וְאִמְרַתֶּם בַּיּוֹם הַהוּא הוֹדוּ
לַיהוָה יִהְיֶה־לִּי יִהְיֶה־לִּי קָרְאוּ בְשִׁמּוֹ הוֹדִיעוּ בְעַמִּים עֲלִילוֹתֵינוּ
הַזִּכִּירוּ כִּי נִשְׁגַּב שִׁמּוֹ: וּמְרוּ יְהוָה יִהְיֶה־לִּי גֵאוֹת
עֲשֵׂה מוֹדַעַת זֹאת בְּכָל־הָאָרֶץ: צַהֲלִי וְלִנִּי יִשְׁבֹּת
צִיּוֹן כִּי־גָדוֹל בְּקִרְבֶּךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: (ג) וְאָמַר בַּיּוֹם
הַהוּא הִנֵּה אֱלֹהֵינוּ זֶה קוֹיֵנוּ לֹא וַיּוֹשִׁיעֵנו זֶה
יְהוָה יִהְיֶה־לִּי קוֹיֵנוּ לֹא נִגְיֶלָה וְנִשְׂמַחָה בִישׁוּעָתוֹ:
(ד) בּוֹרֵא נִיב שְׁפָתַיִם שָׁלוֹם | שָׁלוֹם לְרַחוּק
וְלִקְרוֹב אָמַר יְהוָה יִהְיֶה־לִּי וְרַפְּאֵתִיו: (ה) וְרוּחַ
לְבָשָׂה אֶת־עַמְשֵׁי רֹאשׁ הַשְּׁלִישִׁים לְךָ דָּוִד וְעַמְּךָ
בְּיָשׁוּי שָׁלוֹם | שָׁלוֹם לְךָ וְשָׁלוֹם לְעִזְרָךָ כִּי עִזְרָךָ
אֱלֹהֶיךָ וַיִּקְבְּלֵם דָּוִד וַיִּתְּנֵם בְּרֹאשֵׁי הַגְּדוּד: (ו) וְאִמְרַתֶּם
כֹּה לָחִי וְאַתָּה שָׁלוֹם וּבֵיתְךָ שָׁלוֹם וְכָל אֲשֶׁר־לְךָ
שָׁלוֹם: אר' פ' ואמרתם ז"פ. (ז) בְּרוּךְ הַגְּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה יִהְיֶה־לִּי

(א) ישעיה נ"ה. (ב) שם י"ב. (ג) שם כ"ה. (ד) שם נ"ו. (ה) ד"ה א' י"ב. (ו) שמאל א' כ"ג.
(ז) ירמיה י"ג

למוצאי שבת שנו

יאהרונה ויהיה יהוה אלהינו יאהרונה מבטחו: (א) יהוה אלהינו יאהרונה
 עו לעמו יתן יהוה אלהינו יאהרונה ויברך את עמו בשלום:
 אחר ויתן לך יאמר קל פעמים אליהו הנביא זכור לטוב ואח"כ יאמר
 פתיחת אליהו עד קום רבי שמעון.

המבדיל בין קדש לחול. מטאתינו ימחול. ורענו ובספנו ירבה
 בחול. ובכוכבים בלילה: המבדיל יום פנה כצל תמר.
 אקרא לאל עלי נמר. יום אשר אמר שומר. אתא בקר וגם
 לילה: המבדיל צדקתה כתר תבור. עלי פשעי עבר תעבור. כיום
 אתמול כי יעבור. ואשמורה בלילה: המבדיל חלפה עונת מנחת.
 מי יתן מנוחתי. ינעתי באנחתי. אשחה בכל לילה: המבדיל קולי
 שמעה כל ינטל. פתח לי שער המנוטל. שראשי נמלא טל.
 קנצותי רסיסי לילה: המבדיל העתר נזרא ואיום. אשוע תנה פדיום.
 בנשף בערב יום. באישון לילה: המבדיל קראתיה יה הושעני. ארח
 חיים תודיעני. מדלות תבצעני. מיום ועד לילה: המבדיל טהר טנוף
 מעשי. פן יאמרו מבעים. איה אלוה עושי. נותן ומירות בלילה:
 המבדיל נחנו בידך בחומר. סלח נא על קל וחומר. יום ליום יביע
 אומר. ולילה ללילה: המבדיל א פודה מקלצר. קראנוה מן המצר.
 ידך לא תקצר. לא יום ולא לילה: המבדיל מיכאל שר ישראל.
 אלהו ונבראל. באו נא עם הנזאל. קומו בחצי הלילה: המבדיל
 מימיננו מיכאל. ומשמאלנו נבראל. ועל ראשנו שכינת אל. בכל
 יום ובכל לילה: המבדיל תנה לנו שבוע טוב. רענן כנן רטוב. ומי
 יבא השוב. כל-היום וכל-הלילה: המבדיל יבורך הבית הזה. מפי
 נביא וגם חוזה. כי בן יצוה אלהינו זה. לשמרו יומם ולילה:
 המבדיל המבדיל בין מים למים. יחנינו מיומים. יראנו כטוב
 ירושלים. ולמשול ביום ובכל לילה: המבדיל

(א) תהלים כ"ט.

למוצאי שבת

שנח

אל אליהו. אל אליהו. בזכות אליהו הנביא הבא נא: בו ידתום רבבו. נע בשבי פי בו. לא שבב לבו. גם לא ראה שנה: אל אליהו רב מחלי בראות. פחשי ומשנאות. יפות ובריאות. בשר ותרענה: אל אליהו השקה צור מי ראש. צר עיניו ילמוש. יום עיני לקדוש. ישראל תשעינה: אל אליהו מתי תראה אות. ישע לא קוראות. לך ולך נושאות. קולן ותרונה: אל אליהו המלאך הגואל. למני בל שואל. אגא האל אל. אברהם הקרה נא: אל אליהו

במוצאי יום מנוחה. המציא לעמך רוחה. שלח תשבי לנאנחה. ונסו יגון ונאנחה: יאתה לך צורי. לקבץ עם מפורי. מיד נוי אכורי. אשר ברה לי שוחה: עת הודים תעורר. למלט עם אשר שואל. ראות טובה כבוא נוא. לשה פזורה נדחה: קרא ישע לעם נדכה. אל דגול מרבכה. יהי השבוע הבא. לישועה ולרוחה: בת ציון השכילה. אשר היא היום געולה. מהרה תהיה בעולה. אם הבנים שמחה: מעינות אנו יזובו. ופרויים עוד ישובו. ומי ישע ישאכנו. והצרה נשכחה: נחה עמך פאב רחמן. יצפצפו עם לא אלמן. דבר יי אשר נאמן. בתקימה הבטחה: וירידים פליטי חרץ. ננינתם יפצחו במרק. בלי צנחה וכלי פרץ. אין יוצאה ואין צנחה: יהי החדש הזה. כנבואת אבי חנוה. וישמע בבית זה. קול ששון וקול שמחה: חוק ימלא משאלותינו. אמיק יעשה בקשתנו. והוא ישלח בכל מעשה ידינו. ברכה רוחה והצלחה: במוצאי יום גילה. שמך נרא עליה. שלח תשבי לעם סגלה. רוח ששון והנחה: קול צהלה ורנה. שפתינו אנו תרננה. אגא יי הושיעה נא. אגא יי הצליחה נא:

חדש ששוני. אל נא והביא. את אליהו הנביא: אמק וחוק רפיון. די. ברה מלאכתו וכל מעבדיו. גואלי זכור עני ומרורי.

רמוצאי שבת שנט

يهود ايران

דְּבָרָה הַטּוֹב הָגַם לְעוֹדְדֵי. הִרְצָה וְשָׁלַח וְשִׁמַּח לְבָבִי. אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא: יָעַד וְהִבְנֵה דֵי סְפוּקֵי. זְמַן מְזוּזֵי לֶחֶם חֲקִי. הַלֵּב וְכָל טוֹב חֵישׁ לְהַנִּיקוּ. טוֹבָה תִּשְׁפַּע עוֹלָלִי וְיוֹנְקִי. יָבֵא מְשִׁיחִי לְעִיר מוֹשֶׁבִי. אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא: כּוֹנֵן לְעַם זֶה צוֹרֵי צוֹר לְחַבּוֹשׁ. לֶחֶם לְאֵכּוֹל וּבְגָד לְלְבוֹשׁ. מְקַנְאֵי יַחֲזֶה יִרְאֶה וְיָבוֹשׁ. נִגְהַר צִיּוֹן בְּקָרוֹב תִּכְבּוֹשׁ. שְׂטוֹנֵי יִגְבַּל בְּרֵאוֹת סְבִיבֵי. אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא: עֲמֹן וּמוֹאָב אוֹתָם תִּכְבְּלוּ. פְּרוּתָה לְעַמָּה בְּקָרוֹב תִּגְלֶה. צִיּוֹן תִּמְלֵא מַעַם אֱלֹהִים. קָרִיַת מִלְּךָ רַב אִזּוּ גַעְלֶה. שִׁבְן תִּשְׁבֵּן בְּחוּף עִם צְבִי. אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא: אֲנִיר וְאֶשְׁמַח בְּלִבִּי. בְּרֵאוֹתֵי כִי בְלִבִּיא. תִּרְיֹב רִיבֵי. וְלִצִּיּוֹן נִזְאָ תָבִיא. אִישׁ צָמַח תִּצְמִיחַ. אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי הַנְּבִיא וּמִלְּךָ הַמְּשִׁיחִים: לִבֵּן בְּלִי פֶחֶד. תִּפּוֹל אִימָה וּפֶחֶד. כָּל לֵב יִפְחַד. בְּעֵת יַעֲלֶה נֹי אָחֶד. וְאַרְחוּתָיו יִצְלִיחַ: אֱלֹהֵי עוֹד מְמַזְרַח לְמַעַרְב. עוֹד לַעֲשׂוֹת אֶדְרָק רַב. עֲמִי יַעֲרֹב. לְעָרוֹךְ מִלְחָמָה וּקְרָב. עַל אוֹיְבָיו יִצְרִיחַ: אֱלֹהֵי

אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב:	•	אָמַר יי' לַיַּעֲקֹב
נָאֵל יי' אֶת יַעֲקֹב:	-	בְּחַר יי' בַּיַּעֲקֹב
הַבָּאִים יִשְׂרָשׁ יַעֲקֹב:	•	דְּרַךְ כּוֹכַב מִיַּעֲקֹב
זָכַר אֱלֹהֵי לַיַּעֲקֹב:	•	וַיְרִיד מִיַּעֲקֹב
טוֹבוֹ אֶהְיֶה יַעֲקֹב:	•	חֲדוֹת יִשׁוּעוֹת יַעֲקֹב
כִּי לֹא נַחַשׁ בְּיַעֲקֹב:	•	יִרְדוּ מִשְׁפָּטָיִךְ לַיַּעֲקֹב
מִי מָנָה עֲפָר יַעֲקֹב:	•	לֹא הִבִּישׁ אָזְן בְּיַעֲקֹב
סָלַח נָא לְעֹזֵן יַעֲקֹב:	•	נִשְׁבַּע יי' לַיַּעֲקֹב
פָּדָה יי' אֶת יַעֲקֹב:	•	עֲתָה הָשִׁב שְׂבוֹת יַעֲקֹב
קוֹל קוֹל יַעֲקֹב:	•	צִוְהֵי יִשׁוּעוֹת יַעֲקֹב
שָׁב יי' אֶת שְׂבוֹת יַעֲקֹב:	•	רַנֵּי וְשִׂמְחֵי לַיַּעֲקֹב
אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב:	•	תִּתֵּן אָמֶת לַיַּעֲקֹב

חביב אלה אליהו. עזיו אלה אליהו:

פנחם אבן אֶעֱזֹר וַיִּתְּסַמֶּה. ירד אַ גִּצְבִּי מִן עֵץ אַ אֲמִיָּה. קַתַּל כְּזִבִּי
וַזְמִירִי רָמָה. וַנִּאָר עֲלָא אֶסֶם רַבְהוּ: חביב

פנחם אבן אֶעֱזֹר חֲאֲפִיץ אַ אִוְמִם אֱלִיהוּ עֲלִיה אַ סְלָאִם. תִּלְמִיד
מוֹסָא אֲבִן עֲמָרָם. בְּמִרְיָק אַ רַב סִירְהוּ: חביב

יֶאֱנִי נוֹרוֹ יְקוֹד אַ אַחְמֵר. וְהוּא כְּפֵא שְׁמַעְה פִּי לוֹן אַ קִמֵר. וְנָהוּ
יְנִיר אַעְפֵר וְאֲחִמֵר. אַכְעָר וְאֲכִיץ פִּי לוֹנְהוּ: חביב

הוּא וְאֲחֵד מִן אַ עֲשֵׁרְה. לִם אַאֲקוּ אַ חֲצֵרְה. וְלִם שְׂרָבוּ כְּאִם
אַ מְרָה. וּמִלְךְ אַ מוֹת לִם רָאֵהוּ: חביב

רָאח לְאֲרַפְתַּ. קָא לְהָא עֲנִדְךְ אַבְאָת. תְּרָא רוּחִי כְּפֵא גוֹע
אַנְהִלְפַת. כְּלָאִם אַ תְּחַקִּיק גְּאוּבְכְתְּהוּ: חביב

קֶאלַת לוֹ יֵא אַצִּדִיק. מָא עֲנִדִי גִיר חֲסֵנְה דְקִיק. גְּאֲכִלְהָא וְנִמּוֹת
תְּחַקִּיק. אָנָא וְאֲכִנִי יוֹנָה אֶסְמְהוּ: חביב

קָא לְהָא קוּמִי טַעֲמִינִי. תְּרָא אַ גוֹע הָאֲלַפְנִי. וּבְרַפְתַּ אַ רַב
תַּעֲשִׂישְׁנִי. וְיִלְדְקִיק לִם יִנְקֹץ שִׁי מְנַהוּ: חביב

עֲנִנְתַּ אַל דְקִיק וּשְׁעֵלַת אַ נָאֵר. וּבְכֹזֹת קְרָצָה פִּי קֵד אַ דִּינָאֵר.
מְלַבַּת אַ מוֹת וְלֹא כְּלָאִם אַ עָאֵר. וְיִלְדְקִיק לִם גִּקֹּץ שִׁי מְנַהוּ:

חַץ יֵא אַנְוָאֵד אַ מְרָה עֲנִנְתַּ. וְלִקְצָעָה קֵד אֶמְתַּלַּת. אַרְבַּת
לְאֲכִנְהָא וְקֶאלַת. הֵאֲרָא אַ רְגִל נְכִיָּא אֲלֵלָה הוּא: חביב

חִלּוֹ חִלּוֹ אִינְאִם אַ עֲשֵׁרְה. וּמֵאֵת יוֹנָה אֲבִן חֲדִיד אַ מְרָה. אַרְבַּת
וְקֶאלַת אֵשׁ הַל חֲצֵרְה. וּמִשַּׁת קִדְאִם אֱלִיהוּ: חביב

קֶאלַת לוֹ יֵא סִדִּי. מֵאֵת יוֹנָה אֲכִנִי וְחִדִּי. קָא לְהָא אָנָא אֵשׁ כִּדִּי.
קֶאֱדֵר אֲלֵלָה יַעֲשִׂיָהוּ: חביב

אַבְדֵּי אַ וְיִלְד וְרָאח לִל אַצְלָא. וְאֲנְרָאֵר וַיִּתְּשַׁפֵּעַ לְאֵלָה תַּעֲזָא. וְקָא
יֵא רַב אַ מְוֹלָא. קֶאֱדֵר אֲנָתָא תַּעֲשִׂיָהוּ: חביב

למוצאי שבת ששא

וְקָאָם וּצְלָא. עֲלָא יוֹנָה. בְּזִכְרוֹת אָמוּ אַ מְגִיבֹנְהָ. וּבְזִכְרוֹת מוֹסְרָא
נֶאֱבִינָא. וּמִן אַ מוֹת קֹד אֲתִיָּאֵהוּ: חביב

אֲכֹד אַ וְלֹד וּשְׁלַע לָל עֲלֵיהָ. וּפִרְשׁ עֲלָא וְגַהוּ אַ כְּפִיָּה. וְקָא יָא
רַב לֶךְ אַ נִיָּה. קֶאֱדֵר אֲנִתָּא תַעֲשִׂיָּשְׁהוּ: חביב

אֲחִסְבְּרָא יַצְלִי וְעֵאֲוֹד. וְאֲחִתִּיָּא הֲדָאֵךְ אַ וְלֹד. עֲלָא חִילוּ קָאָם
וְקַעֲד. וּמִשָּׂא קֶדָאָם אֲלֵיהוּ: חביב

רַב אֲחִי אֲמוּוֹאֲתָנָא. כְּמָא אֲחִיָּית נְכִיָּא יוֹנָה. וּמִיכָא וְתַשְׁפֵּעַ
לָנָא. יִמְסֹךְ אַ שׁוֹפֵר פִּי יְדֵהוּ: חביב

יִשְׁלַעוּן בְּנִין מִשָּׂה. תְּקִישַׁע אַ עֲנַב פִּי כַל שִׁי. וְיָא רִיב מַעַ אַ
נַעַם יִמְשִׁי. וְלָם יִקְבֵר לִיְחִאֲרִשְׁהוּ: חביב

יִתְקַעוּן בְּיָא שׁוֹפֵר. יְנַהֲלִבּוֹן גְּמִיעַ אַ כְּפָאֵר. וְיִנְהַרְמוֹן בֵּית
אַ עָאֵר. וְיִנְעַמֵר בֵּית מְקַבְּסָהוּ: חביב

רַב אֲלִטָּף בִּינָא. וְלִמְשִׁים אֲכַעַת לָנָא. וְאֲלֵיהוּ נֶאֱבִינָא.
תְּגִינְהוּם יְגוֹן סוֹיָאֵהוּ: חביב

רַב אֲבִנִי מְקַבְּסָנָא. וְיִנְעַמֵר בֵּית מְדַבְּחָנָא. וְתִרְדֵּנָא מְתֵל
אֲנִלְנָא. כְּנֵאֵה אֲסַמֵךְ צוֹכְחָאֲנֵהוּ: חביב

סימן אליהו חזק להרי"ח טוב ו"ל (ל"ח ח"א).

עַל בֵּית וְהַ וְיִוִּשְׁבְּרֵהוּ. תְּהִיָּה בְּרַפְרַת אֲלֵיהוּ:
אֲלֵיהוּ בַעַל הָאוֹת. מְלֹאֵךְ יִי צְבָאוֹת. וְכֵה וְעֲשֵׂה נִפְלְאוֹת. אֲשֶׁרִי
תַעֲזֵן רְאֲתֵהוּ: עַל בֵּית לְבַשׁ קִנְיָה קְתוּךְ עֲמוֹ. וְתִיָּה יִי
עֲמוֹ. וְכֵה וְלִקַּח לְעַצְמוֹ. נִפְשׁ גְּדִב וְאֲבִיהוּא: עַל בֵּית יְדִיו רַב לֹא
כְּקִנְיָתוֹ. גְּמֹן לֹא הָא בְּרִיתוֹ. הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם אֲתוֹ. רוּחַ יִי תִגְחֵהוּ:
עַל בֵּית הוּא כְּאֲרַבַּע עֶפִיפְתוֹ. וּבְשָׁמֵי מְרוֹמִים בֵּיתוֹ. אֲשֶׁרִי אִישׁ
יִזְכֶּה לְרֵאוֹתוֹ. וְיִלְמוֹד תוֹרָה מִפִּיהוּ: עַל בֵּית וְאֲשֶׁרִי נוֹתֵן לֹא שְׁלוֹם.
וְהוּא מְחִוִּיר לֹא שְׁלוֹם. הֲלֹאֵי גְרָאֵהוּ גְּחִלוֹם. וְנִשְׁבַּע מְאוֹר סְגִיָּהוּ:

שֶׁשֶׁב

לְמוֹצָאֵי שַׁבַּת

עַל בֵּית חַי וְנָקִים קָעוּזוֹ נֶאֱלָא. יִמְלִיךְ מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְחַיֵּשׁ יָבֵא עִם הַנּוֹלָא. נֶאֱמָר עַל הַרִים רַגְלָהוּ: עַל בֵּית זְכוּתוֹ וְגַן עֲלִינֵהּ. הוּא יְכַתּוּב וְקִיּוּמֵינוּ. בְּמוֹצָאֵי שַׁבְּתֵנוּ. בְּעֵץ הַחַיִּים יוֹשֵׁב הוּא: עַל בֵּית קוֹל אֱלֹהֵינוּ בְּשִׁמְעוֹ. שְׁלוֹם וְיִשׁוּעָה וְזִרְעוֹ. כִּי עַתָּה הַזְמִיר הַגִּישׁ. נִחְדָה רוּחַ אֱלֹהֵינוּ: עַל בֵּית זֶה וְגוֹי.

סְעוּדָה רְבִיעִית

לְעוֹלָם יִסְדַּר אָדָם שְׁלַחְנוּ בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת אֶפְיָלוֹ שְׁאִינוּ צָרִיךְ אֶלָּא לְכוּיָת. וְלֹא יֵאָחַרְנָה עַד אַחַר דַּי שְׁעוֹת מִן הַלַּיְלָה. וְלֹא יִפְשׁוּט בְּגַדֵי שַׁבַּת עַד אַחַר סְעוּדָה זוֹ. וְמִי שֶׁקָּשָׁה לוֹ לֵאכּוֹל יִשְׁתַּדֵּל לֵאכּוֹל לְפָחוֹת כּוּיָת מְזוּנוֹת. כְּתוּבוֹ הַמְקוּבָלִים יֵשׁ עִצֵּם בְּאָדָם שְׁאִינוּ נִהְנֶה מִשׁוּם אֲכִילָה אֶלָּא רַק מִן סְעוּדָה רְבִיעִית דְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת, וְעִצֵּם זֶה נִשְׁאָר קַיִם בְּקִבְרָה וְאֵין שׁוֹלֵט בּוֹ רַקְבוֹן וְהוּא נִקְרָא נִסְכּוּזֵי וְגַם נִקְרָא בְּתוֹאֵל, וְזוֹה הַעִצֵּם יִבְנֶה הַגּוֹף בְּתַחֲתֵי הַמַּתִּים, וְזוֹה יֵהִי לְיִשְׂרָאֵל דּוֹקָא הַנֶּאֱמָר בָּהֶם וְאַתֶּם הַרְבִּיקִים בָּהֵן וְגוֹי.

קודם סעודה רביעית יאמר

אַתְּקִינּוּ סְעוּדָתָא דְּמַהֲיִמְנוּתָא דָּא הִיא סְעוּדָתָא רְבִיעִיָא דְּהַדְרָה
מִלְּפָנֶיךָ מְשִׁיחָא.

לִיקְבָהּ בְּדַחֲלֵי וְרַחֲמֵינוּ, וְרַחֲמֵינוּ וְדַחֲלֵינוּ לִיתְרָא שֶׁם יֵהִי כּוּיָה כִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הִנֵּה אֲנִכּוּ בָּא לְסְעוּדָה סְעוּדָה רְבִיעִית שְׁלֵם שַׁבַּת לְלוּוֹת אֶת הַמַּלְכָּא וְלְלוּוֹת הַנַּפְשׁ יִתִּירָה בְּחִינַת חַיָּה שְׁבָה הַסְּסַלְקַת עֵתָהּ, וְלֹהֲשֵׁאִיר בְּרַכָּה בְּכָל סְעוּדוֹתֵינוּ בְּשֵׁשֶׁת יְמֵי הַחֹל וְלֹהֲשֵׁאִיר בָּהֶם מְקֻדְשֵׁת הַשַּׁבַּת. וּבְכֵן בְּכַח סְגוּלָתָהּ שְׁמַרְנוּ כְּאִישׁוֹן בְּתַּעֲיִן וּבְצֵל כְּנַפְיָךְ תִּסְתִּירֵנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ מִצַּעַר חֲבוּטֵי הַקְּבֵר וְתִשְׁכּוּן אֶת גַּרְזֵן כְּמִשְׁכְּנוֹת מִבְּטָחִים, וְיֵהִי נֹעֵם וְגוֹי.

סְדַר רֵאשׁ חֲדָשׁ

בְּלִיל רֵאשׁ חֲדָשׁ

בְּלִיל רֵיחַ אֹמְרִים בְּרַכְיָה נַפְשֵׁי וּמַתְּסַלְלִים כְּשֹׁאֵר יָמִים וּמוֹזְכְּרִים יַעֲלֶה וְיִבָּא. סוּב לֹמַר בְּלִיל רֵיחַ נִקְשָׁה זֶה שֶׁהוּבָא בְּלִשׁוֹן חַכְמֵי ח"א

לְסִימְנָא טַבָּא לְיִשׁוּעַתְךָ קוּיָתִי ה'. לְיִשׁוּעַתְךָ קוּיָתִי ה'. לְפּוֹרְקַנְךָ סְבָרִית ה'. אֲנָא ה' הוֹשִׁיעָה נָא. אֲנָא ה' הוֹשִׁיעָה נָא.

אנא ה' הצליחה נא. אנא ה' הצליחה נא. ישא ברכה מאת ה' וצדקה מאלהי ישעו. והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פרוי יתן בעתו ועלהו לא יבול וכל אשר יקשה יצליח. לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי (כ"פ). לא ימוש ספר התורה הזה מפיו והגית בו יומם ולילה כי אז תצליח את דרכך ואז תשכיל. ואמרתם כה לחי ואתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך שלום (ג"פ). והיה מדי חודש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחוות לפני אמר ה'. ועל הנחל יעלה על שפתו מזה ומזה כל עץ מאכל לא יבול עלהו ולא יתום פרוי לחדשיו יבכר כי מימיו מן המקדש תמה יוצאים והיה פרוי למאכל ועלהו לתרופה. ותעדי זהב וכסף ומלבושך שש ומשי ורקמה סלת ודבש ושמן אכלת ותיפי במאד מאד ותצליחי למלוכה: **אלהינו** ואלהי אבותינו חדש עלינו את החדש הזה (חודש פ') לטובה ולברכה. לששון ולשמחה. לחיים טובים ולשלום.

ויהיו כל ימי החודש הזה (הוא חודש פ') ברוכים טובים ומתוקנים. ותבשרנו בהם בשורות טובות. ותשמיטנו בהם ששון ושמחה. ותחננו בהם חכמה בינה ודעת מאתך. ונהיה מדובקים בתלמוד תורה. ותשלח ברכה והצלחה והרווחה בכל מעשנו. ותפתח לנו ולכל ישראל אחינו שערי אורה. שערי אהבה ואחווה. שערי ברכה. שערי בינה. שערי גדולה. שערי גילה. שערי דעת. שערי הוד והדר. שערי הרווחה והצלחה. שערי ועד טוב. שערי ותרנות. שערי זכיות. שערי חרות. שערי חכמה. שערי חסדה. שערי חיים טובים. שערי חן וחסד. שערי טובה. שערי ישועה. שערי כלכלה. שערי למוד תורה לשמה. שערי סוון טוב. שערי נדיבות. שערי נעימות. שערי סמיכה. שערי עזרה. שערי עושר. שערי פדות. שערי פרנסה טובה. שערי צדקה. שערי צהילה. שערי צמח. שערי קוממיות. שערי קירון פנים. שערי רפואה שלימה. שערי רצון. שערי רחמים. שערי שלום. שערי שלוה. שערי תשובה. שערי תורה. שערי תפלת. שערי תשועה. תודיענו ארח חיים שובע שמחות את פניך נעימות בימינך נצח. יהיו לרצון וכו':

ביום ראש חדש

א) ביום ר"ח מתפללים כשאר ימים ומזכירים יעלה ויבוא בעבודה, ואחר החזרה קוראים הלל בדילוג מבלי ברכה לא בתחלה ולא בסוף. ב) ההלל צריך לקראו מעומד, ואפילו לסמוך עצמו לכותל אסור. אי"כ הוא זקן או חולה. ג) הימים

שגומדים בהם ההלל סימנם בכטיח והם בי ימים ראשונים של ססח, בי ימים של שבועות, טי ימים של סוכות, ח' ימי חנוכה, והם כ"א יום וסימנם אך צדיקים יודו לשמך. (ד) בימים שגומרים ההלל, גם היחיד צריך לברך בתחלה ובסוף.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְגַמּוֹר אֶת הַהֲלֵל:

אֱלֹהֵינוּ הֵלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה הֵלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה: יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרָךְ:

מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מִמְּזֶרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־מְבֹאֵז מִהַלָּל

שֵׁם יְהוָה: רַם עַל־כָּל־גּוֹיִם יְהוָה עַל

הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: מִי כִּיהוָה מִי אֱלֹהֵינוּ

לְשַׁבֵּת: הַמְשִׁפִּילֵי לְרֵאוֹת בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ: מְקִימֵי

מַעַפְרֵי דַל מְאַשְׁפֵּת יָרִים אֲבוֹן: לְהוֹשִׁיבֵי עִם־

נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ: מוֹשִׁיבֵי וְעֹקְרֵת תְּבִיט

אִס־הַבָּנִים שְׂמֵחָה הֵלְלוּהָ:

בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לַעֲזוֹ:

הֵיטָה יְהוָה לְקַדְּשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מִמְשָׁלוֹתָיו:

הַיָּם רָאָה וַיִּגַּם הַיָּרְדֵן יִסַּב לְאַחֹר: הַהָרִים רָקְדוּ

כְּאִילָיִם גְּבָעוֹת כְּבְנֵי־צֹאן: מִה־לֶּךְ הַיָּם כִּי תִגּוֹס הַיָּרְדֵן

תִּסַּב לְאַחֹר: הַהָרִים תִּרְקְדוּ כְּאִילָיִם גְּבָעוֹת כְּבְנֵי־

צֹאן: מִלִּפְנֵי אֲדוֹן חוֹלֵי אָרֶץ מִלִּפְנֵי אֱלֹהֵי יַעֲקֹב:

הַהֲפִכֵי הַצּוֹר אֲגַם־מַיִם חֲלָמִישׁ לְמַעַיְנו־מַיִם:

(א) תהלים קי"ג. (ב) שם קי"ד.

قوانین هلال (مدح ویژه)

- ۱- در روز اول ماه، تقیلا را مانند سایر ایام می‌خوانند و در لحن بعد از **777**، **777** را ذکر می‌کنند و پس از بازگشت لحن توسط صالح صیور هلال به صورت مختصر و بدون براخی اول و آخر آن خوانده می‌شود.
- ۲- هلال را باید به صورت ایستاده و بدون تکیه به جسمی خواند؛ مگر اینکه فرد بیمار یا مسن باشد.
- ۳- در ایام زیر هلال به صورت کامل با براخا خوانده می‌شود: * دو روز اول پسخ، * دو روز شاوووعوت، * نه روز سوکا و شمنی عصرت، * هشت روز حنوگا.
- ۴- فردی که به تنهایی تقیلا می‌خواند نیز در ایامی که هلال به صورت کامل خوانده می‌شود، در ابتدا و آخر هلال براخا می‌گوید.

777 متبارک هستی تو ای خدا، خالق ما، پادشاه عالم که ما را با فرمان‌هایش مقدس

فرمود و ما را دستور داد تا هلال (مزامیر ویژه تسبیح و شکرگزاری) را کامل بخوانیم.

777 مدح بگویند خدا را، ای بندگان خدا تسبیح بخوانید، نام خدا را تمجید گویند. نام خداوند از حال تا ابد متبارک باد. از طلوع آفتاب تا غروب آن نام خداوند مورد تمجید است. خداوند بر تمام ملتها، متعال و جلالش فوق آسمانهاست. کیست مانند خداوند، خدای ما که بر اعلیٰ علیین نشسته است. (با این وجود) نظرش را پایین می‌اندازد تا بر آنچه در آسمانها و زمین است نظارت نماید. مسکین را از خاک بلند می‌کند، فقیر را از مزبله برمی‌افزاید، تا او را با بزرگان، بزرگان قوم خویش، بنشانند. زن نازا را به مادر فرزندان شاد تبدیل می‌سازد، خدا را مدح بگویند.

777 در هنگام خروج بنی‌اسرائیل از مصر، خاندان یعقوب از قوم اجنبی زبان. یهودا مقدس او بود و زمین مقدس محل سلطنت او. دریا این را دید و گریخت و رود اردن به عقب برگشت. کوه‌ها مثل قوچها، تپه‌ها مثل بره‌ها به جست و خیز درآمدند. ای دریا تو را چه شد که گریختی و ای رود اردن که به عقب برگشتی. - شما را چه شد- ای کوه‌ها که مثل قوچ‌ها و ای تپه‌ها که مثل بره‌ها به جست و خیز درآمدید؟ ای زمین از حضور خداوند، از حضور خدای یعقوب متزلزل شو. که صخره را به دریاچه آب و سنگ خارا را به چشمه آب تبدیل می‌کند.

בימים שאין גומרים את ההלל מדלגין זה :

א) לֹא לָנו יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ לֹא לָנו כֵּן לְשִׁמְךָ תֵּן כְּבוֹד עַל־חַסְדֶּךָ
עַל־אַמְתֶּךָ: לָמָּה יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם אִי־הוּא אֱלֹהֵיהֶם: וְאֵלֵינוּ
בְּשָׁמַיִם כָּל־אֲשֶׁר־חָפֵץ עָשָׂה: עֲצִיבֵיהֶם בְּסֶפֶר תְּהִיב מַעֲשֵׂה יְדֵי
אָדָם: פְּהַלְתָּם וְלֹא יִדְבְּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ: אֲזַנַּיִם לָהֶם
וְלֹא יִשְׁמְעוּ אֶף לָהֶם וְלֹא יִרְחִיזוּ: יְדֵיהֶם וְלֹא יִמְשִׁיזוּ בְּגִלְיָהֶם
וְלֹא יִתְלַכּוּ לֹא־יִהְיוּ בְּגִרוֹנָם: כְּמוֹתָם יִהְיוּ עֹשִׂיהֶם כָּל־אֲשֶׁר־בְּמִטַּח
כְּדָם: יִשְׂרָאֵל בְּמִטַּח בִּיהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ עֲזָרָם וּמְנַנֵּם הוּא: בֵּית אֱהֱרָ
בְּמִטַּח בִּיהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ עֲזָרָם וּמְנַנֵּם הוּא: יִרְאֵן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ

בְּמִטַּח בִּיהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ עֲזָרָם וּמְנַנֵּם הוּא: ע"כ

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ זִכְרָנוּ יִבְרַךְ יִבְרַךְ אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל
יִבְרַךְ אֶת־בֵּית אֱהֱרָן: יִבְרַךְ יִרְאֵן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
יֵאָדָוְנָהּ הַקְטָנִים עִם־הַגְּדֹלִים: יִסַּף יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ עַל־יְכוֹנֵם
עַל־יְכוֹנֵם וְעַל־בְּנֵיכֶם: בְּרוּכִים אַתֶּם לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ
עָשָׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ
וְהָאָרֶץ נָתַן לְבְנֵי־אָדָם: לֹא־הִמַּתִּים יְהַלְלוּ־יָהּ וְלֹא
כָּל־יִרְדֵי דוּמָה: וְאַנְחָנוּ וְנִבְרַךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־
עוֹלָם הַלְלוּ־יָהּ:

בימים שאין גומרים את ההלל מדלגין זה :

ב) אֶהְבֵּתִי כִּי־יִשְׁמַע יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָוְנָהּ אֶת־קוֹלִי תַחֲנוּנָיו: כִּי־הִטָּה
אֲזַנִּי לִי וּבִימֵי אֶקְרָא: אֶפְפוּנִי וְחִבְלֵי־מָוֶת וּמִצְרַי שְׁאוּל

א) תהלים קט"ו. ב) שם קט"ו.

در ایامی که هلال کامل خوانده نمی‌شود پاراگراف زیر را بخواند

לא לנו نه بخاطر ما خداوند، نه بخاطر ما بلکه به سبب احسانت و بخاطر حقیقت خود، نامت را جلال ده. چرا امت‌ها بگویند که خدای ایشان الآن کجاست. در حالیکه خدای ما در آسمانهاست. آنچه را که اراده نماید، انجام می‌دهد. بت‌های آنها نقره و طلاست، ساخته دستهای انسان. آنها دهان دارند ولی سخن نمی‌گویند، چشمها دارند ولی نمی‌بینند. آنها را گوشه‌است ولی نمی‌شنوند، بینی دارند ولی نمی‌بویند. دست‌ها دارند ولی لمس نمی‌کنند، پاها دارند ولی راه نمی‌روند، با گلوی خود سخن نمی‌گویند. سازندگانشان و هر که به آنها توکل کند، مثل آنها باشند. ای (بنی) اسرائیل به خدا توکل نما، او یاری‌دهنده و حامی ایشان است. خاندان هارون بر خداوند توکل نمایند، او یاری‌دهنده و حامی ایشان است. ای ترسندگان خداوند، بر خداوند توکل نمایید، او یاری‌دهنده و حامی ایشان است.

אזכרנו خداوند ما را به یاد آورده برکت می‌دهد، خاندان (بنی) اسرائیل را برکت خواهد داد، خاندان هارون را برکت خواهد داد. ترسندگان خداوند را چه کوچک و چه بزرگ برکت خواهد داد. خداوند بر شما خواهد افزود، بر شما و بر فرزندان شما. شما بدرگاه خداوند، آفریننده آسمانها و زمین متبارک هستید. آسمانها، آسمانهای خداوند است و اما زمین را به بنی‌آدم عطا نمود. نه مردگان مدح خدا را می‌گویند نه تمام آنانیکه به خاموشی فرو می‌روند. لیکن ما خداوند را از حال تا به ابد متبارک خواهیم خواند، مدح بگویید خدا را.

در ایامی که هلال کامل خوانده نمی‌شود پاراگراف زیر را بخواند

אהבת دوست دارم که خداوند صدا و التماسهای مرا بشنود. چونکه سمع مبارکش را به من متمایل کرده است، پس در ایام حیاتم، او را صدا خواهم زد. دردهای مرگبار مرا احاطه کردند و تنگی‌های گور مرا یافتند، (اگر) رنج و غم پیدا کنم.

מִצְאוֹנֵי צָרָה וַיִּגְזַן אֶמְצָא: וּבְשֵׁם יְהוָה יִתְחַדְּשׁוּ אֲקַרְא אֲנִי
 יְהוָה יִתְחַדְּשׁוּ מִלְּמַד גִּפְשִׁי: מִנּוֹן יְהוָה יִתְחַדְּשׁוּ וְצַדִּיק וְאֵלֵינוּ
 מִרְחָם: שֹׁמֵר פְּתָאִים יְהוָה יִתְחַדְּשׁוּ וְלִי יְהוָה שׁוֹבֵן
 גִּפְשִׁי לְמַנְחֵיכִי כִּי יְהוָה יִתְחַדְּשׁוּ נְפֶלְעֵיכִי: כִּי חֲלַצְתָּ וּגְפְשִׁי
 מִמָּוֶת אֶת־עֵינֵי מַדְמַעָה אֶת־דַּגְלֵי מַדְחֵי: אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְהוָה
 יִתְחַדְּשׁוּ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים: הַיְאֻמְנֵתִי כִּי אֲבַרְךָ אֲנִי עֲנִיתִי מֵאֵד: אֲנִי
 אֲמַרְתִּי בְּחַפְזִי כִּלְהָאֵדָם כּוֹב: ע"כ

מִה־אֲשִׁיב לִיהוָה יִתְחַדְּשׁוּ כָּל־תַּגְמוּלוֹהֵי עָלַי: כּוֹס־
 יִשׁוּעוֹת אֲשֶׁא וּבִשְׁם יְהוָה יִתְחַדְּשׁוּ אֲקַרְא: נְדָרֵי
 לִיהוָה יִתְחַדְּשׁוּ אֲשֶׁלֶם נְגִדָה־נָא לְכָל־עַמּוֹ: יִקַּר
 בְּעֵינַי יְהוָה יִתְחַדְּשׁוּ הַפְּוֹתָה לַחֲסִידָיו: אָנָּה יְהוָה
 יִתְחַדְּשׁוּ כִּי־אֲנִי עַבְדְּךָ אֲנִי עַבְדְּךָ בֶן־אֲמָתְךָ פֶּתַחַת
 לְמוֹסְרֵי: לֶךְ־אֲזַכָּח זִכַּח תּוֹדָה וּבִשְׁם יְהוָה יִתְחַדְּשׁוּ
 אֲקַרְא: נְדָרֵי לִיהוָה יִתְחַדְּשׁוּ אֲשֶׁלֶם נְגִדָה־נָא לְכָל־
 עַמּוֹ: בְּחַצְרוֹת | בֵּית יְהוָה יִתְחַדְּשׁוּ בְּרִזְכּוֹכֵי
 יְרוּשָׁלַם הַלְלוּיָהּ:

(א) הִלְלוּ אֶת־יְהוָה יִתְחַדְּשׁוּ כָּל־גּוֹיִם שִׁבְחוּהוּ כָּל־
 הָאֲמִים: כִּי גָבַר עָלֵינוּ | חֶסֶדוֹ וְאַמְרַת־
 יְהוָה יִתְחַדְּשׁוּ לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(ב) הוֹדְנוּ לִיהוָה יִתְחַדְּשׁוּ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ:

(א) חהלים קי"ז. (ב) שם קי"ח

با این وجود نام خدا را می‌خوانم، تنها اینکه خدایا، جانم را رهایی ده. خداوند رئوف و عادل است و خدای ما رحم می‌کند. خداوند ساده‌دلان را محافظت می‌کند، من ذلیل شده‌ام ولی او مرا نجات خواهد داد. ای جان من به آسایش خود برگرد زیرا خداوند به تو احسان نموده است. زیرا جان مرا از مرگ خلاصی دادی، چشمانم را از اشک و پاهایم را از لغزیدن. بحضور خداوند، سالک خواهم بود مادامی که در سرزمین‌های زندگان هستم. ایمان داشتم که (بدرگاه خداوند) سخن می‌گویم حتی که بسیار بیچاره شده‌ام. در حالت پریشانی خود گفتم، جمع آدمیان دروغ‌گویند.

מה אשיב در مقابل همهٔ احسانهایی که خدا به من نموده است چه چیزی به درگاه او ادا نمایم؟ پیالهٔ نجات را بلند کرده و بنام خداوند خواهم خواند. نذرهایم را به درگاه خداوند در حضور تمامی قوم او ادا خواهم نمود. در نظر خداوند گران است مرگ (فرستادن) برای نیکوکارانش. تنها دارم خدایا، که من بندهٔ تو باشم، من بندهٔ تو، کنیززادهٔ تو باشم، تو (که) بندهای مرا گشودی. به درگاه تو قربانی‌های تشکر ذبح خواهم کرد و نام خداوند را خواهم خواند. نذرهایم را به درگاه خداوند در حضور تمامی قوم او ادا خواهم نمود. در صحن‌های خانهٔ خداوند، در میان تو ای اورشلیم، مدح بگویند خدا را.

הללו ای امته، خداوند را مدح بگویند، ای جمیع ملت‌ها او را تسبیح بخوانید. زیرا که رحمت او بر ما بسیار گشت و حقیقت (قول) خداوند جاودانه می‌باشد، مدح بگویند خدا را.

יְהוָה بدرگاه خداوند سپاس گویند چون خوب است زیرا احسان او ابدی است.

לראש חדש

שמו

יֹאמְרוּ-נָא יִשְׂרָאֵל
יֹאמְרוּ נָא בֵּית-אֱהֱלֹן
יֹאמְרוּ נָא יִרְאֵי יְהוָה^{יאהרונתי}
מִן-הַפֶּצֵר קִרְאתִי יְהוָה עָנְנִי בְּמִרְחַב יְהוָה^{יאהרונתי}
לִי לֹא אִירָא מִה־יַּעֲשֶׂה לִּי אָדָם יְהוָה^{יאהרונתי}
לִי בַעֲזָרִי וְאֲנִי אֶרְאֶה בְּשִׁנְאֵי טוֹב לַחֲסוֹת בִּיהוָה^{יאהרונתי}
מִבְּטַח בְּאָדָם טוֹב לַחֲסוֹת בִּיהוָה^{יאהרונתי} מִבְּטַח
בְּנִדְבִיבִים פְּלִגְנוֹם סִבְבוֹנֵי בְּשֵׁם יְהוָה^{יאהרונתי} כִּי
אֲמִילָם סִבְבוֹנֵי גַם-סִבְבוֹנֵי בְּשֵׁם יְהוָה^{יאהרונתי} כִּי
אֲמִילָם סִבְבוֹנֵי-כְדָבָרִים דַּעְכוּ פֶּאֶשׁ קוֹצִים בְּשֵׁם
יְהוָה^{יאהרונתי} כִּי אֲמִילָם דָּחָה דְחִיתָנִי לְנַפְל וְיְהוָה^{יאהרונתי}
^{יאהרונתי} עֲזָרְנִי עֲזֵי וּזְמַרְתָּ יְהוָה וְיִהְיֶה-לִּי לִישׁוּעָה קוֹל
רָפָה וְיִשׁוּעָה בְּאֱהֱלֵי צִדִּיקִים יְמִין יְהוָה^{יאהרונתי} עֲשֵׂה
חַיִּל יְמִין יְהוָה^{יאהרונתי} רוֹמְמָה יְמִין יְהוָה^{יאהרונתי}
עֲשֵׂה חַיִּל לֹא-אֲמוֹת כִּי-אֲחִיָּה וְאֶסְפֹּר מֵעֲשֵׂי יְהוָה
יִפֹּר יִסְרְנֵי יְהוָה וְלִמּוֹת לֹא נִתְּנֵנִי פֶתְחוּ-לִי שַׁעֲרֵי-
צֶדֶק אֲבֹא-בָם אוֹדָה יְהוָה וְהִשְׁעַר לִיהוָה^{יאהרונתי}
צִדִּיקִים יָבֹאוּ בּוֹ אוֹדֶה כִּי עֲנִיתָנִי וְתִהְיֶה-לִּי לִישׁוּעָה
אוֹדֶה אֲבֵן מֵאִסּוֹ הַבּוֹנִים הִרְתָּה לְרֹאשׁ פְּנֵה אֲבֵן מֵאֵת
יְהוָה^{יאהרונתי} הִרְתָּה זֹאת הִיא נִפְלְאוֹת בְּעֵינֵינוּ סֵאת

اینک (بنی) اسرائیل بگوید که احسان او ابدی است.

اکنون خاندان هارون بگویند که رحمت او ابدی است.

الآن ترسندگان خداوند بگویند که نیکی او ابدی است.

מן המצור از تنگنا خداوند را صدا زدم، خدا مرا با رهایی، اجابت فرمود. خداوند با من است، نخواهم ترسید، آدمی با من چه خواهد کرد. خداوند با من و با یاوران من است پس من شکست دشمنانم را خواهم دید. به خدا پناه بردن بهتر از توکل نمودن به آدمیزاد است. به خداوند پناه بردن بهتر از توکل نمودن به افراد بخشنده و خیرخواه است. تمام امت‌ها مرا احاطه کردند ولی (با توکل) بنام خدا آنها را نابود خواهم ساخت. مرا احاطه کرده و دور مرا گرفتند لیکن (با توکل) بنام خدا آنها را نابود خواهم ساخت. مثل زنبورها مرا احاطه کردند (ولی یکباره) چون آتشِ خاژها خاموش شدند، زیرا (با توکل) بنام خدا، آنها را نابود می‌سازم. (ای دشمن) بر من سخت هجوم آوردی تا بیفتم لیکن خدا مرا یاری نمود. خداوند قوت و مورد مدح من است و برای من عامل نجات شد. آواز شادمانی و نجات در خیمه‌های عادلان بلند است، یمین (توان) خداوند قدرت‌نمایی می‌کند. یمین خداوند رفیع و پیروز است، یمین خداوند قدرت‌نمایی می‌کند. من نخواهم مرد بلکه زنده خواهم ماند تا اعمال خداوند را تعریف نمایم. خداوند مرا به شدت تنبیه نمود لیکن مرا بدست مرگ نسپرد. دروازه‌های عدالت را بر روی من بگشاید تا به آنها داخل شده، خدا را سپاس گویم. دروازه (خانه) خدا اینست، عادلان به آن داخل خواهند شد. تو را شکر می‌گویم زیرا که مرا اجابت فرموده و باعث نجات من شدی. سنگی را که معماران خوار شمرده، رد کردند سنگ اصلی پایه بنا گردید. از جانب خداوند اینچنین شد و این در نظر ما عجیب و شگفت‌انگیز است.

שם ראש חדש

וְהַיּוֹם עֲשֵׂה יְהוָה יִאֲהוֹנֵה נְגִילָה וְנִשְׁמְחָה בּוֹ: זח

אָנָּה יְהוָה יִאֲהוֹנֵה הוֹשִׁיעָה נָּא: אנה

אָנָּה יְהוָה יִאֲהוֹנֵה הַצְּלִיחָה נָּא: אנה

בְּרוּךְ הוּא בְּשֵׁם יְהוָה יִאֲהוֹנֵה בְּרַכְנוּכֶם מִפֶּיַת

יְהוָה יִאֲהוֹנֵה: ברוך אל | יְהוָה יִאֲהוֹנֵה וַיֵּאָר

לָנו אִסְרוּחַג בַּעֲבַתִּים עַד קַרְנֹת הַמִּזְבֵּחַ: אֵל אֱלֹ

אֲתָה וְאוֹדֶה אֱלֹהֵי אֲרוֹמְמֶךָ: אֵלֵי הוֹדוּ לַיהוָה יִאֲהוֹנֵה

פִּי-טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: הוֹדוּ

בימים שאין גומרים את ההלל מדלגין זה:

יְהַלְלוּהָ יְהוָה יִאֲהוֹנֵה אֱלֹהֵינוּ כָּל-מַעֲשֵׂיהָ וְחִסְדֵיהָ וְצַדִּיקִים

עוֹשֵׂי רְצוֹנָה וְעַמָּה בֵּית יִשְׂרָאֵל כָּל־כָּל־בְּרָנָה יוֹדוּ וַיְבָרְכוּ

וַיִּשְׁבְּחוּ וַיִּפְאָרוּ אֶת שֵׁם כְּבוֹדָהּ. כִּי לָהּ טוֹב לַיהוּדוֹת. וְלִשְׁמָהּ

נְעִים לְאִמְרָהּ. וְעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אֲתָה אֵל:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יִאֲהוֹנֵה מְלַךְ מְהֻלָּל בַּתְּשֻׁבָּה. אָמֵן:

ואו' חזון קדיש תתקבל (דף קסד) ובחנוכה בחול או' חצי קדיש.

לשמירה טוב לומר פסוק זה אחר ההלל ג' פעמים

א) וְאַבְרָהָם וְיִצְחָק בָּא בַּיָּמִים וַיְהוָה יִאֲהוֹנֵה בְּרַךְ אֶת-

אַבְרָהָם בְּכָל: ויכוין (ובְּרַךְ) ויאמר, ישמרני ויחיני,

כן יהי רצון מלפניך אלהים חיים ומלך עולם אשר בידו נפש כל חי אכיר:

וקודם שיוציאו ס"ח או' יהי ה' אלהינו וכו', כמו בשחרית של חול. ובעת הוצאת ס"ח נוהגים לומר בריך שמי' (דף רצו).

ויש נוהגים לומר גם יהי רצון זה

יְדֵי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וַפְּחַד יִצְחָק אַבִּיר יַעֲקֹב אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְאֱלֹהֵי הָאָרֶץ. שְׁתֵּהא שְׁעָה זֹו שְׁעַת רַחֲמִים לְקַבֵּל תְּפִלּוֹתֵינוּ

(א בראשית כ"ד).

این روزی است که خداوند معین نموده است تا در آن وجد و شادی نمایم.

خداوندا ، تمنا داریم اینک ما را نجات ده.

خداوندا ، تمنا داریم اینک ما را کامیاب گردان.
مبارک باد آنکه بنام خداوند می آید، شما را از خانه خداوند برکت می دهیم. خداوند قادر است و به ما روشنایی بخشید، قربانی جشن را با طنابها تا زمان تقدیم خورش بر گوشه های قربانگاه ببندید. تو خدای من هستی پس تو را شکر می گویم، خدای من تو را متعال می خوانم. بدرگاه خداوند سپاس گوئید، زیرا که نیکوست چون احسان او ابدی است.

در ایامی که هلال کامل خوانده نمی شود پاراگراف زیر را بخواند.

יהללך ای خدا خالق ما همه مخلوقات تو را حمد می گویند. نیکوکارانت و عادلانی که رضایت تو را انجام می دهند و خاندان اسرائیل همگی با ترنم، سپاس بجا آورده و نام عزتمند تو را مبارک می خوانند، تسبیح می گویند و می ستایند، زیرا سپاسگزاری بدرگاه تو نیکوست و بنام تو سرود گفتن، خوش است. و از ازل تا ابد تو خدا هستی. تو ای خداوند، پادشاه معدوح با تسبیحات مبارک هستی. آمین.

شالیح صیور قدیش تیتقبل می گوید در ایام خنوکا بجز روز شبات قدیش لیللا گفته می شود.

خوب است که پس از هلال جمله زیر را سه مرتبه بخواند:

ואברהם اوراهام (حضرت ابراهیم) پیر و سالخورده گردید و خداوند اوراهام را در

هر مورد برکت داد. (نام مقدس ذکر شده را فقط در فکر بگرداند و بگوید):

اینچنین مقرر گردد که خدای جاوید و پادشاه جهان که جان هر ذی حیاتی در اختیار اوست، مرا حفظ نموده و زندگی ام را استمرار بخشد آمین ، امید اینکه اینچنین رضای درگاه حق باشد.

قبل از بیرون آوردن سفرتورا از هخال رسم است که مانند روز شبات متن **לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ** (صفحه ۲۹۲) را می خوانند. در ایام روش خودش و وسط موعد پس از قرانت تورا فصول **אֲשֶׁר** (صفحه ۱۲۰ به بعد) **אֲשֶׁר** **לְפָנֶיךָ** ، **בְּיַד** ، **יְעֲקֹב** ، **שִׁיר** **הַמַּעֲלֹת** ، سرود مخصوص هر روز هفته (قبل از خواندن سرود هر روز فقط **הַיּוֹם יוֹם** " **בְּשִׁבְתְּךָ קָרָשׁ** گفته می شود و ادامه عبارت **הַיּוֹם יְיָ אֱלֹהֵינוּ** ... خوانده نمی شود.) و **הַיּוֹם יְיָ** را می خوانند و پس از بازگرداندن سفر تورا به هخال، شالیح صیور قدیش لیللا می گوید و سپس تغیلین ها را باز کرده و لحش موساف (روش خودش یا موعد) را می خوانند. پس از موساف، **הַיּוֹם** خوانده و خزان قدیش تیتقبل می گوید و در روش خودش **לְפָנֶיךָ** **אֲשֶׁר** و در وسط موعد میزور مخصوص موعد (صفحه ۳۶۹ به بعد) بعد قدیش یپه لیللا و قسمت **קָרָשׁ** (صفحه ۱۳۷ به بعد) تا آخر تغیللا خوانده می شود.

לראש חדש

ששט

לפניך ברצון להיות מיין נוקבין לעורר אהבת דודים למעלה. איש יחד פני רעהו, ויתרכה השפע בכל העולמות, ובכוח סגולת חפלתנו האירה פניך במשפט האורים והיו למאורות על כסא דוד ועל ממלכתו להכין אותה ולסעדה במשפט ובצדקה. ששון ושמחה ימצא בה. עד יצא כנגה צדקה וכארץ תוציא צמחה וכגנה זרועיה תצמיח. ותרום ותנשא עד היות ליות חן לראש שני מלאכים ככתר אחד. ומזיו השפע ההוא יושפע עלינו לנו בני מלכים בני דחל אמנו שפע ישועה ורחמים על גרין. לכונן את לבבנו לאהבה וליראה את שמך יראת הרוסמות ולעבדך באמת אנחנו זורענו זרע זרענו. והיה נא לצור מעוז לשני כלאיך הקדושים שרי החסד והגבורה מליצי יושר על עם בחירך כהיום הזה לעמוד נגד ס"ם הרשע המשטין עלינו וצמא למים גנובים ולדם נקיים. וכרב גאונך תהרום קמיד. תזרם ורוח תשאם. ונרצה נא לפניך שיח שפתותינו בחפלתנו היום דוגמת קרבן השעיר להפיץ עוזו המקטרג מעלינו. ויהא החדש הזה סוף וקץ לכל צרותינו. תחלה וראש לפדיון נפשנו. אהבת עולם תביא לעמך עדת סגולתך וברית אכות לבנים תזכור. והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל כשר להשתחות מול הדרת כבודך בירושלים. ואת צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך. יראו עינינו ויגל כבודנו. ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה. והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד: עשה למען שמך. עשה למען ימינך. עשה למען תורתך. עשה למען קדושתך. ולמען קדושת י"ב צרופי שמות הוי"ה וי"ב צרופי שמות אהי"ה המאירים בי"ב ראשי חדשים. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי: ויהי נעם ה' אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו: ואני תפילתי לך ה' עת רצון אלהים כרב חסדך ענני באמת ישעך: (ג' מעמים)

ואומר החזן ברוך המקום וכו', וקורין ד' גברי בפי פנחס, כהן קורא עד תמיד. לוי חוזר פ' ואמרת וקורא עד ההין, שלישי קורא עד ונסכה, רביעי גומר הקריאה.

(א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: צוֹ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קִרְבְּנִי לַחֲמִי לְאֲשֵׁרִים נִיחָחִי תִשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב

(ב) כפדבר כ"ח

(כד)

قوانین حنوکا

- ۱- از ۲۵ کیسلو به مدت ۸ روز جشن حنوکا برگزار می‌گردد. در این ایام مجالس عزاداری و تعینت نمی‌گیرند و به زیارت قبور نمی‌روند. ولی قوانین عزاداری اجرا می‌گردد. در این جشن کارکردن مجاز می‌باشد. رسم است که زنان در نیم‌ساعت اول روشن نمودن چراغهای حنوکا کار نمی‌کنند.
- ۲- چراغ حنوکا را نزدیک به در ورودی ساختمان از سمت چپ شخص وارد شونده قرار می‌دهند تا مزوزا در سمت راست و چراغ حنوکا در سمت چپ فرد وارد شونده قرار گیرد. چراغ حنوکا را در ارتفاع ۲۴ تا ۸۰ سانتیمتری از سطح زمین قرار می‌دهند. اگر چراغ را بالاتر از ۹/۶ متر از سطح زمین قرار دهد انجام وظیفه نموده است.
- ۳- شمع‌ها را از راست به چپ چیده و از چپ به راست (شمع جدید) روشن می‌نمایند. شب اول یک شمع روشن نموده و به ترتیب هر شب یک شمع اضافه می‌گردد.
- ۴- در کنیسا در صورت حضور حداقل ۱۰ نفر (مرد یا زن بالغ) چراغ حنوکا را در سمت جنوب قرار داده و چراغها را از شرق به غرب روشن می‌نمایند.
- ۵- لازم است که چراغ یا شمع حنوکا حداقل به مدت ۳۰ دقیقه روشن بماند. بنابراین قبل از روشن نمودن آنها دقت نماید که روغن چراغ یا اندازه شمع برای روشن ماندن به این مدت کافی باشد.
- ۶- نمی‌توان چراغ حنوکا را پس از روشن نمودن جابجا کرد. بنابراین اگر صاحب‌خانه بیمار است و نمی‌تواند نزد چراغ حنوکا بیاید، می‌تواند در جای خود براخاهای حنوکا را گفته و فرد دیگری به نیابت از او چراغها را در مقابل فرد بیمار کنار درب اتاق روشن نماید.
- ۷- ارجح است در صورت امکان چراغهای حنوکا را با روغن زیتون (مانند منورا) روشن نمود.
- ۸- زمان روشن نمودن چراغ حنوکا حدود ۱۵ دقیقه بعد از غروب آفتاب می‌باشد و ابتدا تفیلاوی عرویت را خوانده و سپس چراغها را روشن نماید. با فرا رسیدن این زمان خوردن وعده غذای کامل (771150) و حتی شروع به آموزش تورا مجاز نمی‌باشد تا چراغها را روشن نماید. اگر به علتی در روشن نمودن چراغ حنوکا تأخیر کرد تمام شب تا قبل از سپیده صبح (حدود ۱/۵ ساعت قبل از طلوع) می‌تواند چراغها را با براخا روشن نماید؛ ولی پس از آن چراغها را بدون براخا روشن نماید.
- ۹- برای فرد نایبنا، همسرش شمع‌های حنوکا را روشن می‌کند اگر مجرد است با پرداخت پول در خرید شمع حنوکای فرد دیگری شریک گردد.
- ۱۰- فردی که در کنیسا بر چراغ حنوکا براخا گفته، موظف به روشن نمودن چراغ حنوکا در منزل خود نیز می‌باشد و اگر فرد دیگری با او در خانه حضور ندارد فقط براخای " לְהַדְלִיק יָרַח חֲנֻכָּה " را می‌گوید.
- ۱۱- هرگونه استفاده از چراغ حنوکا طی ۳۰ دقیقه اول ممنوع می‌باشد.
- ۱۲- در روز جمعه، در صورت امکان ابتدا مینحای جماعتی خوانده، سپس چراغ حنوکا را (تقریباً یک ربع قبل از غروب آفتاب) روشن نموده و بعد خانم خانه شمع شبات را روشن نماید.
- ۱۳- در پایان شبات، در کنیسا ابتدا براخای شمع حنوکا را گفته و سپس مراسم هوندلا (قیدوش شب یکشبات) را انجام می‌دهند. ولی در خانه ابتدا هوندلا گفته و سپس شمع حنوکا را روشن نماید.
- ۱۴- در هر شب شمع اضافهای بنام «شماش» روشن نموده و در خارج ردیف شمع‌های حنوکا قرار می‌دهند تا اگر سهواً از نور چراغها استفاده نمود از نور شمаш باشد.
- ۱۵- لازم است همه افراد خانواده در هنگام براخا و روشن نمودن شمعها در کنار آنها بایستند.
- ۱۶- پس از گفتن براخاها و روشن نمودن اولین چراغ، متن הַיְיָ אֱלֹהֵינוּ הַיְיָ אֱלֹהֵינוּ را بخوانند. می‌تواند روشن نمودن سایر چراغها را جهت تشویق و تربیت به فرزندان که به سن تربیت رسیده‌اند (بالتر از ۷-۶ سال) بسپارد.

ראש חדש

שע

לִי בְמוֹעֵדוֹ: וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה כְּבָשִׂים
בְּגֵר־שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תְּמִיד: לֹא אֶת־הַבְּכֹשׁ אֶחָד
תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר וְאֵת הַבְּכֹשׁ הַשְּׁנַיִ תַּעֲשֶׂה גֵזַן הָעֲרֵבָיִם: וְעֹשִׂי־רִית
הָאִיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן קִתְיֹת רְבִיעֵת הֶהָן: יִשְׂרָאֵל
עֹלֹת תְּמִיד הַעֲשֶׂה בַבֶּרֶךְ סִיעֵי לְרֵיחַ נִיחֻם אִשָּׁה לַיהוָה: וְנִסְכּוֹ
רְבִיעֵת הֶהָן לַבְּכֹשׁ הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ הַסֶּדֶךְ נִסְכַּד שֶׁכֶר לַיהוָה: וְאֵת
הַבְּכֹשׁ הַשְּׁנַיִ תַּעֲשֶׂה גֵזַן הָעֲרֵבָיִם בְּמִנְחַת הַבֶּקֶר וְנִסְכּוֹ תַּעֲשֶׂה
אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֻם לַיהוָה:

וּבַיּוֹם הַשֶּׁבֶת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּגֵר־שָׁנָה תְּמִימִם וְשְׁנַיִ עֹשֵׂר־נִים סֹלֶת
מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלֹת שֶׁבֶת בְּשֶׁבֶתוֹ עַל־עֹלֹת
הַתְּמִיד וְנִסְכָּה: רַב־עֵי

וּבְרֵאשִׁי חֲדָשֵׁיכֶם תִּקְרִיבוּ עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּגֵר־בֶּקֶר שְׁנַיִם
וְאַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּגֵר־שָׁנָה שְׁבַע תְּמִימִם: וְשֹׁלֶשֶׁה
עֹשֵׂר־נִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לֶפָר הָאֶחָד וְשְׁנַיִ עֹשֵׂר־נִים
סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְאֵיל הָאֶחָד: וְעֹשֶׂר־ן עֹשֵׂר־נִים סֹלֶת מִנְחָה
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לַבְּכֹשׁ הָאֶחָד עֹלָה רֵיחַ נִיחֻם אִשָּׁה לַיהוָה: וְנִסְכֵיהֶם
חֲצִי הֶהָן יִהְיֶה לֶפָר וְשִׁלִּישָׁתָּה הֶהָן לְאֵיל וְרְבִיעֵת הֶהָן לַבְּכֹשׁ
גֵזַן וְאֵת עֹלֹת חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ לְחֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה: וְשֹׁעִיר עֲזִים אֶחָד
לְחִטָּאת לַיהוָה עַל־עֹלֹת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ:

ואומר חצי קדיש.

אח"כ או' אשרי, ובא לציון, בית יעקב, שיר המעלות, שיר של אותו יום,
(כשיאמר היום יום פלוני בשיק לא יאמר השיר שהיו הלויים וכו'), הושיענו,
ויהללו שם ה' וגו' ומחזירין סית למקומו ואומר חצי קדיש, וחולצין התפילין
אחר אמירת הקדיש שאומרים אחר הושיענו ואח"כ מתפללין מוסף.

מוסף לר"ח חול ושבת שעא

(א) אֲדַנְי (יפסיק מעט) שִׁפְתַי תִּפְתָּחַ וּפִי יִגִּד תְּהַלְלֶךָ ;
בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
אֱלֹהֵי אַבְרָהָם. אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאַלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל
הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא. אֵל עֲלִיּוֹן. גּוֹמֵל חַסְדִּים
טוֹבִים. קוֹנֵה הַכֹּל. וְזוֹכֵר חַסְדֵי אֲבוֹת. וּמְבִיא גּוֹאֵל
לְבָנָי בְּגִיחָם לְמַעַן שְׂמוֹ בְּאַהֲבָה (יכוין למסור עצמו על קדוש השם);
מִלֶּךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן (כתיבת מגן יכוין שהיא מספר גים אל);
בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ (יהודנהי) (הר) מַגֵּן אַבְרָהָם:
אַתָּה גְּבוּר לְעוֹלָם אֲדַנְי. (יכוין רית שם אנלא) מְחַיֶּה מֵתִים
אַתָּה. רַב הַוְשִׁיעַ.

בְּקִיז מוֹרִיד הַחֶלֶל (ואם אמר משיב הרוח ולא נזכר עד שאמר בא"י חוזר לראש);
בְּחֹרֶף מְשִׁיב הַרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם (ואם אמר מוריד חסל אינו חוזר);
מְבַלְבֵּל חַיִּים בְּחַסֵּד. מְחַיֶּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים.
סוֹמֵךְ גּוֹפְלִים. וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמְתִיר
אֲסוּרִים. וּמְקִים אֲמוּנָתוֹ לִישְׁנֵי עֶפְרַי. מִי כְמוֹךָ
יִבְטֵא הַיֵּטֵב אֶת הָעֵיץ בְּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֵה לָךְ. מִלֶּךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמְצַמִּיחַ יְשׁוּעָה:

וּנְאֻמָּן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
מְחַיֶּה הַמֵּתִים: (יהודנהי)

(א) תחלים ג"ב

שעב מוסף לר"ח חול ושבת

בחזרת העמידה השייך אומר

פָּתַר יְתֵנוּ לָךְ יְהוָהנִי יֵאָהֳרֹנִי אֱלֹהֵינוּ מְלֹאכִים הַמִּנִּי מַעֲלָה
 (בשבת עם) וְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל קְבוּצֵי מִשְׁחָה יַחַד כָּלָם קִדְּשָׁה לָךְ
 יִשְׁלֹשׁוּ כְּדָבָר הָאָמֹר עַל יַד נְבִיאֶךָ א' וְקָרָא וְהָ אֱלֹהֵי וְאָמַר
 קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יְהוָהנִי יֵאָהֳרֹנִי יֵאָהֳרֹנִי צְבָאוֹת. מְלֹא כָל־
 הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

לשבת ור"ח

לראש חדש

כְּבוֹדוֹ מְלֹא עוֹלָם וּמִשְׁרָתוֹ שׂוֹאֲלִים
 אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ: לְעַמְתָּם
 מְשֻׁבְּחִים וְאוֹמְרִים ב' בְּרוּךְ כְּבוֹד־
 יְהוָהנִי יֵאָהֳרֹנִי מִמְּקוֹמוֹ: מִמְּקוֹמוֹ
 הוּא וַיִּפֶן בְּרַחֲמָיו לְעַמּוֹ הַמִּתְחַדִּים שְׁמוֹ
 עָרַב וּבִקֶּר בְּכָל יוֹם תְּסַדֵּד אוֹמְרִים
 סַעֲמִים בְּאַהֲבָה ג' שְׁמַע יִשְׂרָאֵל.

לְעַמְתָּם מְשֻׁבְּחִים וְאוֹמְרִים
 בְּרוּךְ כְּבוֹד־יְהוָהנִי יֵאָהֳרֹנִי
 יֵאָהֳרֹנִי מִמְּקוֹמוֹ: וּבְדַבְּרֵי
 קִדְּשׁ כְּתוּב לֵאמֹר. יִמְלֹךְ
 יְהוָהנִי יֵאָהֳרֹנִי לְעוֹלָם
 אֱלֹהֵיךָ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר
 הַלְלוּיָהּ:

יְהוָהנִי יֵאָהֳרֹנִי אֱלֹהֵינוּ יְהוָהנִי יֵאָהֳרֹנִי אֶחָד: בְּמַלְת אַחַד יִכְיֶן
 לְמִסּוֹר עֲצֻמוֹ עַל קְדוֹשׁ הַשֵּׁם הוּא אֱלֹהֵינוּ. הוּא אֲבִינּוּ. הוּא מְלַכְנוּ. הוּא
 מוֹשִׁיעֵנוּ. הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ וַיִּנְאַלְנוּ שְׁנִית. וַיִּשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו לְעֵינֵי כָל־
 חַי לֵאמֹר. הֵן נְאֻלְתִּי אֶתְכֶם אַחֲרִית כְּרֵאשִׁית לְהִיּוֹת לְכֶם לְאֵלִים.
 בְּאֵי יְהוָהנִי יֵאָהֳרֹנִי יֵאָהֳרֹנִי: וּבְדַבְּרֵי קִדְּשׁ כְּתוּב לֵאמֹר. ד' יִמְלֹךְ
 יְהוָהנִי יֵאָהֳרֹנִי לְעוֹלָם אֱלֹהֵיךָ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
 אַתָּה קְדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קְדוֹשׁ. וְקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם
 יְהַלְלוּךָ סְלָה: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָהנִי יֵאָהֳרֹנִי
 הָאֵל הַקְּדוֹשׁ:

א' ישעיה ו'. ב' יחזקאל ג'. ג' דברים ו'. ד' תהלים קמ"א

מוסף לר"ח חול ושבת שענ

לשבת וראש חדש

אתה יצרת עלמך מקדם. כלית
מלאכתך ביום השביעי.
בחרת בנו מכל האמות ורצית בנו
מכל הלשונות וקבשתנו במצותיך
וקבכתנו מלכנו לעבודתך. ושמוך
הגדול והקדוש עלינו קראת. ונתת
לנו יהוה אלהינו ^{יאהדונתי} אלהינו באהבה
שבתות למנוחה וראשי חודשים
לכפרה. ולפי שחטאנו לפניך
יהוה אלהינו ^{יאהדונתי} אלהינו ואלהי
אבותינו. חרקה עירנו ושמים
מקדשנו. ונלה יקרנו. ונפול כבוד
מבית חינו. ואין אנחנו יכולים
להגריב לפניך קרבן. ולא כהן
שיכפר בעדנו:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ^{יאהדונתי}
אלהינו ואלהי אבותינו
שתעלנו בשמחה לארצנו ותפענו
בגבולנו. ושם נעשה לפניך את
קרבנות חובותינו תמידים כסדרם
ומוספים כהלכתם. את מוספי
יום השבת הזה. ויום ראש חודש

לראש חדש

ראשי חודשים לעמך
נתת. זמן כפרה
לכל תולדותם. בהיותם
מקריבים לפניך זבחי
רצון. ושעיר חטאת
לכפר בעדם. ופרון
לכפרם היה. תשועת
נפשם מיד שונא. מזבח
חדש בציון תכין ועולת
ראש חודש נעלה עליו.
ושעיר עזים נעשה
ברצון ובעבודת בית
המקדש נשמח כדנו.
ושירי דוד עבדך נשמע
בעירך האמורים לפני
מזבחתך. אהבת עולם
תביא להם. וברית
אבות לפנים תזכור:
יהי רצון מלפניך
יהוה אלהינו ^{יאהדונתי} אלהינו

שעד מוסף לר"ח חול ושבת

פראש חדש

ואהי אבותינו שתעלנו
 בשמחה לארצנו
 ותשענו בגבולנו. ושם
 נעשה לפניך את
 קרבנות חובותינו
 תמידים בסדרם
 ומוספים פה לכתם. את
 מוסף יום ראש חדש
 הזה נעשה ונקריב
 לפניך באהבה במצות
 רצונך. כמו שכתבת
 עלינו בתורתך. על ידי
 משה עבדך מפי
 כבודך פאמור:

א) ובראשי חודשיכם
 תקריבו עליה
 ליהוה יאהרונה פלים
 בני בקר שנים ואיל
 אחד פכשים בני שנה
 שבעה תמימים ומנחתם

(א) במדבר כ"ח

שבת וראש חדש

הזה. נעשה ונקריב לפניך
 באהבה במצות רצונך. כמו
 שכתבת עלינו בתורתך על ידי
 משה עבדך פאמור:

ב) וביום השבת שני כבשים
 בני שנה תמימים ושני
 עשונים סלת מנחה קללה
 בשמן ונסכו: עלת שבת בשבתו
 על עלת התמיד ונסכה:

ובראשי חודשיכם תקריבו עליה
 ליהוה יאהרונה פלים
 בני בקר שנים ואיל אחד פכשים
 בני שנה שבעה תמימים: ומנחתם
 ונסביהם במדבר. שלשה עשונים
 לפר ושני עשונים לאיל ועשרון
 לכבש ויין פנסכו ושעיר לכפר
 ושני תמידים פה לכתם:

א) אלהינו ואלהי אבותינו. הדיש
 עלינו את החדש
 הזה לשוכה ולכרבה. לששון
 ולשמחה. לישועה ולנחמה.

מוסף לר"ח חול ושבת שעה

לראש חדש

וְנִסְכֵיהֶם כַּמְדָּבָר.
שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִים לַפָּר
וְשְׁנֵי עֶשְׂרִים לְאֵיל
וְעֶשְׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ וַיִּזֶן
כַּנְּסָבוֹ וְשָׁעִיר לַכֹּפֵר
וְשְׁנֵי תְמִידִים כֶּהֱלַכְתֶּם:

אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵי אֲבוֹתֵינוּ.
חֲדָשׁ עָלֵינוּ
אֶת הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה
וְלִבְרָכָה. לְשִׁשּׁוֹן
וְלִשְׂמֹחָה. לְיִשׁוּעָה
וְלִנְחֻמָּה. לְפִרְנָסָה
וְלִכְלִפְּלָה. לְחַיִּים טוֹבִים
וְלִשְׁלוֹם. לְמַחִילַת חַטָּא.
וְלִסְלִיחַת עוֹן: (בשנה מעוברת
א' וּלְכַפֵּרֶת פָּשַׁע). וַיְהִי־הָיָה
רֹאשׁ חֹדֶשׁ הַזֶּה סוּף
וְקֵץ לְכָל צְרוּרֵינוּ.
תַּחֲלָה וְלֹאשׁ לְפִדְיוֹן

לשבת וראש חדש

לְפִרְנָסָה וְלִכְלִפְּלָה. לְחַיִּים טוֹבִים
וְלִשְׁלוֹם. לְמַחִילַת חַטָּא. וְלִסְלִיחַת
עוֹן. (בשנה מעוברת א' וּלְכַפֵּרֶת פָּשַׁע).
וַיְהִי־הָיָה רֹאשׁ חֹדֶשׁ הַזֶּה סוּף וְקֵץ
לְכָל צְרוּרֵינוּ. תַּחֲלָה וְרֹאשׁ
לְפִדְיוֹן נַפְשֵׁנוּ. כִּי בְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
מִקְדָּה־אֲמֹת בְּחֻרְתָּ. וְחָקֵי רֹאשֵׁי
חֲדָשִׁים לָהֶם קִבְּעָתָּ:

יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת
וְקוֹרְאֵי עֲנִי. עִם מִקְדָּשֵׁי
שְׂבִיעֵי. כָּלֵם יִשְׁבְּעוּ וַיְהִי־עֲנִי
מִטּוֹבְךָ. וְהַשְׂבִּיעֵי רְצִיבָה בּוֹ
וְקִבְּשָׁתוּ. חֲמִדַת יָמִים אוֹתוֹ קִרְאָתָּ
וְכָר לְמַעֲשֵׂה כְרֹאשִׁית:

אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵי אֲבוֹתֵינוּ רַצָּה נָא
בְּמִנוּחֵינוּ. כִּדְשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ שִׁים חֲלָקֵנוּ בְּתוֹרַתְךָ
שִׁבְעֵנוּ מִטּוֹבְךָ שִׂמַח נַפְשָׁנוּ
בְּיִשׁוּעָתְךָ. וְטוֹהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדֶּךָ
בְּבִרְמִת וּבְנִחְלָט יְהוָה־הַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרִצּוֹן שַׁבָּת
שְׂשׂוּ. וְיַעֲדֵךְ מִקֵּץ יִשְׂרָאֵל

שעו מוסף לר"ח חול ושבת

לשבת וראש חדש

לראש חדש

מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ: כְּרוּךְ אַתָּה

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מְקַדְּשׁ הַשַּׁבָּת

וְיִשְׂרָאֵל וְרֵאשֵׁי חֳדָשִׁים:

וְאֵיךְ רָצָה ה' וכו'.

נִפְשָׁנו. כִּי בְעַמְדְךָ יִשְׂרָאֵל

מִכָּל הָאֲמוֹת בְּחַרְתָּ

וַחֲקִירְתָּ אֲשֵׁי חֳדָשִׁים לָהֶם

קִבַּעַת. כְּרוּךְ אַתָּה

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מְקַדְּשׁ יִשְׂרָאֵל וְרֵאשֵׁי חֳדָשִׁים:

רָצָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ בְעַמְדְךָ יִשְׂרָאֵל וְלִתְפִלָּתָם

שְׁעָה. וְהָשִׁב הָעֲבוּדָה לְדָבִיר בֵּיתְךָ. וְאֲשֵׁי

יִשְׂרָאֵל וְתִפְלָתָם מִהֲרָה בְּאַהֲבָה תִקְבַּל בְּרָצוֹן.

וְתִהְיֶה לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ:

וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. תַּחֲפִץ בָּנוּ וְתִרְצָנוּ וְתַחֲזִינָה

עֵינֵינוּ בְּשׁוֹבֶךָ לְצִוּוֹן בְּרַחֲמִים: כְּרוּךְ אַתָּה

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הַמַּחְזִיר שְׂכִינָתוֹ לְצִוּוֹן:

סודים רבבן

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׂאֵתָה

הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵינוּ אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

כָּל בְּשָׂר. יוֹצֵרנוּ יוֹצֵר

בְּרֵאשִׁית בְּרֵכּוֹת וְהוֹדָאוֹת

לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ עַל

שְׂהַחֲמִירְתָּנוּ וְקִבַּצְתָּנוּ בֵּן

תַּמִּיט וְהִתְעַנְּנוּ וְהִתְאַסַּף

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׂאֵתָה

הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ (21)

אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵינוּ אֲבוֹתֵינוּ

לְעוֹלָם וָעֶד. צוּרנוּ צוּר חַיִּינוּ

וּמִגֵּן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא. לָדָר

וְדָר גּוֹדֵה לָךְ וְנִסְפָּר תְּהִלָּתְךָ.

עַל-חַיִּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ.

מוסף לר"ח חול ושבֿת שעז

ועל גשמותינו הפקודות לך. | גלייתנו לחצרות קדשך.
 ועל-נפיק שְׁבַכְל-יוֹם עֲמָנוּ | לשמר תפקד ולגשות
 ועל נפלאותיך וטובותיך | רצונך. ולעבדך בלבב
 שְׁבַכְל עֵת. עָרַב וּבָקֵר | שלם. על שאנחנו מודים
 וצְהָרִים. הַטּוֹב בִּי-לֹא-כִלּוּ | לך. בְּרוּךְ אַל הַהוֹדָאוֹת:

רחמיך. המרתם בי-לא תמו חסדיך כי מעולם
 קוינו לך:

בחנוכה או כאן על הנסים (רף רצב) ואם לא אמרו אינו חוזר.

ועל פֶּלֶם יתְבַרַךְ ויתְרוֹמֵם ויתְנַשֵּׂא תְמִיד שְׁמֶךָ
 מלִפְנֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. וְכֹל-הַחַיִּים יודוך סְלָה:
 ויתְקַלְלוּ ויִבְרְכוּ אֶת-שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל בְּאֵמֶת לְעוֹלָם
 כִּי טוֹב. הָאֵל יִשׁוּעָתָנוּ וְעֲזָרָתָנוּ סְלָה
 הָאֵל הַטּוֹב: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה (יהוהנוהי) (הי) הַטּוֹב
 שְׁמֶךָ וְלֶךָ נֶאֱחָה לְהוֹדוֹת (יכוין סִיחַ כהית):

בכל מקום שמתפללים בצבור יש שם נשיאות כפים. (תמצא לעיל ברף קא).
 ואם אין כהנים יתחיל השיצ אויא, ואחר כל פסוק יענו הקהל כיר.

אלהינו ואלהי אבותינו בְּרַכְנוּ בְּבִרְכָה הַמְּשַׁלֶּשֶׁת בְּתוֹרָה.
 הַפְּתוּכָה עַל-יְדֵי מֹשֶׁה עֲבָדְךָ הָאֲמֹרָה מִפִּי אֱהָרֹן וּבְנָיו
 בְּהַגִּים עִם קְרוֹשֵׁיךָ בְּאֲמֹר:

א) יְבָרְכֶךָ יְהוָהנוהי (כלפי ההיכל) וישְׁמְרֶךָ (לצד ימין). יֵאָדָר
 יְהוָהנוהי סְנִיּוֹ (כלפי ההיכל) אֵלֶיךָ וְיִחַנְקֶךָ (לצד שמאל).

ישא יְהוָהנוהי סְנִיּוֹ אֵלֶיךָ וְיִשֵּׁם לְךָ שְׁלוֹם:

(ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם):

(א במדבר ו).

שַׁעַח מוֹסַף לַר"ח חוֹל וּשְׁבֻת

שִׁים שְׁלוֹם טוֹבָה וּבִרְכָה חַיִּים חַן וְחֶסֶד וּרְחָמִים
עָלֵינוּ וְעַל-כָּל-יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ וּבִרְכָנוּ אֲבִינוּ כְּלָנוּ
כְּאֶחָד בְּאוֹר פְּנִיךָ כִּי בְּאוֹר פְּנִיךָ נִתְּתָ לָנוּ יְהוָה
^{יֵאָחֲזֵנִי} אֱלֹהֵינוּ תוֹרָה וְחַיִּים. אֲהַבָּה וְחֶסֶד. צְדָקָה
וּרְחָמִים. בִּרְכָה וְשְׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבִרְכָנוּ
וּלְבִרְךָ אֶת-כָּל-עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל בְּרוֹב-עֵז וְשְׁלוֹם:
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה וְהוֹוָהּ יֵאָחֲזֵנִי הַמְּבַרֵךְ אֶת עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּשְׁלוֹם אָמֵן:

א) יְהוָה-לְרִצּוֹן | אֲמַר־יִפִּי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ. יְהוָה
^{יֵאָחֲזֵנִי} צוּרִי וְגֹאֲלִי:

אֱלֹהֵי נְצוּר לְשׁוֹנֵי מַרְעַ. וּשְׁפָתוֹתַי מִדְּבַר מְרָמָה.
וְלִמְקַלְלֵי נַפְשֵׁי תְהוֹם. וְנַפְשֵׁי כְּעַפְרָ לְכָל
תְּהִיָּה. פֶּתַח לְבִי בְּתוֹרָתְךָ. וְאַחֲרֵי מִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוּךָ
נַפְשֵׁי. וְכָל-הַקְּמִים עָלַי לְרָעָה. מִהֲרָה הִפֵּר עֲצָתְךָ
וְקַלְקַל מַחֲשַׁבוֹתַי. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמֵךְ. עֲשֵׂה לְמַעַן
יִמְיָנֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תוֹרָתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדוּשַׁתְךָ.
לְמַעַן יִחַלְצוֹן יְדִירֶךָ. (ר"ח ס"ג י"ג) הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ
וְעַנְנֵי: יְהוָה-לְרִצּוֹן אֲמַר־יִפִּי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ.
יְהוָה ^{יֵאָחֲזֵנִי} צוּרִי וְגֹאֲלִי:

עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו הוּא בְּרַחְמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם

(ג) תְּחִלִּים י"ט.

בְּמִים רַבִּים: הִמָּה רָאוּ מַעֲשֵׂי יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִאֲהוּבֵנוּ. וְנִפְלְאוֹתָיו בְּמִצְוֹתָהּ:
 וַיֹּאמֶר וַיַּעֲמֵד רוּחַ סַעֲרָה. וַתְּרוֹמֵם גְּלוֹי: וַיַּעֲלֵז שָׁמַיִם יְיָהוּ תְהוֹמוֹת.
 נִפְשָׁם בְּרָעָה תִתְמַנְּג: יְחֻזּוּ וַיִּנְעוּ בְשֹׁכֹר. וְכָל־חֲכָמָתָם תִּתְבַּלֵּעַ:
 וַיִּצְעֲקוּ אֶל־יְהוָה יִאֲהוּבֵנוּ בְּצַר לָהֶם. וּמִמִּצְוֹתֵיהֶם יוֹצֵיאֵם: יִקֵּם
 סַעֲרָה לְדַמְמָה. וַיַּחֲשׂוּ גְלוֹיהֶם: וַיִּשְׁמְחוּ כִּי־שִׁתְּקוּ. וַיִּנְחַם אֶל־מַחֲזוֹ
 חַפְצָם: יוֹדוּ לַיהוָה יִאֲהוּבֵנוּ חֲסִדוֹ. וְנִפְלְאוֹתָיו לִבְנֵי אָדָם: וַיְרוֹמְמוּהוּ
 בְּקִהְל־עַם. וּבְמוֹשֵׁב וְקָנִים יְהַלְלוּהוּ: יֵשֶׁם נִהְרוֹת לְמִדְבָּר. וּמִצְּאֵי
 מַיִם לְצִמְאֹן: אֶרֶץ פָּרִי לְמַלְחָה. מִרְעַת יוֹשְׁבֵי בָהּ: יֵשֶׁם מִדְבָּר
 לְאַגְסְמַיִם. וְאַרְץ צִיָּה לְמִצְּאֵי מַיִם: וַיֹּשֶׁב שָׁם רַעֲבִים. וַיִּכְוֲנוּ
 עֵיד מוֹשָׁב: וַיִּזְרְעוּ שָׂדוֹת וַיִּטְעוּ כִּרְמִיִּם. וַיַּעֲשׂוּ פְרִי תְבוּאָה:
 וַיִּבְרְכֵם וַיִּרְבּוּ מְאֹד. וּבְדַמְמָתָם לֹא יִמְעָט: וַיִּמְעָטוּ וַיִּשְׁחוּ. מִקְּצָר
 רָעָה וַיִּגְזַן: שֹׁפֵךְ בַּיּוֹ עַל־נְדִיבִים. וַיִּתְעַם בְּתוֹהוּ לֹא־דָרָךְ: וַיִּשְׁנַב
 אֲבִיוֹן מַעֲוֵי. וַיֵּשֶׁם כְּצֵאן מִשְׁפָּחוֹת: יִרְאוּ יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁמְחוּ. וְכָל־עוֹלָה
 קִפְצָה פִּיהָ: מִרְחֹקם וַיִּשְׁמְרֵהָ אֱלֹהֵי. וַיִּתְבַּוְּנוּ חֲסִדֵי יְהוָה יִאֲהוּבֵנוּ:

מזמור לשבועות

א) לְמַנְצַח לְדוֹד מְזֻמֹּר שִׁיר: יְקוּם אֱלֹהִים יְפֹצוּ אֵיכָבִד. וַיְנוֹסוּ
 מִשְׁנֵאוֹי מִפְּנֵיו: כְּהִנְהַף עֲשֵׁן תִּנְהַף כְּהִמָּם הוֹנֵג סַפְנֵי־
 אֵשׁ. יִאֲבְדוּ רַשְׁעִים מִפְּנֵי אֱלֹהִים: וְצַדִּיקִים יִשְׁמְחוּ וַיַּעֲלִצוּ לִפְנֵי
 אֱלֹהִים. וַיִּשְׂשׂוּ בְשִׁמְחָה: שִׁירוּ. לְאֱלֹהִים וּמְרוּ שְׁמוֹ סְלוּ לְדָכָב
 בְּעֵרְבוֹת. בְּיָהּ שְׁמוֹ וַעֲלוּ לִפְנֵיו: אָבִי יְהוֹמִים וְבֵן אֱלֻמְנוֹת. אֱלֹהִים
 בְּמַעַן קִדְּשׁוּ: אֱלֹהִים וּמוֹשֵׁב יְחִידִים וּבֵיתָה מוֹצֵיא אֲסִידִים
 בְּבוֹשָׁרוֹת. אֲדַסְרָרִים שִׁכְנוּ צַחִיקָה: אֱלֹהִים בְּצִאֲתָהּ לִפְנֵי עַמָּה.

טו תהלים ס"ג

שפא מוזמור לשבועות

בַּצַּעֲדָהּ בִּישִׁימוֹן סֵלָה: אָרַךְ רַעְשָׁהּ | אֶת־שָׁמַיִם נִסְפּוּ מִפְּנֵי אֱלֹהִים
 וְהָ סִינַי. מִפְּנֵי אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: וְשֵׁם נְדִבּוֹת תְּנִיף אֱלֹהִים.
 נִחַלְתָּהּ וְנִלְאָה אַתָּה כּוֹנֵנְתָּה: חִתָּהּ יִשְׁבְּרָהּ. תִּכְוֵן בְּטוֹבָתָהּ לְעֵנִי
 אֱלֹהִים: אֲדַנִּי יִתְד־אֲמַר. הַמְכַשְׂרוֹת צָבָא רָב: מַלְכֵי צְבָאוֹת
 יִדְדוּן יִדְדוּן. וְנֹת־בֵּית תַּחֲלֵק שָׁלָל: אִם־תִּשְׁכַּבּוּן בֵּין שְׁפֹתַיִם בְּנָפִי
 יִנְהַ נְחֹסָה בְּכַסְפִּי. וְאֶבְרוּתֶיהָ בְּיִבְרָק חֲרוּץ: בְּפָרֵשׁ שְׂדֵי מַלְכִים
 כֹּהַ תִּשְׁלַג בְּצַלְמוֹן: הִרְ־אֱלֹהִים הִרְ־בָּשָׁן. הִרְ־נְבֻנִים הִרְ־בָּשָׁן:
 לְמָה | תִּבְרָצוּן הָרִים נְבֻנִים הָהָר חֲמַד אֱלֹהִים לְשִׁכְתּוֹ. אֶת־
 יְהוָה יִשְׁבְּרָהּ יִשְׁבְּרָהּ לְנֶצַח: רָכַב אֱלֹהִים רַבְתִּים אֶלְפֵי שִׁנְאָן.
 אֲדַנִּי בָּם סִינַי בְּקִדְשׁ: עֲלִית לְמָרוֹם | שְׁכִיבֵת שְׂבִי לְקַחֵת מִתְּנוֹת
 בְּאָדָם. וְאֶת סוֹרְרִים לְשִׁבְן | יְהִי אֱלֹהִים: בְּרוּךְ אֲדַנִּי יוֹם | יוֹם
 יַעֲמִסְלֵנוּ הָאֵל יִשְׁוֹעַתְנוּ סֵלָה: הָאֵל | לָנוּ אֵל לְמוֹשְׁעוֹת וְלִיהוָה
 אֲדַנִּי. לְמֹת תּוֹצְאוֹת: אֶת־אֱלֹהִים יִמְחַץ רֹאשׁ אִיבֵי קִדְקֵד שְׁעָר.
 מִתְּהַלֵּךְ בְּאַשְׁמֵי: אָמַר אֲדַנִּי מִבָּשָׁן אִשִּׁיב. אִשִּׁיב מִמְצָלוֹת יָם:
 לְמַעַן | תִּמְחַץ בְּנִלְהָ בְּדָם לְשׁוֹן בְּלִבָּהּ. מֵאִוִּיבִים מִנְהוּ: רָאוּ
 הַלִּיכּוֹתֶיהָ אֱלֹהִים. הַלִּיכּוֹת. אֵלֵי מַלְכֵי בְּקִדְשׁ: קִדְמוּ שָׁרִים אַחַר
 נְנִים. בְּתוֹךְ עֲלָמוֹת תּוֹפְפוֹת: בְּמִקְהָלוֹת בְּרִכּוֹ אֱלֹהִים. אֲדַנִּי מִמְקוֹר
 יִשְׂרָאֵל: שָׁם בְּנִימָן | צַעִיר רַב־ם שָׁרֵי יְהוּדָה רִנְמָהִם. שָׁרֵי וּבְלוֹן
 שָׁרֵי נִפְתָּלֵי: צִוָּה אֱלֹהֵיהָ עֲזָה עֲזָה אֱלֹהִים. זוּ פִּעֲלֵת לָנוּ: מֵהִיכָלָהּ
 עַל־יְרוּשָׁלַם. לָהּ יוֹבִילוּ מַלְכִים שֵׁי: נָעַר חַנַּת קִנְהָ עֲדַת אֶבְרִים |
 בְּעֲגָלֵי עַמִּים מִתְּרַפֵּם בְּרִצְרִכְסָהּ. בְּזֵר עַמִּים קָרְבוֹת יַחְפְּצוּ: יִחְתִּי
 חֲשָׁמִים מִנֵּי מַצְרַיִם. כּוֹשׁ תִּרְיָץ יְדִיו לְאֱלֹהִים: מִמְלִכּוֹת הָאָרֶץ
 שִׁירוּ לְאֱלֹהִים. וְזָמְרוּ אֲדַנִּי סֵלָה: קָרַב בְּשָׁמֵי שְׁמִרְקָדָם. הַדְּ

יְתֵן בְּקוֹלוֹ קוֹל עוֹ: תִּנּוּ עוֹ לְאֱלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גְּאוֹתוֹ. וְקוֹ
בְּשִׁחָקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים | מִמְּקוֹדְשֵׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נִתְּן | ע
וְהִתְעַצְמוֹת לְעַם בְּרוּךְ אֱלֹהִים:

מזמור לסוכות

אומרים מזמור כאיל וגוי ומזמור שפטני וגוי (דף יב).

מזמור לשמיני עצרת

א) לְמִנְצַחַת עַל־הַשְּׁמִינִית מִזְמוֹר לְדָוִד: הוֹשִׁיעָה יְהוָה אֶת־יְהוֹנָדָב יִשְׁמָעֵאל בֶּן־זִכְרִיָּה
בְּיַמֵּי חֲסִיד. כִּי פָסוּ אֱמוּנִים מִבְּנֵי אָדָם: שָׁוְא | יְדַבְּרוּ
אִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ שִׁפְתַי תִּלְקוּת. כָּל־כַּב וְלֵב יְדַבְּרוּ: יְכַרֵּת יְהוָה
יִשְׁמָעֵאל כָּל־שִׁפְתֵי תִלְקוּת. לְשׁוֹן מִדְּבַרְתָּ נְדָלוֹת: אֲשֶׁר אָמְרוּ |
לְלִשְׁנֵנוּ נִבְדִּיר שִׁפְתֵינוּ אֶתְנוּ. מִי אֲדוֹן לָנוּ: מִשׁוֹר עֲנִיִּים מֵאֲנַקֶּת
אֲבִיזִינִים עֲתָה אָקוּם יֹאמֵר יְהוָה אֶת־יְהוֹנָדָב יִשְׁמָעֵאל בֶּן־זִכְרִיָּה. אֲשִׁית בְּיֹשֵׁעַ יְפִית לֹ:
אֲמָרוֹת יְהוָה אֶת־יְהוֹנָדָב יִשְׁמָעֵאל אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת כְּסָף צְרוּף בְּעִלִּיל לְאַרְק.
מִזְקֶךָ שִׁבְעָתִים: אֶתָּה יְהוָה אֶתָּה יְהוָה אֶת־יְהוֹנָדָב יִשְׁמָעֵאל תִּשְׁמָרֵם. תִּצְרְנוּ | מִדְּהִדוֹר
זוֹ לְעוֹלָם: סָבִיב רְשָׁעִים יִתְהַלְכֶנּוּ. בָּרִם וְלוֹת לִבְנֵי אָדָם:

בערבית מתחילין מזמור של אותו רגל ואח"כ מתפללי ערבית עד ירושלם אמנ.
כמו בליל שבת, ואח"כ או' אלה מועדי וגו', ואם חל בשבת או' ושמרו ואח"כ זה

ב) אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ. אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם:
ג) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מוֹעֲדֵי יְיָ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

תפלת שלש רגלים לערבית ושחרית ומוסף ומנחה.

ד) אֲדַנִּי (פסיק מעט) שִׁפְתֵי תִפְתָּח. וּפִי יִגִּד תְּהִלָּתְךָ:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְיִשְׁמָעֵאל בֶּן־זִכְרִיָּה יִשְׁמָעֵאל בֶּן־זִכְרִיָּה יִשְׁמָעֵאל בֶּן־זִכְרִיָּה יִשְׁמָעֵאל
אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם. אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב. הֵיא

(א) תהלים י"ב. (ב) ויקרא כ"ג. (ג) סם. (ד) תהלים נ"א.

שַׁפַּנְיָהוּ רַגְלֵי

הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא. אֵל עֲלִיּוֹן. גּוֹמֵל חַסְדִּים
טוֹבִים. קוֹנֵה הַפֶּל. וְזוֹכֵר חַסְדֵי אֲבוֹת. וּמְבִיא גּוֹאֵל
לְבָנָי בְּנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה (יְכוּיִן לְמַסּוֹר עֲצָמוֹ עַל קְדוּשַׁת הַשָּׁמַיִם);
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן (בְּחֵיבַת מַגֵּן יְכוּיִן שֶׁהִיא מַסְסֵר גֵּיט אֵל);
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוֹאֲחָזֵק (הַד) מַגֵּן אֲבֹתֵינוּ:
אַתָּה גְּבוּר לְעוֹלָם אֲדָנָי. (יְכוּיִן רִית שֶׁם אַנְגֵּל) מְחַיֶּה מֵתִים
אַתָּה. רַב לְהוֹשִׁיעַ.

בְּקִיז מוֹרִיד הַטָּל (וְאִם אָמַר מְשִׁיב הַרוּחַ וְלֹא נֹזֵק עַד שֶׁאָמַר בְּאִי חוֹזֵר לְרֹאשׁ);
בְּחֹרֶף מְשִׁיב הַרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם (וְאִם אָמַר מוֹרִיד הַסֵּל אֵינּוּ חוֹזֵר);
מְבַלְבֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד. מְחַיֶּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים.
סוֹמֵךְ נוֹפְלִים. וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמְתִיר
אֲסוּרִים. וּמְקַיֵּם אֲמוּנָתוֹ לִישְׁנֵי עֶפְרַיִם. מִי כְּמוֹךָ
יְבִטֵּא הַיָּטֵב אֶת הָעֵינַיִן בְּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי רוֹמֵה לָךְ. מֶלֶךְ
מִמִּית וּמְחַיֶּה וּמְצַמִּיחַ יְשׁוּעָה:

וּנְאֻמֵּן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
מְחַיֶּה הַמֵּתִים:

בְּחֹרֶף, בְּשַׁחְרִית וּבְמַנְחָה אוֹי נְקִדִּישׁךָ וְנַעֲרִיצְךָ וְכוּ', וּבְמוֹסָף אוֹי כְּתוּב וְכוּ'.

אַתָּה קְדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קְדוֹשׁ. וְקְדוּשָׁיִם בְּכָל-יּוֹם
יְהַלְלוּךָ סְלָה: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוֹאֲחָזֵק
הָאֵל הַקְּדוֹשׁ:

שפד

לְשֵׁשׁ רִגְלִים

אֶתְּהָ בְּחֵרְתָנוּ מִכָּל הָעַמִּים אֲהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ
בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל-הַלְשׁוֹנוֹת. וְקִבַּשְׁתָּנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקִרְבַּתָּנוּ מִלְּפָנֶיךָ לְעַבְדְּתֶךָ. וְשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ עָלֵינוּ קִרְאתָ:

כשחל יום טוב במוצאי שבת אומרים

וְתוֹדִיעֵנוּ מִשְׁפָּטֶיךָ צְדָקָה. וְחַלְמְדֵנוּ לַעֲשׂוֹת כְּהֵם חֲקֵי רְאוּנֶךָ.
וְתִתֵּן לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה. מִשְׁפָּטִים
יְשָׁרִים וְתוֹרוֹת אֱמֶת. חֲקִים וּמִצְוֹת טוֹבִים. וְתִנְחַלְלֵנוּ וּמְנֵי שָׁשׂוֹן
וּמְעֲרֵי קֶדֶשׁ וְחֲגֵי נְדָבָה. וְתוֹרִישֵׁנוּ קְדוּשַׁת שְׁבֵת וְכְבוֹד מוֹעֵד
וְחֲגִיגַת הַרְגֵל. בֵּין קְדוּשַׁת שְׁבֵת לְקְדוּשַׁת יוֹם טוֹב הַבְּבִלְתָּ. וְאֵת
יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשְׁשֵׁת יָמֵי הַפְּעֻשָׁה הַקְּבֻשָׁתָהּ וְהַבְּבִלְתָּ. וְהַקְּבֻשָׁתָהּ אֵת
עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל בְּקְדוּשָׁתֶךָ: ע"כ

וְתִתֵּן לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה (כשבת שבתות
לְמִנְיַחָה ו) מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים
לְשִׂשׂוֹן אֵת יוֹם (כשבת השְׁבֵת הַזֶּה. וְאֵת יוֹם)

חַג הַמִּצְוֹת הַזֶּה. אֵת יוֹם טוֹב מְקַרָּא קֶדֶשׁ הַזֶּה וְזֵמַן חֲרוּתָנוּ;
בַּסְבוּעוֹת חַג הַשְּׁבוּעוֹת הַזֶּה. אֵת יוֹם טוֹב מְקַרָּא קֶדֶשׁ הַזֶּה וְזֵמַן
מִתֵּן תוֹרָתָנוּ;

חַג הַסְּפֹת הַזֶּה. אֵת יוֹם טוֹב מְקַרָּא קֶדֶשׁ הַזֶּה וְזֵמַן שִׂמְחָתָנוּ;
שְׁמִינִי חַג עֲצֵרַת הַזֶּה. אֵת יוֹם טוֹב מְקַרָּא קֶדֶשׁ הַזֶּה וְזֵמַן
שִׂמְחָתָנוּ;

בְּאַהֲבָה) מְקַרָּא קֶדֶשׁ וְזָכַר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

ששה רגלים ואלהינו ואלהי אבותינו. עלה ויבא ויגיע ויראה וירצה וישמע ויפקד ויזכר וזכרוננו וזכרון אבותינו. וזכרון ירושלים עירך וזכרון משיח בן דוד עבדך. וזכרון כל עמך בית ישראל לפניך לפליטה

למוסף

מתחילים מתחילת העמידה עד ליציאת מצרים ואח"כ אומרים
 אלהינו ואלהי אבותינו מספני חטאינו גלינו מארצנו. ונתברחקנו
 מעל אדמתנו. ואין אנו יכלים לעלות ולראות
 ולהשתחות לפניך בבית בחירתך בגנה הדרה בבית הגדול והקדוש
 שנקרא שמה עליו מספני חטאינו שנסתלקה במקדשך; יהי רצון
 מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן שתשוב
 ותרחם עלינו ועל מקדשך ברחמיך הרבים. ותבנהו מהרה ותגדל
 כבודו. אבינו מלכנו אלהינו גלה כבוד מלכותך עלינו מהרה
 והופע והנשא עלינו לעיני כל חי. וקרב סגורינו מבין הגוים.
 ונפוצותינו בנס מירבתי ארץ. והביאנו יהוה אלהינו לציון
 עירך ברגה. ולירושלים עיר מקדשך בשמחת עולם. אגא אלהינו.
 ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו תמידים בסדרם ומוספם
 כהלכתם. את מוסף (כשבת או מוספי יום השבת הנה. ואת)

בספח יום חג המצות הנה.

בשבעות יום חג השבועות הנה.

בטוכר יום חג הסוכות הנה.

בשמיני עצרת יום שמיני חג עצרת הנה.

(כה)

שְׁמוֹ רֵשֶׁל רְגֵלִים

לְטוֹבָה לְחַן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים. לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם
 בְּיוֹם (בַּשַּׁבָּת הַשְּׂקֵת הַזֶּה. וּבְיוֹם) בַּסֵּפֶת חַג הַמִּצּוֹת בַּשְּׁבוּעוֹת חַג
 הַשְּׁבוּעוֹת בַּסּוּכוֹת חַג הַסִּפּוֹת בַּשִּׁיעַ שְׁמִינֵי חַג עֲצֵרַת הַזֶּה.
 בְּיוֹם טוֹב מִקְרָא קֹדֶשׁ הַזֶּה. לְרַחֵם בּוֹ עָלֵינוּ
 וְלַהוֹשִׁיעֵנוּ. וּזְכֵרְנוּ יְהוָה^{יֵהוּוָה} אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה.
 וּפְקֻדָּנוּ בּוֹ לְבָרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים.
 בְּדַבַּר יִשׁוּעָה וּרְחֻמִּים. חוּס וְחַנּוּן וְחַמּוּל וּרְחַם עָלֵינוּ
 וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מְלֶךְ חַנּוּן וּרְחוּם אַתָּה:

לְמוֹסֵף

אֶת יוֹם (בְּיַד טוֹב) מִקְרָא קֹדֶשׁ הַזֶּה. נַעֲשֶׂה וְנִקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה
 בְּמִצְוֹת רְצוֹנָה. כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ. עַל יְדֵי מִשָּׁה עֲבָדְךָ:
 אֱלֹהֵינוּ. וְאֵלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ. טוֹב וּמְטִיב
 הַתְּדַרֵּשׁ לָנוּ. שׁוּבָה עָלֵינוּ בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ. בְּגִלְלֵי אֲבוֹת
 שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנָה. בְּנֵה בֵיתְךָ בְּבִתְחִלָּה. כְּלוּן בֵּית מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוֹנֵי
 הָרָאשֵׁי בְּבִנְיָנוּ. שִׁמְחֵנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהַשֵּׁב שְׂכִינְתְּךָ לְתוֹכוֹ. וְהַשֵּׁב כְּהֻנִּים
 לְעַבְדֶּיךָ. וְלוֹוִיִּם לְשִׁירִים וּלְזִמְרָם. וְהַשֵּׁב יִשְׂרָאֵל לְגִוְהָם. וְשָׂם
 נַעֲלָה וְנִרְבְּיָה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ. בְּשָׁלֹשׁ שָׁעִמֵי רְגֵלֵינוּ בְּכָל שָׁנָה
 וְשָׁנָה. בְּכַתוּב בְּתוֹרָה. (א) שְׁלוֹשׁ שָׁעִמִּים בְּשָׁנָה יִרְאֶה כָּל־זְכוּרֶךָ אֶת־
 פָּנָי יְהוָה^{יֵהוּוָה} אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר. בְּחַג הַמִּצּוֹת. וּבְחַג
 הַשְּׁבֻעוֹת. וּבְחַג הַסִּפּוֹת. וְלֹא יִרְאֶה אֶת־פָּנָי יְהוָה^{יֵהוּוָה} בִּיקָם:
 אִישׁ כְּמַתְנֵת יָדוֹ כְּבִרְכַת יְהוָה^{יֵהוּוָה} אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לְךָ:

וְאוֹ וְהַשִּׁיאוּנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ וְכוּ'.

(א) דְּבָרִים ס"ז.

לְשֵׁלֵךְ רִגְלֵיךָ

וְהִשְׁיֵאֲנֹךָ יְהוָה יֵאָדָרְנָה יֵאָדָרְנָה אֱלֹהֵינוּ אֶת בְּרַכְתּוֹ מוֹעֲדֶיךָ
לְחַיִּים בְּשִׂמְחָה וּבְשָׁלוֹם. כִּי אֲשֶׁר רָצִיתָ
וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ כִּי תִבְרַכְנוּ סֵלָה. קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ.
שִׂים חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ. שִׁבְעֵנוּ מִטּוֹבְךָ. שִׁמַּח נַפְשָׁנוּ
בִּישׁוּעָתְךָ. וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאֵמֶת. וְהִנְחִילֵנוּ
יְהוָה יֵאָדָרְנָה יֵאָדָרְנָה אֱלֹהֵינוּ (בשבת כְּאַהֲבָה וּכְרִצּוֹן) בְּשִׂמְחָה
וּבְשָׂשׂוֹן (בשבת שְׂבֻחוֹת ו) מוֹעֲדֵי קִדְּשֶׁיךָ. וְיִשְׁמְחוּ בְּךָ
כָּל יִשְׂרָאֵל מִקִּדְּשֵׁי שְׂמֶךָ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאָדָרְנָה יֵאָדָרְנָה
מִקִּדְּשֶׁךָ (בשבת הַשְּׂבֻחוֹת ו) יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמִינִים:

ואח"כ א"י רצה ה' וכו' (דף שצו) עד סוף העמידה

הלכות חנוכה

א) בכ"ה בכסלו מתחילים ח' ימי חנוכה ואסורים בהספד ותענית, אבל מותרים בעשיית מלאכה, ונהוגות הנשים שלא לעשות מלאכה בעוד שהנרות דולקות.
ב) נר חנוכה מניחו בספח הסמוך לפתח בצד שמאל הנכנס כדי שתהיה מזוהה בימין וחנוכה בשמאל, ומניחו למעלה מג' טפחים, וע"פ הסוד טוב להניחו קצת למעלה מו' טפחים, ובדיעבד אם הניחו למעלה מעשרה טפחים יצא, אבל למעלה מעשרים אמה אפי' בדיעבד לא יצא. ג) בלילה הראשון מניח את הנר בצד ימינו, דהיינו בקצה החנוכה היותר רחוק מהפתח, ובליל שני יניח נר הנוסף בצדו שיהיה יותר קרוב לפתח וממנו מתחיל להדליק, וכן על זה הדרך בכל לילה יניח נר הנוסף יותר קרוב לפתח וממנו מתחיל להדליק כדי שיפנה לצד ימין, עד שנמצא שבליל ח' מתחיל מהנר שבשמאלו שהוא סמוך לפתח ממש.
ד) בביהכ"נ מניחין ניח בצד דרום, ומדליקין ממזרח למערב. ה) צריך שיהיה בה שמן שיעור הדלקה של לא פחות מחצי שעה, ואם בשעת הדלקה היה בה פחות משיעור זה אע"פ שאח"כ הוסיף בה שמן לא יצא, אלא יכבנה ויחזור וידליקנה בלא ברכה, ולכן קודם שיברך יראה אם יש בה שמן כשיעור. ו) צריך להדליקה במקום הנחתה, ואם בעה"ב חולה ולא יוכל לקום אין מביאים אצלו ניח כדי שידליק, אלא יברך כשהוא על מטתו ואדם אחר ידליקנה בסניו בחדר

הוא תכף ומיד. ז) מצוה מן המובחר להדליק בשמן זית. ח) זמן הדלקת נר בצאת הכוכבים, ומשהגיע הזמן לא יאכל ולא ילמוד עד שידליק. ואם נתאחר יכול להדליק ולברך כל זמן שבני הבית נעורים, ודי בשנים נעורים, ואם כולם ישנים אזי ידליק בלא ברכה. ט) סומא אשתו מדלקת, ואם אין לו אשה ישתתף בפריטי (ר"ל ישתתף עם אחרים בקניית השמן של נ"ח). י) מדליקין בכיהכ"ג ומברכין, אך זה המדליק צריך להדליק בביתו ג"כ ולברך. יא) אסור להשתמש לאורה בין תשמיש חול בין תשמיש קדושה. יב) בע"ש מתפללין מנחה ואח"כ מדליקין נ"ח ואחריה מדליקין גר שבת, ואע"פ שהאיש מדליק נ"ח והאשה מדליקה ג"ש צריכה להמתין, עד שידליק בעלה נ"ח. יג) במוצ"ש בבית הכנסת מדליקין נ"ח ואח"כ מבדילין, ובבית מבדילין ואח"כ מדליקין. יד) מגיחין גר נוסף רחוק קצת משאר הנרות שיהיה ניכר, כדי שאם ישכח וישתמש לאורה יהיה לאור הניסוף. וטוב לתת לאחד מבניו הקטנים להדליק כדי לחנכם במצות. טו) יעמדו אשתו ובניו בשעת הברכה והדלקת כל הנרות. טז) אחר שידליק גר א' יאמר הנרות הללו בנוסח שיש בו ל"ו תיבות (חוץ מבי תיבות הנרות הללו) כמסודר פה. ליקבה"ן בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו ליתדא שם י"ה בוי"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל, הנה אנחנו באים לקיים מצות הדלקת נרות חנוכה כמו שחקנו לנו רז"ל עם כל הסצות הכלולות בה לתקן את שורשה במקום עליון לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ויהי נועם וגו' :

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַדְלִיק נֵר חֲנֻכָּה
(יכוין ר"ת שם נח"ל):

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שְׁעָשָׂה
נְפִים לְאַבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם בְּזֶמַן הַזֶּה:

בליל ראשון מברך גם ברכה זו:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שְׁהִתְחַנְּנוּ
וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזֶמַן הַזֶּה:

אחר שידליק גר אחד יאמר

הַנְּרוֹת הַלְלוּ אֱנַחְנוּ מְדַלְּקִין עַל הַנְּפִים וְעַל
הַתְּשׁוּעוֹת. וְעַל הַנְּפִלְאוֹת. שְׁעָשִׂיתָ

תקון חנוכה שפט
 לְאֲבוֹתֵינוּ. עַל יְדֵי פְהֵינִי הַקְדוּשִׁים. וְכָל שְׁמוֹנֹת
 יָמֵי חֲנֻכַּת הַנֵּרוֹת הַלָּלוּ קָדֵשׁ. וְאֵין לָנוּ רְשׁוֹת
 לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם. אֲלֵא לְרֵאוֹתָם בְּלֶכֶד פְּרִי לַהֲוֹדוֹת
 לְשִׁמְךָ עַל נְסִיךְ וּנְפִלְאוֹתֶיךָ וַיִּשְׁוְעוֹתֶיךָ:
 ואוי אחיכ מזמור שיר חנוכת הבית וגוי (דף קלג).

סגולה לשמירה לומר כל לילה אחר הדלקת נ"ח ו' פעמים ויהי נועם ומזמור יושב בסתר.

שחרית חנוכה

מתפללים כמו בחול ואומרים על הנסים, וגומרים ההלל ואוי חצי קדיש, ומוציאין ס"ת ואומרים ברוך המקום וגדלו, וקורין ג' גברי בפרשת נשא, יום א' קורא הכהן עד המשכן, ולוי עד חנוכת המזבח, וישראל עד עמינדב, ואוי חצי קדיש, וגומרים התפלה כשאר ימים, רק אין אומרים יענך ותפלה לדוד, וכשיאמר היום יום פלוני השיק, לא יאמר השיר שהיו הלויים וכו'. ואחרי הושיענו אוי מזמור שיר חנוכת הבית וגוי (דף קלג).

א) וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בְּנָיו לֵאמֹר
 כֹּה תְבַרְכוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמֹר לָהֶם: ׀ יְבָרְכֶךָ יְהוָה
 וַיִּשְׁמְרֶךָ: ׀ יֵאָר יְהוָה וַפָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחֲנֶךָ: ׀ יִשָּׂא יְהוָה וַפָּנָיו אֵלֶיךָ
 וַיִּשָּׂם לְךָ שָׁלוֹם: ׀ וַשְּׁמוֹ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵין אֲבָרְכֶם: ׀
 ב) וַיְהִי בַיּוֹם כִּלְאוֹת מֹשֶׁה לְהַקִּים אֶת־הַמִּשְׁכָּן וַיִּמְשַׁח אֹרֶז וַיְקַדֵּשׁ
 אֹתוֹ וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וַיִּקְשָׁחֵם
 וַיְקַדֵּשׁ אֹתָם: וַיְקַרְּבוּ נְשֵׂי־יִשְׂרָאֵל רָאשֵׁי בְּנֵי אֲבֹתָם הֵם נְשֵׂי־
 הַמִּשְׁתָּה הֵם הַעֲמִידִים עַל־הַפְּקָדִים: וַיָּבִיאוּ אֶת־קֶרְבָּנָם לִפְנֵי יְהוָה
 שֵׁשׁ־עֶגְלוֹת צֹב וּשְׁנַיִם עֶשְׂרֵן קָדָר עֲגֹלָה עַל־שְׁנֵי הַנְּשָׂאִים וְשׁוֹר לְאֶחָד
 וַיְקַרְּבוּ אוֹתָם לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן: לוי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

(א במדבר ו'. ב) שם ו'.

תקון חנוכה

קח מאתם והיו לעבד את עבדת אהל מועד ונתתה אותם אל-
 הלוים איש כפי עבדתו: וקח משה את העגלות ואת הבקר ויתן
 אותם אל הלוים: את שתי העגלות ואת ארבעת הבקר נתן לבני
 גרשון כפי עבדתם: ואת ארבע העגלות ואת שמנת הבקר נתן
 לבני מררי כפי עבדתם כד איתמר בראשון הכהן: ולבני קהת
 לא נתן כרעבדת הקדש עליהם בפתח ישאו: ויקריבו הנשאים
 את חנפת המזבח ביום המשח אתו ויקריבו הנשאים את קרבנם
 לפני המזבח: ויאמר יהוה אל-משה נשיא אחד ליום נשיא אחד
 ליום יקריבו את קרבנם לחנפת המזבח: ישראל ויהי המקריב
 ביום הראשון את קרבנו נחשון בן עמינדב למשה יהודה: וקרבנו
 קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים
 שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה:
 בף אחת עשרה זרב מלאה קמרת: פך אחד בן דבוק זביל אחד
 כבש יחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח
 השלמים בקר שנים אילים חמשה עתודים חמשה כבשים
 בן שנה חמשה זב קרבן נחשון בן עמינדב: ואר חצי קדיש.

יום ב' מתפללים כמו אתמול, וקורין ג' גברי. כהן קורא מן ביום השני עד
 מלאה קטרת, לוי קורא מפר אחד עד צוער, ישראל חוזר וקורא מביום השני
 עד טוף הקרבן וכן על זה הדרך בשאר ימים.

פרשת יום שני

ביום השני הקריב נתנאל בן צופר נשיא יששכר: הקריב את-
 קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק
 אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת

שצא

תקון חנוכה

בְּלוּלָהּ בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: כֶּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: פֶּר
אֶחָד בְּכֶבֶד אֵיל אֶחָד בְּכֶבֶד אֶחָד בְּדֹשָׁנָה לְעֵלָה: שְׁעִיר עִזִּים
אֶחָד לְחַטָּאת: וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֲתָדִים
חֲמִשָּׁה בְּכֶשֶׂים בְּנֵי שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן נִתְּנָאֵל בְּדָצוּעַר: פ

מַרְשֵׁת יוֹם שְׁלִישִׁי

ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן חלן: קרבנו קערת כסף
אחת שלשים ומאה משקלה מורק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה
זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו
לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילים
חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אליאב בן חלן:

מַרְשֵׁת יוֹם רְבִיעִי

ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אליצור בן שדיאור: קרבנו קערת
כסף אחת שלשים ומאה משקלה מורק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה
זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו
לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילים חמשה
עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אליצור בן שדיאור:

מַרְשֵׁת יוֹם חֲמִישִׁי

ביום החמישי נשיא לבני שמעון שלמיאל בן צורישרי: קרבנו קערת
כסף אחת שלשים ומאה משקלה מורק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה
זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו
לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילים חמשה
עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן שלמיאל בן צורישרי:

מַרְשֵׁת יוֹם שֵׁשִׁי

ביום הששי נשיא לבני גד אליסף בן דעואל: קרבנו קערת כסף
אחת שלשים ומאה משקלה מורק אחד כסף שבעים שקל בשקל

הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זחב
 מלאה קטרת: פר אחד בן בקר אי"ל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה:
 שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילים חמשה עתדים
 חמשה ככשים בני שנה חמשה זה קרבן אילים בן דעואל:

פרשת יום שביעי

ביום השביעי נשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד: קרבנו קערת
 כסף אחת שלשים וזמאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל
 בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה
 זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר אי"ל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה:
 שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילים חמשה
 עתדים חמשה ככשים בני שנה חמשה זה קרבן אלישמע בן עמיהוד:

פרשת יום שמיני, קורין מן ביום השמיני עד כן עשה ארז המנורה.

ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל בן פדהצור: קרבנו קערת
 כסף אחת שלשים וזמאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל
 בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה
 זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר אי"ל אחד כבש אחד בן שנתו
 לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילים חמשה
 עתדים חמשה ככשים בני שנה חמשה זה קרבן גמליאל בן פדהצור:

ביום החשיעי נשיא לבני בנימין אבירן בן גרעני: קרבנו קערת כסף
 אחת שלשים וזמאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל
 הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב
 מלאה קטרת: פר אחד בן בקר אי"ל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה:
 שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילים חמשה
 עתדים חמשה ככשים בני שנה חמשה זה קרבן אבירן בן גרעני:

ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר בן עמישרי: קרבנו קערת כסף
 אחת שלשים וזמאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל
 הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב
 מלאה קטרת: פר אחד בן בקר אי"ל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה:
 שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילים חמשה

עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אחיעזר בן עמישדי:
ביום עשתי עשר יום נשיא לבני אשר פנעיא"ר בן עכרן: קרבנו
 קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שכעים
 שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת כלולה בשמן למנחה: כף אחת
 עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו
 לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילים חמשה
 עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן פנעיא"ר בן עכרן:
ביום שנים עשר יום נשיא לבני נפתלי אחירע בן עינן: קרבנו
 קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שכעים
 שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת כלולה בשמן למנחה: כף אחת
 עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן
 שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילים
 חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אחירע בן עינן:

זאת חנכת המזבח ביום המשח אותו מאת נשיאי ישראל קעלת
 כסף שתים עשרה מזרק כסף שנים עשר כפות זהב
 שתים עשרה: שלשים ומאה הקערה האחת כסף ושבעים המזרק
 האחד כל כסף הכלים אלפים וארבע מאות בשקל הקדש:
 כפות זהב שתים עשרה מלאות קטרת עשרה עשרה היכף בשקל
 הקדש כל זהב הכפות עשרים ומאה: כל הבקר לעלה שנים
 עשר פרים אילים שנים עשר כבשים בני שנה שנים עשר ומנחתם
 ושעירי עזים שנים עשר לחטאת: וכל בקר וזבח השלמים
 עשרים וארבעה פרים אילים ששים עתרים ששים כבשים בני
 שנה ששים זאת חנכת המזבח אחרי המשח אותו: וכבא משה
 אליהו מועד לדבר אתו וישמע את הקול מדבר אליו מעל
 הכפרת אשר על ראש העזת מבין שני הכרובים וידבר אליו:

שצד

תקון חנוכה

א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־אֶהֱרֹן וְאֶמְרָתְךָ אֵלָיו
 בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת־הַנֵּרוֹת אֶל־מִוֶּלֶת פְּנֵי הַמְּנוּרָה יְאִירוּ שְׁבַעַת
 הַנְּרוֹת: וַיַּעַשׂ בֶּן אֶהֱרֹן אֶל־מִוֶּלֶת פְּנֵי הַמְּנוּרָה הַעֲלָה נְרֹתֶיהָ כְּאֲשֶׁר
 צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וַיְהִי מַעֲשֵׂה הַמְּנוּרָה מְקֻשָּׁה וְהָב עַד־יִרְכָּה
 עַד־סְרִתָּהּ מְקֻשָּׁה הוּא כְּפִמְרָאָה אֲשֶׁר הִרְאָה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בֶּן
 עֶשְׂרֵה אֶת־הַמְּנֹרָה: ואוי חצי קדיש.

ר"ח טבת שחל בחור

מתפללין כשאר הימים, ומזכירין יעלה ויבא בעבודה, ועל הנסים בהודאה, וגומרים ההלל, וקדיש תתקבל, ומוציאין ב' ספרים, כראשון קורין ג' גברי בס' ראש חדש ולא יאמר קדיש, וכספר שני קורא הרביעי בחנוכת הנשיאים מענין היום, וחצי קדיש, ואומרים אשרי ובא לציון, ובית יעקב, ושיר של יום, והושיענו, ומחזירין הספרים למקומן, ואוי חצי קדיש, ומתפללין מוסף של ריח, ואוי על הנסים, וקדיש תתקבל, וברכי נפשי, ומזמור שיר חנוכת הבית, וקדיש יהא שלמא, וגומרים התפלה כשאר ימים.

שבת וחנוכה

מתפללין כשאר שבתות ואוי על הנסים בהודאה, וגומרין ההלל, וקדיש תתקבל, ומוציאין שני ספרים, וקוראין בספר ראשון ז' גברי בפרשת השבוע, ואוי חצי קדיש, והמפטיר קורא בספר שני בחנוכת הנשיאים מענין היום, ואוי חצי קדיש, ומפטיר רני ושמחי. ואם חלו שתי שבתות בחנוכה עושין כסדר הזה, כשבת ראשונה מפטיר רני ושמחי, וכשבת שניה מפטיר ויעש חירום, ואוי אשרי ומחזירין הספרים למקומן, ואוי חצי קדיש, ומתפללין מוסף ואוי על הנסים בהודאה, וגומרין כשאר שבתות.

שבת ור"ח וחנוכה

מתפללין כשאר שבתות, ואוי יעלה ויבא בעבודה, ועל הנסים בהודאה, וגומרין ההלל, ואוי קדיש תתקבל, ומוציאין ג' ספרים, וקורין בספר ראשון ששה גברי בפרשת השבוע ולא יאמר קדיש, והשביעי קורא בספר שני בס' ריח מן וכיום השבת, ואוי חצי קדיש, והמפטיר קורא בספר שלישי בחנוכת הנשיאים מענין

(א במדבר ח')

שבת ור"ח ותנוכה שצה

היום, ואומר חצי קדיש, ומפטירין רני ושמחי, ואו' פ' ראשון ופ' אחרון של הפסרת ריח כה אמר ה' השמים כסאי. ומתפללין מוסף שבת וריח, ואומרים על הנסים בהודאה, וגומרין תפלתם כשאר שבתות.

סימן להפסקת ארבע פרשיות

הימים שראוי לקבוע בהם ריח אדר זבד"ו, וסימן לשבתות ההפסקה זט"ו, ב"ו, ד"ד, וכו"ו, כלומר כשחל ריח בשבת מפסיקין בסיו בו, וסימן זט"ו. וכשחל ביום ב', מפסיקין בששה בו, וסימן ב"ו. וכשחל ביום ד' מפסיקין בד' בו, וסימן ד"ד. וכשחל ביום ו' מפסיקין בשתי שבתות ב' בו וי"ו בו, וסימן וכו"ו.

שבת שקלים

בשבת שלפני ריח אדר הסמוך לניסן מוציאין שני ספרים, בראשון קורין שבעה גברי בפרשת השבוע, ואו' חצי קדיש, והמפטיר קורא בספר שני פרשה ראשונה של כי תשא, עד לכפר על נפשותיכם, ואו' חצי קדיש ומפטירין ויכרות יהודיע. ואם חל ריח אדר בשבת, מוציאין שלשה ספרים, בראשון קורין ששה גברי, ואין או' קדיש, ובשני קורא השביעי בפרשת ריח וביום השבת, ואו' חצי קדיש, והמפטיר קורא בשלישי פ' כי תשא, ואו' חצי קדיש ומפטירין ויכרות יהודיע, ואו' פ' ראשון ופ' אחרון של הפסרת ריח כה אמר ה' השמים כסאי.

שבת זכור

מוציאין שני ספרים וקורין בראשון שבעה גברי בפרשת השבוע, ואו' חצי קדיש. והמפטיר קורא בספר שני פרשת זכור את אשר עשה לך עמלק וגו' ואומר חצי קדיש, ומפטירין פקדתי וכו' וגומרין התפלה כשאר שבתות. יש אומרים שפרשת זכור ופרה חייבים לקראם מדאורייתא ולכן יזהר הקורא לקראה בקול רם כדי שישמעו כל הקהל ויצאו ידי חובתם.

א) זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה לְךָ עַמְלָק בְּיַדְךָ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם;
אֲשֶׁר קָרָה בְּיַדְךָ וַיִּגְעַב בְּךָ כָּל-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-יְהוָה וְאֶתָּה
עִנִּית וַיִּגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹהִים: וְהָיָה בְּהִנָּחֵם יְהוָה אֶל-יְהוָה וְלָךְ
מִקְלֵ-אִיבֶךָ מִסָּבִיב בְּאָרְץ אֲשֶׁר יְהוָה-אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נַחֲלָה לְרִשְׁתָּהּ
תִּמְחָה אֶת-זִכְרֵ עַמְלָק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח:

(א) דברים כ"א

אחר קריאת ס'ת נוהגים לומר מי כבוד

מי כְּמוֹדָה. וְאֵין כְּמוֹדָה. מי הוֹמְדָה לָךְ. וְאֵין הוֹמְדָה לָךְ;
אֲדוֹן חֲסִדָּה בַּל יִחְדַּל. אֲמַתָּה מִבְּצָר עוֹ וּמִנְדָּל. כִּי הָיִיתָ מְעוֹ
לְדָל. וּמְעוֹ לְאֶבְיֹן בְּצָר לוֹ;

בִּימֵי תַרְפֵּי מִקְדְּמוֹנֵי. כִּי דָבָר רוּחַ יְיָ. וְהַיּוֹם אִם גִּרְשׁוֹנֵי שְׁוֹנֵי.
דוֹדֵי לִי וְאֶנִּי לוֹ;

נְמַלְנֵי מֵאֹז מְזוּבוֹת. גְּלוּיוֹת יְדוּעוֹת לְלִבְבוֹת. גַּם אִם יִהְיוּ הַצָּרוֹת
קְרוּבוֹת. אֲשֶׁרֵי כָּל-חֻכֵּי לוֹ;

דְּמֵי מִתְקוּמְמֵי אֲנֹה. וְדִנְלֵי אָרִים כְּדָבָר כָּל-חֲנוּהָ. הַגֵּה
בְּאֵלֵהֶינּוּ וְהָה. קוֹיֵנוּ לוֹ;

הַיּוֹם אֲבִיעָה חֲדוּת הָיוּ מֵנִי קָרָם עֲתִידוֹת. נִפְלָא כָּם הַמְּבִין
צְפוּנֵי סוּדוֹת יוֹצְרֵי מִכְּמֹן לְעֶבֶד לוֹ;

וַיְהִי בִימֵי אַחֲשָׁוְרוּשׁ. מְלֶךְ הַיְקָם עַל כְּבָרוּשׁ. נִשְׂא וְרָם עַל
כָּל-קֹצֵין וְרֹאשׁ. וַיְיָ הַגִּיחַ לוֹ;

זְמַן כְּשֶׁנֶּת שָׁלַשׁ לְמַלְכוּתוֹ. לְהִרְאוֹת לְכָל עֶבְדָּיו תְּכוּנָתוֹ.
וְאֶבְנֵי גִּזְרֵי מִתְנוֹסְכוֹת עַל אֲדָמָתוֹ. וְעַפְרוֹת זָהָב לוֹ;

חֶלֶק לְכָל בְּנֵי שׁוֹשָׁן גִּתָּן. וְהַקְדִּישׁ קְרוֹאֵיו כְּחֶתָּן. בְּחֶצֶר גִּתָּן
בֵּיתָן. אֲנֹה לְמוֹשָׁב לוֹ;

טַעַם עֲשׂוֹת רִצּוֹן כָּל אִישׁ וַיִּצְרוּ. וְאֵין אוֹנֵם לְאִישׁ בֵּין עֲבָרוֹ.
וְלִתְתָּ לְכָל שׁוֹאֵל דֵּי מִחֲסוּרוֹ. אֲשֶׁר יִחַסֵּר לוֹ;

יְחַד אֲסַפּוּ כָּל הַגְּדֻרְשִׁים. גַּם וּשְׁתֵּי הַמְּלָכָה עֲשִׂתָּה מִשְׁתָּה
נָשִׁים. וּמִשְׁתָּה הַנָּשִׁים כְּאֲנָשִׁים. שְׂכַעַת יָמִים יִסְפְּרוּ לוֹ;

כְּטוֹב לֵב הַמְּלֶךְ בֵּינוֹ. אֲמַר לְהַבִּיא לְפָנָיו אֶת יַבֵּת הָעֵצִי. וּמִסְמָן
כְּדָבָרוֹ לְאֲמַר אֵין. הַיְעוּהָ פְּנִיָה וְתֹאמַר לוֹ;

שבת זכור שצו

לְקַרְוֹבִים אֵלָיו הַיּוֹשֵׁבִים עִלָּי קֵן. שָׁאֵל וַיַּעֲצֵהוּ מִמּוֹקֵן. הוּא
הָקֵן לַפּוֹרְעָנוֹת מוֹקֵן. לִבּוֹ יִקְבֹּץ אָנֹן לוֹ:

מוֹעֲצוֹתָיו כִּדְתַת נְתוּנוֹת. הָיוּ לְעַמִּי רְפוּאוֹת צְפוּנוֹת. כִּי לֹא־
אֲנִרוֹת רֵאשׁוֹנוֹת. גַּם סְלִיטָה לֹא הָיְתָה לוֹ:

נֹעֵץ לְקָרָא לְכָל הַמוֹנְיוֹ. לְהַבִּיא כָּל יַפֶּת תֵּאֵר לְפָנָיו. וְהַנְעֵרָה
אֲשֶׁר תֵּיטֵב בְּעֵינָיו. מֵהוֹר יִמְהַרְנָה לוֹ:

סִנְסָן לְיֵאִיר הָאִיר וְנֹרָת. יָשִׁישׁ כְּגִבּוֹר לְרוּץ אֲרָח. טָרַם מִכָּה
צִיץ רְפוּאָה כְּרָח. כִּי הַפְּלָה יִי חֲסִיד לוֹ:

עֲמוֹ נֶאֱמָנָה הַבְּסָה תִּמְהָ. הִיא אֶסְתֵּר בֵּת דּוֹדוֹ כְּרָה בַחֲמָה.
וּבְמֹת אֲבִיהָ וְאִמָּה. לְקַחְהָ מִרְדֵּבִי לוֹ:

פְּנֵעָה חֵן וְתַלְדָּ וְהַלּוֹם. וְתַלְקַח אֶסְתֵּר אֵל בֵּית הַמֶּלֶךְ גְּזֵרַת יְהוֹלֹם.
וּמִרְדֵּבִי צָנָה לָהּ לְכִי לְשָׁלוֹם. כִּי הוּא אֲדַנְדָּ וְהַשְׁתַּחֲוִי לוֹ:

צֶדֶק לְבִשָּׁה כְּמַמְלַכְתָּהּ. לֹא הִנִּיחָה אֶסְתֵּר עִמָּה וּמוֹלְדֶתָהּ.
וְהַמֶּלֶךְ אֶהְרָה וַיִּרְבַּ תִּפְאַרְתָּהּ. כִּי מִיָּה הָיְתָה לוֹ:

קִישָׁב רֵב קֹשֵׁב צָרוֹר הַמּוֹר. מִסְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּבוּעִים לְשִׁמּוֹר.
וְהָנֵם חוֹשְׁבִים עַל הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר. הֲבָה נִתְחַכְמָה לוֹ:

רַחֲשָׁה אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ בְּאִמְרֵי שֹׁפֵר. בְּשֵׁם מִרְדֵּבִי וְנִקְתָּב בַּסֵּפֶר.
בְּקֶשׁ וְנִמְצָא לְפָנָי צָבִי עוֹפֵר. כִּי כּוֹל הָרִים יִשְׂאוּ לוֹ:

שְׁנֵיהֶם נִחְלוּ עַד הָעֵץ. כִּי שָׁמַע מִרְדֵּבִי לְשׁוֹנֵם בְּהוֹעֵץ. נִשְׁקָה
לְמֶלֶךְ סֵם הַמָּוֶת רוֹעֵץ. אוֹלֵי יִפְתָּה וְנוֹכְלָה לוֹ:

תִּשְׁוֵעָה וְזֹאת צְפוּנָה לְדוֹר אֲחֵרוֹן. נִכְתְּבָה עַל סֵפֶר הַזְּכוּרֹן. לְהִיוֹת
לוֹ מִן הַמֶּלֶךְ תִּנְמוֹל וְיִתְרוֹן. כִּי פּוֹעַל אָדָם יִשְׁלֵם לוֹ:

אֲחֵר כָּל אֵלֶּה הַדְּבָרִים. אֲחִישׁוֹרוֹשׁ אֶת הָקֵן הָרִים. וַיִּנְשְׂאָהוּ מֵעַל
כָּל הַשָּׂרִים. וְתוֹעֲפוֹת הָרִים לוֹ:

נִכְנַע מִרְדֵּבִי מִסְגּוֹר לְרָשָׁע. נִין עֲמַלְק אֲשֶׁר מִבְּטָן פִּשְׁעוֹ. וְהָ

שצח שבת זכור

הוסיף על חטאתו פשע. לא יאכה יי סלוח לו:
 יום כָּרְעוּ לוֹ כָּל עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ. וּמְרַדְּכֵי בְּתוֹמֵנוּ הוֹלֵךְ. בְּקֶשׁ
 לְחִרְחַר רִיב עַל עִם דָּל וְהוֹלֵךְ. עוֹבֵר וּמִתְעַבֵּר עַל רִיב לֹא לוֹ:
 יַעֲזֵן תַּחְבּוּלוֹת כְּשִׁקִּים בְּצִדּוֹ. וַיָּבוּ בְּעֵינָיו בְּנֵאוֹן חֲמָדוֹ. לְשִׁלּוֹם
 יָד בְּמְרַדְּכֵי לְבָדּוֹ. כִּי לְדַבָּר יִחָבֵל לוֹ:
 הִרְבָּה כֶּסֶף וְהִקְבֵּ לְבָלֵי חוֹק. וַיֹּאמֶר בְּלִבּוֹ זֶה עֵת לְשַׁחֲוֹק. וַיָּבֵא
 עֲצוֹת מִרְחוֹק. לְרֵשֶׁת מִשְׁכָּנוֹת לֹא לוֹ:
 וַיִּפֹּל פּוֹר וַיָּדוּ בַּנּוֹרֵל הַדָּה. וַיֵּרָא כִּי בַּאֲדָר מֵת אָבִי הַתְּעוּדָה.
 וְלֹא זָכַר כִּי הִיא עֵת הַלִּידָה. הַכְּלִי יוֹלְדָה יְבוֹאוּ לוֹ:
 הוֹב אֹרֵב יַעֲצִיבוּ רְעִיּוֹנָיו. וַיִּשְׁאַל שְׂאֵלָה מֵאֲדוֹנָיו. וְגַם הוּא
 שְׁנֵי אֲדוֹת שָׁנָיו. וּמִתְלַשֵּׁת לְבִיא לוֹ:
 הֵן עִם אַחֲרֵי נְזוּרוֹ. וְדַתִּיהֶם שׁוֹנוֹת וְנִתְּהָ בַל יִנְצוּרוּ. רוּחַ יִזְרְעוּ
 וְסוֹפְתָהּ יִקְצוּרוּ. קָמָה אִין לוֹ:
 הַכִּינּוֹתֵי כֶּסֶף לְגִנְיָהּ יִשֵּׁל. לֹאֲבָד זֶה הַגּוֹי הַגִּנְעֵל. כָּל הַבְּרָכִים
 אֲשֶׁר לֹא כָרְעוּ לְבַעַל. וְכָל הַפֶּה אֲשֶׁר לֹא נָשַׁק לוֹ:
 לְהָבִיא אֶל גִּנְיֵי הַמֶּלֶךְ אוֹסֵת. עֲשֶׂרֶת אֲלָפִים כִּכְרֵי כֶּסֶף. וְנִפְשׁ
 אָבָה לְכָל בֵּית יוֹסֵת. פֶּעַם אַחַת וְלֹא אֲשֻׁנָה לוֹ:
 וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ יְהִי לְךָ קִנְיָנָה. וְזֹאת טַבַּעְתִּי עַל יַד יְמִינָה.
 וְהָעַם לַעֲשׂוֹת כּוֹ בְּשׁוֹב בְּעֵינָהּ. וְכֹא עַד קִצּוֹ וְאִין עוֹזֵר לוֹ:
 יֵצֵא וְסוֹפְרֵי הַמֶּלֶךְ נִקְרְאוּ. וַיִּכְתְּבוּ כָּכֵל אֲשֶׁר הוֹרְהוּ. וּבְכָל עִם
 וְעַם רָצִים יֵצְאוּ. שָׂרֵי הֶרְכָּב אֲשֶׁר לוֹ:
 הָיָה דְבָרוֹ נְחִיץ לְאֹמֶר. בְּרָם חֲמָד בְּזִים אַחַר לְזִמּוֹר. בְּשִׁלְשָׁה
 עָשָׂר בַּאֲדָר הָחֵל וְנִמּוֹר. לֹא אוֹסֵף עוֹד עֲכוּר לוֹ:
 קָרַע מְרַדְּכֵי בְּגָדָיו לְפָנָי אֵל. וַיִּצְעַק מֵרַע עַל גּוֹלֵת אֲרִיאֵל.
 הַבָּנִים אִין לְיִשְׂרָאֵל. אִם יוֹרֵשׁ אִין לוֹ:

שבת זכור שצט

סוף סדרה שאר המוני. מי נתן למשפחה יעקב למנוי. וישראל לבוונים ולא יי. זו חטאנו לו:

נערוז אסתר הגידה דבר. שמענו צעקה בינים במדבר. ומרדכי בלבוש שק עבר. לא ידענו מה היה לו:

בגדים שלחה להלבישו. ולא קבל ממיררות נפשו. ותשלח להתד לחקרו ולדרשו. לדעה מה יעשה לו:

רוחו הוציא להתד וחוה. ופרשת הכסף לכניו שוה. והסתשגן שלח ועל אסתר צוה. לבא אל המלך להבחנן לו:

בתשובתה אמרה להשיבו. דע כי בן מות אשר לא יקרא ויבא. לבר מאשר יושיט לו המלך את שרביט

והבו. בקרב איש להשתחות לו:

יקיר כשעו דברי הנסה. ועק אהה כי אין מנוסה. ועף אשא. כי חטאתי לו:

שלח לה לאמר אל תדמי. להמלט בית המלך מכל לאומי. כי את תאבדי ואולי עמי. אחרי נמכר נאלה תהיה לו:

ממקום אחר ישלח שלומיו. עושה שלום בקרומו. כי לא קלו רחמיו. על בן אוחיל לו:

ותענהו לך פנום כל חוכי פדיום. וצומו עלי שלשת ימים לילה ויום. ורחמים בקשו מא נורא ואיום. וא תתנו דמי לו:

אל גדרש בקל לב ידרשנו. כי גכמרו רחמיו לעם יקראנו. ויאמר עוד זכור אונקרנו. על בן המו מעי לו:

לבשה חן ביזם השלישי ותלך. ותיכר עד מאד בעיני המלך. ויבן בקל אשר הוא מולך. ועל כל אשר יש לו:

היפה בנשים נטע געמן. מהשאלהך כי הכל מוזמן ותאמר יבא המלך והמן אל המשקה אשר עשיתי לו:

לְמַחֵר קָרְאתֶם לְמוֹד נִכְמַס. וַיֵּצֵא הַקֵּן בַּיּוֹם הַהוּא שְׂמֵחַ וְנִגְעָלָם.
וְהוּא בְּמַלְכִים יִתְקַלֵּם. וְרוֹזְנִים מִשְׁחַק לוֹ:

וַיָּבֵא אֱהִיבּוּ וְרָשׁ אֲשֶׁתּוֹ. וַיִּסְפֹּר לָהֶם כְּבוֹדוֹ וּמִסְשָׁלֵתּוֹ. וַיְנַרְדָּה
עוֹמֶדֶת לְעוֹכְתּוֹ. הוּי הַמְרַבָּה לֹא לוֹ:

יַעֲצוּהוּ עֲשׂוֹת עֵץ נְבוֹהֵי חֲמֻשִׁים. לְחִלּוֹת עָלָיו קָדַשׁ קָדָשִׁים.
וּלְהִכִּינוֹ כְּחֻפְצוֹ מִכָּל הַרְשִׁים. חָרַשׁ חָכֵם יִבְקֹשׁ לוֹ:

אֱלֹהִים עֶדֶר צֹאנֵנו בְּקָר. וַתִּדַּד שְׁנַת הַמִּלְחָמָה עַד יְהִי חוֹקֵר.
בְּסִפְרֵי הַזְּכוֹנוֹת וְהָיָה בְּקָר. וַיִּזְדַּע יְיָ אֶת אֲשֶׁר לוֹ:

בְּמַצָּאוֹ דָּבָר מְרַדְּכִי מִפּוֹרֵשׁ. מַהֲנִעֲשָׂה יָקָר וַיְגַדְלָה דְרֹשׁ.
וַיֹּאמְרוּ כִּי לֹא פוֹרֵשׁ. מַה יַּעֲשֶׂה לוֹ:

נִגְלָה אֵן הַקֵּן בְּדַבְּרוֹ. מַהֲלַעֲשׂוֹת בָּאִישׁ אֲשֶׁר הַמִּלְחָמָה חָסַף
בִּיקְרוֹ. וַיַּעַן וַיִּגְקֹשׁ בְּמַאֲמָרוֹ. פִּי כָסִיל מִחֶתֶה לוֹ:

דָּבָר לְעֹדוֹתוֹ בְּעֵדֵי מַלְכִים. וְלִלְבָת לְסֻנְיֹ אֶחָד מִהַנְּסִיכִים. וְלִפְנֵי
בְּמַחֲשָׁבּוֹ הוֹלֵךְ חֲשֻׁכִים. וְאֵין עוֹנֶה לוֹ:

הַשִּׁיבוּ הַמִּלְחָמָה בֵּן דְּבַרְתִּי. עֲשֵׂה לְמַרְדְּכִי הַיְהוּדִי כְּכֹל אֲשֶׁר אָמַרְתִּי.
בֵּן מִשְׁפָּטִיךָ אַתָּה חֲרַצְתָּ. כַּמִּשְׁפָּט הַזֶּה יַעֲשֶׂה לוֹ:

וַיֵּשֶׁב מְרַדְּכִי אֶל מִשְׁמַרְתּוֹ. וְהַקֵּן נִדְחָף אֶל בֵּיתּוֹ. וַיִּנְעֲדוּ אֱהִיבּוּ
וְרָשׁ אֲשֶׁתּוֹ. לְבֵא לְנֹד לוֹ:

זָרַע יִשׁוּרֹן וְזָכְרוּ נְבוּנָיו. אִם יֵשׁ מְרַדְּכִי אֶחָד מִבְּנָיו. אֲשֶׁר
הַחִלּוֹת לְנַפּוֹל לְפָנָיו. לֹא תוּכַל לוֹ:

חֲכָמָיו עוֹדִים מְדַבְּרִים עִמּוֹ. וְסָרִיסֵי הַמִּלְחָמָה הַבְּהִילוּדֵי לְהַקְיָמוֹ.
וְלֹא רָאָה כִּי יָבֵא יוֹמוֹ. יְיָ יִשְׁחַק לוֹ:

מָרָם כְּלוֹת מִשְׁתָּה נִינָן. אָמַר הַמִּלְחָמָה אֶל יַפֶּת הָעֵץ. שְׂאֵלִי כִּי
הַכֹּל לְנִגְדֵךְ בָּאֵין. וַתִּבְרַךְ וַתִּתְחַנֵּן לוֹ:

יָתֵן לִי גִשְׁשִׁי בְּשִׂאלֹתִי. וְשִׁמִּי אֲדִינִי הַמִּלְחָמָה בְּבִקְשָׁתִי. כִּי גִמְדִּינִי

לְצֹרֵר וְלֹא מִבְּרִיתִי. תִּבְּחֹת לְבוֹ גְּבוּתָ לֹא:
 כִּי מִה חֲפָצִי אַחֵר וְהַ הַצֵּעֵר. וְכָלִי הַקָּרֵב שׁוֹת שְׁתֵּי הַשֵּׁעֵר.
 הַיִּשְׁאֵג אֲרִיָּה בִּיעֵר. וְמִרְף אִין לֹא:
 לְהָ אָמַר מִי הוּא וְהָ מִכָּל אָנְשֵׁי. וְאִי וְהָ הוּא מִכָּל מִנְרֵשֵׁי. אוֹ
 מִי מְנוּשֵׁי. אֲשֶׁר מִבְּרִיתִי אֶתְכֶם לֹא:
 מִהֲרָה לְעֵנֹתוֹ הֶסֶן וְהָ הָרַע. אֲשֶׁר פְּרָעוֹת כְּגוֹי צַדִּיק פָּרַע. אוֹי
 לְרָשָׁע רָע. כִּי גִמּוּל יָדָיו יַעֲשֶׂה לֹא:
 נִמְלָא חֲמָה וְקָם אֵל גִּנוּ. וּבְשׁוּבוֹ רָאֵהוּ נוֹפֵל עַל כְּנוֹ. יַעֲלוֹ
 שָׁמַיִם עֹנֵי. וְאָרֶץ מִתְקוּמָהּ לֹא:
 סָרִיס אֶחָד גָּלָה חֲסָאוֹתוֹ. הֵן עַץ עֲשֶׂה לְמַרְדְּכִי כְּבִיתוֹ. וַיִּצֹ
 הַמֶּלֶךְ לְתַלּוּתוֹ. עַל הָעֵץ יֵאָשֶׁר הַכִּין לֹא:
 עֲמֻדָה אֶסְתֵּר לְבִקְשׁ עַל עַמָּה. לְהַשִּׁיב סִפְרֵי הָאָרֶץ וְהַחֲמָה. כִּי
 נַחֵם יְיָ עַל מַכָּה עֲצוּמָהּ. וְשָׁב וּרְפָא לֹא:
 פִּתְיָשְׁגֹן הַכְּתָב לְהִיּוֹת הַיְהוּדִים. לְהַרְוֹג בְּשׁוֹנְאֵיהֶם עֲתִידִים. כִּי
 נָפַל פֶּסַח מְרַדְּכִי עַל הַמּוֹרְדִים. וְשָׁלוֹם הָיָה לֹא:
 צָוָה מְרַדְּכִי עַל עַם לֹא אֶלְמָן. מוֹשִׁיעַ וְרַב נְגִיד וַיִּנְבְּאֵמָן. וְהַפְּקֹד
 עַל בֵּית הֶסֶן. וְעַל כָּל אֲשֶׁר יֵשׁ לֹא:
 קַדְשֹׁתִי לְצֹרְרֵי מוֹבָח. וְאֶבֶן לְכַנּוֹי מִטְּבַח. בְּעֵז אֲבִיהֶם
 הַמְּרַצֵּחַ. וְאֵלֶּה שְׁמוֹת הַיְלֹדִים לֹא:
 רִצְצֹתִי פִּרְשֵׁנְדָתָא וְלִפּוֹן אֶסְפָּתָא. סוֹרְתָא אֲדִלְיָא אֲרִידְתָא
 פִּרְמִשְׁתָּא. אֲרִישֵׁי אֲרִידֵי וַיִּזְתָּא. גַּם קְבוּרָה לֹא הָיְתָה לֹא:
 שְׁלֵלְתִי שְׁלֵלִי וְאָרַע רִיעַ. כִּי עָלָה מִשְׁאֵל אֶבְיוֹן גִּנְעַ. וַיִּמְלֹט
 עֵנִי מִשׁוֹעַ. וְיָתוּם וְאִין עוֹזֵר לֹא:
 תִּפְתָּח וְאֵת לְדוֹר אֲחֵרוֹן. וְלִבְנֵי כְּנִים תִּהְיֶה לְזַכְרוֹן. וְכָל
 הַמְּבִיר אֶתָּה יְרוֹן. אֲשֶׁרֵי הָעַם שָׁפְכָה לֹא:

תב שבת זכור

אכלו רעים שתו ושכרו. וימי הפורים בשמחה שמרו. ועם
שמחתכם האבינים וקרו. ושלחו מנות לאין גבון לו:
כלו יא אצחאב אשרכו וספרו. ואייאם א מנלה בא פרח פתרו.
ומע פרחתכום א מסאפן אדפרו. ובעתו בכאשיש ללים
מהיר (מצר) להו:

נפי אל מאן נשאוני. ובגבבי הים העבירוני. ולגן קליותי יפרוני.
דום לי וזהחולל לו:

ענאיב א טאייק מן חניד שרפוני. ובעמוק א בחר עפרוני.
ולאפן פלאווי יאדבוני. אצטבר לא ואסתרני להו:

יום צאת פרעה אחרי. לשרוף באריה עדרי. נצבו בחוקה מימי
משפרי. ויתנעשו פי תרה לו:

יום טלוע פרעון וראיי. לייפרם פא סבע קטעאיי. אנתצבו פא
סור אמוואג מאיי. ורנפו אד אשתד להו:

יצא צר אחרי עם קדושו. וישלח צור עננו להפרישו. להיות
אל על ראשו. להציל לו:

טלע א עדו ורא קום מקדסינהו. ובעת א בלאק גימהו לייעול בינא
ובינהו. לייציר פיי עלא ראסהו לייעינהו. לייכלק להו:

העבירו בגשה וצריי הטרוד. גינו ובין רודפיו הפריד.
ולסתתיות מצולה אותם דוריד. חוקקי בפלע משפן לו:
עברתו בא יום ועדווינהו אועק. בינהו ובין לאחקינהו פרק. ולל
אסאפל א עמוק אהום גיך. מרפס בא צכרה מספן להו:

ובשוב הים לאיחנו. נטבע פרעה וכל המונו. פי הים הקפיד
מרפבות נאוונו. וירא פי לא יכול לו:

וברגוע א בחר לקראדהו. גיך פרעון ונמיע עסאפרתו. אד א
בחר חקל מרפבאת אשתמלאדהו. ושאר אד לס יטיק להו:

תג שבת זכור

דְּהָרוֹת אֲבִירִים בְּאֲדִירִים נָפְלוּ. וְכַעֲפֹרֶת בְּמִים רָבִים צָלְלוּ.
וְדוֹרָשׁוּ יְיָ שְׁמוֹ יִהְיֶה לָּו. בְּנִגְלָל עָשׂוֹר וְאָמְרוּ לוֹ:
פָּרַס אַן אֲ גַלְיִלִין בַּא גַּלְיִלִין טַאחֹו. וּפֹא רִצְאֵךְ בְּמַאֲיִי אֲ כַתִּירִין
רַאחֹו. וּשְׂאֵבִין אֵלֶה אַסְמַהֹו מִדְּחֹו. כַּטְּנִבּוֹרֶת אֲ עַאֲשֵׁר
מִגְרוּ לֵהוּ.

הֲרֵאָנוּ דְּו הַנְּפִלְאָה. עַל שְׂפַת הַיָּם טַרְאָה. אֲשִׁירָה לִי כִי נָאָה
נָאָה. בְּוִמִירוֹת טְרִיעַ לוֹ:

אַרוֹוֹאֲנָא יֵדְהוּ אֲ עִנִּיבָה. עַלֹא חֹאפֶת אֲ כַחַר מְדִיבָה. אַסְבַּח לֹא
אֲד קִרְרַתְהוּ עִנִּיבָה. כֹּא תַמְאֲנִיד נְגִילֵב לֵהוּ:

דְּגָלִים עֲבָרוּ בִּיבְשָׁה. וְלַפְנֵיהֶם אֵל גַּעֲרָךְ בְּקִדּוּשָׁה. אֲו שׁוֹרְרִין
שִׁירָה תְּרַשָׁה. מִי קַמְקָה בְּאֵלִים יְיָ:

צַנְאֲנֵךְ עֲבָרוּ כֹּא יִבְסָר. וְקִדְאֲמַהוּם טַאֲיִיק קוּוִי כֹּא תְקִדְסָר.
חֲנִיד סַבְחֹו תַסְכִּיחָה נְרִידָה מַעַ מוֹסֵא. מְנִי מַתְלַךְ כֹּא
קוּוִיִּין יֹא רַב:

ואו' אשרי וגומרים התפלה ככל שבת.

תענית אסתר

משנכנס אדר מרבין בשמחה, וכייג באדר מתענין תענית אסתר ואומרים
עננו בעמידה, ומוציאין סית בשחרית ובמנחה וקורין ג' גברי בסרשת ויחל
(תמצא לקמן בסדר תעניות). ואם חל סורים בשבת מקדימין להתענות בינם ה'.

הלכות פורים

א) הכל חייבים במקרא מגלה אנשים ונשים, אך הנשים אע"פ שיודעים לקרות
ישמעו מן האנשים, והקורא לנשים לא יברך לא הוא ולא הן. ב) ברכות המגלה
צריך לברך אותן מעומד בין בתחלה בין בסוף. ג) גם הקורא יחיד יברך לסניה
ולאחריה. ד) נוהגין לומר ד' ססוקים של גאולה כקויר והם איש יהודי, בלילה
ההוא, ומרדכי יצא ליהודים היתה אורה, וצריך התון לחזור לקרותם אחרי
שישחקו הקהל. כדי להוציא השומעים י"ח. ה) יפשוט המגלה כאגרת קודם
שיברך, ולבסוף יגלול אותה ואח"כ יברך. ו) טוב שיעמדו ב' אנשים אצל השיצ

א' מימין וא' משמאל. ו) צדיך לומר בנשימה א' מתחלת חמש מאות איש ואת פרשנדתא וגו' עד עשרת. וכשיאמר האגרת הזאת יענע המגילה, וכשיאמר ויקר ישים ידו על התפלין ואחיכ ינשקנה. ח) יזהר לקרות מתוך המגילה ולא יקרא שום מלה על פה, ומי שאין בידו מגילה כשרה ישמע מהחזן ולא יקרא אתו. ט) זמן קריאת המגילה מיד אחר צאת הכוכבים וזמנה כל הלילה, וביום קוראה אחר נץ החמה וזמנה כל היום. י) אין למחות בילדים המציירים צורת המן ומכיס, ואין לבטל שום מנהג בי לא על חנם הוקבעו. יא) כל אדם בין איש בין אשה חייב לתת לפחות ב' מתנות לשני עניים, והשיעור הוא אם נותן אוכל צדיך שיהיה משקל כל מתנה ג' ביצים (173 גרם). ואם כסף שיעור שיקנה בו פת משקל ג' ביצים בעד כל מתנה. וכן חייב לשלוח לחבירו בי מנות דהיינו בי מיני אוכלין ולהניח כל מין בכלי א', ולשלוח אותם ביום ולא בלילה. יב) משלוח מנות צריך לשלוח לגדול, אבל מתנות לאביונים אפי' נתן לקטן יצא י"ח. יג) אבל תוך י"ב חדש על אב או אם. יקיים משלוח מנות וישלח לאדם א' דוקא, ולו לא ישלחו אחרים כלל. יד) מצוה להרבות בסעודת פורים ועיקר מצותה ביום, ואם עשאה בלילה לא יצא, ואין לעשות מלאכה בפורים, וילבשו בגדי שבת או בגדים חשובים, זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו.

מנחה לערב פורים

נוהגים לתת בערב פורים מחצית המטבע הקבוע באותו מקום ובאותו זמן, וזכר למחצית השקל. מתחילין מנחה מן למנצח על הגתית עד סוף אשרי, ומוציאין סיח וקורין ג' גברי בפ' ויחל (תמצא לקמן בחדר תעניות) ואין אר' קדיש, ומחזירין הסיח ואר' תכון תפלתי וגו' ואר' חצי קדיש ומתפללין י"ח, ובחזרה נושאים כפיהם, ואר' יהי שם, למנצח בנגינות, למנצח על אילת השחר (בדף קל"ג) ועלינו לשבת.

ערבית ליל פורים

מתפללין ערבית כשאר ימים ואר' על הנסים בהודאה, ואחר העמידה אר' יהי שם וחצי קדיש וקורין המגילה. ואם חל במוצ"ש אר' יהי שם וחיק, שובה ה' עד ואראהו בישועתי, ומברכים בורא מאורי האש וקורין המגלה, ואחר עלינו לשבת מבדיל על הכוס ומברך בטהיג ועצי בשמים והבדלה.

קודם קריאת המגלה בלילה וביום אר' לשם יחוד זה שהובא בל"ח ח"א

ליקבה"ן כדחילו ורחימו ורחימו ודחילו ליחדא אותיות י"ה בוי"ח ביחודא שלים בשם כל ישראל, הנה אנחנו באים לקיים מצות עשה מדרכי קבלה לקרות בארכעה עשר לחדש אדר את המגילה אשר היא סוד הארת מלכות דאבא המתגלית ויוצאה ביום

תה לפורים

הזה ואשר היא מספר שלשה שמות יהו"ה יהו"ה יהו"ה שהם סוד שלשה מוחין דחכמה בינה דעת. דנצח חוד יסוד דאבא המתגלים במלכות ביום הזה. כדי לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו ולחקן שורש מצוה זו במקום עליון, ויעלה לפניך כאילו כווננו בכל חכונות הראויות לכיין במצוה זו:

ויהר"מ ח' או"א שעל ידי מצות קריאת המנילה היום הזה שהוא יום ארבעה עשר לחדש אדר חסוך בגילוי הארת מלכות דאבא שהיא עטרת היסוד דאבא ברחל עקרת הבית. ותחקיים בה כל היום כולו ויתגלו כל האורות הראויות להתגלות היום הזה. יהיו לרצון אמרי פי וגו' ויחי נועם וגו' (ב' פעמים).

קודם קריאת המגלה מברך השיצ מעומד (גם הקהל יעמדו בשעת הברכה)

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִקְרָא מִגְּדָה:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שְׁעָשָׂה נַפְסִים לְאַבֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם בְּזִמְן הַזֶּה:

יכין בברכת שהחיינו זו לפטור סעודת פורים ומשלוח מנות (ביום אין מברכים שהחיינו).

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהַחַיִּינוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִנֵּיעָנוּ לְזִמְן הַזֶּה:

אחר קריאת המגלה גוללה ואח"כ מברך

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הָרַב אֶת רֵיבֵנוּ. וְהִדָּן אֶת דֵּינֵנוּ. וְהִנּוּקֵם אֶת נַקְמָתֵנוּ. וְהַמְשִׁיחַ נְמוּל לְכָל אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ. וְהַנְּפָרֵעַ לָנוּ מִצָּרֵינוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ הַנְּפָרֵעַ לְעַמּוֹ

יִשְׂרָאֵל מִכָּל צָרֵיהֶם הָאֵל תְּמוֹשִׁיעַ: אַחֲרַי אוֹי אָרוּר הַזֶּמֶן

בְּרוּךְ מְרַדְּכֵי אֲרוּרָה זְרָשׁ. בְּרוּכָה אַסְתֵּר. אֲרוּרִים כָּל
הָרְשָׁעִים. בְּרוּכִים כָּל יִשְׂרָאֵל. וְגַם חֲרַבְוֹנָה זְכוּר לְטוֹב:

ואוי ואתה קדוש (ברך שכח) וקדיש תתקבל, ואח"כ אוי שיר המעלות לדוד
לולי ה' שהיה לנו וגוי (דף קבו) ושיר למעלות אשא עיני וגוי, ואוי קדיש
יהא שלמא וברכו ועלינו לשבח:

פזמון לפורים סי' יוסף שלום

- פּוּרִים פּוּרִים פּוּרִים לָנוּ. בְּרוּךְ אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ:
יְתְרוֹמָם שֵׁם אֱלֹהֵינוּ. הַנּוֹקֵם אֶת נַקְמָתְנוּ. מִעַמְלֵק רֹאשׁ צָרֵינוּ.
 פורים כי בְּרַפְּדִים נִלְחַם לָנוּ:
וְאֵף גַּם זֹאת בְּהִזְתֵּינוּ. גּוֹלִים בְּאַרְץ אוֹיְבֵינוּ. לֹא עֲזָבָנוּ
 פורים אֱלֹהֵינוּ. לְהַפֵּר בְּרִיתוֹ אִתָּנוּ:
סִרְתָּר הַיְתִיבָה לְרֹאשׁ. אֵל מְלֶךְ נֹחַל וְקָדוֹשׁ. בִּימֵי הַמְּלָכָה
 פורים אַחַשְׁוֵרֶשׁ. יְיָ הוּא מְשַׁנֵּב לָנוּ:
פִּתְשָׁגֵן הַנְּשַׁתָּן. לְהַכְרִית אֶת עַם לֹא אֱלֹמָן. בְּעֶצֶת הַצּוֹרֵר
 פורים הָמָן. אֲזֵי חַיִּים בְּלַעֲנוּ:
שָׁלַח רָצִים דְּחוּפִים. אֵל שְׁבַע מֵאָה וְעֶשְׂרִים. לְהַשְׁמֵד כָּל־
 פורים הַיְהוּדִים. לּוּלֵי יְיָ שְׁהִיָּה לָנוּ:
לְבַשׁ נָקָם וְלֵי חֶסֶת. עַל יַד יְמִינֵי וְהַרְפָּה. וְגַם חֲרַשׁ אֱלֹז
 פורים אֲשֶׁר. עַד יְיָ עֲזָרָנוּ:
וַיּוֹצִיאֵנוּ לְרוּחָהּ. וּמִיָּגוֹן וּבְאַנְחָהּ. לַיהוּדִים הַיְתִיבָה שְׂמִחָהּ. וְאוֹר
 פורים יָקָר זָרַח לָנוּ:
מְלֹאוּ גְבוּעַתְכֶם יְיָ. וְשַׁלְחוּ מְנוֹת לְאַזְנוֹ. וְנִרְאָה עֵין בְּעֵינֵינוּ.
 פורים בְּשׂוֹב יְיָ אִתָּנוּ:

ביום פורים

בשחרית מתפללין כמו בחול, ואוי על הנסים כהוראה, וחצי קדיש, ומוציאין סית
 וקורין ג' גברי במ' בשלת.

תז ביום פורים

(א) וַיִּבֹא עֲמֶלֶק וַיִּלָּחֶם עִם־יִשְׂרָאֵל בְּרִפְדִּים: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה
בְּחַרְלָנוּ אֲנָשִׁים וַצֵּא הִלָּחֶם בְּעֲמֶלֶק מִחֵר אֲנֹכִי וְצֵב עַל־
רֹאשׁ הַבְּבֻקָּה וּמִטָּה הַיְּבֻלָּהִים בְּיָדִי: וַיַּעַשׂ יְהוָה כְּאֲשֶׁר אָמַר לֹו
מֹשֶׁה לְהִלָּחֶם בְּעֲמֶלֶק וּמִטָּה אֶבְרָחָן וְחֹר עָלָיו רֹאשׁ הַבְּבֻקָּה: לֹו
וְהָיָה כְּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וְנִכְבַּר יִשְׂרָאֵל וּכְאֲשֶׁר יָנִיחַ יָדוֹ וְנִכְבַּר
עֲמֶלֶק: וַיְבִי מֹשֶׁה כְּבָדִים וַיִּקְחָרֶבֶב וַיִּשְׁמָו וַיִּחַתּוּ וַיִּשָּׁב עֲלֶיהָ
וְאֶבְרָחָן וְחֹר תָּמְכוּ בְיָדָיו מִזֶּה אַחַד וּמִזֶּה אַחַד וַיְהִי יָדָיו אֲמוּנָה
עַד כֹּא הַשָּׁמֶשׁ: וַיַּחֲלֵשׁ יְהוָה אֶת־עֲמֶלֶק וְאֶת־עַמּוֹ לְפָרְחָרְב: וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כְּתֹב זֹאת וְקֵרוֹן בַּסֶּפֶר וְשִׁים בְּאָזְנוֹ יְהוָה
כִּי־מָחָה אֲמַחֶה אֶת־יֹכֵד עֲמֶלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם: וַיִּבֶן מֹשֶׁה מִזְבֵּחַ
וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יְהוָה וַיִּסֹּף: וַיֹּאמֶר בְּרִיד עַל־כַּפֵּי יְהוָה מִלְחָמָה לְיְהוָה
בְּעֲמֶלֶק מִחֵר יָד

ואי החזן חצי קדיש, ואשרי, ובא לציון עד מעתה ועד עולם, וקורין המגלה ומברכין לפניו ולאחריה. ואחר המגלה אוי ואתה קדוש, וקדיש תתקבל, ואוי יהללו, ומחזירין סית למקומו, ואוי בית יעקב וגוי, ושיר של אותו יום, הושיענו, למנצח על אילת השחר (דף קל"ג), קדיש יהא שלמא וגומרים התסלה כשאר ימים. במקומות שספק אצלם אם היתה מוקפת חומה מימי יהושע או לא כמו בגדאד יציא מנהגם לעשות ביום יד כסדר הנזיל, וביום שזו אין אוי על הנסים אבל מוציאים סית וקורין המגלה בלא ברכה, ולאחריה מברכין בלי שם ומלכות בדרך הרב את ריבנו וכי.

שבת פרה

בשבת שקודם שבת האחרונה מאדר (ואם חל ר"ח ניסן בשבת או בשבת אחרונה של אדר) מוציאים שני ספרים, בראשון קורין ז' גברי, ואומר חצי קדיש, והמפסיד קורא בספר שני פרשת זאת חקת התורה.

(ב) וַיִּבְרַךְ יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אֶבְרָחָן לֵאמֹר: זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה
אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר בְּבִרְךְ אֶל־כַּפֵּי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיהָ

(ט שמואל י"ז ב) במדבר י"ט.

פְּרֵה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אִידְכָּה מִזֶּם אֲשֶׁר לֹא עֲלָה עֲלֶיהָ עַל:
 וְנִחַסְתֶּם אֹתָהּ לֹא-אֶלְעֶזֶר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ לִמְחֹזֶק לְמִתְנָה וְשִׁחַט
 אֹתָהּ לְפָנָיו: וְלָלַח אֶלְעֶזֶר הַכֹּהֵן מִדְּמָהּ בְּאֶצְבָּעוֹ יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
 פָּנֵי אֹהֶל-מוֹעֵד מִדְּמָה שֶׁבַע פְּעָמִים: וְשָׂרַף אֶת-הַפֶּרֶה לְעֵינֵי אֶת-
 עֲרֵה וְאֶת-בְּשָׂרָהּ וְאֶת-דְּמָמָהּ עַל-פְּרֹשֶׁה יִשְׂרָאֵל: וְלִקְחָהּ הַכֹּהֵן עֵץ
 יָבֵשׁ וְחֵזֶב וְשֵׁנִי תוֹלַעַת וְהִשְׁלִיךְ אֶל-תּוֹךְ שַׂרְפַת הַפֶּרֶה: וּבְכֶם
 בְּגִדָיו הַכֹּהֵן וְרִחַק בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחַר יָבֵא לְיַד-מִתְנָה וְסָמָא הַכֹּהֵן
 עַד-הָעֶרֶב: וְהִשְׂרַף אֹתָהּ יְכַבֵּם בְּגִדָיו בַּמַּיִם וְרִחַק בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם
 וְסָמָא עַד-הָעֶרֶב: וְאַסַּף אִישׁ טְהוֹר אֶת אִפְרַת הַפֶּרֶה וְהֵגִים סְחֹזֶק
 לְמִתְנָה בְּמִקוֹם טְהוֹר וְהֵיחָה לְעֹבֶת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לְמַשְׁמַרְת לְמִי נֶגְדָה
 חֲסִאת הָיָא: וְכֶם הָאִפְרַת אֶת-אִפְרַת הַפֶּרֶה אֶת-בְּגִדָיו וְסָמָא עַד-
 הָעֶרֶב וְהֵיחָה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וּלְגֵר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם: הַנִּגַּע
 בְּמֵת לְכָל-נֶפֶשׁ אָדָם וְסָמָא שֶׁבַעַת יָמִים: הוּא יִתְחַפֵּא-כּוּ בַיּוֹם
 הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטְהַר וְאִם-לֹא יִתְחַפֵּא בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם
 הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטְהַר: כָּל-הַנִּגַּע בְּמֵת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר-יָמוּת וְלֹא
 יִתְחַפֵּא אֶת-מִשְׁכַּן יְהוָה טָמֵא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי
 מִי נֶגְדָה לֹא-יִרְבֵּק עָלָיו סָמָא יְהוָה עוֹד טָמֵאֵתוּ כּוּ: זֹאת חֻקֵּי
 אָדָם קִרְיֹמוֹת בְּאֹהֶל כָּל-הַבָּא אֶל-הָאֹהֶל וְכָל-אֲשֶׁר בָּאֵהֶל יִסָּמָא
 שֶׁבַעַת יָמִים: וְכָל כְּלֵי פְתוּחִים אֲשֶׁר אִידְצְמִיד פְּתִיל עָלָיו סָמָא
 הוּא: וְכָל אֲשֶׁר-יָנַע עַל-פָּנֵי הַשָּׂדֶה בְּחֻלְל-תָּרֵב אוֹ בְּמֵת אֶרְבָּעָם
 אָדָם אוֹ בְּקִבֵּר יִסָּמָא שֶׁבַעַת יָמִים: וְלִקְחוּ לְסָמָא מִעֵפֶר שַׂרְפַת
 הַחֲסִאת וְנִתְּנוּ עָלָיו מַיִם חַיִּים אֶל-כֶּלִי: וְלָלַח חֵזֶב וְשֵׁנִי בַּמַּיִם

שבת פרה תט

אִישׁ מְדוּרָה וְהוּזָה עַל-הָאֵהָל וְעַל-כָּל-הַבָּלִים וְעַל-הַגִּסְתּוֹת אֲשֶׁר
הִירָשָׁם וְעַל-הַנֶּנֶע בַּעֲצָם אוֹ בְחֶלְל אוֹ בַמֶּת אוֹ בַקֶּבֶר: וְהוּזָה הַפֶּה
עַל-הַטָּמֵא בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחָטְאוּ בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וּבְכֶסֶם
בְּגָדָיו וְרִתֵּץ בַּמַּיִם וְסִדֵּר בַּעֲרֵב: וְאִישׁ אֲשֶׁר-יִטְמָא וְלֹא יִתְחַטֵּא
וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת מִתּוֹךְ הַקֹּהֵל כִּי אֶת-מִקְדָּשׁ יְהוָה טָמָא מִן
נִדְהָ לֹא-אֲחֻק עָלָיו טָמֵא הוּא: וְהִיתָה לָהֶם לְחֻקֹּת עוֹלָם וְעוֹה מִן
הַנֶּהָדָה יִכְבְּסוּ בְּגָדָיו וְהִנֵּנֶע בְּמִן הַנֶּהָדָה יִטְמָא עַד-הָעֶרֶב: וְכָל אֲשֶׁר
יַעֲרֹב הַטָּמֵא יִטְמָא וְהַנֶּפֶשׁ הַנִּנְעֶת תִּטְמָא עַד-הָעֶרֶב:

ואוי חצי קדיש, ומפסירין ביחוקאל לוי בן אדם בית ישראל וגו'.

שבת החדש

בשבת שלפני ריח ניסן מוציאין שני ספרים. בראשון קורין שבעה גברי בפרשת
השבוע, ואוי חצי קדיש, והמפסיר קורא בספר שני בפרשת בא, החדש הזה לכם,
ואוי חצי קדיש, ומפסירין ביחוקאל מיה בראשון באחד לחדש. ואם חל ראש
חדש ניסן בשבת מוציאין שלשה ספרים. בראשון קורין ששה גברי בסדר היום,
ואינו אוי קדיש, ובשני קורא השביעי בפרשת ריח, ואוי חצי קדיש, ובשלישי
קורא המפסיר בפרשת החדש הזה לכם.

ראש חדש ניסן

בריח ניסן הוקם המשכן והנשיאים הקריבו את קרבנם לחנכת המזבח, כל נשיא
הקריב יום אחד, ולכן יש נוהגים לקרות בפרשת הנשיאים מיום ריח ניסן, כל
יום קוראים פרשה של אותו היום. כמסודר למעלה בחנוכה.

ברכת האילנות

בריח ניסן יודרו לברך על האילנות שהוציאו פרח (לפחות שני אילני מאכל),
וברכה זו זמנה כל חדש ניסן ודיוזין מקרימין לברך מתחילת החדש, ושוב
לברך בעשרה כדי שיאמרו קדיש אחיכ.

וקודם שיברך יאמר בקשה זו שחובאה בלשון חכמים היא

לִיקְבַּתָּן בְּרַחֲמֵיךָ וּרְחִימֵיךָ, וּרְחִימֵנו וּדְחִילֵנו לְיַחְדָּא אוֹתוּיָת יִתְּ בָּנוּ
וְיָח בַּיְחֻדָּא שְׁלִים (יהו"ה) כְּשֶׁם כָּל יִשְׂרָאֵל וּכְשֶׁם כָּל

חנפשות דוחות ונשמות הכתיחסים אל שורשי נפשינו דוחיני ונשמתינו ומלכושיהם והקרובים להם שמכללות אצילות בריאה יצירה עשיה ומכל פרטי אצילות בריאה יצירה עשיה, הרי אנחנו סוכנים ומזמנים לקיים מצות הברכה שחקנו חכמים ז"ל על ראיית אילני דמלכלבי, ויעלה לפניך ה' אויב כאלו כיוננו בכל הכונות חראויות לכיון בברכה הזאת וסודותיה, ותהיה חשוכה ומקובלת ורצויה לפניך ברכה זו לברר ולהקלות על ידה כל נצוצי הקדושה המעורבים בצומח וכל נפשות דוחות ונשמות הסגולגלים בו, ואתה האל במדת טובך ובחסדך הגדול תאיר להם באור פניך ותשלים כרום ותקונם. ברכם מתרם רחמי צדקתך תמיד גמלם (יכוין ד"ת כמיר צת"ג):

יְהוָה מ' ח' אויב שבזכות הברכה הזאת אשר נברך יקיים בנו סאמר ראה ר"ת בני כריח שדה אשר ברכו ח', ונקבל שפע עשרת חברכות, ככתוב ויתן לך האלהים (יכוין להמשיך מן אור א"ם מוחין ושפע) מטל השמים (חכמה) ומשמני הארץ (בינה) ורוב דגן (דעת) ותירוש (חסד) יעבודך עמים (גבורה) וישתחוו לך לאומים (תפארת) הוה גביר (נצח) לאחיך (הוד) וישתחוו לך בני אמך (יסוד) אורריך ארור ומברכך ברוך (מלכות) יהיו לרצון וגו' ויחי נועם וגו'.

ואח"כ יברך בשמחה ובכונת חלב

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
שֶׁלֹא חָסַר בְּעוֹלָמוֹ כְּלָום וּבָרָא בּוֹ בְרִיּוֹת
טוֹבוֹת וְאֵילָנוֹת טוֹבוֹת לִיהֲנוֹת בָּהֶם בְּנֵי אָדָם:

ואחר הברכה יאמר בקשה זו

יְהוָה מ' ח' אויב שתעלינו בשמחה לרארצנו וחטענו כגבולנו ושם נקיים מצות תרומות ומעשרות וכל מצות התלויות כארץ אשר הנחלת לאבותינו היא ארץ זבת חלב ודבש, ארץ נחלי מים עינות ותהומות יוצאים כבקעה ובהר, ארץ חטה ושקורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש, כאשר צויתנו בתורתך עיי משה עבדך: **אנא** ח' למען שמך הגדול, הגדל חסדך עמנו וקיים לנו את חרבר אשר הכטחתנו עיי משה עבדך ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה

ברכת האילנות תיא

הארץ-יבולה ועץ חשדה יתן פריו: והשיג לכם ריש את בציר וכציר ישיג את זרע ואכלתם לחטכם לשבע וישבתם לבטח בארצכם: וקיים בנו את הדבר אשר הכטחתנו ע"י ישעיה נביאך (ד') ביום ההוא יהיה צמח ה' לצבי ולכבוד ופרי הארץ לגאון ולתפארת לפליטת ישראל: ונאמר (ס"ה) ובנו בתים ויִשְׁכּוּ ונטעו כרמים ואכלו פרים: וקיים בנו אשר הכטחתנו ע"י עמוס נביאך (ט') הנה ימים באים נאם ה' ונגש חורש בקוצר ודורך ענבים במושך הָרָע והטיפו ההרים עסים ובל הגבעות תתמונגנה: ושכתי את שכות עמי ישראל ובנו ערים נשמות ויִשְׁכּוּ ונטעו כרמים ושתו את יינם ועשו גנות ואכלו את פריהם: וקיים בנו אשר הכטחתנו ע"י יחזקאל נביאך (ל"ז) והרכיתי את פרי העץ ותנובת השדה למען אשר לא תקחו עוד חרפת רעב בגוים: ונאמר ועל הנחל יעלה על שפתו מזה ומזה כל עץ מאכל לא יבול עלהו ולא יתום פריו לחדשו יבכר כי מיטיו מן המקדש הסה יוצאים והיה פריו למאכל ועלהו לתרופה:

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו, טוב ומטיב הדרש לנו, שובה עלינו בהסון רחמיך בגלל אבות שעשו רצונך בנה ביתך ככתחלה כונן בית מקדשך על סכנו הראנו בבנינו שמחנו בתקונו, והשב שכינתך לתוכו והשב כהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים, והשב ישראל לנויהם ושם נעלה ונראה ונשתחוה לפניך בשלש פעמי רגלינו בכל שנה ושנה, ככתוב בתורה שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלהיך במקום אשר יבחר כתג המצות וכתג השבועות וכתג הסוכות ולא יראה את פני ה' ריקם: **איש** כמתנת ידו כברכת ה' אלהיך אשר נתן לך:

ותמלוד אתה הוא ה' אלהינו מהרה על כל מעשיך בהר ציון משכן כבודך ובירושלם עיר מקדשך ככתוב בדברי קדשך ימלוד ה' לעולם וגו': שיר המעלות לרוד שמחתי באומרים לי וגו' (דף רנח).

אח"כ יאמרו פתיחת אליהו הנביא ז"ל (דף יז).

(גם נסין לומר הבקשה של עלוי הנשמות הכתובה בלשון חכמים היא את ס"ז).

ואו' קדיש על ישראל.

קבלת תענית

הרוצה להתענות תענית יחיד צריך שיקבל התענית מבעוד יום בשעת המנחה, מתפלל י"ח וקודם שיעקור רגליו יקבלו. ואם שכח יכול לקבלו אח"כ אפי' בין השמשות אם עוד לא התפלל ערבית.

רבון העולמים הריני לפניך על תנאי בתענית נדבה למחר מעלות השחר עד אחר תפלת ערבית. ואם לא אוכל או לא ארצה בפאומר מזמור לדוד ה' רועי אוכל להפסיק ולא יהיה פי שום עון. אבל יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שתתן בי כח ובריאות ואזנה להתענות למחר והתקפליני באהבה וברצון. ותעבני לשוב בתשובה שלמה ותענה עתירתי ותשמע תפילתי כי אתה שומע תפלת כל פה. ברוך שומע תפלה:

ביום התענית כתפלת מנחה אחר למנצח כנגינות אומר תבלרה לעני וצר (לקמן בסדר תעניות).

כתפלת ערבית של מוצאי התענית קודם שיעקור רגליו יאמר

רבון העולמים גלוי לפניך בזמן שבית המקדש קיים אדם חוטא ומקריב קרבן ואין מקריבין ממנו אלא חלבו ודמו ומתכפר לו, ועכשיו ישבתי בתענית ונתמעט חלבי ודמי. יהי רצון מלפניך שיהא חלבי ודמי שנתמעט כאילו הקרבתי לפניך על גבי המזבח ותרצני (ברכות דף י"ז ע"א):

סדר אירוסין

(א) המקדש אשה מברך ברכת אירוסין, ונהגו לסדר אותה על היין. ואם אין יין יברך ברכת אירוסין בלבד. (ב) ברכת אירוסין לכתחילה בעי עשרה, ובדיעבד דלא נזדמן לו עשרה שדי לברך בלא עשרה. (ג) אחר הברכה וטעימת היין יראה החתן כסף הקידושין לעדים כדי שידעו ששזה פרוטה, והעדים יראו את הכלה ויתנו עיניהם לראות נתינת הכסף לידה, דעל ידי ראייתם מתקדשת. גם הכלה צריכה לראות את החתן ותקבל את הכסף לשם קידושין. (ד) יאמר תחלה הרי את זכוי ואח"כ יתן לה כסף הקידושין בימין דידה, ומצוה מן המוכרח לקדש בטבעת, וישים אותה באצבעה הימנית הסמוכה לגודל. (ה) המברך יכול להוציא החתן י"ח, וכן החתן יתן דעתו על הברכה ויכוין לצאת י"ח.

סרי מרנן ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן:

סדר אירוסין תיג

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל הָעֲרִיּוֹת וְאָסַר לָנוּ
אֶת הָאֲרוּסוֹת. וְהִתִּיר לָנוּ אֶת הַנְּשׂוּאוֹת לָנוּ עַל יְדֵי
חֶפְזָה בְּקִדּוּשֵׁינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה מְקַדְּשׁ
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי חֶפְזָה בְּקִדּוּשֵׁינוּ:

ושותה המברך ואחיכ החתן והכלה.

החתן קודם שיתן הטבעת באצבע הכלה יאמר

הֲרִי אֶת מְקַדְּשֶׁת לִי בְּטַבְעֶת זוֹ (ואם מקדש בכסף יאמר בזה)
בְּדַת מִשְׁהָ וַיִּשְׂרָאֵל:

ושובר החתן כוס לזכרון ירושלים דכתיב אם אשכחך ירושלם וגוי. וסוב
שיאמר החתן בלחש אעלה את ירושלם על ראש שמחתי

סדר שבעה ברכות

דיני שבעה ברכות

(א) רזיל אסרו לאיש לבוא על ארוסתו קודם כניסתה לחופה. (ב) נוהגים שהחתן מתענה ביום שנכנס לחופה, מפני שהנושא אשה נמחלין עונותיו, וצריך שיהיה עם זה זכות התענית, וגם שיהיה לו שברון לב לקבלת התשובה. (ג) מברכין ז' ברכות אחר ברהמיו בכל סעודה וסעודה שאוכלין עם החתן, אך צריך בכל סעודה פנים חדשות דהיינו ב' בני אדם שלא אכלו עמהם קודם זה. (ד) בסעודה א' שאחר הנישואין מברכין ז' ברכות אחר ברהמיו אפי' שאין שם פנים חדשות וכולם היו בעת הנישואין. (ה) ב' סעודות של שבת, ובב' סעודות של יום בלילה וביום, ובסעודה של יום פורים לא בעינן פנים חדשות. (ו) אין מברכין ז' ברכות אלא כשיש שם עשרה גדולים, ואם אין עשרה מברכין רק אשר ברא אפי' ליכא פניה. (ז) יש נוהגים שלא לברך ז' ברכות על כוס ברהמיו אלא מביאין כוס אחר ומברכין עליו ז' ברכות, ואדם אחר מברך על כוס ברהמיו בפהג ושופכין מכוס ברהמיו לכוס השני ומכוס השני לכוס ברהמיו ושותין, וכן המנהג בירושתי. (ח) מברכין ז' ברכות ז' ימים, וביום הז' כלו מברכין ולא אמרינן מקצת היום ככלו, דלא דמי ליום א', וצריכין להזהר בסעודה שעושים ביום ז' לברך ברהמיו מבעוד יום ולא ימשכו הסעודה עד הלילה שאז יצאו ז' ימי החופה ואינם יכולין לברך

עוד ז' ברכות. (ט) אלמן שנשא אלמנה מברכין ז' ברכות ביום (א) בלבד, ואלמן שנשא בתולה, או בחור שנשא אלמנה מברכין ז' ברכות כל ז' ימים. (י) מצוה גדולה לשמח חתן וכלה. ושכר המשמחם עצום מאד, אך לא בליצנות וכל אסור קל, וכיש שלא ירקרו אנשים ונשים ביחד, ואפי' רקוד נשים לבדם בפני אנשים אסור כי זה עון סלילי וצווחו עליו כמה רבנים האחרונים.

סברי מרנו בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרֵי הַגֶּפֶן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאָחֲזוּחִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
שֶׁהֵפֵל בָּרָא לְכְבוֹדוֹ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאָחֲזוּחִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
יוֹצֵר הָאָדָם:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאָחֲזוּחִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר יוֹצֵר אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. בְּצֶלֶם דְּמוּת
תְּבִנִיתוֹ. וְהִתְקִין לוֹ מִמֶּנּוּ בְּנֵי עַד־עַד. בָּרוּךְ
אַתָּה יְהוָה יֵאָחֲזוּחִי יוֹצֵר הָאָדָם:

שׁוֹשֵׁב תְּשִׁישׁ וְתִגַּל עֶקְרָה בְּקִבוּץ בְּנֵיהָ לְתוֹכָהּ
בְּמִתְרָה בְּשִׂמְחָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאָחֲזוּחִי
מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבִנְיָהּ:

שִׂמְחַת תְּשַׂמַּח רַעִים אֲהוּבִים בְּשִׂמְחָה יִצְרָךְ בְּנֵי עַד
מִקֶּדֶם. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה מְשַׂמֵּחַ חֲתָן וְכֻלָּהּ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאָחֲזוּחִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר בָּרָא שְׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה. חֲתָן וְכֻלָּהּ. גִּילָה

סדר נישואין תמו

רְגָה. דִּיצָה וְחֶדְוָה. אֶהְבֶּה וְאַחֶה. שְׁלוֹם וְרַעוּת.
מִתְרָה יְהוָה־נִי יֵאָדְוָה אֱלֹהֵינוּ יִשְׁמַע בְּעָרְוֵי יְהוּדָה
וּבְחֻצוֹת יְרוּשָׁלַם. קוֹל שִׁשׁוֹן וְקוֹל שְׂמֻחָה. קוֹל
תָּתֵן וְקוֹל פִּלָּה. קוֹל מְצַהֲלוֹת חֲתָנִים מְחַפְּתָם.
וְנַעֲרִים מְמַשְׁתֵּה נְגִינָתָם. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדְוָה
מְשֻׁמַּח הַחֲתָן עִם הַפִּלָּה (וּמְצַלִּיחַ):

וטועמים חנוס ואח"כ אומרים ירבו שמחות בישראל ויהיה בסימן טוב:

לברית מילה

דיני מילה

א) מצות עשה על האב למול את בנו ביום ח' ללידתו, אם לא מל האב חייבים ביד למולו, ואם לא מלוהו ביד חייב הוא כשיגדל למול את עצמו, ואם לא מל חייב כרת, ובכל יום עוברים בעונשין אלו. ב) אין האשה חייבת למול את בנה. ג) אין מלין אלא עד שתנץ החמה ביום השמיני ללידתו, וכל היום כשר למילה וזריזין מקדימין. ד) אין מלין מילה שלא בזמנה לא ביום חמישי ולא ביום ו', שלא יבואו לידי חלול שבת, כי עד ג' ימים גדול הכאב. ה) נוהגים להדר אחר מצוה זו להיות סנדק לתפוס התינוק למוהלו, ויפה כח הסנדק מכח המוהל דהוי כמקסיר קטורת והוא תקון לפגם הברית, ולכן יש נוהגים לסבול קודם. ו) נוהגים לעשות כסא לאליהו הנביא ז"ל שהוא מלאך הברית, וכשמניחו יאמר שהוא כסא אליהו, ויש נוהגים להדליק ג' נרות בעת המילה. ז) מנהג ותיקן להיות הסנדק והמוהל ואבי הכן בתפילין. ח) נהגו לעמוד בעת המילה ע"ש ויעמוד כל העם בברית. ט) נוהגים לעשות סעודה ביום המילה ונקראת סעודת מצות.

תפלה לאומרה קודם המילה

לִיקְבֵהוּ בְּחֵילוֹ וּרְחִימוֹ, וּרְחִימוֹ וּרְחִילוֹ לִיחֲדָא שֵׁם י"ח בְּרִיחַ
בִּיחֻדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הִנֵּה אֲנִכִי בָא לְסוּלַ
חִינוּק זַח (וְאֲבִיו יֵאָמֵר לְמוֹלֵי אֶת בְּנִי) לְקִיִּים סִיעַ כְּסִישׁ זֹאֵת בְּרִיתִי
אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּ בִּינִי וּבִינֵיכֶם וּבֵין זֶרַעךָ אַחֲרֶיךָ הַסּוּלַ לְכֶם כָּל זֶכֶר,
לְאֲכַנְסוֹ בְּבְרִיתוֹ שֶׁל אֲבֵרָתָם אֲבִינוּ וּלְהַכְנִיסוֹ בְּחוּלְקָא טַבָּא דְקַכִּיחַ

דכתיב וצדיק יסוד עולם. יהא רעוא דקביה כהאי קרבנא נותרעי בית ויוזכה לעשר חופות רומין שעתיד קביה למעבד לצדיקיא דעלמא דאתי כדכתיב אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך נשבעה בטוב ביתך קדוש היכלך. ועתה בעונותינו חרבה עירנו ושמש בית מקדשנו גאין לנו קרבנות שיכפרו בעדנו. יהי רצון שיהא נחשב דם הברית הזה כאלו כגיתי מזבח והעליתי עליו עולות וזבחים. יהיו רצונן וגו'. ויהי נועם וגו'.

ויאמר פסוקים אלו בם יתרו.

מזבח אדמה תעשה לי זבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך את צאנך ואת בקריך בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך: ואם מזבח אבנים תעשה לי לא תבנה אתהן גזית כי חרבך הנפת עליה ותחללה: ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו:

ואח"כ יקרא פסוקים אלה בירמיה ט"ו ל"ג.

בה אמר ה' אם לא בריתי יומם וליל'ה תקות שמים וארץ לא שמתי: גם זרע יעקוב ודור עבדי אמאם מקחת מזרעו מושלים אל זרע אברהם ישחק ויעקב כי אשיב את שכונתם ורחמתיים:

ואח"כ יאמר מזמור י"ב

למנצח על השמינית וגו' הושיעה ה' כי גמר חסיד וגו' (דף שפב).

ואח"כ יאמר לשון הזוהר פ' לך לך דף צ"ה ע"א.

פתח אידך ואמר מזבח אדמה תעשה לי זבחת עליו וגו'. תאנא כל סאן דקריב בריה לקרבנא דא כאלו הקריב כל קרבנין דעלמא לקמיה דקב"ה וכאלו כנה מרבחא שליטתא קמיה. בגין כך בעי לסדרא מדכחא כמאנא חד מליא ארעא למגזר עליה האי קיימא קרישא ואתחשיב קמיה קב"ה כאלו אדבח עליה עלוון וקרבנין עאנא ותורי. וניחא ליה יתיר מכלהו כדכתיב וזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך וגו'. בכל המקום אשר אזכיר את שמי. מהו אזכיר את שמי, דא אות מילה דכתיב בה סוד ת' ליראיו ובריתו ליהודיעס. האי מזבח אדמה ודאי כסה דאמינא. בתריה מאי כתיב ואם מזבח אבנים תעשה לי רמו לגיורא כד אתגייר דאיתו מעס קשי קדל וקשי לבא האי אקרי מזבח אבנים.

תיו ברית מילה

לא תכנה אתהן גזית מאן הוא דבעי לאעלא ליה בפולחנא דקביה ולא יגזר יתיה עד דינשי פולחנא אחרא דעבד עד הכא ויעדי מיניה חהוא קשיו דלכא. ואי אתגזר וליא אעדי מניה ההוא קשיו דלכא למיעל בפולחנא קדישא דקביה הרי הוא כהאי פסילא דאכנא דגזרי ליה מהאי גיסא ומהאי גיסא ואשתאר אכנא כדבקדמיתא כגיכ לא תכנה אתהן גזית דאי אשתאר בקשיותיה כי חר כך הנפת עליה ותחללה כלומר ההוא גזירו דאתגזר לא מהנייא ליה כגיכ זכאה חולקיה דמאן דאקריב האי קרכנא בחרוותא ברעווא קמיה קביה זכעי למחדי בהאי חולקא כל ההוא יומא דכתיב וישמחו כל חוסי בך לעולם ירננו ותסך עלימו ויעלצו כך אוהבי שמך :

אח"כ יאמר פתיחת אליהו ז"ל (דף יז).

טוב שיאמר אבי הבן טרם שימסור את בנו למוהל, התפלה היקרה הזאת המובאה בסדר בית יעקב להגאון יעב"ץ ז"ל :

ליקבה"ן בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו ליתרא שם י"ה ב"יה ביחורא שלים בשם כל ישראל. חנה אנכי בא לקיים סיע וכיום השמיני ימול בשר ערלתו, לחקן את שרשה במקום עליון, והריני מוסר בני למוהל ואני ממנה אותו שליח גמור שימול את בני כרת מה לעשות. ויהי רצון מלפניך ה' אורי שתעלה עלי כאלו קיימתי מצוה זו עם כל הכונות הראויות לכיון במצות מילה ופריעה ומציצה, ויתגלו החסדים במשפט האורים, ותהא מצוה זו חשובה לפניך כריח ניחוח, ותשפיע נשמה קדושה לילד, ואליהו הנביא ז"ל ישמור הילד לשמור בריתו ושלא יחטא כלל. ותזכני לי ולאמו לגדלו לתורה ולמצות, ויהיה חכם וחסיד ובעל מדות טובות וכריא מזליה, ונשמח בו ובחורתו, ונגיעהו לחופה. ועתה הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה אשר נתת לי לקיים מצותיך. כיראה וכאהבה ושמחה רבה באתי היום לעשות רצונך, ואתה ברוב רחמיך תברכנו סברכותיך ותשמחנו בעבודתיך, ותצילנו מכל חטא, ותזכנו לקיים כל המצות שכתורה. חנני ה' כי אליך אקרא כל היום: עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך והצילנו וכפר על חטאתינו למען שמך: ויהי נועם וגו'.

(כז)

תפלה לסנדק

ליקבה"ן בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו ליחרא שם ייה בויא ביחורא שלים בשם כל ישראל. הנה אנכי בא להיות סנדק ואחית כסא ומזבח לעשות על ירכי המילה. ויהי רצון מלפניך ה' אלהינו שיהיה מזבח כפרה ותכפר על כל חטאתי עונותי ופשעי ובפרט מה שפגמתי בירכי ובאות ברית קודש. ותעלה עלינו כאלו כווננו כל הכוונות הראויות לכוין ולתקן את שרשה במקום עליון לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראינו ויהי נועם וגו'.

כשמביאין התינוק לביהכ"ג עומדים כל הקהל ואומרים

ברוך ה' אלהינו יהוה אחד:

וכשלוקח אבי הבן את התינוק בידיו אומר

א) **שש** אנכי על אמרתך. **במוציא** שלל רב: **ב** ו**בחי** אלהים רוח נשברה לבנישקר ונדרה. אלהים לא תבנה: הטיבה ברצונה את ציון. תבנה חומות ירושלים: אן תחפוץ ובחירצק עולה וכליל. אן עלו על מנחתך פרים:

ואח"כ יאמר אבי הבן **ג**) אשרי תבחר ותקרב ישכן חצריה.

וענים העומדים **ג**) נשבעה בשוב ביתך. קדש היקלה:

בארץ ישראל נוהגים להוסיף פסוקים אלה

אם-אשכח ירושלים תשכח ימיני: תדבק לשוני וגו'. ואח"כ אומר

שמע ישראל. יהוה אחד. אלהינו יהוה אחד. א) אחר:

יהוה אחד. יהוה אחד. יהוה אחד. יהוה אחד. יהוה אחד.

יהוה אחד. יהוה אחד. יהוה אחד. יהוה אחד. יהוה אחד.

אנא יהוה אחד. יהוה אחד. יהוה אחד. יהוה אחד. יהוה אחד.

אנא יהוה אחד. יהוה אחד. יהוה אחד. יהוה אחד. יהוה אחד.

אומר אבי הבן ברשות מורי ורבותי ומכרך מעומד

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם

(א) תחלים ק"ט. (ב) שם ג"א. (ג) שם ס"ח.

לברית מילה

תִּטְּ
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהִכְנִיסוֹ בְּבְרִיתוֹ
שֶׁל אֲבֵרָהּ אֲבִינוּ :

והקהל והמוהל אוי

קָשָׁם שֶׁהִכְנַסְתָּנוּ לְבְרִית כִּף תְּזַכֶּה לְהִכְנִיסָהּ לַתּוֹרָה וְלַמִּצְוֹת
וְלַחֲסֵף וְלַמַּעֲשִׂים טוֹבִים :

וישב הסנדק על הכסא ומניח התינוק על ברכיו, ואוי המוהל

זה הכסא של אליהו הנביא מלאך הברית זכור לטוב :

המוהל קודם שימול יברך ברכה זו

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל הַמִּילָה :

ואחרי שימול יברך אבי הבן ברכה זו

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
שֶׁהִחַיְנוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזִמְנֵהּ הַזֶּה :

ולוקח המוהל או אדם אחר כוס יין ומברך

סְבִרֵי מַרְגֵּן בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרֵי הַגֶּפֶן :

ואחר כך לוקח הדס ומברך

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
בוֹרֵא עֵצִי בְּשָׁמַיִם :

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשׁ יָדֶיךָ מִבְּטָן וְחוֹק בְּשָׂאֲרוֹ שֵׁם
וְצִאֲצֵאֵנוּ חַתָּם בְּאוֹת בְּרִית קִדְּשׁ. עַל פֶּן בְּשֹׁכֵר זֶה

אֵל חַי חֻלְקֵנוּ צוֹרְנוּ צִוָּה לְהַצִּיל יְהוּדוֹת זְרַע קִדְשׁ
שְׂאֵרְנוּ מִשַּׁחַת. לְמַעַן בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר שָׂם בְּבִשְׂרָנוּ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ כּוֹרֵת הַבְּרִית:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בְּיָמִים אֶת הַיָּלֵד (בְּנֵי) הָיָה לְאָבִיו (לֵי)
וְלֵאמוֹ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל (פְּלוֹנִי) יִשְׁמַח הָאִישׁ (וכשהאב

הוא מוהל או יהיר שאשמח ביוצא חלצי) בְּיוֹצֵא הַלְּבָיִו. וְהַגִּיל הָאִשָּׁה בְּפָרִי

בְּטָנָהּ כְּאָמֹר א) יִשְׂמַח אָבִיהָ וְאִמָּהּ. וְהַגִּיל יוֹלְדָתָהּ: וְנֹאמֵר ב) וְנֹאמֵר

עֲלֵיךְ וְנֹאמֵר אֲדָם מִתְבוֹסֵסֶת בְּדָמֶיךָ. וְנֹאמֵר לָךְ בְּדָמֶיךָ חַי נִחוּן מִן כַּאֲשֶׁר

בפי התינוק, וכן פ"ב כשחוזר לומר ואומר לו וְנֹאמֵר לָךְ בְּדָמֶיךָ חַי: וְנֹאמֵר

ג) וְזָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. דְּבָר צִוָּה לְאֶלְפֵי דוֹר: אֲשֶׁר בְּרִית אֶת־אֲבָרָהִים.

וְשִׁבְעָתוֹ לִישָׁחֵק: וַעֲמִידָה לְעֵקֶב לְחֵק. לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:

ד) הַדָּוָד לִיהוָה וְאֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּרִיתוֹ. כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: (פְּלוֹנִי) זֶה הַקָּטָן.

אֱלֹהִים יְגַדְּלוּהוּ. כְּשֵׁם שְׁנֵיכֶם לְבְרִית כְּךָ יִכְנֶס לַתּוֹרָה וְלַמִּצְוֹת

וְלַחֲסֵה וְלַמַּעֲשִׂים טוֹבִים. וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

וְאוֹמְרִים שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲשֶׁר־כָּל יִרְאֵהוּ וְגו'. וְקִדִּישׁ יֵהָא שְׁלֵמָא רַבָּא:

סדר פדיון הבן

דיני פדיון הבן

א) מֵעַל כָּל אִישׁ מִיִּשְׂרָאֵל לַפְדוֹת אֶת בְּנוֹ שֶׁהוּא בְכוֹר לְאִמּוֹ הַיִּשְׂרָאֵלִית
בַּחֲמִשָּׁה סָלְעִים שֶׁהֵם לִי דְרָהֵם (96 גֵרָם) כֶּסֶף מְזוּקָק. ב) אִם שֶׁלֹּא רָצָה לַפְדוֹת
אֶת בְּנוֹ הַקָּטָן בֵּי־כּוֹפִין אוֹתוֹ, עֵבֶר וְלֹא פְדָאוֹ כְּשִׁיגְדַל הַבֵּן חַיִּיב לַפְדוֹת אֶת
עַצְמוֹ. ג) אִין הָאִשָּׁה חַיִּיבֶת לַפְדוֹת אֶת בְּנָהּ. ד) כֹּהֲנִים וְלוֹיִם פְּסוּרִים מִפְּדוּיֵן
הַבֵּן, וְאִפִּי אִשָּׁה כֹּהֲנַת אוֹ לִוְיָהּ הַנְּשׂוּאָה לְיִשְׂרָאֵל, כֹּהֵן פְּסוּר מִפְּדוּיֵן. ה) הַפְּדוּיֵן
בְּיוֹם לֹא מִיּוֹם שְׁגוּלָה, לֹא פְדָאוֹ בְּיוֹם לֹא יִפְדֵהוּ אַחִיכֶם. אֲבָל קוֹדֵם לֹא יוֹם
אִין פּוֹדִים. אִם חָל יוֹם לֹא בִשְׁבַת אוֹ בְּיוֹם נְדָחָה הַפְּדוּיֵן לְיוֹם שְׁאֲחֵרֵיו.
ו) פּוֹדִין בְּכֶסֶף אוֹ בְּשׂוּהָ כֶּסֶף אֲבָל לֹא בְּקִרְקָעוֹת אוֹ בְּשִׁסְרוֹת. ז) צָרִיךְ לַחַת לַכֶּהֵן
אֶת כֶּסֶף הַפְּדוּיֵן שֶׁלֹּא עִיִּם לַהַחְזִיר, וְרִשְׁאֵי הַכֶּהֵן לַהַחְזִירוֹ אַחִיכֶם אִם יִרְצֵה בְּכֶךָ.
ח) מְשָׁלִי כִּיב. ט) יוֹחֲקָל שִׁינֵי. י) תַּחֲלִים קִיח. יא) שֵׁם קִיחֵם.

לוקח הכהן את הילד וישלל לאביו

בְּנֵךְ זֶה בְּכוֹר הוּא ויענה בֶּן. ואומר לוֹ הֵכֵן בְּמֵאֵי בְעִית טַפֵּי בְּבִנְךָ
בְּבִנְךָ אוֹ בְּחֶמֶשׁ סִלְעִים דְּמַחֲבֵת לַפְדוֹת בְּהֵן ויענה האב בְּבִנִי בְּכוֹרִי;
ואח"כ ישאל הכהן לאם הילד בְּנֵךְ זֶה בְּכוֹר. שְׂמָא יְלַדְתְּ בֵּן אַחַר לְפָנָיו
או שְׂמָא הַפְלַתְּ וְהִיא עֲנָה זֶה בְּנִי בְּכוֹרִי לֹא יְלַדְתִּי וְלֹא הַפְלַתִּי לְפָנָיו;

אח"כ יאמר הכהן

זֶה הַבֵּן בְּכוֹר הוּא וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא צִוָּה לַפְדוֹתוֹ שְׁנַיִמָּא
(א) וּפְדוּנוֹ מִבְּנֵי חֹדֶשׁ תַּפְדָּה בְּעֶרְכָּךְ כְּסָף חֲמִשָּׁת שֶׁקֶלִים בְּשֶׁקֶל
הַקֹּדֶשׁ עֲשִׂרִים גֵּרָה הוּא: בְּשִׁהֲיִית בְּמַעֵי אִמְךָ הֵיית בְּרִשׁוֹת אָבִיךָ
שֶׁבְשָׂמִים וּבְרִשׁוֹת אָבִיךָ וְאִמְךָ. עַכְשָׁיו אֲתָה בְּרִשׁוֹתִי שְׂאֵנִי כֵהֵן
וְאָבִיךָ וְאִמְךָ מְבַקְשִׁים לַפְדוֹתֶךָ שְׂאֲתָה בְּכוֹר מְקַדֵּשׁ שְׁבֵן כְּתוּב
(ב) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: קִדְש־לִי כָל־בְּכוֹר
פֶּטֶר קְלִירָתָם בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה. לִי הוּא:

אח"כ יטול האב את הכסף או שוח כסף בירו ויאמר

אֲנִי רוּצָה לַפְדוֹתוֹ שְׂכַךְ כְּתוּב בַּתּוֹרָה (ג) אֵךְ | פָּרָה תַּפְדָּה אֵת
בְּכוֹר הָאָדָם: וּפְדוּנוֹ מִבְּנֵי חֹדֶשׁ תַּפְדָּה בְּעֶרְכָּךְ כְּסָף חֲמִשָּׁת
שֶׁקֶלִים בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ. עֲשִׂרִים גֵּרָה הוּא:

קודם הברכה יאמר לשם יחוד זה ויברך

לִיקְבָהּ"ו וכו' הנה אנכי בא לקיים מיע של פדיון בכור כמו שכתוב
וכל בכור אדם כבניך תפדה. וכתוב ופדיון מכן חדש תפדה
בערכך כסף חמשת שקלים בשקל הקדש עשרים גרה הוא. ויעלה
לפניך כאלו קיסמיה בכל פרטיה ודקדוקיה וכוונותיה וזתרי"ג מצות
החלויים בה ולתקן את שרשה במקום עליון. לעשות נחת רוח ליוצרנו
ולעשות רצון בוראנו ויהי נועם וגו':

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ מְלִךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל פְּדוּיֵן הַבֵּן:

במדרב י"ח. (ב) שפות י"ג. (ג) במדרב י"א.

תכב סדר פדיון הבן

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהִתְחַנֵּנוּ וְקִנְיָנוּ
וְהִגִּיעָנוּ לְזִמְן הַזֶּה:

יְיָ לִכְתּוֹן וַיֹּאמֶר יְיָ פְדוּן בְּנֵי בְכוֹרֵי:

וַיִּקְבַּל הַכֹּהֵן אֶת הַכֶּסֶף וַיֹּאמֶר

קִבַּלְתִּי מִמֶּךָ חֲמֵשׁ סֵלָעִים אֵלּוּ בְּפִדְיוֹן בְּנֵךְ יְיָ וַיְהִי הוּא שְׂדֵי
בְּהֵן בְּרַת מִשָּׁה וַיִּשְׂרָאֵל:

וְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֵי אֲבוֹתֵינוּ כִּשְׁם שׁוֹכֵה חֵן הַזֶּה לְפִדְיוֹן
כֵּן יִזְכֶּה לְתוֹרָה וּלְמִצְוֹת וּלְחֻפּוֹה בְּחַיֵּי אָבִיו וּבְחַיֵּי אִמּוֹ אַכִּיֶּר:

לזבד הבת

לְיוֹקָת אֶת הַתִּינוּקָת בִּירוֹ וַיֹּאמֶר

יִוְנָתִי בַחֲנוּי הַסֵּלַע בְּסִתְרַי הַמְדֻרְגָה רַרְאִינִי אֶת מְרַאֲךְ
הַשְּׂמִיעִינִי אֶת קוֹלְךָ כִּי קוֹלְךָ עָרַב וּמְרַאֲךְ נְאוּהָ:

מִי שֶׁבְּרַךְ אֲמוֹרְתֵינוּ שְׂרָה רַבְקָה רַחֵל וְלֵאָה וּמְרִיָם הַנְּבִיאָה וְאֲבִיגַיִל
וְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה בַת אֲבִיחַיִל. הוּא יִבְרַךְ אֶת הַיְלִידָה הַנְּעִימָה הַזֹּאת
וַיִּקְרָא שְׂמָהּ (פְּלוֹנִית) כַּמִּזְלָ טוֹב וּבִשְׁעַת בְּרַכָּה וַיִּגְדֵּלָהּ כַּבְּרִיאוֹת שְׁלוֹם
מְנוּחָה. וַיִּזְכֶּה לְאֵבִיָּה וְלֵאִסָּה לְרֵאוֹת כִּשְׂמִחְתָּהּ וּבְחַפְזָהּ כַּבְּנִים זְכוּרִים
עוֹשֵׁר וּכְבוֹד רַשְׁנִים וְרַעֲנָנִים יִנּוּכוֹן כְּשִׁיבָהּ וְכֵן יִהְיֶה רִצּוֹן וְנֹאמֶר אִמֵּן:

סדר ברכות

בְּרַכַּת חֲלָה

שִׁיעוֹר עֵיסָה שְׂחִיבַת בְּחֲלָה הוּא תִשְׁעִיֹּ וְרַהֵם (2487 גַּרְם) קָמָה, וְקוֹדֵם שְׂחַפְרִישׁ תְּבַרַךְ

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וַיִּצְוֵנוּ לְהַפְרִישׁ חֲלָה תְּרוּמָה:

וְאַחֲרַיִךְ לְיוֹקָת דְּבַר מוֹעֵט וְאוֹמְרַת: הֲרִי זֶן חֲלָה.

בְּרַכַּת טְבִילַת הַנְּדָה

(א) אֵין הָאִשָּׁה עוֹלָה מִטּוֹמְאָתָה עַד שֶׁתִּטְבֹּל כֹּל גּוֹפָה עִם כֹּל שְׂעִרוֹתֶיהָ בְּבַת אַחַת בְּמִי
מִעֵין אֵר מְקוּה שִׁישׁ בַּחֵם אַרְבַּעִים סָאָה. וּמְקוּה זֶן הֵיִינוּ מִי גְשָׁמִים הַיּוֹרְדִים בּוֹ מֵאֵלֵיהֶם,

סדר ברכות

תכג

אבל מים שאובין פסולים. (ב) תטבל האשה טעם א' ואח"כ תכסה ראשה ותברך ברכה ז'
ותטבל שנית, ותזהר לטבול כחוגן, ויש ג' נותנות לטבול ג' פעמים אחר הברכה.

**בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִלֵּךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל הַטְּבִילָה:**

דיני טבילת כלים

(א) כלי מתכות או זכוכית שמשתמשים בהם לאכילה או לשתייה שעשאם גוי, צריכים
טבילה במקוה של מ' טאה הכשר לטבילת גדה. וטבילה זו היא משום פליטת טומאה,
שיצא מטומאתו לקדושת ישראל דומיא דגר, ואסור להשתמש בו מבלי טבילה. (ב) כלי
שמסופקים בו אם עשאו גוי או ישראל מטבילין אותו בלא ברכה, ובזמן הזה שהרבה
יהודים עובדים בבתי חרושת של נכרים נוהגים להטביל בלא ברכה. (ג) יטביל כל הכלי
בבת אחת ולא יטביל צד א' ואח"כ צד השני. (ד) אם מטביל כלי א' יברך על טבילת
כלי, ואם יותר יברך על טבילת כלים. וקודם שיטביל יברך ברכה זו

**בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִלֵּךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל טְבִילַת כְּלִים (כָּלִי):**

ברכת מזוזה

מ"ע מן התורה לקבוע מזוזה, וצריך לקבוע אותה על מזוזת ימין הנכנס בתוך חלל
הפתח, תחת המשקוף, ובטפח הסמוך לחוץ, ובתחלת שליש העליון של גובה השער
(מלמטה למעלה), ותהיה זקופה לאורך מזוזת הפתח, וקודם שיקבענה יברך

**בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִלֵּךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְקַבֵּעַ מְזוּזָה:
ואחר שיקבענה ינסקה ויאמר זה השער לח' צדיקים יבואו בו:**

ברכת מעקה

מ"ע מן התורה לעשות מעקה, וצריך שיהיה גבוה לא פחות מעשרה טפחים, ושיהיה
חזק שיכולים להשען עליו, וקודם שיקבענו יברך

**בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִלֵּךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לַעֲשׂוֹת מַעֲקָה:**

ברכת פטר חמור

המורה שילוח זכר פטר רחם צריך לפדותו מן הכהן כמ"ש ופטר חמור תפדה בשת,

קודם שיסדוהו יברך ברכה זו
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל פְּדִיּוֹן נַפְשׁוֹתָנוּ חָמוּר: ויברך שהחיינו
 ברכת הקשת

הרואה קשת צריך לברך ברכה זו, ואסור להסתכל בו.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹכֵר הַסְּבִיבִי
וְנִבְרָתוֹ וְקִיָּם בְּמִצְוֹתָיו:
 על הברקים ועל הרעמים

על תברקים מברך: **בְּרוּךְ עוֹשֵׂה מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית:** (בלי שם ומלכות)
 על הרעמים מברך: **בְּרוּךְ שׁוֹפֵחוֹ וְנִבְרָתוֹ מֵלֵא עוֹלָם:** (בלי שם ומלכות)

ברכת החמה

א) הרואה חמה בתקופתה בחדש ניסן ביום ד' בבקר צריך לברך, והיא מן כ"ח שנה לכ"ח שנה, מפני שאז היא עומדת בנקודה שהיתה עומדת בתחלת תליתה ברקיע, ותחול בשנת התשי"ג, השי"ת יזכנו ברחמי לברך עליה. ב) זמן הברכה מהגן החמה י"ד ג' שעות זמניות, וצריך לראות את החמה בעצמה ושלא יהיה עליה ענן. ג) קודם הברכה יעמדו ויאמרו מזמור השמים מספרים וגו' ומזמור הללו את ה' מן השמים וגו' ואח"כ יאמרו פסוקים אלו, כי שמש ומגן ה' וגו', ייראוך עם שמש וגו', הודינו לך אלהים וגו', וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה ויצאתם ופשתם כעגלי מרבק: והיה אור הלבנה וגו': ואח"כ יאמרו פס' יום רביעי ויאמר אלהים יהי מאורות וגו' עד יום רביעי, ולשם יחוד ויברכו.
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם עוֹשֵׂה
מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית:

אח"כ יאמרו מוסד הודו לה' וגו' (דף רס), אל אדון וכו' (דף רעח) עד ואוסני הקדש, ועלינו לשבח, ואדון עולם, ורבי חנניא וקדיש על ישראל.

סדר ברכת הלבנה

א) מברכין ברכת הלבנה בשמחה ובנחת ובשפה ברורה כי הוא כמקבל פני שכינה, ויש בה סגולה גדולה להנצל מאויב ומכל רע אם יאמרנה כתקונה, ואם הוא בתענית, טוב שיטעום איזה דבר קודם שיברך. ב) אין מברכין ברכת הלבנה עד שיעברו ז' ימים שלמים מעת המולד, וטוף זמנה עד יד יום י"ח שעות כ"ב

ברכת הלבנה תכה

דקים אחרי המולד, וכל הלילה יכול לברך אפי' אחר חצות. ^(א) אין מברכין עד שיהיה לילה ודאי ותהיה זריחתה גברת עיג קרקע, ושלא תהיה מכוסה אפי' בענן רק. (ד) יברך תחת אויר השמים ולא תחת גג, ורק מחמת חולי או אונס שרי. (ה) כשיאמר כי אראה שמיך מעשה אצבעותך וגו' יסתכל בה, אבל כשיתחיל לברך לא יסתכל בה עוד כלל. (ו) סומא לא יברך אלא ישמע מהחזן ויכוין לצאת י"ח וגם החזן יכוין להוציאו. (ז) בחדש אב מברכין על הלבנה אחר ט"ב, ובחדש תשרי קודם כפור.

או מזמור השמים מספרים וגו' (דף רנב) ואח"כ אר

צוּרֵי בְּעוֹלָם הַזֶּה וְגוֹאֲלֵי לְעוֹלָם הַבָּא. ^(א) וְכָל־קַרְנֵי
רְשָׁעִים אֲגִידֶּה. תְּרוֹמַמְנָה קַרְנוֹת צִדִּיק:

^(ב) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת יְהוָה ^{יאהדונהי} מִן הַשָּׁמַיִם. הַלְלוּהוּ

בַּמְרוֹמִים: הַלְלוּהוּ פֶלֶא־מְלֶאכֶיּוֹ. הַלְלוּהוּ פֶלֶא־צַבָּאוֹ:

הַלְלוּהוּ שְׁמֵשׁ וַיֵּרָח. הַלְלוּהוּ פֶלֶא־כּוֹכְבֵי אוֹר: הַלְלוּהוּ

שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם. וְהַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל הַשָּׁמַיִם: יְהַלְלוּ אֶת־

שֵׁם יְהוָה ^{יאהדונהי}. פִּי הוּא צִוָּה וְנִבְרָאוֹ: וַיַּעֲמִידֵם

לְעַד לְעוֹלָם. חֲקִנְתָּן וְלֹא יַעֲבוֹר: ^(ג) כִּי־אֶרְאֶה שְׁמִיךְ

מַעֲשֵׂה אֲצַבְעֹתֶיךָ. יָרַח וְכּוֹכְבִים אֲשֶׁר פּוֹנְנָתָה:

יְהוָה ^{יאהדונהי} אֲדַלִּינוּ. מִה־אֲדִיר שְׁמִיךְ בְּכָל־הָאָרֶץ:

לִיקְבָהּ ^א בְּרַחֲמֶיךָ וּרְחִימוּ, וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ לִיתְרָא שֵׁם י"ה כו"ה כיוחורא

שלים בשם כל ישראל. הנה אנחנו כאים לברך ברכת

הלבנה כמו שחקנו לנו רז"ל עם כל המצות הכלולות בה לתקן את

שורשה במקום עליון. ויהי נעם וגו'.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה ^{יאהדונהי} אֱלֹהֵינוּ מִלְּךְ הָעוֹלָם

אֲשֶׁר בְּמֵאֲמוֹרוֹ בָּרָא שְׁחָקִים וּבְרוּחַ פִּיּוֹ כָּל־

(א) תהלים ע"ח. (ב) שם קמ"ה. (ג) שם ח'.

תבו

ברכת הלבנה

צבאם. חק וזמן נתן להם שלא ישנו את-תפקידם.
 ששים ושמים לעשות רצון קוניהם. פועל אמת
 שפעולתו אמת. וללבנה אמר שתתחדש עמרת
 תפארת לעמוסי בטן. שגם הם עתידים להתחדש
 כמורתה ולפאר ליוצרים על שם כבוד מלכותו.

ברוך אתה יהוה ^{יחידנו} מחדש חדשים:

בסימן טוב תהי לנו ולכל ישראל: גי

ברוך יוצריך. ברוך עושיך. ברוך קוניך. ברוך

בוראיך. פשם שאנחנו מרקדים ירקד גי, וכן

כשחוזר בסעם שניה ושלשית כנגדיך. ואין אנחנו יכולים לנע

ביך. כך אם ירקדו אחרים כנגדנו להזיקנו. לא

יוכלו לנע בנו. ולא ישלמו בנו. ולא יעשו בנו

שום רושם. (א) תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך

ידמו כאבן: כאבן ידמו זרועך בגדל ופחד אימתה

עליהם תפל גי: יש נוהגים לרקד בכל סעם שאומרים דוך מלך ישראל וכו'

דוד מלך ישראל חי וקים גי: אמן אמן אמן: נצח

נצח נצח: סלה סלה סלה: ועד ועד ועד: (ב) לב

טהור ברא-לי אלהים. ורוח נכון חדש בקרבך גי:

ואי שיר למעלות אשא עיני וגו', ואי הללויה הללו אל בקדשו וגו'.

תנא דבי רבי ישמעאל. אלמלא לא זכו בני ישראל

אלא להקביר פני אביהם שבשמים פעם אחת

(א) שמות ס"ו. (ב) תהלים ג"א.

ברכת הלבנה תכו

בחדש הים. אמר אבי הלפך נימרינהו מעומד:

ואר קדיש על ישראל, ואח"כ אר

והיה אור-הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבועים כאור

שבועת הימים ביום חבש יי את שגר עמו ומחץ מכתו ירפא:

ב) ומעדי ונהב וכסף ומלבושך שש ומשי ורקמה סלת ודבש ושמן אקלת

ותיפי גמאד מאד ותצדחי למלוכה: ואח"כ אר שלום עליכם ג"פ

סדר קריאת שמע על המטה

א) אין לקרוא מקרא בלילות של חול ואפי' בליל ר"ח, אבל בלילי שבת ויו"ט קורין, וכן בליל ששי קורין כיו פסוקים. קריאת תהלים אחר חצות אפי' בחול יכול לקרות בשעת הדחק. ב) טוב לזוהר שלא ישן בלילה עד שיעברו ג' שעות מן הלילה ויש סוד בדבר, וחושבין מזמן שהתפלל ערבית. ג) בתחלת הלילה ישכב על צד שמאל דוקא, ואחר חצות אם ירצה יתהפך על צד ימינו ומנהג זה יועיל לו לבטל כחות החיצונים. ד) יזהר לישן בטלית קטן, ושלא יהיה עליו ברזל כשישן, גם יזהר שלא יזכיר שם סימ אפי' ביום וכ"ש בלילה שאז הוא זמן שליטתו, וגם שמות השדים שיש בלשון לעז לא יזכיר כי הם בחלקו של סימ ומגביר כח כשזוכרים אותם. ה) אם נעור כל הלילה או עד אחר חצות יקרא קיש שעל המטה עם כל הפסוקים חצי שעה קודם חצות. ו) יזהר מאד בקיש שעל המטה וידקדק באותיותיה ולא יקראנה מתנמנם כי יש תועלת ותקון גדול בקריאתה לתקן עון קרי ושזיל שיצא ממנו. ז) אין אוכלים ושותים ולא מדברים אחר קיש שעל המטה, ואם קרא ואינו יכול לישון יהרהר בדי"ת וישן מתוך דברי תורה הנותנת חיים לעושיה.

קודם ברכת המפיל טוב לומר לשם יחוד זה שהובא בס' בן איש חי ש"ר.

ריקבה"ן וכו' הריני מקבל עלי אלהותו יתברך ואהבתו ויראתו,

והריני ירא מסנו בגין דאיהו רב ושלום על כולא, וכולא

קסיה גילא, והריני מסליכו על כל אבר ואבר וגיד וגיד מרמ"ח אברים

ושמ"ה גידים של גופי ונפשי רוחי ונשמתי מלכות גמורה ושלמה, והריני

עבד רחשי"ת והוא כרחסיו יזכני לעכדו בלכב שלם ונפש חפצה אכיר:

רבוננו של עולם הריני מוחל וסולח לכל מי שהקעים והקניט

אוהי או שחטא בנגדי. גין בגופי גין בקמוני גין בקבורי

א) ישעיה ל"ב (ב) יחזקאל ט"ז.

תבח קריאת שמע על המטה

בין ככל אשר לי. בין באונם בין ברצון בין בשונג בין כמחיד בין בדבור בין כמעשה. בין בגלגול זה בין בגלגול אחר לכל פר ישראל ולא יענש שום אדם בסבתי. יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי ואלהי אבותי שלא אחטא עוד. ומה שחטאתי לפניך מחוק ברתמיה הרבים אכל לא על ידי יפורין וחולאים רעים: יהי רצון אמרי רפי והגיון לבי לפניך. יהוה אלהינו יאחזנו צורי ונגאלי: ברוך המפיל חבלי שנה על עיני ותנמנה על עפעפי ומאיר לאישון בת עין: יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותי שתשיבני לשלום ותעמידני לחיים טובים ולשלום. ותן חלקי בתורתך ותרגילני לדבר מצוה ולא תרגילני לדבר עברה. ואל תביאני לידי חטא ולא לידי נסיון ולא לידי כיון. וישלום בי יצר הטוב ואל ישלום בי יצר הרע. ותצילני מיצר הרע ומחולאים רעים ולא יבהילוני חלומות רעים והרהורים רעים ותהא מטתי שלמה לפניך והאר עיני פן אישן הפנות. ברוך המאיר לעולם כלו בכבודו:

ויאמר אל מלך גאמן: ויקרא קריאת שמע כולו (כדף רפב), ואח"כ יאמר

(א) יעלוון חסידים בכבוד. והננו על משכבותם: רוממות א בנרונם. וחרב פיפיות בידם: (ג) הנה מפתו של שלמה ששים גברים סביב לה. מגברי ישראל: כלם אחזי חרב מלמדי מלחמה. איש תרבו על ירכו מפחד בלילות יחזור הנה ממתו גים: (ג) יברכה יהוה אלהינו יאחזנו וישמרה: יאר יהוה אלהינו יאחזנו ופגיו אליה ויחנה: ישא יהוה אלהינו יאחזנו ופגיו אליה וישם לה שלום:

(ד) ישב בסתר עליון. בצל שדי ותלונן: אמר ליהוה אלהינו יאחזנו מחסי ומצודתי. אלהי אבטחבו: כי הוא יצילה מפח יקושי. מדבר הוות: באברתו ויסך לה ומסתפנסו תחסה. צנה וסחרה אמתו: לא תירא מפחד לילה. מחץ יעוף יוסם: מדבר

(א) תהלים קמ"ט. (ב) שה"ש ג'. (ג) במדבר ו'. (ד) תהלים צ"א.

קריאת שמע על המטה תכס

בְּאֶמֶל יִהְיֶה. מִקְטָב יִשׁוּד צְהָרִים: יִפֹּל מִצִּדָּה | אֶלֶף וּרְבָבָה
 מִיִּמִּינָה. אֵלֶיךָ לֹא יִנָּשׂ: רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְיֹט. וְשִׁלְמַת רְשָׁעִים
 תִּרְאֶה: כִּי־אֲתָה יְהוָה יִהְיֶה אֱלֹהֵינוּ יֵאֱהוּנְהִי מַחֲסִי.

יעמוד ויאמר וידוי (דף קסא), ואם עשה איזה עון באותו היום יתחרט ויתודה
 עליו בלב נשבר ובדמעה ויקבל עליו שלא יעשהו עוד, ואם ככה הוא עושה
 אשריו ואשרי חלקו.

אחיכ יאמר אנא בכח כלו בכל לילה, ואחר שגמר אותו יחזור לומר הפסוק
 שכנגד אותו הלילה גימ, כמו שמסודר כאן

ליל א' אֲנָא בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג יח"ז)
 ליל ב' קָבַל רַנַּת. עֲמָה שְׂבָבֵנו. טַהֲרֵנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)
 ליל ג' גָּא גְבוּר. דוֹרְשֵׁי יְחֻדְךָ. כְּבֹבַת שְׁמַרְם: (נג"ד יכ"ש)
 ליל ד' כְּרָגַם טַהֲרַם. רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ. תְּמִיד גְּמַלְם: (כט"ר צח"ג)
 ליל ה' חֲסִין קְרוֹשׁ. כְּרוּב מוֹכֶה. גַּהֲל עֲדָתְךָ: (חק"ב טו"ע)
 ליל ו' יְחִיד גְּאָה. לְעַמָּה פְּנֵה. וּזְכָרֵי קְדוּשָׁתְךָ. (יג"ל טז"ק)
 ליל שבת שְׁוֹעַתְנוּ קָבַל. וְשִׁמְעַ צַעֲקוֹתֵנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ו צי"ח)
 כְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

(א) אֲתָה תְּקוּם תַּרְחַם צִיּוֹן. כִּירַעַת לְחַנּוּנֶה כִּי־בָרַךְ מוֹעֵד: (ב) כִּי־בָרַךְ
 אֶפְסֵיד רוּחִי פְּדִיתָה אֹתִי יְהוָה יִהְיֶה אֱלֹהֵינוּ יֵאֱהוּנְהִי רַחֲמֵי סְאִי) אֲמַת:

הטבת חלום

החולם חלום ונספו עגומה ילך לפני שלשה מאוהביו ויאמר

חֲלָמָא טָבָא חֲוָא. חֲלָמָא טָבָא חֲוָא. חֲלָמָא טָבָא חֲוָא. וְהִם עוֹנִים,
 חֲלָמָא טָבָא חֲוִיתָא. חֲלָמָא טָבָא חֲוִיתָא. חֲלָמָא טָבָא חֲוִיתָא.
 חֲלָמָא דִּידָךְ טָבָא הוּא וְטָבָא לְהוּנִי. רַחֲמָנָא לְשׁוּנֵיה לְטָב. שְׁבַע
 וּמְנִין יִגְדְּרוֹן עֲלֵיה מִן שְׁמַיָּא דִּי יְהוּי טָבָא טָבָא הוּא וְטָבָא לְהוּנִי:

וכך אומרים ו' פעמים.

(א) תהלים ק"ב. (ב) שם ל"א.

ואמר יאמר החולם ג' הפכות מעם אחת בלבד.

הפכת מספדי למחול לי פתחת שקי ותאזרני שמחה: ועניי, אז תשמח בתולה במחול ובחורים וקנים יחדו והפכתי אכלם לששון ונחמתיים ושמחתיים מיגונם: ולא אבה ה' אליהך לשמוע אל בלעם ויחפוך ה' אליהך לך את הקללה לברכה כי אהבך ה' אליהך:

ויאמר החולם שלש פדויות מעם אחת.

פדה בשלום נפשי מקרב לי כי ברכים היו עמדי: ועניי, ופדווי ה' ישוכון ובאו ציון ברנה ושמחת עולם על ראשם ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה: ויאמר העם אל שאול היונתן ימות אשר עשה הישועה הגדולה הזאת בישראל חלילה חי ה' אם יפול משערת ראשו ארצה כי עם אלהים עשה היום הזה ויפדו העם את יונתן ולא מת.

ויאמר החולם השעה שלומות מעם אחת.

בורא ניב שפתים שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו: ועניי, ורוח לכשה את עמשי ראש השלישים לך דויד ועמך בן ישי שלום שלום לך ושלום לעוורך כי עזרך אליהך. ויקבלם דויד ויתנם בראשי הגדוד: ואמרתם כה לחי ואתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך שלום: כרוך הגבר אשר יכטח כה' והיה ה' מכטחו: ה' עז לעמו יתן ה' יכרך את עמו בשלום:

ואמר החולם ה' שמעתי שמעך יראתי. ועניי, ה' פעלך בקרב שנים חייהו בקרב שנים תודיע ברנזו רחם תזכור: ג'.

ויאמר עוד החולם.

עויר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי: עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ: ועניי, אל יתן למוט רגלך אל ינום שמרך: ואי החולם, הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל: ועניי, ה' שמרך ה' צלך על יד ימינך: יומם השמש לא יככה וירח כלילה: ה' ישמרך מכל רע ישמור את נפשך: ה' ישמור צאתך וכואך מעתה ועד עולם: ואמר, לך אכול בשמחה לחמך ושחה בלב טוב יינך כי כבר רצה האלהים את מעשיך:

וטוב שידור ליתן לחם לעניים כפי יכלתו.

סדר לזיה

כל חינצא לדרך מעיר לעיר יזחר לעשות סדר לזיה זה בקבוץ חברים

חנוסע יאמר פסוק זה ל' פעמים וישועתך קויתי ה' :

וחמלוים יאמרו שש פעמים פסוקים אלו

ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים: ויאמר יעקב כאשר

ראם מחנה אלהים זה ויקרא שם המקום ההוא מחנים:

וכן יאמרו עוד פסוקים אלו עשר פעמים

וברכך ה' וישמרך: יאר ה' פניו אליך ויחנך: ישא ה' פניו אליך

וישם לך שלום:

ויאמרו עוד פסוק זה עשר פעמים

קנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום

אשר הכינותי:

מספר הפסל של הפסוקים חנו' עולים אותיות לוי"ה וכן ר"ת של הפסוקים חנו' לוי"ה.

ואח"כ יאמר אל תאחרו אותי ויהוה (ס"ת לוי"ה) הצליח דרכי:

ויש מוסיפים פסוקים אלו

חנוסע יאמר שיר למעלות אשא עיני וגו' עד עושה שמים וארץ:

וחמלוים עונים אחריו אל יתן למוט רגלך וגו' עד סוף המזמור, כן יעשו שש ס.

ואח"כ יניח ידו על המזוזה ויאמר

א שדי ישמר צאתי ובואי לחיים טובים ולשלום מעתה ועד עולם:

וכשיפרד מהמלוים יאמר הלכה זו

יחד ורבים הלכה ברבים (ויכוין ר"ת שם יוה"ך):

תפלת הדרך

יזחר אדם לומר תפלת הדרך בכל פעם שיוצא לדרך שבו הלך לא פזח מפרסח

ויאמר אורנה אחר שהחזיק בדרך, ומבלי שם ומלכות, וטוב לסמוך אורנה לברכת

אחרונה של אכילה או שתיה או לברכת אשר יצר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו יאהרוננו אלהי ואלהי אבותי שתוליקנו

לשלום ותצילנו מפנה כל-אויב ואורב בדרך ומכל-מקרה

ופגע רע. ומגיענו למחוז הפגענו לשלום ותגנו לחן ולחסד ולרחמים

קעניך וקעני קלרואנו: קרוך שומע תפלה:

תלב דיני אבלות ומים של מת

(א) המים השאובין אשר היו בעת יציאת הנשמה בבית שבו נפטר המת, וכן בבתים המחוברים אליו שני בתים מכל צד, צריכים לשפוך אותם ואסור להשתמש בהם כלל ואפי' לרחוץ בהם ידיו או לכבס בהם אסור. (ב) האבל אסור להניח תפלין ביום ראשון. (ג) לא יאכל משלו בסעודה הראשונה, אלא אחרים יביאו לו משלהם. (ד) כל ימי אסור האבל במלאכה, רחיצה, נעילת הסנדל ותשמיש המטה, וכן אסור בכביסה ובשאלת שלום, ולקרית בתורה, וחייב בעטיפת הראש ובכפיית המטה. (ה) כל שלשים יום אסור בתספורת ובגיהוץ ובשמחה. (ו) שבת אין נוהגים בו אבלות אלא בדברים שבצנעה, ועולה למנין שבעה. (ז) ביום השביעי משתנץ החמה בטלה ממנו גזרת שבעה, שמקצת היום ככלו, וכן ביום שלשים.

על מת שראוי להתאבל עליו צריך לקרוע מעומד וקודם שיקרע יברך

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם ברוך האמת:

צדוק הדין

צדיק אתה יהוה אלהינו יאהודנהי וישר משפטיו; צדיק יהוה אלהינו יאהודנהי
בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו; צדקתה צדק לעולם
ותורתה אמת: משפטי יהוה אלהינו יאהודנהי אמת צדקו יחדיו: באשר
דבר מלך שלטון ומי יאמר לו מה תעשה: והוא באחר ומי ישיבנו
ונפשו אותה ויעש: קטון וגדול שם הוא ועבד חפשי מאדוניו: הן
בעבדיו לא יאמין ובמלאכיו ישים תהלה: אף כי יגוש רמה
ובן אדם תולעה: הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל
אמונה ואין ענל צדיק וישר הוא: ברוך האמת. שפט צדק ואמת.
ברוך ברוך האמת. כי כל משפטיו צדק ואמת:

בלע המות לנצח ומחה יהוה אלהינו יאהודנהי אלהים דמעה מעל כל
פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי יהוה אלהינו יאהודנהי
דבר: יחיו מתיך נבלתי יקימון הקיצו ורננו שוכני עפר כי טל
אורות מליך וארץ רפאים תפיל: והוא רחום יכפר עון ולא ישחית
והרבה להשיב אפו ולא יעיר כל חמתו: יהוה אלהינו יאהודנהי רחמי
המלך יעגנו כיום קראנו: ואי תנוחמו מן השמים.

ביום צאתו מהאבלות אומרים לו

לא יבא עוד שששך וירחך לא יאכף כי יתואהבה יאהדונה יהיה
 לך לאור שלם ושלמו ימי אכלך: וכתוב פאיש אשך אמו
 תנחמנו בן אנכי אנחמכם ובירושלם תנחמנו:

ברכת המזון לאבלים

אם הם שלשה אומרים נברך מנחם אבלים:

עונן ברוך מנחם אבלים שאכלנו משלו ובטובו הגדול חיינו: וחזרי.

ואו' ברכת המזון עד תחירתה למקומה כמהרה בימינו אח"כ אומרים

נחם יהוה יהוה יאהדונה אלהינו את אבלי ציון ואת אבלי ירושלים
 ואת האבלים המתאבלים באבל הזה נחמם מאכלם ושמחם
 מינונם פאמיד פאיש אשך אמו תנחמנו בן אנכי אנחמכם
 ובירושלם תנחמנו: ברוך אתה יהוה יהוה יאהדונה מנחם ציון בבנין
 ירושלים במהרה בימינו אמנו: פחנינו תבנה עיר ציון ותבון העבודה
 בירושלם: ברוך אתה יהוה יהוה יאהדונה אלהינו מלך העולם האל
 אבינו מלכנו אדירנו גאלנו קרושנו קרוש יעקב. המלך החי הטוב
 והמטיב א' אמת יושב קצק לזכח נפשות שליט בעולמו לעשות
 פרוצו ואנחנו עמו בעבדיו של הכל אנחנו תיכיים להודות לו ולברכו
 נודר פרוצות הוא ידור את הפרצה הוואת מעלינו ומעל עמו
 ישראל ברחמים. עושה שלום במרומו הוא ברחמו יעשה שלום
 עלינו ועל כל עמו ישראל ואמרו אמן.

השכבות

בענין השכבות שנוהגים לומר מנוחה נכונה וכו' היה רבינו הארי ז"ל מלעיג
 עליהם מאד והיה אומר שלא היו מעלין לנשמת המת. אבל לשעמים היו מורידין
 אם אין נפש המת ראויה לכך.

(כח)

לכן יותר טוב ויותר מועיל לנשמת המת לומר השכבה הזאת בקצור
המרחם על כל בריותיו הוא יחום ויחמול וירחם על נפש רוח
ונשמה של (פכ"ט) רוח ה' תניחנו (לאשה תניחנה) בנן עדן.
ובכדי שהסדור לא יהיה חסר שמנו כאן את ההשכבות הכתובים במחזורים.

השכבה לאיש

לאדם גדול בחכמה וביראת שמים אומרים השכבה זו

וְהַחֲכָמָה מֵאֵין תִּמְצָא וְאִיזָה מְקוֹם בְּיָנָה: אֲשֶׁרִי אָדָם מְצָא חֲכָמָה
וְאָדָם יִפִּיק חֲבוּנָה: מָה רַב מוֹבָדָה אֲשֶׁר־צִפְנָתָ לִירְאִיָּה
פְּעֻלָּתָ לְחוּסִים בְּךָ נִגְדַר בְּנֵי אָדָם: מִה־יִּקְרַר חֲסֵדָה אֱלֹהִים וּבְנֵי
אָדָם בְּצַל בְּנִפְיָה יִחְסִיִּין: יְרוּיִן מִדְּשֵׁן בֵּיתָה וְנִחַל עֲדֻנְיָה מִשָּׂבָם:
טוֹב שֵׁם מִשְׁמֵן טוֹב וַיּוֹם הַמֶּנֶת מַיּוֹם הַזֶּהָדוֹ: סוּף דְּבַר הַכֹּל נִשְׁמַע
אֶת־הָאֱלֹהִים יִרְא וְאֶת־מַצּוֹתָיו שְׁמוֹר בְּרִנָּה כָּל־הָאָדָם:
עֲלוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד יִרְנְנוּ עַל מִשְׁבּוֹתָם:

מְנוּחָה נְכוּנָה. בִּישִׁיבָה עֲלִינָה. בְּמַעֲלַת קְדוּשִׁים וּשְׁהוּרִים. כְּוֹהֵר
הֶרְקִיעַ מְאִירִים וּמְזוּהִירִים. וְחִלּוּץ עֲצָמִים. וְכִפְרַת אֲשָׁמִים.
וְהִרְהִיקָתָ שֵׁשׁ. וְהִקְרַבְתָּ יֵשׁע. וְחִמְלָה וְחִנּוּיָה. מִלְּפָנֵי שׁוֹכֵן מְעוֹנָה.
וְחוֹלְקָא טָבָא. לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. שֵׁם תְּהֵא מְנַת וּמְחִיצַת וַיִּשְׁיבַת
נֶפֶשׁ הַשֵּׁם הַטּוֹב הַמְרוּחָם (פלוני) רוח ה' תניחנו בנן עדן. דְּאֶתְפָּטֵר
מִן עֲלָמָא הַדִּין בְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאִירָה שְׁמִיָּא וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי
הַמְּלָכִים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלָי. וְיַחֲוֹם וְיַחְמוֹל עָלָי. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
בְּרַחֲמֵי יִסְתַּיְרֵהוּ בְּצַל בְּנִפְיָה וּבְסִתְרָה אֶהְלֹו לְחַזוֹת בְּנוֹעַם יְהוָה וְהוֹאֲדֵנִי
יִמְחַדְנִי וְיִבְרַךְ בְּהִיבְלוֹ. וְלִקַּח בְּיָמֵי יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֻנְיָה יִשְׁקֵהוּ.
וְיִצְרֹר בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמַתוּ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוּ. יְהוָה וְהוֹאֲדֵנִי יִמְחַדְנִי
הוּא נִחְלָתוּ. וְיִלְוֶה אֵלָי הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁבּוֹבוּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַבְרֵיב
יבא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁבּוֹתָם הוֹלְךָ נְכוּחוּ. הוּא וְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

השכבות תלה

השוכבים עמו בקלל הרחמים והסליחות וכן יהי רצון ונאמר אמן:

השכבה לאשה

אשת-חיל מי ימצא ורחק מפנינים מכרה: שקר החן והקל

היפי. אשה וראת-יהוה אלהיה יאחזיקה היא תתהלל: תגולה

מפרי ידיה ויהללה בשערים מעשיה:

רחמנא ברחמנותא די ליה היא ובמימריה אתבריא עלמא

עלמא הרין ועלמא דאתי ונגו ביה צדקניות וחסדניות

דעבדן רעותיה ובמימריה ובקריה ובתוקפיה יאמר למיעל קדמיה

דוּבְרָן נֶפֶשׁ הָאִשָּׁה הַבְּבוּדָה וְהַצְנוּעָה וְהַנְּבֻכָת מֵרַת (פלוניא) רוח

די תניחנה בגן עדן. דאתפטר מן עלמא הרין ברעות אלקא

מריה שמיא וארעא. המלך ברחמי יחוס ויחמול עליה. וילך

אליה השלום ועל משקבה יהיה שלום. ברכתי יבא שלום ינחו

על משקבותם הולך נכוחו. היא וכל בנות ישראל השוכבות עמה

בקלל הרחמים והסליחות וכן יהי רצון ונאמר אמן:

ספירת העומר

בימי ספירת העומר צריך להרבות בתחנונים ובפרס בעת הספירה, ויזהר בהם
מאד מאד מן כעס וקטטה ומחלוקת, ויראה אותות אהבה וריעות.

קודם ברכת העומר יאמר בקשה זו שהובאה בלשון חכמים ח"א

ליקבה"ן בדחילו ורחימו, ורחימו ורחילו ליחדא שם ייה בריה ביחודא

שלים בשם כל ישראל ובשם כל הנפשות והרוחות והנשמות

המתיחסים אל שרשי נפשנו ורוחנו ונשמתנו ומלכושיהם והקרובים

להם שמכללות אצילות בריאה יצירה עשיה ומכל פרטי אביע דכל

פרצוף וספירת דפרטי אביע, הרני טוכן ומוזמן לקיים ס"ע של

ספירת העומר וספור ימים ושבעות כאשר צונו ה' אלהינו בתורתו

הקדושרי (בליל מ"ט לעומר יולג הסוקים האלה, ו אמר לעשות נחת רוח וכי)

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר ההנופה

שבע שבתות. חסימות תהיינה: עד ממחרת השבת השביעית תספרו

חטשים יום והקרבחם מנחה חדשה לה': ונאמר שבעה שבועות תספר
 לך מהחל חרמש בקטה תחל לספור שבעה שבועות: לעשות נחת רוח
 ליצורנו ולעשות רצון בוראנו אשר קדשנו במצותיו וצונו במצוה זו
 לתקן שורש מצוה זו במקום עליון כשיעור קומה להשלים אילן העליון
 ולהשלים אדם העליון ולהקים את סוכת דוד להחזיר עטרה ליושנה,
 לברר ולתקן ולהעלות כל הנפשות והרוחות והנשמות ונצוצי הקדושה
 שנפלו בקליפה ע"י אדם הראשון ועל ידינו בנלגולים אלו ובנלגולים
 אחרים ושארית הרפ"ח נצוצין ולהשלים שלימות תיקון נפשנו דוחנו
 ונשמתנו שטכ"ל אבי"ע ומכל פרטי אבי"ע דכל פרצוף וספירה
 דפרטי אבי"ע הכתיחסים אל תיקון מצוה זו, וגם להשלים שלימות תיקון
 אברי גרין דכל ישראל החיים והמתים החסרים סתיקון מצוה זו:

ויהר"מ ה' אורא שיהיה עתה עת רצון לפניך להיות עולה מצוה זו
 לתקן את כל פגמינו ופגמי אדה"ד אשר פגמנו בכללות אבי"ע
 ובכל צלמי לבושי נפש רוח נשמה חיה יחירה דאבי"ע ולצרף ולברר
 ולהסיר הסיגים מצלמי לבושי גרנתי דכללות ופרטות אבי"ע ולברר חלקי
 הנפש שנפגמו ונפלו בנגה דאבי"ע ונגה כאור תהיה אל מקום הקודש:
אנא ה' הפריד נא מעלינו צד הרע שביצה"ד ותזככנו ותלכננו בכח
 היצה"ט ויתחדו ארבע אותיות השם (יהיה) ברוך הוא ביחודא
 שלים ויהיו כסא שלם אשר בהם יתפשט שפע א"ס ויתחדו אורא
 ביחודא שלים (יאהויה"ה) ויודונו (זו"ן) תפארת ומלכות זונגא שלים
 בשם (יאהויה"י) ומשם ימשך שפע וברכה בכל העולמות לזכך נפשנו
 רוחנו ונשמתנו שיהיו ראויים לעורר מ"ן ולהמשיך מ"ד, וא"ל יעכב
 שום חטא ועון והרהור רע את המצוה הזאת ותעלה לרצון לריח
 ניחוח לפניך ה' אליהנו ואליה אבותינו:

ויהר"מ ה' אורא שכבח מצות הספירה הזאת יתקן מה שפגמתי בספירת
 זו"ן שהם תפארת ומלכות של הלילה הזאת. ויהר"ם שיהיה
 חשוב ומקובל ומרוצה לפניך הכל היוצא מפינו בהכרכה והספירה
 של העומר להמשיך אור מקיף במקום הראוי כרצונך. ויהיה חשוב
 ומקובל ומרוצה שיה שפתותינו בבקשתינו על חזרת עבודת בית המקדש
 למקומה לתקן כאור פנימי כרצונך. ויהי נועם וכו' (ב' פעמים): ויברך

ספירת העומר

תרז

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל סְפִירַת

הָעוֹמֵר: הַיּוֹם

ניסן
 כ"ו אחד עשר יום לעומר שהם
 שבוע אחד וארבעה ימים:
 שגבנו נצח שבגבורה בכל ו
 כ"ז שנים עשר יום לעומר שהם
 שבוע אחד וחמשה ימים ;
 טהרנו תוד שבגבורה גוים ;
 כ"ח שלשה עשר יום לעומר
 שהם שבוע אחד וששה ימים;
 נורא יסוד שבגבורה ישועתך א
 כ"ט ארבעה עשר יום לעומר
 שהם שני שבועות ;
 קרע שסין מלכות שבגבורה יודוך מ
 ל' חמשה עשר יום לעומר
 שהם שני שבועות ויום אחד:
 נא חסד שבת"ת עמים י
 אייר
 א' ששה עשר יום לעומר
 שהם שני שבועות ושני ימים:
 גבור גבורה שבת"ת אלהים ם
 ב' שבעה עשר יום לעומר
 שהם שני שבועות
 ושלשה ימים ;
 דורשי ת"ת שבת"ת יודוך כ

ניסן
 ט"ז יום אחד לעומר :
 אבא חסד שבחסד אלהים י
 י"ו שני ימים לעומר :
 בכח גבורה שבחסד יחננו ש
 י"ח שלשה ימים לעומר :
 גדולת ת"ת שבחסד ויברכנו מ
 י"ט ארבעה ימים לעומר :
 ימינך נצח שבחסד יאר ח
 כ' חמשה ימים לעומר :
 תתיר תוד שבחסד סניו ו
 כ"א ששה ימים לעומר :
 צרורה יסוד שבחסד אתנו ו
 כ"ב שבעה ימים לעומר שהם
 שבוע אחד :
 אב"ג ית"ץ מלכות שבחסד סלה י
 כ"ג שמונה ימים לעומר שהם
 שבוע אחד ויום אחד :
 קבל חסד שבגבורה לדעת ר
 כ"ד תשעה ימים לעומר שהם
 שבוע אחד ושני ימים :
 רנת גבורה שבגבורה בארץ ג
 כ"ה עשרה ימים לעומר שהם
 שבוע אחד ושלשה ימים :
 עמך ת"ת שבגבורה דרכך ג

ספירת העומר

תלח

א"ר
 א' שְׁמוֹנֶה עָשָׂר יוֹם לְעוֹמֵר
 שָׁהִם שְׁנֵי שָׁבוּעוֹת וְאַרְבָּעָה
 יָמִים :
 יחודך נצח שבת"ת עמים י'
 ב' תִּשְׁעָה עָשָׂר יוֹם לְעוֹמֵר
 שָׁהִם שְׁנֵי שָׁבוּעוֹת וַחֲמֵשֶׁה
 יָמִים :
 תמיד הוד שבת"ת מישור י'
 ג' שָׁבְעָה וָעֶשְׂרִים יוֹם לְעוֹמֵר
 שָׁהִם שְׁלֹשָׁה שָׁבוּעוֹת
 וְשֵׁשֶׁה יָמִים :
 גמלים יסוד שבת"ת ולאמים י'
 ד' שְׁמוֹנֶה וָעֶשְׂרִים יוֹם לְעוֹמֵר
 שָׁהִם אַרְבָּעָה שָׁבוּעוֹת :
 בט"ר צת"ג מלכות שבת"ת בארץ מ'
 ה' תִּשְׁעָה וָעֶשְׂרִים יוֹם לְעוֹמֵר
 שָׁהִם אַרְבָּעָה שָׁבוּעוֹת
 וְיוֹם אֶחָד :
 חסין חסד שבת"ת תנח"ם י'
 ו' שְׁלֹשִׁים יוֹם לְעוֹמֵר שָׁהִם
 אַרְבָּעָה שָׁבוּעוֹת וְשֵׁנֵי יָמִים :
 קדוש גבורה שבת"ת סלה ש'
 ז' אֶחָד וְשָׁלְשִׁים יוֹם לְעוֹמֵר
 שָׁהִם אַרְבָּעָה שָׁבוּעוֹת
 וְשֵׁשֶׁה יָמִים :
 ברוב ת"ת שבת"ת יחודך ו'
 ח' שְׁנַיִם וְשָׁלְשִׁים יוֹם לְעוֹמֵר
 שָׁהִם אַרְבָּעָה שָׁבוּעוֹת
 וְשֵׁשֶׁה יָמִים :
 רחמי ת"ת שבת"ת תשפוט צ'
 ט' חֲמֵשֶׁה וָעֶשְׂרִים יוֹם לְעוֹמֵר

א"ר
 א' שְׁמוֹנֶה עָשָׂר יוֹם לְעוֹמֵר
 שָׁהִם שְׁנֵי שָׁבוּעוֹת וְאַרְבָּעָה
 יָמִים :
 יחודך נצח שבת"ת עמים י'
 ב' תִּשְׁעָה עָשָׂר יוֹם לְעוֹמֵר
 שָׁהִם שְׁנֵי שָׁבוּעוֹת וַחֲמֵשֶׁה
 יָמִים :
 תמיד הוד שבת"ת מישור י'
 ג' שָׁבְעָה וָעֶשְׂרִים יוֹם לְעוֹמֵר
 שָׁהִם שְׁלֹשָׁה שָׁבוּעוֹת
 וְשֵׁשֶׁה יָמִים :
 גמלים יסוד שבת"ת ישמחו ש'
 ד' אֶחָד וָעֶשְׂרִים יוֹם לְעוֹמֵר
 שָׁהִם שְׁלֹשָׁה שָׁבוּעוֹת :
 נגיד יכ"ש מלכות שבת"ת וירגו פ'
 ה' שְׁנַיִם וָעֶשְׂרִים יוֹם לְעוֹמֵר
 שָׁהִם שְׁלֹשָׁה שָׁבוּעוֹת
 וְיוֹם אֶחָד :
 חסד שבת"ת לאמים ו'
 ו' שְׁלֹשָׁה וָעֶשְׂרִים יוֹם לְעוֹמֵר
 שָׁהִם שְׁלֹשָׁה שָׁבוּעוֹת
 וְשֵׁנֵי יָמִים :
 טהרם גבורה שבת"ת כי ט'
 ז' אַרְבָּעָה וָעֶשְׂרִים יוֹם לְעוֹמֵר
 שָׁהִם שְׁלֹשָׁה שָׁבוּעוֹת
 וְשֵׁשֶׁה יָמִים :
 רחמי ת"ת שבת"ת תשפוט צ'
 ח' חֲמֵשֶׁה וָעֶשְׂרִים יוֹם לְעוֹמֵר

יהוד איראן
https://k.iraqand-elfran.com

אייר
 : וארבעה ימים
 פנה נצח שביסוד יבולח ב
 כ"ה ארבעים יום לעומר שהם
 חמשה שבועות וחמשה ימים
 זוכרי הוד שביסוד יברכנו א
 כ"ו אחר וארבעים יום לעומר
 שהם חמשה שבועות
 : וששה ימים
 קדושתך יסוד שביסוד אלהים ר
 כ"ז שנים וארבעים יום לעומר
 שהם ששה שבועות :
 יג"ד פז"ק מלכות שביסוד אלהינו ז
 כ"ח שלשה וארבעים יום
 לעומר שהם ששה שבועות
 : ויום אחד
 שועתנו חסד שבמלכות יברכנו ת
 כ"ט ארבעה וארבעים יום
 לעומר שהם ששה
 שבועות ושני ימים :
 קבל גבורה שבמלכות אלהים ז
 סיון
 א' חמשה וארבעים יום
 לעומר שהם ששה
 שבועות ושלשה ימים :
 ושמע ת"ת שבמלכות ויראו ח
 ב' ששה וארבעים יום לעומר
 שהם ששה שבועות

אייר
 : וארבעה ימים
 טובך נצח שבתוד עמים ר
 י"ח שלשה ושלשים יום לעומר
 שהם ארבעה שבועות
 : וחמשה ימים
 נהל הוד שבהוד אלהים ו
 י"ט ארבעה ושלשים יום
 לעומר שהם ארבעה
 שבועות וששה ימים :
 עדתך יסוד שבהוד יחוד ז
 כ" חמשה ושלשים יום לעומר
 שהם חמשה שבועות :
 חק"ב טנ"ע מלכות שבהוד עמים א
 כ"א ששה ושלשים יום לעומר
 שהם חמשה שבועות
 : ויום אחד
 יחיד חסד שביסוד כלם מ
 כ"ב שבעה ושלשים יום לעומר
 שהם חמשה שבועות
 : ושני ימים
 גאה גבורה שביסוד ארץ י
 כ"ג שמונה ושלשים יום לעומר
 שהם חמשה שבועות
 : ושלשה ימים
 לעמך ת"ת שביסוד נתנה ס
 כ"ד תשעה ושלשים יום לעומר
 שהם חמשה שבועות

לעשרה בטבת תמא

בַּחֲדָשׁ הָעֲשִׂירִי וְאֵב עֲרֻכּוֹת עַל עַמִּי נוֹהֵם. בְּעֶשׂוֹר לַחֲדָשׁ טָרַף
 טָרַף כָּל הַיּוֹצֵא מֵהֶם. נֹמֵר שֶׁקָּדַע עַל עֲרִיבָם: עֲרִיבָם
 שָׂרְפוּ כְּאֵשׁ בְּרֻכּוֹת תְּלָאוֹת. רוּמָה יְהוָה יְהוָהנִי יֵאֱהוּדְנִי בְּעֶזְרָה וְיָדִים
 לְהַשְׂאוֹת. בּוֹשׁ יְבוֹשׁוּ בַּעֲשׂוֹתֶיךָ עַמְּנוּ לְמַזְכָּה אוֹת. קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל
 יְהוָהנִי יֵאֱהוּדְנִי צְבָאוֹת:

בַּחֲדָשׁ הָעֲשִׂירִי הִחֲזִיקוּ מִנּוּ וְצָנְהוּ. בְּעֶשׂוֹר לַחֲדָשׁ כָּאִישׁ עָרוּךְ
 לְמַלְחָמָה עַל קִרְיָה נִבְּאֲבָנָה. לְזֹאת חֲנֻרִי שִׁקַּע עֲדָה עֲדִינָה.
 נָדַד נִבְרָךְ וְהַשְׁלִיכִי וְשָׂאֵי עַל שְׂפָיִים קִינָה: קִינָה דּוֹכֵר עִמָּךְ כִּיּוֹם זֶה
 לְעַמְּתָךְ. וְעַבְדְּעִינִי יָלוּ מֵיַם עַל חֲרַפְנֵי בֵּיתְךָ. יוֹם נָקָם תִּעֲרֹר לְצָרִים
 הַיּוֹמִים בְּבֵיתְךָ. דְּרַבְּךָ יְהוָהנִי יֵאֱהוּדְנִי הוֹדִיעֵנִי וְלִמְדֵנִי אוֹרְחוֹתֶיךָ:
 בַּחֲדָשׁ הָעֲשִׂירִי מִנֵּי שָׂפְכוּ עַל עִירִי סוּלְלָה. בְּעֶשׂוֹר לַחֲדָשׁ נִזְרִי
 הַשְׁלֵךְ וְתַפְאֲרָתִי נִפְלָה. סְבִיבֵי הָעֲשִׂים מִכְּתִי גַחְלָה.
 מַעֲי מַעֲי אוֹחִילָה: אוֹחִילָה יוֹם זֶה לְנַעֲרֶךָ בְּסוּד קְדוֹשִׁים רַבָּה.
 נֶאֱחַלָה סָנִיז לְעֵבוֹר עַל פֶּשַׁע וְדוֹכָה. אֵל תַּפְּן לְרִשְׁעֵנוּ וּמַחָה
 חַטָּאת כְּתוּבָה. הַשִּׁיבֵנוּ יְהוָהנִי יֵאֱהוּדְנִי אֱלֹהֵי וְנִשׁוּבָה:

עַל יְדֵי רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים סָלַח לָנוּ אָבִינוּ. כִּי כָרוֹב אִוְלָתֵנוּ שְׁנִינֵנו:
 מַחֹל לָנוּ מִלִּבֵּנוּ. כִּי רַבּוּ עֲוֹנֵינוּ: אֵל אֲרָךְ אַפִּים אַתָּה. וְדַרְךְ
 תִּשׁוּבָה לָנוּ הַיּוֹרִית: גִּדְלַת רַחֲמֶיךָ וְחַכְמֶיךָ. תִּזְכּוֹר הַיּוֹם לְזִבְעֵי יְדִידֶיךָ:
 תַּפְּן אֱלֵינוּ בְּרַחֲמִים. כִּי אַתָּה הוּא בַּעַל הַרַחֲמִים: בְּתַחֲנוּן וּבְתַפִּלָּה
 גִּמְדֵם. כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לָעֵנוּ מִקְדָּם: וּמִחֲרוֹן אַפָּךָ תִּשׁוּב. כְּמוֹ כְּתוּרְתְּךָ
 כְּתוּב: וּבְצֵל כְּנַפְיֶךָ נִחַסָה וְנִתְלוֹנָן. כִּיּוֹם וַיִּרַד יְהוָהנִי יֵאֱהוּדְנִי בְּעֶזְרָתִי:
 סַעֲבוֹר עַל פֶּשַׁע וְתַמְחֹל אֲשֶׁם. כִּיּוֹם וַיִּתְנַצֵּב עִמּוֹ שָׁם: תַּאֲזִין שׁוֹעַ
 וְסִקְשִׁיב כְּרָצוֹן מֵאִמֵּר. כִּיּוֹם וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָהנִי יֵאֱהוּדְנִי וְשֵׁם נֶאֱמַר:
 וַיַּעֲבֹר יְהוָהנִי יֵאֱהוּדְנִי עַל־סָנִיז וַיִּקְרָא יְהוָהנִי יֵאֱהוּדְנִי יְהוָהנִי:

תמב לעשרה בטבת

יאחזונוהי א אל ב רחום ג וחנון ד ארף ה אפים ו רב חסד ז ואמת:
 ח נצר חסד ט לאלפים י נשא עון יא ופסע יב וחסאה יג ונקה:
 אז קבוא יום סקודת גיא המחה. בחרות אף ה ברשפי אנה. גלה
 בך בן בוני החוזה. כתוב לך את שם היום את עצם היום הזה:
 דברתי באש קנאתי בית מרי לספות. הנני אליה באף ורוח ולעפות:
 ושמתייה למשל ולשנינה ולחרפות. שפת הסיר שפת: ולעפה
 אחזה ציון והיכליה. חרדה רוחה נמוני דגליה. מרף לכה עת קרוא
 אליה. אסוף נתחיה אליה: יריביה אעניק שבי ומלקות. כהגיה
 ומרקחיה אשר רקחה רקות. לשבי עולם מאין סקח קות. מבחר
 הצאן לקוח: משלו כד לענו מושלת עמים. נקראת או נודעת
 מאוסת עולמים. שוטנים יענו כד ועלוד נואמים. הוי עיר הדמים:
 עברה עברה סרה הפרה ברית יה. פשעה רשעה טבעה קבור
 תחתיה. צעקה ולא שמע אל בכנה. כי דמה בתוכה היה: קול
 עשוקיה שמע מיד עושקם. רנשתם וצוחתם לא תשיב ריקם.
 שבעתים תשלם בפעלם אל חיקם. שבע יפל צדיק וקם: תעינו
 ברשענו אל גדול ונורא. ואם נברו פשעינו חמלתה נברה. רחמת
 וכמעט קטמ כליהם בעברה. צרה ויגון אמצא ובשם יהואדנהי יאחזונוהי
 אקרא: יהמו רחמיה על מעוטי עמים. ושנכם בחסדה לעיני כל
 לאמים. פלאיה הראס צור טוב ומרומים א מלך יושב על כסא רתמים:
 שעה עליז. לקול אביוז. ושועתו א תבנה: לךבו מר. ביום נאמר.
 לכן בוני החוזה: כתוב לך את שם היום. את עצם היום
 הזה: יה צבאות. זכור תלאות. אשר צר לי מאד עליהן: במל גדי.
 הלא בעדי. נאספו שלשתיהן: ובו שיות. הדחיות. חל בהנה קנה:
 ובו סמך. מנאץ שמך. על קרית משושיהן: ובו נאסף. ראש הסף.
 הוא עזרא הכהן: כל אלה. קראוני ורבות פנה וכוה: ארי עלו.

לעשרה בטבת תמו

צחם הלו. וחזק קללקל למול עירי; וקם עשירי. בעשירי. לשחת
 קל שאר העשירי; לאבד כל. פרי אשבל. וללקוט ענבי נזירי;
 ועוד קשור אני לאשור. אשר נצב על צירי; אני ננדע ולא אדע.
 למי אבכה הנה או זה: סמוך עמך. ביום סמך. ארי על עיר קדש;
 שעה שועם. מחה פשעם. בעשור לחדש; והמלוכה. הנסוכה.
 דימי קדם חדש; ולתהלה. כבתחלה. שמך יה בננו קדש; וכל שונא
 ומהאנה. בעזו אפך חדש; וילכדו. ויאבדו. ביום ברק בעיר קדש;
 ושוב עליון. לעיר ציון. עין בעין גחזה; ואז נאמר. בטוב מאמר.
 הנה אל הינו זה;

יושב בשמים. שעה באי באש ובמים; וחזן על עם אשר לקו.
 בחטאתם בפלים; ביום החל צר לצור מחולת מחנים.
 סמוך מלך בכל אל ירושלים; העונה במצר. ענות עני אל תבונה;
 וביום צום העשירי. ענותנו תחנה; יום הזכרת בפחנה. לכן ביו
 החונה; כתוב לה את שם היום. את עצם היום הזה; יום בו שקד
 שחל. ונמר על דלתים; יום סמכו על ארמון נחלת צבי ושפר. ובו
 היחל הנגף במכפשיי באפר; וגם בו נאסרתי. עזרא הכהן הסופר;
 ולב מתי קרית ספר. בו היה למים; סמוך מלך בכל אל ירושלים;

ואז אל מלך (דף קיב), אנשי אמונה, אל מלך, תמהנו, אל מלך, ואחכיא
 ובשחטאו ישראל במדבר. עמד משה בתפלה לפניה. ובקש
 רחמים על עמך ישראל וכו' אמר בתפלתו. סלח נא
 לעון העם הזה בגודל חסדך ובאשר נשאת לעם הזה ממצרים
 ועד הנה. את אלה השיבות לו כדברי טובה בשירתו ותגנתו
 ואמרת לו. סלחתי בדבריה;

הניאל איש חמדות אמר לפניה. הטה אליה אונה ושמע פקח
 עינה וראה שממתינו והעיר אשר נקרא שמך עליה. כי

תמד לעשרה בטבת

לא על צדקתינו אָנחנו מפילים תחנונינו לפניך כי על־רחמך הרבים: אֲדני שְׁמֶעָה. אֲדני סְלַחָה. אֲדני הַקְּשִׁיבָה וְעֲשֵׂה לִי־תַאֲחֵר לְמַעַנְךָ אֱלֹהֵי בִרְשָׁמְךָ נִקְרָא עַל־עִירְךָ וְעַל עַמָּךָ: וְלִירוּשָׁלַם עִירְךָ אֲמַרְתָּ לָּהּ. הִנְנִי נִשְׁפָּט אוֹתָךְ עַל אֲמַרְךָ לֹא חָטָאתִי: אָנחנו בּוֹשְׁנֵי בְּמַעֲשֵׂינוּ וְנִכְלַמְנוּ בְּעֲוֹנוֹתֵינוּ. אֵין לָנו סֵפָה לְהִשִּׁיב וְלֹא מַצַּח לְהָרִים רֹאשׁ:

ואי אלהינו ואלהי אבותינו אל תעש עמנו כלה (דף קיג) עד לכודים אסירי התקוה ואחיב אי

אֲשַׁמְנוּ מִכָּל עָם. בּוֹשְׁנוּ מִכָּל גּוֹי. נָלָה מִמֶּנּוּ מָשׁוּשׁ. הָיָה לַבְּנוּ בַחֲטָאֵינוּ. הִחַבֵּל אֲנוּיֵנוּ. וְנִפְרַע סְאֲרֵנוּ. וְכוּל מִקְדָּשֵׁנוּ. חָרַב בְּעֲוֹנֵינוּ. טִירַתְנוּ הָיְתָה לְשִׁמְהָ. יִפִּי אֲדַמְרַתְנוּ לְזָרִים. כַּחֲנוּ לְנִכְרִים: לְעֵינֵינוּ עֲשָׂקוּ עַמְלָנוּ. מְמוּשָׁךְ וּמוֹרַט מִמֶּנּוּ. נָתַנוּ עָלָם עַל־יָנוּ. סָבְלוּ עַל שִׁכְמֵנוּ. עֲבָדִים מְשֻׁלוּ בָנוּ. פּוֹרֵק אֵין מִיָּדָם. צָרוֹת רַבּוֹת סָבְבוּנוּ. קָרְאנוּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ רַחֲמֶיךָ מִמֶּנּוּ בְּעֲוֹנֵינוּ. שִׁבְנוּ מֵאַחֲרֶיךָ. תַּעֲנֵנוּ בַּצָּאן וְאַבְדָּנוּ. וְעַבְדֵּן לֹא שִׁבְנוּ מִתְּעִיתְנוּ. וְהוּאךָ נָעִז פְּנֵינוּ. וְנִקְשָׁה עַרְפָּנוּ. לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִשְׁחַדְנוּ וְאֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אָנחנו וְלֹא חָטָאנוּ:

עֲזָרָא הַסּוֹפֵר אָמַר לְפָנֶיךָ אֱלֹהֵי בּוֹשְׁתִי וְנִכְלַמְתִּי. לְהָרִים אֱלֹהֵי פְנֵי אֱלֹהֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתֵינוּ רַבּוּ לְמַעַלָּה רֹאשׁ וְאֲשַׁמְתְנוּ נִדְלָה עַד לְשָׁמַיִם: וְאַתָּה אֱלֹהִים סְלִיחוֹת חֲנּוּן וְרַחֲמִים אָרְךָ אִפְסִים וְרַב חֶסֶד וְלֹא עֹבָתָם: אֵל תַּעֲזֹבנוּ אֲבֵינוּ. אֵל תִּשְׁשֵׁנוּ סִלְבָנוּ. וְאַל תִּשְׁבַּחְנוּ יוֹצְרֵנוּ. וְאַל תַּעֲשׂ עִמָּנוּ כְּלָה בְּנִלוֹתֵינוּ. וּמָגֵם לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִשְׁחַדְנוּ אֱלֹהֵינוּ אֵת הַדְּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ. עַל יְדֵי יִרְמְיָה חִנּוּךְ בְּאִמּוֹר. בְּיָמִים הַהֵם וּבְעֵת הַהִיא נָאִם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִבְקֹשׁ אֵת עֵין יִשְׂרָאֵל וְאֵינְנוּ וְאֵת חַטָּאת יְהוּדָה וְלֹא תִמְצָאנָה כִּי אֶסְלַח לְאִשֶּׁר אֲשָׂאֵר. וְאַל

תמה לעשרה בטבת

שָׂבַב לְפָנָיו כָּל הַטָּא וְעָזַן אֶת תְּפִלָּתוֹ. וּמַחֲוֹל וּסְלַח לְכָל עֲוֹנוֹתָיו
כִּי אֵל טוֹב וְסָלַח אֶתָּה:

ואי והוא רחום וכו' עד הסוף (דף קט"ו) ומוציאין סית וקורין ג' גברי כס' כי תשא

א) וַיִּחַל מִשָּׁה אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהָיו וַיֹּאמֶר לְמַה יְהוָה יַחַרְהֵ אַפָּיָה
בְּעַמּוּךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּכַח גְּדוֹל וּבְכֹחַ
יְחֻזְקָה: לְמַה יֹּאמְרוּ מִצְרַיִם לֵאמֹר בְּרַעַה הוֹצִיאָם לְהַרְגֵם אִתְּם
בְּדַרְדְּרִים וּלְכַלְהֵם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה שׁוֹב מִחֲרוֹן אַפָּיָה וְהַנְחֵם עַל־
הַרְעָה לְעַמּוּךָ: וְכֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדָיָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ וּבַדְּבָר אֱלֹהִים אַרְבָּה אֶת־זַרְעֲכֶם כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם
וְקָל־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֲתוֹן לְזַרְעֲכֶם וְנָחְלוּ לְעַלְמִים וַיִּנְחָם
יְהוָה עַל־הַרְעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת לְעַמּוּ: לו

ב) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה פֶּסַל־לָהּ שִׁנְיָה לַחַת אֲבָנִים כְּרֵאשֵׁנִים
וְכַתְּבֵתִי עַל־הַלַּחַת אֶת־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל־הַלַּחַת
הַרְאשֵׁנִים אֲשֶׁר שִׁבַרְתָּ: וְהָיָה זָכוֹן לַבָּקָר וְעֹלֹת בַּבָּקָר אֶל־בְּנֵי
סִינַי וְנִצַּבְתָּ לִּי שֵׁם עַל־רֹאשׁ הַהָר: וְאִישׁ לֹא־יַעֲלֶה עִמָּךָ וְגַם־אִישׁ
אֲזָרָא בְּקַל־הַהָר גַּם־הַצֹּאֵן וְהַבָּקָר אֲזָרְעוּ אֶל־מֹל הַהָר הַהוּא: יִשְׂרָאֵל
וַיִּפְסַל שִׁנְיָה לַחַת אֲבָנִים כְּרֵאשֵׁנִים וַיִּשְׁכֵּם מֹשֶׁה בַּבָּקָר וַיַּעַל אֶל־הָר
סִינַי בָּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים: וַיִּרַד יְהוָה
בְּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שֵׁם וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה: וַיַּעֲבֵר יְהוָה עַל־פְּנֵי
וַיִּקְרָא יְהוָה וְיְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אַרְבֵּה אַפִּים וּרְבִיחֶסֶד וְיִחְסֵת:
נֶאֱרָב חֶסֶד לְאַלְפִים נִשְׂא עֵז וּפִשַׁע וּחִסָּאָה וְנִקְהָ לֹא יִנְקָה סִקְרָן ו
עֵזֵן אֲכֹת עַל־בָּנִים וְעַל־בָּנִים בָּנִים עַל־שְׁלֵשִׁים וְעַל־רַבָּעִים: וַיִּסְתַּר

א) שמות ל"ב ב) שם ל"ה

מִשֶׁה וַיִּקַּד אֶרְצָה וַיִּשְׁתַּחֲוֶה וַיֹּאמֶר אֶסְגָּא מַלְאַתִּי חַן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנָי
 יְהוִה נָא אֲדֹנָי בְּקִרְבְּנוּ כִּי עִם־קִשְׁה־עֲרֵף הוּא וּסְלִחַת לַעֲוֹנוֹ
 וּלְחַטָּאתֵנוּ וַיִּנְחַל־הֶנּוּ: וַיֹּאמֶר הִנֵּה אֲנִכִּי פִרְתַּת בְּרִית גְּדֹרָה בְּלִעְמֹד
 אֲעֲשֶׂה נִפְלְאוֹת אֲשֶׁר לֹא־יִבְרָאוּ בְּכָל־הָאָרֶץ וּבְכָל־הַגּוֹיִם וְרָאָה
 כָּל־הָעָם אֲשֶׁר־אִתָּה בְּקִרְבּוֹ אֶת־מַעֲשֵׂה יְהוָה בְּרִנּוֹתָ הוּא
 אֲשֶׁר אָנֹכִי עֹשֶׂה עִמָּךְ: וְאִי חֲצִי קֹדֵשׁ

וגוטררים התפלה ככל יום ואחר הושיענו או' מזמור אלהים אל דמי לך (דף קל"ט)

לתענית אסתר

אחר החזרה או' ודוי ונפ"א, ואחכ"א על ידי רחמ"ך (דף תמ"א) ואחכ"א
 אֲנִי בְּהַעֲמִיקוֹ מַחְשַׁבְתִּי וּמְמוֹ. בְּהוֹסְרוֹ עַל עַם קְדוֹשׁ לְאֶבְרָה
 וּלְהַחְרִימוֹ. יְמִינִי גָעָה בְּבִקְיָה לְצוּר שׁוֹבֵן מְרוֹמוֹ. כִּי לֹא יוֹשֵׁשׁ
 יְהוָה־דֵּינִי יֵאֱהוּנֵה אֶת עֲמוֹ: אֲנִי דָמָה לְכַלּוֹת שְׂאֵרֵי יִשְׂרָאֵל וּלְאֶבְדָּנוּ.
 הַפִּיל פֹּהר הוּא הַגּוֹרֵל בְּיוֹם זֶה לְגַדְעֵנוּ. יְמִינִי וְלֹא קָם וְלֹא זָע מִמְּנוּ.
 וְהַבּוֹטֵחַ בִּיהוָה־דֵּינִי יֵאֱהוּנֵה חֶסֶד יִסּוּבְכֵנוּ: אֲנִי וְדוֹנוּ הַשִּׂיאוֹ בְּעֲצָה
 נִבְעָרָה. חָשׁ לְשִׁקּוֹל עֲשֵׂרֵת אֲלָפִים לְאֶבֶד שָׁה פּוֹרָה. יְמִינִי טִיֵּהר
 לְבוֹ בְּצוּם וְעֲצָרָה. טוֹב יְהוָה־דֵּינִי יֵאֱהוּנֵה לְמַעַן בְּיָזֵם צָרָה: אֲנִי
 יֵצֵא שְׂמֵחַ מִבֵּית מַעֲבֹדוֹת. בּוֹנֵן עֵץ לְחַלּוֹת עָלָיו אִישׁ אֲמוֹנוֹת. יְמִינִי
 לְבַשׁ חֵן וְנִסְמָךְ עַל עוֹטָה גְאוֹנוֹת. אֲכִי יְתוֹמִים וְבָח אֲלֻמְנוֹת: אֲנִי
 סִהַר קְרוֹא חֲכָמָיו וּמְדִינֵי אִשָּׁה. נְפֹל תַּפּוּל לְכַנִּי יַעֲצוּהוּ לְבוֹשָׁה.
 יְמִינִי סוּד הוֹדִיעַ לְהַבְסָה וּמַלְכוּת לְבָשָׁה. וְאַצְרָה אֲשֶׁר אֲסָרָה עַל
 נַפְשָׁה: אֲנִי עַת בּוֹאוֹ לְמַשְׁתָּה מְסַבָּה. סִיָּה פְתַחַה בְּחֲכָמָה אֲהוּבָה
 נְדִיבָה. יְמִינִי צֹהַל בְּרִאוֹתוֹ מַסְלַת הָמָן בַּחֲבָה. לֹא גַעֲרַךְ בְּסוּד קְדוֹשִׁים
 כְּבָה: קְדוֹשׁ הַגְּעֲרַךְ בְּסוּד שְׂרָפֵי מְעוֹנֵי. הַמְמַתִּיק יַסְפָּחוֹ עֲבַר

לתענית אסתר תמו

יְאֵמְרָה לִישׁוּעָתְךָ קִנִּיתִי יְהוָה אֱלֹהֵי יְהוּדָה כִּן יֵאבְדוּ כָּל אִיִּקָּד
 יְהוָה אֱלֹהֵי יְהוּדָה יִהְיֶה נֹא רַחֲמֶיךָ עַל מַעֲשֵׂי עַמִּים וְשׁוּבְכֶם בְּחַסְדֶּךָ
 לְעִינֵי כָּל לְאוּמִים פְּלִאָה הֵרָאָם צוּר שׁוֹבֵן מְרוֹמִים אֵל מְלֶכֶךְ
 יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים יַחֲלֵת עֲבָדֶיךָ בְּחַוּוֹנֵי כַתְּבִידֶם לְתַתֵּם
 לְרַחֲמִים לִפְנֵי כָּל שׁוֹבֵי־יָם וְדַבְּרֵת עַל לִבָּם לְרַפְּאֵת מַכְאוּבֵי־יָם
 וְאַף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתְכֶם בְּאַרְצָא אִיִּבֵי־יָם צִמְחַתְנִי אִזְ אַרְיָה מִנְּפֶן שׁוֹרְיָה
 הַנְּלִנִי וְהַעֲלֵנִי אֶ אַרְצָא מֵאַפְלָיָה הַקְּבֻמַּת אַרְבַּעָה הַזֵּנִי בַת תּוֹשִׁיָה
 דְּנִיֵּאל חֲנֻנְיָה מִיִּשְׂאֵל וְעוֹרְיָה וְהַ נֶצַל מֵאַרְיֹת וְאַלֶּה מִלַּתְּבֵי־יָם
 חֶשׁ הָאֵיל וְהַחַוּוֹר בְּמַהוּמָה וּמְבוֹסָה כְּמַעַט אֹרִי קָדַר וּמֵאֹר שְׁמִשִּׁי
 כִּסְרָה תִמְכַּת דַּ יְמֵי בִימֵי וְהַדְּסָה וְחַצִּים אֲשֶׁר דָּרְכוּ לִי שְׁכוּ
 בְּלֵב רוֹבֵי־יָם קָם עָלִי בְּפִשְׁעֵי הַנְּכָל הַבְּעַר נְרוֹנוֹ עָלִי פָּעַר
 בְּחַוּוֹר בְּתוֹךְ הַיָּסַר הַקְּבֻמַּת לִי מְשִׁיבֵי מְלַחֲמַת בַּת שְׁעַר וְהַגְּנִי
 מִשְׁתַּעֲשַׁע בְּשִׁבְלֶם וּבְנֵי־יָדֶם וְאַף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתְכֶם בְּאַרְצָא אִיִּבֵי־יָם
 וְאַף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתְכֶם בְּאַרְצָא אִיִּבֵי־יָם לֹא־מֵאַסְתִּים וְלֹא־נַעֲלַתִּים
 לְכַלְתֶּם לְהַפֵּר בְּרִיתִי אִתְּכֶם כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵי יְהוּדָה אֱלֹהֵי־יָם
 וּבְרִיתִי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי
 אַבְרָהָם אֲזַכֵּר וְהָאַרְצָא אֲזַכֵּר מִן־הַמֶּצַר קָרָאתִי יְהוָה עָנְנִי בְּמַרְחַב
 יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵי יְהוּדָה לִי לֹא אֵיֶדָא מַה־יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם יְהוָה אֱלֹהֵי יְהוּדָה
 לִי בְּעוֹרֵי וְאֲנִי אֲרָאָה בְּשִׁנְאֵי טוֹב לְחַסוֹת בֵּיהוָה אֱלֹהֵי יְהוּדָה מִבְּטַח
 בְּאָדָם טוֹב לְחַסוֹת בֵּיהוָה אֱלֹהֵי יְהוּדָה מִבְּטַח בְּנְדִיבִים כָּל־גּוֹיִם
 סְבִיבֵי בְּשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵי יְהוּדָה כִּי אֲמִילָם דְּחַה דְּחִיתְנִי לְנַפְל
 וְיְהוָה אֱלֹהֵי יְהוּדָה עוֹרְנִי

יְהוּדָה קָמוּ בְּכָל דּוֹר וְהָאֵלִים שְׁמַרְנִי עָלָה אַרְיָה תַחֲלָה בְּכָל
 פְּאוֹת וְרָנִי קָם אַחֲרָיו דּוֹב שְׁבוּל וְלִמְזוּב מְקַרְנֵי דְחַה
 דְּחִיתְנִי לְנַפְל וְיְהוָה אֱלֹהֵי יְהוּדָה עוֹרְנִי אִזְ בְּצִאתִי מִסְּרָדָה קָא נְחַשׁ

תמח לתענית אסתר

עלי ירה. על עירי ויגע להביא בלבו מורה. גבעת והכית אותו שוק
 על ירה. יום הרים יד עניו עליהם הנבירני. דחה רחמיני לנפל
 יהוה אלהינו יאהרונתי עורני: בקום המן האגני. פסנן לבלעני וכתב
 שטנה עלי. ביום אחד לנגעני. שלח משמים אל וישעני. לסחיה
 השאיני ועו וישע ארני. דחה רחמיני לנפל יהוה אלהינו יאהרונתי
 עורני: שמך מגבל מבמחי. אל מבמון גוחי. וחלצת את רוחי.
 ממות ומשחי. את עיני מן דמעה. ואת רגלי מדהי. ובארץ מדיחי.
 אל אלהים הפרני. דחה רחמיני לנפל יהוה אלהינו יאהרונתי עורני:

דחה רחמיני לנפל יהוה אלהינו יאהרונתי עורני: עני וזמרת יה ויהי
 לי לישועה: קול רנה וישועה באהלי צדיקים ימין יהוה אלהינו
 יאהרונתי עשה חיל: ימין יהוה אלהינו יאהרונתי רוממה ימין יהוה אלהינו יאהרונתי
 עשה חיל: לארמות כראחיה ואספר מעשי יה: ישר יסרני יה
 ולמות לא נתנני: פתחולי שערי צדק אבאכם אודה יה: וזה
 השער ליהוה אלהינו יאהרונתי צדיקים יבאו בו: אודה פי ענייני ותהיר
 לי לישועה: לולי יהוה אלהינו יאהרונתי שהיה לנו יאמר נא ישראל:

איה זרים. אכזרים. כדכורים סכבוננו: בקום המן. בנה הזמן.
 בשוד שלמן שדרוננו: ברוב מעל. סתרעל. בלי תעל השקוננו:
 לולי יהוה אלהינו יאהרונתי שהיה לנו. אזי חיים בלעוננו: איה דמו וזממו.
 בלבם גינם יחד: במחשבת. להחריב בת. ישראל גוי אחד בסוד
 סודם. להשמידם. להכחידם. כמו כחד: ובין תנור וכירים. המים
 שפוננו: גם צורר. ולי עורר. איבתו ושנאתו: ודת העמיד. וקן
 לשמיד. עדת שדי ונחלתו: וצור חמל. וטוב גמל. והראה את
 גבורתו: להאבדו. להכחידו. ובניו אשר ענונו: חשב צר. בעת
 מצר. והפיל פור גורלו: וצור הקשיב. ואז השיב. בראשו את
 תגמולו: ואל נאדר. בחדש אדר. עו הראה לקהלו: כמו רצת.

תמט דתענית אסתר

עדי נצח. הבה אשר הפונה לולי יהוה יהוה שיהיה לנו. אני חיים בלעונה:
לולי יהוה יהוה יהוה שיהיה לנו. יאמרנא ישראל: לולי יהוה יהוה
יהוה שיהיה לנו. בקום עלינו אדם: אני חיים בלעונה. בחרות
אפס בני: אני הפים שטפוננו. נחלה עבר עלנפשונו: אני עבר על
נפשונו. הפים הידונים: פרוד יהוה יהוה יהוה. שלא ננו טרף
לשניהם: נפשונו בצפור נמלטה מפח יוקשים הפח נשפר ונאנחנו
נמלטנו: עורנו בשם יהוה יהוה יהוה עשה שמים וארץ:

אדני שמעה. אדני סלחה. אדני הקשיבה ועשה אלתאחר.
למענה אלהי ברשמה נקרא על-עירך ועל-עמך: השיבנו
יהוה יהוה יהוה אליך ונשובה. חדש ימינו בקרבם:

ואומרים אל מלך, אנשי אמונה, וגומדים כמו עשרה בטבת (דף חמנ). ואחר
הושיענו או למנצח על אילת השחר וגוי (דף קלט).

לשבעה עשר בתמוז

אחר החזרה או ודוי ונסילת אפים ואחר כך אומרים

וארץ שפל רומי. יום דמה רשע להבניעי. משוש לבי שבת
והושלכתי מבית מרגועי. אנו ואכלו סתחי יום נאסף נדיכי
ושועי. לבן אקונן מקימים ימימה בחדש הרביעי:

בחדש הרביעי אפפו עלי רעות ונאנחות. בשבעה עשר באנחתי
נעתי ולא מצאתי מנוחות. נעה געיתי בבכי ועל כל ראש
קרחות. כי ביום זה נשתברו הלחות: הלחות יצאוני וסככו עלי
תלאות. ונברה יד צרי ונרני בכל פאות. טוב נא יהגן מיחלי קץ
פלאות. כי שמש ומגן יהוה יהוה יהוה יצבאות:

בחדש הרביעי דמייתי עלות משיט הין ואין מעמיד. בשבעה
עשר בו הייתי לבנה למאכל ולהשמיד. ולא מצאתי

מְנוּחַ וּמְקַאֲוֵי נְגִדֵי תְמִידָה. כִּי בּוֹ כִּשְׁלֹת הַתְּמִידָה; הַתְּמִידָה יוֹם הַיּוֹם
 נִבְרָה יִלְלָתִי בְּיַלְלַת אֲנָלִים. וּמִסְפְּדֵי נָגַל כְּמִסְפַּד הַדְּרָמָן כְּפָלִים.
 סוֹב נָא וְהַחֲיֶה רְדוּמֵינוּ אֶל שׁוֹכֵן שָׁמַיִם. יִחַיֵּנוּ מִיּוֹמָיִם:

בַּחֲדָשׁ הַרְבִּיעִי וְעַם צוֹר נִשְׁאֲתִי. וְחַמְתּוּ כִּי הִבְעִיר. בְּשִׁבְעָה עָשָׂר
 בּוֹ מִלְחָמָה אֲחֻזְתָּנִי וְסַעַר מִסְעִיר. מוֹכּוֹת נְשִׁיתִי וְתוֹנָח
 מִשְׁלֹם נִפְשֵׁי בְּתַנְגְּרַת שַׁעִיר. כִּי בּוֹ הִבְקָעָה הָעִיר: הָעִיר יוֹם הִבְקָעָה
 בְּקוֹם תִּימָן וּמִנְדִּיאֵל. וְאֲזַלְתִּי יָדִי וְלֹא מָצָאתִי לְאֵל. סוֹב נָא וְהַקְדֵּשׁ
 סְלִיטַת אֲרִיאֵל. וְהַקְדִּישׁוּ אֶת קְדוֹשׁ יַעֲקֹב וְאֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:

בַּחֲדָשׁ הַרְבִּיעִי יוֹם הוּא הוּא יוֹם תּוֹכְחָה וְעִבְרָה. בְּשִׁבְעָה עָשָׂר בּוֹ
 בְּבוּדֵי נְלָה וְתַפְאֲרַתִּי הוֹסְרָה. לְשִׁבְרֵי אֵין כְּהָה וּמִכְתִּי

נִחְלָה וְרוּחֵי נִשְׁפָּרָה. כִּי בּוֹ שָׂרַף אֶפּוֹסְטָמוֹס אֶת הַתּוֹרָה: הַתּוֹרָה
 יוֹם נִשְׁרָפָה חֲדָשׁוֹ עָלַי יְגוּנִי. וְשִׁבְתּוֹ מִסְעִיר קָדֵשׁ יִשִּׁישֵׁי וְזַקְנֵי.
 סוֹב נָא וְחוֹן בְּעֵזְבֶךָ עֲבַת אֲמוּנִי. רוּחַ בְּעַת וְיִרְאֵת יְהוָה הֵיכָלֵינוּ:

בַּחֲדָשׁ הַרְבִּיעִי מְעֻתֵי מִדְּזָר כְּסִמְסָאָה וְכָה כָּל. בְּשִׁבְעָה עָשָׂר
 בּוֹ נוֹי הַשֶּׁם זָר וְאֶת יַעֲקֹב אָכַל. סִפּוֹת שָׁנָה בְּשָׁנָה בְּיוֹם זֶה
 מִמְּרוֹר אוֹכֵל. כִּי בּוֹ הוֹעֲמָד צֶלֶם בְּהִיכָל: יוֹם הוֹעֲמָד פֶּסַל קְנָאָה
 וְתוֹעֲבָה. וְבוֹ חִבְלָה רוּחִי וְתוֹחֲלָתִי נִבְזָה. סוֹב נָא וּרְפֵא מְשׁוֹבַת
 עַמֶּךָ וְחַאֲהַבְּם בְּרַבָּה. הַשִּׁיבֵנוּ יְהוָה הֵיכָלֵינוּ אֱלֹהֵינוּ וְנִשׁוּבָה:

וְאוֹי עַל יְדֵי רַחֲמֶיךָ (דָּף תַּמָּא) וְאַחֲרָיִךְ

אֲזִי בְּבִנְדֵי אֲמַרִי דָר מְעוּנִי. בְּהַשְׁתַּרְגֵּן עוּנִי. הַכְּבִיד עוּלֵי מוּנִי. נִבְרָה
 עָלַי זָר כְּמִהְלוֹם לְהִלְמִנִי. אֶפּוֹ שָׂרַף וַיִּשְׁטַמְנֵנִי: הִרְקִיו וְנִהְיִיתִי
 אֲשֶׁר לִי הוֹרָה. הֵן עַל בֶּן הָעִיר כִּי אָף וְעַם וְעִבְרָה. וְעַמּוֹ כִּי הִרִיק
 וְחֻצְיוֹ כִּי יָרָה. וַיִּקְמֵנִי לוֹ לְמִסְפָּרָה: חֲלָפוֹ עָלַי בְּיוֹם זֶה חֲמַשׁ תְּלָאוֹת.
 מִרְפּוֹ חִתִּי וַיִּשְׁמֹנֵי לְמִשְׁוֹאוֹת. יִנְעָה נִפְשֵׁי יְנוּעַ וְהִלָּאוֹת. נִעְוִיתִי
 מִשְׁמוֹעַ נִבְהַלְתִּי מִרְאוֹת: כָּל אֱלֹהֵי בְּזִכְרֵי יְעוֹרְרוּנִי אֲנָחוֹת. לְהַבְרָה

ר"ז בתמוז תנא

השיתקני מלהטת כסל וטוחות. מספר מר אנדיל וארחיק שמחות.
 כי כיום זה נשתפרו הלחת: נועד עלי ור והמוניו הצמיד. סבני
 כמים וטכעתי ואין מעמיד. על כן אגליל כמו פי ונהי אחמיד.
 כי כיום זה כפול התמיד: פושחי המו פהמות ורם מיכל. צמתו
 כבור תני ויתנוני למאכל. קרא עלי מועד והמוני שכול שכל. כי
 כיום זה הועמד אצלם כהיכל: רבתי עם ור הצר ופתחיה פתח
 הערה. שתי נפני לשמה כיום ועם ועברה. תאנתו ראה ור וידו
 בעזו נברה. כי כיום זה שרף אפוסממוס את התורה: חרקי שן
 רשעים כיום אף יהודהני יאהוניה כי העיר. לא חמל ור ועקש על
 ישיש וצעיר. אפו כי חרה ורשפיו כי הכעיר. כי כיום זה הכקעה
 העיר: רחם יהודהני יאהוניה וברר על לב ענומים. כשבעה עשר
 לתדש יושבים משתוממים. זה גלגל עליהם המון רחמיך מקרומים.
 אל מלך יושב על כסא רחמים:

שענה נאמר. אשר נמסר. ביד ככל ושר העיר: לך יהמה זה כמה.
 ויתחנן כבן צעיר: מולך צור. בלב עצור. המית מעיו יסעיר:
 חם נבר האויב ותבקע ועיר: לזאת אכף. ואספוק פת. כיום חמש
 קראוני: ועל רגל העגל. הלוחות יצאוני: ולכר ור המבצר. ובמסגר
 הביאני: וגם השמיד התמיד. ומעשותו פלאני: והושם אגליל.
 כהיכל כליל. ודתך ור פאש הכעיר: מאד אתחל. ואתחלחל.
 כיום שני חשפני: והשפיוסן מצפון. כשכולת שטפני: ונהג שבי
 ארץ צבי. וגם כדור צנפני: חם חשך מאור ששך. ליד פרים ורפני:
 אכלני הממני. וקינה עלי זאת אעיר: הלעד בי משנבי. הלעד
 אפה יעשן: נדור פרצי כבן פרצי. ומתדק לקוט שושן: עין פקח
 תפלתני קת. כמו חלב המרושן: בנה בית וכול. והשב וכול.
 הכרסל והקשן: שמוט אלם ואו שלם. המבקה והמבעיר:

אֱלֹהֵי יְשׁוּעָתֵנוּ שְׁעָה שְׁוֹעָתֵנוּ. וְרָאָה שׁוֹמְמוֹתֵינוּ. וְאוֹרְךָ גְלוּתֵנוּ.
 מִדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה בְּזִכְרֵנוּ עֲוֹנוֹתֵנוּ. כִּיּוֹם חֲמִשָּׁה דְבָרִים אָרְעוּ
 אֶת אֲבוֹתֵינוּ: נָא אֱלֹהֵי הַרוּחֹת. וּבִחֲזֵן סִתְרֵי טוּחֹת. שְׁעָה שְׁוֹת
 נְדָחוֹת. נְפוּצוֹת בְּאַרְבַּע רוּחֹת. מִדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה בְּזִמְנָה נֶאֱנַחוֹת. כִּיּוֹם
 עֶקֶב מַדּוּחוֹת. נִשְׁתַּבְּרוּ הֶלְחֹת. וּבֹ כָּל יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ. נִמְרָר עַל יְגוֹנֵנוּ:
 דָּלָה מְשִׁיט הַיָּזֵן. טְבוּעִים בּוֹ וְאִין מַעֲמִיד. עֶדְר תַּתָּה לְמֵאֲכָל. לְבָזָה
 וְלֵהֲשָׁמִיד. מִדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה. כִּיּוֹם זֶה עֵצָב מִצְמִיד. יוֹם בּוֹ דָּ זָר
 הֶאֱמִיר. וּבֹ כְּפָל הַתְּמִיד. עַל רוּב עֲוֹנוֹתֵינוּ. וְעוֹצָם חֲטָאוֹתֵינוּ: הָהָ
 אֲשֶׁר הַכֹּל יוֹכֵל. פָּדָה מִשְׁבּוֹל שָׁכַל. מִיַּד עֶקֶשׁ וְסָכַל. וּשְׂאֵר יַעֲקֹב
 אָכַל. מִדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה כִּיּוֹם זֶה מִמְרֹר אוֹכֵל. בְּהַעֲמִיד זָר לְמוֹלֵי.
 בּוֹ אָלֶם בְּהִיכֵל. עַל כָּל קוֹרוֹתֵינוּ יִזְלוּ דְמַעֲוֹתֵינוּ: שְׁבָרֵנוּ מֵה נִזְרָא.
 כִּי סָרְנוּ מִמּוֹרָא. נְאוֹר עוֹטָה אוֹרָה. גְּמוּלֵי לְכֹל הוֹרָה. מִדֵּי שָׁנָה
 בְּשָׁנָה. נְהִי כִּיּוֹם זֶה אֲחִיקוֹרָה. יַעַן כִּי בּוֹ שָׂרַף אֶפְסוֹסְטָמוֹס אֶת
 הַתּוֹרָה. לְזוֹאת נִשְׁבָּבָה בְּבִשְׁתָּנוּ. לְשׁוֹד בֵּית תְּפָאֲרֵתֵנוּ: רְחוּם
 יִכְפַּר עֲוֹן. וְכֹל חֲמָתוֹ לֹא יַעִיר. פָּדָה חַיִּשׁ מִיַּד שְׁעִיר. פְּזוּרֵי הַצֶּאֱזָן
 וְצִעִיר. מִדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה כִּיּוֹם זֶה הִמִּית מַעֲזֵי יַסְעִיר. יוֹם נִבְרָו
 הַזָּרִים וְתַבְּקַע הָעִיר. כִּי הִינֵנוּ לְלַעַג וְקָלָם לְסִבִּיבוֹתֵינוּ: רַחֲמֵן
 בְּרַחֲמֵים שׁוֹבֵה. אֵל צִיּוֹן הָעֹלֹבָה. וְחַיִּשׁ נָא לְאַשָּׁה עֲצוּבָה. נִתְמָה
 הַבְּתוּבָה. וְאִזּוּ שִׁירָה נְנוּבָה. בְּבִגְדוֹתֶיךָ הַחֲרָבָה. כְּקַבּוּץ נְפוּצוֹתֵינוּ.
 וּבְשׁוֹבָה אֶת שְׁבוּתֵנוּ:

ואומרים אל מלך, אנשי אמונה, וגומדים כמו עשרה בסכת (דף תמג), ואחר
 הושיענו אר מומור לאסף אלהים באו גוים וגו' (דף קלד).

לצום גדליה

אחר החזרה או ודוי ונפיא, ואחכיא על ידי רחמיך (דף תמא) ואחכיא
 אַבְלָה נִפְשִׁי וְחֲשׂוֹן תְּאַרֵי. בֵּית תְּפָאֲרֵתִי נִשְׂרַף בְּיַד הַזָּרִי. נָם

תנג

לצום גדליה

פְּלִטִים אֲשֶׁר עָזְבוּ שְׂאֵרֵי. הוֹעֲכוּ הַיּוֹם בְּשִׁלְשֹׁה בְּתַשְׁרֵי;
 הַיָּמִים הַזֵּדוֹנִים שֶׁטַפּוּנוּ בְּדָלָקָם. וּבִסְסוּ צָרִים מִקִּדְשֵׁי וּבְזוּוּ חֻלְקָם.
 זָקְנוּ שְׂאֵרֵית אֲשֶׁר נִמְלְטוּ בְּיוֹם נָקָם. חָבְלוּ הַיּוֹם עִם וְדָלְיָה בֶן
 אַחִיקָם: טוֹרְפוּ עֲנֵנוּ עִם הָאָרֶץ. יִתֵּר הַגֹּזֵם אֶכֶל הָאָרֶץ בְּמֶרְק.
 בּוֹרְמִים וְיוֹזְבִים אֲשֶׁר הִפְקִיד נְגִיד הָאָרֶץ. לָקְטוּ הַיּוֹם וְלֹא הָיָה
 בָּהֶם נֹדֵד נֹדֵד וְעוֹמֵד בְּפֶרֶק: מָה אֲסַפֵּר וְאַנְחוּתִי עֲצוּמוֹת. נִקְטָה
 נִפְשֵׁי וּמְקַהְלוֹתֵי עֲנוּמוֹת. שְׂרִיבֵי אֲשֶׁר נִשְׁאָרוּ מִחֶרֶב וְחַמוֹת. עוֹד
 הֵם לֹא נִתְקַיְּמוּ וְנוֹחַצוּ בַחֲמוֹת: פְּנִיךָ עַד אֲנָא מִמֶּנּוּ תִסְתִּיר.
 צוֹתְחֵנוּ תִשְׁמַע וּבְכַלְנוּ תִתִּיר. קְדוֹשׁ הַבֵּיטָה בְּעֵינֵינוּ כִּי אֵין לָנוּ
 סִכְתִּיר. רֵאֵה דְלוֹתֵנוּ וְשִׁכַח לְפָנֶיךָ נַעֲתִיר: שִׁדְדֵנוּ מִדּוֹר לְדוֹר
 וּמִקֵּץ לְקֵץ. שֶׁרֵשׁ צָפַע אוֹתֵנוּ עֲקֹץ. תִּקְרַף לְמִשְׁפָּטֶיךָ הָעִירָה וְהַקֵּץ.
 וְתִכְפֹּר חַטָּאתֵינוּ וְתֹאמֶר לְקֶרֶב קֹץ: יִהְיֶה רַחֲמֶיךָ עַל מְעוֹטֵי עַמִּים.
 וְשׁוֹנְבֵם בְּחֶסֶדְךָ לְעֵינֵי כָל לְאֻמִּים. פְּלֹאֲיֶיךָ בְּרָאִים שׁוֹכְנֵי מְרוֹמִים.
 אֵל מְלֶךְ יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים:

ואומרים אל מלך, אנשי אמונה, וגומרים כמו בעשרה בטבת (דף חמג), ואחר
 הושיענו אוי שיר מזמור לאסף (דף קלב).

מנחה לתעניות

אוי למנצח על הגחית וגוי עד סוף אשרי, ומוציאין סית וקורין גי גברי בפרשת
 ויחל (דף חמרה), ומחזירין סית למקומו ואוי תכון תפלתי, וחצי קדיש, ומתפללין
 ייח ואוי עננו בשומע תפלה, ובחזרה אומרה בין גואל לרופא, והכהנים גושאים
 כסיהם, ואוי ודוי ונפאי, וקדיש תתקבל, ולמנצח בניגונות ואחיכ אוי

• תִּפְלֵה לְעֵינֵי כִּי־יַעֲטֶף. וְלִפְנֵי יְהוָה יִתְחַנֵּן יִשְׁפֹּף שִׁיחוֹ:
 יְהוָה יִשְׁמָעֵה תְּפִלָּתִי. וְשׁוֹעֲרֵי אֱלֹהֵי תְּבוּא:
 אֶל־תִּסְתֵּר פְּנֵיךָ מִמֶּנִּי כְּיוֹם צַר לִי הַטְּהֵאֲלֵי אֲזוּנָה. כְּיוֹם אֶקְרָא
 פֶּהר עֲגֵנִי: כִּרְקְלוּ בְּעֵשֶׂן יָמִי. וְעֲצוּמוֹתֵי כְּמוֹקֵד נִחְרוּ: הַזְכֵּה

(א) תולים ק"ב

כעֶשֶׁב וַיִּבֶשׁ לִבִּי. כִּי־שִׁכַּחְתִּי מֵאֲכֹל לֶחֶם: מִקֹּל אֲנַחְתִּי דִבְקָה
 עֲצָמִי לִבְשָׂרִי: דְּמִיתִי לְקֶאֱת מְדַבֵּר. הָיִיתִי כְּכּוֹס חֲרֻבוֹת: שָׁקַדְתִּי
 וַאֲהִיָּה. כַּצֶּשֶׂר בּוֹדֵד עַל־זָנֶן: כִּרְהוּם חֲרָפוֹנִי אוֹיְבִי. מִהוֹלְלִי כִּי
 נִשְׁבָּעוּ: כִּרְאֹפֶר בַּלְחָם אֲכַלְתִּי. וְשָׁקַנִּי בְּבָבִי מִסִּבְּתִי: מִסְּגִי־עֲמִידָה
 וְקִצְפָּה. כִּי נִשְׁאַתְנִי וְתִשְׁלִיכֵנִי: יָמִי כַּצֶּל נְטוּי. וַאֲנִי כְּעֶשֶׂב אֵיבֶשׁ:
 וְאַתָּה יְהוָהנִי יֵאֱהוּנִי לְעוֹגִם תִּשָּׁב. וְיִכְרַד לְדָר וְדָר: אֵתָּה תִּקִּים
 תִּרְחַם צִיּוֹן. כִּרְעַת לְחֻנְנָה כִּרְבָא מוֹעֵד: כִּרְרָצוֹ עֲבָדִיהָ אֵת־
 אֲבָנֶיהָ. וְאַתָּה עֲפָרָה יִחַנְנוּ: וַיִּירָאוּ נוֹיִם אֶת־שֵׁם יְהוָהנִי יֵאֱהוּנִי.
 וְכִלְמִלְכֵי הָאָרֶץ אֶת־כְּבוֹדָהּ: כִּרְבֵנָה יְהוָהנִי יֵאֱהוּנִי צִיּוֹן. נִרְאָה
 כְּכְבוֹדָהּ: סָנָה אֶת־פִּלַת הָעֲרָשָׁה. וְלֹא־כָוָה אֶת־תְּפִלָּתָם: תִּכְתָּב זֹאת
 לְדוֹר אַחֲרוֹן. וְעַם נִבְרָא יִהְלֶלְהָ: כִּרְהִשְׁקִיף מִמְרוֹם קִדְשׁוֹ.
 יְהוָהנִי יֵאֱהוּנִי מִשְׁמַיִם אֶת־אָרֶץ הַבַּיִט: לְשִׁמְעַע אֲנִקַּת אֲסִיר. לְפִתַּח
 בְּנֵי תְמוֹתָהּ: לְסַפֵּר בְּצִיּוֹן שֵׁם יְהוָהנִי יֵאֱהוּנִי. וְתִהְלָתוּ בִירוּשָׁלַם:
 כִּהִקְבֵּק עַמִּים יִחַדּוּ. וּמִמְלָכוֹת לְעַבְד אֶת־יְהוָהנִי יֵאֱהוּנִי: עֲנָה
 כִּבְרָךְ כַּחֲסִי קֶצֶר יָמִי: אִמֵּר אֵלַי אֶל־תִּעַלְנִי בְּחַצֵּי יָמִי. בְּדוֹר דּוֹרִים
 שְׁנוֹתֶיהָ: לְקַנִּים הָאָרֶץ יִסְרֹף. וּמַעֲשֵׂה יְדִידָה שְׁמַיִם: הִמָּה אֵי אֲבָדוּ
 וְאַתָּה תַעֲמֵד וּכְלָם כַּבְּגָד יִבְלוּ. כִּלְבוּשׁ תִּחְלִיפָם וַיִּחְלְפוּ: וְאַתָּה
 דּוֹא. וּשְׁנוֹתֶיהָ לֹא יִתָּמוּ: כִּנְגַר־עֲבָדִיהָ יִשְׁכּוֹנוּ. וְתִרְעַם לְפָנֶיהָ יִכּוֹן:

ואר קדיש יהא שלמא ועלינו לשבח:

פזמון לשבת הגדול

יש נוהגים לומר פזמון זה בעת קריאת הסיד

יֵשֶׁבֶת זֶה שֶׁבֶת הַגְּדוֹל. בּוֹ יִשׁוּעוֹת מְלָכּוֹ מְגִדּוֹל. הָאֵיר בּוֹ מְאוֹר
 הַגְּדוֹל. לְבָן כְּכוֹר רָם וְגִדּוֹל: אֵ שֶׁלַח מִשֶּׁה הָאִישׁ גְּדוֹל.
 וְאַף הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל. סָדָה עִם עֲצוּם וְגִדּוֹל. לְמִקְמֹזֵן וְעַד גְּדוֹל: א
 וַיִּזְוֶו שֵׁם לְנוֹי גְּדוֹל. כְּחוּשָׁף רָאוֹ אֹר גְּדוֹל. וַיִּזְצִיאֵם כִּרְכוּשׁ גְּדוֹל.

פזמון לשבת הגדול

במוקפתים ובמורא גדול: א גחם בן איננו גדול. ולא תהדר פני
גדול. תקנע בשופר גדול. וימן יי דג גדול: א אשירה נא לא גדול.
ולו אקרא בקול גדול. כי חסדה עלי גדול. כפרת הנדר הגדול: א
מה תרי האף הגדול. אחר את זם הגדול. אם חסאי מנשוא גדול.
עשה לשמה הגדול: א גדלו ליי אתי. גדול יהיה כבוד ביתי. תסוב
תקרב גדלתי. ותלך הלוך וגדול: א עושה אין חקר גדולות. לה יי
הגדולות. הרעה פסות הגדולות. לעם קמון ושם גדול:

פזמון לשירה

יש נוהגים לומר פזמון זה קודם קריאת השירה בסית (פי ישראל)
ישיר ישראל שיר נועם. ויודה אל במוב טעם. ביום בו הקשיב
קול שושם. בשלח פרעה את העם: ביום שירו לא נאה נאה.
ועל הים גדלו הראה. ידו ירו הנפלאה. וירוממוהו בקהל עם: ביום
רב עז שמר חוזן איתן. והוציא נוי מנוי איתן. וברוב חסדיו או נתן.
עז ומעצומות לעם: ביום או נבחרו אילי מואב. ובקשרם עליהם
יבאב. בראות עצמו רחמי אב. יחזו יבשוו קנאת עם: ביום לבן
אומרה אין כמוהו. באלים עצמו ונבהו. אם יקום עלי אורהו. לא
אידיא מרובות עם: ביום הוא יעשה לנו נוראות. וכאן יראט
נסלאות או לקל עם נהיה לאות. ישאו הרים שלום לעם:

לעצירת גשמים

בעת סמיחת ההיכל אומרים בקשה

אל מי יפתח אוצרות שמים. ישכ רחמי ילוי מים: בנשמי רצון
תברך עדה. בפחי ינון. בצפור לבתדה. בצדקת (אברהם) אב המון.
הבין סעודה. ואמר יקח נא מעט מים: ישב ושם נדבות. משמי
עליה. תוריד בעייה. רב עליהיה. בצדקת (יצחק) נעקב. בדר המוריה.

תנו לעצירת גשמים

וְשָׁב וְחָפַר בְּאֲרוֹת הַמַּיִם: יֵשֶׁב דְּלִילָה עִמָּךָ מִמְּהוּמָה וְהִצִּיל. וְרוּחַ
 קְדָשְׁךָ עָלָיו הֵאֱצִיל. בְּצַדִּיקַת (יעקב) אִישׁ תָּם. מִקְלֹת סָצִיל. בְּרֵה־מַיִם
 בְּשִׁיקְתוֹת הַמַּיִם: יֵשֶׁב הָאָר פָּנִים. עַל עִם דָּל בְּשׂוֹעוֹ. וְלִבְד
 בְּפִשְׁעוֹ. וְעַל בֶּן אַחֵר יִשְׁעוֹ. בְּצַדִּיקַת (משה) עֲנִיז נָם סִפְרָעוֹ. וַיִּשָּׁב
 עַל בְּאֵר הַמַּיִם: יֵשֶׁב וְתוֹזִיל מִטְרוֹת עוֹ מִמְעוֹנִים. וְתִבְוֹאוֹת שְׁנָה
 יִהְיוּ דְשֵׁנִים. בְּצַדִּיקַת (אחיו) נִכְנָם לִפְנֵי וְלִפְנֵים. אֲשֶׁר אָזַח עַל נִפְוֹךְ
 הַמַּיִם: יֵשֶׁב וְזוֹר רַחֲמֵיךָ יוֹצֵר מְאֹרוֹת. וְצִנְהוּ עֲקִיבָה יִרְיִקוֹן אֹרוֹת.
 בְּצַדִּיקַת מְלָךְ (יוה) נְעִים וְמִירוֹת. אֲשֶׁר אָמַר מִי יִשְׁקֵנִי מַיִם: יֵשֶׁב
 חֲשֵׁרַת מַיִם עַל גְּבִשְׁה. תוֹזִיל וְתוֹצִיא אֶבֶן הָרֵאשֶׁה. בְּצַדִּיקַת (אלישע)
 לָקַח צְלוֹחִית חֲדָשָׁה. וְעַל דָּו נִרְפְּאוּ הַמַּיִם: יֵשֶׁב טְרָפִי צֶמַח אֲדָמָה
 הַמְצִיא. הַפֶּק רְצוֹנִי. חוֹקִי וְאִמְצִי. בְּגִשְׁמֵי נְדָבוֹת לְמַעַן מוֹצִיא.
 מִחֲלָמִישׁ לְמַעְיָנוּ מַיִם: יֵשֶׁב

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

בְּגִשְׁמֵי בְּרָכָה. תִּבְרַךְ אֲדָמָה:	בְּגִשְׁמֵי אֹרֶה. תִּאִיר אֲדָמָה:
בְּגִשְׁמֵי דִיצָה. תִּבְדָּשׁן אֲדָמָה:	בְּגִשְׁמֵי גִילָה. תִּגִּיל אֲדָמָה:
בְּגִשְׁמֵי וְעַד טוֹב. תִּנְעֹד אֲדָמָה:	בְּגִשְׁמֵי הוֹד. תִּהַדֵּר אֲדָמָה:
בְּגִשְׁמֵי חַיִּים. תִּחְיֶיה אֲדָמָה:	בְּגִשְׁמֵי זְמֶרָה. תִּזְמֵר אֲדָמָה:
בְּגִשְׁמֵי יִשׁוּעָה. תוֹשִׁיעַ אֲדָמָה:	בְּגִשְׁמֵי טוֹבָה. תִּטְיֵב אֲדָמָה:
בְּגִשְׁמֵי כִלְכֵּלָה. תִּכְלֵל אֲדָמָה: כִּמוֹ שֶׁאֲתָהּ הוּא יְהוָה וְהוֹדֵנִי יֵאֱהוּרָנִי	

אֱלֹהֵינוּ רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְשִׁיב הַרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם לְבְרָכָה:

אֲנָא הוֹרִידִם לְאוֹרֶה. לְבְרָכָה. לְגִילָה. לְדִיצָה. לְהוֹד. לְנֹעַד טוֹב.
 לְזְמֶרָה. לְחַיִּים טוֹבִים. לְטוֹבָה. לְיִשׁוּעָה. לְפִרְנָסָה וְלִכְלֵלָה.
 כִּמוֹ שֶׁאֲתָהּ הוּא יְהוָה וְהוֹדֵנִי יֵאֱהוּרָנִי אֱלֹהֵינוּ רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְשִׁיב
 הַרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם לְבְרָכָה:

ת"ו ש"ל ב"ע

סדר לימוד לחדש ניסן

בר"ח ניסן הוקם המשכן, והנשיאים הקריבו את קרבנם לחנוכה הנזכה, כל נשיא הקריב יום אחד. ולכן נוהגים לקרות בפי הנשיאים מיום ר"ח ניסן, כל יום קוראים פרשה של אותו יום. ויש נוהגים לקרות גם פי ויביאו את המשכן, ופי ביום כלות משה, וביחזקאל וכו', כמסודר כאן.

ויביאו את-המשכן אל-משה את-האהל ואת-כל-כליו. קרסיו קרסיו קרסיו קרסיו וצמדיו וצמדיו: ואת-מכסה עורות האילם המאדמים ואת-מכסה עלת התחשים. ואת שרזת המסך: את-ארון העצת ואת-בדיו ואת הכפרת: את-השילטון את-כל-כליו ואת לחם הפנים: את-המנרה השוקה את-גרותיה גרת המצרכה ואת-כל-כליה. ואת שמן המאור: ואת סופח הנזב ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים. ואת מסך סמח האהל: את סופח הנחשת ואת-סכבר הנחשת אשר-לו את-בדיו ואת-כל-כליו. את-הכיר ואת-כנפו: את כלצי העצר את-צמדיה ואת-אדניה ואת-המסך ששצר העצר את-מיתריו וימדוטיה. ואת כל-כלי עבדת המשכן האהל מוצד: את-בגדי השרד ששרת בקדש. את-בגדי הקדש ששרתו הפה ואת בגדי בניו ששרתו: ככל אשר צנה: את-משה. בן שש בני ישראל את כל-העבדה: נרא משה את-כל-המלאכה והנה שש אתה באשר צנה: בן שש. ובכרך אתם משה: ונדבר: את-משה לאמר: ביום-החדש הראשון באחד לחדש. תקים את-משכן אהל מוצד: ושמת שם את ארון העדות. וספת על-הארץ את-השרזת: והבאת את-השילטון ושרזת את-צרכו. והבאת את-המנרה והעלית את-גרותיה: ונמתה את סופח הנזב לקטרת לפני ארון העצת. ושמת את-קסוף הסמח למשכן: ונמתה את סופח העלה. לפני סמח משכן אהל-מוצד: ונמתה את-הכיר בין-אהל מוצד ובין המזבח. ונמתה שם קים: ושמת את-העצר סביב. ונמתה את-קסוף שצר העצר: ולקחת את-שמן המשחה ומשחת את-המשכן ואת-כל-אשר-בו. וקדשת אתו ואת-כל-כליו והנה קדש: ומשחת את-מזבח העלה ואת-כל-כליו. וקדשת את-המזבח והנה המזבח קדש גדשים: ומשחת את-הכיר ואת-כנפו. וקדשת אתו: והקרבת את-ארון ואת-בניו אל-סמח אהל מוצד. וקדשת אתם במים: והקדשת את-גרון את בגדי הקדש. ומשחת אתו וקדשת אתו וכהן לי: ואת-בניו מקריב. והקדשת אתם בתנת: ומשחת אתם באשר משחת את-אביהם וכהנו לי. והיתה להיות להם

קשחתם לכהנת עולם לדורתם: נעש משה ככל אשר צנה :: אתו
 כן דשה: והי בחודש הראשון בשנה השנית באחד לחדש. הוכם
 המשכן: נקם משה את המשכן ויתן את אדניו נקם את קרשיו
 ויתן את גריתיו. ונקם את צמודיו: נקם את האהל על המשכן
 נקם את מקסה האהל עליו מקמלה. באשר צנה :: את משה:
 ויחך ויתן את העזרת אל העזרן נקם את העדים על העזרן. ויתן את
 הפרכת על העזרן מקמלה: ויבא את העזרן אל המשכן נקם את
 פרכת המסך ויבא על ארון הצדות. באשר צנה :: את משה: ויתן
 את השלשון באהל מוצד על גוף המשכן צפנה. כחוצ לשרכת: ויצרף
 עליו צרף לחם לפני ::. באשר צנה :: את משה: נקם את המנורה
 באהל מוצד נכח השלשון. על גוף המשכן נגבה: ויצל הנרת לפני
 ::. באשר צנה :: את משה: נקם את סובח הנזב באהל מצד. לפני
 השרכת: ויקטר עליו קטרת סמים באשר צנה :: את משה: נקם
 את מסך הפתח למשכן: ואת סובח העלה שם פתח משכן אהל-
 מוצד. ויצל עליו את העלה ואת המנחה באשר צנה :: את משה:
 נקם את הכיר בין אהל מוצד וכין המזבח. ויתן שמה פים קתחה:
 ורחצו סמנו משה ואת העזרן ויניו. את ידיהם ואת רגליהם: כבאם אל-
 אהל מוצד ויבקרבתם אל המזבח ירחצו. באשר צנה :: את משה:
 נקם את הסצר סביב למשכן ולמזבח ויתן את מסך שער הסצר.
 ויכל משה את המלאכה: ויכס העזן את אהל מוצד. וכבוד :: קלא
 את המשכן: ולא יכל משה לבוא אל אהל מוצד פי שכן עליו העזן
 וכבוד :: קלא את המשכן: וכתעלות העזן סעל המשכן יסעו בני
 ישראל. ככל מצותיהם: ואם לא יצלה העזן. ולא יסעו עד יום העלתו:
 פי צנו :: על המשכן יוקם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית-
 ישראל ככל מצותיהם: ואח"כ קוראים בפרשת נשא

והי ביום פלות משה להקים את המשכן ויקשח אתו ויקדש אתו
 ואת כל פליו ואת המזבח ואת כל פליו. ויקשחם ויקדש אתם: ויקריבו
 נשיאי ישראל ראשי בית אבתם. הם נשיאי המטות הם העפרים על-
 הפקדים: ויביאו את קרבנם לפני :: שש עגלת צב ושני עשר עקר
 עגלה על שני הנשיאים ושור קסוד. ויקריבו אותם לפני המשכן:

ויאמר :: אל-משה לאמר: קח מאתם והיו לצבד את-צבדת אהל מוצד ונתתה אותם אל-הקוים איש כפי צבדתו: ויקח משה את-העגלות ואת הבקר נתן אותם אל-הקוים: את שתי העגלות ואת ארבעת הבקר נתן לבני גרשון כפי צבדתם: ואת ארבע העגלות ואת שמת הבקר נתן לבני מררי כפי צבדתם כי אתמר בן-אמרן המה: ולבני קהת לא נתן כי צבדת הקדש צלהם בכמה יסאו: ויקריבו הנשאים את חגבת המונח ביום המשח אתו ויקריבו הנשאים את-קרבתם לפני המונח: ויאמר :: אל משה נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום יקריבו את-קרבתם לחגבת המונח: ויהי המקריב ביום הראשון את-קרבתו נחשון בן-צמירנדב למטה יהודה: וקרבתו קצרת-קסף אחת שלשים ומאה משקלה מנרק אחד קסף שבצים שקל בשקל הקדש שניהם קלאים סלת בלוה בשמן למנחה: כף אחת צפרה וזה מלצה קטרת: פך אחד בן-בקר אלי אחד כבש-אחד בן-שנתו לעלה: שציר-עזים אחד לחטאת: וקרבן השלמים בקר שנים אילים חמשה עמודים חמשה כבשים בני-שנה חמשה זה קרבן נחשון בן-צמירנדב:

אח-כ אומרים בקשה זו

יהי רצון מקדונו :: אליהינו ואלהי אבותינו. שיהא חסוד ומרצה קריאתנו בתורה סדר קרבן נשיא נחשון בן צמירנדב משבט יהודה. החתום במקלות. קרבנו אשר הקריב לחגבת מונח הקדוש. ומצלה עלינו קאילו השגנו כל הסודות וכל שמות הקודש. היוצאים מראשי תיבות נוספי תיבות מקראי קודש אלה. ונשקמה פרים שסמינו. ונאירו נא עלינו ועל כל-בית ישראל אמינו. כל נצוצות הקדשה וכל האורות הקדושות הקלילות בקדשת זה השבט. ונהיה מקדשים בקדשת זה השבט. להבין וקשהיל בתורתו וקראתו: וראת נרוממות לצעות רצונך רצונך. כל מי סינינו אנחנו ונרצנו ונרע ורצנו: וקשם שבחך הזה שדים את צמך שבטי נחלקה מכור הפךך ממצרים. ונכרת באהבה לתהלה לשם ולתפארת לשמות משות אבותם. על הנסים על הפוךך על הגבורות ועל התשועות שעשית עמם. בן :: אליהינו ואלהי אבותינו צאנך בקחמים תסקוד ויכור לנו אהבת הקדמונים שבך: זה בגלות הסל הזה. שבט יהודה

בדומק ובצער. וכשם שהודו ליהנה חסדו ביציאת מצרים בזכות
 יהודה. כן נודה לה יהנה אליהינו ואליה אבותינו על גאלינו
 ועל פדות נפשנו בזכות יהודה מלך באחיו. ולא יסור שבט מיהודה
 ומחוקק מבין רגליו. ורעו לעולם יהיה וכסאו פשמש בגדה. מלך
 בקיפו תחזיקה צינינו וישמח לבינו. ותמלוך אטה הוא יי אליהינו
 מהרה על כל מעשיה. בהר ציון משפן כבודך. ובירושלים עיר מקדשה.
 פכתוב בדברי קדשה. ימלך יי לעולם אליהך ציון קדר נדר הללויה:
 ונאמר כי ליי המלוכה ומולש בגוים. ועלו מושעים בהר ציון לשפט
 את הר עשו. והיתה ליי המלוכה: והיה יי למלך על כל הארץ ביים
 שהוא יהיה יי אהד ושמו אהד: יהיו לרצון וגו'. שועתנו קבל וכו':
 ויהי דבר יי אלי לאמר: ואטה כן-אדם קח-לך עץ אהד וכחב עזיו
 ליהודה ולבני ישראל חברו ולקח עץ אהד וכתוב עזיו ליוסף
 עץ אפרים וכל בית-ישראל חברו: וקרב אתם אהד אל-אהד לך לעץ
 אהד והיו לאחדים בידך: וכאשר יאמרו אליך בני עמך לאמר
 הלא-תגיד לנו מה-אלה לך: דבר אליהם פה-אמר אדני יהוה הנה
 אני לקח את-עץ יוסף אשר ביד-אפרים ושבטי ישראל חברו. ונתתי
 אותם עזיו את-עץ יהודה ונשיתם לעץ אהד והיו אהד בדי: והיו
 העצים אשר תכתב עליהם בידך לעיניהם: ודבר אליהם פה אמר
 אדני יהוה הנה אני לקח את-בני ישראל מבין הגוים אשר הלכו-
 שם. וקבצתי אתם מסביב והבאתי אותם אל-אדמתם: ונשיתי
 אתם לגוי אהד בארץ בהרי ישראל ומלך אהד יהיה לכם למלך.
 ולא יהיה עוד לשני גוים ולא יחצו עוד לשתי ממלכות עוד: ולא
 יטמאו עוד בגילוליהם ובשקוציהם וכלל פשעיהם. והושעתי אותם
 מפל מושבתיהם אשר חטאו בהם וטהרתי אותם והיו--לי לעם ונאני
 אהיה להם לאלהים: ועבדי דוד מלך עליהם ורצה אהד יהיה לכם.
 ובמשפטי ילכו וחקוטי ישמרו ועשו אותם: וישבו על-הארץ אשר
 נתתי לעבדי ליעקב אשר ישבו-בה אבותיכם. וישבו עליה הקמה
 וביניהם ובני בניהם עד-עולם ודוד עבדי נשיא להם לעולם: וברתי
 להם ברית שלום ברית עולם יהיה אותם. ונתתים והרביתי אותם
 ונתתי את מקדשי בתוכם לעולם: והיה משפני עליהם והייתי
 להם לאלהים והמה יהיו לי לעם: ונדעו הגוים כי אני יהוה מקדש

את ישראל בהיות מקדשי בתוכם לעולם: אחר כך נומרים זה
 שיר המצלות קדוד שמחתי באמרים לי. בית :: זנף :: עמדות היו
 רגלינו. בשערך: ירושלם: ירושלם. קעיר שחברה-לה
 יחדו: ששם עלו שבטים שבטי זה צדות לישראל להודות לשם ::
 כי שמה ישובו כסאות למשפט. כסאות לבית דוד: שאלו שלום
 ירושלם. ישליו אהבך: יהי שלום בחילך. שלנה בערמנוסך: למצן
 אטי ורצי. אדברה נא שלום כף: למצן בית :: אל הינו. אבקשה טוב כף:
 איש על דגלו באותות. אליו ארבע משירין דנגסת ישראל דאנון
 תריסר שבטין תריסר תחומין קחור קחור לה פלא כגונא
 דלצינא. כתיב ששם עלו שבטים שבטי זה צדות לישראל. ששם עלו
 שבטים אליו יב שבטים יב תחומין דלמסא. שבטי זה הא אוקמה
 כגין דיה צדות לישראל וצאי. ובגין דא תראובני השמעוני יה בקל סד
 וסד. אכל וצאי הכי הוא דהא אילנא עץא קדישא בהו אהתם
 בחוסמוי ואוקמה דכתיב ודמות פניהם פני אדם ופני אריה אל הנמן
 לערבעתם וגו'. דיוקנא דאדם אתקדיל בקלהו. ואפן הו לערבע
 סטרין דעלמא ומתשרשן בדיוקניהון. וכפהו קלילן ביה בעדם. מיכאל
 מימינא. גבריאל משמאלא. אוריאל קנדמיהו רסאל לעאחוביהו.
 שכינתא צלהו. תרי מכאן. ותרי מכאן. והיא באמצעיתא. כגונא
 דא בארעא דלמסא. תרי מכאן ותרי מכאן ויה ביניהו. כיון דנטלין תרין
 דיגלין מה כתיב ונסע אהל מועד ממנה הקוים וגו'. וקטר אנון
 תרין אהרנין. ארבע משירין אנון לערבע סטרי עלמא ואשתכחו
 תריסר. אוף הכי למסא כגונא דלצינא. ונסע בראשונה דגל ממנה
 יהודה קבל משיריא דאוריאל. וממנה דראובן קבל משיריא
 דמיכאל דא לדרום ודא למזרח. מובט הכי נמי דרומית מזרחית.
 וממנה דן לעמון. ממנה אפרים ימה. ממנה דן קבל משיריא
 דגבריאל וממנה אפרים למערב קבל משריא דרסאל. מובט הכי נמי
 צפונית מערבית פלא אחיד דא קדא עד דסלקא פלא ואתאטר
 בשמא קדישא דאיהו שירותא דלפא. עץא דלפא. קדישא דלפא
 פלא אתקדיל ביה. יוד מזרח הוא שירותא דנהורא. אויל ושאט
 ואסיק לדרום. ודרום נסיק ומלייא בשירותא דמזרח. ה' דרום מזנה
 נסיק דרום בעלמא. וציל יוד בשירותא דמזרח ואסיק ליה. ומן

ה' מלגן דרום וצפון (וא-ו) ונהוא דביניהו. יו"ד מנחת. ה' דרום
 וצפון מלגן ביה. ו' באמצעיתא ודא הוא בן דכר. בגין קף איהו
 בין צפון לדרום. ועל דא סניגן מאן דנהיב משמיה בין צפון
 לדרום הוון ליה גנים וקרים. דהא בן דכר איהו בין צפון לדרום.
 ה' עלתה קה מלגן צפון ודרום וכן דכר ביניהו בקנא דיזיה ה'
 בתרעה מצרב. ועל דא דרום אחיד במנרח דאיהו שירותא דשמשא
 ומלגא ביה. ועל דא סניגא מסטרא דאקא אחיד ומלגא חסד עלתה.
 מסטרא דאמא מלגא גבורא. בגונא דא אחיד מלגא דא בדא ווון
 דמדבסא דכי גמי אספתרן. וקא לו לקרן דרומית מנרחית. דדרום
 תקפיה במנרח דאיהו שירותא דשמשא ומקפא דשמשא לא שרא
 אלא בשירותא מנרחית צפונית. פיון דדרום נטיל תקפיה דמנרת.
 הוא אנהיד לצפון. וצפון אתקליל בדרום דהא שמאלא אתקליל
 בימינא. צפונית מצרבית דהא מצרב דאיהי בה בתרעה נטלא
 מצפון. ועל דא צפון אוליל למצרב. מצרבית דרומית היא אוליל
 לאתסבא בדרום. קמה דדרום מלגא במנרח ומקפיה אוליל בשירותא
 דכי גמי מצרב אוליל לאתסבא בדרום דהא הוא דכתיב וימינו
 תסבגני. וימינו דא הוא דרום. בגין קף נקא מתבין סטרין מצפון
 ומדרום. דהא הוא דכתיב שמאלו פסת לראשי וימינו תסבגני.
 שמאלו דא הוא צפון. וימינו דא הוא דרום. וקנא דא אולילקנא
 קודשא בריך הוא נהיב משמיה בין צפון לדרום ואחידת לקא
 בן נדאי. ועל דא אית (יאות) להו לבני נשא למיהב משמיהו בין
 צפון לדרום. והכי אולילי לי אקא דנהבין להו בגין דכרין. דהא
 איהו אתבונן בלפי מהימנותא שלימא עלתה בשלימותא דכלא לגבי
 קודשא בריך הוא דאיהו בין צפון לדרום ולגבי נגסת ישראל
 דאיהי בין צפון לדרום. נדאי יהוון ליה בגין דכרין. וכללא בעי
 לאחונה עובדה בגונא דלעילא. וקמא דאחזי עובדא למתא דכי גמי
 אתער לעילא ואוקמוה. שמע רבי פנקס ונשקיה לרבי אלעזר.
 וקבה וסידף. אמר וקאח חולקי קהאי עלמא ובעלמא דאמי:

ואחר כך יאמר תפלה זו בכל יום לעילוי הנשמות

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתאיר היום בעסקך
 הגדול על הנשמות הקדושות העומדות בשלשה שורות שבבנין

המצפצפיין בקולך כציתורים. וכל נשמתם תהלל יי. לשבט ולקסאר
את הוד שמך מלכנו ומצתירים צתרת הסיים והשלוש עלינו בני
דינך. אגא בלם גדלת כחמך תהינה אונך קשובות אליהם.
ותפלתם שעה ברבמים. לבשל מעלינו ומצר כל בית ישראל. כל
חרון אף. וכל מיני משחית. וכל מיני פרענות. ותאריך ימינו בטוב
ושנותינו בנצמים. סיים של שלום. סיים של שלנה. סיים של
טובה. סיים של ברכה. סיים של פרנסה טובה. סיים של חיון
צצמות. סיים של יש בהם יראת חסא. סיים שאין בהם בושה וקלמה.
סיים של עשר וכבוד לצבדחה. סיים שתהא בנו אהבת תורה
לשמה. סיים שתמלא כל משאלות לבנו לטובה:

ויהי נא סודך על הנשמות הקרושות האלה. ויצלה ויבוא ניצ
יראה וינצה ישמע ישקד ויזכר ויזון הטוב לפני כסא
כבודך ומצאן מנוחה. ותצור נשמתם לפני ולפנים אל מקום
הקדש. אין לא רצונה אליהם וילתך. ותשביע בצחצחות נשמותם.
ירויו מדשן ביתך ונסל צדניך משקם. ושים חלקנו עמם. וננה
ונתנה ונירש טובה וברכה לסיי העולם הבא. ואותם הנשמות
הנצחות הפורחות באויר העולם. ואותם שמתו קדם זמן ונקשרו
לדומה. ואותם השמונים בצרף ויציצו מעיר קצשב הארץ. שלא
עצרו פח צדיין לבוא אל מנוחתם. אמה האל המאיר לצרף ולדרים
עליה ברבמים האר שניך ותבשה על צונם ושפעם. ותאמר למלך
הממנה עליהם להקל מעליהם משפטם ודינם ועל סבלם. יתן יי
להם ומצאן מנוחה נכונה איש על סתנהו. במנוחת שלום השקט
וכטח צד עולם. ובצל שדי יתלוננו. תחת פנאי הקרובים. ממדבנה
למדבנה וממצלה למצלה יקומו ויצלו. נאשר אין לו נכיות לצלות.
עשה עמו חסד מתנת חנם. כמו שנאמר ויאמר אני אצביר כל
טובי על שניך וקראתי בשם יי לסניך ונתי את אשר און ורמתי
את אשר ארחם. יהיו לרצון וגר:

ביום שני לחדש ניסן

ביום השני הקריב נתנאל בן--צופר. נשיא יששכר: הקריב את--
קרננו בצבת--כסף אחת שלשים ומאה משקלה מן זק אחר כסף
שבעים שקל בשקל השקד שניהם קלאים סלת בלילה בשמן למנוחה:

בן אמת צעקה וְהָב מִלֵּאָה קִטְרֶת: פֶּר אֶחָד בֶּן-בֶּקֶר אֵיל אֶחָד
 בָּבֶשׁ-אֶחָד בֶּן-שָׁנָתוֹ לְעֵלָה; שְׁצִיר-צִיִּים אֶחָד לְחִטָּאת: וְלִזְבַּח
 הַשְּׁלָמִים בָּקֶר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֲתוּדִים חֲמִשָּׁה כִּכְשִׁים בְּנֵי-שָׁנָה
 חֲמִשָּׁה זֶה קֶרְבֵּן נִתְנָאֵל בֶּן צוֹפֵר:

יש מוסיפים בכל יום ויהי דבר ה', (עמוד ד'), שיר המעלות, והוהר איש על

דגלו וכו'. ואח"כ אר' בקשה זו

יהי רצון מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ ואלהי אבותינו שִׁיֵּהא חָשׁוּב וּמְרֻבָּה
 קְרִיאָתֵנוּ בַתּוֹרָה סֵדֶר קֶרְבֵּן נָשִׂיא נִתְנָאֵל בֶּן צוֹפֵר מִשְׁבֹּט
 יִשְׂשָׁכָר הַחֲתוּם בְּמִדַּת הַנִּצְחָ דְּמִלְכוּת. קֶרְבֵּנוּ אֲשֶׁר הִקְרִיב לְחִנּוּת
 מִזְבַּחֲךָ הַקְּדוֹשׁ. וְתַעֲלֶה צְלִינוּ כְּאֵלֵינוּ הַשְּׁגִנוּ כֵּל הַסּוּדוֹת וְכֵל שְׁמוֹת
 הַקְּדוֹשׁ. הַיּוֹצֵאִים מִרְאשֵׁי תִיבוֹת וְסוֹפֵי תִיבוֹת מִקְרָא לְקֹדֶשׁ אֱלֹהֵי.
 וְנִשְׁלֶמָה פָּרִים שְׁפִטֵינוּ. וְנֵאִירוּ נָא צְלִינוּ וְעַל כֵּל בֵּית יִשְׂרָאֵל
 אֲחֵינוּ. כֵּל נִצּוּצוֹת הַקְּדוֹשָׁה וְכֵל הָאוֹרוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת הַכְּלִילוֹת בְּקִדְשֵׁת
 זֶה הַשְּׁבֹט. וְנִהְיֶה מִלְּבָשִׁים בְּקִדְשֵׁת זֶה הַשְּׁבֹט. לְהִבִּין וְלְהַשְׁכִּיל
 בַּתּוֹרָתְךָ וּבִירְאָתְךָ יִרְאֵת הַרוּמָמוֹת לְצִשׁוֹת רְצוּנְךָ כְּרִצּוֹנְךָ. כֵּל יְמֵי חַיֵּינוּ
 אֲנַחְנוּ וְנִרְצֵנוּ וְנִרְעֵנוּ:

וְכַשֵּׁם שֶׁבַחְדָּשׁ הַזֶּה פְּדִיתָ אֶת עַמְּךָ שְׁבֹטֵי נִתְלַתְךָ מִכּוֹר הַבְּרָזֵל
 מִמִּצְרַיִם. וְזָכַרְתָּ בְּאַהֲבָה לְתַהֲלָה לְשֵׁם וּלְתַפְאֶרֶת לְשְׁמוֹת
 מִשׁוֹת אָבוֹתֶם. עַל הַנְּסִים עַל הַפְּרָקֵן עַל הַגְּבוּרוֹת וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת
 שֶׁעָשִׂיתָ עִמָּהֶם. בֶּן יי אֱלֹהֵינוּ ואלהי אבותינו. צִאֲנָךָ בְּרַחֲמִים
 תִּסְקֹד. וְזָכוֹר לָנוּ אַהֲבַת הַקְּרִמּוֹנִים שְׁבֹטֵי יֵה בְּגָלוֹת הַחֵל הַזֶּה.
 וְכַשֵּׁם שֶׁהִרְבִּיתָ שְׁכָרֶם שֶׁל אָבוֹתֵינוּ בְּיָמִים הָאֵלֶּה יִבְזָמֵן הַזֶּה בְּזִכּוֹת
 יִשְׂשָׁכָר וְאַחֲרָי בֶּן יִצְאוּ בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל. בֶּן יי אֱלֹהֵינוּ ואלהי אבותינו
 נִקְבֵה שְׁכָרְךָ לְעַמְּךָ הַדְּוִיִּים וְסוֹחִפִים בְּגָלוֹת הַחֵל הַזֶּה. וְמִן שְׁכָר
 טוֹב לְכֵל הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בְּאַמֶּת. וְלְעוֹלָם לֹא גְבוּשׁ כִּי כֵה בְּטַחְנוּ.
 וְלִישׁוּעָתְךָ קוִינוּ כֵּל הַיּוֹם בְּזִכּוֹת יִשְׂשָׁכָר וּבְרַכְתּוֹ. וְיִרְאֵ מְנוּחָה כִּי
 טוֹב וְאֵת הָאָרֶץ כִּי נִעֲמָה. חֲזוּ צִיּוֹן קְרִיַת מוֹצִיֵנוּ. עֵינֶיךָ תִּרְאִינָה
 יְרוּשָׁלַיִם נְהַ שְׁאֲנָן אֶהֱל בֵּל יִצְעָן בֵּל יִסַּע יִתְדוּתֵיו לְנִצְחָ וְכֵל
 חֲבָלָיו בֵּל יִתְקוּ. יי צְבָאוֹת הָאֵר פְּנִיךָ וְנִנְשָׁעָה. בְּרַכֵּם טַהֲרֵם כַּחֲמֵי
 צְדָקָתְךָ תְּמִיד גְּמִלֵם: יֵהוּ לְרִצּוֹן וְגו':

ואח"כ אר' תמלה לעילוי הנשמות (לעיל עמוד ר')

ביום שלישי לחדש ניסן

ביום השלישי נשיא לבני ובוילן אליאב בן חלון: ארבענו קצרת
 ביום-אחת שלשים ומאה משקלה מןק אחר פסח שבועים שקל
 בשקל הקדש. שניהם מלאים סלת בלילה בשמן למנחה: בך אחת
 צשקה זהב מלצה קטרת: פר אחד בן בקר אל אחד כבש-אחד בן שנתו
 לעולה: שעיר-עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילים
 חמשה צמדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה ארבעו אליאב בן חלון:

ואחר כך אומרים בקשה זו:

יהי רצון מלפניך :: אליהינו ואלהי אבותינו שיהא חסוב ומרצה
 קריאתנו בתורה סדר ארבעו נשיא אליאב בן חלון משבט
 ובוילן החתום במדת הוד מלכות. ארבענו אשר הקריב לעזבת
 מןבחד הקדוש. ומעלה עלינו כאילו השגנו כל הסודות וכל שמת
 הקודש היוצאים מראשי תיבות וסופי תיבות מקראי קדש אלה.
 ונשקמה סרים שסתנו. וקאירו נא עלינו ועל כל בית ישראל אחינו.
 כל ניצוצות הקדשה וכל האורות הקדושות הקדושות בקדשת זה השבט
 ונהיה מלובשים בקדשת זה השבט להבין ולהשקיל בתורתך וקראתך. קראת
 הרוממות. לעשות רצונך כרצונך כל מי חיינו ונחננו ונרצנו ונרצנו:
 וקשם שפדית את אבותינו ממצרים והשפנת שכינתך בקרבם בבית
 ובוילך בכות ובוילון. בן :: אליהינו ואלהי אבותנו. וקר
 צדתך קנייתך קדם בגלות החל הזה המר והנמקה. ובכות ובוילון
 השב שכינתך בבית וכול תפארתך. תשכון בתוך ירושלים עירך
 כאשר דברת. וכסא דוד מהרה בתוכה תבין. ופקוד גשן זאת דנייה
 כל היום. ונהאנו הויד קטובה הושיענו :: אליהינו וקבצנו מן הגוים
 להודות לשם קדשה להשתבח בתהלתך והקם לעבדיך ברפת ובוילון.
 עמים הר קראו שם ינחמו וקסי צדק כי שפע זמים ינקו וקפוני
 קמוני חול: :: צבאות עמנו משגב לנו אליהי יצלב סלה: חסין
 קדוש ברוב טובך נהל צדתך: יהיו לרצון וגו':

ואח"כ אר חסלה לעילוי הגשמות (לעיל עמוד ו')

ביום רביעי לחדש ניסן

ביום הרביעי נשיא לבני ראובן. אליצור בן-שדיאור: ארבענו קצרת
 ביום אחת שלשים ומאה משקלה מןק אחר פסח שבועים

שאל בשאל הפקדש שניהם מלאים סלת גלולה בשמן למנוחה: כף אחת צפרה וקב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד נבש-אחד בן שנתו לעלה: שציר עזים אחד לחסאת: ולנבח השלמים בקר שנים אילים חמשה צתדים חמשה נבשים בני שנה חמשה. זה קרבן אליצור בן שדיאור:

יחי רצון מלפניך :: אליהינו ואלהי אבותינו שיהא חשוב ומרצה קריאתינו בתורה סדר קרבן נשיא אליצור בן שדיאור משבט ראובן הקתום במדת חסד דמלכות. קרבנו אשר הקריב למנוחת מנבחה הקדוש. ומצלה עלינו כאילו השגנו כל הסודות וכל שמות הקדש. היוצאים מראשי תיבות וסופי תיבות מקראי קדש אלה. ונשלמה פרים שסתינו. ונאירו נא עלינו ועל כל בית ישראל אמינו. כל ניצוצות הקדשה וכל האורות הקדושות הגלולות בקדשת זה השבט. ונהיה מלכשים בקדשת זה השבט. להבין ולהשגיל בתורתך וברכתך יראת הרוממות לצשות רצונך פרצונך. כל ימי חיינו אנחנו ונרצנו ונרע ונרצנו:

יקשם שראית את אני צמח צאן מרעיתך ישראל במצרים בימים האלה ובזמן הזה בזכות ראובן בן :: אליהינו ואלהי אבותינו בגלות הסל הנה הביטה וראה את חרפתנו. ובזכות ראובן ראה נא בעיניו וריבה ריבנו. ומהר ננאלינו גאולה שלמה. אנה בלחם גלית בימך סתיר צורכה: קומה צורכה לנו וסדנו למצן חסדך: הפלה חסדיך מושיע חוסים מחתקומים בימיך: יהי חסדך :: עלינו באשר חלנו לך יהיו לרצון וכו'.

ואח"כ אוי חסלה לעילוי הנשמות (לעיל עמוד ה)
ביום חמישי לחדש ניסן

ביום החמישי נשיא לבני שמעון שלומיאל בן צורישדי: קרבנו קצבת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מורק אחד כסף שבצים שאל בשאל הפקדש שניהם מלאים סלת גלולה בשמן למנוחה: כף אחת צפרה וקב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד נבש-אחד בן שנתו לעולה: שציר עזים אחד לחסאת: ולנבח השלמים בקר שנים אילים חמשה צתודים חמשה נבשים בני שנה חמשה. זה קרבן שלומיאל בן צורישדי:

יהי רצון מלפניך :: אלהינו ואלהי אבותינו. שיהא חשוב ומרצה
 קריאתינו בתורה סדר קרבן נשיא שלמיאל בן צורישדי משבט
 שמעון. הסתום במדת גבורה דמלכות קרבנו אשר הקריב לעגבת
 מןבמה הקדוש. ומצלה עלינו כאילו השגנו כל הסודות וכל שמות
 הקדש. היוצאים מראשי מיבות וסופי מיבות מקראי קדש אלה.
 ונשלמה סרים שפתינו. ונאירו נא עלינו ועל כל בית ישראל אחינו.
 כל ניצוצות הקדשה וכל האורות הקדושות המלולות בקדשת זה
 השבט. ונהיה מלפנים בקדשת זה השבט. להבין ולהשכל בתורתך
 ובקראתך יראת הרוקמות לעשות רצונך כרצונך. כל ימי חיינו
 אנחנו ונרצנו ונרע ונרצנו:

ויקשם ששמעך נאקת בני ישראל עמה במצרים בימים האלה ובזמן
 הזה בזכות שמעון. בן :: אלהינו ואלהי אבותינו שקדנו
 בקדשת ישועה ורחמים בגלות המר והגמקה הזה. ובזכות שמעון
 קבל רנת עמה שגבנו טהרנו נורא. שמע קולנו וקבל ברחמים
 ובקצון את תפלתנו. הנואקים מבור גלות ומאריך שביה. אל הביטה
 על קבודנו בגוים. ושלצוננו בטמאת הנדה עד מתי צוף בשבי
 ותפארתך ביד צ'. המה יראו ויבשו ויחמו מגבורתם. עוררה את
 גבורתך והשיענו למען שמך. :: בגבור יצא כאש מלחמות יציר
 קנאה יריע אף יצרים על אויביו ותגבר: יהיו לדצון וכו'

ואח"כ אור תפלה לעילוי הנשמות (לעיל עמוד ו')

ביום ששי לחדש ניסן

ביום הששי נשיא לבני גד אלזסף בן דעואל: קרבנו קצרת כסף
 אחת שלשים ומאה משקלה מורק אחד כסף שבצים שקל
 בשקל הקדש. שניהם מלאים סלת גלולה בשמן למנוחה: פה אחת
 צפרה זהב מלאה קטרת: פה אחד בן-בקר איל אחד פכש-אחד
 בן-שנתו לעולה: שציר עזים אחד לחטאת: ולבוב השלמים בקר
 שנים אילים חמשה עתודים חמשה כבשים בני שנה חמשה. זה
 קרבן אלזסף בן דעואל.

יהי רצון מלפניך :: אלהינו ואלהי אבותינו. שיהא חשוב ומרצה
 קריאתנו בתורה. סדר קרבן נשיא אלזסף בן דעואל משבט
 גד הסתום במדת הוד דמלכות. קרבנו אשר הקריב לעגבת מןבמה

הקדוש. ומצלה עלינו כאילו השגנו כל הסודות וכל שמות הקדוש היוצאים מכאשי תיבות וסופי תיבות מקראי קדש אלה. ונשקמה פרים שפתינו. ויאירו נא עלינו וצל כל בית ישראל אסינו. כל ניצוצות הקדשה וכל האורות הקדושות הפלולות בקדשת זה השבט ונהיה מלובשים בקדשת זה השבט להבין ולהשכיל בתורתך וביקראתך. יראת הרוממות. לצעות רצונך רצונך כל ימי סיינו אנחנו ונרצנו ונרע ורצנו: וכשם שבצאת ישראל ממצרים הורדת להם המן מן שמי מרוםיך. והוא קורע גד בזכות גד. פן יי אלהינו ואלהי אבותינו. חסין קדוש גרוב טובך נהל צדקתך. בגלות החל הזה. פתח לנו אוצרות טעם עצמה חננא מתבין מזלין נצר ונקה דרך חייך ונרון לאבא ואמא. ומן אבא ואמא לוציר אנשין. ומוציר אנשין למקל תפוחין קדישין. דמתמן אתיהיב מזונא עצמה מרסיא דטחנין תמן מזא לצדיקא. ושבב את העולם בלא משוכף. ותן טל ומטר לקרבה צל כל פני האדמה. ממגד שמים משל ומתהום רבצת תחת. ובזכות גד התתום בצקב הוד מלכותך. הנה כשל לישראל יפרח פשושנה ויך שרשי פלכנון. ילכו יונקותיו ויהי פזית הודו וריים לו פלכנון. ובישופתך תרום מלכנו. ומגביה קרן משיים בן דוד צדקך. ונתם מהודך עלינו. גדול כבודו בישופתך הוד והדר תשנה עלינו: יהיו לרצון וכו'

ואח"כ אר תסלה לעילוי הנשמות (לעיל עמוד ו)

ביום שביעי לחדש ניסן

ביום השביעי נשיא לבני אפרים. אלישמע בן-עמיהוד: קרבנו קצרת קסף אחת שלשים ומאה משקלה מונק אחד קסף שבעים שקל בשקל הקדש. שניהם מלאים סלת גיליה בשמן למנוחה: כף אחת צפרה וקב מלצה קטרת: פו אחד בן קר איל אחד כבש-אחד בן שנתו לעלה: שציר צוים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילים חמשה צתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה. זה קרבן אלישמע בן-עמיהוד:

יהי רצון מלשניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיהא חשוב ומרצה קריאתנו בתורה סדר קרבן נשיא אלישמע בן עמיהוד משבט אפרים החתום בצטרת היסוד דוציר אנשין. קרבנו אשר הקריב לחגבת מןבסך הקדוש. ומצלה עלינו כאילו השגנו כל הסודות וכל שמות

הקדש. היוצאים מראשי תיבות וסופי תיבות מקראי קדש אלה. ונשקפה שרים שקסתינו. ונאירו גא צדינו ועל כל בית ישראל אחינו. כל גיצוצות הקדשה וכל האורות הקדושות הקלילות בקדשת זה השקט. ונהנה מלפשים בקדשת זה השקט. להבין ולתקיל בתורתך וביראתך יראת הרוממות לעשות רצונך כרצונך. כל ימי חיינו אנחנו ונרצנו ונרע ורצנו: יחיד גאה לעמה שני זוכרי קדשתך: לפני אפרים ובנימין ומנשה עוררה את גבורתך ולכה לישועתה לנו: וכסא מלכות משיח בן אפרים בתוך ירושלים מהרה תבין. ואל תהי צרה וגזון בגאולתנו. שלא תהרג משיח בן אפרים. אשר נתחיל לעמנו ולקרים דגלנו על הגוים על ידי ארמילוס הרשע. חיים שאל מקד גתה לו ארך ימים עולם ועד. אשר כבדך אתו. בכור שורו הקד לו וקרני ראם קרניו בהם עמים יגזח יחדיו אפסי ארץ. והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה:

ובנכות אפרים התתום בעצרת יסוד ועיר אנשין זכור יי לבני אדם האומרים צרו צרו עד היסוד הזה: וכל קרני רשעים תגדע תרומנה קרנות צדיק: כי אתה תברך צדיק יהנה בצנה רצון תעטרהו: אתה תקום תרחם ציון כי את לטונה כי בא מוצד: ומי שנאל את הגאבות בצאת ישראל ממצרים. יוסיף יהנה שנית לגאול את הבנים. ישמח ישראל בעושייו בני ציון יגילו במלכם: וכה קנאת אפרים וצוררי יהודה יברתו. אפרים לא יבא את יהודה ויהודה לא יצור את אפרים: יהיו לרצון וכו'

ואח"כ אוי תסלה לעילוי הנשמות (לעיל עמוד ו')

ביום שמיני לחדש ניסן

ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל בן-פדהצור: קרבו קצרת גסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד גסף שבעים שקל בשקל הקדש. שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנסה: בף אחת עצרה זהב מלאת קטרת: פר אחד בן עקר איל אחד כבש-אחד בן שנתו לעולה: שעיר-עזים אחד למסאת: ולקבח השלמים עקר שנים אילים ומשה צתרים ומשה כבשים בני שנה ומשה. זה קרבן גמליאל בן פדהצור:

ואחר כך אומרים בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהנה אליהנו נאליהי אבותינו. שיהא חשוב ומרצה קריאתנו בתורה סדר קרבן נשיא גמליאל בן פדהצור משקט

מנשה. הקתום בבחינת היסוד. קרננו אשר הקריב לעזבת מןבמך הקדוש ומצלה עלינו כאילו השגנו כל הסודות וכל שמות הקדש היוצאים מראשי טיבות וסופי טיבות מקראי קדש אלה. ונשקמה סרים שפתינו. ויאירו נא עלינו וצל כל בית ישראל אחינו. כל ניצוצות הקדשה וכל האורות הקדושות הקדולות בקדשת זה השבט. ונהיה קבלים בקדשת זה השבט. להבין ולהשכיל בתורתך וביראתך יראת הרוממות לעשות רצונך רצונך. כל מי מינו אנחנו ונרצנו ונרצנו ונרצנו:

וקשם ששיתם לישראל את כל צמלים. והסירות מסבל שקמם במצרים בימים האלה ובזמן הזה בזכות מנשה. בן יהנה אליהנו ואליהי אבותינו אתה האל לא תנשנו בגלות החל הזה. וראה כי צמח הגוי הגדול הזה. לא תהיה לו בנושה בארץ גשיה והוציאה מספר נפשנו. להודות את שמך. ועל בן זקנה לך יהנה אליהנו. קראות מהנה בתפארת ערך להעביר גיולים מן הארץ והאליים קרות יקרתון לממן עולם במלכות שדי. ישמח הר ציון סגלנה בגות יהודה למען משפטיה. ויציון יאמר איש ואיש ילד זה והוא יכוננה עליון: לפני אפרים ובגמין ומנשה עוררה את גבירתה וירבה לישועתה לנו: יהיו לרצון וכו'

ואחר כך יאמר תמלה לעלוי הנשמות. שנרמס לעיל דף ה

ביום תשיעי לחדש ניסן

ביום התשיעי נשיא לבני בגמין אבידן בן גדעני: קרננו קצרת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מןק אסר כסף שבעים שלל בשקל הקדש. שניהם מלאים סלת בלילה בשמן למנחה: כף אחת צפורה וזהב מלצה קטרת: פר אסד בן-בקר איל אסד כבש-אסד בן-שנתו לעלה: שעיר-צזים אסד לחסאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילים חמשה צתודים חמשה כבשים בני-שנה חמשה. זה קרנו אבידן בן גדעני: יהי רצון מקסניך יהנה אליהנו ואליהי אבותינו שיהא חשוב וירצה קריאתנו בתורה סדר קרנו נשיא אבידן בן גדעני משבט בגמין הקתום בגקרת ציון. קרננו אשר הקריב לעזבת מןבמך הקדוש. ומצלה עלינו כאילו השגנו כל הסודות וכל שמות הקדש היוצאים מראשי טיבות וסופי טיבות מקראי קדש אלה. ונשקמה

פרים שסמינו. ויאירו נא עלינו ועל כל בית ישראל אסינו. כל
 ניצוצות הקדשה וכל האורות הקדושות הקדושות בקדשת זה השבט
 ונהיה מלווים בקדשת זה השבט להבין ולתקן כל בחוריה ויביראסה. יראת
 הרוקמות. לצעות רצונה כרצונה כל מי סינינו אנחנו ונרענו ונרע
 ונרענו: וכשם שנקמת את נקמת בני ישראל. מאת המצריים ונצאת
 ליגע עמה בכלח הנדול. מינה יהנה נאדרי בפס מינה יהנה
 תרעץ אוב. גטיה מינה תבלצמו ארץ. בנכות בגימין הצדיק. כן יהנה
 אלהינו ואלהי אבותינו. בנלות המר והנמקה הנה תמצא דך לכל
 אויביה מינה תמצא שונאיה. מיין יהנה רוממה מיין יהנה עשה
 קיל. הפט משמים וראה וקד גסן זאת: וכנה אשר נטעה מינה
 ועל כן אמרת דך: תבאמו ותמצמו בהר נחלתה מכוון לשבתה שפלת
 יהנה. מקדש אדני בוננו ידך. בתקו של בגימין. בדבר האמור בגימין
 אמר ידך יהנה ישכון לבטח עלינו. חוסף עלינו כל היום ובין קסיו
 שכן: ונסד יסוד ציון אשר פלית את עמקה בה נמצת אש ונאכל
 יסודותיה. וצא נא לעשע עמה לעשע את משיחה ומסך ראש מבית רשע
 פרות יסוד עד צנאר קלה: ולציון נאמר איש ואיש. ילך בה והוא
 כוננה עליון: יחיד גאה לעמה פנה זוכרי קדשתה: יהיו לרצון וכו.

ואח"כ אר תפלה לעלוי הנשמות (לעיל עמוד ו')

ביום עשירי לחדש ניסן

ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר בן-עמישדי: קרבו קצנת-
 קסף אמת שלשים ומאה משקלה מורק אחד קסף שבצים שקל בשקל
 הקדש. שניהם מלאים סלת בלילה בשמן למנחה: בף אמת אשנה ונה
 מלצה קצרת: פר אחד בן-בקר איל אחד קבש-אחד בן-שנתו לעלה:
 שציר-עזים אחד לחסאת: ולנבח השלמים בקר שנים אילים עמשה
 צתדים עמשה קבשים בני-שנה עמשה. זה קרבו אחיעזר בן-עמישדי
 יהי רצון מלפניך יהנה אלהינו ואלהי אבותינו שיהא חשוב ומרצה
 קריאתנו בתורה סדר קרבו נשיא אחיעזר בן עמישדי משבט
 דן הקתום קטרק הפתחון דהוד דמלכות. קרבו אשר הקריב לעגבת
 מןבחה הקדוש וסעלה עלינו באיו השגנו כל הסודות וכל שמות
 הקדש היוצאים מראשי טיבות וסופי טיבות מקראי קודש אלה.
 ונשקמה פרים שסמינו. ויאירו עלינו ועל כל בית ישראל

אחינו. כל ניצוצות הקדושה וכל האורות הקדושות הקלילות בקדושת
זה השבט. ונהיה מלפניו בקדושת זה השבט. להבין ולהשפיע בתורתך
ויבראתך יראת הרוממות לעשות רצונך ברצונך. כל ימי חיינו
אנחנו ונרצנו ונרע ורצנו:

ויקשם שצמדך להם לעמך ישראל בעת צרתם בארץ מצרים. ורבת
את ריכם ונדתם את דינם בנכות דן. כן יהנה אליהינו ואלהי
אבותינו. הרם קרן משים בן דור עבדך אשר לקחת מזרעו של דן
מושלים עם אמו של דוד. דין בגוים מלא גויות מסך ראש על
ארץ רבה: ושפט בצדק דלים והוכים במישור לעגוי ארץ והנה
ארץ בשבט פיו וברוח שפתיו: מית רשע: הנשא שופט הארץ השב
גמול על גאים. לאסור מלכיהם בזיקים ונכבדיהם בכבלי ברזל. לעשות
בהם משפט כתוב: ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו
והיטה ליהנה המלוכה: פי שמה ישבו כסאות למשפט כסאות לבית
דוד: והשמיצ יהנה את הוד קולו ונחת ורועו יראה: אלהים
צבאות השיבנו האר פניך ונפשעה: יהיו לרצון וכו'

ואח"כ או תסלה לעילוי הנשמות (לעיל עמוד ר)

ביום אחד עשר לחדש ניסן

ביום צפתי עשר יום נשיא לבני אשר פגציאל בן עכרון: קרבנו קצרת
כסף אחת שלשים ומאה משקלה מנרק אחד כסף שבעים
שקל בשקל הקדש. שניהם מלאים סלת ביורה בשמן למנחה: כף
אחת עשרה וזה מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד בקש-
אחד בן שנתו לעלה: שציר צזים אחד לחטאת: ולבח השלמים
בקר שנים אילים חמשה עבדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה
קרבו פגציאל בן עכרון:

יהי רצון מלפניך: אליהינו ואלהי אבותינו שיהא חשוב ומרצה
קריאתנו בתורה סדר קרבן נשיא פגציאל בן עכרון משבט
אשר החתים במדת עקב נצח ומלכות. קרבנו אשר הקריב לחגבת
מזבח הקדוש. ותצלה עלינו פארו השגנו כל הסודות וכל שמות
הקדש. היוצאים מראשי תיבות וסופי תיבות מקראי קדש אלה.
ונשקמה פרים שפתינו. ויאירו גא עלינו וצל כל בית ישראל אחינו.
כל ניצוצות הקדושה וכל האורות הקדושות הקלילות בקדושת זה

השקט. ונהיה מלפשים בקדשת זה השקט. להבין ולהשקיל בתורתך
ובקראתך יראת הרוממות לעשות רצונך ברצונך. כל ימי חיינו
אנחנו ונרצנו ונרע ונרצנו:

וכשם שנאלץ צמח בית ישראל מבור הברזל ממצרם בימים האלה
ובזמן הזה. נמצא לה שם ביהום הזה. ואנו שמעה ותאשרנו
לאמר אשרי העם ששקה לו בנכות אשר. בן יהנה אליהנו ואלהי
אבותינו קרב לנו קץ הגאולה. וצשה עמנו אות לטובה ואת לישועה
ואות לרחמים. יראו שונאינו ויבשו יחזו אויבינו ויזלמו כי אלה
יהנה צורקנו ונחמנו: אז יאמרו בגוים הגדיל יהנה לעשות עם
אלה: אשריך ישראל מי כמוך עם נושע ביהנה. אשרי הגוי אשר
יהנה אליהו העם בחר לנהלה לו: ונחמים קרן לדוד עבדך. וצריבת
בר לבן ישי משחה במהרה בימינו. ואשר בצרף. ויך מים עד גם
ומנהר עד אספי ארץ: קסניו ירצו ציים ואויביו עסר ולחכו:
מלכי תרשיש ואיים מנחה ישיבו. מלכי שקא וקבא אשר יקריבו:
וישתחו לו כל מקרים. כל גוים נעבדוהו: יהי שמו לעולם קסני
שמש ינון שמו ויתברכו בו. כל גוים יאשרוהו: אלהים צבאות
השיבנו האר סניף וננשעה: יהיו לרצון וכו'

ואחר כך יאמר תסלה לעילוי הנשמות. שנרמס לעיל דף ר

ביום שנים עשר לחדש ניסן

ביום שנים עשר יום נשיא לבני נפתלי אחירע בן צינן: קרבו קצרת
בסוף אחת שלשים ומאה משקלה מן ק אחד בסוף שבועים שקל
בשקל הקדש. שניהם מלאים טלת גלולה בשמן למנחה: בף אחת
צפרה וזהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו
לעולה: שציר-צוים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילים
חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה. זה קרבן אחירע בן צינן:
יהי רצון מלפניך יי אליהנו ואלהי אבותינו. שיהא חשוב ומרצה
קריאתנו בתורה. סדר קרבן נשיא אחירע בן צינן משבט
נפתלי החתום במדת סרק הפתחון דנצח דמלכות. קרבו אשר הקריב
לחבת מן בן הקדוש. ומצלה עלינו כאילו השגנו כל הסודות וכל
שמות הקדש. היוצאים מראשי מיבות וסופי מיבות מקראי קדש אלה
ונשקמה סרים שסמינו. ונאירו נא עלינו וצל כל בית ישראל אחינו.

כי גיצוצות הקדשה וכל האורות הקדושות הקלולות בקדשת זה השבט. ונהיה מקדשים בקדשת זה השבט. להבין ולהשכיל בתורתך וביקראתך יראת הרוממות לצעות רצונך כרצונך. כל ימי טיינו אנחנו ונרצנו ונרע ורצנו:

וקדם שבצאת ישראל במצרים בגמים האלה ובזמן הזה. בנו בתוך סוף העמים. ותלמדנו תורה ומצות מתוקים מדבש ונוסת צופים בזכות נסתלי. בן יהנה אליהינו ואלהי אבותינו. קדשנו במצותיך שים חלקנו בתורתך. בגלות החל הזה. כי לא תשכח מסי ורצנו. ותערכ נא יהנה אליהינו ואלהי אבותינו את דברי תורתך בסינו ובסיסיות עמך בית ישראל. ומן קרבנו בינה להבין ולהשכיל לשמוע ולמוד ולשמד לשמור וצעות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה וקאר צינינו בתלמוד תורתך. ופתח לבנו קדוש ולתור בתקמה. חסן ישועות תקמה נדעת. להיות בסינו מדבש. מתוך לנפש. ומרפא לעצם. נחמול על עמך. ונחם על נחלתך. ונצא חטר מגוע שני. ונצר משרשיו יסרה: ונקה צליו. רום יהנה. רום תקמה ובינה רום עצה וגבורה רום דעת ויראת יהנה: כי מציון תצא תורה ודבר יהנה מירושלים: אליהם צבאות שוב נא הבט משמים וראח וסקוד גסן זאת: יהיו לרצון וכו'

ואח"כ ארי תפלה לעילוי הנשמות (לעיל עמוד ו')

ביום שלשה עשר לחדש ניסן

נידבר יהנה אל משה לאמר: דבר אל-אהרן ואמר אליו. בהצלתך את-הגרות אל-מול פני המנורה אירו שבעת הגרות: ניצש בן אהרן אל מול פני המנורה העלה גליתיה. באשר צנה :: את-משה: ונה מצשה המנורה מקשה וקב עד-ירכה עד-סרחה מקשה היא. במראה אשר הראה :: את-משה בן צשה את-המנורה: רבי ושחמי בת-ציון כי הגני-בא ושכנתי בתוכך נאם-::: ונלוו גוים רבים אל-::: ביום ההוא והיו לי לעם. ושכנתי בתוכך ונדעת כי-::: צבאות שלסני אליך: ונחל :: את יהודה חלקו על אדמת הקדש וכחר עוד בירושלם: הם כל בשר מפני :: כי נעור ממעון קדשו:

ויראני את-יהושע הלחן הגדול עמר לפני מלאך :: והשטן עמד

על-ימינו לשטנו: ניאמר :: אל-השטן יגבר :: בך השטן יגבר
 :: בך הבחר בירושלם. הלוא זה אוד מצד מאש: ויהושע הנה
 לבוש בגדים צואים, ולמד לקני המלצף: ניצן ניאמר אל-העמדים
 לקניו לאמר הסירו הבגדים הצאים מצניו. ניאמר אליו ראה
 העברתי מצליף צונף והלבוש אתך ממלצות: נאמר ישימו צניף טהור על-
 ראשו. וישימו הצניף הטהור על ראשו ויבדשו בגדים ומלצף :: למד:
 ניצן מלצף :: ביהושע לאמר: פה-אמר :: צבאות אם-בדרכי תלך ואם
 את-משמרת תשמור וגם-אתה תדין את-ביתי וגם תשמור את-מצרי-
 וגמתי קף מהלקים בין העמדים האלה: שם-נא יהושע הפנה
 הגדול אתה ורשיף הישבים לקניף כי-אנשי מופת הטה. כי-הנני
 מביא את-צבדי צמח: כי הגה האבן אשר גמתי לקני יהושע על-
 אבן אחת שבצה צינים. הנני מסתם סתמה נאם :: צבאות ומשתי
 את-צון הארץ-ההיא ביום אחר: ביום ההוא נאם :: צבאות תקראו
 איש לרצהו. אל-תסת גסן ואל-תסת תאנה:

נישב המלצף הדבר כי ויעירני קאיש אשר-יעור משנתו: ניאמר
 אליו מה אתה ראה. נאמר ראיתי והנה מנורת זקב גלה
 וגלה על ראשה ושבצה גרטיה צליה שבצה ושבצה מוצקות לגרות
 אשר על-ראשה: וישנים ויתים צליה אחר מימין הגלה ואחר על-
 שמאלה: נאצן נאמר אל-המלצף הדבר כי לאמר. מה אלה אדני:
 ניצן המלצף הדבר כי ניאמר אליו הלוא יבצת מה-המה אלה. נאמר
 לא אדני: ניצן ניאמר אליו לאמר זה דבר-:: אל-ורבבל לאמר,
 לא כחיל ולא כחם כי אם-ברוחי אמר :: צבאות: מי אתה הר-
 הגדול לקני ורבבל קמישר. והוציא את-האבן הראשה תשאות
 חן חן לה:

שיר המצלות לךוד הגה מה טוב ומה נעים. שבת אחים גם יחד:
 בשמן הטוב על הראש ירד על הגזן וזן אהרן. שירד על פי מדותיו:
 קטל חרמון שירד על הררי ציון כי שם צנה :: את הבקרה
 חיים עד העולם:

יהי רצון מקפניף :: אליהינו ואלהי אבותינו. שיהא חשוב ומרצה
 קריאתנו בתורה. קריאת פרשת הגרות שנתם באהבה לאהרן קדושיף
 שיא שבט הלוי. החתום בתפארת דמלכות ומעלה עלינו כאילו

השגנו כל סודותיה וכל שמות הקדש היוצאים מראשי טיבות
 וסוסי טיבות מקראי קדש אלה. ונשקמה פרים שקסמינו ונאירו נא
 פלינו ועל כל בית ישראל אחינו. כל ניצוצות הקדשה וכל האורות
 הקדושות הנלולות בקדשת זה השבט. ונהנה מלצושים בקדשת זה
 השבט. להבין ולהשכיל בחוכמה ובין אמתה. יראת הרוקמות. לצעות
 רצונה כרצונה כל מי מינו אנהנו ונרצנו ונרע ורצנו:

וישם שראית את אני עמך צאן מרציתך עבור הנרנל במצרים
 ונתחברת ונתלויית עמם בכל צרתם בפגה בזכות לוי. בן
 :: אלהינו ואלהי אבותינו אהיה אשר אהיה. נא גבור דורשי חונדך
 קבבת שמרם. בגלות החל הזה. ובטובך הגדול ישוב חרון אפך מעמך
 ומעירך ומארצך ומחלקך. וגים לנו את הדבר שהקטנתנו על ידי
 משה עבדך לאמר אהיה אשר אהיה. עזרה בצרות. ונאמר ואף גם
 זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לבלתם
 להפיר בריתי אתם כי אני :: אלהיהם: ונאמר בכל צרתם לו צר
 ומלחך פניו הושיעם באהבתו ובחמלתו הוא גאלם. וינשלם וינשואם
 כל מי עולם: וקשב להנים לצבודתם וקוים לדוכנם וישראל
 למצמדם. וילוו אליה וישרתה:

ועל בן גמנה לך :: אלהינו. לראות מהרה בתפארת צדך. בדבר
 שנאמר תתן לראשך לנות חן עטרת תפארת תמגנה: עורי
 עורי לבשי בגדי תפארתך ירושלים ציר הקדש. והיית עטרת
 תפארת צדך :: וצניף מליכה בכף אלהיך: ולעמך בית ישראל
 הקם את דברך לאמר. ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה
 להחלה ולשם ולתפארת. כי תפארת צדמו אמה. וצרצונה תרום
 קרננו. יהיו לרצון וגו':

סדר הפרשיות

א

שוקן בשנה למנה ובשני ובחמישי.

יהוד איראן
www.yehud.com

פראשית קרא אלהים את השמים ואת הארץ : והארץ היתה חלול ובוש
 וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים : ויאמר אלהים יחי
 אור ויהי אור : וקרא אלהים את האור כיימוב ויברך אלהים בין האור ובין
 החשך : ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום
 אחד : יי ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבריך בין מים למים :
 ויעש אלהים את הרקיע ויברך בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר
 מעל לרקיע ויהיבן : וקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר יום שני :
 ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים ארמקום אחד ותראה היבשה
 ויהיבן : ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וקרא אלהים
 כיימוב : ויאמר אלהים תרשא הארץ דשא עשב מוריע זרע עץ פרי עשה
 פרי למיננו אשר זרעונו על הארץ ויהיבן : ותוצא הארץ דשא עשב מוריע
 זרע למיננו ועץ עשה פרי אשר זרעונו למיננו וקרא אלהים כיימוב : ויהי
 ערב ויהי בקר יום שלישי :

אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה בדתו את האלהים התהלך
 נח : וילד נח שלשה בנים את שם את חם ואת יפת : ותשחת הארץ לפני
 האלהים ותשלא הארץ חסם : וקרא אלהים את הארץ והנה נשחתה כיי השקית
 כל בשר את דרכו על הארץ : ויאמר אלהים לנח קח לך בשר נא לפני כיי
 מלאה הארץ חסם מפניהם והנני משהיתם את הארץ : עשה לך תבת עצר
 נפר קנים תעשה את התבה וכפרת אתה מבית ומחוץ כלפני : וזה אשר תעשה
 אתה שלש מאות אמה ארך התבה חמשים אמה רחבה ושלשים אמה קומתהו
 צדו תעשה לתבה ואלאספה תכננה מלמעלה ופתח התבה בצדו תשים
 תחתים שנים ושלשים תעשה : יי ואני הנני מביא את המבול מים על
 הארץ לשחת כל בשר אשר בו רוח חיים מתחת השמים כל אשר בארץ ינוע :
 והקימתי את בריתי אתה ובאת אליה תתבה אתה ובניך ואשתך ונשי בניך אתה :
 ומכל התי מכל בשר שנים סבל תביא אליה תתבה לתחיות אתה זכר ונקבה
 יהיו : יי משהעוף למיננו ומן הבהמה למינה סבל רמש האדמה למיננו
 שנים סבל יבאו אליך לתחיות : ואתה קודלך סבל סבל אשר יאכל ואספת
 עליה יהיה לך וזהם לאכלה : ויעש נח ככל אשר צוה אתו אלהים כן עשה :
 ויאמר יהוה אל אברהם לך לך מארצה ומפלדתה ומבית אביך אל הארץ
 אשר אראה : ותעשה קניי גדול ואברהם ואנדה שמה ונהה ברכה : ואברהם
 מברכה ומקלה אשר ונברכו בה כל משפחת האדמה : יי וילה אברהם באשר
 דבר אליו יהוה וילה אתו לום ואברהם ברחמש שנים ושבעים שנה בצאתו
 כדן : ויח אברהם את שרי אשתו ואת לום בן אחיו ואת פלדרכשם אשר
 נש ושהתנש אשר עשו בתנו ויצאו לקבת ארצה כגעו ויבאו ארצה כגעו :

לך יהוה וירא חיי שוה

ויעבר אברהם בארץ עד סקסם שלכם עד אהן מורה והגן עלי אז בארץ : וירא
 יהוה אל אברהם ויאמר להעבד אתה את ה' ארץ הזאת וכן שלם מזבח ליהוה
 ועראה אלי : ויעלם סקסם ה' וירא מקדש לבית אל וכן אלהי בית אל סקס
 והעי מקדש וכן שלם מזבח ליהוה ויקרא בשם יהוה : וסע אברהם הלוך ונסע
 הענפה : ויהי רעב בארץ חרד אברהם מצורמה לנוע שלם כי יבקר הרעב
 בארץ : ויהי כאשר תקריב לבוא מצורמה ויאמר אל שרי אשתי והנהגא ידעתי
 כי אשה יפת מראה את : הלה כירדא אתך הפצרים ויאמרו אשתי זאת והרס
 אתי ואתך יחיו : ואמריגא אהתי את למען ימכלי בעבדך והיתה נפש
 בנלקח :

וירא אליו יהוה באלני סמרא והוא ישב פתח האהל כהם היום : וישא
 עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם סתח האהל
 וישתחו ארצה : ויאמר אלני אמנא סצאתי חן בעניך ארגא תעבר מעל
 עבדך : ויקנא מעסיס ורחצו תליכם ותשענו תחת העץ : ואקחה פת
 לחם וסעדו לבכם אחר מעברו כיר על כן עברתם על עבדכם ויאמרו כן תעשה
 כאשר דברת : וימר אברהם האלה אל שרה ויאמר מדוי שלש סיס
 קסח סלת לשי ועשי ענות : ואל תבקר כן אברהם ויקח קר בקר בה וסוב
 וימן אל גער ויסר לעשות אתו : ויקח חמאה והלב וקרית בקר אשר עשה
 וימן לקניהם והוא עמד עליהם תחת העץ ויאמרו : וישא אלו את
 שרה אשתך ויאמר הנה כאהל : ויאמר שוב אישוב אליך בעת חלה והנה כן
 לשרה אשתך ושרה שמעת פתח האהל והוא אחריו : ואברהם ושרה וקנים
 באים בימים חדל להיות לשרה ארח פנשים : ותצחק שרה בקרבה לאמר אחר
 כלתי היתה לי עדנה ואדני וכן : ויאמר יהוה אל אברהם לפה זה צחקה שרה
 לאמר האף אמנם אדני ואני וקנתי : היפלא סידה דבר לפועד אישב אקה
 בעת חלה וקשרה כן :

ויהי חיי שרה סאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שאני חיי שרה :
 ותמת שרה בקרית ארבע הוא חרדן בארץ כנען ויבא אברהם לספר
 לשרה ולבנתיה : וקם אברהם מעל פני סתו וידבר אל בניחת לאמר :
 גר ויתושב אנכי עמכם חנו כי אחות קבר עמכם ואקברה סתי סלפני :
 ויענו בניחת את אברהם לאמר לו : שמענו ו אדני נשיא אלהים אתה
 סתובט כסבחר קברינו קבר אחי סתך איש ספנו את קברו לא יכרה
 ססך סקבר סתך : ויקם אברהם וישתחו לעם הארץ לבניחת : ויידבר אהם
 לאמר אמיש את נפשכם לקבר את סתי סלפני שמעוני וסנעדלי בעקרן
 כד צוה : וימן לי את מערת הסבכה אשר לו אשר בקעה שרדו ככס סמא
 יתנה לי כחובכם לאחות קבר : ועשרון איש כותף בניחת ויען עפרון החי
 את אברהם באוני בניחת לכל באי שער עירו לאמר : לא אדני שמעני
 היסדה עמי לך ותקברה אשר לו לך נתיח לעי גריעשי נתיח לך קבר

חיי שנה תולדות ויצא

ג

סוף : וישתחו אברהם לפני עס־הארץ : וידבר אל עפרון באונו עם הארץ לאמר אך אס־אתה לו שמעני נתתי כסף הערד קח ספני האברה את ספי שמה : וישן עפרון את אברהם לאמר לו : אדני שמעני ארץ ארבע מאות שקל כסף ביני ובינה מה היא ואת־סתה קח : וישמע אברהם אל עפרון וישקל אברהם לעפרון את־הכסף אשר דבר באונו בגדתו ארבע מאות שקל כסף עבר לסתר :

ותלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק : ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה בת־בואל הארפי ספון ארם אחות לבן הארפי לו לאשה : ויעטר יצחק ליהיה לנכח אשתו כי עקרה היא ויעטר לו יהיה ותבר רבקה אשתו : ויתרצו הבנים בקרבה והאמר אס־כן לפה זה אנכי ותקד לדרש את־יהוה : ויהי ויאמר יהוה לה שני נשים בבטנה ושני לאשים ספעה יפרדו ולאם מלאם יאמין וכן עבד צעיר : ומלאו ימה ללדת והנה תומם בבטנה : ויצא הראשון אדמוני כולו כאהדת לער ויקרא שמו עשו : והאחרון יצא אחיו ויהו אחותו בעקב עשו ויקרא שמו יעקב ויצחק בן־ששים שנה בקדת אתם : וישלו הנערים ויהי עשו איש ידע ציד איש שדה ויעקב איש תם ישב אדלים : ויאבד יצחק את־עשו כי ציד בפיו ורבקה אהבת את יעקב : ותן יעקב נגיד ויבא עשו מדהשדה והוא ערף : ויאמר עשו אר־יעקב העומני נא מדהארם האדם הזה כי ערף אנכי על־כן קרא־שמי אהם : ויאמר יעקב סברה כיום את־בטרתך לי : ויאמר עשו הנה אנכי הולך למות ולפשה זה לי בנדה : ויאמר יעקב השבעה לי כיום וישבע לו וימכר את־בטרתו ליעקב : ויעקב נתן לעשו חס ונגיד עדשים ויאכל וישתו וקם וילך מבן עשו את־הבנדה : ויהי רעב בארץ מקבר הרעב הראשון אשר היה בימי אברהם ויבך יצחק אל אבימך מלך פלשתים נדה : וירא אלו יהוה ויאמר אר־הרד מצרמה שלן בארץ אשר אבד אבך : גור בארץ הזאת ואהיה עמך ויאברכה בירקה וזרעה אתן את־כל הארצות האל והקמתי את־השבעה אשר גשבעתי לאברהם אבך : ויהי ביתי את־זרעה ככוכבי השמים ונתתי לזרעה את־כד הארצות האל והתפרטו כזרעה כל גווי הארץ : עקב אשר שמע אברהם בקול וישמר משמרתו מצותי חקותי ותורתיו :

ויצא יעקב מבאר שבע ויבך הרנה : וישנע במקום וילן שם כי־בא השמש ויבא מאבני המקום וישם מראשתי וישכב במקום ההוא : ויחלם והנה סלם מצב ארצה והאש מציע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו : ויהי והנה ידח נצב עליו ויאמר אני יהוה אלהי אברהם אבך ואלהי יצחק הארץ אשר אתה שכב עליה לך אייגה ולזרעה : והיה זרעה בעפר הארץ ופרצת יפה וקדסת וצפנה ונגבה ונקרט בה כל משפחת הארסה וזרעה : והנה אנכי עמך ושמרתך בכל אשר הלך והשבתך אל הארסה הזאת כי לא אעזבך עד אשר אסעלתי את אשר דברתי לך : ויבן יעקב מסגות ויאמר אבן יש

יצא וישלח וישב מקץ

ידעה במקום הזה ואנכי לא ידעתי: מירא ויאמר מה עמך המקום הזה אין זה
 כי אם בית אלהים וזה שעד השמים: וישכם יעקב בבקר ויבן את
 האבן אשר ישם סמאשתיו וישם אתה מצבה ויצק שמן על האשה: ויקרא
 את שם המקום זהו בית אל ואולם לח שם העיר קראשנה: ויבן יעקב
 גדר לאמר אם יהיה אלהים עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן
 לי לחם לאכל ובגד ללבוש: ושכתי בשלום אל בית אבי ונתת יהוה לי לאלהים:
 והאבן הזאת אשר שפתי מצבה יהיה בית אלהים וכל אשר תתן לי אשר
 אעשה לה:

וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה לעיר שדה ארום:
 ויצו אתם לאמר כה תאמרו לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עס לבן נחמי
 האחד עד עתה: ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפתה ואיזלחה לנצוד לאדני
 למצאתו כענינה: וישבו המלאכים אל יעקב לאמר באת אל אחיך אל
 עשו וגם הלך לקראתך וארבע מאות איש עמו: וירא יעקב סאה ויצר לו
 ויחץ את העם אשר איתו ואת הצאן ואת הדבקר והצמלים לשני מחנות: ויאמר
 אם יבוא עשו אלי הפחתה האמת והברו והיה הפחתה הנשאר לפליטה: וישלח
 ויאמר יעקב אליו אבי אברם ואליו אבי יצחק יהוה האמר אלי שוב לארצה
 ולקולדתך ואיטיבה עמך: קמנתי מכל החסדים וסבל האמת אשר עשית אתי
 עבדך כי במקלי עברתי את הירדן הזה ועתה היתני לשני מחנות: הציגני נא
 מיד אחי מיד עשו קירא אנכי אתו פריבוא והפני אם על פנים: ואתה
 אסרת היטב איטיב עמך ושפתי את דרעה בחול הים אשר לא יספר מרב:
 וישב יעקב בארץ מטורי אביו בארץ פנען: אלהו תלדות יעקב יוסף בן
 שבע עשרה שנה היה רעה את אחיו ויצאן והוא גער את בני בלהה ואת
 בני זלפה ויש אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם: וישאל אהב אתי
 יוסף מכל בניו כי ברוקנים הוא לו ועשה לו כנתת פסים: וירא אחיו
 כיראתו אהב אביהם מכל אחיו וישנאו אתו ולא יכלו דברו לשלם: ויחלם
 יוסף חלום ויצד לאחיו ויוסיפו עוד שנה אתו: ויאמר אליהם שמעו נא החלום
 הזה אשר חלמתי: והנה אנתנו סאלמים אלמים בתוך השדה והנה קמה אלפתי
 וגם נצבה והנה חסבניה אלפתיכם ותשתחוית לאלפתי: וישלח ויאמרו לו
 אחיו המלה המלה עלינו אם משל המשל בננו ויוסיפו עוד שנה אתו על
 חלמתי ועל דבריו: ויחלם עוד חלום אחד ויספר אתו לאחיו ויאמר הנה חלמתי
 חלום עוד והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתתים לי: ויספר אל
 אביו ואל אחיו ויגערו בו אביו ויאמר לו מה החלום הזה אשר חלמתי הבוא
 נבוא אני ואסוף ואמיה להשתחות לה ארצה: ויבארכו אחיו ואביו ויספר
 את הדבר:

ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על היאר: והנה מריהאר
 ענת שבע פרות יפות מראה וקריאת בשש והרבעינה באתו: ותלה שבע פרות

אחרות עלות אחריון סד יהיא רעות סראה ודקוח בשך ותעסדת אצל הפרח
 על שפת היאר : ותאכלנה הפרחת רעות הפראה ודקוח הבשך את שבע השבלים
 יפת הסראה והבריאת וינקן פרעה : יי וישן ויחלם שנית והגהו שבע השבלים
 עלות בקנה אחד בריאות ומכות : והגה שבע השבלים דקוח ושדופת קרים
 צמחות אחריון : ותבלענה השבלים הדקוח את שבע השבלים הבריאות
 והפלאות וינקן פרעה והגה חלום : יי ויהי כבדך ותפעם רוחו וישלח
 ויקרא את פר חרסמי מצרים ואת קרחמקה ויספר פרעה להם את חלמו
 ואך פותר אתם לפרעה : וידבר שך הפשקים את פרעה לאמר את החסמי
 אני מקביר דיום : פרעה קצף על עבדיו ויפן אתו במשפר בית שך הפשקים
 אתו ואת שך האקים : ונחלמה חלום בגילה אחד אי ודוא איש כפתרון חלמו
 חלסנו : ושם איתנו ג ער עברי עבר לשך הפשקים ונספרו ויפתרו לנו את
 חלמתינו איש כחלמו פתר : ויהי כאשר פתרו לנו בן היה אתו השיב על בני
 האתו תלה : וישלח פרעה ויקרא את יוסף וירצוה סך תפרו ויגלה ותתף
 שסלתיו ויבא אל פרעה :

ויגש אליו יהודה ויאמר כי אתי יספרנא עבדך דבר באוגי אתי האל
 יד אפק בעבדך כי כסיה כפרעה : אתי שאל את עבדך לאמר היש לכם
 אב אראח : ויאמר אל אתי ישלנו אב וכן וילך וקנים קטן ואחיו סת ויחזר
 הוא לבדו לאסו ואביו אהבו : יי והאמר אל עבדך הודידוהו אלי ואשיסה
 עיני עליו : ויאמר אל אתי לא יוכל הצער לעזוב את אביו ועזב את אביו
 וסת : והאמר אל עבדך אס לא ירד אחיכם הקטן אהכם לא חספון לראוח
 סני : ויהי כי עלינו אל עבדך אבי ונגדלו את דברי אתי : יי ויאמר אבינו
 שבו שברדנו מעט אבדל : ויאמר לא טבל לרדת אס יוש אהיט הקטן איתנו
 וירדת כילא טבל לראוח פני האיש ואחינו הקטן אינו איתנו : ויאמר עבדך
 אבי אליט אהם ידעתיס כי שנים ילדה לי אשתי : ויצא האחד סאתי ויאמר
 אך סרף סבה ולא ראיתי עדי הגה : ולקחתם גם את ידו מעם פני וקרתו אסון
 והודחתם את שרתי כרעה שאלה : בעתה קבאי אל עבדך אבי ותגער אינו
 איתנו ונקשו קסודה בנפשו :

ויח עקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי יסרעקכ שני חלי שבע
 שלים וארבעים ומאת שנה : ויקרבו יסרי ישראל לסות ויקראו לבנו ליוסף
 ויאמר לו אסנא סצאתי חן בעיניך שים נא ידה תחת ירכי ועשית עמדי חסד
 ואסת אל נא חקברני במצרים : וישכבתי עם אבתי ונשאתני סצורים וקברתני
 כקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך : ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו
 ישראל על ראש המטה : יי ויהי אתו הדברים האלה ויאמר ליוסף והגה אבדך
 הלה וסח אתי סני עפו אתי כנשה ואת אפרים : ויגד בעקבו ויאמר הגח
 בנה יוסף נא אלך ויתחזק ישראל וישב על המטה : ויאמר יעקב אל יוסף אל
 שרי ערתי אלך קלו בארץ קנאו וקבר אתי : יי ויאמר אלי הגי ספרך

הדביתהו ונתחיה לקהל עמים ותחלי את הארץ הזאת לזרעה אחריה אחת
 עולם: ותחש שגרי בנייה העלדים לה בארץ מצרים עד בוא אליה מצרימה
 ליהם אפרים ומגפה בראובן ושבעון יהודי: וסולחה אשר יזלזלה אתיהם
 לה ידוע על שם אחיהם יקראו בתלם: ואני בכאי מפון סתה עלי רחל
 בארץ כנען בדרך בעוד בברית ארץ לכא אפרתה ואקברה שם בדרך אפרת
 הוא בית דהם: ורא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה: ויאמר יוסף אל
 אביו בני הם אשר נתתי אליהם בזה ויאמר קחם נא אלי ואברכם:

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו:
 ראובן שמעון לוי יהודה: יאשכר וזבולון ובנימן: הן ונפתלי גר ואשר: ויהי
 כל נפש יצא ירה יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים: ויסת יוסף וכל
 אלו וכל הדור ההוא: ובני ישראל פרו וישאו וירבו ויעצו כמאד מאד
 ותפלא הארץ אתם: ליונים מלה חדש על מצרים אשר לא ידוע אתיהם:
 ויאמר אלעזר הגה עם בני ישראל רב ועצום ממנו: הבה נתחכמה לו פן
 ירבה יהיה ביתה קרונה מלחמה ונוסה נסידוא על שטאנו ונחםס כנע ועלה
 סדה ארץ: וישבו עליו שרי מים למען ענתו בסבלתם וכן ערי מסכנות
 לקרעה את פתם ואת העמסם: וכאשר יענו אלו בן דבה וכן יפרץ ויקצו
 ספני בני ישראל: ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך: וימרדו את
 היהם בעבדה קשה בחמר ובלבנים ובכל עבדה בעדה את כל עבדתם אשר
 עבדו להם בפרך: ויאמר מלך מצרים למיילת העברית אשר שם האחת
 שפרה ושם השנית פועה: ויאמר בילדכן אתי העברות וראיתן על האבנים
 אם בן הוא והמתן אלו ואם בת הוא ותדה: ותיראן המילדת את האלהים
 ולא עשו כאשר דבר איהן מלך מצרים ותחית את הילדים:

וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני יהוה: וארא אל אברהם אל
 יצחק ואל יעקב כאל שרי ושמתי יהוה לא נרעתי להם: וגם הקמתי את בריתי
 אתם לתת להם את ארץ כנען את ארץ מצרים אשר ירדו בה: ונכו אני
 שבעתי את נאפת בני ישראל אשר מצרים מעבדים אתם ואזכר את בריתי: וי
 לבן אשר לבני ישראל אני יהוה והוצאתי אתכם מתחת סבלת מצרים והצילתי
 אתכם מעבדתם ונאלתי אתכם בדרך נסיה וכו' ששמים גדלים: ולקחתי אתכם
 לי לעם ותייתי לכם לאלהים וידעתם כראני יהוה אלהיכם הפוציא אתכם
 סתחת סבלות מצרים: והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת
 אתה לאברהם ליצחק וליעקב ותחתי אתה לכם מורשה אני יהוה: וידבר משה
 בן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקצו רוח ומעבדה קשה: ויאמר
 יהוה אל משה לאמר: בא דבר אל פרעה מלך מצרים וישלח את בני ישראל
 מארצו: וידבר משה לפני יהוה לאמר הן בני ישראל לא שמעו אלי ואך
 ישמעני פרעה ואני ער סתים: וידבר יהוה אל משה ואל אהרן ויצוה אל
 בני ישראל ואי פרעה שך מצרים לזעיא את בני ישראל מארץ מצרים:

אִשׁ עַד הָיְתָה בְּאֶרֶץ נְכֹרִים: וְשֵׁם הָאִחֵךְ אֲלֵעֶזֶר כִּי־אֵלֶיךָ אָבִי כָעֹד וַיִּצְלַע
 כַּדָּבָר פָּרַעָה: יי נכא יתרו חתן משה ובנו ואשתו אל־משה אֶל־הַמֶּלֶךְ
 אֲשֶׁר־הָיָה חֵגָה שֵׁם הַר הָאֱלֹהִים: וַיֹּאמֶר אֶל־מִשָּׁה אֲנִי וְחַתְנִי יִרְחַם בָּךְ אֵלֶיךָ
 וְאִשְׁתְּךָ וְשְׁנֵי בָנֶיהָ עִמָּה: וַיָּצֵא מִשָּׁה לְקִרְיַת חֵתָו וַיִּשְׁתַּחֲוֶה וַיִּשְׁקָדוּ וַיִּשְׁאֲלוּ
 אִישׁ־לְעֵשֶׂוֹ לְשָׁלוֹם וַיָּבֹאוּ הָאֱלֹהִים: וַיִּסְפֵּר מִשָּׁה לְחַתְנֵוֹ אֵת כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה
 יְהוָה לְפָרַעֲה וּלְמִצְרַיִם עַל אֹדֶת יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל־הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מָצְאתֶם בְּדַרְךָ
 וַיִּצְלַם יְהוָה: ייאל יתרו על כַּל־הַפְּזוּכָה אֲשֶׁר־עָשָׂה יְהוָה לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
 הִצִּילוּ מִיַּד מִצְרַיִם: וַיֹּאמֶר יִתְרוֹ בְּרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר הִצִּיל אֶתְכֶם מִיַּד מִצְרַיִם
 וְכִי־דַבַּר פָּרַעֲה אֲשֶׁר הִצִּיל אֶת־הָעָם מִמַּחַת יַד־מִצְרַיִם: עָתָה יִדְעַתִּי כִּי־נִחַל
 יְהוָה מִכָּל־הָאֱלֹהִים כִּי כִבְדָּר אֲשֶׁר נָדָו עֲלֵיהֶם: וַיִּפֹּחַ יִתְרוֹ חֵתָן מִשָּׁה עֲלֶיהָ
 וַחֲכָיִים לְאֵלֹהִים נִבְּא אֲתָרוֹ וְכָלוּ וְקָנָה יִשְׂרָאֵל לְאֶבְרָתָם עִסְחַתָּן מִשָּׁה
 לִפְנֵי הָאֱלֹהִים:

וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשְׁמֹעַ לִפְנֵיהֶם: כִּי תִהְיֶה עֹבֵד עֲבָדִי אִישׁ שֵׁנִים
 יִשְׁבֵּד וְכִשְׁבַּעַת יֵצֵא לְחַפְשֵׁי חָם: אִם־בְּנָפוּ יִבֵּא בְּנָפוּ יֵצֵא אִם־בְּעַל אִשָּׁה:
 וְהָיָה וַיִּצְאָה אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ: אִם־אֲדָנָיו יִתְקַדּוּ אִשָּׁה וַיִּלְדֶּהֶלּוּ בָנִים אוֹ בָנוֹת
 וְאִשָּׁה וַיִּלְדֶּה תִהְיֶה לְאֲרִיָּה וְהָיָה יֵצֵא בְּנָפוּ: וְאִם־אֲמֹר יֹאמֶר הָעֹבֵד אֶת־בְּתוּלִי
 אֶת־אֲדָנִי אֶת־אִשְׁתּוֹ וְאֵת־בְּנֵי לֹא אֵצֵא חַפְשִׁי: וְהִגִּישׁוּ אֲדָנָיו אֶל־הָאֱלֹהִים
 וְהִגִּישׁוּ אֶל־הַדָּת אוֹ אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וְרָצַע אֲדָנָיו אֶת־אֹזְנוֹ בְּפָרָצַע וּמִכָּד לְעַם: יי
 וְכִי־יִסְבֵּר אִישׁ אֶת־בְּתוּלָתוֹ לְאִמָּה לֹא תֵצֵא פְעֻלַּת הָעֹבְדִים: אִם־דָּעָה בְּעֵינֵי
 אֲרִיָּה אֲשֶׁר־לֹא יַעֲדָה וְהַפְּדָה לְעַם נְכָרִי לֹא־יִמְשַׁל לְמִכְרָה בְּבִגְדֵי־בָה: וְאִם־
 לִבָּנוּ יַעֲדֶנָּה בְּמִשְׁפַּח הַבָּנוֹת יַעֲשֶׂה־לָּהּ: אִם־אֲחֻרַת יִקְדְּלוּ שְׂאֵרָה בְּסוֹחָהּ
 וְעַתָּה לֹא יִגָּדֵעַ: וְאִם־שָׁלֵשׁ אֲרִיָּה לֹא יַעֲשֶׂה לָּהּ וַיִּצְאָה חָם אִין פְּסָה: ייאל
 מִכָּה אִישׁ וְסַח מוֹת יוֹסֵת: וְאִשֶׁר לֹא צָדָה וְהָאֱלֹהִים אָנָּה לְדוֹד וְלִמְשִׁי לָּהּ מִסָּם
 אֲשֶׁר יָגֹם יִפְסָה: וְכִי־יִזְוֵר אִישׁ עַל־בְּעֵזוֹ לְהִרְגוֹ בְּעָרְמָה מִעַם מוֹבְדֵי תִּשְׁתַּחֲוֶה
 לְמוֹת: וּמִכָּה אָבִיו וְאָמוֹ מוֹת יוֹסֵת: וְעַבֵּד אִישׁ וּמִכְרָו וּנְמֻצָא בְּיַד מוֹת יוֹסֵת:
 וּמִסְלַל אָבִיו וְאָמוֹ מוֹת יוֹסֵת: וְכִי־יִרְיֹבֵן אֲנָשִׁים וְהַפְּדָה אִישׁ אֶת־דָּעוֹ בְּאָבִן
 אוֹ בְּאֵנְרָה וְלֹא יוֹסֵת וְנָפֵל לְמִשְׁפַּח: אִם־יִקְוֹם וְהִתְהַלַּךְ בְּחַיִּץ עַל־מִשְׁגַּבְתּוֹ
 וְקָה הַפְּסָה בַּק שְׂבַתוֹ יִתֵּן וְרַפָּא יִרְפָּא:

וְרַבֵּד יְהוָה אֶרֶם־מִשָּׁה לְאִמֵּר: דַּבַּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחֵדִלִי תְרוּמָה סֵאת
 כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְכָף תִּקְחוּ אֶת־הַתְּרוּמָה: וְהָאֵת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵתֶם
 וְהֵב וּכְסַף וְנַחֲשֵׁת: וְחִבְלַת זָרָבָן וְתוֹלַעַת שֵׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים: וְעֹרֹת אֵילִם
 סְאֻרִיִּים וְעֹרֹת תַּחֲשִׁיִּים וְעֻצֵי שִׁפְיִים: יי שִׁמֹן לְכַאֲוֵר בְּשִׁמְיִם לְשִׁמֹן הַפִּיִּסְיָה
 וְלְחִטָּה הַפְּסִיִּים: אֲבֹנֵי־שֹׁרֶם וְאֲבֹנֵי מִלֵּאִים לְאֹפֶד וְלַחֲשׁוֹן: תַּעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ
 וְשִׁבְנוֹתַי בְּתוֹכָם: כִּכֹּר אֲשֶׁר אֲנִי מֵרָאָה אוֹתָהּ אֵת תְּכֵנִית הַפִּיִּסְיָן וְאֵת הַכִּנֹּיֹת
 כָּל־בְּנֵי וְכֹן תַּעֲשׂוּ: ייאל וְעֲשׂוּ אֶרֶן עֻצֵי שִׁפְיִים אֶתְכֶם וְחֻצֵי אֶרְפֹּ וְאִמָּה
 וְחֻצֵי רַחֲבֹ וְאִמָּה וְחֻצֵי קִסְמוֹ: וְרַפָּת אֵתוֹ וְהֵב מִדָּוָר מִבְּיַת וּמִחַיִּץ תִּצְנַעַו

תְּרוּמַת תְּצוּהָ כִּי תִשָּׂא

ב

מִלֵּוֹת עֲלוּ וְזָבַח מִכִּיבֹ: וְיִצְקֶת לוֹ אֲרֵבַע סֹבְעֹת זָהָב וְנִתְּמָה עַל אֲרֵבַע פְּעֻמָּתָיו וְשֵׁמֶי טֹבַעַת עַל־צִלְעוֹ הָאֲחֻזָּשִׁי טֹבַעַת עַל־צִלְעוֹ הַשְּׂמִינִי: וְעִשִׂית כִּי עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּית אֹהֶם זָהָב: וְהִבַּאת אֶת־הַבְּגָדִים בְּטֹבַעַת עַל צִלְעֹת הָאֵרֶן לְשֵׂאת אֶת־הָאֵרֶן בָּדָם: בְּטֹבַעַת הָאֵרֶן יִהְיוּ הַבְּגָדִים לְאִסְרוֹ מִמֶּנּוּ: וְנִתְּמָה אֶל־הָאֵרֶן אֶת הַעֲדוּת אֲשֶׁר אָמַן אֱלֹהֶיךָ:

וְאֵתֶּה תְּצוּהָ וְ אֶת־בְּגֵי יִשְׂרָאֵל יִקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית זָךְ פְּחִית לְפָאֵד לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד: בְּאֹהֶל טֹבַעַת מִזֵּיץ לְפָרְכַת אֲשֶׁר עַל־הַעֲדוּת יַעֲרֹף אֹהֶל אֵרֶן וּבְגֵי מַעֲרֹב־עַד־בֶּקֶר לְפָנָי יִדְהָה חֶפֶת עוֹלָם לְדוֹרֹתָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאֵתֶה הַקָּרֵב אֵלֶיךָ אֶת־הָאֵרֶן אַחֲרָי וְאֶת־בְּגֵיו אֹהֶל מִטֹּהַר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַתְּוֹלֵי אֵרֶן לְעֹבְדֵי אֱבֹדָתָם אֲלֵעֵד וְאֵיתָמַר בְּנֵי אֵהָרֶן: וְעִשִׂית בְּגֵד־קֹדֶשׁ לְאֵהָרֶן אַחֲרָי לְכַבֹּד וּלְתַפְאִרֹת: וְאֵתֶה תִרְבֵּר אֶל כָּל־חַכְמֵי־לֵב אֲשֶׁר מִלְּאִתִּי רִוַח חֲכָמָה וְעִשׂוּ אֶת־בְּגֵי אֵהָרֶן לְקֹדֶשׁוֹ לְכַתְּוֹלֵי: וְאֵלֶּה הַבְּגָדִים אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ חֹשֶׁן וְאִפֹּד וְסַעֲלִיל וְכִתְּנֵת מִשְׁבָּץ מִצַּנֶּפֶת וְאִבְגָּט וְעִשׂוּ בְּגֵד־קֹדֶשׁ לְאֵהָרֶן אַחֲרָי וּלְבָגֵיו לְכַתְּוֹלֵי לִי: וְתָם יִקְחוּ אֶת־הַזָּהָב וְאֵת־הַתְּהַלְבֹּת וְאֵת־הָאֲרָגָמָן וְאֵת־הַתּוֹלַעַת הַשֵּׁנִי וְאֵת־הַשֵּׁשׁ: יי וְעִשׂוּ אֶת־הָאִפֹּד זָהָב תְּכֵלֶת וְאֲרָגָמָן תּוֹלַעַת שֵׁנִי וְשֵׁשׁ מִשׁוֹר מַעֲשֶׂה חֹשֶׁב: שְׁתֵּי כַתְּפֵת הַכֹּרֶת יִהְיֶה לּוֹ אֶל־שְׁנֵי קְצוֹתָיו חֹפֶר: וְחֹשֶׁב אִפֹּדָתוֹ אֲשֶׁר עָלוּ בְּמַעֲשֵׂהוּ מִמֶּנּוּ יִהְיֶה זָהָב תְּכֵלֶת וְאֲרָגָמָן וְתוֹלַעַת שֵׁנִי וְשֵׁשׁ מִשׁוֹר: וְלִקְחֹת אֶת־שֵׁמֶי אֲבִי־שֵׁהֶם וּפְחִיחָתָם עֲלֵיהֶם שְׂמֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: יי וְשֵׁה מִשְׂמֹתָם עַל רֵאשִׁית הָאֲדָמָה וְאֵת־שְׂמֹת הַשֵּׁשֶׁה הַיְעוּתִים עַל־רֵאשִׁית הַשְּׂמִינִי כַתּוֹלֹתָם: מַעֲשֶׂה־דָרֶשׁ אֲבֹן פְּתוּחֵי חֹתֶם הַפֶּתַח אֶת־שְׁתֵּי הָאֲבָנִים עַל־שְׂמֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִסֹּבֵב מִסְבְּצוֹת זָהָב מַעֲשֶׂה אֹהֶם: וְשְׂמֹת אֶת־שְׁתֵּי הָאֲבָנִים עַל כַּתְּפֵת הָאִפֹּד אֲבָנֵי זָרָן וְזָבַח יִשְׂרָאֵל וְנִשָּׂא אֵהָרֶן אֶת־שְׂמֹתָם לְפָנָי יִדְהָה עַל־שְׁתֵּי כַתְּפֵי זָרָן:

וְדָבָר יִדְהָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: כִּי תִשָּׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמִקְדָּוֹתָם וְנִתְּנוּ אִישׁ בְּקָרָן נֶפֶשׁוֹ לַיהוָה בְּמִקְדָּד אֹהֶם וְלֹא־יִהְיֶה בָּהֶם גִּגֶף בְּמִקְדָּד אֹהֶם: וְהִיָּהֵנוּ כִּדְהַעֲבֹר עַל־דְּבָרָקִים מַחֲצִית הַשֶּׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַכֹּהֵן לְשֵׁשׁ עֶשְׂרִים זָרָה הַשֶּׁקֶל מַחֲצִית הַשֶּׁקֶל תְּרוּמָה לַיהוָה: יי כֹּל־הַעֲבֹר עַל־דְּבָרָקִים מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְעַל־הַיָּתָם יִתֵּן תְּרוּמַת יִדְהָה: הָעֹשִׂיר לֹא־יִדְבָרָה וְהַדֵּל לֹא יַעֲלִים מִמַּחֲצִית הַשֶּׁקֶל לְחַת אֶת־תְּרוּמַת יִדְהָה לְכַפֹּר עַל־נַפְשֹׁתֵיכֶם: וְקִחְתָּ אֶת־כֶּסֶף הַבְּבִרִים מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִתְּמָה אֹהֶל עַל־עֹבְדַת אֱהֹל מִעַד וְהָיָה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל חֲטָוֶן לְפָנָי יִדְהָה לְכַפֹּר עַל־נַפְשֹׁתֵיכֶם: יי וְדָבָר יִדְהָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְעִשִׂית כִּי־יִבֵר נְהַשְׁת וְכֵעֵד נְהַשְׁת לְרַחֲמֵה וְנִתְּמָה אֹהֶל בְּזָד־אֱהֹל טֹבַעַת וּבֶזֶן הַמִּזְבֵּחַ וְנִתְּמָה שָׁמָּה מִים: וְנִתְּחַצוּ אֵהָרֶן וּבְגֵיו מִמֶּנּוּ אֶת־יָדֵיהֶם וְאֵת־הַיְגָלִים: בְּכֹאֵם אֶל־אֱהֹל טֹבַעַת וְהַעֲדוּתֵיכֶם וְלֹא יִכְתּוּ אוֹ בְּנִשְׁתֶּם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ לְשֵׁרֵת לְהַקְטִיר אֵשׁ לַיהוָה: וְנִתְּחַצוּ יְבִיטֵם וְיִגְלִילֵם וְלֹא יִכְתּוּ וְנִתְּמָה זָהָב וְחִטִּים לִי וְהַעֲשֵׂה

יקרא פקודי יקרא

וקרא משה את־כְּרֻעַת כְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲמַר אֲלֵהֶם אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 צִוְּתָה יְהוָה לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם : שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לְכֶם
 קֹדֶשׁ שֶׁבֶת שְׁבֻחוֹן לַיהוָה כִּדְוָה כִּדְהַעֲשֶׂה כִּי מְלֶאכֶת יִהְיֶה : לֹא־תַבְעִירוּ אִישׁ בְּכַל
 מִשְׁבֵּתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת : יי וַאֲמַר מֹשֶׁה אֶל־כָּל־עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה
 תִּדְבַר אֲשֶׁר צִוְּתָה יְהוָה לֵאמֹר : קָחוּ מֵאִתְּכֶם תְּרוּמָה לַיהוָה כֹּל נָדִיב לִפְנֵי יְהוָה
 אֵת תְּרוּמַת יְהוָה זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֵׁת : וְחִבְלַת וַאֲרָנָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעֻזִּים :
 וְעוֹת אֵילָם מֵאֲרָמִים וְעוֹר תַּחֲשִׁים וְעֻצֵי שִׁפְיִם : וְשִׁמֹן לַמָּאֹר וּבִקְסִים לְשִׁמֹן
 הַמִּשְׁחָה וְלִקְמֹרֵת הַסַּפִּים : וְאֹבְנֵי־זָהָב וְאֹבְנֵי מַלְאִים לַמָּאֹר וְלַחֹשֶׁן : וְכָל־
 חֶכֶם־לֵב כֹּכֵם יָבֹאוּ וְיַעֲשׂוּ אֵת כָּל־אֲשֶׁר צִוְּתָה יְהוָה : יי וַיֵּלֶךְ אֱלֹהֵי־מִשְׁכַּן אֱתֵי־
 אֱהֱלֹו וְאֵת־מִכְבְּדֹו אֵת־קִרְסֹו וְאֵת־קִרְשֵׁי אֱתֵי־בְרִיתֹו אֵת־עַמְדֹו וְאֵת־אֲדָנָיו :
 אֱתֵי־הָאָרֶן וְאֵת־בְּדָיו אֱתֵי־הַכְּפֹרֶת וְאֵת פֶּרֶט הַכֶּסֶף : אֱתֵי־שִׁלְחָן וְאֵת־בְּדָיו
 וְאֵת־כִּלְכְּלֹו וְאֵת לֶחֶם הַפָּנִים : וְאֵת־מַעֲרַת הַמָּאֹר וְאֵת־כִּלְכְּלֵהּ וְאֵת־גִּרְתֵיהָ וְאֵת
 שִׁמֹן הַמָּאֹר : וְאֵת־מִזְבַּח הַקְּטֹרֶת וְאֵת־בְּדָיו וְאֵת שִׁמֹן הַמִּשְׁחָה וְאֵת קְמֹרֵת
 הַסַּפִּים וְאֵת־מַסְכֵּה הַפֶּתַח לַפֶּתַח הַמִּשְׁכָּן : אֵתֹו מִזְבַּח הָעֹלֹה וְאֵת־מִכְבַּר הַנְּחֹשֶׁת
 אֲשֶׁר־לֹו אֵת־בְּדָיו וְאֵת־כִּלְכְּלֹו אֱתֵי־הַבְּיֹור וְאֵת־כַּנּוֹ : אֵת קַלְעֵי הַחֹצֵר אֱתֵי־
 עַמְדֹו וְאֵת־אֲדָנֵיהָ וְאֵת מַסְכֵּה שַׁעַר הַחֹצֵר : אֱתֵי־תֹרֵת הַמִּשְׁכָּן וְאֵת־תֹרֵת הַחֹצֵר
 וְאֵת־מִתְרֵיהֶם : אֱתֵי־בְגָדֵי הַשָּׂרָד לְשָׂרֵת כְּקֹדֶשׁ אֱתֵי־בְגָדֵי הַקֹּדֶשׁ לְאֲדָרְןָה הַלְוִי
 וְאֵת־בְּגָדֵי כְנִזֵי לְכַהֵן : וְיֵצְאוּ כָל־עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִלִּפְנֵי מֹשֶׁה :

אֵתֹו פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכָּן הָעֹדֵת אֲשֶׁר פָּקַד עַל־פִּי מֹשֶׁה עַבְדְּתָה הַקְּדוֹשִׁים
 בְּיַד אֱחִימֶלֶךְ בֶּן־אֲדָרְןָה הַבֶּן־וְכִצְלָאֵל בֶּן־אֲדָרְןָה בְּרֻחוֹר לְמַעַבְדֵי יְהוָה עֹשֵׂה אֵת
 כָּל־אֲשֶׁר צִוְּתָה יְהוָה אֵת־מֹשֶׁה : וְאֵתֹו אֱהֱלִיאֵב בֶּן־אֲחִיסַמֶּךְ לְמַעַבְדֵי תַרְשִׁי
 וְחֹשֶׁב וְרָקִים בְּחִבְלֹת וּבְאֲרָנָסָיו וְכֹתוּלַעַת הַשָּׁנִי וְכִשֵּׁשׁ : יי פֶּל־הַתְּהַלֵּב הָעֹשִׂי
 לְמֶלֶאכֶת בְּכָל מְלֶאכֶת הַקֹּדֶשׁ וְיִהְיֶה זֶה וְהֵב תְּתַנּוּפָה תִשַׁע וְעֹשִׂים כְּכָר וְיִשְׁבַע
 מֵאוֹת וְיִשְׁלָשִׁים שֶׁקֶל כִּשְׁקֵל הַקֹּדֶשׁ : וְכֶסֶף פְּקוּדֵי הָעֹדֵה מֵאֵת כְּכָר וְאַרְבַּע וְיִשְׁבַע
 מֵאוֹת וְחִמִּשָּׁה וְיִשְׁבַעִים שֶׁקֶל כִּשְׁקֵל הַקֹּדֶשׁ : כֶּקַע לְכִנְבֹּלֵת מַחְצִית הַשֶּׁקֶל כִּשְׁקֵל
 הַקֹּדֶשׁ לְכִי הַעֲבֹר עַל־הַפְּקוּדִים מִבֶּן עֹשִׂים שְׁנֵה וּמַעֲלָה לְעֵשֶׂת־מֵאוֹת אֲלֵהּ
 יִשְׁלָשֶׁת אֲלָפִים וְחִמִּשׁ מֵאוֹת וְחִמִּשִּׁים : וְיִהְיֶה מֵאֵת כְּכָר הַכֶּסֶף לְצִקָה אֵת אֲדָרְןָה
 הַקֹּדֶשׁ וְאֵת אֲדָרְןָה הַפֶּרֶט מֵאֵת אֲדָנִים לְמֵאֵת הַכְּכָר כְּכָר לְאֲדָרְןָה : יי וְאֵתֹו
 הָאֲרָף וְיִשְׁבַע הַמֵּאוֹת חִמִּשָּׁה וְשִׁבְעִים עֹשֶׂה וְיִים לְעַפְרָיִם וְצַפֵּה רֵאשִׁימֹה וְהַשֶּׁקֶל
 אִתְּכֶם : וְנַחֲשֵׁת תְּתַנּוּפָה שְׁבַעִים כְּכָר וְאֲלָפִים וְאַרְבַּע־מֵאוֹת שֶׁקֶל : וְיַעֲשֶׂה כֹה
 אֵת־אֲדָרְןָה פֶּתַח אֱהֱלֵי מַעֲד וְאֵת מִזְבַּח הַנְּחֹשֶׁת וְאֵת־מִכְבַּר הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר־לֹו
 וְאֵת כִּלְכְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ : וְאֵת־אֲדָרְנֵי הַחֹצֵר מְלִיכֵי וְאֵת־אֲדָרְנֵי שַׁעַר הַחֹצֵר וְאֵת כָּל־
 יְתוֹת הַמִּשְׁכָּן וְאֵת כָּל־יְתוֹת הַחֹצֵר סָבִיב : וּמִדְּתַהֲבֵלֵת הַיֵּאֲרָנָסָו וְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי
 עֲשֵׂה כְּבִגְדֵי־שָׂרָד לְשָׂרֵת כְּקֹדֶשׁ וְעֲשֵׂה אֵת־בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאֲדָרְןָה כְּאֲשֶׁר צִוְּתָה
 יְהוָה אֵת־מֹשֶׁה :

וַיִּקְרָא אֱלֹהֵי־מִשְׁכָּה כְּנִזֵי יְהוָה אֵלָיו מֵאֱהֱלֵי מַעֲד לֵאמֹר : דָּבַר אֲדָרְנָה

וְיָרָא וְיִמְסָךְ אֱלֹהִים אֶתְּךָ כִּי־יִקְרִיב מִכֶּם כָּרְבֵן לַיהוָה מִן־הַבְּקָר מִן־הַצֹּאן מִן־הַיָּבֵשׁ וְיִקְרִיבוּ אֵת־קָרְבָנְכֶם אִם־עֲלֶה קָרְבְּנוֹ מִן־הַבְּקָר וְכִּי תִקְרֶינָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד יִקְרִיב אִתּוֹ לְרֹצְנוֹ לִפְנֵי יְהוָה וְסִמְךָ יָדוֹ עַל־רֹאשׁ הָעֹלָה וְרִצְחָה לֹא לִכְפֹּר עָלָיו יי וְשָׂחַם אֶת־בֶּן הַבְּקָר לִפְנֵי יְהוָה וְהִקְרִיבוּ בְנֵי אֶרֶץ חִבּוֹנִים אֶת־זֵדִים וְזָרִקוּ אֶת־זֵדִים עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב אֲשֶׁר־פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְהַקְשִׁיט אֶת־הָעֹלָה וְנָתַח אֹתָהּ לַנְּתִיחָה וְנָתַח בְּגֵי אֶרֶץ הַבְּקָר אִישׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְעָרְבוּ עֲצִים עַל־הָאֵשׁ וְעָרְבוּ בְּגֵי אֶרֶץ הַבְּקָרִים אֶת־הַנְּתִיחִים אֶת־רֹאשׁ הָאֵת־הַפָּדָר עַל־הָעֲצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְקָרְבוּ וְיִכְרְעוּ יָמִין בְּמִים וְהִקְסִיד הַבָּקָר אֶת־הַכֹּל הַמִּזְבֵּחַהּ עֲלֶה אִשָּׁה רִיחַ־עֲוֹנוֹת לַיהוָה יי וְאִם־מִן־הַצֹּאן קָרְבְּנוֹ מִן־הַבְּשָׂכִים אִם מִן־הָעֲוִים לְעֹלָה וְכִי תִקְרֶינָה יִקְרֶינָה וְשָׂחַם אִתּוֹ עַל־הַדָּק הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לִפְנֵי יְהוָה וְזָרִקוּ בְּגֵי אֶרֶץ הַבְּקָרִים אֶת־דָּמָם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְנָתַח אִתּוֹ לַנְּתִיחוֹ וְאֶת־רֹאשׁוֹ וְאֶת־פָּדָרוֹ וְעָרְבוּ הַבָּקָר אֹתָם עַל־הָעֲצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְהִכְרִיב וְהִקְרִיב בְּיָמִין בְּמִים וְהִקְרִיב הַבָּקָר אֶת־הַכֹּל וְהִקְסִיד הַמִּזְבֵּחַהּ עֲלֶה הִיא אִשָּׁה רִיחַ לַיהוָה :

וְדָגַר יְהוָה אֶל־מִשְׁחֵה לְאֹמֶר : צו אֶת־אֹהֶרֶן וְאֶת־בְּנָיו לְאֹמֶר וְזֹאת תִּזְכֹּר הָעֹלָה הִיא הָעֹלָה עַל מִקְרָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ כָּל־הַלֵּיקָה עַד־הַבְּקָר וְאִשׁ הַמִּזְבֵּחַ הַנִּקְדָּר צו : וְכִבֵּשׁ הַבָּקָר מִזֵּד וּמִכִּסְיֵי כֹף יִכְבֹּשׁ עַד־בְּשֹׂר הַתְּרִים אֶת־הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ יי וּמִשְׁחֵה אֶת־בְּנָיו וְכִבֵּשׁ בְּגָרִים אַחֲרֵים הַדֹּעִי אֶת־הַדֶּשֶׁן אֶרֶץ־מִדְּוָי כַּפְתָּחָה אֶל־מִקְדָּם סִדֵּד : וְהָאֵשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ תִּקְדָּר בּוֹ לֹא תִכְבֶּה וְגַעַר עֲלֶיהָ הַבָּקָר עֲצִים בַּפֶּקֶד בְּגִפְתָּר נִעְבֵּד עֲלֶיהָ הָעֹלָה וְהַקְסִיד עֲלֶיהָ הַלְבִי הַשְּׁלֵמִים : אִשׁ תִּסִּיד תִּקְדָּר עַל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה : יי וְזֹאת תִּזְכֹּר הַמִּנְחָה הַקְרִיב אֹתָהּ בְּגֵי אֶרֶץ לִפְנֵי יְהוָה אֶל־פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ וְהָיִים מִמֶּנּוּ בְּמִסְעוֹ מִפְּלֹת הַמִּנְחָה וּמִצִּמְנֶה וְאֶת כָּל־הַלְבָנָה אֲשֶׁר עַד־הַמִּנְחָה וְהַקְסִיד הַמִּזְבֵּחַ רִיחַ נִיחֹחַ אֲזַכְּרָתָה לַיהוָה : וְהַנְּחִתָּה מִסְּנֵה יֹאכְלוּ אֶתְּךָ וּבְנָיו מִצֹּאת תֹּאכַל בְּמִקְדָּם קֹדֶשׁ בְּחֹצֵר אֲנִי־מוֹעֵד יֹאכְלוּהָ : לֹא תִאָּכֵל חֶמֶץ חֶלְקִים נִתְּחִי אֹתָהּ מֵאֲשֵׁי קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הִיא פְּחִמָּת וְכֹאשִׁם : כָּל־זֶרַע בְּבִגְי אֶרֶץ יִבְלֶנָה חֶסְעוּלָם לְדַחֲיֹכֶם מֵאֲשֵׁי יְהוָה עַל אֲשֶׁר־יַעַר פֶּתֶם יִקְרָשׁ :

וְיָדִי בְּיָם חֶסְעוּלִי קָרָא מִשְׁחֵה לְאֹהֶרֶן וְלִבְנָיו וְלִקְנֵי יִשְׂרָאֵל : וְיֹאמֶר אֶל־אֹהֶרֶן שְׂדֵדְךָ עַל כָּרְבָקֵךְ לַחֲבָאָה וְאִי לְעֹלָה תִּסְמַס וְהִקְרַב לִפְנֵי יְהוָה : וְאֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַדָּגַר לְאֹמֶר קֹדֶשׁ שְׁעִיר־עֲוִים לַחֲבָאָה וְעַל וְכִבֵּשׁ בְּגֵי־שְׂנֵה תִּסְמַס לְעֹלָה : וְשֹׂדֵד וְאִי לְשְׁלֵמִים לְזֹבַח לִפְנֵי יְהוָה וּמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן בִּי הָיִים יְהוָה נִרְאָה אֲלֵיכֶם : וְיִקְחוּ אֶת אֲשֶׁר צֹוֶה מִשְׁחֵה אֶל־בְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְיִקְרְבוּ כָּל־הָעֹדָה וְעָמְדוּ לִפְנֵי יְהוָה : וְיֹאמֶר מִשְׁחֵה זֶה הַדָּגַר אֲשֶׁר־צֹוֶה יְהוָה תַּעֲשֶׂה וְיִרְאֵה אֲלֵיכֶם נִסְדֵּד יְהוָה : יי וְיֹאמֶר מִשְׁחֵה אֶל־אֹהֶרֶן קָרָב אִי־וְהַמִּנְחָה וְהַשֶּׁמֶן

את־הטאתָה ואת־עלתָה וכפר בעֲדָהּ ובעֲדֵה העֵם ועֵשָׂה את־קִרְבַּן העֵם וכפר בעֲדָם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה : ויקָרֵב אֲדֹנָי אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וישַׁחֵם אֶת־עֹנֶק הַטָּמֵא אֲשֶׁר־לוֹ : ויקָרִיבוּ בְּגֵי אֲדֹנָי אֶת־הַדָּם אֵלָיו ויסַבֵּל אֶצְבְּעוֹ בְּדָם מִמֶּן עַל־קַדְוַת הַמִּזְבֵּחַ ואת־הַדָּם יֶצֶק אֶל־יְסוּד הַמִּזְבֵּחַ : ואת־הַחֵלֶב ואת־הַדְּבָלִית ואת־הַחֵרֶת סָךְ־הַכֶּבֶד מִרֹד־הַטָּמֵא הַקָּטָן הַמִּזְבֵּחַ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה : ואת־הַבֶּשֶׂר ואת־הַעֹר שָׂרֵף כַּאֲשֶׁר מְצִוֶּה לַמִּזְבֵּחַ : וישַׁחֵם אֶת־הַעֲלֵה ויִמְצָא בְּגֵי אֲדֹנָי אֵלָיו אֶת־הַדָּם ויִזְרְקֵהוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב : ואת־הַעֲלֵה הַמִּצְיָאוֹ אֵלָיו לַתְּחִיָּה ואת־הַרֹאשׁ וְהַקֶּטֶל עַל־הַמִּזְבֵּחַ : וירַחֵץ אֶת־הַכֶּרֶב ואת־הַכַּרְעִים וְהַקֶּטֶר עַל־הַעֲלֵה הַמִּזְבֵּחַ : ויקָרֵב אֶת־קִרְבַּן העֵם ויקַח אֶת־שְׂעִיר הַטָּמֵא אֲשֶׁר לָעַם וישַׁחֲטֵהוּ ויִתְּמָאָהוּ כַּרְאִשׁוֹן : ויקָרֵב אֶת־הַעֲלֵה ויעֲשֶׂה כַּפָּסֶט :

כָּדָר יִהְיֶה אֶל־מִשְׁחָה לְאֹמֶר : רֶבֶר אֶל־בְּגֵי יִשְׂרָאֵל לְאֹמֶר אִשָּׁה כִּי תֹרִיעַ וילָחֵד זָכָר וְטָמְאָה שְׂבַעֶת יָמִים כִּי־מִי נִדְחָה הָחֵה תַסְמָא : וביָדָם הַשְּׂמִינִי יִמַּל כֶּשֶׂר עַרְלָתוֹ : וישְׁלִשִׁים יוֹם וישְׁלֹשֶׁת יָמִים תִּשָּׁב בְּרָמִי מִדֶּרֶה בְּבִלְקוֹשׁ לֹא תֵנֶע ואל־תִּמְקֹדֶשׁ לֹא תִבֵּא עַד־מֵלֵאת יַמִּי מִדֶּרֶה : וְאִם־נִקְבָה תִלָּד וְטָמְאָה שְׁבַעִים כְּנִדְחָתָה וְשָׁשִׁים יוֹם וְשֵׁשֶׁת יָמִים תִּשָּׁב עַל־דָּמִי מִדֶּרֶה : וּבְמֵלֵאתוֹ יִסֵּי מִדֶּרֶה קָבֹן אוֹ לְבַת תִּבְיֵא כֶּבֶשׂ בֶּן־שָׁנָה לְעֵלָה וּבֶן־יִזְנָה אַרְחֵר לַחֲטָאָה אֶרְפָּתַח אֶל־הַמִּזְבֵּחַ אֶל־הַבֹּתָן : והַקָּרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה וְכַפֵּר עֲלֶיהָ וְסִדְרָה מִסְכָּר דְּסִיָּה וְאֵת תּוֹרַת הַלֵּלֶת לִזְכָּר אוֹ לְנִקְבָה : וְאִם־לֹא תִמְצָא יִהְיֶה רִי שָׁה וְלִקְחָהּ ישְׁתִּי־תֹלָאִים אוֹ שְׁנֵי בְּגֵי יִזְנָה אַחַד לְעֵלָה וְאֶחָד לַחֲטָאָה וְכַפֵּר עֲלֶיהָ הַבֹּתָן וְסִדְרָה : וְאִל וְיִדְבֹר יִהְיֶה אֶל־מִשְׁחָה וְאֶל־אֲדֹנָי לְאֹמֶר : אִדָּם כִּי־יִהְיֶה כְּעוֹר כֶּשֶׂר שָׂאת אוֹר־סָפַח אוֹ כֹּהֵרֶת וְהִיָּה כְּעוֹר־כֶּשֶׂרוֹ לִנְגַע צִרְעַת וְהִנָּא אֶרְ אֲדֹנָי הַבֹּתָן אוֹ אֶל־אֶחָד מִבְּנֵי הַבֹּתָנִים : וְהִיָּה הַבֹּתָן אֶת־דָּבָע כְּעוֹר־הַכֶּשֶׂר וְשֵׁרֶת בְּנֵגַע הַפֶּה לָבֹן וְסִרְאָה הַנֵּגַע עִמָּךְ כְּעוֹר כֶּשֶׂר לִנְגַע צִרְעַת הֵאָז וְרֵאָז הַבֹּתָן וְטָמְאָה אִתּוֹ : וְאִם־מִדֶּרֶחַ לְכֹהֵן הֵאָז כְּעוֹר וְעִמָּךְ אֶת־מִדְּרָה מִן הָעוֹר וישַׁעֲרָה לֹא־תִדְּפֹךְ לָבֹן וְהַסִּיד הַבֹּתָן אֶת־דָּבָע שְׂבַעֶת יָמִים : וְהִרְאֵה הַבֹּתָן כִּיֹּם הַשְּׂבִיעִי וְהִנָּה הַנֵּגַע עִמָּךְ כְּעוֹר־הַסִּיד הַבֹּתָן שְׂבַעֶת יָמִים שְׁנִיָּה :

כָּדָר יִהְיֶה אֶל־מִשְׁחָה לְאֹמֶר : זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַסְּלֻעַ כִּיֹּם מִדֶּרֶחַ וְהִנָּא אֶל־הַבֹּתָן : וְיִצָא הַבֹּתָן אֶל־מִדְּרֵחַ לַפְּתִיחַ וְרֵאָה הַבֹּתָן וְהִנָּה נִרְפָא נֵגַע הַצִּרְעַת מִן־הַצִּרְעַת : וְהִנָּה הַבֹּתָן נִלְקַח לַמִּשְׁחָה שְׁתֵּי־צִפְרִים חִדוֹת מִדֶּרֶחַ וְעֵץ אֶרֶז וְשֵׁנִי תוֹלַעַת וְאֹזֶב : וְהִנָּה הַבֹּתָן וְשַׁחֵם אֶת־הַצִּפּוֹר הַאֲדָמָה אֶל־כָּל־הַדָּשׁ עַל־מִים חַיִּים : וְאֶת־הַצִּפּוֹר הַחַיִּה יִקַּח אִתּוֹ וְאֶת־עֵץ הָאֶרֶז וְאֶת־שֵׁנִי הַתּוֹלַעַת וְאֶת־הָאֹזֶב וְסָלַל אֹתָם וְאָתוֹ וְהַצִּפּוֹר הַחַיִּה בְּדָם הַחַיִּה וְשַׁחֵם עַל הַמִּים חַיִּים : וְהָיָה עַל הַכֶּשֶׂר מִן־הַצִּרְעַת שְׂבַע עָמִים וְסִדְרוֹ וְשִׁלַּח אֶת־הַצִּפּוֹר תִּחִיָּה עַל־פְּנֵי הַסִּיד : וְכַסֵּם הַמִּשְׁחָה אֶת־בְּגָדָיו וְנִקְחָה אֶת־כָּל־שְׂעוֹר וְהִחַץ בְּפָאֵם וְסִדְרָה וְאִתּוֹ יָבִיא אֶל־הַפְּתִיחַ וְשָׁב מִדְּרֵחַ לַאֲחֵד שְׂבַעֶת יָמִים : וְהִיָּה

לעני ולגר תעזב אדם את ידו אלהים : ייאל לא תענוב ולא תחנשו ולא
 תשקרו איש בעמיתו : ולא תשבעו בשמי לשקר ותללת את שם אלהיך אני
 יהוה : לא תעשק את רעהך ולא תגזל לא תלויץ פעולת שקר איה עדי גזר :
 לא תחלל חלוש וקטן עור לא תתן מכשול ודאת פאדוקה אני יהוה :
 ויאמר יהוה אל משה אמר אל הכהנים בני אתון ואסרת אלם לפש
 לא יפסא בעמיו : כי אם ל שארו הקרב אליו לאמו ולאביו ולכנו ולכתו ולאחיו :
 ולאחיתו הברוקה הקדוה אליו אשר לא יהיה לה איש לה יפסא : לא יפסא בעל
 בעמיו להחלו : לא יקרחה קרחה בראשם ופאת זקנם לא יערו ובבשרם לא
 ישארו שרפת : קדשים יהיו לאלהים ולא יחללו שם אלהים כי את אשר
 יהיה לחם אלהים הם מקריבם יהיו קדש : אישה גיה ותללה לא יקחו
 ואשה גרושה מאישה לא יקחו כירקוש והיא לאחיו : וקדשו כי את לחם
 אלהיה הוא מקריב קדש יהיה לה כי קדוש אני יהוה מקדשכם : וכת איש בן
 כי תחל לזנות את אבית היא מחללת באש תשקף : והבן הנחל מאחיו אשר
 יזקק על ראשו : שכן המשיחה ומלא אתו ללבוש את הכהנים את ראשו
 לא יפרע ובגדיו לא יפרם : ועל כל גופו סת לא יבא לאביו ולאמו לא
 יפסא : ומן המקדש לא יצא ולא יחל את מקדש אלהיו כי גור שכן סודות
 אלהיו עליו אני יהוה : ייאל והוא אישה בבתולה יקח : אלסנה וגרושה תלכה
 ונה את אלה לא יקח כי אם בתולה בעמיו יקח אשר : ולא יחל ועו
 בעמיו כי אני יהוה מקדשו :

ויברך יהוה אל משה בדר סיני לאמר : דבר אל בני ישראל ואסרת
 אלם כי תבא אל הארץ אשר אני נתן לכם ושבתה הארץ שבת ליהוה :
 שש שנים תורע שנה ושש שנים תזמר פרמה ואספת את תבואתה : לי ובשנת
 השביעית שבת שבתון יהיה לארץ שבת ליהוה שנה לא תורע וכרסה לא
 תזמר : את סמית קצירה לא תקצור ואת ענבי גוינה לא תבצר שנת שבתון
 יהיה לארץ : והיתה שבת הארץ לכם לאכלה לה ולעדרה ומאסנה ולשכניה
 ולחושבה הערים עמד : ולכרסיה ולחיה אשר בארצה תרעה כל תבואתה
 לאכל : ייאל ומסרת לה שבע שבת שלים שבע שנים שבע פעמים ותח
 לה ימי שבע שבת השנים תשע וארבעים שנה : ותעברת ששיר תרעה חרש
 השבעי בעשור לתולש ביתם הגברים תעבירו שופר בגד ארצכם : וקדשתם
 את שנת החמישים שנה וקראתם דרוד בארץ לכל ישבתי יבול הוא תהיה לכם
 וספתם איש אל אחותו ואיש אל משפחתו משבו : יבול הוא שנת החמישים
 שנה תהיה לכם לא תורעו ולא תקצרו את סמיתיה ולא תבצרו את גוינה :
 כי יבול הוא קדש תהיה לכם כדה שנה תאכלו את תבואתה : בשנת יבול
 תזאת תשבו איש אל אחותו :

אם בתוכתי חלבו ואת מצותי השמרו ועשיתם אתם : ותתי נשחיתם
 בעתם ותנהגו הארץ יבולה בעץ השנה יוש פרוי : והשני לכם דיש את גזיר

בחקתי במדבר נשא

מן

ובדבר ישני את הדע ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם לבסח בארצכם : ונתתי שלום בארץ ושבתם ואין מזיד והשבתו חיה רעה כדראין ויתרב לאתעבר בארצכם : ודרפתם את איביכם תפקו לפניכם לחרב : ורדפו סבם חמשה מאה ומאה סבם רבבה ירדפו ונפקו איביכם לפניכם לחרב : ופניתי אליכם והפריתי אתכם והרבית אתכם וקיסתי את פריתי אתכם : ויאכלתם יין וישן רישן ספני חדש תוציאו : ונתתי משכני בועבכם וקדחתעל נמשי אתכם : והתדלכתו בתוכם והייתי לכם לאלהים ואתם תהיו לי לעם : ואי ידע אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים מהיית להם עבדים ואשבר ספת עליכם ואולקו אתכם קומסיות :

ידבר יהוה אל משה במדבר סיני באהל לחדש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר : שא את ראש פרעה בגי ישראל למשפחתם לבית אבתם במספר שמות בלזכר לגלגלתם : מן עשרים שנה ומעלה בליא צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן : ואתכם יהוה איש איש לפניה איש ראש לבית אבתיו הוא : ואלה שמות האנשים אשר עמדו אתכם לראובן אליצור בן שריאור : לשמעון שלמיאל בן צנורי שרי : ליהודה נחשון בן עמינדב : ליששכר נתנאל בן צנוער : לזבולן אליאב בן חזן : לקנז ימף לאפרים אלישמע בן עמיהוד למנשה נמליאל בן פרדהצור : לבנימין אביזו בן גרעמי : ללוי אחיעזר בן עמי שרי : לאשר פנעאל בן געקרו : לרד אלמף בן דעואל : לנפתלי אחיעזר בן עיגו : אלה קריאי העדה גשיאי סמות אבותם ראשי אלפי ישראל הם : ויהי ויבחר משה ואהרן את האנשים האלה אשר נקבו בשמות : ואת כל העדה הקהילו באהל לחדש השני ויתקלדו על משפחתם לבית אבתם במספר שמות מן עשרים שנה ומעלה זקלגלתם : באשר ענה יהוה את משה ויפקדם במדבר סיני :

ידבר יהוה אל משה לאמר : נשא את ראש בני גרשון נסידם לבית אבתם למשפחתם : מן שלשים שנה ומעלה עד בן חמשים שנה תפקד אותם בליא צבא למעבד עבדה באהל מועד : ואת עבדת משפחת הגרשני למעבד למשוא : וינשא את יריעת המישכן ואת אהל מועד סכמיו ומכסה התחש אשר עליו סלמעלה ואת סכך פתח אהל מועד : ואת קלעי החצר ואת סככו פתחו שער החצר אשר על המישכן ועל המזבח סביב ואת מיתריהם תתקלדו כלי עבדתם ואת כל אשר עשה להם ועבדו : על פי אהרן ובניו תקולה כל עבדת בני גרשני לכל משואם ויכל עבדתם ופקדתם עדתם במשפחת את פר משואם : ואת עבדת משפחת בני הגרשני באהל מועד ומשפחתם ביד איתמר בן אהרן הכהן : ויהי בני מררי למשפחתם לבית אבתם תפקד אתם : מן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה תפקדם בליא צבא למעבד את עבדת אהל מועד : ואת משפחת משואם לכל עבדתם באהל מועד קרשי המישכן וקריתיו ועשוריו ואנני : ועשור סכמיו

סביב וארנידם וימרתם ומיתריהם לכל צליליהם ולכל עבותם ובשפת נפיקו
את כלי משמרת משאם : זאת עבות משפחות בני סודי ללך עבותם באהל
מועד נדב איתמר בן אהרן הכהן : ויפקד משה ואהרן וישיצו העדה את בני
הקדתי למשפחתם ולבית אבתם : מן שלשים שנה ומעלה ועד ברחמיים
שנה בלתיא לצבא לעבודה באהל מועד : יהיו פקדיהם למשפחתם אלפים
שבע מאות וחמשים : אלה פקודי משפחת הקדתי כל העבד באהל מועד
אשר פקד משה ואהרן ערפי יהוה ביד משה :

נדבר יהוה אל משה לאמר : דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלתך את
הגדת אל מלך פני הפטורה יאירו שבעת הנחת : וישש בן אהרן אל מל פני
הפטורה העלה נריתו כאשר צוה יהוה את משה : וזה מעשה הפטורה מקשה
הלב עד ירכה עד פרתה מקשה הוא כפר את אשר נראה יהוה את משה בן
עשה את הפטורה : וי נדבר יהוה אל משה לאמר : קח את הדומים סוף בני
ישראל ופדית אתם : וכיהתעשה להם לפתורם הנה עליהם מי תפאת ותעבדו
תעד ער כל בשרם וכבשו בנייהם והפדו : וקחו פר גד בקר ומגורו סלת
בלולה בשמן ופר שני בן בקר תקח לחפאת : ותקרב את הרום לפני אהל
מועד ותקחלה את כל עדת בני ישראל : יחלו ותקרב את הדומים לפני יהוה
וסכבו בני ישראל את ידניהם על הרום : ותצו אהרן את הלוים הנגפה לפני
יהוה מאת בני ישראל והיו לעבד את עבודת יהוה : והלוים יסמכו את ידניהם
על ראש הפרים ועשה את האחד תפאת ואת האחר עלה ליהוה לכפר על
הלוים : ותעסרת את הלוים לפני אהרן ולפני בניו והצפת אתם תנפה ליהוה :
ותקרב את הלוים סוף בני ישראל והיו לי הלוים :

נדבר יהוה אל משה לאמר : שלחקה אנשים ויתרו את ארץ פגע
אשר אני נתן לבני ישראל איש אחד איש אחד למטה למטה אבתיו תשלחו כל
נשיא כהם : וישלח אתם משה ספרד פארן ערפי יהוה בלם אנשים ראשי
בני ישראל הפה : וי ואלה שמותם למטה ראובן שמע ברוכד : למטה
שמעון שפט ברחורי : למטה יהודה בלב ברויפה : למטה יששכר יוא בן
זספ : למטה אפרים הושע ברנן : למטה בנימן פלמי בורפוא : למטה זבולן
נדואל ברסודי : למטה זספ למטה מנשה בני ברסודי : למטה דן עמיאל בן
גמלי : למטה אשר סתור ברמיכאל : למטה נפתלי נתני בורופסי : למטה נד
בואל ברמבי : אלה שמות האנשים אשר שלח משה לתור את הארץ וקרא
משה יהושע ברנן יהושע : יחלו וישלח אתם משה לתור את ארץ נגע
ראמר אלהם ערוה בנגב ועליתם את ההר : וראיתם את הארץ מה היא
ואת העם הישב עליה החזק היא הרפה המעט הוא אסרוב : ומה הארץ אשר
היא יב בה המורה היא אסרעה ומה הערים אשר היא יב בה הערים הנבנות
אם בנבצרים : ומה הארץ השמנה היא אסרדה חוש בה עץ אסרדן
היה עמקם וקרחם ספר הארץ ותימים יבי בפני ענבים :

וְהָא בַלֵּק בְּרִצְפוֹר אֶת־כִּלְאִשְׁרָעֶשֶׁה יִשְׂרָאֵל לְאָמֵר: וַיֵּרָ מִזֶּבֶחַ מִצְוֵי
 הַעַם מֵאֵד כִּי רִבְדָּהּ וַיִּקַּץ מִזֶּבֶחַ מִצְוֵי בְּגֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר מִזֶּבֶחַ אֲדֹנָי
 מִדָּוָן עֲתִידָה יִלְחֲבוּ הַבָּדָל אֶת־כִּלְסִיבִיתִיט כִּדְחֹךְ הַיְשׁוּר אֶת יָדְךָ הַשְׁעִידָה וּבִקְרָה
 בְּרִצְפוֹר מִקֶּדֶה לְמִזְבֵּחַ בַּעַת הַדָּוָא: הִי וַיִּשְׁלַח מְלָאכִים אֶל־בַּלְעָם בְּרִצְפוֹר
 פְּתוּרָה אִשְׁרָ עַל־דַּגְדָּגֵי אֶרֶץ בְּגֵר־עַפְסֵי לְקַרְאֵל לְאָמֵר הִנֵּה עִם יָצָא מִצְרָיִם
 הִנֵּה כֹסֶף אֶתְעִין הָאֶרֶץ וְהוּא יֹשֵׁב מִסָּל: וְעַתָּה לְכֹתְנָא אֶיְהִי־לִי אֶת־הָעַם
 חֹהֵף כִּי־עֲצוּם הוּא מִמֶּנִּי אוּלַי אוֹכֵל נִבְהִיטֵי וְאֶנְרִשְׁנוּ מִן־הָאֶרֶץ כִּי יִדְעֵתִי אֶת־
 אִשְׁרָ־תִבְרָךְ מִכֶּרֶךְ וְאִשְׁרָ מֵאֵד יֵאָד: וַיִּלְלוּ וְקִנְּוּ מִזֶּבֶחַ חֲקֹנֵי מִדָּוָן וְקִסְסִים
 בְּיָדָם וַיִּבְאֹ אֶל־בַּלְעָם וַיִּדְבְּרוּ אֵלָיו דְּבָרֵי בַלֵּק: וַיִּשַׁל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם לֵינִי פֹה
 הַלֵּילָה וְהִשְׁתַּחֲוֵיתֶם אֵתְכֶם דְּבַר בְּאִשְׁרָ דְּבַר יְהוָה אֱלֵי וַיִּשְׁבוּ שְׂרֵי־מִזְבֵּחַ עִם־
 בַּלְעָם: וַיִּבְאֹ אֲלֵהֶם אֶל־בַּלְעָם וַיֹּאמֶר מִי הַתְּנָשִׁים הָאֵלֶּה עֲפֹד: וַיֹּאמֶר
 בַּלְעָם אֶל־הַמְּלָאכִים בַּלֵּק בְּרִצְפוֹר מִקֶּדֶה מִזְבֵּחַ שְׁלַח אֵלָי: הִנֵּה הָעַם הִצִּיא
 מִצְרָיִם וַיִּבֶם אֶתְ־עֵינֵי הָאֶרֶץ עֲשֵׂה לְפִי קְהֵל־לִי אוּלַי אוֹכֵל לִהְלַחֵם
 בִּי וְתִרְשַׁחֲוִי: וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֶל־בַּלְעָם לֹא תִלְךָ עִפְסָם לֹא תִחַל אֶת־הָעַם
 כִּי כְרוּךְ הוּא:

וַיִּדְבַר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לְאָמֵר: פִּינְחָס בְּרִצְפוֹר בְּרִצְפוֹר הַבְּנוֹן הַשִּׁבִּי
 אֶת־הַסֵּחֵי מֵעַל בְּגֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָא אֶת־קִנְיָאֵי בְּתוֹכָם וְלֹא־תִלְוִי אֶת־בְּגֵי־
 יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֵי: לָכֵן אָמַר הִנֵּנִי נָתַן לְךָ אֶת־בְּרִיתִי שְׁלוֹם: הִי וְהוֹתֵה לֹא וְקִרְעוּ
 אֶת־רֵיבֵי בְרִית בְּרַעַת עוֹלָם תַּחַת אִשְׁרָ קִנְיָא לְאֶלְוֵי וַיִּכְפַּר עַל־בְּגֵי יִשְׂרָאֵל: וְשָׁם
 אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמִּכְבֵּה אִשְׁרָ הִבִּיחַ אֶת־הַפְּדִינִית וְסִרִי בְּרִסְלוֹא נִשְׂאָ בֵּית־אָב
 לְשִׁמְעוֹנִי: וְשָׁם הָאִשָּׁה הַמִּכְבֵּה הַפְּדִינִית בְּנֹכַי בַּת־צֹוֹר רֹאשׁ אִשְׁתֵּי בֵּית־אָב
 בְּמִדְבָּר הוּא: וַיִּדְבַר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לְאָמֵר: צֹוֹר אֶת־הַפְּדִינִים וְהַבְּרִיתִים
 אוֹתָם: כִּי צֹוֹרִים הֵם לָכֵם בְּנֹכְרִיִם אִשְׁרָ־נִכְלוּ לָכֵם עַל־דְּבַר־פְּשֹׁעַ וְעַל־דְּבַר־
 בְּנֹכַי בַּת־צֹוֹר מִדָּוָן אֲתֵרֶם הַמִּכְבֵּה בְּיַם־הַמִּגְפָּף עַל־דְּבַר פְּשֹׁעַ: וַיְהִי אֲצִרֵי
 הַמִּגְפָּף וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְהֵא אֲלַעֲזֹר בְּרִצְפוֹר הַבְּנוֹן לְאָמֵר: שָׂאָ אֶת־
 רֹאשׁוֹ בְּלַעַת בְּגֵי־יִשְׂרָאֵל מִבֶּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וְסַעֲלָה לְבֵית אֲבוֹתָם כִּלְ־יָצָא
 צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל: וַיִּדְבַר מֹשֶׁה וְאֲלַעֲזֹר הַבְּנוֹן אֲתָם בְּעֶרְבַת מִזְבֵּחַ עַל־דָּוָן יְהוָה
 לְאָמֵר: מִבֶּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וְסַעֲלָה בְּאִשְׁרָ צֹוֹר יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וּבְגֵי יִשְׂרָאֵל
 הַיָּצְאִים מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם:

וַיִּדְבַר מֹשֶׁה אֶל־רֹאשֵׁי הַמַּטֵּוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְאָמֵר זֶה הַדְּבַר אִשְׁרָ צֹוֹר
 יְהוָה: אִישׁ כִּי־יִדְרֹךְ נָדָד לִיתְהוָה אֶרֶ־הַשֶּׁבַע שְׁבַעֵה לְאָמֵר אָמֵר עַל־נַפְשׁוֹ לֹא
 יִלְךְ דְּבַר כִּלְ־הִצִּיא מִפִּי־יְעִשָׂה: וְהָאִשָּׁה כִּי תִדְרֹךְ נָדָד לִיתְהוָה וְהָאִסְרָה אָמֵר בְּבֵית
 אֲבִיהָ בְּנַעֲרִיהָ: וְשָׁמַע אֲבִיהָ אֶת־נְדָרָהּ וְהָאִסְרָה אִשְׁרָ אִסְרָה עַל־נַפְשָׁהּ וְהַתְּרִישׁ
 קָח אֲבִיהָ וְקִסָּו כִּלְ־נְדָרֶיהָ וְכִלְ־אָמֵר אִשְׁרָ־אִסְרָה עַל־נַפְשָׁהּ יָקוּם: וְהָאִסְרָה
 אֲבִיהָ אֲתָהּ בְּיַם־שָׁמַעוּ כִּלְ־נְדָרֶיהָ וְהָאִסְרָה אִשְׁרָ־אִסְרָה עַל־נַפְשָׁהּ לֹא יָקוּם
 עִתִּידָה יִסְלַח־לָהּ כִּי־הִנְיָא אֲבִיהָ אֲתָהּ: וְהָאִסְרָה תְּהִיָה לְאִישׁ וְגִרְבִּיהָ עֲלֶיהָ אוּ

כבמא שפתייה אשר אמרה על נפשה : ושמע אישה ביום שמעו תהרש לה
 וקמו נדריה ואמרה אשר אמרה על נפשה יקמו : ואם ביום שמע אישה תיא
 אותה הפך את נדרה אשר עליה ואת מבמא שפתייה אשר אמרה על נפשה
 יהיה ימחלה : וי נדר אלמנה ונדושה כל אשר אמרה על נפשה יקמו עליה :
 ואם בית אישה נדרה או אמרה אשר על נפשה בשבעה : ושמע אישה ותהרש
 לה לא תניא אתה וקמו כל נדריה וכל אשר אשר אמרה על נפשה יקמו :
 ואם דבר יפר אתם ואישה ביום שמעו כל מצוא שפתייה לנדריה ולאסר נפשה
 לא יקמו אישה הפלם ויהיה ימחלה : וכל נדר וכל שבעת אשר לענת
 נפש אישה יקמו ואישה פרט : ואם תהרש תרש לה אישה מיום אריות
 והקים את כל נדריה או את כל אמריה אשר עליה הקים אתם כד תהרש
 לה ביום שמעו : ואם הפך יפר אתם אתי שמעו ותשא את עונה : אלה
 דברים אשר צוה יהוה את משה בן איש לאשתו ביום אב לבתו בנערה
 בית אביה :

אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצאתם בנדר משה
 וצורן : ויבלב משה את מצואיהם למסעיהם על פי יהוה ואלה מסעיהם
 למצואיהם : ויסעו מרעמסס בתוך שוראשון בחמשה עשר יום לחודש הראשון
 מספרת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים : וי מצרים מקפרים
 את אשר הכה יהוה בהם כל בכור ובאלוהיהם עשה יהוה לפסים : ויסעו בני
 ישראל מרעמסס ויחנו בסבט : ויסעו מסבט ויחנו באחם אשר בקצה המדבר :
 ויסעו מאחם וישב על פי החירת אשר על פני בעל צפת ויחנו לפני
 מגדל : ויסעו מפני החירת ויעברו בתוך הים המדבר וילכו רך שלשת ימים
 במדבר אחם ויחנו במרה : ויסעו ממרה ובאו אלמטה ובאים שתיים עשרה
 צינת מים ושבועים המרים ויחורשם : ויסעו מאלמס ויחנו עלים סוף :

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הרבה במדבר בערבה
 מל סוף בן פאן ובן תפל ולבן וחצרת ודי הוב : אחד עשר יום מהרב
 דרך תר שער עד קדש ברנע : ויהי בארבעים שנה בעשת יעשה חדש באחד
 לחודש דבר משה אל בני ישראל בכל אשר צוה יהוה אתו אלהם : וי אתי
 הכלו את סיון סוף האמרי אשר יושב בחשבוץ ואת עוז מלך הבשן אשר
 יושב בעשתרת בארבע : בעבר הרבה בארץ מואב הואל משה באר את
 התורה הזאת לאמר : יהוה אלהינו דבר אלינו בדרך לאמר רבי לכם שבת
 קדש יהוה : פנו ויסעו לכם ובאו תר האמרי ואל כל שבטיו בערבה בדר ובשפלה
 ובנגב וכחוף הים ארץ הפגועי והלבנון עד דעור הגדל נהר פרתי : וי ראה
 נתתי לפניכם את הארץ באו ורשו את הארץ אשר נשבע יהוה לאבותיכם
 לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם ולורעם אחריהם : ואמר אלכם בעת ההוא
 שאמר לא יאכל קבני שאת אתכם : יהוה אלהיכם הרפה אתכם והענין חסם

כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרֹכֵב יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵכֶם יִסַּח עֲלֵיכֶם כָּכֶם אֲנִי מַעֲמִים וְיִתְקַן אֲתֵכֶם כְּאִשׁר דִּבֶּר לָכֶם :

וְאֶתְחַנֵּן אֶלְיֵיכֶם בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר : אֲרֹנִי יְהוָה אֱלֹהֵי הַהַלְלוֹת לְהִרְאֹת אֶת־עֲבֹדְךָ אֶת־נִדְרֶךָ וְאֶת־יְדֹתֶיךָ תִּחְזַקְהָ אִשְׁר מִי־אֵל בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ אִשְׁר יַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֵׂיךָ וּבְכֹבוֹדְתֶךָ : אֶעֱבֹרֶנָּה נָא וְאִרְאֶה אֶת־הָאָרֶץ הַסּוֹכֶה אִשְׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן הַזֶּה הַסּוֹכֵב הַזֶּה וְהַלְכֵנּוּ : יי ויתעפר יהוה כי למענכם ולא שמע אלי ויאמר יהוה אלי ככלה אל-תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה : עלה ראש הפסגה ושם עיניך ישם וצפנה וחיסנה וסורחה וראה בעיניך בירלא תעבר את-הירדן הזה : וצו את-יהושע וחוקרו ואמצו כי-הוא יעבר לפני העם הזה והוא יתחיל אותם את-הארץ אשר תראה : ונשוב בציא סוכ בית פעור : ועתה יצא אל שמע אל-התקים ואל-המשפטים אשר אנכי מלמד אתכם לעשות למען תחיו וכאתם יורשמים את-הארץ אשר יהוה אלוהיכם נתן לכם : לא חסמו על-הדבר אשר אנכי מצוה אתכם ולא תגרעו ממנו לשמר את מצוה יהוה אלוהיכם אשר אנכי מצוה אתכם : עיניכם הראות את אשר עשה יהוה בבעל פעור כי כל-האיש אשר הזק אתי בעל-פעור השמיד יהוה אלהיך ספר-בך : ואתם הרבקים ביהוה אלוהיכם חיים כלכם היום : יי וראו לפדתי אתכם חקים ומשפטים כאשר צוני יהוה אלהי לעשות בן בקרב הארץ אשר אתם באים שמה לרשתה : ושמרתם ועשיתם כי הוא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים אשר ישמעון את כל-החקים האלה ואמרו רק עם-חכם ונתון הניו גדול הזה : כי מיניו גדול אשר-לו אלהים קרבים אלו ביהוה אלוהי בבל-קראנו אלו : ומי ניו גדול אשר-לו חקים ומשפטים צדיקים ככל-התורה והאת אשר אנכי נתן לפניכם היום :

וְהָיָה וְעַכְשָׁנָה אֶת הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה וְשִׁמְרַתֶּם וַעֲשִׂיתֶם אִתְּם וְשָׁמַרְתֶּם יְהוָה אֱלֹהֵיךָ לְךָ אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֹסֵד אִשְׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם : וְהַתְּבָרָה וּבְרָכָה וְהַרְבָּה וּבְרָכָה פְּרִי־בִמְנוּךָ וְסִרְי־אֲדַמְתָּה דְגָנְךָ וְחִי־שֶׁנֶּךָ וְצִדְקָה שְׁעַר־אֱלֹהֵיךָ וְעֲשִׂיתָ צְדָקָה עַל הָאָדָמָה אִשְׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְחַת לְךָ : כִּי־וָה תִּהְיֶה סִכְל הַעַמִּים לֹא־יִהְיֶה כָּה עִמָּךְ וְעִבְרָה וּבְכֹה־סִתְּךָ : וְהִסִּיר יְהוָה מִפֶּה כָּל־חָלִי וְכָל־סִרְי־מִצְרַיִם תִּרְעִים אִשְׁר יִדְעַת לֹא יִשְׁמַע בְּךָ וְנִתְּנָם בְּכָל־שְׁנָאֵיךָ : וְאֶכְרַת אֶת־כָּל־הַעֲפִסִּים אִשְׁר יְהוָה אֱלֹהֵיךָ נָתַן לְךָ לֹא־תִחְזוּם עֵינֶיךָ עֲלֵיהֶם וְלֹא תַעֲבֹר אֶת־אֱלֹהֵיהֶם כִּי־מִקֹּשֶׁה הוּא לְךָ : כִּי תֹאמַר בְּלִבְּךָ רַבִּים הַעֲמִים הָאֵלֹהִים מִפְּנֵי אֵיכָה אוֹכֵל לְהוֹרִישֵׁם : לֹא תִירָא מֵהֶם וְכִי תִזְכֹּר אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהֵיךָ לְפָרְעוֹ וְלְכָל־מִצְרַיִם : הַסִּפַּת הַגְּדֹלַת אִשְׁר־רָא עֵינֶיךָ וְהִאֲתַת וְהַמִּפְתִּים הַזֶּה תִּחְזַקְהָ וְהוֹרַע הַבְּטוּיָה אִשְׁר הוֹצֵאתָ יְהוָה אֱלֹהֵיךָ בְּרַעֲשֵׂה יְהוָה אֱלֹהֵיךָ לְכָל־הַעַמִּים אִשְׁר־אֲתָה יָרָא מִפְּנֵיהֶם : תָּם אֶת־הַצְּלוּעָה מִשָּׁח יְהוָה אֱלֹהֵיךָ בָּם עַר־אֲכֹר הַגִּשְׁאָרִים וְהַגִּסְמָרִים מִפְּנֵיךָ : לֹא תַעֲרֵץ מִפְּנֵיהֶם כִּי־יִהְיֶה אֱלֹהֵיךָ בְּרָבֶךָ אֵל גְּדוֹל וְנִרְאָ : יי וישל יהוה אלוהיך את-העם ויאל ספרך סעם

חֵם לֹא תֹכַל כִּלְתֶם מִדֶּרֶךְ קִרְיַת צְבִיָּה עַל־ךָ חַיַּת הַעֲוֹהָ : וְנִתְּנָם יְיָהּ אֱלֹהֶיךָ
 לְמַנְהֵג וְחֵם מִדִּמְיָה נִלְוֶה עַד הַצְמִרָם : וְנִתְּן מִלְכֵיהֶם בְּיַדְךָ וְהֵאֲבִירְתָּ אֶת־
 שֵׁם סַחֲתֵת הַשָּׁמַיִם לֹא יִתְּצֵב אִישׁ בְּפִיֶךָ עַד הַשְׁמֵרָה אִתָּם : וְפִסְלֵי אֱלֹהֵיהֶם
 תִּשְׁרֹפוּן כֹּאֲשֶׁר לֹא יִתְחַסֵּר בְּסֵף וְהִבְעִיחֵם וְלִקְחָתָה לְךָ פֶּן תִּקַּשׁ בְּכִי תִשְׁבַּח
 יְיָהּ אֱלֹהֶיךָ הוּא : וְלֹא תִבְרֵא תוֹעֵבָה אֶל־בֵּיתֶךָ וְהֵייתָ חֵם כְּמִדֵּי אֲשֶׁר
 תִּשְׁחַצְצוּ וְתַעֲבֹב וְתִתְעַבְבוּ בִּידְרֵם הוּא : כֹּל דִּמְצוּהָ אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה הַיּוֹם תִּשְׁמְרוּן
 בְּעִשְׂוֹת לְמַעַן תִּחַדּוּ וְרִבִיתֶם וּבִאתֶם וְיִרְשָׁתֶם אֶת־הָאָרֶץ אִשְׂרָאֵל וְשָׁבַע יְיָהּ
 לְאֲבוֹתֵיכֶם : וְחִכְרָת אֶת־כִּרְתֻּדְךָ אֲשֶׁר הוֹלִיכָה יְיָהּ אֱלֹהֶיךָ זֶה אֲרֻבְעִים שָׁנָה
 בְּמִדְבַר לְמַעַן עֲנִיָּה לְנַפְתְּךָ לְבַעַת אֶת־אֲשֶׁר בְּלִבְךָ הַחֲשֹׁמֵר מִצְוֹת אִם־
 לֹא : וְעֵנְךָ בְּרַעְבֶךָ וַיֹּאכְלֶה אֶת־הַחֵן אֲשֶׁר לֹא יִדְעָתָה וְלֹא יִדְעוּ אֲבֹתֶיךָ לְמַעַן
 תִּדְרִיעֶךָ כִּי לֹא עָלִיתֶם לְבְרוּ יְיָהּ הָאָדָם כִּי עָלִי לְמִצְוֹת פִּי־יְיָהּ יְיָהּ
 הָאָדָם : יִשְׂאֵל שִׁמְכֶתָּה לֹא בִלְחָה מַעֲלֶיךָ וְרִנְיָה לֹא בְּצִקְהָ זֶה אֲרֻבְעִים שָׁנָה :
 בְּדַעַת עַם־לִבְבָהּ כִּי כֹאֲשֶׁר יִפֹּר אִישׁ אֶת־בְּטֵן יְיָהּ אֱלֹהֶיךָ מִסִּפְרָה : וְשִׁמְרָתָה
 אֶת־מִצְוֹת יְיָהּ אֱלֹהֶיךָ לִלְכַת בְּדַרְכֵיו וְלִירְאָה אֹתוֹ : כִּי יְיָהּ אֱלֹהֶיךָ סְבִיבָאָה
 אֶל־אֶרֶץ מִדְבָר אֶרֶץ נַחֲלֵי מִים עֵנֶת וְהַרְמַת יְצִיאִים בְּפִתְעוֹת וּכְבֹד : אֶרֶץ הַשֶּׁדֶר
 הַשְׂעֵרָה וְנֶפֶן וְהַמָּנֶה וְרִמְשׁוֹ אֶרֶץ צִיַּת שָׁמֶן וְרִבְשׁ : אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמַסְבֵּינָהּ
 תֹּאכַל־כֶּהָ לֶחֶם לֹא יִתְחַסֵּר גַּל כֶּה אֶרֶץ אֲשֶׁר אֲבָנֶיהָ בָּרָז וּבְתִרְוִיהָ תִחְצֹב
 עֲזָשֶׁת : וְאִלְמָת וְשִׁבְעֵת וּבְרַכַּת אֶת־יְיָהּ אֱלֹהֶיךָ עַל־הָאָרֶץ הַטֹּבָה
 אֲשֶׁר נָתַן־לְךָ :

רֵאָה אֲנִי נָתַן לְמַעַיְכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וְקִלְלָה : אֶת־הַבְּרָכָה אֲשֶׁר תִּשְׁמְעוּ
 אֶל־מִצְוֹת יְיָהּ אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה אִתְּכֶם הַיּוֹם : וְהַקִּלְלָה אִם־לֹא
 תִשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹת יְיָהּ אֱלֹהֵיכֶם וְסִרְתֶם מִן־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה אִתְּכֶם
 הַיּוֹם לִלְכַת אֲהַבֵּי אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא יִדְעֶתֶם : וְזֶה כִּי יִבְרָא יְיָהּ אֱלֹהֶיךָ
 אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־אַתָּה כֹּאֲשֶׁמֶה לְרִשְׁתָּהּ וְנָתַתָּה אֶת־הַבְּרָכָה עַל־הַר גְּרִזִים
 וְאֶת־הַקִּלְלָה עַל־הַר עֵיבָל : הַר־הַרְפָּה בְּעֵבֶר הַרְזֵן אֲתֵי בְרָךְ מִבּוֹא הַשָּׁמֶשׁ
 בְּאֶרֶץ הַבְּנֵי הַיָּשָׁב בְּעֵרְבָה מִל הַגִּלְגָל אֲצֵל אֲזוּגֵי מִרְיָה : כִּי אִתָּם עֲבָרִים
 אֶת־הַרְזֵן לְכֹא לְרִשֵׁת אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְיָהּ אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לְכֶם וְיִרְשָׁתֶם אֹתָהּ
 בְּיִשְׁבַחְתֶּם־כֶּה : יֵי וְשִׁמְרָתֶם לַעֲשׂוֹת אֵת כָּל־הַחֻמִּים וְאֵת־הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אֲנִי
 נָתַן לְמַעַיְכֶם הַיּוֹם : אֵלֶּה הַחֻמִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר
 נָתַן יְיָהּ אֱלֹהֵי אֲבוֹתֶיךָ לְךָ לְרִשְׁתָּהּ כָּל־הַיָּמִים אֲשֶׁר־אַתֶּם חַיִּים עַל־הָאָדָמָה :
 אֲבָד הַאֲבִירִין אֶת־גִּלְבַּת־הַמִּקְמָה אֲשֶׁר עֲבָדוּ שְׁמֵי־דְגוּיִם אֲשֶׁר אִתָּם יִרְשִׁים אִתָּם
 אֶת־אֱלֹהֵיהֶם עַל־הַדְּגוּיִם הַרְמִים וְעַל־הַבְּעוֹת וְתַחַת כָּל־עֵץ רֵעֵן : וְנִטְעַתֶם
 אֶת־מִקְוֹתֶיךָ וְשִׁפְרָתֶם אֶת־מִצְבֹּתֶם וְאֲשִׁרִיחֵם תִּשְׁרֹפוּן כֹּאֲשֶׁר וְפִסְלֵי אֱלֹהֵיהֶם
 תִּשְׂרֹפוּן וְאֲבָדְתֶם אֶת־שֵׁם מִן־הַמִּקְדָּשׁ הַזֶּה : לֹא תִעֲשׂוּן כֵּן לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם :
 כִּי אִם־אֶת־הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר־יִבְחַר יְיָהּ אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל־שִׁבְטֵיכֶם לְשׂוֹם אֶת־חֲסוֹ
 עַם לְשִׁבְעוֹ תִרְדָּשׁ וּבִאתָ שָׁמָּה : יִשְׂאֵל וְהִבֵּאתֶם שָׁמָּה עֲלֵיכֶם וְחִבְיִיכֶם וְאֵת

סעש ידעם ואת תרומת ידכם ונדריכם ונדבתכם וכלתם בקרבם ותאמרו :
 ואלהים שם לפני יהוה אלהיכם ושמתם בכל משלח ידכם אתם ובתיכם
 אשר בקרב יהוה אלהיך : לא תעשון ככל אשר אנחנו עשים פה היום אשר
 כל ידוע בעיניו : כי לא באתם עד עתה ארץ המנוחה ואל הנחלה אשר
 יהוה אלהיך נתן לך : ועברתם את הירדן וישבתם בארץ אשר יהוה אלהיכם
 סעדל אהבם והגית לכם ככל איביכם ספוכיב וישבתם במח

שופטים ושמרים תתן לך בכל שעריך אשר יהוה אלהיך נתן לך לשכמה
 ושפטו את העם משפט צדק : לא תטה משפט לא תכיר פנים ולא תתח
 שחד כי תשחד ועור עיני חכמים וימלה דברי צדיקים : צדק צדק תררף למען
 תתן ורשת את הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך : לא תתע קה אשר
 כל עץ אצל מזבח יהוה אלהיך אשר תעשה לך : ולא תקים לך מצבה אשר
 שא יהוה אלהיך : לא תזבח ליהוה אלהיך שור ושה אשר יהוה בו כסם כל
 דבר בע כי תועבת יהוה אלהיך הוא : כי ימצא בקרבך באת שעריך אשר
 יהוה אלהיך נתן לך איש או אישה אשר יעשה את הרע בעיני יהוה אלהיך
 לעבר בריתו : ולקח ועבד אלהים אחרים ישפתו להם ולעמם : או לדת או
 לכל צבא השמים אשר לא ציתי : והגדקה ושקעת ורשת היטב והנה
 אמת נבון הדבר נעשתה המעובה הזאת בישראל : והוצאת את האיש הלא
 או את האשה הלא אשר עשו את הדבר הרע הזה אל שעריך את האיש
 או את האשה וסקלתם באבנים וברו : ערפיו שנים ערים או שלשה ערים
 יזמת הפת לא יזמת על פני עד אחר : יד הערים תהיה בו כראשנה להמיתו
 עד כל העם בארצה ובערת הרע מקרבה : כי יפלא ממה דבר למשפט בין
 דם : לדם בידית לדון ובין נגע לנגע דברי ריבת בשעריך וקמת ועלית אל
 הסקום אשר יבחר יהוה אלהיך בו : ובאת ארץ הכהנים הרים ואל השפט
 אשר יהוה בנמים תהם ורשת והגידו לך את דבר המשפט : ועשית על פני
 הדבר אשר גידו לך מן הסקום הלא אשר יבחר יהוה ושמת לעשות ככל
 אשר ירוק : ייאל ערפי התורה אשר ירוק ועל המשפט אשר אמרו קה
 תעשה לא תפזר מן הדבר אשר גידו קה ימן ושמאל : והאיש אשר יעשה
 בנחון כללתי שמע אל הדבון העמר לשרת שם את יהוה אלהיך או אלהי העם
 וקמת האיש הלא ובערת הרע מישראל : וכל העם ישמעו ויראו ולא יירדו עוד :
 כי תצא למלחמה על איביך ונתנו יהוה אלהיך גינה ושבת שבת :
 וראית בשבתה אשת יפת תאר וחשקת בה ולקחתה קה לאשה : והבאתה אר
 הנה ביתה ונלחה את האשה ועשתה את צפרניה : והסירה את שמלת שבתה
 מעליה וישבה בביתה ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים ואחר כן תבוא
 אליה ובעלתה והיתה לך לאשה : והיה אם לא תפצת בה ושלחתה לנפשה
 וסבר לא תמכרנה בכסף לא תתעמר בה תחת אשר עניתה : כי פרי תהית
 לאיש שמי נשים האמת ארוכה והאמת שנואה וילדו כלים הארוכה

כִּי תֵצֵא כִּי תָבֹא נֹצְחִים

כֵּן

וְהִשְׁמַעְתָּ וְהָיָה הַבֵּן הַבְּכֹר לְשִׁיבָה : וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־לְבָבִי אֶת אֲשֶׁר־יְהִי לִי לֹא יִהְיֶה לְבָבִי אֶת־בְּנֵי־הָאֲדוּמִים עַל־פְּנֵי כְּדִהְשִׁנְתָּה וְהִכְסֵּתָ : כִּי אֶת־הַבְּכֹר כְּדִהְשִׁנְתָּה יִפְרֹז לִי פִי שְׁנַיִם כָּבֵד אֲשֶׁר־יִצְעַק לִי כִּי־הוּא רֹאשִׁית אֲנִי לֹא מִשְׁמַע־הַבְּכֹרֹת : יִשְׂרָאֵל כִּי־הָיִיתָ לְאִישׁ בֶּן סוֹדֵר וּסְדוּרָה אֲנִינִי שְׂמַע בְּקוֹל עֲבָדֶיךָ וּבְקוֹל אִמִּי וְיִפְרֹז אֹתוֹ וְלֹא יִשְׁמַע אֲלֵיהֶם : וְתַפְשׂוּ בֹן אֲבִיו וְאִמּוֹ הַדּוֹצֵא אֹתוֹ אֲרֻזְקֵי עֵידוֹ וְאֲל־שֹׁעֵר מִקְטָו : וְאִסְרוּ אֶל־זִקְנֵי עֵידוֹ בְּגַט זֶה סוֹדֵר וּסְדוּרָה אֲנִינִי שְׂמַע בְּקוֹלֵךְ וְלֹל וּסְבֵא : וְרַגְמֹדוּ כָל־אֲנָשֵׁי עֵידוֹ כְּאֲבָנִים וְסֹת וּבַעֲרַת הַרֵעַ מִבְּרֵךְ וּכְל־יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וְרֵא :

וְהָיָה כִּי־תָבֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה וְיָרְשָׁתָה וְיִשְׁכַּתְתָּ בָּהּ : וְלָקַחְתָּ מִרְאשִׁית : כִּדְפָרִי הָאֲדוּמָה אֲשֶׁר תִּקְבֵּא מֵאֲרֻצָּה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ וְשָׂמְתָּ בְּפִנְיָ וְהִלַּכְתָּ אֶל־הַסְּקוּם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁכֵן שְׂמֹו שָׁם : וּבָאתָ אֶל־הַבּוֹץ אֲשֶׁר יְהוָה בְּיָמֵינוּ הָרַם וְאִסְרַת אֲלֵינוּ וְהָיִיתָ הַיּוֹם לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי־בָאתִי אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאֲבֹתֵינוּ לֵאמֹר : לֹא יִלְקַח הַבְּרִית הַזֹּאת מִבְּרֵךְ וְהָעֵידוֹ לִפְנֵי מוֹכַח יְהוָה אֱלֹהֶיךָ : וְעַיִתָּ וְאִסְרַת לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲרִי אֲבָר אֲבִי וְיִרְדַּ מִצְרַיִם וְיַעַר שָׁם בְּסִתִּי מַעַט וְהָיִיתָ שָׁם לְנוֹי נְדוּד עֲצוּם וְרֵב : וְהָרְעוּ אֲתָנוּ הַמַּעֲרִים וְעַנּוּנוּ וְהִתְעַלִּיתָ עֲבָדָה מִשָּׁח : וְנִצְעַק אֲל־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲבֹתֵינוּ וְיִשְׁמַע יְהוָה אֶת־קוֹלֵנוּ וְיֵרָא אֶת־עַנְנוּ וְאֶת־עֲמַלְנוּ וְחָחֵל לְחַצְנוּ : וְיִוצֵאֵנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם בְּיַד תְּהִלָּה וּבְכֹחַ נְסוּיָה וּבְסִדְרָה גָּדֹל וּבְאִתּוֹת וּבְסִפְתוּם : וְיִבְרָאֵנוּ אֶת־הַסְּקוּם הַזֶּה וְתִתְּלֵנוּ אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ : וְעַתָּה הִנֵּה תָבֹאתִי אֶת־רֹאשִׁית פְּרֵי הָאֲדוּמָה אֲשֶׁר־נָתַתָּה לִי יְהוָה וְהַעֲרִיתִי לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהִשְׁתַּחֲוִיתִי לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ : וְשָׂמַתָּ כְּבֹד־הַפָּסוּב אֲשֶׁר נִתְּנָה לָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּלְבִיתָהּ אִתָּהּ וְהָיִיתָ וְהָיָה אֲשֶׁר בְּקִרְבָּךְ : כִּי תִבְלֶה לְעֹשֶׂר אֶת־כֹּרֶם־מִעֵשֶׂר תִּבְוֹאָתָהּ בַּשָּׁנָה הַשְּׁלִישִׁית שְׁנַת הַפְּעוּשָׁר וְנִתְּנָה לְלוֹי לִתְּוֹם וְלְאֲלֻמָּה וְאֲבָלוּ בַּשְּׁעָרִים וְשָׁבְעוּ : וְאִסְרַת לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּעֲרֵתִי הַפָּדוּשׁ מִדִּבְרֵי־וָם נִתְּמִיו לְלוֹי וְלֹא לִתְּוֹם וְלְאֲלֻמָּה כְּכֹל־מִצְוֹתָהּ אֲשֶׁר צִוִּיתִי לֹא־עֲבַרְתִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ וְלֹא שָׁכַחְתִּי : לֹא אֲכַלְתִּי בְּאִי מִמֶּנּוּ וְלֹא בַּעֲרֵתִי מִמֶּנּוּ כְּמִסָּא וְלֹא נִתְּמִי מִמֶּנּוּ לְמַת שְׂמַעְתִּי בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵי עֲשִׂיתִי כָּל־אֲשֶׁר צִוִּיתִי : הַשְּׁחִיפָה מִסַּעוֹן קְרֹשָׁה מִדִּבְשָׁמַיִם וּבִרְךָ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְחַת הָאֲדוּמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כִּי־אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאֲבֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ :

אִתָּם נֹצְחִים סוּחַם קָלְלִים לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם רֹאשִׁיכֶם שִׁבְסִילִים וְקִנְיָנִים וְשִׁבְרִיכֶם כֹּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל וְסַפְּקֵם נְשִׁיכֶם וְעַד אֲשֶׁר בְּכֹרֶב מִתְּנַהֵךְ מִחֶלֶב עֲצִיבָה עַד שֹׁאֵב מִסִּיף : לְעִרְבֹה בְּבִרְיַת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּבְכֹחֵנוּ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּרַח עִמָּךְ נְחוּס : כִּי לְמַעַן תִּקְוֶה אֶתְּךָ הַיּוֹם וְלֹא לְעוֹם וְהוּא יִתְּחַדֵּךְ לְאֲלֹהִים כִּי־אֲשֶׁר דִּבְרַתְךָ וּבְאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאֲבֹתֶיךָ לְאֲבֹתֶם לִיצְחָךְ וּבְעִשְׂכֶּךָ : וְלֹא אֲתַבֵּן לְכֹרֶם עַבְדִּי בְּרַח אֶת־הַגְּרִית הַזֹּאת וְאֶת־הָאֲלָהָה הַזֹּאת : כִּי אֶת־אֲשֶׁר יִשְׁעוּ מִן

עָמְדוּ עִמָּד הַיּוֹם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֵת אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ פֹה עִמָּנוּ הַיּוֹם : פִּי
 קִיְיָ אֱלֹהִים יִדְעֶנּוּ אֲחִי אֲשֶׁר יִשְׁכְּנוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֵת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְבָרְכִי מִיָּמִים
 אֲשֶׁר עָבְרֹתֶם : וְהִרְאֵנוּ אֶת-עֲשׂוֹתֵיכֶם וְאֵת גְּלוּלֵיכֶם עֵץ וְאֶבֶן צִפָּה וְהִבֵּנוּ אֲשֶׁר
 עָשִׂיתֶם : פְּרֹשׂ נַכְסֵיכֶם אִישׁ אֶת-אִשְׁתּוֹ אוֹ מִשְׁפַּחַת אֲדֹנָיְכֶם אֲשֶׁר לָכְתוּ מִנֶּה הַיּוֹם
 מִעַם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְלֶכֶת לַעֲבוֹד אֶת-אֱלֹהֵי הַגּוֹיִם הַהֵם פְּרוֹשׂ נַכְסֵיכֶם שָׂרֵשׁ פְּרִי
 רֵאשׁ וְלַעֲנֵה : וְהִידֵּהוּ בְּשִׁמְעוּ אֶת-דְּבַרֵי הָאֱלֹהִים הַזֹּאת וְהִתְבַּרְךָ בְּלִבְכֶם לֵאמֹר
 שְׁלוֹם יִהְיֶה-לִּי כִּי בְּשִׁרְרוֹת לִבִּי אֵלֶּךָ לִמְעַן סָפוֹת הַרְוֵה אֶת-הַצְמָחַה : לֹא-יֵאבֶה
 יְהוָה סִכַּח לִי כִּי אֲנִי יָעִטֵּן אֶת-יְהוָה וּמְנַאֲתוּ בְּאִישׁ הַזֶּה וּרְכַזָּה בִּי כִּלֵּי-הָאֱלֹהִת
 הַתְּבוּבָה בְּסֹפֶר הַזֶּה וּמִחָה יְהוָה אֶת-שְׁמוֹ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם : וְהִבְרִילוּ יְהוָה
 לְדַעַה סֶבֶל שִׁבְעֵי יִשְׂרָאֵל כָּל-אֱלֹהֵי הַבְּרִיּוֹת הַתְּבוּבָה בְּסֹפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה :
 וְאִסֹּר הַדָּוָד הַאֲחִירֹן בְּנֵיכֶם אֲשֶׁר יָקִימוּ מֵאַחֲרֵיכֶם וְהִבְרִי אֲשֶׁר יָבֹא מֵאֶרֶץ
 רְחֹקָה וְרָא אֶת-מִצְוֹת הָאֶרֶץ הַזֹּאת וְאֶת-הַתְּהַלְּלוֹת אֲשֶׁר-חָלַק יְהוָה בָּהּ :
 וּפְרִיָּת וְקִלְחָ שִׁכְפָה כָּל-אֶרְצָהּ לֹא תוֹרַע וְלֹא תִצְטָח וְלֹא-יַעֲלֶה בָּהּ כֹּהֵל עֹשֶׂב
 כְּסִדְפֹלֶת מִרֹם וְעִטְרָה אֲרֻמָּה וּצְבִיִּים אֲשֶׁר הִפָּךְ יְהוָה בְּאִפּוֹ וּבְחִסְתּוֹ : וְאִמְרוּ
 קִל-הַגּוֹיִם עֲרִסָה עֲשֵׂה יְהוָה כִּכָּה לְאֶרֶץ הַזֹּאת מִה תִּרִי הָאֵף הַגָּדוֹל הַזֶּה :
 וְאִמְרוּ עַל אֲשֶׁר עָוְבוּ אֶת-בְּרִית יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵנוּ אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּנוּ בְּהוֹצִיא
 אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם : וְהִלְכוּ וַיַּעֲבְדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים וַיִּשְׁתַּחֲוּ לָהֶם אֱלֹהִים
 אֲשֶׁר לֹא-יִדְעוּם וְלֹא חָקָּ לָהֶם : וְחִרְיָאֵף יְהוָה בְּאֶרֶץ הַזֹּאת הַזֹּאת לְהִבְרִיא
 עֲלֵיהָ אֶת-כָּל-הַתְּהַלְּלוֹת הַתְּבוּבָה בְּסֹפֶר הַזֶּה : וַיִּחַשְׁם יְהוָה מַעַל אֲדֹמָתָם
 בְּאֵף וּבְחִסָּה וּבְהִצָּף גָּדוֹל וַיִּשְׁלַכְם אֶל-אֶרֶץ אֲחֵרָת פְּיֹם הַזֶּה : וְנִסְמְרִית
 לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהַעֲלֵת לָנוּ וְלְכָל-לֵוִי עַד-עוֹלָם כַּעֲשׂוֹת אֶת-קִדְדִּבְרֵי
 הַתּוֹרָה הַזֹּאת :

וְלֶךְ מִשָּׁה יִדְבַר אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל-כָּל-יִשְׂרָאֵל : וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם בְּרַ
 מִיָּה וְעַשְׂרִים שָׁנָה אֲנִי הָיוֹם לֹא-אֶכְבֵּל עוֹד לְצֵאת וּלְבֹא וַיְהִי וַיֹּאמֶר אֵלִי
 לֹא תֵעָוֶר אֶת-הַדְּבָרִין הַזֶּה : יְהוָה אֱלֹהֵיךָ הוּא עֹבֵר לְפָנֶיךָ הַיּוֹם וַיִּשְׁמֵד אֶת-
 הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִלְּפָנֶיךָ וַיְדַשְׁתֶּם יְרוּשָׁתִּים יְרוּשָׁתִּים הוּא עֹבֵר לְפָנֶיךָ בְּאֶשׁ דָּבָר יְהוָה : י
 וְעֲשֵׂה יְהוָה לָהֶם כְּאֲשֶׁר עֲשֵׂה לְסִיחֹן וְעוֹנ מִלְּכֵי הָאֲמֹרִי וְלְאֶרְצָם אֲשֶׁר הִשְׁמִיד
 אֹתָם : וְתִגְמַם יְהוָה לְפָנֶיכֶם וְעֲשִׂיתֶם לָהֶם כְּכָל-הַמִּצְוָה אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֲתָכֶם :
 וְחָזַק וְאִמְצָנוּ אֶת-יְהוָה וְאִתְּפָרְצוּ מִפְּנֵיהֶם כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיךָ הוּא הַרְבֵּה עֹשֶׂה
 לֹא יִדְפֶּה וְלֹא יַעֲוֹב : יִשְׂרָאֵל וַיִּקְרָא מִשָּׁה לַיהוֹשֻׁעַ וַיֹּאמֶר אֵלָיו לְעֵצֵי כָל-
 יִשְׂרָאֵל חָזַק וְאִמְצָנוּ כִּי אִמְנָה תִבּוֹא אֶתְדַעַם הַזֶּה אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה
 לְאֲבֹתֵנוּ לֵאמֹר לָהֶם וְאִתָּה תִּתְחַלְּנָה אֹתָם : וַיְהִי וְהוּא הַרְבֵּה לְפָנֶיךָ וְהוּא
 יְהִי עֹשֶׂה לֹא יִדְפֶּה וְלֹא יַעֲוֹב לֹא תִירָא וְלֹא תַחַת : מִכְּתֹב מִשָּׁה אֶת-הַתּוֹרָה
 הַזֹּאת וְהִתְנַח אֶת-הַדְּבָרִים בְּגִי לִי הַשָּׂמַיִם אֶת-אֶרְצוֹן בְּרִית יְהוָה וְאֶל-כָּל-דְּבָרֵי
 יִשְׂרָאֵל : וַיַּצֵּנוּ מִשָּׁה אֹתָם לְאִסֹּר מִפְּנֵי שִׁבְעֵי שָׁנִים בְּמַעַד שְׁנַת הַקְּסִמָּה בְּתַב
 גְּסִדְוֹת : בָּבוֹא כָל-יִשְׂרָאֵל לְרֹאשׁ אֶת-יְהוֹשֻׁעַ יְהוָה אֱלֹהֵיךָ כְּמִשְׁמַע אֲשֶׁר יִשְׁמַע

ידך האזינ חזאת הברכה

כה

הקרא את התורה הזאת נגד בני ישראל באזניהם : הקהל את העם האנשים
 הנשים הנערב ונערב אשר בשעריך למען שמעו ולמען יסמו ויראו את ידך
 אלהיכם וסמך לעשות את כל דברי התורה הזאת : וכניהם אשר לא ידעו
 יסמכו ולסמו לידך את ידך אלהיכם כל הימים אשר אתם חיים על הארץ
 אשר אתם עברים את הנהר שמה לרשתה :

האזינ השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי : יערף כפסל דקחי תגל
 כפל אסתי כשעירם עלי רשא וכרביכים עלי עשב : פי שם יהוה אקרא הבו
 גדל לאלהינו : ה הצור תמים פעלו פי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין על
 צדיק וישך הוא : שחת לו לא בניו טמם דור עקש ופתקלל : הלידה הנסמך
 זאת עם נבל ולא חכם הוא אביה קנה הוא עשה ויכנה : ייאל זכר
 ימח עולם בנט שנות הרנר שאל אביה ונדה וקנה ויאמר לה : בנהל
 עליו נמים בהפרידו בני אדם יצב נבלת עמים למספר בני ישראל : פי חלק
 יהיה עשו יעקב חבל נחלתו : ימצאו בארץ מרר וברו ילל ישמן ימכנה
 יכנה יצנה כאישן עינו : כנשר יעיד קנו על נחשו ירחף יפרש כנפיו
 יפחו ישרו על אברתו : יהוה בדר ינתע ואין עשו אל נכר :

וזאת הברכה אשר ברה משה איש האלהים את בני ישראל לפני מותו :
 ויאמר יהוה מסיני בא תרח משעיר למי ופייע מרר פארן ואתה מרבבת קדש
 מיסינו אש נת למי : אף חבב עמים כדקדשו בנה ויהם הבו לנהל ישא
 סדברתיה : תורה אזהלנו משה מרשה קהלת יעקב : ויהי בישרון משה
 בהתאסף ראשי עם יחד שכני ישראל : יחי ראובן וארית ויהי סתיו מספר :
 וזאת ליהודת ויאמר שמע יהוה קול יהודה ואל עמו תביאנו ידיו רב לו ועוד
 מצריו יהיה : ה וליו אמר תפיה ואוריה לאיש חסדה אשר נסיתו במשה
 תריבו על מי סריבה : האמר לאביו ולאפו לא ראיתיו ואת אחיו לא הכיר
 ואת בני לא ידע פי שמרו אמרה ובריתה ינצרו : יורו משפטיה לעקב
 ותורתה לישראל ישימו קמורה באפה וכליל ערמונתה : ברה יהוה חילו ופעל
 ידיו תרצה מחץ מתנים קמיו ומשנאיו מן יקמנו : לבנימן אמר ידיו יהוה
 ישכן לבסח עליו חפה עליו כל היום ובין כתפיו שכן : ייאל וליספה אמר
 מכרכת יהוה ארצו מפגד שמים מפל ומתהום רבצת תחת : ומפגד תבואת
 שמש ומפגד גרש ירחים : ומראש הררי קדם ומפגד נבעות עולם : ומפגד
 ארץ ומבואה ורצון שגני סנה תבואתה לראש יוסף ולקדקד נער אחיו : כבוד
 שורו הדר לו וקרני ראם קרניו בהם עפים יננח יחיו אפסי ארץ ויהם רבבות
 אפרים ויהם אלפי מנשה :

שרתי י ה ו ת לנגדי תמיד

סגולה להצלחה

הרב הנאמן כמותריר ר"ח ז"ל כתב בספרו חק' בן איש חי הלך חדרשות פי לך לך ודיל , כתבו המסובלים שהאדם יצייר אותיות שמו בשילוב עם אותיות שמו יתברך, על דרך שאמרו לעשות שילוב אותיות נשמה באותיות שם האדם, וכן יעשה גם כזה, ואז ישיג האדם שפע טובה מאותיות שמו יתברך, עכ"ל. פירוש כמו שאמרו שהאדם יצייר שילוב שמו עם אותיות נשמה, למשל אם שמו יעקב יצייר שילוב שמו כזה: גישעמקהב, כך יצייר שילוב שמו עם אותיות ה' ביה הכתוב לעיל בראש העמוד.

(ואחד פירידי חסיף, טוב לומר בכל יום סטוק זה: את ה' אלהיך חירא אחו תעבור ובו חרבק וכשמו חשב, וכשאומר ובו חרבק יכוין לשלב שמו באותיות חשב ב"ח).

ביום ששי אחרי קריאת פרשת השבוע שנים מקרא ואחד תרגום טוב לומר זה

אמר רב הונא א"ר יהודה א"ר אמי לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הצבור שנים מקרא ואחד תרגום ואמילו עטרות ודיבון, שכל המשלים פרשיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו (כרכות דף ה' ע"א).

לוח לקביעות השנים

לדרישת רבים סדרתי כאן לוח לקביעות השנים שבו מסודר זמן מולדות הידה, סדר פרשיות השבוע, קביעות המועדים וכו' וכו'.

שעות המולדות הכתובות כאן מתחילות מתחלת הלילה עד סוף היום, והיינו אחרי שקיעת החמה מתחילה שעה אחת, ועל פי זה יוצא ששעה י"ב בבקר, שעה י"ח בצהרים, ושעה כ"ד בערב של אותו יום.

סימן לקביעות המועדים

הרוצה לדעת קביעות המועדים צריך לדעת, ראשית כל, באיזה יום יחול יום א' של ססח ואז ידע בנקל את קביעות המועדים של כל השנה. וסימנם א"ת ב"ש ג"ר ד"ק ה"ץ ו"ף. אות הראשונה, פורה על יום משבעת ימי הפסח, ואות השניה מורה על המועדים, וזה פירושו: ביום א' של ססח יחול תשעה באב וסימנו א"ת, כלומר אם יום א' של ססח ח' ביום ג' לשבוע אז גם תשעה באב יחול ביום ג' וכו'. ביום ב' של ססח יחול חג השבועות ביום ג' של ססח יחול ר"ה, ביום ד' של ססח יחול קריאת התורה (כלומר שמחת תורה), בי"ח של ססח יחול צום כפור, ובי"ט של ססח יחול פורים שעבר.

דיני הפרשת תרומות ומעשרות

א) אסור לאכול מפירות א"י קודם הפרשת תרומות ומעשרות האם:
א' תרומה גדולה. ב' מעשר ראשון. ג' תרומת מעשר. ד' מעשר שני או מעשר עני. כמבואר לקמן. ה' המפריש תרומה על פירות שהם בודאי, טבלי' (פי' שברור לו שאינם מעושרים). יברך קודם ההפרשת, וכן קודם שיחלל את מעשר שני. ואם הפ' דמאי' (פי' שהוא מטופק אם הם מעושרים או לא) יפריש בלי ברכת ג' בשנה השלישית והששית לשמיטה מעשרים מעשר עני במקום מעשר שני.
ו) תרומה גדולה ותרומת מעשר יקברם. או יעטפם בניר ויורקם באשפה. ה) מעשר ראשון של ודאי יתנחו ללוי או לכהן. ומעשר עני של ודאי יתנחו לעני. ואולם מעשר ראשון ומעשר עני של של דמאי יטלם לעצמו. ומעשר שני יחלל אותו על פירות מעושרים ושוים פרוטה (ב' פרוטות א"י) ואו הותר באכילה. והפירות שחילל עליהם יקברם. ו) ראוי ליחד מטבע כסף ובכל פעם יחלל מעשר שני על שוה פרוטה מפניו. (שילינג א"י יחלל עליו עד כ"ה פעמים, ואחר כ"ה פעמים יחלל השילינג על פירות שוה פרוטה. וכן על זה הדרך וזו הלילה). ז) אין מפרישין תרומה בשבת וי"ט. ח) אין מפרישין תרומה מפירות שנת זו על פירות שנת אחרת ולא מפין על שאינו פינו.

סדר הפרשת תרומות ומעשרות

מזלפים מעט מים על הפירות או כל דבר אחר העומד להפרשת נוטל אחד ממאה ומעט יותר מהכמות הכללית שלפניו ומברך (ואם מפריש מספק לא יברך) ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קרשנו במצותיו וצונו להפריש תרומות ומעשרות.

החייב יאמר אחד ממאה שבידי ישאר בטבלו. והיתר יהא תרומה גדולה על הכל. האחד ממאה שבידי ועד השעה חלקים כמוהו שבנד צפון תריהם מעשר ראשון על הכל. וזה האחר שבידי יהא תרומת מעשר. ומעשר שני (ובשנת ג' וד' לשמחה יאמר מעשר עני) הרי הוא בדרומו. וקודם שיחלל מעשר שני יברך (ואם הוא ספק לא יברך)

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קרשנו במצותיו וצונו על חילול מעשר שני. ויחייב יאמר מעשר שני זה. הוא וחומשו. יחייב לחלל על שוה פרוטה מהמטבע שיוצתו לחלול מעשר שני.

בשעת המילה

היא שעת רצון, לאחר ברכת שהחיינו אומרים
ג"פ ויעבור ואח"כ אומרים

יהרמיאו"א שבזכות קריאת י"ג מדות של רחמים
שקרינו לפניך, השיבנו אבינו לתורתך וקרבנו
מלכנו לעבודתך, ותחזיר בתשובה שלימה לכל
עמך ישראל בקרוב, והשב ליראתך האנוסים ביד
גאים, ותחזיר למוטב כל התועים והמתעים מעמך
ישראל בקרוב, וחבטל מעלינו ומעל כל עמך
ישראל כל גזירות קשות ורעות, ותגזור עלינו
גזירות טובות ברוב רחמיך, וכל האסורים בבית
הכלא מעמך ישראל וכל השבויים מעמך ישראל
בכל העולם כולו, התר מאסריהם בקרוב,
ותוציאם לרווחה במהרה שיבואו כולם לא"י
בקרוב, וכל הפצועים מעמך ישראל תשלח להם
החלמה מהירה בקרוב, וכל חולי עמך ישראל
תשלח להם רפואה שלימה בקרוב, וכל הבריאים
מעמך ישראל תחמיד בריאותם לכל יחלו כל
הימים לעבודתך וליראתך, בזכות מלאך הברית
אליהו הנביא זכור לטוב זיע"א

פֶּרֶק אָבּוֹת

פֶּרֶק רֵאשׁוֹן

סֵפֶת טַל אַחַר סֵפֶת מִתְחִילִין לומר פֶּרֶק אַבּוֹת וְאוֹמְרִים עַד רֵאשׁ סֵפֶת:

כָּל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא.
 שֶׁנֶּאֱמַר וְעַמּוֹ בָּלָם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ
 אֶרֶץ נֶצֶר מִטַּעֲמֵי מַעֲשֵׂה יָדָי לְהַתְּפָאֵר:

« מִשָּׁה קָבַל הַתּוֹרָה מִסִּינַי וּמִסְרָהּ לַיהוֹשֻׁעַ וַיהוֹשֻׁעַ לְזִקְנִים
 וְזִקְנִים לְנָבִיאִים וְנָבִיאִים מִסְרוּהָ לְאַנְשֵׁי כְּנִסֵּת הַגְּדוּלָּה. הֵם
 אָמְרוּ שְׁלֹשָׁה דְבָרִים הָיוּ מְתוּנִים בְּדִין וְהַעֲמִידוּ תְלֻמִּידִים
 הַרְבֵּה וַעֲשׂוּ סִיג לַהַתּוֹרָה: ב' שִׁמְעוֹן הַצַּדִּיק הָיָה מְשִׁירֵי כְּנִסֵּת
 הַגְּדוּלָּה. הוּא הָיָה אוֹמֵר עַל שְׁלֹשָׁה דְבָרִים הָעוֹלָם עוֹמֵד
 עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוּדָה וְעַל גְּמִילוּת חַסְדִּים: ג' אֲנִשְׁיָגוּס אִישׁ
 סוֹבֵר קָבַל מִשִּׁמְעוֹן הַצַּדִּיק. הוּא הָיָה אוֹמֵר אַל תִּהְיוּ בַּעֲבָדִים
 הַמְּשֻׁמְשִׁין אֶת הָרֶב עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרֶס אֲלֵא הָיוּ בַּעֲבָדִים
 הַמְּשֻׁמְשִׁין אֶת הָרֶב שְׂלֵא עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרֶס וַיְהִי מוֹרָא
 שְׂמִיָּם עֲלֵיכֶם: ד' יוֹסִי בֶן יַעֲקֹב אִישׁ צַרְדָּה וַיֹּסִי בֶן יוֹחָנָן אִישׁ
 יְרוּשָׁלַיִם קָבְלוּ מֵהֶם. יוֹסִי בֶן יַעֲקֹב אִישׁ צַרְדָּה אוֹמֵר יְהִי

בֵּיתָהּ בֵּית וְעַד לְחַכְמִים וְהָיוּ מִתְאַבְּק בְּעַפְּר רִגְלֵיהֶם וְהָיוּ
 שׁוֹתֶהּ בְּצִמָּא אֶת דְּבָרֵיהֶם: ^ה יוֹסִי בֶן יוֹחָנָן אִישׁ יְרוּשָׁלַיִם אוֹמֵר
 יְהִי בֵּיתָהּ פְּתוּחַ לְרוֹחָהּ וְיִהְיוּ עֵנִיִּים בְּנֵי בֵּיתָהּ וְאֵל תִּרְבֶּה
 שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה בְּאִשְׁתּוֹ אָמְרוּ קָל וְחָמֵר בְּאִשְׁתַּחֲבָרוּ .
 מִכַּאֲן אָמְרוּ חַכְמִים כָּל הַמְּרַבֶּה שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה גּוֹרֵם רָעָה
 לְעַצְמוֹ וּבּוֹטֵל מִדְּבַרֵי תוֹרָה וְסוֹפּוֹ יוֹרֵשׁ גִּיהֶנָּם: ^ו יְהוֹשֻׁעַ בֶּן
 פְּרֻחָה וְנִתְאִי הָאֲרַבְלִי קָבְלוּ מֵהֶם . יְהוֹשֻׁעַ בֶּן פְּרֻחָה אוֹמֵר
 עֲשֵׂה לָּהּ רֵב וְקַגֵּה לָּהּ חֵבֵר וְהָיוּ הֵן אֶת כָּל הָאָדָם לְכַף זְכוּתָ:
 וְנִתְאִי הָאֲרַבְלִי אוֹמֵר הִרְחַק מִשְׁבֵּן רַע וְאֵל תִּתְחַבֵּר לְרָשָׁע
 וְאֵל תִּתְיָאֵשׁ מִן הַפּוֹרְעָנוֹת: ^ז יְהוּדָה בֶּן טַבָּאי וְשִׁמְעוֹן בֶּן שִׁטְח
 קָבְלוּ מֵהֶם . יְהוּדָה בֶּן טַבָּאי אוֹמֵר אֵל הַעֵשׂ עֲצֻמָּה פְּעוּרְכֵי
 הַדִּינָן וּכְשִׁיִּהְיוּ בְּעָלֵי הַדִּין עוֹמְדִים לְפָנָיִךָ יְהִיוּ בְּעֵינָיִךָ
 פְּרִשְׁעִים וּכְשִׁנְפֻטָרִים מִלְּפָנָיִךָ יְהִיוּ בְּעֵינָיִךָ כְּזוֹכָאִין כְּשִׁקְבְּלוּ
 עֲלֵיהֶם אֶת הַדִּין: ^ח שִׁמְעוֹן בֶּן שִׁטְח אוֹמֵר הָיוּ מְרַבֶּה לְחַקוֹר
 אֶת הָעֵדִים וְהָיוּ זְהִיר בְּדַבְּרֵיהָ שִׁמְא מִתּוֹכֶם יִלְמְדוּ לְשִׁקֵּר:
 י שִׁמְעִיָּה וְאַבְטָלְיוֹן קָבְלוּ מֵהֶם . שִׁמְעִיָּה אוֹמֵר אֲהַב אֶת
 הַכְּלָאָכָה וְשִׁנְא אֶת הַרְבֵּנוֹת וְאֵל תִּתְוַדַּע לְרִשׁוֹת: ^ט י אֲבַטְלְיוֹן
 אוֹמֵר חַכְמִים הַזְּהִירוּ בְּדַבְּרֵיכֶם שִׁמְא תְּחֻבּוּ חוֹבֵת גְּלוֹת
 וְתִגְלוּ לְמָקוֹם מִיָּם הָרָעִים וְיִשְׁתְּנוּ הַהַלְמִידִים הַבָּאִים אַחֲרֵיכֶם
 וְיִמְוֹתוּ וְנִמְצָא שֵׁם שְׁמִים מִתְּהִלָּל: ^י הֵלֵל וְשִׁמְאִי קָבְלוּ מֵהֶם .
 הֵלֵל אוֹמֵר הָיוּ מִתְּלַמְּדֵי שֵׁל אֲהָרִן אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם
 אוֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת וּמְקַרְבֵּן לַתּוֹרָה: ^{יא} הוּא הָיָה אוֹמֵר נִגִיד

^ה פי' רשות העומדת מרשות עצמה נגד התוק .

פרקי פרק ראשון אבות ב

שָׁמָא אָבֵד שְׁמָה וְדָלָא מוֹסִיף יִסְפָּה וְדָלָא יֵלִיף קַטְלָא חִיב
 וְדִאֲשֵׁתֵּימָשׁ בְּתַנָּא חֲלָף : יי הוא הָיָה אוֹמֵר אִם אֵין אֲנִי לִי מִי
 לִי וּכְשֵׁאֲנִי לְעַצְמִי מָה אֲנִי וְאִם לֹא עֲכָשׁוּ אִימַתִּי : יו שָׁמָא
 אוֹמֵר עֲשֵׂה תוֹרַתְךָ קִבֵּעַ אֲמֹר מַעַט וְעֲשֵׂה הַרְבֵּה וְהוּוּ
 מְקַבֵּל אֶת כָּל הָאָדָם בְּסִבְרַת פְּנִים יָפוּת : יא רַבִּין גַּמְלִיאֵל הָיָה
 אוֹמֵר עֲשֵׂה לְהַרְבֵּי וְהִסְתַּלַּק מִן הַסִּפְקִי וְאֵל תִּרְבֵּה לְעִשׂוֹר אֲמִדוֹת :
 יב שְׁמַעוֹן בְּנֵי אוֹמֵר כָּל יָמֵי גְדֻלָּתִי בֵּין חַכְמָיִם וְלֹא מְצֵאתִי
 לְנוֹף טוֹב מִשְׁתִּיקָה . וְלֹא הַמְדִירָשׁ עֵקֶר אֶלָּא הַמַּעֲשֵׂה . וְכָל
 הַמְדִירָה דְּבָרִים מְבִיא חִמָּא : יג רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר
 עַל שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָעוֹלָם קָנִים עַל הָאֱמֶת וְעַל הַדִּין וְעַל
 הַשְּׁלוֹם שְׁנַאֲמַר אֱמֶת וּמִשְׁפָּט שְׁלוֹם שְׁפָטוּ בְּשַׁעְרֵיכֶם :

רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן עֲקִישָׁי אוֹמֵר רָצָה
 הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל
 לְפִיכָךְ הַרְבֵּה לָהֶם תּוֹרָה וּמִצְוֹת שְׁנַאֲמַר
 יי חֲפִיץ לְמַעַן צְדָקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וַיֵּאדִיר :

עלינו . קדיש יתום .

פרק שני

כָּל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּיָא . שְׁנַאֲמַר וְעַמָּה גַּלִּים צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ
 אֲרָז גָּזוֹ כְּצֵי כְּצֵי בְּעֵי בְּעֵי רַבִּי לְהַתְּפָאֵר :

א רַבִּי אוֹמֵר אֵיזוֹ הִיא דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל שְׂיִבּוֹר לֹא הָאָדָם כָּל
 שֶׁהִיא תְּפֹאֶרֶת לְעֲשֵׂה וְתִפְאֶרֶת לֹא מִן הָאָדָם . וְהוּוּ זְהוּר

במצוה קלה בבחמורה שאין אתה יודע מתן שכרן של מצוות. והוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עברה כנגד הפסדה. הסתפל בשלשה דברים ואין אתה בא לידי עברה. דע מה למעלה מכה עין רואה ואון שומעת וכל מעשיה בפספר נכתבים: י רבן גמליאל בנו של רבי יהודה הנשיא אומר יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ שיגיעת שניהם משכחת עון וכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטלה וגוררת עון. וכל העוסקים עם הצבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים לשזכות אבותם מסייעתם וצדקתם עומדת לעד ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם: י הו זהירין ברשות * שאין מקרבין לו לאדם אלא לצרה עצמן נראין באוהבין בשעת הנאתו ואין עומדין לו לאדם בשעת דחקו: י הוא היה אומר עשה רצונו פרצונה כדי שיעשה רצונה פרצונו בפול רצונה מפני רצונו כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונה: י הלל אומר אל תפרוש מן הצבור ואל תאמין בעצמה עד יום מותה ואל תדין את חברך עד שתגיע למקומו ואל תאמר דבר שאי אפשר לשמוע שסופו להשמע ואל תאמר לבשאפנה אשנה שמא לא תפנה: י הוא היה אומר אין בור ירא חטא ולא עם הארץ הסיד ולא הבישן למד ולא כל הקפדן מלמד ולא כל המרבה בסחורה מחכים ובמקום שאין אנשים השתדל להיות איש: י אף הוא ראה גלגלת אחת שצפה על פני המים אמר לה

(* פי' רשות העוברת מרשות עצמה נגד תזוק.

על דאמפּתּ אַמפּוף וסוף מְמַיִפּוּךְ יְטוּפּוֹן : ה' הוא הָיָה אוֹמֵר
מְרַבֵּה בְּשׁוּר מְרַבֵּה רַמָּה מְרַבֵּה נְכֻסִים מְרַבֵּה דְאָנָה מְרַבֵּה
נְשִׁים מְרַבֵּה כְּשָׁפִים מְרַבֵּה שְׂפָחוֹת מְרַבֵּה זְמָה מְרַבֵּה עֲבָדִים
מְרַבֵּה גִּזְלֵי. מְרַבֵּה תוֹרָה מְרַבֵּה חַיִּים מְרַבֵּה יְשִׁיבָה מְרַבֵּה
חֲכָמָה מְרַבֵּה עֵצָה מְרַבֵּה תְבוּנָה מְרַבֵּה צְדָקָה מְרַבֵּה שְׁלוֹם
קָנָה שֵׁם מִבּוֹ קָנָה לְעַצְמוֹ קָנָה לוֹ דְבָרֵי תוֹרָה קָנָה לוֹ חַיִּי
הָעוֹלָם הַבָּא : * רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַבְדַּי קָבַל מֵהֵלֵל וּמִשְׁמַאי הוּא
הָיָה אוֹמֵר אִם לְמִדַּת הַתּוֹרָה הִרְבֵּה אֵל תַּחְזִיק טוֹבָה לְעַצְמָךְ
כִּי לְבָךְ נִצְרַתְּ : י הַמְּשָׁה תְלַמִּידִים הָיוּ לוֹ לְרַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַבְדַּי
וְאֵלוּ הֵן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן הוֹרְקָנוֹס רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן חֲנַנְיָא רַבִּי
יוֹסִי הַבַּהֲן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גִּתְנָאֵל וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲרָךְ : י"א הוּא
הָיָה מוֹנֵה שְׂבָחָם (רַבִּי) אֱלִיעֶזֶר בֶּן הוֹרְקָנוֹס בּוֹר סוּד שְׂאִינֵי
מֵאֲבָד טָפָה (רַבִּי) יְהוֹשֻׁעַ בֶּן חֲנַנְיָא אֲשֶׁרִי יוֹלְדָתוֹ (רַבִּי) יוֹסִי
הַבַּהֲן חֲסִיד (רַבִּי) שְׁמַעוֹן בֶּן גִּתְנָאֵל יֵרָא חֲטָא (רַבִּי) אֱלִיעֶזֶר
בֶּן עֲרָךְ כְּמַעֲזִין הַפְּתָנָבֵר : י"ב הוּא הָיָה אוֹמֵר אִם יְהִיוּ כָּל חֲכָמֵי
יִשְׂרָאֵל בְּכַף מֵאֻנְיָם וְאֱלִיעֶזֶר בֶּן הוֹרְקָנוֹס בְּכַף שְׁנֵי מִכְרִיעַ
אֶת כָּלָם : אָבָא שָׂאוֹל אוֹמֵר מְשֻׁמוֹ אִם יְהִיוּ כָּל חֲכָמֵי
יִשְׂרָאֵל בְּכַף מֵאֻנְיָם וְאֱלִיעֶזֶר בֶּן הוֹרְקָנוֹס אֶף עַפְתָּהֶם וְאֱלִיעֶזֶר
בֶּן עֲרָךְ בְּכַף שְׁנֵי מִכְרִיעַ אֶת כָּלָם : י"ג אָמַר לָהֶם צְאוּ וְרֵאוּ
אִיזוֹ הִיא הַרְּךְ מוֹכָה שְׂיִדְבַק בָּהּ הָאָדָם . רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר
עֵין מוֹכָה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר הֵבֵר טוֹב רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר שְׂבֹן
טוֹב רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר הַרְּוָאָה אֶת הַנּוֹלָד רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר

לב טוב . אמר להם רואה אני את דברי אלעזר בן עזרה
 מדבריהם שפבכלל דבריו דבריהם : י אמר להם צאו וראו
 איזו היא הרה רעה שיתרחק מכן האדם . רבי אליעזר
 אומר עין רעה רבי יהושע אומר חבר רע רבי יוסי אומר
 שכן רע רבי שמעון אומר הלזה ואינו משלם אחד הלזה
 מן האדם בלזה מן המקום שנאמר לזה רשע ולא ישלם
 וצדיק חונן ונותן . רבי אלעזר אומר לב רע . אמר קהם
 רואה אני את דברי אלעזר בן עזרה מדבריהם שפבכלל דבריו
 דבריהם : יו הם אמרו שלשה דברים רבי אליעזר אומר
 יהי כבוד חברך חביב עליה פשלה ואל תהי גוח לכעוס
 ושוב יום אחד לפני מיתתה והיו מתחמם כנגד אורן של
 חכמים והיו זהיר בגחלתן שלא תבוה שנישיבתן נשיבת
 שועל ועקיצתן עקיצת עקרב ולהישתן רחישת שרף וכל
 דבריהם בגחלי אש : יא רבי יהושע אומר עין הרע ויצר הרע
 ושנאת הפריות מוציאים את האדם מן העולם : יב רבי יוסי
 אומר יהי כמון חברך חביב עליה פשלה ותתקן עצמה
 ללמוד תורה שאינה ירשה לה וכל מעשיה יהיו לשם
 שמים : יג רבי שמעון אומר הוי זהיר בקריאת שמע ובתפלה
 ובשאתה מתפלל אל תעש תפלתה קבע אלא רחמים
 ותחנונים לפני המקום שנאמר כי חנון ורחום הוא ארה אפים
 ורב חסד ונחם על הרעה . ואל תהי רשע בפני עצמה :
 יד רבי אלעזר אומר הוי שקוד ללמוד תורה ודע מה שתשיב

לְאַפִּיקוּרוֹס וְדַע לִפְנֵי מִי אַתָּה עֹמֵל וּמִי הוּא בְּעַל מְלֶאכְתְּךָ
 שְׂשִׁי שְׁלָם לָךְ שָׂכָר פְּעֻלָּתְךָ: כ רַבִּי מֵרְפוּן אוֹמֵר הַיּוֹם קָצַר
 וְהַמְּלָאכָה מְרֻבָּה וְהַבּוֹעֲלִים עֲצֵלִים וְהַשָּׂכָר הֶרְבֵּה וּבְעַל
 הַבַּיִת דוּחֵק: כא הוּא הִזָּה אוֹמֵר לֹא עָלֶיךָ הַמְּלָאכָה לְגִמּוֹר
 וְלֹא אַתָּה בֶּן חוֹרִין לְהַבְטִיל מִמֶּנּוּהָ אִם לְמִדַּת הַתּוֹרָה הֶרְבֵּה
 נוֹתַנִּין לָךְ שָׂכָר הֶרְבֵּה וְנִינְאָמֵן הוּא בְּעַל מְלֶאכְתְּךָ שְׂשִׁי שְׁלָם
 לָךְ שָׂכָר פְּעֻלָּתְךָ וְדַע שְׂמִיתֵן שְׂכָרְךָ שֶׁל צְדִיקִים לְעֵתִיד לְבוֹא:

כב רַבִּי חֲנִינְיָא בֶּן עֲקִיבָא אוֹמֵר רְצֵה הַקְדוּשָׁה בְּרוּהָ הוּא לְזִכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל לְפִיכָה
 הֶרְבֵּה לָהֶם תּוֹרָה וּמִצְוֹת שֶׁנֶּאֱמָר יִי חַסֵּד לְבָעֵן צְדִיקוֹ וַיְגִדִיל תּוֹרָה וַיֵּאדִיר: קי

פרק שלישי

קל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא . שֶׁנֶּאֱמָר וַעֲסֹד בָּלֵם צְדִיקִים לְעוֹלָם
 יִרְשׁוּ אֶרֶץ נֶגֶד מִסְעֵי כַּעֲשָׂה יְדֵי לְהִתְפָּאֵר :

א עֲקִיבָא בֶּן מַהֲלֵלָא אוֹמֵר הִסְתַּכַּל בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים וְאִין
 אַתָּה בָּא לְיַדֵי עֲבָרָה . דַּע מַאֲיֵן בָּאתָ וְלֵאֵן אַתָּה הוֹלֵךְ וְלִפְנֵי
 מִי אַתָּה עֹתִיד לָתֵן דִּין וְחֲשׁבוֹן . מַאֲיֵן בָּאתָ מִכִּפְפָּה סְרוּחָה
 וְלֵאֵן אַתָּה הוֹלֵךְ לְמָקוֹם עֶפְרָר רַמָּה וְתוֹלְעָה . וְלִפְנֵי מִי אַתָּה
 עֹתִיד לָתֵן דִּין וְחֲשׁבוֹן לִפְנֵי מַלְכָּה מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוּשָׁה
 בְּרוּךְ הוּא: כ רַבִּי חֲנִינְיָא סֵגַן הַבְּהַגִּים אוֹמֵר הָיוּ מְתַפְּלִל
 בְּשִׁלּוּמָה שֶׁל מַלְכוּת שְׂאֵל מְלָא מוֹרָאָה אִישׁ אֶת רַעְהוֹ חַיִּים
 בְּרַעו: כ רַבִּי חֲנִינְיָא בֶּן הֶרְדִּיּוֹן אוֹמֵר שְׁנַיִם שְׂוִישְׁבִין וְאִין
 בְּיַנְיָהֶם דְּבִרֵי תוֹרָה הֲרֵי זֶה מוֹשֵׁב לְצִים . שֶׁנֶּאֱמָר וּבְמוֹשֵׁב
 לְצִים לֹא יֵשֵׁב . אָבֵל שְׁנַיִם שְׂוִישְׁבִין וַיֵּשׁ בְּיַנְיָהֶם דְּבִרֵי תוֹרָה

שְׂכִינָה שְׂרוּיָה בִּינֵיהֶם. שֶׁנֶּאֱמַר אֹז נִדְבְּרוּ יִרְאִי יְיָ אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיִּקְשֹׁב יְיָ וַיִּשְׁמַע וַיִּפְתַּח סֶפֶר זִכְרוֹן לְפָנָיו לִירְאֵי יְיָ וְלַחֲשָׁבֵי שִׁמוֹ. אִין רִי אֵלָא שְׁנַיִם מִנְּיָן אֲפִילוּ אֶחָד שְׂרוּיָשֵׁב וְעוֹסֵק בַּתוֹרָה שֶׁתְּקַדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹבֵעַ לוֹ שָׂכָר. שֶׁנֶּאֱמַר יֵשֵׁב בְּדָד וַיְדוּם כִּי נִמְלַל עָלָיו: י רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר שְׂרָשָׁה שֶׁאֲכָלוּ עַל שְׁלֶחַן אֶחָד וְרָא אֲמָרוּ עָלָיו דְּבַרֵי תוֹרָה בְּאֵלּוּ אֲכָלוּ מִזִּבְחֵי מַתִּים שֶׁנֶּאֱמַר כִּי כָל שְׁלֶחַנוֹת מְלָאוּ קִיא צוֹאָה בְּרִי מְקוֹם. אָבֵל שְׂרָשָׁה שֶׁאֲכָלוּ עַל שְׁלֶחַן אֶחָד וַאֲמָרוּ עָלָיו דְּבַרֵי תוֹרָה בְּאֵלּוּ אֲכָלוּ מִשְׁלַחֵנוּ שֶׁר מְקוֹם. שֶׁנֶּאֱמַר וַיְדַבֵּר אֵלַי זֶה הַשְּׁלֶחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְיָ: י רַבִּי חֲנִינְיָא בֶן חֲכִינְאִי אוֹמֵר הַגְּעוּר בְּלִילָה וְהַמְהִלָּה בַּדֶּרֶךְ יְהוּדִי וּמִפְּנֵה לְבוֹ לְבַטְלָה הָרִי זֶה מִתְחַיֵּב בְּנַפְשׁוֹ: י רַבִּי נְחוּנְיָא בֶן הַקְּנָה אוֹמֵר כָּר הַמְּקַבֵּל עָלָיו עוֹר הַתּוֹרָה מִעֲבִירִין מִפְּנֵי עוֹל מַלְכוּת י וְעוֹל דֶּרֶךְ אֶרֶץ וְכָל הַפּוֹרֵק מִפְּנֵי עוֹל הַתּוֹרָה נוֹתֵנִין עָלָיו עוֹל מַלְכוּת וְעוֹר דֶּרֶךְ אֶרֶץ: י רַבִּי הַלְּפָתָא בֶן דּוּסָא אִישׁ כֶּפֶר חֲנִינְיָא אוֹמֵר עֲשֶׂרָה שְׂרוּיָשִׁינ וְעוֹסְקִין בַּתּוֹרָה שְׂכִינָה שְׂרוּיָה בִּינֵיהֶם שֶׁנֶּאֱמַר אֱלֹהִים נִצְּב בַּעֲדַת אֱלֹהִים. וּמִנְּיָן אֲפִילוּ חֲמִשָּׁה שֶׁנֶּאֱמַר וַאֲנִידְתוּ עַל אֶרֶץ יִסְדָּה. וּמִנְּיָן אֲפִילוּ שְׁלֹשָׁה שֶׁנֶּאֱמַר בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט. וּמִנְּיָן אֲפִילוּ שְׁנַיִם שֶׁנֶּאֱמַר אֹז נִדְבְּרוּ יִרְאֵי יְיָ אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיִּקְשֹׁב יְיָ וַיִּשְׁמַע. וּמִנְּיָן אֲפִילוּ אֶחָד שֶׁנֶּאֱמַר בְּכָל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֲזָכִיר אֶת שְׁמִי אָבָא אֱלֹהֵי

(*) היינו לענין מסיים וארנוניות שהצבור בזמן הבית היו מחויבין לתת בשבילו.

פרקי של ישי פרקי אבות ה

וברכתיה: ^ח רבי אלעזר איש ברתותא אומר תן לו משלו
 שאמה ושלה שלו וכן בדרוד הוא אומר כי כמה הכל ומידה
 נתנו לה: ^ט רבי יעקב אומר המהלה בדרה ושונה ומפסיק
 מפושנתו ואומר מה נאה אילן זה מה נאה ניר זה מעלה
 עליו הפתוב פאלו מתהיב בנפשו: ^י רבי דוסתאי בר ינאי
 משום רבי מאיר אומר כל השוכח דבר אחד מפושנתו
 מעלה עליו הפתוב פאלו מתהיב בנפשו שנאמר רק השומר
 לה ושומר נפשה כמד פן העיפח את הדברים אשר ראו
 עיניה. יכול אפילו תקפה עליו משנתו תלמוד לומר ופן
 יסורו מלךבה כל ימי חייה הא אינו מתהיב בנפשו עד
 שישב ויסירם מלבו: ^{יא} רבי חנינא בן דוסא אומר כל
 שיראת הטא קודמת לחכמתו חכמתו מתקימת. וכל
 שחכמתו קודמת ליראת הטא אין חכמתו מתקימת: ^{יב} הוא
 היה אומר כל שמעשיו מרבין מחכמתו חכמתו מתקימת.
 וכל שחכמתו מרבה ממעשיו אין חכמתו מתקימת: ^{יג} הוא
 היה אומר כל שרוח הבריות נוחה הימנו רוח המקום נוחה
 הימנו וכל שאין רוח הבריות נוחה הימנו אין רוח המקום
 נוחה הימנו: ^{יד} רבי דוסא בן הרפינס אומר שנה של שחרית
 ניין של צהרים ושיתת הילדים ושיבת בתי כנסיות של
 עמי הארץ מוציאין את האדם מן העולם: ^{טו} רבי אלעזר
 הבודעי אומר המחלל את הקדשים והמכזה את המועדות
 והמלפין פני תורה ברבים והמפר קריתו של אברהם אבינו

והמגלה פנים בתורה שלא כהלכה אף על פי שיש בידו
 התורה ומעשים טובים אין לו חלק לעולם הבא: י"ו רבי
 ישמעאל אומר הוי קל לראש ונוח לתשחורת והוי מקבל
 את כל האדם בשמחה: י"ז רבי עקיבא אומר שחוק וקלות
 ראש מרגילין את האדם לערוה. מסורת סיג להתורה מעשרות
 סיג לעשר נדרים סיג לפרישות סיג לחכמה שתיקה:
 י"ח הוא היה אומר חביב אדם שנברא בצלם. חבה יתרה
 נודעת לו שנברא בצלם שנאמר כי בצלם אלהים עשה את
 האדם: חביבין ישראל שנקראו בנים למקום. חבה
 יתרה נודעת להם שנקראו בנים למקום שנאמר בנים אהם
 לי אהיכם: חביבין ישראל שנתן להם פלי חמדה. חבה
 יתרה נודעת להם שנתן להם פלי חמדה שנאמר כי לקח
 טוב נתתי לכם התרתי אל תעזבו: י"ט הכל צפוי והרשות
 נתונה ובטוב העולם גדון והכל לפי רוב המעשה: כ הוא
 היה אומר הכל נתון בערבון ומצודה פרוסה על כל החיים
 החנות פתוחה והחנוני מקיף והפנקס פתוח והיד פתוחת
 וכל הרוצה ללוות יבא וילוה והנבאים מחזירין תדיר בכל
 יום ונפרעין מן האדם מדעתו ושלא מדעתו ויש להם על
 מה שישמכו והדין דין אמת והכל מתקן לסעודה: כ"א רבי
 אלעזר בן עזריה אומר אם אין התורה אין דרך ארץ אם אין
 דרך ארץ אין התורה אם אין חכמה אין יראה אם אין יראה
 אין חכמה אם אין בעת אין בינה אם אין בינה אין בעת אם

אין קמה אין תורה אם אין תורה אין קמה: כג הוא היה
 אומר כל שחכמתו מרבה ממועשיו למה הוא דומה לאילן
 שענפיו מרבין ושרשיו מועטין והרוח באה ועוקרתו והופכתו
 על פניו שנאמר והיה בערער בערבה ולא יראה פי יבא
 טוב ושכן תררים במדבר ארץ מלחה ולא תשב. אבל כל
 שמועשיו מרבין מחכמתו למה הוא דומה לאילן שענפיו
 מועטין ושרשיו מרבין שאפילו כל הרוחות שבעולם באות
 ונושבות בו אין מזיזין אותו ממקומו שנאמר והיה בעץ שתול
 על מים ועל יבל ישלח שרשיו ולא יראה פי יבא חום והיה
 עלהו רענן ובשנת בצורת לא ידאג ולא ימוש מעשות פרי:
 כג רבי אלעזר (בן) הסמא אומר קנין ופתחי נדה הן הן גופי
 הלכות תקופות וגימטריאות פרפראות לחכמה:

כפי הנניא בן עקשיא אומר רצח תקדוש בריה הוא לנבות את ישראל לסיק
 מרעה להם תורה וקצת שנאמר וי חסן למען צדקו יגדיל תורה ויגדיר קיי

פרק רביעי

כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא. שנאמר ועסקה גלם צדיקים לעולם
 יירשו ארץ גפר מטעי כעשה בני להתפאר:

א בן זכא אומר איזהו חכם הלומד מכל אדם שנאמר מכל
 מלמדי השכלתי ופי עדותיה שיחה לוי: איזהו גבור הבובש
 את יצרו שנאמר טוב ארף אפים מגבור ומושל ברוחו
 מלכד עיר: ב איזהו עשיר השמח בחלקו שנאמר יגיע פפיה
 פי תאכל אשריה וטוב לה אשריה בעולם הזה וטוב לה

לעולם הפא : אינהו מכבד המכבד את הבריות שנאמר
 פי מכבדי אכבד וכו' יקלו : ב בן עזאי אומר הני רין למצנה
 קלה ובורח מן העבירה שמצנה גוררת מצנה ועבירה גוררת
 עבירה לשכר מצנה מצנה ושכר עבירה עבירה : ג הוא היה
 אומר אל תהי בו לקר אדם ואל תהי מפליג לכל דבר שאין
 לה אדם שאין לו שעה ואין לה דבר שאין לו מקום : ד רבי
 לויטם איש יבנה אומר מאד מאד הני שפל רוח שתקנת
 אנוש רמה : ה רבי יוחנן בן ברוקא אומר כל המחליל שם
 שמים בסתר גפרעין מכנו בגלוי אחד שונג ואחד מויד
 בחלול השם : ו רבי ישמעאל בר רבי יוסי אומר הלומד על
 מנת ללמד מספיקין בידו ללמוד וללמד והלומד על מנת
 לעשות מספיקין בידו ללמוד וללמד לשמור ולעשות : ז רבי
 צדוק אומר אל תפרוש מן הצבור ואל תעש עצמה פעורכי
 תדינין ואל תעשה עמרה להתגדל בה ולא קרדום לחפר
 בה ובה הנה הלל אומר ודאשתמש בתנא חלקהא למדת
 כל הנהנה מדברי תורה נוטל תיו מן העולם : ח רבי יוסי
 אומר כל המכבד את התורה גופו מכבד על הבריות וכל
 המחליל את התורה גופו מחליל על הבריות : ט רבי ישמעאל
 בנו אומר החשך עצמו מן הדין פורק מכנו איבה וגול
 ושבועת שוא והגם לבו בהוראה שומה רשע וגם רוח :
 י הוא הנה אומר אל תהי דן יחידי שאין דן יחידי אלא
 אחד . ואל תאמר קבלו דעתי שיהו רשאים ולא אתה :

יא רבי יונתן אומר כל המקיים את התורה מעני סופו לקימה
 מעשר וכל המבטל את התורה מעשר סופו לבטלה מעני :
 יב רבי מאיר אומר הוי ממעט בעסק ועסוק בתורה והוי שפל
 רוח בפני כל אדם ואם בטלת מן התורה יש לך בטלים
 הרבה פנגדה ואם עמלת בתורה יש לו שכר הרבה לתן לך :
 יג רבי אליעזר בן יעקב אומר העושה מצוה אחת קונה לו
 פרקליט אחד והעובר עברה אחת קונה לו קפגור אחד
 תשובה ומעשים טובים כתרין בפני הפורענות : יד רבי יוחנן
 הסנדלר אומר כל פגסיה שהיא לשם שמים סופה להתקיים
 ושאינה לשם שמים אין סופה להתקיים : טו רבי אלעזר
 בן שמוע אומר יהי כבוד תלמידה חביב עליה פשלה וכבוד
 חבריה כמורא רבה ומורא רבה כמורא שמים : טז רבי יהודה
 אומר הוי זהיר בתלמוד ששגגת תלמוד עולה זדון : יז רבי
 שמעון אומר שלשה כתרין הן פתר תורה וכתר פהנה
 וכתר מלכות וכתר שם טוב עולה על גביהן : יח רבי נהוראי
 אומר הוי גלה למקום תורה ואל תאמר שהיא תבוא אחריה
 שחבריה יקימוה בידה ואל בינתה אל תשען : יט רבי ינאי
 אומר אין בדינו לא משלות הרשעים ואף לא מיסורי
 הצדיקים : כ רבי מתאי בן חרש אומר הוי מקדים בשלום
 כל אדם והוי נגב לאריות ואל תהי ראש לשעלים : כא רבי
 יעקב אומר העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא
 התקן עצמה בפרוזדור כדי שתבגס למרקלין : כב הוא היה

ואמר יפה שָׁעָה אַחַת בְּתַשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעוֹלָם הַזֶּה
 מִכָּל חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא וַיִּפֶּה שָׁעָה אַחַת שָׁל קוֹרַת רוּחַ בְּעוֹלָם
 הַבָּא מִכָּל חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה: כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֶלְעָזָר אוֹמֵר
 אֵל הַיְרֵצָה אֶת חֲבֵרָה בְּשַׁעַת בַּעֲסוֹ וְאֵל הַנְּחַמְהוּ בְּשַׁעַת
 שְׁמִתוֹ מִמָּוֶל לְפָנָיו וְאֵל תַּשְׂאֵל לוֹ בְּשַׁעַת גְּדוּרוֹ וְאֵל הַשְׁתַּדֵּל
 לְדַאֲוֹתוֹ בְּשַׁעַת קַלְקַלְתּוֹ: כִּי שְׁמוּאֵל הַקָּטָן אוֹמֵר בְּנִפְל
 אוֹיְבָה אֵל תַּשְׁמַח וּבְכַשְׁלוֹ אֵל יִגַּל לְבָהּ פֶּן יִרְאֶה יְיָ וְרַע
 בְּעֵינָיו וְהִשִּׁיב מִמְּעָלָיו אִפּוֹ: כִּי אֶלְיָזֶר בֶּן אֲבִיָּה אוֹמֵר הַלּוֹמֵד
 יֵלֵךְ לְמָה הוּא דוֹמָה לְדָוִד כְּתוּבָה עַל גֵּר הַדָּשׁ וְהַלּוֹמֵד זָקֵן
 דְּמָה הוּא דוֹמָה לְדָוִד כְּתוּבָה עַל גֵּר מְדוּק: כִּי רַבִּי יוֹסִי בַר
 יְהוּדָה אִישׁ כִּפּוּר הַבְּבִלִי אוֹמֵר הַלּוֹמֵד מִן הַקְּמָנִים לְמָה הוּא
 דוֹמָה לְאוֹכֵל עֲנָבִים קְדוֹת וְשׁוֹתֵהוֹן מִגִּתּוֹ וְהַלּוֹמֵד מִן הַזִּקְנִים
 לְמָה הוּא דוֹמָה לְאוֹכֵל עֲנָבִים בְּשׁוֹלוֹת וְשׁוֹתֵהוֹן יֵין יִשְׁן:
 כִּי רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר אֵל תִּסְתַּבֵּל בְּקִנְיָן אֶלָּא בְּמָה שֵׁיִשׁ בוֹ
 יֵשׁ קִנְיָן הַדָּשׁ מִלֵּא יִשְׁן וְיִשְׁן שְׁאִפִּילוֹ הַדָּשׁ אֵין בוֹ: כִּי רַבִּי
 אֶלְעָזָר הַקָּפֵר אוֹמֵר הַקְּנָאָה וְהַתְּאֵנָה וְהַכְּבוֹד מוֹצִיאִין אֶת
 הָאָדָם מִן הָעוֹלָם: כִּי הוּא הָיָה אוֹמֵר הַיְלֹוּדִים לָמוֹת וְהַפְּתִים
 לְהִיּוֹת וְהַחַיִּים לְדוֹן לִידַע וְלְהוֹדִיעַ וְלְהַדְדַע שְׂהוּא אֵ הוּא
 הַיּוֹצֵר הוּא הַבּוֹרָא הוּא הַכּוֹבֵן הוּא הַדִּין הוּא הָעֵד הוּא בְּעַל
 דִּין הוּא עֵתִיד לְדוֹן. בְּרוּךְ הוּא שְׂאִין לְפָנָיו דֵּא עוֹלָה וְדֵא
 שְׂכָחָה וְלֵא מִשׁוּא פָּנִים וְלֵא מִקַּח שְׂחַד וְנַע שְׂהַבֵּל לְפִי
 הַתְּשׁוּבָן וְאֵל יִבְטִיחָה יִצְרָה שְׂהַשְׂאוֹל בֵּית מְנוּס לָהּ שְׂעַל

פְּרַחֶה אַתָּה נּוֹצֵר וְעַל פְּרַחֶה אַתָּה נוֹלָד וְעַל פְּרַחֶה אַתָּה חַי וְעַל פְּרַחֶה אַתָּה מֵת וְעַל פְּרַחֶה אַתָּה עֲתִיד לְהֵן דִּין וְחַשְׁבוֹן לְפָנֵי מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא :

בני חנניא בן עקשויא אמר רצה הקדוש ברוך הוא ליבות את ישראל לסיקה תרצה להם הנה וקצות שנאמר וי חסד לבקש צדקו יגדיל חוכה ונאמיר ו קי

פרק חמישי

גל ישראל יש להם חלק לעולם הבא. שנאמר ונשפה גלם צדיקים לעולם וירשו ארץ גזר כמעט כגשח ידי להתפאר

א בעשרה מאמרות נברא העולם ומה תלמוד לומר והלא במאמר אחד יכול להבראות אלא להפרע מן הרצעים שפאבדין את העולם שנברא בעשרה מאמרות ולתן שכר טוב לצדיקים שפמקימין את העולם שנברא בעשרה מאמרות : ב עשרה דורות מאדם ועד נח להודיע פמה ארדה אפים לפניו שכל הדורות היו מכעיסין ובאין עד שהביא עליהם את מי הפיבול : ג עשרה דורות מנח ועד אברהם להודיע פמה ארדה אפים לפניו שכל הדורות היו מכעיסין ובאין עד שבא אברהם אבינו וקבל שכר פלם : ד עשרה נסיונות נתנפה אברהם אבינו ועמד בכלם להודיע פמה חבתו של אברהם אבינו : ה עשרה נסים נעשו לאבותינו במצרים ועשרה על הים : עשר מפות הביא הקדוש ברוך הוא על המצרים במצרים ועשר על הים : ו עשרה נסיונות נסו אבותינו את הקדוש ברוך הוא בפידבר שנאמר וינסו

אתי זה עֲשֹׂר פְּעָמִים וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי : י עֲשֹׂרָה נְסִים
 נַעֲשׂוּ לְאַבוֹתֵינוּ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ לֹא הִפְיֵלָה אִשָּׁה מִדָּת בְּשׂוֹר
 הַקִּדְּשׁ וְלֹא הִסְרִיחַ בְּעַר הַקִּדְּשׁ מֵעוֹלָם וְלֹא נִרְאָה זָכוּב בְּבֵית
 הַמִּטְבָּחִים וְלֹא אִירַע קָרִי לְכַהֵן גָּדוֹל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים וְלֹא בָּנוּ
 הַנְּשָׂמִים אִשׁ שֶׁל עֵצִי הַמַּעֲרָכָה וְלֹא נִצְחָה הָרוּחַ אֶת עַמּוּד
 הָעֵשָׂן וְלֹא נִמְצָא פֶּסוּל בְּעֶמֶר וּבִשְׂתֵי הַלֶּחֶם וּבִלְחֶם הַפָּנִים .
 עוֹמְדִים צְפוּפִים וּמִשְׁתַּחֲוִים רַחִים וְלֹא הִזִּיק נָחֵשׁ וְעַקְרָב
 בִּירוּשָׁלַיִם מֵעוֹלָם וְלֹא אָמַר אָדָם לְחִבְרוֹ צַר לִי הַמָּקוֹם שֶׁאֵלַיִן
 בִּירוּשָׁלַיִם : ה עֲשֹׂרָה דְבָרִים נִבְרָאוּ בְּעֶרְבַּ שַׁבָּת בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת
 וְאֵלוֹ הֵן: פִּי הָאָרֶץ פִּי הַבְּאֵר פִּי הָאֶתוֹן הַקִּשְׁתַּת וְהַמָּן וְהַפִּטְטָה
 וְהַשְּׁמִיר הַכֶּתֵב וְהַמִּכְתָּב וְהַלַּחַת . וַיֵּשׂ אוֹמְרִים אִף הַמְּזִיקִין
 וּקְבָרָתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה וְאֵילוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אֶבְיָנוּ וַיֵּשׂ אוֹמְרִים אִף
 צִבְתַּת בְּצִבְתַּת עֵשׂוּיָה: שְׁבַעַה דְבָרִים בְּגִלְמֵ וְשְׁבַעַה בְּחָכְם . הַכֶּם
 אֵינוֹ מְדַבֵּר לְפָנַי מִי שֶׁגָּדוֹל מִמֶּנּוּ בְּחָכְמָה וּבְמַגֵּן וְאֵינוֹ נִכְנָס
 לְתוֹךְ דְּבָרֵי חֲבָרוֹ וְאֵינוֹ נִבְהַל לְהִשְׁיֵב שׂוֹאֵל בְּעֵינָיו וּמִשִּׁיב
 בְּהִלְכָה וְאוֹמֵר עַל רֵאשׁוֹן רֵאשׁוֹן וְעַל אַחֲרוֹן אַחֲרוֹן וְעַל מֶה
 שֶׁלֹּא שָׁמַע אוֹמֵר לֹא שָׁמַעְתִּי וּמוֹדָה עַל הָאֵמֶת וְהַלּוּפִיָּהוּ
 בְּגִלְמֵ : ט שְׁבַעַה מִיָּנִי פּוֹרְעַנְיוֹת בָּאֵין לְעוֹלָם עַל שְׁבַעַה גּוֹפִי
 עֲבָרָה מִקְצָתוֹ מַעֲשָׂרִין וּמִקְצָתוֹ אֵינֶן מַעֲשָׂרִין רַעֲב שֶׁל
 בְּצוּרַת בָּא מִקְצָתוֹ רַעֲבִים וּמִקְצָתוֹ שְׁבַעִים . נִמְרוֹ שֶׁלֹּא
 לְעֵשׂוֹר רַעֲב שֶׁל מְהוּמָה וְשֶׁל בְּצֻרַת בָּא . וְשֶׁלֹּא לְטוֹל אֶת
 הַחֲלָה רַעֲב שֶׁל כְּלָיָה בָּא . דְּבַר בָּא לְעוֹלָם עַל מִיתוּתָהּ

האמורות בהורה שלא נמסרו לבית דין ועל פרות שביעית:
הקרב באה לעולם על ענוי הדין ועל ענות הדין ועל הצורים
בהורה שלא בהלכה: חיה רעה באה לעולם על שבועת
שוא ועל חלול השם: גלות באה לעולם על עבודת פוכבים
ועל גלוי עריות ועל שפיכות דמים ועל שמטת הארץ:
י בארבעה פרקים הדבר מתרבה. ברב עת ובשביעית
ובמוצאי שביעית ובמוצאי ההג שבכל שנה ושנה. ברב עת
מפני מעשר עני שבשלישית בשביעית מפני מעשר עני
שבשלישית במוצאי שביעית מפני פרות שביעית במוצאי
ההג שבכל שנה ושנה מפני גזל מהנות עניים: יי ארבע
מדות באדם האומר שלי שלי ושלה שלה זו מדה בינונת
ויש אומרים זו מדת סדום. שלי שלה ועלה שלי עם הארץ.
שלי שלה ושלה שלה חסיד. עליה שלי ושלי שלי רשע:
יב ארבע מדות בדעות. נוח לבעוס ונוח לרצות יצא הפסדו
בשכרו. קשה לבעוס וקשה לרצות יצא שכרו בהפסדו.
קשה לבעוס ונוח לרצות חסיד. נוח לבעוס וקשה לרצות
רשע: יג ארבע מדות בתלמידים. מהיר לשמוע ומהיר
לאבד יצא שכרו בהפסדו. קשה לשמוע וקשה לאבד יצא
הפסדו בשכרו. מהיר לשמוע וקשה לאבד זה חלק טוב.
קשה לשמוע ומהיר לאבד זה חלק רע: יד ארבע מדות
בנותני צדקה. תרצה שיהיו ולא יהנו אחרים עינו רעה
בשאל אחרים. יהנו אחרים והוא לא יתן עינו רעה בשאלו.

יתן ויתנו אחרים חסיד. לא יתן ולא יתנו אחרים רשע:
 א ארבע מדות בהולכי בית המדרש. הולך ואינו עושה
 שבר הליכה בידו. עושה ואינו הולך שבר מעשה בידו.
 הולך ועושה חסיד. לא הולך ולא עושה רשע: טו ארבע
 מדות ביושבים לפני חכמים. ספוג ומשפך משפךת ונפה.
 ספוג שהוא סופג את הכל. ומשפך שנכניס בו ומציא
 בו. משפךת שמוציאה את היין וקולטת את השמרים.
 ונפה שמוציאה את הקמח וקולטת את הסלת: יז כל אהבה
 שהיא תלויה בדבר. במלך דבר בטלה אהבה. ושאינה
 תלויה בדבר. אינה בטלה לעולם. איזו היא אהבה שהיא
 תלויה בדבר זו אהבת אמנון ותמר. ושאינה תלויה בדבר
 זו אהבת דוד ויהונתן: יח כל מחלקת שהיא לשם שמים
 סופה להתקיים ושאינה לשם שמים אין סופה להתקיים.
 איזו היא מחלקת שהיא לשם שמים זו מחלקת הלל
 ושמיאי ושאינה לשם שמים זו מחלקת קרח וכל עדתו:
 יט כל המזכה את הרבים אין הטא בא על ידו וכל הפחטיא
 את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה. משה נכה
 ונכה את הרבים וכות הרבים תלוי בו שנאמר צדקת יי
 עשה ומשפטיו עם ישראל: כ ירבעם בן נבט חטא והחטיא
 את הרבים הטא הרבים תלוי בו שנאמר על חטאות
 ירבעם אשר חטא ואשר החטיא את ישראל: כל מי שיש
 בו שלשה דברים הללו הוא מתלמידיו של אברהם אבינו

ושלשה דברים אחרים הוא מתלמידיו של בלעם הרשע.
 עין טובה ורוח נמוכה ונפש שפלה תלמידיו של אברהם
 אבינו. עין רעה ורוח גבוהה ונפש רחבה תלמידיו של בלעם
 הרשע. מה בין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של
 בלעם הרשע. תלמידיו של אברהם אבינו אוכלין בעולם
 הזה ונוחלין העולם הבא שנאמר להנחיל אהבי יש
 ואצרותיהם אמלא. אצל תלמידיו של בלעם הרשע יורשין
 גיהנם ויורדין לבאר שחת שנאמר ואפה אלהים תורדם
 לבאר שחת אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ואני אכפח
 כה: כי יהודה בן תימא אומר הוי עו פנמר וקל פנער רין
 כצבי וגבור כארי לעשות רצון אביה שבשמים: כי הוא היה
 אומר עו פנים לגיהנם וכשת פנים לגן עדן: יהי רצון
 מלפניך יי אלהינו ואהי אבותינו שיבנה בית המקדש במהרה
 בימינו ותן חלקנו בתורה: כי הוא היה אומר בן רמש
 שנים למקרא בן עשר שנים למשנה בן שלש עשרה
 למצות בן חמש עשרה למקרא בן שמונה עשרה לחפה
 בן עשרים לרדוף בן שלשים לכה בן ארבעים לבינה
 בן חמשים לעצה בן שלשים לזקנה בן שבעים לשיבה בן
 שמונים לנבונה בן תשעים לשוח בן מאה באלו מת ועבר
 וכמל מן העולם: כי בן פג פג אומר הנה בנה ונהנה בנה
 דכלא בנה ובה תחיו וסיב וכלה בה ומנה לא תזנע שאין
 לה נדה מוכה היינה: בן הא הא אומר לפום צערא אנרא:

בני תנאי בן עשרים אטר נזה וקדוש דרה הוא לצוה את ישראל לשיבה
 נדה לטם תוכה וסודת שנאמר יי חפון למען דרסו צדיל תוכה ויאדיר יי

פרק ששי

כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא. שנאמר ועסק גלם צדיקים לעולם יירשו
 ארצו גזר בפני מעשי ידי להחפאר :

שני חכמים בלשון המשנה פרוה שפחר בהם ובמשנתם :
 א רבי מאיר אומר כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים
 הרבה ולא עוד אלא שכל העולם כלו פראי הוא לו . קרא
 רע אהוב אהב את המקום אהב את הבריות משמה את
 המקום משמת את הבריות ומלפשהו ענוה ויראה ומכשרהו
 להיות צדיק חסיד ישר ונאמן ומתקוהו מן החטא ומקרבנהו
 לידי זכות ונהגין ממנו עצה ותושיה בינה ונבורה שנאמר
 לי עצה ותושיה אני בינה לי נבורה . ונותנת לו מלכות
 וממשלה וחקור דין ומגלין לו רזי תורה ונעשה כמעין
 המתגבר ונבחר שאינו פוסק והוה צנוע וארך רוח וכוהל
 על עלבונו ומגדלהו ומרוממהו על כל המעשים : ב אמר
 רבי יהושע בן לוי בכל יום ויום פת קול יוצאת מהר חורב
 ומברות ואמרת אי להם לבריות מעלבונה של תורה .
 שכל מי שאינו עוסק בתורה יקרא נוף שנאמר גום והב
 באף חזיר אשה יפה וסרת טעם . ואמר והלחת מעשה
 אהים הגמה והמכתב מכתב אהים הוא חרות על הלחת .
 אל תקרא חרות אלא חרות שאין לה בן חורין אלא מי
 שעוסק בתלמוד תורה וכל מי שעוסק בתלמוד תורה יחי
 זה מתעלה שנאמר וממהנה נחליאל וכנחליאל במות :
 הלומד מהברו פרק אחד או הלכה אחת או פסוק אחד או

דבור אחד או אפילו אות אדת צריך לנהג בו כבוד שכן
 מצינו בדרך מלך ישראל על לא למד מאחיתפל אלא שני
 דברים בלבד קראו רבו אלופו ומידעו שנאמר ואתה אנש
 בערפי אלופי ומידעי . והלא דברים קל וחמר ומה דוד
 מלך ישראל שלא למד מאחיתפל אלא שני דברים בלבד
 קראו רבו אלופו ומידעו הלומד מחברו פרק אחד או הלכה
 אחת או פסוק אחד או דבור אחד או אפילו אות אחת על
 אחת פמה וכמה שצריך לנהג בו כבוד ואין כבוד אלא
 תורה שנאמר כבוד חכמים יגחלו ותמימים יגחלו טוב ואין
 טוב אלא תורה שנאמר פי לקח טוב נתתי לכם תורת אל
 תעזבו: י בך היא דרבה של תורה פת בפלח תאכל ומים
 במשורה תשתה ועל הארץ תישן וחי צער תחנה ובתורה
 אתה עמל אם אתה עשה בן אשריה וטוב לך אשריה
 בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא: ה אל תבקש גדלה
 לעצמך ואל תחמוד כבוד יותר מלמוך עשה ואל
 תתאוה לשלחנם של שרים ששלחנה גדול משלחנם
 ובתורה גדול מבתרם ונאמן הוא בעל מצאבתה שישלם לך
 שכר פעלתה: י גדולה תורה יותר מן הכהנה ומן המלכות
 שהמלכות נקנית בשלשים מעלות והכהנה נקנית בעשרים
 וארבעה והתורה נקנית בארבעים ושמונה דברים . ואלו הן
 בתלמוד בשמיעת האון בעריבת שפתים בכינת הלב באימה
 ביראה בענוה בשמחה בטרה בשמוש חכמים בדקדוק

הברים בפלפול התלמידים בשוב במקרא במשנה במעוט
סחורה במעוט דרך ארץ במעוט הענוג במעוט זנה במעוט
שיחה בן עוט שחוק בארץ אפים בלב טוב באמונת הקמים
בקבלת היסורין המכיר את מקומו והשמת בחלקו והעושה
סיג לדבריו ואינו מחזיק טובה לעצמו אהוב את
הקוס אהוב את הפריות אהוב את הצדקות אהוב את
המישרים אהוב את ההוכחות ומתרחק מן הכבוד ולא מגים
לבו בתלמודו ואינו שמת בהוראה נושא בעול עם חברו
ומכרעו לבק זכות ומעמידו על האמת ומעמידו על השלום
ומתנשב לבו בתלמודו שואל ומשיב שומע ומסוף הלומד
על מנת ללמד והלומד על מנת לעשות הפחכים את רבו
והמבון את שמועתו והאומר דבר בשם אומר הוא למדת
כל האומר דבר בשם אומר מביא גאלה לעולם שנאמר
והאמר אסתר למלך בשם מרדכי : גדולה תורה שהיא
נותנת חיים לעשייה בעולם הזה ובעולם הבא שנאמר פי
חיים הם למוצאייהם ולכל בשרו מרפא : ואמר רפאות תהי
לשקיה ושקוי לעצמותיה : ואמר עץ חיים היא לפחזיקים
בה ותומכיה מאשר : ואמר פי לית חן הם לראשקה
וענקים לגרורתיה : ואמר תתן לראשקה לית חן עטרת
תפארת תמגנה : ואמר פי כי ירבו ימיה ויסיפו לה שנות
חיים : ואמר ארך ימים בימינה בשמאולה עשר וכבוד :
ואמר פי ארך ימים ושנות חיים ושלום וסיפו לה : ואמר

דרביה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום: רבי שמעון בן
 יהודה משום רבי שנ' עין בן יוחאי אומר הנני והבח והע' שר
 והכבוד והתקמה והזקנה והשיבה והבנים נאה לצדיקים
 ונאה לעולם שנאמר עמרת הפארת שיבה בדרך צדקה
 תמצא: ואמר עמרת זקנים בני בנים ותפארת בנים
 אבותם: ואמר תפארת בחורים פתם והדר זקנים שיבה:
 ואמר ותפארת הלבנה ובושה החמה פי מלה יי צבאות בהר
 ציון ובירושלים ונגד זקניו כבוד: רבי שמעון בן מנסיא אומר
 אלו שבע מדות שזנו חכמים לצדיקים בלם נתקיימו ברי
 ובבניו: אמר רבי יוסי בן קסמא פעם אחת הייתי מהלה
 בדרך ופגע בי אדם אחד ונתן לי שלום והחזירתי לו שלום.
 אמר לי רבי מאיזה מקום אתה. אמרתי לו מעיר גדולה
 של חכמים ושל סופרים אני. אמר לי רבי רצונה שתדור
 עמי במקומנו ואני אתן לך אלף אלפים דינרי זהב ואבנים
 טובות ומרגליות. אמרתי לו אם אתה נתן לי כל כסף
 וזהב ואבנים טובות ומרגליות שבעולם איני דר אלא במקום
 תורה וכן כתוב בספר תהלים על ידי דוד מלה ישראל טוב
 לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף: ולא עוד אלא שבשעת
 פטירתו של אדם אין מלוין לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא
 אבנים טובות ומרגליות אלא תורה ומעשים טובים בלבד.
 שנאמר בדתהלקה מנחה אתה בשכבה תשמור עליה
 והקיצות היא תשיחה. בדתהלקה מנחה אתה בעולם הזה.

בְּשֹׁכְבָהּ תִּשְׁמֹר עֲלֶיהָ בְּקִבְרָה . וְהַקִּיצוֹת הִיא תִּשְׁתַּחֲוֶה לְעַלְמָא
הַבָּא : וְאוֹמֵר לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזֶּהָב נָאִים יי צְבֹאוֹת : יִחְמַשֶּׁה
קִנְיָנִים קָנָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ וְאֵלֹהֵי הַן . הַזֶּהָב קִנְיָן
אֶחָד . שְׁמַיִם וָאָרֶץ קִנְיָן אֶחָד . אֲבֵרָהֶם קִנְיָן אֶחָד . יִשְׂרָאֵל
קִנְיָן אֶחָד . בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קִנְיָן אֶחָד : הַזֶּהָב מִנְיָן דְּכֹתִיב יי
קִנְיָן רֵאשִׁית דְּרַבּוּ קָדָם מִפְּעֻלָּיו מֵאֵז : שְׁמַיִם וָאָרֶץ מִנְיָן
דְּכֹתִיב כֹּה אָמַר יי הַשְּׁמַיִם פֶּסְאִי וְהָאָרֶץ הַדָּם רַגְלֵי אִי זֶה
בֵּית אֲשֶׁר תִּבְנֶנּוּ לִי וְאִי זֶה מְקוֹם מְנוּחָתִי : וְאוֹמֵר מָה רַבּוּ
מִעֲשֵׂיהָ יי כָּלֶם בְּחֻמְתָּהּ עֲשִׂיתָ מְלֵאכָה הָאָרֶץ קִנְיָנָה : אֲבֵרָהֶם
מִנְיָן דְּכֹתִיב וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ אֲבָרָם לֹא עֲלִיִן קוּנָה
שְׁמַיִם וָאָרֶץ : יִשְׂרָאֵל מִנְיָן דְּכֹתִיב עַד יַעֲבוֹר עִמָּךְ יי עַד
יַעֲבוֹר עִם זֶה קִנְיָתָ : וְאוֹמֵר לֶקַח וְשִׁים אֲשֶׁר בְּאָרֶץ הַכְּפָה
וְאֲדִירֵי כָּל הַפְּצֵי בָּם : בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מִנְיָן דְּכֹתִיב מְכוֹן
לְשִׁבְתָּךְ פְּעֻלָּתָ יי מִקְדָּשׁ יי בּוֹנְנֵי יְדִיקָה : וְאוֹמֵר וַיָּבִיִּימָם אֵל
גְּבוּל קְדָשׁוֹ הַזֶּה קִנְיָתָ יְמִינוֹ : יי כָּל מָה שֶׁבָּרָא הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ לֹא בָּרָא אֶלָּא לְכַבוֹדוֹ שְׁנַאֲמַר כָּל הַנִּקְרָא
בְּשֵׁמִי וְלְכַבוֹדִי בְּרֵאתִיו יִצְרָתִיו אֵף עֲשִׂיתִיו : וְאוֹמֵר יי
יְמַלֵּךְ לְעוֹלָם וָעַד :

רבי תנניא בן עזשיא אומר רצה בקדוש ברוך הוא לנכות את ישראל לסיקה
הנקה להם חוקה ונכות שנאמר יי חפץ למען צדקו נגדיל תורה ונאדיר : ק"י

עלינו קדיש יתום .

قدیش عل یسرائل با تلفظ فارسی

יתגדל ויתקדש שמייה רבא אמן: בעלמא די כרבא כרעותיה.
 یتגדל و یتقدش شمه ربا • بعالمא دی ورا خیرעותه ،
 نام اعظم او بزرگوار و مقدس می‌باشد • در جهانی که با رضایت خویش خلق نموده
 ویمליך ملکوتיה. ויצמח פורקניה. ויקרב משיחיה אמן: בתיכון
 וימליך ملکوتیه ، ویצמח پورقانه ، ویقارو مشیحه • بیحیخن
 و حکومتش را بر آن قرار داده است، نجات انسانها را فراهم و ظهور ماشیح را تسریع فرماید • (امید که) در ایام زندگی
 و بیومیכון ובתיי דכל-בית ישראל בעגלא ובזמן קריב ואמרו
 اوویمخن اووچیہ دخل بت یسرائل בעגלא اوویזמן قاریو وایمرو
 و روزگار شما و در دوران حیات همه خاندان اسرائیل، (ظهور ماشیح) به زودی و در زمان نزدیک واقع شود
 אמן אמן: יהא שמייה רבא מברך. לעלם ולעלמי עלמיא יתברך.
 آمن • یهه شمه ربا موارخ ، لعالم اولعالمه عالمیا یتبارخ ،
 و بگوید آمن • نام بزرگ خداوند متبارک است، برای همیشه تا ابد نام مقدس خداوند
 וישתבח. ויתפאר. ויתרומם. ויתנשא. ויתהדר. ויתעלה. ויתהלל
 ویشتבח ، ویتپאר ، ویترومם ، ویتنسه ، ویتهدار ، ویتעלה ، وיתהلال
 ستوده ، ممدوح ، مفتخر ، بلندمرتبه ، متعال ، مجلل ،
 שמייה דקודשא בריך הוא אמן: לעילא מין כל ברכתא. שירתא.
 شمه دقودشا بریخ هو • لعلا مین کل بیرختا ، شیراتا ،
 والامقام و مورد تهلل می‌باشد • از تمام برکات ، سرودها ،
 תשבחתא ונחמתא. דאמירן בעלמא ואמרו אמן אמן: על ישראל
 تیشبחתا ، ونحاماتا ، د آمیران بعالمא وایمرو آمن • عل یسرائل
 مدح‌ها و تمجیدهایی که برای او در این جهان گفته می‌شود عالی‌تر است و بگوید آمن •

